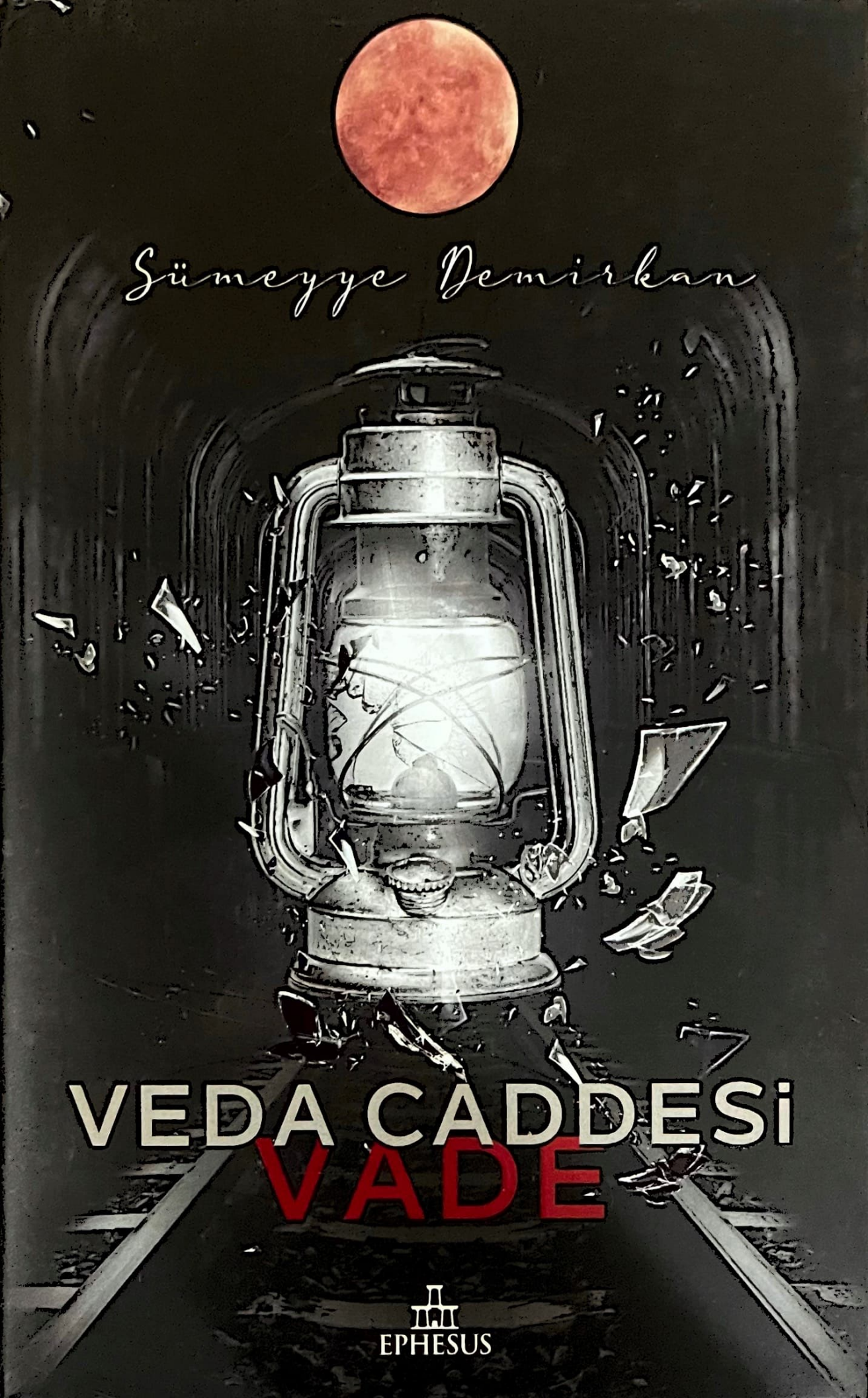
Sümeyye Demirkan

VEDA CADDESİ
VADE

EPHESUS

SÜMEYYE
DEMİRKAN
VEDA CADDESİ
VADE

Dizleri acımış
bir kız çocuğundan,
ayakları yere sağlam
basan genç bir
kadın oldum.
Yürümeyi öğrendim
önce, sonra da
koşmayı. Abla olmaya
çalışırken anne
oldum. Yaşamayı
öğrendim önce,
sonra da yaşatmayı.

"Kızıllığım ayına
bulaştı."

EPHESUS

VEDA CADDESİ 5

VADE

Sümeyye Demirkan

VEDA CADDESİ 5

Yazar: Sümeyye Demirkan

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Ece Uyar
Düzelti: Saniye İngin
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Haziran 2021
ISBN: 978-625-7382-25-0

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2021, Sümeyye Demirkan

Türkçe Yayım Hakkı
©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

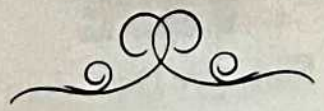
Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2/1
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

VEDA CADDESİ 5

VADE

Sümeyye Demirkan

EPHESUS

"Şimdi sana bir masal anlatacağım ve sonsuz olacağız."

1. Bölüm

En Baştan

Bunca zamandır yazıldı, satırlara döküldü mürekkepler bizim hikâyemiz için. Ne çok acı verdik ne çok kayıplar yaşandı. Oysa göz açıp kapayana dek geçip gidiyor ömür. Şimdi bir masalın sonundayız sanki ve gökten düşecek olan üç elmaya açtık hayallerimizi. Bu sefer kaldığımız yerden değil, kendimizi bulduğumuz yerden yola devam edeceğiz sonumuz için... Fakat bu bir son değil, hiçbir zaman da olmayacak. Ben bir yazarın kaleme aldığı ilk fikirdim ama büyüdüm ve şimdi bir yazarın kalemi oldum, artık sadece fikir değil çok daha fazlasıyım.

Bir karakter değil, bir fikir değil ben bir yazarın ruhuyum.

Hasat vakti geldi. Kederi kaldırıyoruz bugün kalbimizin boşluklarından, yerine umut ekiyoruz tıka basa doldurana kadar. Onu sulayacağız, besleyeceğiz ve büyüteceğiz ta ki başka bir hasat vakti gelene dek.

Hayatımıza bir sayfa açıyoruz bugün, zaten kaçıncı sayfanın başındayız bilmiyorum ama bu sefer yazım yanlışına yer yok çünkü elimizdeki kalemin mürekkebi tükenmez ve dokunduğu satıra silinmeyecek derecede işleyecek, bunu biliyorum. Onun için buradayız, daha dikkatli yazabilmek için. Çünkü biz başkalarının bize okuttuğu kitaplardan ziyade kendi hikâyemizi baştan yazabilmek için buradayız.

Ben, Kamer, Çetin, Şebnem, Alper, Andaç ve Zeynep...

Ve Aytaç.

Onu bekliyoruz, bu sıcak havada bile içimizi üşüten hapishanenin buz gibi duvarları arkasında.

Yan yanayız ve her şeyi aşabilecek güçteyiz. Biriz. Sabırsızlığı her halinden belli olan Andaç sıkıntıyla nefes alıp verirken, "Sınavda bu kadar dakika saymadım abi," diye konuştu. "Ne zaman çıkacak şu kapıdan?"

Bu beni gülümsetirken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp gözlerime dokunan güneşten kaçırarak kıstım. Çetin, ellerini Andaç'ın ensesine koyup ovarken, "Oğlum kaç aydır bekliyoruz iki dakikanın lafını mı yapıyorsun?" diye sordu. Sesi şefkatli ve sevecendi.

"He valla yapıyorum," deyip telefonuna baktı. "Yirmi dakikadır burada bekliyoruz. Hatta şimdi yirmi bir oldu."

Kamer elini belimden çekmeden sol gözünü kısarak Andaç'a baktı. "Aytaç senin hâlâ bu kadar boş yaptığını görse içeriden çıktığına pişman olur."

"O zaman şimdiye dek beni kardeşlikten reddetmesi lazımdı."

Kamer güldü. "E o da bizimkinin mucizevi sabrı."

Elim saçlarına gittiğinde onları düzelterek gülümsedim. O sırada Kamer daha ciddi bir ses tonuyla sözlerine devam etti: "Bir de şu son olaylardan bahsetmeyin ona. Erdem denen pezevenkten yani." Gergin bir halde iç çekti sonra. "Ben daha sonra onunla Mahir meselesini konuşacağım ama siz hiçbir şey söylemeyin olur mu?"

"Söylemeyiz," dedi Zeynep tebessüm ederek. "İçeriden çıktıktan sonra kötü şeylerle yüzleşmesi hiç iyi olmaz."

Kamer, Zeynep'in yanağından makas aldı.

O esnada Andaç kendi yüzünü göstererek, "Söylemeyiz de benim yüzüm biraz, biraz değil bayağı on araba dayak yemiş gibi onu nasıl halledeceğiz?" diye sordu. "Ben Zeynep'in yüzüne sürdüğü o abudik gubudik çimentoya benzeyen şeyleri kullanacaktım ama rengimiz uymadı. Kuşum Aydın'a döndüm."

"Of," diye isyan ettim gülerek. Şebnemlerin de bana ayak uydurarak güldüğünü gördüğümde Çetin, Andaç'a dönerek yüzüne dikkatle bakmaya başladı. Dudaklarını ıslatıp çekerken, "Ben bir gavatlık yaptım, Çetin abim de beni eşek sudan gelene kadar dövdü diyeceksin," dedi. "Bu kadar basit işte."

"Ben kandıramam onu."

Gözlerimizi devirdiğimiz sıra Çetin ekledi: "Yok, kandırmaya da gerek yok. İstersen bunu gerçeğe dökebiliriz Andaç. İster misin bir sol kroşe?"

Andaç geri çekildi. "Yok ben niyetliyim, almayayım."

Çetin gülerek onun kafasına vurmaktan kendini alıkoyamadığında aramızda gülüşmeye başladık, Alper'in sesiyle irkilene dek. "Sanırım Aytaç çıkıyor."

Gülüşlerimiz bir anda buz kesti ve hepimiz aynı anda yüzümüzü şu koca kırmızı demir kapıya çevirdik. İki tane jandarmanın arkasında olduğu kapı açıldığında önce küçük bir bavul göründü, ardından canımız Aytaç.

Yutkunamadım.

Sanki zamanı bölmüştük ve hepimize pay etmiştik ama kimse bunu kullanmamıştı bilakis herkes elindeki zamanın içine girerek oraya hapsolmuştu. Aytaç, başı öne eğik bir halde içerden çıktığında adımlarına baktı önce. Başını yerden kaldırmadı. Belki de farkına varmaya çalışıyordu artık özgür olduğunun. Onu anlamaya çalıştım dakikasında çünkü o benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi, çok ayrıydı.

Hiç konuşmadan sadece onun bize bakmasını bekledik. Olduğu yerde durdu ve başını kaldırıp bize baktı. Gözlerim doldu, herkesin gözlerinin dolduğu gibi. O yeşil gözlerinin içine oturmuş ağırlık bizi üzdüğünde gülümsemeye çabaladı. Dudakları hafifçe kıpırdandığında başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Bu çok başka bir şeydi, bu zaman dilimi onunla bizim aramızdaki köprüyü yok edecekti, tıpkı iki damarı birbirine bağlayarak kan akışının devamını sağlamak gibi.

Andaç yerinde duramadı ve kendini öne iterek, "Ben dayanamayacağım," dedi ve koşarak Aytaç'a sarıldı.

Aytaç'ın bedeni sarsıldığında elindeki bavulunu yere bırakıp kardeşinin o özlem dolu sarılışına onun kadar içten bir karşılık verdi.

Gözlerim çaktırmadan Kamer'in yüzüne kayarken gözlerinin akının kızardığını gördüm. Dokunsam ağlayacaktı sanki ama bunu saklamaya da çalışıyordu. Tabii ben hiçbir şeyi kaçırmazdım onun yüzünde.

Andaç ve Aytaç'ın sarılması sonlanırken Aytaç, kardeşinin yüzüne kaşlarını çatarak bakıp, "Yüzüne ne oldu?" diye sordu.

Andaç'ın cevap vermesine gerek kalmadan Çetin, yanlarına giderek Andaç'ın ensesine yeniden elini koyarak güldü. "Ne olsun be koçum, aynı Andaç işte. Rahat durmayınca ben durdurdum, biraz elimin ayarını fazla kaçırmışım ama olsun."

Çetin'in peşinden gittik sakin adımlarla. Aytaç, Çetin'in sözlerine burukça gülümserken Çetin daha baskın güldü ve kollarını iki yana açıp, "Lan oğlum gel buraya," deyip ona sarıldı. "Bırak şu Andaç'ın yüzünü gözünü. Sen çıktın işte. Buradasın." Aytaç'ın kıvırcık saçlarını karıştırırken diğer yandan da Andaç'a göz kırptı.

Ben sizi çok seviyorum. Ben bu aileyi çok seviyorum.

Aytaç sessizce, "Buradayım abi," diye konuştu. Sesi ruhsuz gibi çıkmış olsa da neler hissettiğini anlayabiliyordum çünkü insan bileklerindeki kelepçeden kurtulduğunda böyle olur; insanları sağır edecek kahkahalar attığını düşünür ama yapabildiği ve elinden gelen tek şey kupkuru bir tebessümdür.

Aytaç sırayla sarılmaya başladı herkese: Şebnem'e, Zeynep'e, Alper'e sonra da bana. "Hoş geldin," dedim onu karşılarken. Başka ne denir ne söylenir şu durumda bilemedim.

"Hoş buldum," diye konuştu düz bir sesle gözlerime bakarken. Gülümsedim. Gülümser gibi oldu. Yüz ifadesi hep aynıydı ama sıra Kamer'e geldiğinde değişti. Yüzünde adını koyamadığım bir ifade yer edindi. Buna minnet mi, mahcubiyet mi yoksa hasret mi denir, tartıp koyamadım zihnimin içine. Sadece iyi şeyler gördüğümü biliyordum.

Kamer gözlerini kapatıp açtığında gülümsedi ve Aytaç'ı kendine çekip ona sımsıkı sarıldı. Konuşmadı, sadece sarıldı ve elleriyle sırtına bir sefer hafifçe vurdu. Bu çok şeyi anlatıyordu. Bazen ölü kelimeler, dili ve görselliği olmayan bir tiyatro gibi oynanıyordu üzerimizde ve biz de bir sahneyi kapatıp diğerine geçiyorduk konuşmadan.

Aytaç ve Kamer birbirinden ayrıldığında Kamer, elini Aytaç'ın omzuna koydu ve orayı sıktı. Kafasını ağır ağır sallarken konuşacak bir şey yokmuş, konuşacak kelimeyi bulamıyormuş gibi davrandı. Hayır, konuşacak çok şey vardı ama o gözlerin, dilden daha etkili olduğuna inanıyordu, nihayetinde buradaki herkesin aklı da kalbi de aynı yörüngenin üzerindeydi.

"Ee?" dedi Çetin konuşmaya başlarken. "Eve mi gidiyoruz yoksa Aytaç beyimizin gitmek istediği bir yer var mı?"

Aytaç sakin bir şekilde mırıldandı: "Eve gidelim abi."

"İyi o zaman, eve gidiyoruz," dedi Çetin gülerek.

Aytaç bavulunu yerden aldığında dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim. Daha sonra arkamızı döndük ve bir daha buralara hiçbir sebepten ötürü gelmemeyi ümit ederek uzaklaştık.

Yarım saat sonra hep birlikte eve geldiğimizde saatin henüz on ikiye yaklaştığını fark ettim. Sabah alelacele bir şeyler atıştırıp çıkmıştık ama kahvaltı yapmamız gerekiyordu.

Tabii benim daha başka bir meselem vardı: *Hâlâ o testi yapmamıştım.*

"Biz hemen kahvaltı hazırlayalım," dedi Zeynep hevesle. Şebnem'le onu onayladığımızda üzerimizdekilerden kurtulup doğruca mutfağa gittik. Onlar ise salona geçmişlerdi. Şebnem ocağa çay suyu koyarken Zeynep de patatesleri soymaya başladı. Ben de buzdolabının kapağını açarak birkaç yumurta aldım. Şebnem çay suyunu hallettikten sonra yanıma gelip kulağıma eğildi: "Allah aşkına şu testi ne zaman yapmayı düşünüyorsun?"

Doğrularak kaşlarımı çattım. "Vakit bulamadım."

Gözlerini devirdi. "Evet, işemek çok zahmetli bir iş."

"Ya ondan bahsetmiyorum. Testi anca dün alabildim, bugün yaparım herhalde bilmiyorum." Sıkıntıyla iç çekip verdiğimde gözlerim salona kaydı. Kamer'le göz göze geldik. Gülümsedi. Gülümsedim. Gözlerimi onun üzerinden ayırdığımdaysa Şebnem'e, "Ya yapmasam mı acaba?" diye sordum. "Hem sadece bir kuruntu bu, hamile değilimdir."

Zeynep patatesleri soymaya devam ederken, "Gününün geciktiğini biliyorsun," diye söyledi. "Üstelik birkaç gündür sürekli miden bulanıyor. Tornacı bile anlar senin hamile olduğunu."

Şebnem, "Valla haklısın kız," diye onayladı. "Hem ben anlamıyorum neden bu kadar çekiniyorsun?"

"Çekinmiyorum," diye itiraf ettim. "Sadece gerçekten hayal kırıklığı yaşamak istemiyorum. Sanki kolay bir şeymiş gibi. Üstelik birkaç güne sınav sonuçlarım da açıklanacak. Of kafam allak bullak."

"İstemiyor musun yani çocuk sahibi olmak?" diye sordu Şebnem kaşlarını yukarı havalandırırken.

"Hayır hayır," dedim acelem varmış gibi konuşurken. "Elbette çok istiyorum ama..." Soluklandım. "Şebnem tamam, bugün bu testi yapacağım ve göreceğim. Umarım bu kadar heves elimde patlamaz."

Şebnem sıcacık gülümsediğinde Zeynep de ona eşlik etti. "Ben teyze oldum varsayıyorum şimdiden kendimi."

Zeynep, "Ben de hala," deyip düzeltti. "Ama ben kız tarafıydım. Sanırım ben de teyze olacağım."

"He," dedim onları alaya alırken. "Ortada fol yok yumurta yok siz şimdiden ohoo..."

Şebnem omzunu sallayarak şarkı mırıldanmaya başladı: "Kandırdım nazlı yârî, sonunda çılgın sözlerle..."

"Sabır Allah'ım," dedim tatlı bir isyanla. Mutfakta keyifli anlar yaşarken diğer yandan da yarım saatte sofrayı hazırlamıştık. Yine ve yeniden tam kadro sofraya otururken çayları servis etmeye başladım. "Hadi başlayın," dedi Zeynep heyecanlı bir şekilde. "Ama bir dakika bekleyin..."

Oturduğu yerden kalkıp koşarak salona girdiğinde Andaç, "Zeynep ne oldu?" diye baktı arkasından. Zeynep şarjdaki telefonunu çıkarıp buraya geldiğinde ön kamerayı açtı ve en öne geçerek telefonu havaya kaldırdı. "Bugünü unutmamak için."

"Ay elimdeki çaydanlığı bırakayım bari," diye güldüğümde Zeynep, "Dur böyle de güzel oldu," deyip bir poz aldı.

Çetin, "Kızım kendimi göremiyorum bir sakin," dediğinde elimdeki çaydanlığı bırakıp Kamer'in yanına oturdum. Kamer, kolunu omzuma atıp beni iyice kendine yaklaştırırken kameraya baktık hep birlikte. Zeynep bizi çekmeden, "Çekiyorum," diye ikaz ettiğinde gülümsedik ve çekti. Hem de ardı ardına defalarca kez.

Kamer bu duruma isyan ederken, "Çayım soğudu Zeynep yetse mi bu kadar acaba abisi?" diye mırıldandı.

Zeynep telefonunu indirirken, "Tamam abi, bir sürü çektim zaten," deyip ekranını kilitleyip rafların üzerine koydu. Kamer ile birbirimizden ayrıldık ve kahvaltımıza geçtik.

Andaç, Aytaç'ın tabağını doldurmaya başlarken Aytaç gülümseyerek, "Oğlum ben o kadarını yiyemem," dedi. "Hem elim ayağım sağlam şükür, bırak ben hallederim."

Andaç yapay bir kızgınlıkla onu susturdu. "Sen benim elimden yemek yemeyi özlemişsindir, sus lan."

Zeynep kıkırdadı. "Aytaç ne zaman senin elinden yemek yedi ayıptır sorması?"

Andaç, Zeynep'e kötü kötü bakarken kafasını tehditkâr bir halde salladı tabii konu Andaç olduğunda onun sert tavrı Zeynep'e asla işlemiyordu çünkü sert olamıyordu. "Zeynep sen de abin gibi olmaya başladın iyice."

Çetin kulak kabartıp, "Nasıl mesela?" diye sordu.

Andaç bir anda tavrını değiştirip sevimli sevimli sırıtmaya başladığında, "Yani senin kadar mükemmel, dünyanın yedi harikasının yedisi de kendinde bulunan, görkemli bir insan demek istemiştim kayınçocuğum," diye söylendi. "Bilirsin beni, senin arkandan asla atmam."

Alper bıyık altından gülerek fısıldadı: "Dün gece Çetin abi horluyor diye saatlerce dalga geçerek gülmüştün ama neyse..."

"Ne?" diye tepki verdi Şebnem bir anda. "Çetin horluyor mu?"

Andaç kahkaha attı. "Yol yakınken kaç kurtar kendini yenge, ileride evlenirseniz bu herifle aynı yatakta ömür geçmez."

Gülmemek için başımı öne eğdim daha doğrusu güldüğüm belli olmasın diye kendimi saklamaya çalışırken Çetin okkalı bir şekilde Andaç'ın kafasına vurarak, "Ne biçim konuşuyorsun lan sen?" dedi. "Hem ben horlamıyorum." Şebnem'e baktı. "Horlamıyorum gerçekten, rahat ol."

Andaç kahkaha atmaya devam ederek, "Ayaküstü evlenme teklifi ettin kayınço," dedi. Kamer de kendini gülmekten alıkoyamazken sofrada gülmeyen iki kişi vardı. Biri Çetin diğeri de Şebnem. Şebnem utanmaktan kızarırken Çetin de sürekli pot kırmaktan konuşmamak için kendini susturdu.

Andaç, "Ee, düğün ne zaman?" diye sordu gülmeye devam ederek. "Ben köçek olurum sakın dertlenmeyin."

"Tam senlik bir hareket zaten," dedi Kamer çayını yudumladıktan sonra.

Andaç buraya bakarken, "Sizin düğününüzde yapmadım diye kıskandı mı yoksa abi?" diye sordu.

Kamer gözlerini devirip soğuk soğuk güldü. "Aynen, gece gündüz bunu dert ettim içimde."

"Kıyamam sana abim benim."

"Andaç zıkkımlan artık," dedi Kamer düz bir sesle. "Hadi."

Andaç, "Hemen," deyip Aytaç'ın tabağına baktı. "Sen de yesene oğlum bir şeyler. Daha seninle konuşacağımız çok şey var. Şimdi benim afyonum patladı ya, ondan yani yoksa senin konuşman lazımdı."

Çetin, "Senden çocuğa sıra mı geldi lan, zevzek," derken Aytaç, omzunu silkip elindeki çatalı tabağının üzerinde gezdirdi hissizce. "Konuşacak bir şey yok ki. Sonuçta askerden ya da gurbetten gelmiyorum. Cezaevinden çıktım."

Sözleri, hepimizin üzerine bir ağ gibi çökerken bu ağdan kurtulmak yerine; onu kendimize kabul buyurduk çünkü anlatmak istediği ve söylediği şeyler ondan kurtulmak istememizi işaret ediyordu. Ekledi: "Yani öyle işte. Aradan çok uzun zaman geçti. Birçok şey yaşadım ama hiç yaşamamış gibiyim de. Ne hissettiğimi ne yapacağımı ve nasıl davranacağımı bilmiyorum. Aynaya bakıyorum, gördüğüm tek şey içi boş bir ruh, boş bir beden. Sanki benden geriye hiçbir şey kalmamış gibi. Terk edilmiş bir kasabadayım ya da dünyada tek başıma kalmış gibiyim. Elimde avcumda hiçbir şey yok. Bundan sonra ne olacak bilmiyorum. Aslında," derken gözlerinin dolduğunu ve sesinin kuruduğunu fark ettim. Bundan kaçmaya çalıştı. "O kadar çok şey var ki konuşmak istediğim ama beni biliyorsunuz hepiniz, ben konuşmayı pek sevmem sadece yaşarım, yazarım. O yüzden benden bir şey beklemeyin olur mu? En azından şimdilik."

Sözlerini tamamladığında hissettiği ve dile getirdiği şeyleri anladım çünkü gözlerimizin önüne yaşıyordu her şeyi. O kapalı bir kutu olmayı tercih etmişti her zaman, tercih de etmiş sayılmazdı kendini bu yolda bulmuştu. Duygularını içinde yaşamayı biliyordu, aramızdaki en soğukkanlı kişiydi.

Andaç onu sükûnetle dinlerken Kamer, derin bir nefes alıp verdiğinde gözlerini Aytaç'ın gözlerine dikti. "Sen çok şeysin. Ne içi boş biri ne de yönünü kaybetmiş bir adamsın. Her şekilde ne yapacağını bilirsin ve bunu sen de çok iyi biliyorsun. Şu an buradaysak bu keyifli olduğunu düşündüğüm boş muhabbetleri yapıyorsak emin ol, sana özlediğini varsaydığımız sofrayı vermek içindir. Senden hiçbir zaman bir beklentim olmadı, tek bir şey dışında: Okuman dışında. Ben, senin de Andaç ve Zeynep'in de bu zamana kadar hep okumanızı istedim ve elimden geldiği kadar yardım ettim, muhakkak eksiğim oldu ama siz okuyun istedim. Çünkü birbirimizden başka kimsemiz yoktu ve hâlâ öyle. Sen çok şeysin Aytaç, benim için çok şeysin."

Kamer böyle konuştukça her zaman yüreğimin orta yerinde bir titreme meydana geliyordu çünkü bir abi değil bir baba gibi davranıyordu.

"Ve," diye tamamladı sözlerini. "Sen ne zaman ne yapmak istersen arkandayım. Ama sakın böyle boş ümitsizliklere kapılma. İşte o zaman gerçekten bu kadar sakin bir konuşma yapmam. Gerçekten."

Andaç elini kaldırdı. "Vallahi ben korktum."

Kamer ona tepki vermezken Aytaç'ın sessiz kalışı birçok şeye cevaptı ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Aytaç haklı olarak şu an boşluktaydı ve içeride ne yaşadığını, nasıl bir psikolojiyle devam ettiğini bilmiyorduk, bilemezdik de ama ben inanıyordum ki o iyi bir kalbe sahipti. Onda o kalp olduğu sürece istese de kaybedemezdi yönünü, sokağını, evini.

Kahvaltımızı yapmaya kaldığımız yerden sessizce devam ederken Kamer bardağında kalan çayını da yudumlayarak, "Elinize sağlık," deyip bardağı masaya bıraktı.

"Afiyet olsun," diye gülümsedim.

Masada hareketlilik meydana geldiğinde Kamer ayaklandı. "Beyler, kalkın gidiyoruz."

Andaç kaşlarını çatarak, "Nereye?" diye sordu.

Kamer cevapladı: "Cuma'ya."

Andaç şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordu. "Bildiğin beraber namaza gidiyoruz, öyle mi?"

Kamer dümdüz bir şekilde cevap verdi: "En son ne zaman birlikte Cuma'ya gittik? İki sene önce mi?" Soğuk bir sesle ekledi: "Bu böyle gitmez, bundan sonra her cuma beraberiz."

Çetin ayaklanırken, "Haklı lan adam," dedi. "Ben bile en son aylar önce gitmişimdir Cuma'ya. Utanıyorum kendimden."

Andaç birkaç saniye bekledi ve sıcacık bir gülüşle Kamer'e baktı. "Şaşırdığımdan değildi abi tepkim, sadece içim bir anda huzurla doldu. Bu başka bir şey. Hepimiz bir aradayız ve her şey yoluna girmeye başladı. Gerçekten üzerimde gerdeğe girecek damat heyecanı var."

Çetin alayla konuştu: "Senin vereceğin örneğe tüküreyim."

"Tamam düzelteyim," dedi ve boğazını temizledi. "İçimde bayramlığını akşamdan hazırlayıp yatağının başucuna koymuş bir çocuğun heyecanı var."

"Bu daha iyi aferin."

Andaç bana göz kırptığında Kamer hareketlenerek, "Hadi," diye konuştu. Sofradaki hareketlenme büyüdüğünde mutfaktan çıktık ve ona kapıya kadar eşlik ettim. Yüzünü yüzüme çevirdi. "Şu sıralar beraber vakit geçiremiyoruz ama söz işlerimi yoluna koyayım birkaç güne ev bakmaya gideceğiz, tamam mı?"

Elimi yüzüne koyarak yanağını sevdim. Gülümsedi. "Sorun yok, ben halimden gayet memnunum. Tahmin edemeyeceğin kadar hem de inan ki."

"İnanmazsam ölürüm."

Gülümsedim ve derin bir iç çekişle yanağına küçük bir buse bıraktım. Kafasını sağa yatırdı ve muzipçe gülerek gözlerini kıstı. "Bu arada sanırım mutfakta koca bir kâse suyun içinde nohut gördüm. Bu akşam en sevdiğim yemeği mi yiyeceğim anlamına geliyor acaba bu?"

Bakışlarımı kaçırarak güldüğümde, "Sanırım öyle oluyor," dedim.

Yüzünü yüzüme yaklaştırırken kaçırdığım bakışlarımı sahiplendi. "Bak şu olay bile beni o kadar mutlu ediyor ki artık gerisini sen düşün."

Acaba bugün testi yaptığımda ve sonuç pozitif çıktığında nasıl tepki vereceksin, Kamer? Ben de sadece bunu düşünüyorum.

"Sen hep mutlu ol," deyip diğer yanağından öptüğümde Andaç öksürerek yanımıza geldi. "Bölüyorum ama geçebilir miyim sayın, Mr and Mrs Alptekin?"

Kamer bıkkın bir halde geri çekilirken, "Geç ulan geç," diye konuştu.

Andaç, Kamer'e öpücük atıp kapıyı açtığında Kamer, iflah olmaz bakışlarıyla ruhsuzca kafasını salladı. Ardından bana bakıp, "Biz oradan lokantaya geçeriz büyük ihtimalle," dedi. "Yani akşam geliriz. Bir şey eksik mi evde ona göre gelirken alayım?"

"Ekmek alınacak sanırım ama eksikse yazarım sana," dedim düz bir sesle.

"Tamam, yaz bana," diye kıvırdı dudağının kenarını göz kırparken.

Al işte, bir daha âşık oldum.

Onları evden uğurladıktan sonra kızlarla bir arada kaldık. Şebnem'e bakıp, "İş yerinde bir sorun çıkarmıyorlar ama değil mi?" diye sordum. "Sen birkaç gündür buraya geliyorsun ya."

"Yok," dedi Şebnem rahatlıkla. "Zaten hiç izin kullanmadım, ona sayarlar. Sen boş ver beni," deyip heyecanlı bir sesle ekledi. "Git ve yap şu testi artık."

"Yaparım tamam şu sofrayı bir toplayalım da," dediğim vakit Zeynep elindeki çatalları gösterip sırıttı. "Biz hallederiz."

Sustum. Şebnem gözleriyle beni zorlarken derin bir nefes alıp verdim ve dudaklarımı ıslatıp kafamı salladım. "Tamam. Tamam yapıyorum."

"Ay çok heyecanlı," dedi Şebnem iç geçirirken. "Hayırlı haberleriniz bekliyoruz. Hadi göreyim seni."

"Tövbe ya rabbim sanki ben koyacağım bebeği oraya," diye hem güldüm hem de söylene söylene yukarı çıkıp hamilelik testini aldığım gibi lavaboya gittim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve onu uyguladım. İş beklemeye geldiğinde elimdeki testle aynanın karşısına geçtim. Kalbim deli gibi çarpıyordu, kalbim hayatımda belki de ilk defa bu kadar başka çarpıyordu. Bunun verdiği heyecan apayrıydı ve eğer sonuç pozitif çıkarsa bir bebeğimiz olacaktı.

Yerimde duramıyor ve göğsümün ağrıdan sıkışmasına mâni olamıyordum. Kafamı eğip teste baktığımda henüz bir belirti vermediğin gördüm. O esnada Şebnem kapıya vurdu. "Sonuç ne?"

"Henüz belli de..." Sözlerim gördüğüm tek çizgiyle yarıda kesildi.

Bunun devamı gelecek miydi?

Yutkundum.

Şebnem sabırsızca bir kez daha seslendi: "Aymira sonuç ne söyle lütfen?"

Dudaklarımı kemirerek gözlerimi bile kırpmadan bir umutla ikinci çizgiyi bekledim. Tir tir titriyordum. Kanım taşıyordu damarlarımın dışına ve ben bunu deli gibi hissediyordum. "Allah'ım lütfen," diye iç geçirdim içimden. Gözlerimi yumdum ve oldukça derin bir nefes alıp birkaç saniye bekledikten sonra gözlerimi açtım. Önce aynaya baktım teste bakmadan. Gözlerim kızarmıştı ve bu sonuçtan değil heyecandandı. Gülümsedim ve ümidi dudaklarıma pay edip usulca kafamı eğerek teste baktım.

İki çizgi.

Ellerimin titreyişi kuvvetlenirken gördüğüm iki çizgiyle gülümsedim. Kızaran gözlerimden zamansızca bir damla düştüğünde dudaklarımı birbirine bastırıp birkaç damla daha gözyaşı akıttım.

Ben hamileydim.

Bir bebeğimiz olacaktı.

Şebnem kapıya vurmaya devam ediyordu. "Aymira iyi misin? Sonuç negatifse üzülme, bak sen iyi ol yeter tamam mı? Bir cevap, bir tepki ver ama en azından..."

Sözlerini yarıda kesen şey hızla açtığım kapı olmuştu. Karşısında ağlayan bir yüz gördüğünde korkuyla gözlerini irileştirdi. "Ne oldu? Olmadı mı? Ağlama lütfen."

Güldüm. Gülerken ağladım. Gülerken ağlamak ümidin doğduğu yerden başlıyordu.

Fakat sonra beni böyle görünce tepkisi değişti. O da gülümsedi, hem de içi kaynarken. "Yemin et?" diye sordu heyecanla. "Pozitif? Pozitif yani öyle mi?"

Kafamı aşağı yukarı sallarken ona elimdeki testi gösterdim.

Teste bakıp güldü. Mutluluktan ne diyeceğini bilemiyordu, ne yapacağını bilemiyordu. Elini ağzının üzerine kapatıp, "Ya," diye mırıldandı. Ben ise saf saf gözyaşı dökmeye devam ediyordum fakat bu gözyaşı şimdiye dek döktüklerim arasında en kıymetli olanlardan biriydi. Şebnem yerinde duramazken bana sımsıkı sarıldı. Tıpkı o eski, güzel günlerimiz-deymişiz gibi. "Çok sevindim. Aymira çok mutluyum yemin ederim."

Bir yandan ona gülüyor diğer yandan kendime gülüyordum. Zeynep telaşla mutfaktan koşup geldiğinde halimizi görünce gözleri irileşti. "Kesin, kesinlik kazandı değil mi? Bir bebeğin olacak?"

Gözlerimi kapatıp açtım tebessüm ederken.

Duramadı ve koşup sarıldı. Üç kız kardeş birbirimize sarıldık. Daha doğrusu onlar beni hiç bırakmayacakmış gibi sarmaladı.

Bir müddet kalp atışlarımı dizginlemeye çalıştım ama bu sandığım kadar olmadı. Yüzümü ve gözyaşlarımı temizledikten sonra mutfağa geçtim. Kız kızaydık ve masanın etrafını donatmıştık. İçim içime sığmıyordu ve çok tuhaftı. Elim karnıma gitti. Artık bu böyle devam edecekti çünkü bedenimde başka bir beden daha taşıyordum. Henüz ne kadar olduğunu bilmiyordum, belki bir nokta kadardı ama canlıydı işte. Canımdı, ikimizin canını taşıyordu. Kafamı eğmiş bir halde karnımın

üzerinde duran ellerimle sırıtmaya devam ettiğimde Şebnem iç çekerek, "Teyze olacağım resmen," diye konuştu.

Kafamı kaldırıp onunla göz göze geldim. En az benim kadar mutluydu.

Zeynep heyecanla, "Kamer abime ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu. "Ben çok fazla heyecanlıyım. Acaba ne tepki verecek?"

Şebnem mırıldandı: "Bence böyle deli dürtmüş gibi bağırarak, *"baba oluyorum lan"* diye tepki vermez." Gülümseyerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ama ağlar, buna eminim."

"Ay bence de," dedi Zeynep heyecanını devam ettirdiğinde. "Yani Andaç olsaydı dağ taşa bağırırdı ama Kamer abim öyle değil." İkisinin de gözleri gözlerimin içine denk düştü. "Ya Aymira bu çok başka bir şey... Sen nasıl hissediyorsun peki? Çünkü ben ilk defa şahit oluyorum da böyle bir olaya, yani daha önce bu kadar yakınım olan biri hamile kalmadı. Sen ve Kamer abimin bir bebeği olacak..." Kocaman sırıttı. "Geçen sene bu zamanlara yakın düğününüz olacaktı."

"Nasıl hissedebilirim ki?" dedim ellerimi karnımın üzerinden çekip masaya bırakırken. Parmaklarımla oynamaya başladığımda alyansıma dokundum. Bu beni apayrı bir gülümseyişe sürüklemişti. "Mutluyum. Kamer bir evladımız olsun istiyordu zaten, en başından beri hem de. Bu konuda biraz tereddütlerim vardı hani bilirsiniz; babası iyi biri değil ve babası gibi bir baba olmaktan korktuğunu düşündüğü için çocuk sahibi olmak istemez falan diye geçirmiştim aklımdan ama o," derken adının geçtiği yerde, bende bıraktığı etkiyle bahar gibi çiçeklendim. "Hep istedi bir evladı olsun ve şimdi bir bebeğimiz olacak. İçim içime sığmıyor ve ben bunu ona nasıl söyleyeceğim? Kesin düşüp bayılırım."

"Bir anda patlat!"

"Yok adamın kalbine iner," diye uyardı Şebnem, Zeynep'i. "Akşam konuşur, söylersin baş başayken."

"Öyle yapacağım," dedim kafamı ağır ağır sallarken. Hayrete düşercesine tekrar güldüm ve elimle ağzımın üzerini örttüm. "Ay ben hâlâ inanamıyorum."

"Biz demiştik ama sana," diye söylendi Şebnem.

"Orası öyle de yine de insan yaşamadan bilemiyor."

"Peki okul ne olacak?" diye sordu Zeynep sakince. "Yani hem okul hem çocuk seni yormayacak mı? Ya da Kamer abim sen bu haldeyken okula gitmene razı gelecek mi?"

"Bilmiyorum," dedim dudaklarımı sarkıtırken. "Belki açıktan okurum ya da başka bir şey. Puanlar açıklandığında bakacağım duruma. Her ne kadar okumayı çok istesem de artık düşünmem gereken başka bir şey daha var. Bir bebeğimiz var. O her şeyden önce gelir."

"Ya," dedi Şebnem'in gözlerinin içi gülerken. "Doğsa da sevsek."

"He az daha abart," dedim gülerken. "Bismillah bir dur."

"Valla ben çok heveslendim kardeşim," diye doğruldu Şebnem. "O bebek buraya gelecek. O minicik kollarını, ayaklarını ısıra ısıra yiyeceğim."

Zeynep, Şebnem'e kaş göz işareti verirken, "E bu kadar meraklıysan sen de yap," dedi. "Abim hâlâ evlilik teklifi yapmak için neyi bekliyor bilmiyorum yani."

Şebnem hafif bir utangaçlık sergileyip sessiz kalmayı tercih etti. Zeynep bu sefer ilgi ve meraklını Şebnem'e çevirdi. "Şimdi sen de artık bizim ailemizdensin bunu biliyorsun. Yani sen benim abimin sevdiğisin. Benimle bu konuları çok konuşmuyorsun ama iyisiniz, seni üzmüyor değil mi?"

"Hayır," dedi Şebnem kararlı bir halde kafasını iki yana sallarken. "Çetin beni üzmez, üzmüyor da. Her ilişkide olduğu gibi tartışmalar oluyor ama küsüp, ayrılmadık hiç. İyiyiz yani."

"Peki," diye devam etti Zeynep ses tonunu oldukça kısarken. Sanırım bunun ardından neyin geleceğini az çok tahmin etmiştim ve öyle de olmuştu. "Öptü mü hiç seni?"

Şebnem'le göz göze geldiğimizde omzumu silktim. Aklıma bana Kamer'in beni öpüp öpmediğini sorduğu o an gelmişti. Şebnem'in yüzündeki ifade değişirken gözlerini kaçırdı. "Ben susma hakkımı kullanıyorum."

"Hiç de bile," diye uyardım onu. "Sen beni zorlamıştın söylemem için. Kaçmak yok!"

"Sen bir susar mısın acaba?" dedi beni gözleriyle tehdit ederken.

Onu dikkate almayıp güldüğümde Zeynep derin bir nefes alıp verdi. "Tamam ya, aldım ben cevabımı. Niye uzatıyorsunuz?"

"Zeynep!"

"Tamam susuyorum," dedi ve eliyle ağzına göstermelik fermuar çizdi. Daha sonra yine cıvıl cıvıl olurken toparlandı. "Ya tamam hadi kalkın bir şeyler hazırlayalım akşam için. Bugün öğrenmezler ama değil mi bizimkiler? Şimdi sen gece söylersen..."

"Yarın öğrenirler sanırım bilmiyorum, yani devlet sırrı değil nasılsa."

"Orası öyle ama kocanın bir farklılığı olsun. Böyle yukarı çıktığınızda romantik romantik söylersin işte, mis gibi."

"Zeynep az fena değilsin ha!" diye kıstı gözlerini Şebnem. Kolunu masanın üzerine koyduğunda kendini öne itti. "Hem sen bana soruyorsun da Andaç seni hiç öptü mü peki?"

"Öptü."

Şebnem bana bakıp gözlerini irileştirdiğinde gülüştük. Zeynep de gülmeye başladığında hevesi kırılmış bir bebek gibi burnunu kıvırdı. "Ama hiç öyle romantik bir ortamda değildi yani çok da abartmayalım. Oyun oynarken gol attı bizimki, sonra sen o sevinçle hopla zıpla beni öp derken dudağı değiverdi dudağıma. Böyle mal gibi baktık birbirimize."

İkisini direkt gözlerimin önünde hayal ettiğimde Zeynep yeniden gülmeyi sürdürdü. "Artık oyun oynarken evleniriz biz bu gidişle."

"Seviyor ama çocuk ne yapsın," dedim sakin bir tutum sergilerken. "Eskisi kadar oynamıyor sanki ama değil mi?"

"Yok. Aytaç, sen, sonra bu yaşananlar herkesi durgunlaştırıp kendi kabuğuna çekti. Önceden çok oynuyordu."

Cümlenin içinde öldürdüğü tüm kelimelerin kanı ruhuma sıçradığında dudaklarımdaki sahici tebessüm bir anda doğallığını yitirdi. Maksadı üzmek ya da bir şeyleri deşmek değildi sadece bir cevaptı fakat ben bunları ne zaman duysam üzülecektim. Her zaman içimde yerini savamadığım bir acı olarak kalacaktı.

"Ama şimdi her şey yoluna girmeye başladı," diye baktı gülerken gözlerime. "Üstelik bir kişi daha katılıyor aramıza. Ben asıl Andaç'ın tepkisini merak ediyorum. Amca olacağım diye tepinir durur."

"Bu konuda sana katılıyorum," diye onayladı Şebnem, Zeynep'e bakarken. "Alper de dayı olacak. Maşallah maşallah."

"Soyağacı mı çıkarmaya çalışıyorsunuz ben anlamadım," dedim gülerken. "Herkes olacak işte bir şey."

"Bizi boş ver," diye konuştu Zeynep bir anda sesindeki neşeyi yok ederken. Küçük, ışık saçan gözlerinde berraklık vardı ve bu sesine düşmüştü ama neşeden değil sevgiden ibaretti. Gülümsedi. Bana eskisi gibi sıcacık gülümsedi. "Sen anne olacaksın, Aymira. Anne."

Duraksadım. Anne olacaktım, annemi bilemeden, anne sevgisi nedir tadamadan anne olacaktım evet. Bunu başarabilecek miydim sahiden? Her kadın çocuk doğurabilirdi ama her çocuk sahibi olan anne olamazdı. Kendimden emindim ama eksik kalacağım konusunda şüphelerim vardı. Bunu da yaşadıklarımdan öğrenmiştim. Hissedemediğim bir duyguyu kendi evladıma hissettirecek olmak, bunu başarmaya çalışmak benim için lürufu.

Herhangi bir şey söyleyemediğimde gözlerimin dolduğunu Zeynep'in kalkıp bana sarılmasıyla fark ettim. Oturduğum için kafamı karnına bastırdı ve kollarımı sardı. Elim kollarına gittiğinde burukça tebessüm ettim. "Sen çok güzel bir anne olacaksın," diye fısıldadı. "Çok güzel. Buna o kadar inanıyorum ki."

"Teşekkür ederim, Zeynep," diyebildim durgun bir sesle. "Teşekkür ederim."

Bir süre böyle bir anın içinde yuvarlanmaya devam ettiğimizde Şebnem ellerini birbirine vurarak, "Oho şimdiden başladınız," dedi. "Toparlanın çabuk! Hem benim de vaktim geliyor, gideceğim birazdan."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Zeynep benden ayrılırken. "Akşam yemeğine kalsaydın."

"Yok kalamam. Zaten evdekilerle pek iyi değilim, şimdi iyice bozuşmayalım."

"Ciddi bir şey yok değil mi?" diye sordum kaşlarımı çatarken.

Geçiştirdi. "Yok. Öyle bildiğin şeyler işte."

"Bir şey olursa bana söyle bak, ben buradayım."

"Söylerim," diye gülümsedi. "Ama artık senin düşünmen gereken başka biri var."

Gülümsedim. Sanırım buna alışmam gerekiyordu. Bakışlarımı kaçırırken Şebnem ayaklandı ve telefonuna bakıp, "Hatta ben gideyim," dedi. Telefonunu bıraktı. "Sonra yine görüşürüz. Ben ararım seni tamam mı? Rapor vereceksin bana."

"Başüstüne," diye kaşlarımı yukarı kaldırdım gülerken. Ayaklandım onunla birlikte. Şebnem beş dakika sonra evden ayrıldığında Zeynep ile

baş başa kaldık. Vakit geçiyordu ve benim yemek yapmaya başlamam gerekiyordu. Saçlarımı toplayıp mutfağa geçtim. Ben yemek yaparken Zeynep de tatlı yapmaya başlamıştı. Aramızdaki sorunları çözmüş olmak beni mutlu eden diğer sebeplerden de biriydi. Sanki hiç acı çekmemiş ve birbirimizi kırmamışız gibi.

Saatler süren mutfak macerasından sonra Zeynep ile bir şeyler izledik. Bizimkileri bekledik. Kamer gecikeceklerini söylemişti ama hava kararmadan burada olacaklarını biliyordum. Gelmeye yakın aradığındaysa sofrayı kurmaya başladık. Zeynep salatayı yaparken ben de tabakları dizmeye koyuldum. Çok geçmeden kapı da çalmıştı.

"Ben bakarım," diye mutfaktan çıktığımda Zeynep kendi kendine konuştu: "Bunların anahtarı da var. Hayır hamile hamile yoruyorlar bir de seni."

Arkamı dönüp ona dik dik baktım. "Umarım bu boşboğazlığı bugün de yapmazsın."

"Sustum."

"Teşekkürler."

Yüzümü kapıya döndüğümde derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapatıp açtım. Umarım deli gibi sırıtıp dikkati üzerimde toplamazdım. Kendimi tutmam gerekiyordu. Tabii bunu kesin yapardım.

Kapıyı yavaşça açtığımda beş tane erkek karşımda belirdi. Gözüm bir anda bu kadar kalabalığa alışamazken gülümsedim ve onları içeri buyur ettim. Andaç, "Bu kadar tipsiz arasından bir tek beni yakışıklı bulunca haklı olarak yengeme kal geldi," diye homurdandı ve içeri girdi.

"Ya ben de öyle düşünmüştüm Andaç," diye ekledim gülümseyerek.

Sıra sıra hepsi içeri girmeye başlarken Kamer en sonda muzip gülüşüyle bana göz kırptı. Başımı öne eğdim ve gülümseyerek kapıyı biraz daha araladım. "Hoş geldin," diye konuştum sessizce. "Buyurmaz mısınız acaba içeri?"

"Buyurayım," dedi ve yanağıma iç çekerek küçük bir öpücük bıraktı.

Kalbim kalbine sarıldığında birkaç saat sonra yaşayacağımız o anları hayal etmekten kendimi alıkoyamıyordum. Kamer'in içeri girmesinin ardından kapıyı kapattığımda Andaç, âdeta yerinde zıpladı sofrayı görünce. "Oha! Kamerciğimin sevdiceğini mi görüyorum ben bu sofrada?"

Aytaç kafasını iki yana sallarken homurdandı: "Onun sevdiceği şu an arkamızda ama sen bilirsin, kardeşim."

"Vay koçum," dedi Çetin, Aytaç'ın boynuna kolunu atarken. "Aramıza hoş geldin. Bu salakla bir sen, bir ben, bir de Kamer bir de Alper baş edebilirdi zaten... Aslında herkes baş edebiliyormuş ya!"

Andaç olduğu yerde Çetin'e dik dik bakarken söylendi: "Sen konuşma Soner."

"Boş yapma, git elini ayağını yıka."

"Akşam namazına mı gideceğiz yoksa?" diye sordu Andaç. "Ben imana geldim vallahi. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Rabbim sana şükür."

"Allah devamını nasip etsin," dedi Zeynep salata tabağını sofraya koyarken.

Andaç fırsattan istifade gidip Zeynep'in yanağına bir öpücük bırakıp geri çekilirken Çetin, öksürdü fakat o da artık çok isyan etmiyordu. Ne de olsa artık alışmıştı Andaç'a ve kardeşini bir tek ona emanet edeceğini biliyordu. Birkaç dakika sonra sofraya buyur ettiğimizde Zeynep ile çorbaları servis etmeye başladık. "Acıkmışsınız epey," dedim Andaç'ın iştahlı halini görünce.

"Öyle vallahi yenge," dedi Andaç onay verirken. "Lokantada garsonluk devrimiz resmen başladı. Ekmek parası işte ne yapacaksın?"

"Helal olsun sana," diye gülümsediğimde Andaç bana bir sefer daha göz kırptı. Onunla böyle anlaşıyorduk artık. Alper'in tabağını önüne bıraktığımda saçlarını birkaç saniye karıştırıp yerime oturdum. Herkes aç olduğundan tabaklarına gömülmüşlerdi. Kamer kulağıma yaklaşıp, "Ben kendimi diğerine ve sana saklıyorum," diye fısıldadı. "Hepsini içemezsem darılma sakın."

"Tövbe ya rabbim," dedim utanarak.

Andaç bize bakıp, "Toplum içinde kulaktan kulağa oynanmaz çok istiyorsanız gelin birlikte oynayalım," diye söylendiğinde Kamer ile aynı anda gözlerimizi devirmekle yetindik.

"Ben artık küfür etmek istemiyorum," dedi Kamer. "Beni buna teşvik ettirmezsen sevinirim."

Andaç boğazındaki lokmayı temizledi ve Kamer'e sevimli sevimli baktı. "Bana ilk kez bu kadar kibar bir teklifle geldin, bunu geri çevirirsem ebemi bellesinler. Susuyorum canımın içi, sen hiç canını sıkma. Kara kaşlarına, kara gözlerine kurban olduğum."

"Andaç yeter," dedi Kamer bıkkınlıkla. "Yemeğini ye. Yarın lokantanın tuvaletini sen temizleyeceksin."

"Ne?" diye tepki verdi Andaç şaşkınlıkla. "Fikri abi ne güne duruyor? O işleri o yapmıyor mu?"

"Yarın gelmeyecek. İş sana kaldı. Seve seve yapacağından eminim."

"Ama abi..."

"Sus ve yemeğini ye. Az önce bana verdiğin sözü de unutma."

Çorbalar bittikten sonra ana yemeğe geçtik. Kamer'in önüne bir tabak nohutlu pilav bıraktığımda gülümsedi ve hiç beklemeden kaşıklamaya başladı. Onu böyle iştahlı görmeyi çok özlemiştim. Uzun zamandır sevdiği yemekleri yapmadığımdan bu daha özel gelmişti.

Çetin, "Ellerinize sağlık kızlar," deyip tabağını mutfak tezgâhına bırakıp ayaklandığında başımı salladım. Zeynep, "Tatlı yaptım yemeyecek misin abi?" diye sordu.

"Çok yedim Zeynep," dedi Çetin düz bir sesle. "Sonra yerim şayet ki Andaç koca boğazlısından bana kalırsa."

Andaç'ın Çetin'i taklit ederek onu alaya aldığını gördüm.

"Ben sana ayırırım," dedi Zeynep gülümseyerek.

Tabaklardaki yemekler bittiğinde çoğunda tatlı yiyecek yer kalmamıştı: Alper ve Andaç dışında. Kamerler salona geçtiğinde Alper dudaklarını yalayıp Zeynep'e baktı. "Çok güzel olmuş eline sağlık."

Zeynep teşekkürünü sunduğu sıra Andaç, Alper'e omuz attı. "Öyledir yengen. Çok marifetlidir."

"Ay Andaç," diye ayaklandı Zeynep sofradaki boşları alırken. Andaç onun tavrının aksine ona öpücük atarken tebessüm ederek ben de ayaklandım. Zeynep ile sofrayı toplarken Alper, "Yardım edilecek bir şey var mı?" diye sordu. "Yedik içtik olmadı böyle."

"Yok," dedim sakin bir sesle. "Hem siz yorulmuşsunuzdur tüm gün biz evdeydik."

"Olsun."

"Yok yok geç sen içeri."

"Peki."

Onlar içeri geçtiğinde biz işimize kaldığımız yerden devam ettik. Saatler geçiyordu, vakit ilerliyordu. Heyecanım yüksekti ve Kamer'i bir anda yukarı çıkarmak istemedim ama bunu artık söylemem gerekiyordu. Ellerim, avuç içlerim karıncalanırken nihayet nefesimi bastırdım ve kendimi hazırladım.

Odamızdaydık.

Ben yatağın bir ucuna oturmuştum Kamer ise tişörtünü çıkarıyordu. Kafasının üzerinden tişörtünü çıkardığında dağılan saçlarıyla yüzüme bakıp muzipçe güldü. "Böyle durayım en iyisi," dedi.

"Dur madem," diyebildim dudaklarımı kemirirken. Kalbim çok hızlı atıyordu. Hem onu böyle görmekten hem de az sonra söyleyeceğim o tek cümleden.

Siyah tişörtü kollarının arasından sıyırıp yatağın kenara bıraktığında yanıma oturdu ve yüzüme bakıp duraksadı. "Sen iyi misin?" diye sordu merakla.

"Hıhım," dedim sesim fısıltı gibi çıkarken.

Kaşlarını çattı. "Bir gergin duruyorsun. Bir şey mi oldu?"

"Hayır olmadı," dedim çabucak. Gözleri endişeliydi. Elleri yüzüme dokunduğunda derin bir nefes alıp yönümü tamamen yüzüne çevirdim. "Kamer benim sana bir şey söylemem gerekiyor. Çok önemli ama."

Bakışları katılaştı ama endişesi yüzüne vurmuştu, sanki kötü bir şey söyleyeceğimi hissediyor gibiydi. *E haklıydı tabii. Bunca zamandır iyi haberler aldığımız mı vardı?*

Elini yüzümden indirirken kurumuş dudaklarını ıslatıp çekerken kendini de bana yaklaştırdı. "Dinliyorum. Söyle hadi."

İnsan böyle bir şeyi nasıl söylerdi ki? *Bari prova yapsaydım* diye geçirdim içimden. Gözlerimiz birbirine tutulurken kendimi kasmaya başladım. Bu beni daraltırken Kamer'i endişelendirmekten başka bir işe yaramamıştı. "Aymira, güzelim bir sıkıntın mı var? Bak ben gerilmeye başlıyorum."

"Yok yok," diye dokundum koluna. "Gerilecek bir şey yok ben sadece..."

"Sen sadece ne?"

"Kamer," dedim nefesimi sakince dışarı verirken.

"Hım?"

Gülümsedim. Gözlerinde kalbinin güzelliğini gördüm. Ona sahip olacağımız güzelliği verdim. Dudaklarım aralanırken irislerindeki titremeler çoğaldı ve söyledim: *"Ben hamileyim."*

Duraksadı.

Bakışları zamanı ikiye bölmüştü. Geceyi ve gündüzü parçalara ayırmıştı çünkü güneşin sıcağı ve ayın ışığı bakışlarındaydı. Araftaydı.

Kamer öylece gözlerime bakarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalbi atmayı bıraktı sandım. Kalbi yerinden çıktı sandım. Kalbi ellerimde dağıldı sandım çünkü ben onu hiç bana böyle bakarken tanımamıştım.

"Bu," dedi yutkunurken. Sesi titremişti. Gözlerinin titrediği gibi. "Bu şaka de..." Devam edemezken gözlerinin küçüldüğünü bilakis kızardığını gördüm. Karalarını sarmış keder yerini bambaşka bir ifadeye bıraktığında bir sefer daha yutkundu. Gülümsedim. Gülümsemek daha önce hiçbir kadar güzel hissettirmemişti. Bu çok başkaydı. Bu çok özeldi. "Bir bebeğimiz olacak," diye yineledim.

Bunu söylememle kendini tutamadı ve diliyle dudaklarını ıslatıp gözünden düşen bir damla yaşa yenik düştü.

Ellerim tatlı bir korkuyla yüzüne gittiğinde gözlerini bir saniyelik zaman diliminin ardından kapatıp açmasıyla vakit kaybetmeden beni kendine çekti ve dudaklarını alnıma bastırdı. Öpücüğü sıcaktı, şefkatliydi ve tutkuluydu. Gözlerim kapanırken onu içime çektim: Ruhunu, kokusunu, varlığını... Dudaklarını alnımın üzerinden çekmesiyle vakit kaybetmeden, aceleyle yüzümü avuçlarının arasına alıp bana kızarmış gözleriyle baktı. Gülümsedim ve gözünden akan o bir damlayı sildim. "Sen hamilesin," diye tekrarladı dediklerimi. "Bizim bir bebeğimiz olacak... Ben doğru duydum, değil mi? Ben doğru duydum?"

"Evet," diye salladım kafamı aşağı yukarı sabırsızca. "Bir evladımız olacak. Sen baba olacaksın, Kamer. Sen çok güzel bir baba olacaksın hem de canımın içi."

Kamer söylediğime, duyduğuna inanamıyordu sanki. O benden kötü şeyler duymaya hazırlamıştı kendini ama bu iyi bir haber değildi, bu onun için iyi demekle geçiştireceğim bir mevzu da değildi. Öyle olmuş olsaydı süzülür müydü bir damla gözyaşı güzel gözlerinden? Ağlar mıydı bizim için, bebeğimiz için? Farkındaydı her şeyin.

"Sana kurban olurum," diye sarıldı bana sımsıkı. Elleri saçlarıma gitti, burnunu saçlarımın dibine götürdü ve kokladı. Dudakları omzum-

dan öptü defalarca. Beni kaybetmiş ve bulmuş gibiydi. Kollarımla sırtını iyice sarmalayıp iç çektim. Gülüyordum, aklımı yitirmiş gibi gülüyordum. Birkaç dakika birbirimizle hasret giderircesine sarıldıktan sonra kendini benden çekip mıknatıs gibi alnını alnıma yasladı. Yüzümü sevdi. Gözlerimiz kapalıydı. Ellerim dudaklarının kenarına dokunduğunda gülümsediğini fark ettim. Gülümsedim. "Her şeyim," diye fısıldadı sakince. Sonra yutkundu ve birkaç saniye sonra elini karnımın üzerine koydu. İçim gerildi ama bu duyguyla ilk kez tanışıyordum. Kamer, elini karnımın üzerine hafifçe bastırıp devam etti: "Her şeylerim."

Alnımı alnından çektiğimde karnımın üzerinde olan eline dokunup gülümsedim. "Çok tuhaf değil mi?" diye sordum. "İkimizin kanını taşıyan bir can var karnımda. Bu mucize değil de ne?"

"Sen," dedi elini karnımın üzerinden çekip, vakit kaybetmeden avucunun içini öperken. "Sen çok güzel bir anne olacaksın. Ben o kadar garip hissediyor ama bir o kadar da mutluyum ki... Bunu sana anlatamıyorum yemin ederim."

"Anlatmana gerek yok," diye baktım gözlerinin derinine inerken. "Gözlerinde görüyorum her şeyi. O bir damla yaşın içinde saklı her şey."

Gülümsedi. "Daha varlığıyla bile ağlatmayı başardı beni, gerisini sen düşün."

"Yaşayalım düşünmek yerine," dedim usul usul dökülürken dudaklarımdan kelimeler. "Sadece yaşayalım."

Çehresinde birikmiş karanlığı kalbimle aydınlattığımda gülümsemeye devam etti. Dudağının kenarında toplanmış bütün yaralar kabuğunu çoktan atmış gibi görünüyordu. Şu an içinde bulunduğumuz anın büyüsünü tartmaya cesaret edemiyordum zira ortada gerçek bir şeyler vardı. Biz vardık, bizim bir gerçeğimiz daha vardı. Elleriyle yüzümü ağır ağır sevmeye devam ederken iç çekişi ruhumdaki kuru yaprakları başka bir mevsime doğru süpürdü ama ben hangisi olduğunu bilmiyordum çünkü şu an dört mevsimi de yaşıyor gibiydim. "Sen beni öyle bir adama çevirdin ki," diye konuştu sessizce gözlerimin dibini görürken gözleri. "Ben kim olduğumu unuttum. Ben kim olduğumu seninle hatırladım. Hayalini kurmaya korktuğum her şeyi bana en güzeliyle yaşattın."

"Senden farksız sayılmam," diye ekledim devamını getirerek. "Evlenmek çok uzak bir fikirdi ama şimdi karnımda bebeğimizi taşıyorum. Neyiz biz? Büyük laf konuşup onları afiyetle yiyen iki manyak mı?"

Sesli bir şekilde güldüğünde içim titredi. "Ben büyük laf konuşmadım pek ama büyük hayaller de kurmadım."

Yüzümü yüzüne yaklaştırıp alnımı hafifçe alnına vurup geri çekildim. "Çünkü hayatında değildim."

Çok da geri çekilmeme izin vermezken dudaklarını bir anda dudaklarıma bastırdı ve derin bir iç çekti. Ayaklarım yerden kesiliverdi sanki beni ilk kez öpüyormuş gibi. Ellerim çabucak ensesinde birleştiğinde oradan saçlarına karıştı ve hoyrat bir tavırla saçlarını parmaklarıma sardım. Bir eli belimin kıvrımına indi ve beni pek de nazik olmayan bir tutumla kendine doğru çekti. Dudaklarımın üzerindeki baskısı artmaya başlarken gözlerimi sımsıkı yumdum. Tenindeki ateş tenime sıçrarken dudaklarımı ağzından çektim ve boynuna götürdüm. Boynuna öpücükler bırakmaya başladım. Kendini kasmaya başladı. "Delireceğim," diye fısıldadı sonra Kamer, susuz kalmış gibi konuşurken. "Delireceğim yapma."

Nefesimi boynuna üflerken mırıldandım: "Sanki çok akıllısın."

"Aklım çok uzun zamandır senin ellerinde," dedi aynı ses tonu ve tavrını idame ettirirken. Duraksadım ve boynuna bir öpücük daha bırakıp gözlerimi karalarına diktim. Saçlarını severek düzelttim. Ekledi: "Ve onu senden almaya hiç niyetim yok."

"Benim de onu sana geri vermeye."

"Hım?" diye aktı bakışları üzerimden mayhoş mayhoş.

"Hım."

Dudaklarıma bir öpücük daha bırakıp geri çekildiğinde, "Şimdi sen testi yaptın ama yine de doktora gideceğiz, değil mi?" diye sordu. "Seni doktora götürmem gerek."

"Testin yanlış çıkacağını sanmıyorum."

"Yine de gitmeliyiz," dedi sakince. "Senin için, seni düşündüğüm için."

"Gideriz," diye mırıldandım elimi gözlerinin altına götürürken. "Fakat," deyip çektim sonra kendimi usulca. "Yarın siz lokantaya gideceksiniz ya, Alper sonra gelse olur mu? Annemin," deyip duraksadığımda bu duraksamanın bana vaat ettiği tek şey acı olmuştu. "Babamın mezarına gideceğiz. O hep tek başına giderdi ama bu sefer beraber gitmek istiyorum."

Kaşlarını çatarken garip bir şekilde gülümsediğini gördüm. "Bunu bana sorduğun için seni bir güzel öpmem gerekiyor ama neyse... Gidin tabii, niye soruyorsun?"

"Yok ondan değil, işiniz var ya o yüzden..."

"Senden önemli değil hiçbir şey," dediğinde kollarımı boynuna dolayıp bedenimi bedenine yaklaştırıp ona derin derin baktım. Dudağımın altını ısırdığım vakit bakışları erimiş bir çikolata gibi oraya kaydı. Dudaklarına doğru fısıldadım konuşacağım cümleleri: "Hem bunu sana sormasaydım beni bir güzel öpmeyecektin yani öyle mi Kamer Bey?"

"Yo," diye mırıldandı belli belirsiz bir tınıyla. Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan evvel de konuştu ve sonra kelimeler birbirine dolandı tıpkı bütünleşen ruhumuz gibi: "Ömrümün sonuna kadar sahibinim o güzel dudaklarının."

Sabah erkenden kalkmış ve kahvaltımızı yapmıştık. Çocuklar henüz evden çıkmadan salona geçtiklerinde Zeynep kulağıma yaklaşıp, "Bunu onlara da söylemeyecek misin?" diye sordu. "Alper bile bilmiyor henüz."

"Akşam söyleyeyim," diye mırıldandığımda Zeynep bana bıraktı. Yavaş adımlarla yanlarına doğru yürürken Alper'in telefonuyla uğraştığını gördüm. Kamer de tamirhaneye kadar gidip gelmişti. Parmaklarımı sıkıntıyla ovuşturarak Alper'e baktım. "Alper sen bugün biraz geç gideceksin işe."

"Neden?" diye kaldırdı kafasını telefonundan gözlerime bakarken. "Bir sorun mu var?"

Salondaki tüm gözler üzerimde toplanırken omuzlarımı ve bakışlarımı düşürüp kafamı salladım. "Annemleri ziyaret edeceğiz. Uzun zaman oldu, çok uzun zaman."

Alper'in yüzündeki ifade solduğunda yine de bundan uzak durmaya çalışarak doğruldu. "Ben birkaç hafta önce gitmiştim ama seninle de gideriz, abla. Olur."

"Benim neden haberim yok?"

Dudaklarını sarkıttı. "Söylemem mi gerekirdi?"

"Hayır ama..." Omzumu silktim. "Neyse boş ver."

Çetin o sırada üzerindeki tişörtün kollarını düzeltiyordu. "Bizim zaten başka işlerimiz var," derken Kamer'i de bu cümleye dâhil etti üstü kapalı bir halde. "Siz üçünüz çalışacaksınız."

Aytaç sessizliğini korurken Andaç, bıkkın bir halde elini ensesine götürerek isyan etti. "Hayır, onlar çalışacak ben bok temizleyeceğim."

Yüzüm hafif ekşirken güldüm. Andaç'ın gözleri beni buldu. "Sen de gül anca he. Kocan işi kilitledi bana, bok gibi hem de iş. Evet, bildiğin bok yanı."

Andaç'ın isyan eden hallerine aldırış etmeyip hatta bunu gülmekle geçiştirdiğimde Zeynep, yanımda durarak Andaç'a kızdı. "Aymira'ya niye kızıyorsun ki? Hem artık onun üzerine gitmeyin..." Ve sözlerini hızla kesti.

Gözlerim irileşirken öksürerek boğazımı temizledim. Andaç ve Alper'in anlam veremediğim şüpheli tavırları üzerimde gölgelenirken, "Neden?" diye sordu Alper kaşlarını çatmış bir halde. "Bir şey mi var? Hasta mısın yoksa abla?"

"Hayır," dedim aniden kendimi bir savunmanın içinde bulduğumda. "Hayır, hiçbir şeyim yok."

"Zeynep neden öyle imalı konuştu o zaman..."

"Çünkü," deyip Zeynep'e baktım. Mahcubiyet dolu yüz ifadesine kızamadım elbette. Söylemem gerekti, bunu onlardan saklamam mantıksızdı. Başımı öne eğdim ve kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatıp çekerken derin bir nefes aldım. Başımı kaldırdığım vakit Alper'in açık kahve tonlarındaki irislerine odaklandım. Endişeliydi, sanki kötü bir şey olduğunu bekliyormuş gibi. Gülümsedim. Gülümserken kalbimin ritmi de hızlanmıştı. "Çünkü ben hamileyim."

Alper duyduğu şeyle şok olduğunda Andaç, ilk sesli tepkiyi veren kişi olmuştu. "Oha! Amca oluyorum." Deyim yerimdeyse yerinde zıplayarak şaşkınlığını haykırdı. Ona yakışır bir halde. "Dayı da olabilirim şu an ne olduğumu bilmiyorum. Bir şey oluyorum yani sonunda. Oha!"

Çetin, Andaç'ın kafasına bir tane geçirdiğinde homurdandı. "Adam olamadan amca oluyorsun aferin, hadi kutla bu zafer senin."

Gülümsemeye devam ederken Alper, oturduğu yerden kalktı ve gelip hızla bana sarıldı. Kollarını sırtımda hissettiğimde gözlerimi kapattım. Varlığını hissediyordum, kardeşim olduğunu ve bunca yıldır uzak kal-

mış ruhlarımızın bağlandığını hissediyordum. Ellerimle sırtını sıvazlarken gözlerimin kızarmamasına mâni olamadım. Birbirimizden ayrıldığımızda eliyle yüzümü kavrayarak, "Çok sevindim," dedi. "Emin ol çok sevindim abla."

Bir şey diyemedim, gülümsemekten başka.

Kendini geri çekerken Çetin yanıma geldi ve gülümseyerek gözlerime baktı. "Tebrik ederim, Aymira. Çok güzel bir haber bu."

"Teşekkür ederim," dedim sıcacık bir sesle.

Andaç buradaki en sevinci yüzünden okunan kişiydi. "Hayallerim gerçek oldu. Amcası onu nerelere götürecek var ya... Of of.

Zeynep homurdandı. "Beni götürdüğün gibi onu da ganyan bayiye götürürsün anca."

Çetin kaşlarını çatıp, "Bu geri zekâlı seni ganyan bayiye mi götürüyor?" diye sordu.

Andaç sevimli sevimli Çetin'e bakarken dış kapı açıldı ve Kamer içeri girdi. Tümüyle yönümüzü ona çevirirken Kamer saf saf bize bakıp, "Ne bakıyorsunuz lan?" diye sordu. "Yine ne yaptım?"

Sersem sersem güldüğümde kafamı iki yana salladım. Andaç kollarını iki yana açıp, "Bir bebek," dedi. "Bir bebek yapmışsınız abi."

Kamer'in gözleri derhal gözlerimi bulduğunda elimi ağzıma götürerek tırnağımı ısırdım. Andaç hiç fırsatını kaçırmadan Kamer'in yanına doğru koştu ve ona sımsıkı sarıldı. "Allah razı olsun sizden, sonunda bana bir yeğen verdiniz."

Kamer gözlerini devirerek Andaç'ın sarılmasına karşılık verdiğinde güldüğünü görebilmiştim. İkisinin sarılması son bulurken Kamer sakince soluklandı ve Andaç'ın kıvırcık saçlarını karıştırıp yüzüne konuştu. "Bebeğimizi senden çok uzakta tutacağıma emin olabilirsin, Andaç. O bebeği seninle aynı ortamda büyütecek kadar kafayı yemedim."

"Hayda!" dedi Andaç şaşırırken. "Tamam zekâ patlaması yaşar diye korkuyor olabilirsiniz ama bu kadar da şey etmeyin lütfen."

"Aynen," diye söylendi Kamer buraya doğru yürürken. "Ben de zaten bundan korkuyorum." Bana göz kırparken ekledi: "Allah korusun sana benzerse ömür boyu bu vicdan azabıyla yaşayamam ben."

Andaç işittiği hiçbir şeyi kafaya takmazken Kamer'i alaya aldığını gördüm, zaten Kamer de onunla alay ediyordu. Bu hep böyle olmuştu. Çetin elini uzatıp Kamer'i kendine çekerek sarıldığında sırtına birkaç kez vurdu. "Tebrik ederim. Allah onu size bağışlasın, kardeşim."

Kamer, "Sağ olasın," diye karşılık verdi Çetin'e. "Darısı başına."

"Önce evlilik," dedi Andaç yanımıza tekrar geldiğinde. "Evlenmeden olmaz."

"Sana ne oluyor acaba?" diye sordu Çetin. "Sen git bok temizle. Hadi vakit kaybetmeyin."

"Gencecik yaşımda bok temizleyecek hale geldim. Umarım bu azmimin sonunda iyi bir para alırım değil mi abi? Yoksa temizlediğim yere kendim sıçar bırakırım öyle."

Midem ekşirken Aytaç keyifsiz bir ifadeyle söylendi: "Sabah sabah insanın midesini bulandırmakta üzerine yok. Kimse sıçtığı yeri öylece bırakıp gitmiyor merak etme. Kimse sen değil."

Andaç ağır ağır yüzünü kardeşine çevirdi. "Demek öyle olduk şimdi Aytaç Bey?"

"Ya Andaç," dedi Aytaç derin bir nefes alıp verirken. "Allah aşkına hadi gidelim, ben temizlerim yeter ki sen sus, tamam mı?"

"Yok ben temizlerim."

"İyi."

"Ulan bari bir kez daha ısrar etseydin," dedi sitemkâr bir ifadeyle. "Kabul edecektim teklifini."

"Bu huyunu bildiğim için etmedim," diye yanıtladı Aytaç sakin bir sesle.

Çetin konuşmadan kapıya doğru yol alırken Andaç da onu takip etti. Homurdanarak tabii. Kamer yanıma gelip, "Akşam seni alırım," diye fısıldadı kulağıma.

"Nereye gideceğiz?" diye sorduğumda bir şey söylemeden yanağıma bir buse bırakıp uzaklaştı. Ardından boş bir ifadeyle baktığımda Zeynep kıkırdayarak mutfağa yürüdü. Alper telefonuna tekrar gömülürken Aytaç olduğu yerde bana baktı öylece. Onunla hiç konuşmamıştık. Onca aydan sonra ona sadece hoş geldin diyebilmiştim. Konuşacak o kadar şey birikmişti ki, ben nereden başlayacağımı bilmiyordum. En başından

sonuna kadar hepsi dile dökülmeyi bekliyordu. Birkaç adım attı ve kapında durarak sakince konuştu. Belki biraz da gülümsemişti. "Tebrik ederim, umarım sağlıklı bir şekilde doğar."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Önemi yok," deyip birkaç saniye sonra arkasını döndü ve evden ayrılarak kapıyı kapattı. Yalnızlığını, içinde bastırdığı her şeyi duymak istiyordum ve bana anlatacağını umuyordum çünkü biz arkadaştık. *Birbirini susarak dinleyen iki arkadaş.*

Bir saat sonra Alper ile mezarlığa geldik. Taşlı yolları sakin adımlarla yürürken buraya ilk defa Alper ile beraber geldiğimizi hatırladım çünkü o hep yalnız başına gelir ve öyle dururdu. Bunun birçok sebebi vardı ama canının acıyacağından korktuğum için konuşamazdım. Güneş yüzümüze düşerken gözlerimi kısarak bu yolun devamına kadar sustum. Nihayetinde annemin mezarının başında durduk. Gülümsedim ve mezar taşının başına gidip oraya dokundum. Alper de çeşmeden su getirmeye gitmişti birkaç dakika sonra. O gelene kadar başında durdum ve elimi karnıma koyarak içe çökmüş toprağa baktım. "Anne olacağım," diye fısıldadım. Canımın acıyacağını düşünmüştüm ama öyle olmamıştı, sadece sesime düşen kırağıdan kaçamamıştım. "Umarım senin kadar harika bir anne olurum, anne." Duraksadım ve ekledim: "Senin kadar güzel bir anne olmak nasip olur bana umarım."

Elimi karnımdan indirip toprağın üzerindeki otları temizlemeye devam ederken Alper elindeki su dolu bidonu usul usul toprağa dökmeye başladı. Onu seyrettim. Yüzündeki mutsuzluğu gördüm, yüzündeki burukluğu hissettim. Zaman bizi ne kadar ileri taşırsa taşısın bu burukluk daima yüzümüzde ve kalbimizde kalacaktı, bunu silmenin, yok etmenin bir çaresi yoktu. Bunu biliyordum.

Alper, bidondaki suyu bitirdikten sonra annemin başında durduk ve dua ettik.

Bu uzun sürdü.

Sonra onunla vedalaştık fakat babam annemin yanında yatıyordu. Konuşmadım, konuşmadı. Kendimizi onun başında bulurken elimi korkarak toprağına sürdüm. Yıllar önce yaşadıklarımızı hatırladım ama yine de arkasından kötü konuşmazdım. Bana, bize verdiği onca acıyı kanatarak hatırlatmazdım kendime. Yaşandı ve bitti derdim. Demezsem, bunu kendime aşılamazsam eğer yaşanmazdı ki ömür, geçmezdi zaman, iyileşmezdi yaram.

Alper nasır tutmuş sesiyle mırıldandı: "Sence yaşasaydı, bir bebeğin olacağını öğrendiğinde sevinir miydi?"

Cevabını biliyordum ama söylemeye korkuyordum.

"Bilmem, sevinirdi galiba."

Gülümsedi çünkü ona yalan söylediğimi biliyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldı. "O, bizi bile sevmedi ki abla."

İçim üşüdü. Güneş bir hırka olsun istemiştim, oysa o bile farkında değildi bize kar yağdırdığının. Fakat kelimeler değil gerçekler üşütüyordu canımızı. Ağzımızla inkâr edip de yüreğimizle savunamadığımız gerçekler. *Biz acımaya alıştık ama ne de olsa acıdan doğmuştuk.*

Gök kararırken yer ayaklarımızın altında parlıyordu. İşte tam bu sırada tepetaklak ettik dünyayı. Karanlığı arkamıza, ışığı başımızın üzerine aldık. Biraz daha çok sevebilmek için.

Buradaydık.

Yine bu adını bilmediğim ama burada bir sürü izimizin olduğu ay ışığın altında, şehrin tepesinde duruyorduk. Hava kararmıştı, bulut yoktu ama yıldızlar bizim içindi. Ay gökteydi ve biz onu izliyorduk. Kamer arkamdaydı, sırtını arabaya yaslamıştı ve kollarıyla belimi kavramış, çenesini boynumun girintisine yaslamıştı. Nefesini duydukça, kalp atışlarını hissettikçe ruhumu besliyordum. Doymak bilmiyordum, nasıl doyabilirdim ki zaten? İnsan hep daha fazlasını arzuluyordu. Korkudan mıydı bunun sebebi... İşte verecek bir cevabım bile yoktu.

Kolları karnıma sarıldığında ellerimi oraya koydum. Ellerinin üzerindeydi. Gülümsediğini hissettim, teni tenime sürtünce. "Burayı seviyor musun?" diye sordu ılık bir sesle. Rüzgâr saçlarımıza karışıyordu ama hoştu.

"Evet," diye cevapladım onu. "Sen de seviyorsun ki beni buraya getiriyorsun."

"Buradayken bizi kimse bulamıyor," diye konuştu sakince. "Biri bir yerde çıkıp bir şeyleri mahvetmiyor. Ya da kötü şeyler olmuyor. Sadece seninleyim, seninle hiç olmadığım kadar mutlu oluyorum. Mutluyum."

"Mutlusun gerçekten değil mi?" diye sordum neyi kast ettiğimi anlaması için kollarının arasından sıyrılıp yüzüne bakarken. "Yani o stresli hallerin, sıkıntılı ve içine gömdüğün duygularından kurtuldun mu? Benimle konuş, benimle paylaş ki sana yardım edebileyim."

"İyiyim," diye güven verdi bakışları kara karayken. "Çok iyiyim, gerçekten. Hatta uzun zamandır sana söylemek istediğim benim de yapmak istediğim bir şey var..."

"Nedir?" diye sordum tedirginlikle.

Derin bir nefes aldığında elleri belimin kıvrımına oturdu. Hep oraya aitlermiş gibi. Söyleyeceği şeyi dinlemeye hazırdım. Gözlerini aya çevirdi ve bir süre oraya baktı. Ben ise ona çünkü benim gecem de, ayım da, ışığım da oydu. Ondan başka gökyüzü haramdı bana.

"Ben," dedi semaya bakmaya devam ederken. Sesi geceye doğmuştu, gözleri geceye haykırıyordu bu kadar suskun ve sessizken. "Başıma bunca şey gelmesine rağmen hayattayım. Aileme dokunmaya çalıştılar ama alamadılar. Beni öldürmeye çalıştılar ama başaramadılar. Sonra seni kaybettim..." Bu süreçte yutkundu ama gözlerime bakmadı. Yüzümü boynuna düşürdüm. "Öldüm, kimsenin yapamadığını yaptın ama sonra yeniden yaşadım, dirildi ruhum... Şimdi bir bebeğimiz olacak..." Gülümsedi. "Ve her şeye rağmen buradayız. Belki çok şey var yaşayacağımız ama bunca şeyden sonra hâlâ hayatta ve yanımdaysan diyecek bir şeyim yok..."

Bir yere varmaya çalıştığını, çıktığı yolda kestirmeden gitmediğinden anlamıştım.

Derin bir nefes alıp verdi. Gözlerini kapattı. "Başım beladan kurtulmuyor belki, belki de daha kötüsü ama ben böyle bir insanken bile Allah yüzüme gülüyor... Ben böyle bir insanken bile."

"Sen kötü bir insan değilsin ki."

Reddetti. "İyi bir insan da değilim. Şükretmeyen, düşünmeyen, imanı zayıf bir adamım."

"Kamer..."

Yüzü yüzüme düştü. Gözlerime baktı. Ağlatacaktı beni böyle derin derin bakarken. "Biliyorum kendimi, her şeyi biliyorum ama yapmıyorum. Unutmak istiyorum, senden başka her şeyi unutmak istiyorum.

Geçmişimi, acılarımı, öfkemi, hırsımı ve daha birçok şeyi. Evet zor, evet imkânsız belki ama ben iyi bir insan olmak istiyorum, Diana."

Diana... Uğruna öleceğim, dudaklarından her seferinde adımı fırar ettiğinde.

"Yanımdasın," dedi gülümseyerek alnını alnıma yaslarken. Elim yüzüne gitti. Avuçladım suratını. "Her zaman böyle olacak," diye konuştum fısıldarken. "Sonsuza kadar yanında kalacağım."

"Bunu biliyorum," dedi minnet dolu bir sesle. "Sonsuza kadar yan yana olacağız."

"O zaman sorun ne?"

"Sorun eksik olmam."

"Anlamadım?"

"Geleceğimizi inşa edeceğim," dedi alnını alnımdan çekip yüzüme bakarken. "Senin için ve bebeğimiz için. Ona iyi bir baba olmak istiyorum. Ruhum çürüklerle dolu ama bunu bilsin, bunu görerek büyüsün istemiyorum. Her şeyi it gibi bildiğim halde kaçarak yaşamak istemiyorum. Ben Allah'a iyi kulluk yapamıyorum ama bundan sonra öyle olsun istemiyorum anlıyor musun? Nankörlüğe giriyor. Müslümanım ama dinimi yaşamıyorum. Bu o kadar canımı sıkıyor ki... Uzun zamandır her şeyin farkındayım. Yaşadıklarıma bakıyorum, geçmişime bakıyorum elde var sıfır. Senden başka hiçbir şeyim yok. En büyük kazancımsın, ben bu dünyada seni kazandım daha ne isterim ki Yaradan'dan?"

Ne yorum yapıyor ne de düşünüyordum. Sadece onu hayranlıkla dinliyordum.

"Bu hepimizin yapması gereken bir şey, tabii benim gibi aciz bir insanın bunu kabullenmesi zor olsa da öyle... Her şey bu kadar yolunda giderken unuttuğum şeyleri hatırladım. Geç kaldığım şeyleri hatırladım ve bir yerden başlamam gerekiyor. Belki yine yenik düşeceğim, belki bırakacağım bunu bilmiyorum ama neyi bildiğimi biliyorum. Neyin doğru olduğunu biliyorum, Aymira."

Gözlerimin nemini hissettiğimde derin bir nefes aldı ve kendi için çok büyük bir adım attı. Kalbi titredi, kalbim titrerken. "Namaza başlayacağım," dedi sonra sakince.

Avuçlarımın arasındaki yüzünü parmağımla sevdim söylediği şeyi duyarken.

Devam etti: "Bilmediğim dualar, sureler var ama öğreneceğim. Şükrediyorum sizin için ama bunu yalnızca dilim ve kalbimle değil zaten yapmam gerektiği için yapmak istiyorum. Ruhumun boş kalmış yerlerini doldurmaya çalışacağım."

"Kamer..."

Konuşmama izin vermedi ama kaba değildi. "Ben ömrümü sizinle doldurdum zaten, içim tıka basa seninle dolu ama eksiğim... Eksiğiz. Belki geç kaldım ama..."

"Geç değil," dedim kafamı iki yana sallarken. "O kadar güzelsin ki bunları bana açık açık söylediğin için teşekkür ederim."

"Çünkü kendimin farkındayım ve senden başkasına dökecek bir içim yok."

"İçini seviyorum," diye itiraf ettim. "Seni, insanlığını, kalbini, fikrini her şeyini seviyorum. Bana konuşacak bir şey bırakmadın bile." Gözleri durgun bir su gibi akıyordu gözlerime. "Seni seviyorum Kamer Alptekin. Seni ölene kadar da seveceğim."

"Seni seviyorum Aymira Alptekin," dedi ışıklar üzerimizde yanarken. Kollarını boynuma sardığında yüzümü göğsüne sakladım. Kalp atışlarımıza şahit olduk ikimiz de. Delicesine çağlıyordu bir ırmak gibi. "Seni ölene kadar seveceğim."

Hayat bizden aldıklarını bizi, bize vererek eşitlemişti.

Biz, bize kavuşurken bu ay ışığı ancak böyle güzel parlıyordu. Çünkü bu bizdik.

2. Bölüm

Avcı

Evimizdeydik.

İkimize ait olan evde: Kamer'e ve bana.

Bir de bebeğimize...

Tek katlı, küçük bir bahçesi olan bir evdeydik. Bizi zorlamayacağını düşünerek apartmana çıkmak istediğimi belirttiğimde bunu kabul etmemişti çünkü rahat etmemi istiyordu. Her şeyin tamamen bize ait olmasını istiyor ve yalnızca bizi görmek istiyordu. Ne başka sesler ne de başka yüzler... Sadece biz olalım istiyordu. Ben de öyle.

Sokak ilerideydi ve yakın çevrede pek ev yoktu. Evin etrafı odunlardan yapılmıştı ve tıpkı bir duvar gibi bizi örtmüştü. Kamer şimdiden toprağımıza iki tane çam ağacı dikmişti.

"Bir süredir yazılıp çiziliyor. Konuyla ilgili konuşuluyor. Bize de her gün soruyorlar; doğru mu değil mi? Değil desek de inanmıyorlar, yok öyle bir şey desek de inanmıyorlar. Demek ki hissediyorlar. Belki de haklılar. Evet, doğru baba oluyorum."

Pencerenin önünde elimdeki cam beziyle öylece Andaç'a baktım.

Tabii ki bunu diyen tek kişi o olabilirdi.

Andaç, tıpkı Tarkan gibi kısık ve gizemli bir sesin yanı sıra iri iri açtığı gözleriyle Kamer'e bakarken konuşmasını sürdürdü: "Bu haberi böyle verecektin abi." Daha sonra elindeki fırçayı boya kutusunun içine daldırıp gülümsedi. Sahte bir kibir vardı tavrında. "Tabii kıyak bir kardeşin olduğu için onu da ben hallettim."

Zeynep ile gözlerimizi devirdiğimiz vakit Kamer, elindeki uzun fırçayı Andaç'ın yüzüne doğru tutarak kaşlarını çattı. "Seni bir boyarım, kırk gün yıkansan da çıkaramazsın bu boyayı yüzünden. Bak öyle boyarım işte."

"Senden gelecek boyayla evime tablo bile yaparım kurban olduğum benim," diye eğlendi Andaç. Boya kutusuna sürdüğü fırçanın sıvısını yerlere damlatmadan duvara götürdü ve yukarıdan aşağıya kalın bir çizgi çekti. Bu evin içini birlikte inşa ediyorduk. Birkaç gündür birtakım yoğunluğun içerisindeydik.

Tabii Kamer sürekli üzerime titrediği için doğru düzgün iş bile yaptırmıyordu.

Yanıma geldi ve elimdeki bezi almaya çalışarak, "Tamam yeter bu kadar, dinlen artık," diye konuştu. Sesindeki sakinlik ve şefkat gözlerinin bebeğinden belliydi. Öylesine sıcaktı ki içimde kimsenin ulaşamayacağı bir yuvayı kuruyordu.

"Ya ben iyiyim," dedim ona mâni olmaya çabalarken. Eline aldığı bezi ondan geri alıp küçülmüş gözlerimle ona sevimli sevimli baktım. "Hem çok erken değil mi daha böyle davranman için? Karnım burnumda değil daha. Turp gibiyim merak etme."

Andaç bizi duydu. Aman eksik kalmasın zaten, şapşal.

"Kamerciğim keşke hamile kalan ben olsaydım da bu kadar işi yapmak zorunda kalmasaydım. Titresene benim üzerime de."

Kamer sert bir çehreyle yönünü Andaç'a çevirdi. "Lan oğlum, bak ben ağzımı bozmayayım dedikçe, sen gel beni kaşı abi diyor, ağlıyorsun. Ben dövülmek, sövülmek istiyorum diyorsun. Çok yorulduysan git ama bir daha nah açarım sana bu kapıyı."

"Nasıl yani Andaçcan'ı göremeden mi büyüyecek benim yeğenim?"

"Ne Can ne Can?" dedi Kamer tiksinerek.

Andaç sırıttı ve nereden geldiğine mana veremediğim bir hakla bunu tekrarladı: "Andaçcan. Yeğenimin adı. Siz şimdi yoğunsunuz ya, isim falan aramakla uğraşmayın diye ben onu da hallettim. Ulan Muslera gibiyim, her şeyi ben hallediyorum."

"Sende tutacak iki gram akıl var mı acaba?" diye sordu Kamer bu sefer de gülerken. "Ayrıca berbat bir isim. Andaçcan ne lan? Çocuk şimdiden tiki oldu anasını satayım."

"Ya erkek olacağı ne malum ki?" diye sordu Zeynep sildiği pencereyi kapatırken. Tatlı bir gülümsemeyle yüzümü Zeynep'e çevirdim. Gülümsedi bana. O da çok yoruluyordu, hatta benden daha çok yoruluyordu ama asla şikâyet ettiğini duymamış ve sezmemiştim. "Ve Andaçcan çok... Kötü bir isim değil mi?"

"Hiç de değil," dedi Andaç omzunu silkerken. "Siz ne derseniz deyin, o benim Andaçcan'ım."

Alper odadaki varlığını belli ederek güldü. "O senin yeğenin yeğenin."

"A-a!" dedi Andaç hızla Alper'e dönerken. "Sen de mi buradaydın lan ex kayınço?"

Alper çenesini omzunun üzerine koydu Andaç'a dümdüz baktı. "Senin boşluğunu anca böyle kapatmaya çalışıyorum Andaç."

Gözlerim irileşirken Kamer'in kafasını eğerek sırıttığını gördüm. Ben de kafamı eğdim ve gözlerimiz birbirini bulduğunda gülümsemesine karşılık verdim. Kamer fısıldadı: "Sapladı."

Fısıldadım: "Öldürdü."

Bir süre bir sessizlik hâkim oldu odanın içinde. Kamer ile gülüşlerimizi bastırdık ve derin bir nefes alıp kafamızı kaldırdık. Andaç öylece Alper'e bakıyordu. Alper ise istifini bozmadan ona. Alper kaşlarını havalandırırken, "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu.

"Hayır," dedi Andaç direkt. "Sen doğru konuştun ama ben bu lafa karşılık verecek okkalı bir cümle kuramadım henüz. Bana biraz daha zaman ver aslanım."

Alper gülümsedi. "Böyle bir beklentim yok ki."

Andaç mütevazı davrandı. "Olsun olsun. Böyle bir beklentin olsun."

Andaç düşünmeye devam ederken Kamer, Alper'e göz kırptı. "O yarına kadar bulamaz, sen işine devam et."

Alper gülümseyerek kafasını iki yana salladığında iç çektim ve derince soluklanıp elimdeki bezi su dolu kovanın içinde sıktım. Kamer belli olur bir sitemle bana yöneldiğinde, "Tamam yeter bu kadar diyorum," diye uyardı. "Sabahtan beri siliyorsun zaten. Dinlen biraz, biz hallederiz. Hatta Zeynep sen de dinlen abisi, hadi."

"Ben yorulmadım ki hiç," dedi Zeynep gülümserken. "Hem çok keyif alıyorum yaptığım işten."

Kamer bıkkınlıkla homurdandı: "Başıma temizlik manyakları kesildiniz."

"E öyle," dedi Zeynep pencerenin içini silmeye başladığında. Omzumu silktim ve Kamer'e baktım. Bana derin bir ifadeyle karşılık verdiğinde yanağına bir buse kondurup geri çekildim. Onu ne zaman öpsem kalbimde bir şey oluyordu. Zamanla azalır ya da artık heyecan vermez diye bileceğim bir mevzu değildi. Ona bakarken, onu düşünürken, onunlayken ve onu öperken ben hep tatlı ve sancılı bir heyecanın eşiğindeydim. Bunun azalmayacağını bilakis katlanarak artacağını biliyordum. Önüme dönduğüm vakit Alper'in sesini işittim. Elindeki fırçayı bırakmadan sesini bana duyurdu. "Abla sonuçlarına tekrar baksana, belki açıklanmıştır."

Şu mesele. Sınav sonuçlarım bugün açıklanacaktı.

Açıkçası ne hissettiğimi bilmiyordum. Aldığım sonuç karşısında da ne hissedeceğimi bilmiyordum çünkü var olan bir gerçek tüm dengeyi değiştirmek için geliyordu ve gelecekti. Her şey onun içindi.

İlgiden yoksun bir halde omuzlarımı düşürüp pencereyi silmeye başladım. "On dakika önce baktığımda açıklanmamıştı daha."

"Bir daha baksana," dedi Alper hevesle. "Ben meraktan öleceğim senin yerine."

İç çektiğimde Kamer'in sakince işine devam ettiğini gördüm. "Peki," diye mırıldandığımda Kamer cebinden telefonunu çıkardı ve bana uzattı. "Seninkini şarja taktım."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Kamer dudağının kenarına tüm ömrümü feda edebileceğim bir tebessüm noktaladı.

O esnada Andaç kafasını sağa sola sallayarak, "Allah'ım hâlâ teşekkür ediyorlar birbirlerine," diye homurdandı. "Bu ellisinden sonra tasını tarağını toplayıp güneye yerleşmiş, kendini tabiat ananın kucağına atmış emekli öğretmen rolleriniz beni utandırıyor."

Kamer sakin kalmaya çalışarak gözlerini kapattı ve tok bir sesle konuştu: "Çetin burada olsaydı inan bana gerek kalmazdı ama seni o duvarla birlikte boyamama sanırım beş dakika falan kaldı."

"Abi ne dedim şimdi ben ya?" diye sordu Andaç saf saf. "Tespitin kralını yaptım diye mi böyle oldu?"

"E Kamer abi ne de olsa Aymira'sını ganyan bayiye götürmüyor değil mi Andaç?" diye sordu Zeynep alıngan bir sesle. "Neyse ben eklemeden geçmek istemiyorum da onların bu hallerini seviyorum. Bilmem anlatabildim mi acaba?"

Andaç kaşlarını çattı bir anda ve elindeki fırçayı boya dolu kutunun içine bıraktı. "Ya Zeynep ne saçmalıyorsun sen? Cidden artık şaka kaldırmamanızdan yıldım. Söylediğim her şeyin boş olduğunu kendiniz itiraf ediyorsunuz ama her boşa atlıyor ve alınıyorsunuz. Sessize alma tuşum yok maalesef. Çok istersen senin için onu da yaparım ama."

Bir anda gerilen ortam Andaç'ın yüzünde toplanmış sinirden meydana gelmişti. Zeynep aldığı tepki karşısında vereceği tepkiyi tartamazken birkaç kez dilini dudaklarıyla yaladı ve hayretle güldü. "Ne yani şimdi de suçlu ben mi oldum?"

"Sana suçlu sensin demedim."

"Evet öyle dedin. Bana sesini yükselttin."

"Özür dilerim."

"Ne?"

"Yok," dedi Andaç bir anda vazgeçerek. "Özür falan dilemiyorum! Haklıyım ben ya. Sonuna kadar haklıyım hem de. Seninle tartışmak istemiyorum şu an burada."

"Allah Allah," diye birkaç adım attı Zeynep, Andaç'a doğru. "Ama benimle tartışmak niyetindesin öyle mi? Tamam, hadi buradayım söyle ne söyleyeceksen?"

Bu tuhaf ve tat kaçıran gerginliğe ilk müdahale Kamer'den geldi. Zeynep'in koluna dokundu ve onu geri çekti. "Saçma sapan iş yapmayın ya. Bir susun ikiniz de. Durduk yere ne ağrıtmayın başımı!"

Andaç ve Zeynep birbirlerine uzak ve soğuk soğuk bakmaya başladı. İlk defa ikisini böyle görüyordum. Zeynep bir şey söylemeden arkasını döndüğünde Kamer'in onlar adına konuştuğunu duydum ama telefonu ellerimin arasındaydı ve ben sanki başkası tarafından yönetiliyormuşçasına siteye girdim. Siteye girmemle karnımda küt bir ağrının belirmesi bir oldu.

Damağım kurudu. Ellerimde yersiz titremeler başladı.

"Açıklanmış!" diye konuştum bir anda herkesi kendime çevirmeyi başararak.

Kamer sabırsızca yanıma geldi ve yüzüme baktı. "Güzel mi sonucun?" diye sordu. Hevesliydi. Kendi tepkimi ve hislerimden bile doğru

düzgün emin değilken onun benden daha heyecanlı oluşuna şahit olmak apayrı bir güzellikti.

"Daha bakmadım," diye cevapladım sorusunu ve hızla telefonu ona uzatıp kendimi geri çektim. "Ay sen baksana, ben bakamam."

Kamer güldü. "Sakin ol güzelim."

"Kamer hadi, sen bak lütfen," diye tutuşturdum telefonu eline ve elimi ağzıma götürdüm. Sanki ne tepki vereceğimi biliyormuş gibiydim. Heyecanımı hissetmeye başladım. Kamer gülmeye devam ederken kafasını salladı. "Manyaksın sen."

Andaç mırıldandı: "Ben kaç aldım acaba?"

"İlk seninkine bakalım o zaman?" diye sordum gözlerine bakarak. "Gel."

İsteksizce omzunu silkti. "Yok. Hem sonuç kaç gelirse gelsin bu sene evdeyim. Beni beğenmeyen birisi için aptalca bir fedakârlık yaptım."

Zeynep karşılık verdi. "Seni bunun için ben zorlamadım. Aptallık olduğunu düşünüyorsan gidebilirsin üniversiteye."

"Doğru düzgün çalışmadım," dedi Andaç sakin bir sesle. "Aldığım puanla istediğim yerler gelmez. Neyse bakarım ben. Aymira hadi kaç aldın öğrenelim artık."

Oklar yönünü tekrar bana çevirdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Kamer sadece gözlerimin içine bakıyordu ve elinde tuttuğu telefonuyla tek bir işaretimi bekliyordu. "Bakıyorum?" diye sordu benden onay isteyerek. "Aman düşüp bayılma."

"Bir de bayıl istiyorsan Aymira."

Andaç yine Andaç'lığını yaptığında ciddileşti ve ekledi: "Valla elimde değil, boş yapmadan duramıyorum."

Kimse ona herhangi bir şey söylemediğinde kafamı aşağı yukarı sallayıp derin bir nefes alıp verdim. "Tamam bak ama alıştıra alıştıra söyle tamam mı? Böyle pat diye söyleme."

"Hayda!" dedi Kamer şaşkınca. "İstersen yarısını bugün yarısını da yarın söyleyeyim olur mu?"

"Yok olmaz öyle de," diye güldüm kendi kendime. Birkaç saniye üzerimdeki gerginliği yok etmeye çaba harcadıktan sonra kararlı duruşumla gözlerimi kapatıp açtım. Kamer bir bana bir telefona bakıyordu. Bu döngü devam ederken benimle eğlenmeye başladığının sonradan farkında oldum zira heyecandan ne yaptığını bile anlamıyordum. Ona kızarak koluna vurdum fakat bu saf bir öfke değildi, yapaydı. "İyice heyecan yaptırıyorsun söyleyeyim."

"Tamam tamam," dedi Kamer düz bir sesle ve dudaklarını nemlendirdikten sonra gözlerini telefona dikti. Parmakları telefonun üzerinde hareket ettiğinde sonuç ekranının çıktığını anladım. Yüzünde bir değişiklik meydana geldi ama bunun ne iyi ne de kötü olduğunu anlayamadım. Kaşlarım yukarı havalanırken elimi ağzımın üzerinden çekip, "Çok mu kötü yoksa?" diye sordum. Kamer ses vermedi. Bir sefer daha sordum. Bu kez kalbim kırılmaya yakındı ama incinecek gibi değildim. "Kamer? Barajı da mı geçememişim yoksa?"

Alper, "Yok artık abla," dedi bana kızarak. "O kadar da değilsindir yani."

"Bilmiyorum. Her şey olabilir, her şeyi yapmış olabilirim."

"Yok yapmamışsındır." Kamer'e döndü. "Abi söylesene sen de kaç almış ablam?" Kamer ağzını araladığı vakit Alper, sabırsızca Kamer'in yanına gitti ve telefona baktı. Ağzı oval bir hal aldığında dişlerimi birbirine geçirdim. "Oha!"

"Ne oha ya?" dedim korkuyla. Hayatım boyunca ilk defa girdiğim bir sınavın sonucu beni bu kadar germiş ve heyecanlandırmıştı zaten bu da ilk kez üniversite sınavına girişimdi. "Çatlatmasanıza be insanı!" diye uyardım onları.

Kamer alt dudağını sertçe ısırıp serbest bırakırken, "Valla güzelim ne diyebilirim ki; gözümde bir gursun," deyip kafasını kaldırdı ve kara kara gözlerime bakıp tebessüm etti. "Kırk bin."

Duraksadım. "Kırk bin?"

Alper gülerek beni onayladı. "Evet, tam kırk bin hem de. Sıralaman."

Andaç çabucak buraya geldi. "Of işte bu!" dedi. Sevinci ve samimiyeti üzerinden akıyordu. "Tebrik ederim."

Ben aldığım sonucun nasıl bir durumda olduğunu bilmiyordum. Tecrübelerim yoktu ama bunu kötü diye nitelendirmek aptallık olurdu çünkü sınava sadece bu yıl hazırlanmıştım hem de başımıza öyle şey gelmişken, bir enkazın içinden sağlam çıkmaya çalışırken. Bu benim başarım mıydı? Hayır. Bu sadece benim başarım değildi. Bana inananların ve yanımda olanların desteğinden peyda olmuştu. Kamer'in, kardeşimin, ailemin ve Kemal Bey'in... Evet, onu asla unutamazdım. O benim bu

yöndeki haritama şekil veren bilhassa bu haritayı yolun sonuna kadar gidebilmem için elimden tutan adamdı. Benim hocamdı.

Zeynep'in elini sırtımda hissettiğimde tebrik sözleri kulağıma dolandı. Ben ise hâlâ saf saf Kamer'le bakışıyor olayın içinden çıkmaya çalışıyordum. Kamer elindeki telefonu Alper'e bırakırken çabucak geldi ve belimden kavrayarak bana sımsıkı sarıldı. "Biliyordum," diye fısıldadı kulağıma. "Sonucunun iyi geleceğini biliyordum çünkü sen her zaman bunu başardın. Her zaman yaptığın işlerin üstesinden gelmeyi bildin." Gülümsedim ve ellerimi ensesine götürüp sevdim. Kamer saçlarıma öpücükler bırakmaya devam ederken iç çektim. "Tabii," dedi sonra gülerek. Kalbim kalbinin içinde dağılıyordu. Toparlanmaya hiçbir zaman ihtiyacı yokmuş gibi hem de. "Benim okuduğum o okunmuş suların da bir etkisi vardır şimdi."

Gözlerimi kapattım ve gülerek, "Ona ne şüphe?" dedim.

"Hayır hayır," diye düzeltti Kamer beni kendinden ayırırken. Dağılmış saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken bana ilk kez âşık olmuşçasına bakıyordu. Bana sanki ilk görüşte aşkı tatmışçasına bakıyordu. Bu bakışı hiç değişmiyordu. "Ben hiçbir şey yapmadım. Sen istedin, emek verdin ve oldu. Güzel bir sıralama kazandın."

Elleri yüzüme indiğinde çenemi kavradı ve bir bebeğe dokunurmuşçasına yumuşacık sürttü tenini çünkü onun daha önce başka bir bebeğe dokunduğunu görmüştü gözlerim, hissetmişti kalbim. "Ben hâlâ şaşkınım yalnız," dedim gülmeye devam ederken. "Yani mutluyum ama..."

"Ama yok ama yok," diye kafasını kesin bir kararla sağa solladı Andaç. "Fıstık gibi sıralama işte. Bildiğim kadarıyla hukuk istemiyordun, psikoloji gelebilir ama. Özel üniversiteler var, yarı burslu olabilir. Gidebilme ihtimalin yüksek. Ha! Sen Andaçcan'ı düşünüyorsan dert etme, amcası ona bakar."

Kamer soluklandı. "Burada babası dururken sana sıra gelir mi acaba? Üstelik bir sakin, ne istediğine o karar verecek. Ne olursa olsun yanında olacağım onun."

"Tamam," dedim kurumuş dudaklarımı ıslatırken. "Bakacağım bir şeylere ben." Derin bir nefes alıp verdim sanki üzerimden koca bir yük kalkmış gibi fakat asıl zor sürecin buradan sonrasında başlayacağını biliyordum. "Şu an mantıklı düşünemem."

"Boş ver mantıyı," dedi Andaç elini sallarken. Duraksadı. "Bak, karnım acıkmış gördünüz mü?"

"Doyduğunu hiç görmedik ki," diye mırıldandı Kamer yeniden boya kutusuna doğru eğilirken. "Çetin birazdan getirir bir şeyler. İdare et biraz daha."

"Ederim abi."

Alper karşımda dikildi ve direkt sarıldı. O benim bu kararı aldığımda yanımda olan ilk kişiydi. Bana daima inanan, beni her zaman destekleyen biriydi. "Tebrik ederim abla," dedi. "Umarım bu başarın sana yeni başarılar olarak gelir. Çok sevindim gerçekten."

"Teşekkür ederim," diye konuştum gülümsememi bir an olsun elden bırakmadan. Birbirimizden ayrıldığımızda ellerimi birleştirdim ve göğsümün içindeki havayı boşaltıp yine içimdeki sonbahardan kurtuldum. İyi de olsa kötü de olsa beklentiler insanı geriyordu. Bir şeyi beklemek güzel olduğu kadar sancılı da olabiliyordu.

Keyifli bir sürecin ardından oturma odasının boyasını hallettik. Kamer sakince dudaklarını nemlendirirken şakaklarındaki nemi de yok edip bize döndü. "Çetin geliyor. Biraz yemek yiyelim, sonra da bahçede biraz iş var onları hallederiz."

Andaç, "Tamam hallederiz abi," diye karşılık verdi sakince. Evin içinde doğru düzgün eşya bile yoktu. Ev güzeldi ne çok küçük ne de çok büyüktü ama birkaç işlem gerektiği için hemen yerleşememiştik. Caddeye uzak değildi. Bu yüzden istediğimiz zaman çıkıp oraya gidebilirdik ne de olsa bizim asıl evimiz orasıydı. Kamer'in asıl evi o caddeydi.

Az sonra Çetin ve Aytaç ellerinde birkaç poşetle içeri girdiler. Doğru düzgün oturacak bir yer olmadığından bahçeye çıktık. Evet evet, bir çardağımız vardı. Çok sevmiştim burayı ve tadını çıkarmak için can atıyordum. Doya doya evimi yaşamak istiyordum ailemle birlikte. Zeynep içecekleri dökerken Aytaç ona yardım etti. Çetin dürüm poşetlerine uzanırken, "Valla kaptığım gibi getirdim dürümleri," dedi. "Canınız başka bir şey istemiş miydi?"

"Yok," dedim sakince. "Hem karnımız doysun yeter."

Andaç, Kamer'e kaş göz işareti yaptı. "Şu kadındaki düşünceye bakar mısın? Senin sırtın asla yere gelmez abi söyleyeyim."

Kamer histerik bir biçimde gülerken elini omzuma attı ve beni kendine çekerek şakağıma yoğun bir öpücük kondurdu. "Andaç bana bilmediğim bir şey söyle."

"Yok ki."

"O zaman sus."

"Peki."

Zeynep içeceklerimizi uzatırken Kamer dürümümü önüme çekti. "Ben yiyebilirim," diye mırıldandım ona tuhaf bir bakış atarken. "Gerçekten iyiyim. Yani şey etme pek..."

Sesini yalnızca ikimizin duyacağı seviyeye indirdi. "Daha bunlar iyi günlerin Aymira Hanım."

"Derken?" diye kaldırdım kaşlarımı.

Dudakları saçlarımın arasında gezindi. "Benden bıkacaksın, sürekli seni düşünmemden rahatsız bile olacaksın."

Güldüm. "Ben senden bıkacağım? Senden rahatsız olacağım, öyle mi? Kamer ben aklımı kaybetmedim, sadece hamileyim. Unut onu, öyle bir şey olmayacak."

Sesi dalgalı bir yol çizerken herkes yerine oturdu. Andaç'ın yüzü bize dönüktü. "Siz de çok yakın durmayın olan var olmayan var kardeşim."

Kamer elini ekmeğine attığında duraksadı. "Emredersin paşam. Başka bir isteğin var mı?"

"Yok."

O sırada Çetin ısırdığı dürümünü midesine yollarken eli içeceğine uzandı. Andaç ve Zeynep'i süzdü uzun uzun. "Ne demek olan var olmayan var? Siz nesiniz?"

"Biz ayrıldık abi," dedi Zeynep bir anda.

Tüm gözler Zeynep'in üzerinde toplandığında Çetin öksürdü. Şaşkın surat ifademi tahmin edebiliyordum. Andaç bile buna bir hayli şaşırdığında, "Ne ara, benim niye haberim yok?" diye sordu.

Zeynep sol kaşını imayla dik tutarken, "Sen benden ayrıldın hatta," dedi.

"Zeynep iyi misin?" diye sordu Andaç ciddi ciddi. "İki dakika tartıştık daha doğrusu tartışamadık diye ayrıldık mı yani? Bu kadar basit mi her şey senin için?"

"Hayır değil ama benden sıkılmış gibi bir halin var, bunu hissediyorum, görüyorum. Yalan mı?"

"Ya ne alakası var?" dedi Andaç hayretler içerisine düşerken. "Zeynep farkında mısın bilmiyorum ama ben daha sınav sonucuma bile bakmadım, niye? Sırf senin için çünkü seneye beraber hazırlanacağız diye... Ama sen saçma triplerdesin. Ne istiyorsun ben anlamıyorum. Cidden anlamıyorum."

"Sakin olun," dedi Çetin onları anlamaya çalışarak. Direkt bir yargı ile girmemesi beni mutlu etmişti. "Olur arada öyle şeyler üstelik siz sürekli yan yanasınız ve ayrı kalmadığınız için bu tarz sorunları yaşamanız normal. Zeynep sen de hakikaten ne ayrılığından bahsediyorsun abiciğim?"

Andaç bir kez daha şaşırdı. "Hayret, bugün abi kardeş beni şaşkınlıktan delirtecek. Biri benden habersiz benden ayrılır diğeri de bana hesap sormaz hemen... Vay anasını."

Çetin elindeki bardağı tahta masanın üzerine bırakırken derin bir nefes alıp Andaç'a baktı. "Ulan at ağızlı herif, sana da yaranılmıyor. Ortada bir sorun varsa çözelim diye el atıyorum ama... Ne yaparsınız yapın lan bana ne sanki. Benim dünyam başımdan aşmış."

"Hayırdır lan?" diye sordu Kamer dilinin ucundan dökülen sözcükler gözleriyle takip ederken. "Bir şey mi var?"

"Sonra konuşuruz," dedi Çetin düz bir sesle. Yüzüne baktığımda herhangi bir olumsuzluğa denk geldiğimi söyleyemezdim ama bir şeylerin olduğunu idrak edebilmiştim. Çetin yeniden dürümüne döndüğünde Zeynep ve Andaç'a baktı. "Siz de yiyin yemeğinizi, tadımızı kaçırmayın durduk yere!"

Andaç elindeki dürümü sofraya bırakıp ayaklandı. "Tat mı kaldı yiyecek bende! Afiyet olsun size."

"Lan!" diye bağırdı Kamer yüzüne sert bir sesle. "Otur şuraya benim canımı sıkma."

"Canım istemiyor abi daha doğrusu iştahım kalmadı."

"Sende iştah yoksa kimsede yoktur," diye ekledi Kamer tavrını devam ettirerek. "Otur şuraya!"

Andaç ısrar etti. "Ciddiyim iştahım kalmadı. Bu burada kalsın ben sonra yerim. Yapılacak iş varsa söyle de yapayım."

"Sonra yapacağız," dedi Kamer net bir sesle. "Ama önce yemek. Kafanı duvara sürte sürte yemek yedireceğim sana sonunda. Eşek kadar adam oldun hâlâ beni kendinle uğraştırıyorsun." Kamer, ardından bakışlarını Zeynep'e çevirdi. "Sen de az değilsin. İçeride iki dakika yükseldiniz diye bitti mi her şey? Siz bizim yaşadıklarımızı yaşasanız ne bok yiyecektiniz acaba?"

Öylece onu dinledim. Onun bu hallerini öyle seviyordum ki sanki dalları ayrı yöne uçan ve ayrı yerlere dökülmüş yaprakları sırf dağılmasınlar diye rüzgâra meydan okuyor gibiydi. Maksadı acıları kıyaslamak değil onlara bir şeyleri aşılamaktı. Zeynep ve Andaç'ın birbirlerini deli gibi sevdiklerini biliyordum ve şu an böyle davranmalarının tek nedeni henüz bir sınava tabi tutulmadıklarındandı. Onlar birbirleri ile sınanmamışlardı, birbirlerini kaybetme korkusu ile baş başa kalmamışlardı öyle olmuş olsaydı şayet en ufak bir pürüzde bu kadar kesin çizgiler çizmezlerdi aralarına.

Kamer'in sesi gölge gibi üzerimize çökerken konuşan kimse olmadı ve ekledi: "Şimdi yiyin yemeğinizi daha bir sürü işimiz var. Beni de delirtmeyin. Sakin kalmaya çalışıyorum şurada anasını satayım."

"Özür dilerim," dedi Zeynep kısık sesiyle. "Sizden."

Kamer, "Yemeğini ye Zeynep," dedi. "Aranızdaki sorunu da halledin bitsin."

Ses çıkmadığında yemeğimizi yemeye koyulduk. Masada sakinlik hâkimdi ama mutluydum çünkü aşılmayacak konular değildi. Bir sayfada ölüm, sağlık geçmediği müddetçe halledilmeyecek şeyler olamazdı. Çare insanın kendiydi. Çare insandı. İnsanın başka bir insana ilaç olduğu gibi.

Kamer ve Çetin, bahçenin arkasındaki taşları halletmek için yemeklerini bitirdikten sonra yanımızdan kalkıp gittiler. Zeynep de pek iştahlı olmadığından eve girdi. Andaç ve Alper de diğer odanın boyasına başlayacaktı. Sofrada yalnızca Aytaç ve ben kalmıştık. Onunla ilk kez yalnız kalabilmiştik. Onu dinlemek istiyordum. Onunla bir şeyler konuşmayı çok özlemiştim ama bu nasıl olur, bana ne anlatır hiçbir fikrim yoktu.

Kollarımı masanın üzerine koyup yüzümü kızıla boyanan güneşe çevirdim. Akşam oluyordu. Sıcak bir dokunuş tenime uğramıştı. Hafif ve tatlı esen rüzgâr saçlarımı hareketlendirdiğinde derin bir nefes alıp verdim. Aytaç öylece önündeki bardağa bakıyordu. Onu gördüm ve yüzüne baktım. Konuşmalıydım, onunla. "Daha iyi misin?" diye sordum sakin bir sesle.

"İyiyim," dedi usulca. Tavrı her zamanki gibiydi. Mesafeli, sakin ve soğuk. Aslında çok soğuk sayılmazdı ama diğerlerine göre öyleydi, gerçi Aytaç buydu. Böyle biriydi. "Sen iyi misin?" diye kaldırdı kafasını yeşil yeşil bakarken. "Yoruluyor musun?"

"Hayır," diye salladım omzumu. Gülümsedim. "Kamer zaten her şeyi halletmeye çalışıyor yerime, bir de siz sağ olsun yardım ediyorsunuz."

Gülümser gibi oldu ama bundan tam emin olmam için dudaklarının iyice kıvrıldığını görmem gerekiyordu. "Bunu yapmazsak ayıp ederiz zaten. Hem asıl işi Andaçlar yapıyor, ben değil."

"Yok sen de yapıyorsun düşünme öyle," diye ekledim ardından. Herhangi bir karşılık gelmediğinde devam ettim: "Peki ne yapmayı düşünüyorsun Aytaç? Yani sana bunu sormam belki erken ya da yeri değil hatta haddim bile değildir ama planların neler?"

Duraksadı ve birkaç dakikaya değil birkaç yıla ihtiyacı varmışçasına bekledi, düşündü. Söyleyeceği her neyse aklından geçenlerle orantılı olsun istedi. Bunu hissedebildim. Gözleri bir müddet uzaklara daldı sanki aramak istediğini bulmak niyetindeymiş gibi ama bunun olmayacağından emindi. "Bilmiyorum." Omzunu silkti. Yenilmiş gibi. "Hayatımı düzene koymam gerek. Önce sağlam bir iş bulacağım tabii benim gibi sabıkalı bir adama ne iş verirler orasını bilmiyorum ama..."

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Böyle düşünme, üstelik bizim bir işimiz var. Lokantada hepimize yetecek iş var, orada devam edebilirsin. En azından senin için daha iyisini bulana kadar."

"Benim için ne iyi artık onu bile bilmiyorum."

Konuşacak cümlelerimin üzerini çizdi bir anda. Ekledi: "Ama güçlüyüm. Eski ben değilim. Eskisi gibi olmak istemiyorum. Kendimi içime hapsetmek istemiyorum."

"Değiştin mi yani?"

"Hayır," diye baktı gözlerime. "İnsan ruhunu değiştiremez, değişmez ama hedefleri, yapması gerekenleri ya da hayatı değişebilir... Kimseden bir yardım beklemiyorum. Kimsenin bana tuhaf gözlerle bakmasını istemiyorum. Ben bir hata yaptım ve bedelini ödedim yine olsa yine yaparım. O herifi..." Konuşamadı. Gözlerinde öfke filizlendi. "O herifin benden aldıklarını alırım."

Ona diyemedim ki Mahir'in suçu yok, Mahir sadece bir piyondan ibaret diye.

"O an..." dedim ta o günü hatırlarken. Gözlerim geçmişin perdesini araladı usulca. Daldım. Bir nokta üzerinde dönüp durdum. "Bir şokun içindeydim. Hayatımın en kötü gününü yaşamıştım ve sonra seni gördüm... Sen, Mahir'i vurmuştun ve ben tepki bile verememiştim. O gün Aytaç... Her şey çok başkaydı. Hepimiz bambaşka bir hayatın içindeydik sanki ve o cadde ilk kez bize ait değildi. Biz dışarıda kalmıştık."

"O gün seni gördüm ama sadece birkaç saniye sürdü," diye devam etti sözlerime bir zincir de o atarken. Aynı sayfayı yazmaya çalışıyorduk çünkü aynı sayfayı okumuştuk. "Sen gidiyordun. Öylece gidiyordun."

Boğazımda bir yumru belirdi ve bunu sevmemiştim. Bana acı vermekten başka bir şey yapmamıştı. "Gitmek... Sanırım hayatımın en acı veren anıydı."

"Ne oldu Aymira?" diye sordu bana bir anda. Beni kendime getirir gibi. Gözlerinde bir merak, sahici bir ilgi vardı. Aytaç ne olduğunu bilmiyordu, gerçi diğerleri de öyle. Kamer ve ben yaşadıklarımızı içimizde tutmaya çalışsak da acılarımızı sevdiklerimize de sıçratmıştık. Bu kaçınılmaz olmuştu. "O gün ne yaşandı da bedeli bir ayrılık, koskoca sekiz ayı buldu?"

Ona hemen cevap vermedim. Dudaklarımı ısırırken parmaklarımla oynamaya başladım. Aytaç geri çekildi. "Tabii anlatmak zorunda değilsin. Kamer abim bana ne olduğundan bahsetmedi yani aranızdaki sorunun ne olduğundan... Fakat sen beni dinliyorsun ben de seni dinlemek isterim."

Aytaç'a içimi dökmek isterdim ama eski meseleleri hele de şu an oldukça mutluyken tekrar hatırlamamın bana bir fayda sağlayacağını düşünmüyordum. Dudaklarımı ıslattım ve gülümsedim. "Her insan hata yapar ve bunun bir bedeli olur. Biz bunu yaşadık. Bu demek değildir ki bir daha hatalar yapmayacağız... Hayır, yapacağız çünkü hayat bu ama çıkarılan dersler var. Bunları yaşadık ve ne yapmamamız gerektiğini biliyoruz. Birbirimizi bırakmamak, vazgeçmemek gibi. Çok acı çektik. Ben de o da ama şimdi mutluyuz... Dahası yok ki."

"Mutluluk," dedi ezbere bildiği bir şeymiş gibi ama değildi. "Her insana uğrar ama kiminde baki kiminde yarım kalır, iz bırakır gider... Benim ruhum izlerle dolu."

"Senin ruhundaki izler seni sen yapan izler," dedim. "Ve en önemlisi de sen onlarla yaşamayı biliyorsun."

"Öğrenmek zorunda kaldım."

"Ve başardın." Sonra daha baskın konuştum. "Üstelik hepimizde izler var. Her insan hayattan bir tokat yemiştir. Dediğin gibi kiminin acısı geçmemiştir kimininki ise geçtiğine inanmak zorunda kalmış bir kandırmacadır. Acılar yalnız değildir."

"Her acı yalnızca hükmettiği ruha sahiptir."

"Evet," diye kabullendim ağır ağır. "Orası da öyle ama sen dipte değilsin öyle olmuş olsaydı her şey başka olurdu. Üstelik ben seni eskisinden daha iyi gördüm ve inanıyorum ki daha iyi olacaksın."

Susmayı tercih etti bu sefer. Bazen konuşmamak en iyisi olurdu çünkü gözler kimsenin yazmadığı kimsenin okuyamadığı bir romandan daha iyi bir rehber olurdu bizim için. Gözler baktığı yere dokunurdu, dokunulan yerler ise o gözlerin içindeki boşlukları doldururdu ama Aytaç'ın gözlerindeki boşlukları kimse kapatamazdı çünkü hayat ondan çok sevdiğini almıştı. O çok sevdiği asla geri gelmeyecekti. Kayıp gidenler geri dönmezdi.

Sıcak havadan bunalmışçasına derin bir nefes alarak konuyu kendinden uzağa itti. Gülümsemeye çaba sarf etti. En azından bunu denemişti. "Sanırım bugün sonuçların açıklandı ve iyi bir derece yaptın."

Gülümsedim. "Evet. Yani güzel bir sıralama benim için ama henüz ne yapacağımı bilmiyorum."

"Değerlendirmeyecek misin?"

"Değerlendireceğim tabii ama biliyorsun işte bir bebeğimiz olacak," dedim. "Neyse ben bunu düşüneceğim. Peki sen? Sen yarım kalan okulunu devam ettirmeyecek misin?"

"Hayır," dedi hızla. Tavrı kesin hüküm giymişti. "Bir anlamı yok, kalmadı. İçimde okuma hevesi kalmadı."

"Kamer'i üzeceksin," diyebildim. "Onun senden tek isteği buydu."

"Biliyorum ama yapamam ki." Durdu, sonra devam etti: "Yarım kalmış bir sayfayı koparmak mı daha mantıklı yoksa ne yazarsan yaz o sayfayı tamamlamış olsan bile eskisi gibi yazamadığını görmek mi?"

"Çalıştığım yerden sormadın."

"Çünkü bu sınava ben girdim ve soruları da kendim seçtim."

"Peki cevap ne?"

"Cevap: Sayfayı koparmak."

"Yazılanları da hiç edeceksin yani?" diye kaldırdım kaşlarımı yukarı doğru. "Peki koparttığın o sayfa yazdığın defterde iz bırakmayacak mı Aytaç? Ne olursa olsun o sayfayı yazmaya devam etmelisin. Neden biliyor musun?" dedim ağır ve sakin bir sesle. Beni dinledi. "Kopardığın bir sayfa diğer sayfalara da cesaret verecek ve koparılmak isteyecekler... Sonra sen içi boş bir defterle kalacaksın. Varsın hatalarla dolu bir deftere sahip ol, hiç olmamasından daha iyidir en azından."

Beni dinlerken sanki ne konuşacağımı önceden planmış gibi olduğumu hissettim ama hayır, planlamamıştım. İçimden gelen her neyse dilimden taşıvermişti. Amacım ona akıl vermek değildi ama biz arkadaştık ve arkadaşlar birbirinin iyiliğini isterdi. Aytaç'ın iyiliğini istiyordum. Herkesin iyi olmasını istiyordum.

"Sanırım," dedi olağanüstü bir soğukkanlılıkla. "Yazmayı herkesten daha iyi biliyorsun."

Gülmek ve ağlamak arasındaki ince çizginin üzerinde belirdim birdenbire. Hüznün kıyısında ayaklarımı suya değdirmiş gibi koşuyordum özgürce. "Çünkü okuduklarımdan öğrendiğim şeyler var."

"Çünkü bu yüzden hayattayız..."

Devam ettim: "Daha çok okumak için."

"Daha iyisini yazabilmek için."

Beni anlamıştı çünkü beni dinlemişti ama o Aytaç'tı. Kendi aklına ve ruhuna sahip çıkardı yalnızca. Yaşardı. Ya da yaşadığını sanırdı.

Vakit akşamı bulduğunda hep beraber diğer eve geçtik. Ertesi gün kalan yerleri tamamlamak için gelecektik ve bugün de epey iş çıkarmıştık. Kamer ile yukarıdaki odamızdaydık. Yorgun değildim ama Kamer'in yorulduğunu görüyordum. Yatağımızı açarken üzerindeki tişörtü çıkarttı. Onu izledim. Sakin bir halde tişörtü kollarının arasından uzaklaştırdığında gövdesindeki değişim dikkatimi çekti.

Dövmesini sildirmişti.

"Kamer?" diye sordum elimdeki yastığı yatağın üzerine sakince bırakırken.

"Hım?"

"Dövmen," dedim gözlerimle gövdesini işaret ederken.

Kafasını eğdi ve gövdesine bakıp güldü. "Sildirdim."

"Ne zaman?"

"Dün," diye cevapladı sakince. "Tabii yorgunluktan fark edemedin. Ben de sana bunu söylemedim, aklımdan çıkmış." Elindeki tişörtü nihayet sandalyenin üzerine bıraktığında derin bir nefes alıp verdi. "Onu sildirmem gerekti. Ben bir başlangıç yaptım ama bu sefer tek başıma değilim ki. Ellerin elimde ve benim gücümün kaynağı sensin. Geçmişimi

temizlemek istiyorum. O Allah'ın belası geceyi unutmak istiyorum. Bebeğimiz doğduğunda aptal kâbuslara uyanmak değil..." Tebessüm etti, içim gitti. "Onun sesiyle uykularımdan uyanmak istiyorum."

"Ya," dedim kendimi tutamadan. "Sen böyle deyince içim bir hoş oluyor."

"Senin için hep hoş."

"Seninki de öyle," dedim göz kırparken.

İrkildi. "Bak göz kırpma öyle ter basıyor."

"Bassın."

"Tamam," dedi ve yatağa uzanıp beni de kolumdan tuttu ve üzerine çekti. Göğsüm Kamer'in çıplak göğsüyle bütünleştiğinde yüzüm yüzünü teğet geçti. Kararmış hareleri içime doyasıya çekeceğim güzellikte bir çiçekti ve bu çiçeğin sulanmaya ihtiyacı yoktu. Ben vardım çünkü. Ellerini dağılmış saçlarıma götürdüğünde onları özenle kulağımın arkasına sakladı. Kendimi ona bıraktım, ona verdim. Onunlayken kontrolümü kaybediyordum zaten. "Benim güzel bukalemunum."

Söylediği şeyle sırıttığımda kedi gibi sindim üzerine. O da sırıttı. "Bunu çok özlemişim. Sana bukalemun dediğim ilk anı hatırlıyor musun?"

"Unutmam mümkün değil," dedim dirseklerimi yatağımızın içine gömerken. Oradan destek alarak gözleriyle temasımı kesmiyordum. Gözlerim kısacık bir müddet odanın içinde gezindikten sonra yine adresine teslim oldu. "Buraya geldiğim ilk geceydi. Bu odaya çıktığım ve seninle sabahı ettiğim o gece... Tabii sen uyumuştun horlaya horlaya."

"Ben?" diye kaldırdı kaşlarını yukarı savunma yaparak. "Ben asla horlamam yavrum."

Kıkırdadım. "He biliyorum."

"O zaman niye böyle söylüyorsun?"

"Ne bileyim," diye iç çektim özlemle. "Seni sinir etmeyi seviyorum."

Burnumun ucunu sıktığında kafamı sağa sola salladım. "Ya yapma şunu." Gülmeye başladık. Bu sefer beni gıdıklamaya koyuldu. "Ya ben gıdıklanıyorum ve sen de bunu biliyorsun." Yatağın içinde kaçacak yer aramaya başladığımda beni güçlü kollarıyla sarmaladı. Ekledi: "E ben de seni sinir etmeyi seviyorum. Yok öyle vurdum kaçtım."

"Kaçmıyorum," dedim sakince soluk alıp verirken. Nefesi tenime dokunduğunda gözlerini dudaklarıma indirdi ve beklemeden beni kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Tutku dolu bir öpücük başımı döndürmeye başladığı sıra gözlerimi kapattım. "Sakın kaçma," diye fısıldadı dudaklarımızı ayırırken ama kendini benden çekmedi. Elleri kolumu sarmaladığında toparlandım ve onu daha rahat öpebilmem için yüzüne tırmandım. Ellerimi saçlarına götürdüğümde bu sefer baskı uygulayan taraf ben oldum. Onu ölüyormuşçasına, bir damlasına muhtaçmışçasına öptüm. Bu ne kadar sürdü bilmiyorum ama kalbimi çıkarıp ellerine versem, avucunun içinde atmaya devam ederdi zira asıl nabız onun avuçlarının arasındaydı. "Her şeyimsin," dedi Kamer, sesi dudaklarımı yalarken. Öylesine sabırsız ve aceleciydi ki kelimeler birbirini takip edemiyordu sanki. "Seni daha ne kadar sevebilirim bilmiyorum. Bunun bir sonu olduğunu da sanmıyorum. Seni sonu olmayan bir hikâyenin içinde yaşıyormuş gibi seviyorum, Diana."

"Ama bizim bir sonumuz olacak, öyle değil mi?"

"Evet, mutlu bir son."

"Mutlu bir son," dedim bunu hissederek böyle olacağını bilerek. Hem mutsuz bir son nasıl olurdu ki? Bir hikâyenin mutsuz son olduğunu neye göre belirlerdi bir insan? İki kişiden biri ölünce mi? iki kişiden biri vazgeçince mi? İki kişiden biri az sevince mi? Neye göre bu sona bir ad koyabilirdik?

Biz farklıydık. Bizim hikâyemizde sonlara yer yoktu.

Sonlar yeni başlangıçlar içindi ve bu başlangıçlarda değişmeyen tek şey ikimizdik.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve onları dişleyip serbest bıraktım. Kamer büyülenmiş gibi beni izliyordu. Onunla konuşmak istiyordum. Bu her şey olabilirdi. İzlediğimiz bir film hakkında yorum yapmak ya da ona bugün yaptığım yemek hakkında bir şeyler söylemek gibi... Maksat onunla konuşmaktı çünkü onunla konuşurken kayıp giden bakışları kalbimde toplanıyor ve ben yaşadığımı, deli gibi sevildiğimi hissediyordum. Yutkunarak yanına uzandım ve elimi yanağımın altına saklayıp gözlerine baktım. "Bir evimiz var artık," dedim sakince. "Ama buradan ayrılmak beni üzüyor."

"Beni de," dedi Kamer saklamadan. "Buraya aitim, burasını bildim ben yalnızca ama bazı şeyler değişmeli."

"Ne olursa olsun buradan kopamayacak oluşumuz..." İç çektim acı çeker gibi. "Sanki ihanet ediyormuşuz gibi."

Kamer kaşlarını çattı. "Bu ağır ve haksız bir tabir. İnsan alışkanlıklarından kurtulamaz çoğu zaman ama yapmak gerekli. Hem yeni evimiz buraya yakın ve zaten buradan temelli kopmayacağız ki bunu istesek de yapamayız. Ben seni ve bebeğimizi düşünüyorum."

"Şimdiden bahçeye ağaç diktin bile," diye gülümsedim sıcacık bir sesle.

Gülümsedi. "E onunla o bahçede az koşmayacağız peşinden."

"Ama böyle diyorsun ya sen," dedim hayallerimi yaşarken. "Ben duygulanıyorum."

Kamer doğruldu ve yanağıma sevgisini bıraktı. Öptü. Kokusu dolandı tenime. Ardından elleriyle üzerimdeki tişörtün etek kısmına inerek göbeğimi açtı. Elleri tenimde, göbeğimde yer edindiğinde karnımı öptü. Sanki karnımı değil de bebeğimizi öpüyordu çünkü dokunuşundaki hassasiyet ancak böyle bir his bırakabilirdi üzerimde. Karnıma öpücükler bırakmaya devam ederken karnımın da ağrıdığını es geçemeyecektim. Temasından. Dudakları orada sürtünerek bir şeyler mırıldandı: "Henüz tanışmadık seninle ama ben şimdiden merhaba demek istiyorum sana."

Gülümsedim, gözlerim dolarken. Kamer karnımı sevdi ve önce bana baktı ardından karnımın üzerinden bir sefer daha öpüp fısıldadı: "Merhaba."

Ellerimi onun kara, yoğun ve her türlü acıyı çekmiş saçlarına götürdüm. Sevdim. O beni, bizi nasıl seviyorsa ben de onu öyle sevdim. Doğruldu ve yanıma tekrar uzanarak gözlerime uzun uzun baktı. İlk kez tanışıyormuşuz gibi. "Hâlâ inanamıyorum bir bebeğimiz olacağına. Bu o kadar mucizevi bir şey ki... Aymira..."

"Efendim?" diye sordum ılık ılık dökülürken sesim, giderken içim.

"Bu adam var ya," dedi yutkunurken. "Bu adam sana, size ölür."

Zaman durdu ve bu hep yaşadığımız bir şeydi. Zaman o konuştuğunda akmıyordu. "Bu kadın da sana."

Elini yüzüme götürdü. Okşadı. "Bu gece hep eskiyi hatırlıyorum," diye itiraf ettim. "Yaşadığımız o patlama sonrasında buraya gelmiştik ve sen bacağımdaki camı çıkarmıştın. Benden de saçlarımı açık bırakmamı istemiştin. Sonra yüzüme dokunmuştun. O an," dedim devam ederken. "Ne hissettin Kamer? Her şeyin bir yalan olduğunu bildiğin halde bana dünyanın en güzel anlarını yaşatırken ne hissettin?"

"Dünya'nın en güzel anını doya doya yaşayamamanın ağırlığını hissettim." Elini yüzümden indirdi ve yastığının altına sakladı. "Sana bakarken özgür olamamak, sana açık olamamak... Ben sadece seni değil kendimi de kandırdım. Sen bana bir kalbim olduğunu, seni gördüğüm ilk anda hatırlatmıştın. Sana dokunurken ve bakarken nasıl hissettiğimi anlatabilir miyim sanıyorsun?"

Bana ilk görüşte gitmişti içi ama ben onu sonradan görmüştüm. Ben aylarca karşılığı olmadığını düşündüğüm bir aşkın içinde tek başıma mücadele ederken meğer o çoktan karşılığımı vermişti bile. *Ben bilememişim. O da hiç söyleyememiş.*

"Karşıma çıkarmasaydın şu an nerede, ne yapıyor olurdum bilmiyorum. Aslında düşünmek istemiyorum. İkimizi de ayrı hayatların içinde hayal etmek beni öldürüyor." Dudaklarını ıslattı. Güldü. Umut vardı gözlerinde. "Ama hayat bana kıyak geçti ve seni çıkardı karşıma. Belki birçok şeyimi aldı benden ama her şeyimi verdi."

Onu tekrarladım. "Her şeyim."

Gözlerini usulca kapatıp açtı. Bir süre suskunluğumuzun içindeki sesleri dinledik. Bu bir şarkıyı aynı kulaklıktan dinlemek gibiydi. Kamer, "Tercihlerini ne zaman yapacaksın?" diye sordu.

"Birkaç güne sistem açılır," dedim ve sıkıntıyla soluklandım. "Ama nasıl olacak bilmiyorum. Bebeğimiz olacak ve ben büyük bir sorumluluğun altına gireceğim. Her şeye yetişmek zor olacak."

"Hayır," dedi reddederek. "Sen yalnız değilsin ki. Bak beni yine sinirlendireceksin. Bebeğimiz senin karnında ama sorumluluk yalnızca sana ait değil. Her şeye yalnız yetişmeyeceksin. Ben daima yanındayım ve ne yaparsan yap gözüm kapalı güvenim tam. Gidebildiğin yere kadar git."

Tebessümler dizildi yoluna. Bu onun içindi. Biliyordu. "Kemal Bey'i arayıp teşekkür etmem gerek" dedim. "Üzerimde emeği büyük. Matematiğim onun sayesinde gelişti."

"Ara," dedi sakince. "Sevinecektir."

"Yarın müsait olduğumda arayayım."

"Yarın kendini yormayacaksın," dedi inatla. "Zaten tüm gün elinde toz beziyle dolaşıp durdun."

"Sanki sırtımda taş taşıdım," diye güldüm keyifle. "Bir şey olmaz merak etme." Esnedim. "Uykun geldi hadi uyu," dedi Kamer. "Ben arkandan gelirim.

Gözlerimi kapattım gülümserken. "Beni çok bekletme ama."

"Bir saniye," deyip yeniden karnıma ulaştı ve tekrar öperek şöyle dedi: "*İyi geceler babacığım.*"

"Sınavda uyumama rağmen sayısalda yetmiş dört bin yapmış bir kardeşiniz var ayık olun," diye içeri girdi Andaç.

Zeynep'le arkamızı dönerek ona baktık. Gülümsedim. "Oha! Çok güzel bu."

"Sağ ol yengeciğim," diye göz kırptı Andaç eğlenerek. Alper ve Aytaç, oturdukları yerden Andaç'ı izlerken Çetin de o esnada gitarının telleriyle uğraşmakla meşguldü. Tabii Andaç'ı tebrik etmeyi de ihmal etmedi. "Helal lan sana. Demek ki adamakıllı çalışsan, sınavda uyumasan bir şeyler olacaksın. Vallahi gurur duydum."

Andaç kibirlendi tabii bu onun ne kadar şapşal ve gözümde sempatik olduğu gerçeğini de değiştirmiyordu. "Bu sıralama benim elimin kiri kayınço. Sen beni seneye gör... Bakın görün ilk yirmi bin garanti." Gülen gözlerle onu izlemeye devam ederken duraksadı. "Ben az önce kayınço dedim ama umarım üzerine alınmamışsındır Çetin abi. Biliyorsun artık kayınçom değilsin."

Üzgün bir suratla Zeynep'e kaydı gözlerim. Zeynep mutsuzdu.

"Ondan ayrılmadığını söylesene," diye dürttüm onu. "Üzülüyor."

"Hiç de öyle görünmüyor."

"Yapma," dedim gülerek. "Andaç'ı tanıyorsun. Hem sizinki anlık bir şey. Yarın barışırsınız."

"Hayır."

"Of Zeynep," diye mırıldandım buzdolabının kapağını açarken.

Çetin'in sesini işittim. "Şimdi normal şartlarda buna oturup iki kilo kına yakmam falan gerekti ama senden iyisini bulamam da biliyorsun işte... Sen bana kayınço de kayınço."

"Yalvar!"

"Nah!"

"Böyle değil güzellikle."

"Deme lan," diye umursamadı Çetin omzunu silkerken. "Hiçbir şey deme. Ben sizin gönül işlerinize burnumu sokmayayım en iyisi. Çocuk gibisiniz. Gidin barışın."

"Sensin çocuk," dedi Andaç çabucak. "Şebnem ablaya bir evlilik teklifi edemedin gitti."

"Etmediğimi nereden biliyorsun?"

O an gözlerim kocaman oldu ve yüzümü tamamen yüzüne çevirdim. Bu konuda yalnız değildim. Çetin'in üzerinde bir sürü göz vardı ve hepsi şapkadan çıkan tavşanın sırrını merak ediyormuşçasına ona bakıyordu. Andaç ellerini ağzına götürerek geri geri gitti. "Hassiktir! Çok ani oldu bu. Nasıl ya? Sen evlenme teklifi ettin yani... Ulan Kamer abim de baba olacak... Bu ne bolluk bereket aga."

"Dur bir lan dur," dedi Çetin, Andaç'ı susturarak. "Daha etmedim. Bugün ya da yarın olacak bir şeyler. Aman siz de ağzınızdan bir şey kaçırmayın. Sizden şüphem yok ama Andaç'ın ağzında ıslanmayan bir şey olduğunu hatırlamıyorum."

Andaç, "Ya günahıma giriyorsun üzülüyorum," deyip bana döndü. "Aymira, Şebnem ablanın numarasını versene bir."

Çetin kalktı ve Andaç'ın kafasına bir tane geçirdi. Acıttığını sanmıyordum zira Andaç sadece irkilmişti. "Andaç bir şey olursa seni var ya boğarım. Sen git Zeynep'in gönlünü al."

"Ben gönül alacak bir şey yapmadım."

Zeynep sakince söylendi: "Ben de."

"İyi," dedi Andaç soğuk soğuk.

"İyi."

"Tamam sus."

"Sen sus."

"Tamam sustum."

O sırada Kamer odamızdan çıktı ve merdivenlerden inerek buraya yürümeye başladı. Andaç kollarını iki yana açarken, "Kimin babası bu..." diye konuştu.

"Zevzek," dedi Kamer düz bir sesle. "Şu enerjini doğaya salsak ölü ağaçlar meyve verir."

"Ben de onları yerim çünkü herkes öldürür sevdiğini."

Kamer onunla baş etmek istemezken gülerek buraya doğru yaklaştı. "Bugün çok iş var. Bir an evvel başlayalım."

"Bizi bırakıp gitmek için can atıyorsun, üzülüyorum," dedi Andaç sakince. "Gitmeyin ya, burada kalalım işte. Ben siz olmadan boş yapamam ki. Canım sıkılır. Aymira benim boşlarıma gülüyor zaten bir o gülüyor. Beni de yanınıza alın. Evi temizlerim, yemek yaparım, bebek pışpışlarım oho..."

"Sizi bırakıp gitmek için can atmıyorum," dedi Kamer, Andaç'a bakarken. "Üstelik bir elimiz hep burada olacak. Bizden kurtulabileceğinizi mi sandınız yoksa? Yok öyle bir dünya."

Andaç kollarını açtı. "Sana bir kere sarılayım mı?"

Kamer güldü. "Gel lan buraya."

Kamer ve Andaç sarıldığında manasızca gözlerim doldu. Sanki birbirlerine veda ediyormuş gibi. Oysa sarılmanın kelime anlamı veda değildi, olmamalıydı. Kamer kendini geri çekerken, "Tamam ağlatmayayım seni şimdi," diye dalga geçti.

"Bu gözyaşları sana feda olsun be."

Kamer, Andaç'ın omzunu sıktığında ona o kadar içten baktı ki gözlerimin dolmasına mâni olamadım çünkü ben bir onları biliyordum, görüyordum. Ayrı hayatlar, ayrı aileler arasından ne güzel düşmüştü yolları birbirine. Tıpkı benim gibi.

O esnada kapı çaldı. Aytaç kapıya en yakın olanımızdı ve ayaklanarak, "Ben bakarım," dedi. Öylesine bir merakla kapıya baktık.

Aytaç kapıyı açtı. Necdet Alptekin'in yüzüyle karşılaştı.

Kanım dondu. Kanım çekildi içime çünkü buradaki tek saf Aytaç'tı ve bilmiyordu ki katiline baktığını, farkında değildi asıl katilin o olduğunun. Kalbimin atışları hızlandı. Kanım akmaya devam etti ama canımın acıyacağından emindim.

Kamer'in telaşa düşmüş gözleri kapıya ulaştığında nefes alamadım. İşte yine başladığımız yerdeydik. Aytaç sakince kapıyı aralarken Necdet Alptekin'e baktı. "Buyurun," dedi.

Katiline gülümsedi.

Çünkü ancak suçsuz bir kurban bunu başarabilirdi.

Kamer'in titreyen dudakları ve panik olmuş hali yerimden hareket etmemi sağladığında onun yanına gittim. Necdet Alptekin, buz gibi bir ifadeyle içeri girdiğinde Aytaç kapıyı kapattı ve bize bakmadan yürümeye başladı. Farkında değildi. Bu suskunluk ne acıydı. Ta ki Necdet

Alptekin'in sesini işitene kadar sürdü adımları. Fakat onu değil hepimizi durdurmuştu sesi.

"Anneni," dedi Kamer'in gözlerine mesafeyle bakarken. Yüzüne sinmiş duygulara bir isim bulamadım çünkü duyguları ölmüştü. "Anneni kaybettik."

İçim ürperdi. Necdet Alptekin'in bakışlarından sıyrılıp doğruca Kamer'in gözlerine dokundu gözlerim. İfadesizdi. Telaşı yerle bir olmuş gemiye sadece bomboş bir bakış kalmıştı. Odadaki ölüm sessizliği hepimizi sağır etmişti. Göğsümün içi sıkışmaya başladı. Jülide Alptekin, ölmüştü. Babamı öldürmüştü, oğlunu öldürmüştü ve şimdi de o... O ölmüştü.

"Bu sabah," dedi Necdet Alptekin ağır ağır. "Ameliyata girmeden önce oldu her şey."

"Sen neden buradasın?" diye sordu Kamer yutkunarak. "Onu neden yalnız bıraktın?"

Titredim. Tüylerim diken diken olduğunda kafamı öne eğip gözlerimi yumdum. Necdet Alptekin saatlerce soğuğun altında kalmış sesiyle ekledi: "Sana haber vermek için geldim. Onu son bir defa gör diye geldim."

"Git," dedi Kamer. "Git."

"Üzgün değil misin?"

"Duygularımı paylaşacağım son insansın," diye konuştu Kamer. Kendini tuttuğunu deli gibi fark ediyordum. Bağırmamak, küfür etmemek, ağlamamak için kendiyle mücadele içine çoktan girmişti. Bunu onu çok iyi tanıdığımdan biliyordum. "Şimdi git ve bir seferliğe mahsus olsa da yanında ol. Yalnızlığı bildiğimden söylüyorum bunu. İnsan öldüğünde bile yanında birini ister. Bunu hisseder. Öğretmiştiniz bana bunu ama ben yapamam. Sen yap. Git karının yanına."

Gerçek, söylediği mi yoksa hissettiği miydi bilmiyordum ama annesini son bir defa da olsa göreceğinden emindim. O vefalı bir adamdı. O öldürmek isteyenleri bile vurmamıştı. Merhamet ruhunda vardı.

Necdet Alptekin başını öne eğdi. Herkes susuyordu. Konuşacağı çok şeyi olduğundan emindim ama bunu yapmaya cesareti yoktu. Başını eğdiği yerden kaldırdı ve Kamer'e baktı. Ona üzülmüyordum, acımıyordum, ondan nefret ediyordum. "Annen gelmeni hep bekledi."

"Annemin gelmesini beklemiştim ama gelmemişti," dedi Kamer.

Bu cümle her şeyin cevabı olmuştu. İleri gidecek yollar kapanmıştı çünkü karanlık diğer cümleleri de yutmuştu.

Necdet Alptekin bakışlarını oğlunun üzerinden çekerken Aytaç'a baktı. Hayır... Hayır... "Sen o çocuksun," dedi Necdet Alptekin ağır bir sesle.

Kamer atıldı çünkü ne olacağını biliyordu. "Sana git dedim!" diye sesini yükseltti ona. "Çık."

Aytaç huzursuzlandı.

Necdet Alptekin susmadı. Bu adam üzgün değildi, bu adam samimi değildi ve daha fazlasını istiyordu. Kendi mutsuzdu ve bizim mutluluğumuza gölge düşürmek için elinden geleni ardına koymuyordu. "O küçük kız arkadaşın," dedi soğuk soğuk. Aytaç'ın gözleri parladı. "Onu ben öldürdüm."

Bir kurşun daha çıktı silahtan firar edermişçesine ama bu sefer dudaklar silah olmuştu ve her bir kelime mermi diye vurmuştu onu.

Aytaç öylece kalakaldığında hepimiz buz kestik.

Kamer durdu.

Alper, Andaç, Zeynep, Çetin ve ben... Hepimiz Necdet Alptekin'in ağzından çıkmış kurşundan nasiplenmiştik.

Ama vurulan kişi Aytaç olmuştu.

Ölen oydu.

Yeniden ve yine o vurulmuştu.

"Sen," dedi Aytaç kekeleyerek. Dengesi sarsılmıştı. Gözlerinin önünün kararduğını hissedebiliyordum. "Sen ne yaptın?"

Necdet Alptekin'in hırsını hissettim. Yara vermeden, acıtmadan gitmek istemiyordu. Mutsuzluk gerçekten bulaşıcıydı. Kamer'i işaret etti Aytaç'a bakarken. Aytaç'ın yıkılmış bedenine bakıp onu bir sefer daha öldürmeye çalışırken. "Bu çok sevdiğin abin de bunu biliyordu. Ah zavallı çocuk..."

"Siz," dedim kendimi tutamadan. "Sizin hiç mi Allah korkunuz yok? Siz ne biçim bir insansınız?" Öfkem doldu, öfkem patlamak üzere olan bir volkandı. "Midemi bulandırıyorsunuz. Defolun gidin evimizden. Defolun!"

"Sen sus," dedi Necdet Alptekin yüzüme döndüğünde. "Seni küçük fahi..."

"Lan!" diye döndü arkasını Kamer hızla ve babasına okkalı bir yumruk attı.

Çetin ve Alper hızla onun yanına koştuğunda kökü çürümüş bir ağaç gibi savrulan Necdet Alptekin, Kamer'den kaçamadı. Kamer'in öfkesi taştı. İşte en fazla bu kadar dayanabiliyordu. O sakin bir insan olmaya çalıştıkça insanlar buna imkân vermiyordu. "Sana daha ne diyebilirim bilmiyorum artık. Beni kanser edeceksiniz lan yakında. Öldürdün lan sen beni, mahvettin. Daha ne istiyorsun benden, bir canım var başka bir şeyim yok! Siktir git artık hayatımdan!"

Kamer gözlerimin önünde babasına olan nefretini kusuyordu. Canı yanıyordu. Canı çok yanıyordu. Gözlerim kıpkırmızı olduğunda Aytaç'a baktım.

Aytaç toprağından koparılmış bir çiçek gibiydi. Solmuştu. Ölmüştü.

Cansız gözlerle olanları izliyordu. Zihnine girmeye korkuyordum. Hissettiklerini hissetmek beni de öldürürdü.

Çetin ve Alper, Kamer'i zar zor zapt ettiğinde Necdet Alptekin nefes nefese kalarak doğrulmaya çalıştı. Adama tiksinerek baktım. Kamer derin ve sert soluklar alarak sakinleşmeye çalışıyordu. Çetin vakit kaybetmeden kapıyı açtı ve Necdet Alptekin'in kolundan tutarak onu dışarı sürükledi. "Aileme bir daha dokunmaya kalkarsanız, kardeşlerimin canını yakarsanız şayet," dedi Çetin ona bakmadan. "Sıktığınız o kurşun bir gün size değer. İnanın bu olur."

Sonra Çetin, Necdet Alptekin kolunu serbest bıraktı. Adam dışarıda kaldı ve kapı kapandı.

Ama asıl sınav şimdi başlayacaktı.

Çakmak atsa biri alev alırdık. Kimimiz sinirden kimimiz hüzünden yanardık ama hüzünlerimizin üzerindeydi sinirimiz ve hepimiz yanmaya mecburduk. Yanacaktık cayır cayır.

Zaman geçiyordu. Aytaç hareketsizdi. Kamer kendini toparlamaya çalışıyordu. Her şey bu kadar yolunda giderken tepetaklak olmaya ne gerek vardı diyordu aklım ama bundan kaçamazdık. Bu kaçınılmaz bir sondu.

Kamer doğruldu ve Aytaç'a baktı. Ona nasıl adım atacağını bilmiyordu. Ona ne diyeceğini bilmiyordu. Elini uzattı elleri sızım sızım ağrırken, titrerken. "Aytaç," dedi kan viran bir halde konuşurken. Gözlerimden bir damla yaş aktı sabırsızca. Kamer'in yüzü acıyordu, kalbi nasıldı kim bilir... "Aytaç'ım..."

Aytaç bomboş bir ifadeyle Kamer'e baktı. "Neden? Neden böyle oldu abi?"

Kamer dudaklarını sıktı ve gözlerini kapattı. Aytaç ekledi. Saf bir hal vardı yüzünde. Sanki akıl sağlığını askıya almıştı. "Ben kimseye bir şey yapmamıştım. Yemin ederim senin babanı bile tanımıyordum ki ben..."

"Aytaç," dedi Çetin araya girerek. "Koçum gel..."

"Ben ne yapacağım şimdi?" diye sordu sesinden ölüm naraları yükselirken. "Nasıl devam edeceğim? Bunu nasıl aşacağım? Bununla nasıl başa çıkacağım?" Kamer dâhil herkes suskundu. Aytaç bir adım attı ama bu adım onu bizden on adım geriye itti. "Söylesene abi, sana bir daha nasıl güveneceğim?"

"Hayır," dedi Andaç çabucak. "Hayır o bilmiyordu. O da bilmiyordu yapma."

"Andaç sen sus," diye baktı kardeşine Aytaç. "Bunu yaşayan benim, bunu hisseden benim ve daha kötüsü olmasın diye çabalıyorum ama yapamıyorum. Ben o herifi öldürmeye çalıştım, onu vurdum ve hapis yattım. Boş yere. Boş yere hapis yattım lan ben! Sevdiğim kadın öldü. Benim sevdiğim kadın öldü diyorum size. Duyuyor musunuz beni? Anlıyor musunuz?" Kafasını iki yana salladı. "Hayır anlamıyorsunuz. Anlamayacaksınız."

Kamer yutkundu. "Bana ne söylersen haklısın, sana bir şey diyemem. Kız, bağır gerekirse beni döv ama kendine ya da başkasına bir şey yapma. Zarar görme."

"Neden sustun?" diye sordu Aytaç dümdüz bir sesle.

"Susmak zorunda kaldım çünkü sen Mahir'i vurmadan iki dakika önce öğrenmiştim her şeyi ve sana bunu söyleyemeden çektin o tetiği... Sonra hapse girdin ve ben seni orada bununla baş başa bırakamazdım. Yapamazdım Aytaç."

Aytaç güldü. İlk kez korkutucu bir şekilde güldüğünü gördüm. "İyiliğimi düşündün yani öyle mi?" Gülüşünü yok etti. "Susarak mı? Bunca zaman o it herif susmuş sen niye sustun? Beni niye boş bir şeyle avuttun o zaman?"

"Aytaç deme öyle bakma bana böyle gözünü sevdiğim," dedi Kamer ağlamaklı bir sesle. "Yemin ederim bilmiyordum. Bilip de sustum ama

elimden başkası gelmedi. Babam denecek o adamın kardeşimi öldürmesi bana nasıl bir acı verdi biliyor musun?"

"Ben artık bir şey diyemiyorum," dedi Aytaç omuzlarını düşürürken. "Ne sana ne babana ne de kendime... Hele o herife. Ben ne yaşadım, neyi yaşadım da böyle cezayı hak ettim bilmiyorum. Kafayı yiyeceğim. Bir gün akıl sağlığımı kaybedeceğim çünkü delirmemek mümkün değil."

Andaç korkuyla kardeşinin yanına yaklaşmaya çalıştığı sıra Aytaç buna mânî oldu. "Siz de sustunuz. Siz de suçlusunuz. Ben kimsenin iyilik olsun diye susmasını istemedim, istemiyorum. Söyleyin. Ne varsa söyleyin de bileyim en azından yaşadığım şeyin koca bir yalan olduğunu sonradan öğrenmiş olmayayım."

"Özür dilerim," dedi Kamer sessizce. "Defalarca kez özür dilerim."

Aytaç'ın gözlerinde gördüğüm ifade beni ürkütmüştü. Yarası yaramaza sıçramıştı ve onunki daha ağır basarak bizi ezmişti. Konuşmadı. Uzak, aşılamayacak yollar ördü aramıza. Geri adım attı. Geri geri yürüdü. "Bir kurbanın, avcısını yanlış tanıması kadar kötü bir şey yokmuş," diye fısıldadı susuz kalmış dudaklarıyla. "Ama bu oyundaki tek avcı baban değilmiş bunu da öğrendim. Teşekkür ederim size."

Çetin ileri atıldı. "Aytaç buraya gel. Bir konuşalım, bak seni anlamaya çalışıyorum ama böyle olmaz. Bizi biliyorsun, onu tanıyorsun. Babasının yaptığı şeyi Kamer'e yükleyemezsin. Onu ve bizi böyle cezalandırıp gidemezsin."

Omzunu silkti. Hipnoz olmuş gibi geriye doğru adımlar atarken. "Yapamam ki. Hiçbir şey olmuş gibi davranamam. Acımı hiçe sayamam, gerçekleri görmezden gelemem." Sessizlik gürültü oldu konuştuğunda. Kulaklarımı kapatmak istedim. "Yapamam abi."

Arkasını döndü.

Arkasında kaldık.

Kamer yıkılmayı bekliyordu. Ayaktaydı ama ayakları yere basmıyordu.

Aytaç kapıyı açtı. Kapıda bir adam belirdi. Tam önünde durdu.

Ve işte o an gelmişti.

Mahir ve Aytaç karşı karşıyaydı.

3. Bölüm

Şah Mat

Bedeller, görünmez bir ayna olur her hatanın karşısında çünkü yapılan her hata sonucunda bedelini görür.

Şah ve piyonları...

Bir satranç masasının üzerindeydik. Ne olduğumu bilmiyordum, bu oyunda nasıl bir hamle yapacağımı ya da bana yapılan hamleler karşısında nasıl karşılık vereceğimi de öyle çünkü bu masa ait olduğum yer değildi ve kimse ait olmadığı bir yerde yaşayamazdı. Oysa yaşamıştım, yaşamıştık. Biz neydik ve kimdik bilmiyordum ama Necdet Alptekin bu satrançtaki en büyük kişiydi: Şahtı. Arkada durmuş ve hamle yapacağı zamanı beklemişti, hamlesini yapmış ve bu oyunu bitirmişti.

O halde biz de onun piyonları olmalıydık.

Her şeyi başlatan ama hiçbir şeyden haberi olmayan, şahın günahı altında çamura saplananlardık.

Bir kapı aralanmıştı. Kapının bir yüzünde siyah piyon, diğer yüzünde beyaz piyon karşı karşıya gelmişti. Hiçbir şeyden haberi olmayan, ruhları ve vicdanları arasına sıkıştırılmış acıyla ayakta duran iki piyon. Siyah ve beyazın; kötüyü ve iyiyi temsil etmediğini anlatan bir satranç masası.

Siyah ve beyaz.

Aytaç ve Mahir.

Aytaç o kapıyı açtığında Mahir'in yüz ifadesinde gözle görülür bir değişim meydana geldi. Bunu beklemiyor gibiydi, daha doğrusu onu burada görmeyi Aytaç dâhil kimse beklemiyordu. Bu bir yüzleşmeydi. Bu bir savaştı, bu bir yenilgiydi. Kazanan hiçbir tarafın olmadığı bir oyunun mağluplarıydı.

Aytaç'ın yüz ifadesini sırtı dönük olduğu için göremiyordum lakin gözlerim eliyle tuttuğu kapının koluna odaklandı. Orayı sıkıyordu. Her geçen saniye o baskı artıyor, kapının kolu Aytaç'ın avuç içine doğru gliriyordu. Kalbimin ritminde bir artış hissetmeye başladım. Kamer'in sert nefesi aslında her şeyin bittiğini değil, her şeyin başladığını belli eder bir işaret olmuştu benim, bizim için. En çok da kendi için. Birileri bizi dondurmuş gibiydi. İçeri sıcak bir hava doluyordu ve güneş bu sıcağa kat çıkıyordu ama üşüyordum. *İlk defa evimde, ailemin yanında donuyordum çünkü ruhumuzun üzerine örttüğümüz battaniye, bir başka adama yorgan olsun diye bizden çalınmıştı.*

Bu adam Necdet Alptekin'di.

Mahir şaşkın ama ürkekliğini de hissedebildiğim yeşil gözlerini bir an olsun bile Aytaç'ın gözlerinden uzağa düşürmezken ben verilecek ilk gerçek tepkiyi merak ediyordum. Buradaki herkes gibi. Andaç'ın, ikizinin yönüne çevirdiği bedeni sırf o daha fazla yara almasın diye üzerine siper ettiği bir kalkan gibiydi. Bunu görmek değil hissetmekti mesele. Bunu hissediyordum, delice. Aytaç sıkı sıkıya tuttuğu kapının kolunu bırakmadan derin bir nefes aldı ve yüzünü Kamer'e çevirdi. Bu sırada kapı biraz daha aralandı. Gözlerinde gördüğüm, görüp de dillendirmeye korktuğum ifade beni çıkışı olmayan bir sokakta yapayalnız bırakırmışçasına parlamaya başladı. "Ben şimdi," dedi Aytaç yenilgiyi kabullenmiş ama onunla yeniden tanışmaya korkar olmuş sesi ve bakışlarıyla. "Kime ne söyleyeyim? Kime neyin hesabını sorayım, abi?"

Aytaç'ın çaresizliği ama her şeye rağmen onu kandırmamızı isteyen bakışlarını gördüm. Kamer'in gözlerinin içine bakıyordu konuşurken. "Ben ne yapayım şimdi söyle? Kendime, sana ve bu herife ne söyleyeyim? Baban olacak..." Devamını getiremedi. Kamer öylece onu izliyordu.

Kamer, az evvel annesinin ölüm haberini almıştı.

Bu ne olursa olsun onu sarsmıştı ama her şey o kadar üst üste gelmişti ki; hissettiği şeyi bile yaşayamamıştı. Muhakkak kalbinde bir acı vardı, o merhametli ve vefalıydı. Acıdığını biliyordum.

Aytaç kelimelerini ağzında toplamakta güçlük çekerken Çetin, birkaç adım öne çıkarak Aytaç'a baktı. "Oğlum bak bir sakin ol, tamam

mı? Herif az önce annesinin ölüm haberini aldı. Bunu bir düşün koçum, gözünü seveyim sakin ol."

Mahir'i duydum. Kekeledi. "O... Öl-öldü mü?"

"Evet," dedi Çetin, buz gibi bakışlarını Mahir'in şaşkın çehresine tutarken. "Az önce babası geldi ve bu haberi verdi... Sonra senin..." Çetin burada yanlış yaptığını ya da bunu söylemenin ona vazife olmadığını fark eder etmez susarak gergin bir halde elini ensesine götürerek orayı ovmaya başladı.

Mahir ise suskunluğunu bozarak Kamer'e baktı. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Olayları ve hisleri bir düzene sokmak istiyordum zira hangi tarafa baksam elimde kalıyordu. Bir tarafta Aytaç diğer tarafta Mahir ve sol yanımda canımın içindeki.

Kamer tepkilerinin üzerine çimento dökmüş gibiydi. Onu dondurmuştu. Aslında şu an ne söyleyeceğini bile düşünüyor olabilirdi ya da herhangi bir şey düşünüyor muydu? Ona sarılmalıydım. Sımsıkı sarılmalı ve onu hiç bırakmamalıydım. Sakin adımlarla yanına ilerlerken Aytaç'ın sesini bir sefer daha işittim. "Sanırım şu an konuşmak için uygun bir vakit değil," dedi.

Kamer buz gibi bir sesle konuştu: "Hayır. Artık susmak yok, kaçmak ya da saklamak yok. Soğudukça her şey daha kötü oluyor."

"Ne söyleyeceğim ki?" diye sordu Aytaç elini usulca kapının kolundan ayırırken. Kamer'in karalarına dokunmuştu ok gibi. Onu hem kırmak istiyor hem de kırmaktan korkuyordu. Açıkçası Aytaç da nasıl davranması gerektiğini kestiremiyor, yaşadıklarının ona hissettirdikleriyle hareket ediyordu. Onu suçlayamazdım ama hem kendini hem de Kamer'i üzdükçe buna katlanamaz hale geliyordum.

Kamer kurumuş dudaklarını çabucak ıslatıp geri çektiğinde bir kâbustan uyanırmışçasına gözlerini irileştirerek Aytaç'ın yanına gitti. Onun karşısında durdu. "Bana konuş. Bana kus içindeki öfkeyi çünkü seni ben koruyamadım, ben konuşamadım sana."

Aytaç, "Sana hem kızgınım hem de..." deyip kafasını öne eğdi. Gözlerinin kapandığını gördüm. Ardından açılarak yeniden Kamer'e baktığını. Ağzının içinde yuva yapmış kelimeler henüz yuvasından ayrılmaya hazır değilmiş gibi bakıyordu ona ya da erken bir terk ediş olduğunu düşünüyordu. Kamer derin bir nefes alıp verdiği sıra Aytaç'ın yüzü Mahir'in yüzüne odaklandı. Ona nasıl baktığını göremedim ama Mahir'in

hissizliği her şeyi gözler önüne sermişti. "Ya da boş ver abi," diye ekledi Aytaç omzunu silkerek. "Bir kardeşini korumak isterken diğerini feda etmen inan sorun değil."

Aytaç... Kırgınsın ama kırıyorsun farkında değilsin.

Mahir derhal bir savunma gösterdi. "O beni korumadı, o benden nefret etti. Siz de öyle. Hepiniz benden nefret ettiniz çünkü ben bunu hak ettim. Kamer sizi benden korumak istedi ama benim de korumak zorunda kaldığım bir adam vardı... Bir babam vardı." Dilinde acı bir yara gibi konuştu. Gözleri kararttı Aytaç'a bakarken. "Onu koruyamadım. Babam öldü, öldürdüler." Kamer'in önüne geçerek Aytaç'ın karşısında dikildi. "Sen de ölme, çocuk."

Olanları nefesimi tutmuşçasına izliyordum. Zeynep'in elleri ağzının üzerindeydi ve derin düşüncelerle bakıyordu onlara.

Aytaç, Mahir'in sözlerine ve gözlerine sadece mahvolmuş bir tebessümle karşılık verdi. "Ben zaten ölüyüm, geç kaldın."

"Hayır," dedi Mahir inatla. "Hayattasın işte."

Aytaç geri çekildi. "Biz böyle mi konuşacağız? Sahiden mi?"

Mahir'in çatılmış kaşlarını gördüm. Afalladı. "Haklısın," dedi yarım yamalak. "Ama yapmadığım bir suçun fazlasıyla ödediğim bedelini anca böyle hafifletebilirdim sanırım. Bu hikâyedeki tek günahkâr ben değilim. Sana açık konuşacağım; ben seni üzmek istemedim ve sana zarar vermedim. Öyle bildiniz çünkü öyle gerekti. Üzgünüm, tamam mı? Sustuğum, susmak zorunda kaldığım ve size zindan ettiğim geceler için üzgünüm ama o gecelerde nefes alamayan tek kişi sen değildin. Birileri, birilerini yaşatmak için kendi soluğundan vermek zorundaydı."

"Ben kaybettim," dedi Aytaç sabırsızca.

Mahir onun sabrını baltaladı. "Ben hiç kazanamadım."

Aytaç'ın bastırdığı sakinliği, giderek körelirken kartlarını daha açık oynayacağının sinyallerini vermeye başladı. "Seni öldürecektim lan ben," dedi dişlerini sıkarak. "Seni öldürmek istedim, bunu gerçekten istedim. Her şeyin bu kadar yalan olduğunu bildikten sonra seni öldürdükten sonra bana yine altında kalacağım bir vicdan bırakıp gidecektin. Söyleyeceğin hiçbir şey beni iyi etmeyecek çünkü yapamıyorum." Gözleri hepimizin üzerindeydi. Saniyeler süren bakışmalar sonunda boğazına bir taş oturmuşçasına yutkunarak ekledi: "Herkes masum, herkes günahsız ama kimse mutlu değil."

Andaç bunu reddetti. "Hayır. Mutlu olacağız, mutluyuz da. Başımıza ne gelirse gelsin bir arada kalmayı biliyoruz çünkü bu hep böyleydi."

"Başımıza ne gelirse gelsin mi?" diye sordu Aytaç soğuk bir sesle. "Hiç çok sevdiğin birini kaybetmemiş gibi konuşuyorsun kardeşim."

Aytaç'ın kuracağı cümleler bunlar değildi ama o şu an ne söylerse söylesin acısına veriyordum. Andaç duraksarken sesi de içine gömüldü. "Babamı ve annemi kaybetmiştim, sen de oradaydın hatırlıyor musun? Ama sonra babamı buldum. Başıma gelen en güzel şey olduğunu her geçen gün daha iyi anlıyorum. Seni de anlıyorum, seni anlayamamak delilik olurdu fakat kırılmışken kırma daha fazla. Kal burada, kal ki iyi olalım beraber."

Aytaç konuşmak için herhangi bir çaba harcamadığında Mahir söz aldı. "Bana karşı olan öfkeni en başından beri haklı buluyorum, biri benim sevdiğim kadına... Onu öldürürdüm ve sen çok bile dayandın ama öyle değil..." Mahir sıkışmış bir şekilde gergin bir soluk alırken kafasını sağa sola salladı. "Bu konuşmayı daha önce planlamamıştım lan ben. Ne söyleyeyim ki sana? Nasıl geçer öfken ve acın sen söyle bana o zaman? Nasıl dinecek içindeki ateş? Nasıl iyi olacaksın, çocuk?"

Kamer arkada kalmıştı. Onun bu sahnedeki rolü çok azdı ama en çok yükü o çekiyordu. Yaşlı bir meşe ağacı gibi.

"Zaman mı iyi edecek?" diye sordu Mahir ardından. "Tamam, söz görmeyeceksin beni, siktir olup gideceğim bu caddeden. Bu şehri bırakacağım. *İnsan bazen gördüğü yüzlerde hatırlar kim olduğunu, ben sana baktıkça kim olduğumu unuttum.*"

Kamer ağır bir şekilde mırıldandı. Sesi bir kalbi kırabilir ama bir ruhu da onarabilir derecedeydi. "Yok olmak, ortadan kaybolmak bir boka yaramıyor. Bunu yaşayacağız ve yaşıyoruz. Bu savaşı ben başlatmadım ama hepimiz bu savaşın içindeyiz." Dudaklarını dişleyip serbest bırakırken yüzünde her şeyden yılmış bir ifade vardı. "Fakat tek mesele yıkıp dökmekse durmayın, ben buradayım. Söz tek kelime etmeyeceğim. Bu savaşı çoktan kaybettim zaten, vereceğiniz acı kalbimi sadece incitir ama öldürmez."

Andaç hayretle gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Ne oluyor lan! Kimin cenazesini kaldırıyoruz?"

Çetin düz bir sesle ekledi: "Sana hak vereceğim aklıma gelmezdi lan, zibidi!"

"Haklıyım çünkü," dedi Andaç onların yanlarına yürürken. Aytaç'ın koluna dokunduğunda Aytaç kendini geri çekti. Kamer'e baktı bu sefer. "Kurban olduğum sen yapma bari. Bak bir bebeğin olacak..."

Mahir afalladı. "Bebek mi?"

"He, amca oluyorsun," dedi Andaç soğuk ve mesafeli sesiyle. Ardından kendine kızdı. "Amca mı? Siktir yal İyice saçmaladım."

"Hayır," dedi Aytaç onu düzeltirken. "Doğruyu söyledin."

Mahir'in gözleri Kamer'in gözlerine ulaştı. Bakışlarında garip bir ifade vardı. "Sen baba mı oluyorsun harbiden?" Sonra gülümsediğini gördüm. Mahir'in gerçekten içtenlikle gülümsediğini ama daha fazla gülümserse bunu hak etmediğini düşündüğünden sustuğunu da gördüm. "Sevindim."

Kamer hiçbir şey söylemedi çünkü aklı burada değildi.

Mahir, yeniden Aytaç'ı hedef aldığında kafasını ağır ağır salladı. "Seninle burada sabaha kadar konuşsak bir yere varamayacağız ama özürlerimi kabul et ya da etme. Bil. Yaşattığım her şey için üzgünüm. Böyle bil bunu. Eğer ki; yarım kaldığını düşündüğün bir işin varsa gel bana. Buradayım."

Andaç ani bir hareketle Mahir'i geri itti. "Aklına neler sokmaya çalışıyorsun lan yavşak!"

Çetin hızla araya girerken Mahir garip bir şekilde güldü. "Amacım o değildi. Sadece böyle bir durumda ne söylenir bilemedim."

Andaç gözlerinde bir anda alevlenmiş ifadeyle konuşmaya devam etti: "Sen ne tuhaf bir adamsın lan! Doğru düzgün özür bile dileyemiyorsun, acısıyla alay ediyorsun, onu bir şeyler yapsın diye gaza getiriyorsun. Sen sadece Kamer abim için bir şey ifade ediyorsun, bizim için bir hiçsin."

Çetin, "Andaç yeter!" diye uyardı onu. "Konuyu başka yerlere saptırma. Konumuz şu an bu değil."

Mahir omzunu silkti. "Konu her zaman bendim."

"Sen de bir karar ver lan," dedi Çetin ters ters. "İnsanları ikiye ayırmaktan başka bir halta yaramıyorsun. Neyin peşindesin? Saf bir özür mü var içinde yoksa içten içe keyif mi alıyorsun?"

"Oğlum siz kafayı yemişsiniz ailecek," dedi Mahir birkaç adım geri giderken. Kamer'i eliyle işaret etti. "Başta bu delirdi zaten. Bunu bir güzel delirttik beraber. Karısının da payı var tabii."

Kaşlarımı çattım. Kamer öfkelendi. "Ne diyorsun lan sen it?" Mahir'i itti hızla. "Sen gerçekten kimsin lan? Kimsin?"

Mahir'in bir anda değişen tavırları odanın içindeki atmosferi ve bizim ruh hallerimizi karıştırırken o ise buna aldırış etmeden hepimize bir şeyler söylemeye başladı. "Sonra bu kızcağız kaldı tek başına." Zeynep'ti hedefi. Alper'e döndü hızla. "Bu çocuk kim vurduya gitti ama temiz çocuk aferin." Gözleri beni buldu. Ondan uzun zaman sonra ilk kez ürktüm. Güldü, acıyarak. "Zavallı Aymira. Çok sevildi ama çok kırdı, kırıldı." Çetin'e sıra geldi. "Seninle herhangi bir sorunumun olmamasına imkân yok ama hatırlayamadım şu an..." Nihayetinde ikizlerde durdu. "Andaç... Andaç'tı değil mi? O gün hayatını kurtarmıştım ama sorun değil, ölmeyi severim. Aytaç..." Duraksadı. Hakikatli bir duraksama yaşadı, yaşattı. Mahir'in amacı neydi? Mahir'in varmak istediği bir şey, gitmek istediği bir yol mu vardı? "İşte sen çocuk, en çok seni üzdüm ama üzülme. Ben insanları üzmeyi severim." Ardından gelen rahatsız edici bir gülüş. "Canın acıyor mu hâlâ?"

Mahir... Amacını anlamıştım.

Ve amacına ulaşmıştı.

Söylediği sözlerden sonra Aytaç'ın durdurmakta güçlük çektiği öfkesi kör bir bıçak gibi karnını delip geçerken Andaç'ı kenara iterek sert bir yumruk darbesini Mahir'in tam sol gözünün ortasına geçirdi. Kalbimde çalan çanlar yaşadığım depremin ayak sesleriydi. Mahir, yediği darbeyle sola doğru savrulurken Aytaç, vakit kaybetmeden ona yapıştı ve onu yere yatırarak üstüne çıktı. Çetin ve Andaç ona engel olmaya kalktıklarında itiraz Aytaç'tan değil Mahir'den geldi. Ellerini havaya kaldırarak, "Bırakın," diye bağırdı. "Sakın dokunmayın! Geri çekilin!"

Korku dolu bakışlarımla gözlerimin önündeki olaya şahit oluyordum. Aytaç gözü dönmüş bir halde Mahir'i dövüyordu. Bir saniye bile duraksamıyordu hareketleri. Mahir ise öylece onun altında kalmıştı ve yediği darbelere karşılık vermekten ziyade bunun daha çok olmasını arzuluyor gibiydi. Aytaç şakaklarından süzülen terlerle dişlerini sıkarken, "Bitirdin lan beni!" diye bağırdı. "Beni sen öldürdün sen!"

Aytaç bir suçlu arıyordu. Suçluyu biliyordu ama o asıl katili değil bunca zaman kime inandıysa onu mahvetmek istiyordu. Nasıl bir psikolojide olduğunu kestirmek pek de kolay değildi.

Mahir'in patlayan kaşı, dudağı ve yüzündeki bazı kısımları Aytaç ona vurmaya devam ettikçe daha çok artıyordu. Kamer, Aytaç'ın kollarını kavradığında, "Aytaç yeter!" diye uyardı onu. Sesi kalın ve dikti. "Yalnızca ona değil, kendine de zarar veriyorsun!"

Aytaç kolunu ondan kurtarmaya çalıştı. "Umurumda değil hiçbir şey! Beni anlamıyorsunuz, kimse beni anlamıyor."

"Seni anlıyorum," dedi Kamer yüksek sesiyle onun duymasını sağlayarak. "Ama böyle değil."

"Nasıl olacak bilmiyorum ama bunu sana sormayacağım, abi."

Mahir kanlar içinde ağzından bir öksürük kaçarken mırıldandı: "Size bırakın dedim lan! Geri çekilin!"

Kamer öfkeyle Mahir'in başına giderek tepesinden baktı. "Amacın buydu, amacın onu kışkırtmaktı piç herif! Ama yeter! Yeter lan yeter!" Ayağıyla Mahir'i dürttü, bu pek sert olmamıştı. "Kalk lan şimdi yattığın yerden! Siktir git, başıma bela oldun iyice!"

Mahir, onu umursamadan Aytaç'a baktı. Kan dolmuş ağzını araladığında dişlerinin kırmızıya dönmüş rengiyle gülerek, "Abin seni nasıl da koruyor bak," dedi. "Kıymetini bilmelisin, benim için aynı şeyi yapmış olsaydı ki ben yaptığım bunca itliğe rağmen... Ne bileyim, ben de iyi hissederdim sanırım."

"Mahir, defol git dedim sana!"

Mahir onu duymamak için direniyordu, aslında onu görmezden geliyordu. Aytaç'a bakmaya devam ederken birkaç öksürük daha kaçtı boğazından. "Canın diyorum! Canının acısı geçmeyecek, ben sana yalan konuşmam. Orası asla iyi olmayacak. O yüzden ben hâlâ yaşıyorken hıncını ve hırsını al benden. Suçum yok ama sen yine de al işte. Hadi!"

Andaç, "Bak gaz veriyor ya!" diye gözlerini kıstığında Aytaç'ın ifadesiz suratına kaydı gözlerim. Aslında o da farkındaydı her şeyin ama içine düştüğü çukurdan nasıl çıkacağını bilmediği için her şeyi yapmaya çalışıyordu. Kırıyor, vuruyor ve öfke saçıyordu.

Birkaç saniyelik bir sessizlik hâkimiyet kuruldu salonun tam ortasında.

Ta ki Mahir, o cümleyi Aytaç'ın gözlerinin içine bakıp söyleyene dek: *"Adı Ahu'ydu, değil mi?"*

Göğüs boşluğuma biri zehir akıttı tam şu anda. Ben bunu böyle hissettiysem Aytaç'ın göğüs kafesinde onu iyi edecek, yaşatacak hava var mıydı hâlâ?

Aytaç irileşen gözleriyle kafasını sağa doğru yatırdığında ellerini Mahir'in yakasına götürdü ve tişörtünü sımsıkı kavrayarak üzerine eğildi. "Onun adını sakın..." Yakasını bıraktı ve Mahir'i sertçe iterek yüzüne

darbeler indirmeye devam etti. "Sakın onun adını ağzına alma. Benim Ahu'mun adı senin dilinin etrafında gezinmeyecek. Duydun mu lan beni, it?"

"Abi yeter yalvarırım," dedi Andaç çaresizce Kamer'e ve Çetin'e bakarken. "Bilerek yapıyor, görmüyor musunuz?"

Kamer, "Bunu yapmazsa kendine zarar verecek," dedi. "Biliyorum. Onu durdurmak... Onu durduramamak..."

Aytaç, "Seni öldüreceğim," diye kan kusmaya ve kusturmaya devam etti. Mahir'in ayakları hareket ediyordu ama Aytaç'a tepki vermiyordu. Kendini savunmuyor, herhangi bir atak yapmıyordu. Kimse sağlıklı düşünemiyordu, kimse mutlu değildi. "Öldürdün beni!" dedi Aytaç çıldırmışçasına. Sonra... Sonra bu deliliğin içinde birkaç damla yaş ve yutkunamadığı sözler döküldü. Gözyaşları kanı temizleyemedi ama bastırmaya yetmişti. "Öldürdünüz beni!"

Aytaç'ın yumrukları yorgun ve ağırlaşırken Çetin dayanamadı ve onu Mahir'in üzerinden kaldırarak uzağa çekti. Andaç çabucak kardeşinin kolunu kavrarken hiçbir şey konuşmuyor telaşla onu izliyordu. Kimse konuşmuyordu, kimse tek kelime bile etmiyordu. Nereye bakacağımı şaşırmıştım. Zeynep de Andaçların yanına gitmişti.

Kamer, ben ve Alper ayrı yerlerdeydik. Yakındık ama bir değildik. Çetin, Aytaç'a sımsıkı sarıldığında duygularımın benden uzağa düştüğünü fark ettim çünkü kim için ne hissedilir bilemedim. Kime baksam aynı ifadeyi görüyordum. Hepimiz üzgündük, hepimiz karmaşıktık. Mahir bile.

O da çok acı çekiyordu. Yerde kanlar içinde kalmış bedeniyle gülmeye devam etse bile içindeki acıyı saklamaya yetmeyecek gerçeği görüyordum. *Gülümsemeler, hüzünlerin sessiz kardeşi.*

Ortamdaki nefes seslerine Mahir'in öksürüğü karıştığında yavaş yavaş toparlanmaya başladığını gördüm. Elleriyle yerden destek alarak doğrulduğunda elini çekip dudağına götürdü ve parmaklarına bulaşan kana bakıp, "Sağlam iş çıkarmışsın," diye fısıldadı. "Umarım içindeki öfkeyi, hırsı bir nebze olsun bastırabilmişimdir."

Kamer duygusuzca Mahir'e konuştu: "Sen kafayı yemişsin!"

Mahir gülümseyerek ona baktı. "Yanında yerim var yani?"

"He var," dedi Kamer aynı tavırla. "Gel gel."

"Yok," diye reddetti Mahir gülerken. Öksürdü ardından. Elini karnına götürdüğünde toparlanmaya başladı. Tökezleyerek ayağa kalktığında mahvolmuş yüzüne içim ekşiyerek baktım. Yalnız değildim. Herkes ona bakıyordu. Aytaç hariç. Mahir gülümseyerek bize döndü. Hepimize seslendi. "Şimdi benimle herhangi bir sorunu olan varsa hazır kanım sıcakken birkaç yumruk da kendisi sallayabilir. Hani yılların acısı diye söylüyorum. Ulan bu kadar koca yürekli bir adamı nasıl şeytana benzetirsiniz ya?"

Kamer derin bir nefes alıp, "Mahir sen laftan anlamıyor musun?" diye sordu. "Zorlama daha fazla! Git. Gerçekten artık yeter bu kadar!"

"Aymira'ya laf söylemiştim, belki onun için beni döversin?"

"Onun hesabını sonra soracağım, hiç merak etme!"

"Sabırsızla bekliyorum sevgili abiciğim."

"Tamam uzatma," dedi Kamer sabrının son raddelerine ilerlerken. "Git temizle kendini."

Mahir yere bakarak yerdeki kan lekelerini gösterdi. "Buraları da kirletmişim." Gözleri beni buldu. "Kusura bakma sen de."

Ona ölü gibi baktığımın farkında değildim.

Çetin'in sesini işittim. "Gidecek misin yoksa gerçekten o çok istediğin yumruklarımdan nasiplenmek mi istiyorsun?"

Mahir güldü. "Hepinizi delirttim, sonunda."

"İyi bok yedin," dedi Kamer buz gibi bir sesle.

Mahir gülmeye devam ederken ağır adımlarla kapıya baktı. Oraya döndü. Yüzündeki gülümsemenin çürüdüğünü doğrulttuğu omuzlarından fark edebiliyordum. Kapıya doğru yavaşça ilerlerken Kamer'in omuz hizasına durarak kafasını sağa doğru çevirdi, onu gördü lakin Kamer ona bakmıyordu. Mahir sakince şöyle dedi: "Başın sağ olsun bu arada."

Bir ölüm,

Tek bir anne,

İki evlat,

Tek bir acı.

Aynı silahtan art arda çıkan iki kurşun birini öldürmüş, diğerini yaralamıştı. Biri aslında çoktan ölmüş, diğeri yaralarıyla tanışmıştı.

Kamer'in duygularını yüzünde göremediğim ifadesi hiçbir şey söylemezken Mahir, dudaklarını birbirine bastırdı ve önüne dönerek kapıdan çıktı. Kapıyı kapattı giderken ve bizi bizimle bıraktı yeniden.

Kamer'in yanına gittiğimde elini tuttum. "İyisin değil mi?" diye sordum korkarak. Gözlerime baktı ama hiçbir şey konuşmadı.

Aytaç'ın hareketlilik gösterdiğini gördüm. Ağızlarında bant vardı sanki ikisinin de. Aytaç da ağır adımlarla kapıya doğru yürürken Andaç buna mâni olmak istedi ama Kamer kaskatı kesilmiş sesiyle onu uyardı. "Bırakın," dedi. "Hiçbir şeye zorlamayın kimseyi. İnsan evinden uzaklaşır ama terk etmez. Bunu biliyorum. Bunu o da biliyor."

Andaç şaşkın ve ürkekçe kulağına dokunanları duyduktan sonra Aytaç'ın sessiz, sakin bu evden ayrılışını izledi. İzledik beraber ve engel olmadık. Onu burada tutmak ya da zorla yaralarını sarmaya çalışmak sahte ilaçlar gibi tesir etmeyecekti ruhuna. Kalbi onu nereye götürecekse oraya gidecekti. Er ya da geç evine dönecekti. Fazlasına zaten Kamer izin vermezdi.

Kapı yeniden kapanırken Andaç endişeli bir şekilde elini saçlarına götürerek Çetin'e baktı. "Bir şey yapmaz değil mi kendine? Ya da başkasına?"

Çetin kızdı. "Aytaç bir mafya ya da serseri değil. O, hissettiği şeyin ona verdiği güçle tepki gösterdi. Mahir gavatı da bunu bildiğinden onu zorladı. Aytaç, kimseye bir şey yapmaz merak etme."

"Abi," dedi Andaç duraksarken. "Sence o eski Aytaç mı?"

Çetin sert bir çehreyle Andaç'a bakmaya devam etti. "Onun ne yaşadığını biliyoruz ama içinde neleri öldürdüğünü bilmiyoruz. Aylarca o delikte her gece nasıl bir uykuya yattığını, kimlerle uğraştığını, günlerini nasıl kafayı yemeden geçirdiğini bilmiyoruz. Üstüne bugün öğrendikleri... Bunlar kolay şeyler değil." Sonra Kamer'e baktı. "Ve ben bu adamın hedef tahtası olarak gösterilmesinden yoruldum. Ben bunaldım ulan, ben!"

Kamer, "Beni geçin artık," dedi belli belirsiz bir ses tonuyla. "Bundan sonra hiç kimsenin sırrını, osunu busunu taşımayacağım. O zaten bir sır değildi, o çocuk o delikte kafayı yemesin diye sustuğum şeylerin bedeli bu."

Çetin sıkıntıyla soluklandığında Alper'in sesini işittim. "Bunu söylemek bana düşmez ama herkes payına düşen kadar suçlu, payından fazlasını almışçasına bedel ödüyor."

Andaç, "Kendimi bildim bileli yaşadığım şey bu," diye onayladı.

"Ama onun gidecek bir yeri yok ki," dedi Zeynep sessizce. "Nereye gidecek, abi? Cebinde parası bile yoktur."

"Onu bulacağım merak etmeyin," dedi Çetin güven veren bir sesle. "Bu şeylerin hepsi geçecek. İnanın bana geçecek." Ardından Kamer'e doğru yürüdü ve elini omzuna koyarak onun kararmış göz bebeklerine derin derin baktı. "Her şey üst üste geldi... Nasıl hissediyorsun, ne diyebilirim bilmiyorum ama başın sağ olsun kardeşim. İnan bana çok üzgünüm."

"Başın sağ olsun abi," dedi Alper ardından.

Daha sonra Zeynep ve Andaç da geldi. Kamer tek bir kelime bile etmiyordu. Ağlamak ve ağlayamamak arasında bir yerlerdeydi ama ağlamayacağını biliyordum. Çetin ona sarıldığında Kamer ona karşılık verdi. "Ne zaman gideceksin?" diye sordu sonra. "Geleyim mi yanında?"

"Yok," dedi Kamer düz bir sesle. "Ben gideceğim birazdan."

Elini sıkıca kavradım ve gözlerine sevgiyle, ihtiyaçla baktım. "Ben de geleyim seninle."

"Olmaz," dedi Kamer kafasını ağır ağır iki yana sallarken. "Zaten yeterince kötü şeyler gördün, kendine dikkat etmelisin."

"Yanında olmak istiyorum, anla."

"Zaten yanımdasın ama bunu tek başıma yapacağım," diye ekledi. "Lütfen beni dinle. Fazla uzun süreceğini sanmıyorum." Sözlerinde üstünkörü geçilmiş hisler taşıyordu ama bunun ona bu kadar gelişigüzel şeyler hissettirdiğini sanmıyordum.

"Peki," diye kabullendim isteksizce.

Dümdüz bir duvarı izler gibi baktı bana. Hiçbir şeyden gocunmadım ya da aptallaşmadım. Onu biliyor, onu tanıyordum.

Çetin arkaya gidip geldikten sonra Kamer'e baktı. "Ben Aytaç'a bakacağım. Onu yalnız bırakmak niyetinde değilim ama zorlamayacağım da. Sadece nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Sonrasına bakarız."

"Olur," dedi Kamer ağır bir sesle. "Konuşuruz."

"Biz ne yapacağız?" diye sordu Andaç. "Bu kadar boktan bir sabahı, gidip lokantanın tuvaletindeki bokları temizlemekle arşa çıkarabilirim."

"İyi olur," diye onayladı Çetin. "Gelin sizi oraya bırakayım. Hiçbir şey kötüye gitmeyecek. Bugün en kötü günümüzdü, dahası olmayacak."

"Kayınço sen böyle konuştukça mehter falan çalasım geliyor, şerefsizim," dedi Andaç.

Çetin duraksadı. "Kayınço? Hiç de kıyamazmış."

Andaç şaşkınlıkla ne dediğini idrak etti ve sonrasında çatık kaşlarla Zeynep'e baktı fakat bu hakikatli bir tavır değildi. "Kayınço mu dedim ben az önce? Dilim sürçtü affedin."

Alper, Andaç'ın omzuna dokunarak gülümsedi. "Sen Çetin abiden başka birine kayınço diyebilir misin sahiden?"

"Damardan giriyor küçük enişteye bak hele!"

"Senin kadar olamasa da ortamı iyi etmeye çalışıyorum. İzinden geliyorum yani," dedi Alper.

Çetin gözlerini devirerek homurdandı. "Alper, yol yakınken geri dön çünkü bu tünelin ucunda ışık yok. Bok yoluna gidiyor, koçum."

"Aynen," diye onayladı Andaç. "Kendisinin de o yolda emeği büyük, beraber yaptık."

Çetin, Andaç'ın kafasına vurdu ve onları toparlayarak evden ayrıldı. Zeynep çaresizce odasına gittiğinde Kamer ve ben salonun orta yerinde durmaya devam ediyorduk. Elini bir an olsun bırakmamıştım, bırakırsam kayıp gidecekmiş gibi geliyordu avuçlarımın içinden. Diğer elimi yüzüne götürdüğümde yeni tıraş olmuş cildinin sertliğini hissettim. Gözlerime bakarken, "İyi ki," dedi derin bir sesle. "Sen yanımdasın."

Alnımı alnına vurdum hafifçe. Gözlerimi kapattım. "Olamadığım günler için özür dilerim ama bundan sonra hep yanında olacağımın teminatını veriyorum sana. Ne olursa olsun."

"Ne olursa olsun," diye fısıldadı sakince. "Sen de olmazsan, incinen kalbim ölür."

"Ölmeyecek," dedim inatla. "Bunu biliyorum."

Kamer sözlerime herhangi bir şey eklemezken derin bir nefes alarak dudaklarını diliyle yalayıp gözlerime baktı tekrar. "Ben şimdi gidiyorum ama geleceğim. Sen de çık yukarı ve dinlen. Artık düşünmemiz gereken biri daha var."

Gülümsedim.

Gülümsemeye çalıştı.

"Deneyeceğim," diye karşılık verdim.

Kamer alnımdan öpüp geri çekildi. Bir kelime dökülsün istedim dudaklarından ama o bana binlerce kelimenin veremediği etkiyi tek bir bakışıyla verdi. Sonra da annesine gitti. Son kez.

☾

Kalbi kararmış bir adamın içine değil bir meşale tutmak, o adamı yaksanız bile aydınlanmazdı yüreği.

Kalbi kararmış bir ormanın içindeydim şimdi. Çaresizce uzandığım yerde gözlerimi araladım ve ne olduğuna anlam veremediğim şekilde doğrulmaya çalıştım. Saçlarım rüzgâra karışmaya başladığında ellerimi toprağın üzerinde bitmiş dikenlere bastırdım. Canımı yaktı ve irkilerek ellerime baktım. Avuç içlerimde sayamayacağım kadar çok yara ve iz vardı. Korkuyla araladım gözlerimi. Çatılan kaşlarım duyduğum seslerle yerini başka bir ifadeye bıraktığında ürkekçe sağıma, soluma bakındım.

Ucu bucağı olmayan, kül olmuş bir ormanın içindeydim.

Kurumuş ağaç dalları, mahvolmuş bitkiler ve kararmış gökyüzünün hemen altındaydım. Göğüs boşluğuma birikmiş havayı boşaltırken elimi oraya götürdüm ve boğulmak üzere olduğumu hissettim. Yutkunamadım. Rüzgâr üzerime birkaç adet dikeni vurduğunda onları yırtılmış ve eskimiş elbisemin üzerinden uzaklaştırdım.

Ayağa kalktım.

Ayaklarımda ayakkabı olmadığını fark eder etmez kafamı öne eğdim. Öylece çıplak ayaklarıma baktım. Acılar, tahriş olmuş ayaklar ve kaybolmuş ruhlar... Telaşla kafamı kaldırıp bir çıkış yolu aradım. Seslendim, umuduma. "Kamer?" İleriye doğru yürümeye başladım. Ayaklarımın altındaki dikenlere basarken. "Kamer, neredesin?"

Sesimi duyan yoktu.

"Kamer, sesimi duyuyor musun?" diye sordum korkmaya başlayarak. "Beni duyan var mı?"

Başımın üzerinden bir yarasa geçtiğinde gök gürleyerek beni kendine kilitledi. Nefesimi ellerimin arasına aldım ve onu orada saklamak istedim çünkü onu da benden alacaklardı. Bunu hissedebiliyordum. Gök bir sefer daha gürlediğinde, her şeye rağmen parlamaya devam eden ay ışığına kaldırdım kafamı ve gözlerimi kısarak baktım. "Bana yönümü göster!" diye fısıldadım. "Bana evimi göster!"

Kurumuş dudaklarım ve birbirine karışmış saçlarımla ileriyi görmeye devam ederken az sonra büyük bir meşe ağacının kurumuş gövdesinin ar-

kasında saklanmış bir bebek arabası gördüm. Gözlerimdeki ürkeklik onu görür görmez derinlik kazandığında kum saatinin içindeki kum taneleri gibi yitip giden ruhumu teslim ettim her bir adımda.

O meşe ağacına yürüdüm ve gördüm gerçeği.

Bir bebek arabası. İçi boş bir bebek arabası.

Bu bizim bebeğimize aitti.

Başımdan aşağı dökülmüş kaynar sularla titredim içten içe ve acele ederek arabanın içindeki küçük battaniyeleri karıştırdım ama bulabildiğim tek şey minik bir oyuncak olmuştu. Onun en sevdiği oyuncağı.

"Neredesin?" diye ağladım sabırsızca. "Kamer, onu bulamıyorum. Kamer sen neredesin?"

Yalnızlık, çaresizlik ve korku beni hiç bilmediğim bir şehrin kapısına bıraktığında yanımda olan üç şeydi. Yanımda olmaması gereken o üç şeye fazlasıyla sahiptim.

Bastonunu arayan yaşlı bir teyze gibi bakındım sağıma ve soluma fakat artık ömrüm gitmişti ellerimden ve ihtiyacım olan şey bir baston değildi. Yutkunarak ileriye baktım, boğazımda kilitlenmiş tüm acıların iç içe zincir oluşturduğunu hissettim. Gözlerimden yaşlar süzülürken kalbimi çınlatacak, bana ışığımı verecek bir ses duydum.

Bebeğim... Bebeğimin hıçkırık sesiydi bu duyduğum.

Bir kâbusun eşiğinden sıyrılıp gözlerimi iri iri açarak sesin geldiği yöne baktım. Çaresizce ama çarem varmışçasına sesi takip ettim. Her bir adım kulağıma daha kuvvetli izler bırakırken onu buldum. Az ötedeki çalıların arasından geliyordu bu ses. Düşünmeden ve bir saniye bile duraksamadan o çalıları ellerimi kanatsa bile kenara çektim. Bebeğimin sesi, hiç durmadan ağlayan o sesi beni müthiş bir sancının içine bıraktığında çalıları kenara çektim ve ayın tam o noktaya döktüğü ışığın altına baktım.

Sesler kesildi. Sesini, gök kendine hapsetmişti.

Benden gülüşlerini, hüzünlerini ve kendini götürmüştü.

Çünkü benim bebeğim, ölmüştü.

Kan ter içinde yataktan doğrulduğumda nefesimin boğazımı yaktığını hissetmem çok da zor olmadı. Saçlarımın arasında bir deniz vardı ve o deniz saç tellerimin uçlarına kadar taşmıştı. Beni hem boğmuş hem de kurak bırakmıştı. Göğüs kafesim delicesine inip kalkerken Kamer, hemen kenarda duran gece lambasını yaktı ve büyük bir endişeyle ken-

dini öne itip yüzüme baktı. Gözlerindeki endişeyi seçebiliyordum. "İyi misin?" diye sordu vakti kısıtlıymış gibi. "Aymira, iyi misin güzelim?"

Yutkundum ve kurumuş boğazımla kafamı aşağı yukarı salladım. "İyiyim. İyi... iyiyim."

"Emin misin?" diye sordu tatmin olmayıp daha çok üstelerken. Elleriyle nemlenmiş saçlarımı düzelterek onları geriye attı. "Kötü bir rüya mı gördün?"

"Yok," dedim onu endişelendirmek istemezken. "Yani ne gördüğümü de hatırlamıyorum aslında. Bir anda irkildim öyle."

Elini kalbime koydu ve çatık kaşlarıyla gözlerime baktı. "Kalbin deli gibi atıyor ama."

"Bilmem," dedim sesimi yutar gibi. "Bir anda öyle uyandım ya ondan sanırım."

Onu endişelendirmek niyetinde değildim çünkü zaten kafası bu aralar fazlasıyla meşguldü ve yüreğinde taptaze bir acı vardı. Gördüğüm bu kâbus gerçek değildi ve ben büyütmek istemiyordum. Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatırken kalbimin üzerinde olan elini oradan aldım ve tuttum. Gülümsemeye çalışsam da gözlerindeki bu korkuyu ve tedirginliği yok edemedim. "Ben gerçekten iyiyim," diye ikna etmeye çalıştım onu. "Olur arada öyle. Normal şeyler."

Gözlerini sımsıkı kapatırken derin bir nefes alarak beni göğsüne çekti ve şakağıma derin ve ihtiyaç dolu bir öpücük bıraktı. Şu an saat gecenin kaçıydı bilmiyorum ama bir vakit aynı anda hem bu kadar öldürücü hem de bu kadar güzel baş döndürücü olamazdı. Kısık ve titreyen ses tonu saçlarımın arasında kaybolurken dudaklarını benden uzağa itmedi. "Yine de çok korktum," dedi. "Sana bir şey oldu sandım."

"Olmayacak," dedim gülümsemeye çalışırken. "Ben buradayım, inan bana hep yanında olacağım."

Sert bir sesle yutkunurken kafamı çıplak göğsüne yasladı ve onunla birlikte geriye doğru çekildim. Kamer yatağa uzanırken ben de küçük bir kız çocuğu gibi ona sığındım çünkü beni bırakmaktan korkan oydu. Sanki tutmasa avuçlarının içinden kayıp gidecektim. Ellerini saçlarımın arasında gezindirmeye başlarken o güzel kara gözlerinin tavanda olduğunu biliyordum. Annesiyle vedalaşalı iki gün olmuştu. Jülide Alptekin artık aramızda değildi. "Annenle bir veda konuşması yapamadığın için mi bu kadar düşüncelisin?" diye sordum günlerdir onda gördüğüm bu tabloyu dilime vururken.

"Hayır," dedi sakin bir sesle. Parmakları saç tellerimin arasında kayıyordu. "Zaten ona veda edeli yıllar oluyor."

Gözlerimi duvara sabitledim.

"Ama yine de..." diye devam ettiğinde sözlerinin devamında kocaman bir yumrunun oturduğunu fark ettim çünkü konu ne zaman annesine gelse cümleleri yetim bırakılmış bir evlat gibi kalıyordu: Eksik. Tıpkı kendi gibi. Dudaklarının kapanmadığını hissettiğimde bunun doğru bir hissiyat olduğunu anladım. "Aymira," dedi benden yardım istermiş gibi, bana içine dökermiş gibi. "Benim annem öldü."

Bunu bir anda böyle söylemesi ve kelimelerinin arasına serptiği acı tohumlar kalbimi incitirken onun kalbinin nasıl olduğunu tahmin etmek kolaydı ve bu gerçekle yüzleştikçe o acıyı oradan söküp atamamak beni kahrediyordu. Kolumu çıplak gövdesinin üzerinden aşırdım ve ona daha sıkı sarıldım. Kendimi ona yapıştırdım.

"Benim annem öldü ve benim yaşayacağım tek bir acı varken bunu pay pay dağıtmak öyle zor ki; nasıl hissedeceğimi bile bilmiyorum. Geceleri öylece tavana bakmak ve kafamdaki sorulara cevap bulamamak o kadar boktan ki... Annem öldü ve ben ağlayamadım bile. İnsan bu hayatta annesi ölünce bile ağlayamayacaksa nasıl eksik hissetmez ki?"

"Bu senin suçun değil ki," dedim sakince. "Biz böyle olmasını istemedik. Ben de babamı kaybettim hatırlıyor musun? Hatta onu senin annen..."

"Benim annem öldürdü," deyiverdi bir anda. Bu sırada bana daha sıkı sarılmak istediğini hissettim. Gözlerimi kırpmadan duvara düz düz bakmaya devam ederken Kamer ekledi: "Aramızda herhangi bir sorun yok ama bu yanım sana karşı daima eksik ve mahcup kalacak. Bunun boşluğunu kapatamayacağım."

"Sorun yok," diyebildim pürüzlü bir sesle. "Annen senden, seni almış. Babamı benden almış olması zaten yeni bir şey değil."

Kamer sözlerimin onu mahcup bıraktığını hissettiğinde herhangi bir şey söylemedi. Onu tanıyor ve biliyordum. Birkaç dakika aynı yatakta ve odada iki sessizi oynamaya devam ettiğimizde kaşlarımı çatarak kafamı göğsünden kaldırıp onun bana derin derin bakan çehresine odaklandım. "Hem sen," diye kaldırdım sol kaşımı yukarı doğru. "Geceleri tavana bakarken beni neden uyandırmıyorsun ki? Beraber bakalım."

Gülümsedi belli belirsiz. "Bu aslında şöyle olmayacak mıydı?" Taklidimi yaptı. "Neden tavana bakmak yerine benim yüzümü izlemiyorsun sen?"

Dudaklarımdan tatlı bir ses fırar ederken bunu bastırarak şöyle dedim: "Yaşadığın şey bunu gerektirmiyor ama aynı yere bakmak ve seninle baktığımız yerde gözlerimizi kesiştirmek dünyanın en güzel anlarından biri."

"Dünyanın en güzel kadınıylaysa da tabi bu," diye beni keyiflendirmeye çalışması, beni utandırdığında gülümsedim. "Evet bu güzel sözlere ve bakışlara hep ihtiyacım var."

Kamer yüzümü okşarken duraksadı. "Ertesi gün için randevu alacağım. Doktora gidelim."

"Bu haldeyken, evdekiler bu haldeyken ne kadar doğru bilmi..."

Sözlerimi kesti. "Asıl tam da bu haldeyken gitmeliyiz. Her şey üst üste geldi ve senin bunlardan etkilenmemen gerekiyor. Seni bile üzüyorum ben. Bir şekilde işleri yoluna sokacağım ve daha güzel gecelerimiz olacak sana söz. Yarın da yeni evimize eşya bakmaya gideriz. Keyfin yerine gelir. Günlerdir ne yiyip, içtiğini unuttun."

"Beni düşünmen güzel ama bu kimsenin yüzünden değil ki. Hem ben iyiyim, gerçekten."

"Daha iyi olman gerek," dedi düz bir sesle. "Her şey bu kadar kötüyken seni daha iyi etmem gerek."

"Gözü seveyim kendini suçlama yine tamam mı?" diye sordum ona yalvarır gibi. "Onların verdiği savaşlardan en çok yarayı sen aldın belki de. Kimseyi kimseyle kıyaslamak istemiyorum ama artık önüne gelenin seni suçlaması beni üzüyor. Bunu zamanında ben de yaptım kabul ediyorum ama yetmez mi artık? Aytaç'ı anlıyorum, Mahir'i bile anlıyorum ama onlar seni anlamıyor. Daha iki gün önce anneni kaybettin... Öyle ya da böyle annendi o. Bu kolay bir şey mi sence?" Kamer art arda sorduğum daha doğrusu içimi döktüğüm satırlara herhangi bir dönüş yapmazken gözlerimi kapattım ve yüreğimden istedim bunu. "Ben artık her şey eskiye dönsün ve güzel olsun istiyorum. Hepimiz mutlu olalım istiyorum."

"Mutlu olmak istemek," diye tekrarladı Kamer dalgın dalgın. "Ömrümün sonuna kadar tek gayem bu olacak. Seni ve çocuğumuzu, çocuklarımızı mutlu etmek."

"Çocuklarımızı?" diye kaldırdım kaşlarımı yukarı gülerken.

"Hım," dedi kısık sesiyle. "Bu bir doğsun bak nasıl gelecek diğerleri de. Böyle bir takım falan kuralım ister misin?"

"Abartmışken tam abartalım diyorsun yani? O kadar bebeğe sütü, bezi nasıl yetiştirmeyi düşünüyorsunuz acaba Kamer Bey?"

"Sen orasını hiç düşünme," dedi sahici bir sesle. "Ben onu da öğrenirim." Sesi kısıldı. "Yani bilmiyorum belki zor olabilir... Neyse bakalım bu minik bir doğsun da ondan sonra karar veririz. Belki zirvede bırakır bir taneyle kapatırız."

"Of deli güldürme gece gece," diye vurdum hafifçe karnına gülümserken. "Hem bunlar senin de iyi günlerin aslında. Ben yakında aşermeye falan başlarım söyleyeyim de."

"O ne demek?"

"Yani olur olmadık her anda canım bir şeyler isteyebilir demek."

Rahat bir sesle konuştu: "Ha, bir şey değilmiş. Hallederim merak etme, kocanı tanıyorsun sen."

"Kocamı elbette tanıyorum ama kocam acaba yaz ortasında bana sulu bir portakal bulup getirebilir mi? Ya da kışın şöyle soğuk bir karpuz?"

"Sen böyle şeyler istersen yalan yok kocan çok sabır çeker," diye itiraf etti. Ona tekrar vurduğumda güldüğünü duydum. Onun gülüşünün sesini duymak beni o kadar mutlu ediyordu ki, arsız gibi her dakika bunu duymak istiyordum. "Hem sen de manyak mısın? Ne diye yaz ortasında portakal canın çekiyor?"

"E bu işin marifeti bu," dedim. "Merak etme, ben seni zorlamam... Yani öyle umuyorum, bilmiyorum."

"Bak ya," diye sevdi yanağımı ılık parmağıyla. "Senin canın istediği şeyi çeksin, onu gidip bulurum. Tamam, söverim arada ama o da bu işin marifeti galiba."

"Ya ya ne demezsin?" diye dalga geçtim onunla. Ardından ona belli etmeden elimi karnımın üzerine koydum. Onu orada hissetmek ve benimle olduğunu bilmek istiyordum. Oradaydı, biliyordum ama bu kâbus tertemiz bir sayfaya nokta kadar da olsa çamur izi bıraktığından insan onu bile silmek istiyordu işte. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıp verdim. Kamer saçlarıma bir öpücük bırakırken, "Saat kaç ki acaba?" diye sordum. "Bu saatte seni de uykundan ettim."

"Ama nasıl büyük suç işledin var ya!" diye dalga geçti. "Hem bunlar iyi günlerimiz değil mi yavrum? Bebek bir doğsun, uykular bize haram olacak sanırım."

Gülümsedim, sıcacık gülümsedim. "Çok garip hissediyor, hissettiriyorsun. Bazı kadınlar bu durumlarda hep yalnız olur. Ona bakmak, geceleri altını değiştirmek, ağlamaması için onu güldürmeye ve zorla onu uyutmaya çalışmak... Ama sen," dediğimde aslında cümlenin devamı susup da derin bir nefes verdiğim yerde tamamlanmıştı yine de noktayı koymak istedim. "Sen bana her şeyin en güzelini veriyorsun. Ben ölsem ve yeniden doğsam, bulamam senin gibi."

"Çünkü benden bir tane var," dedi tatlı bir sesle. "Özel üretildim senin için."

Gülümsedim. "Ne şanslı biriyim."

"Vallahi öylesin," dedi. "Hem sen hiçbir zaman bu konularda yalnız olmayacaksın ki. Tamam altını sen değiştirirsin yalan yok." Güldü. "Ya da Andaç'a bırakalım bunu. Bok temizlemek şu sıralar onun favori işi."

Gülümsemeye devam ederken, "Sen de var ya çocuğu iyi kilitledin bu işe," dedim.

"Her işi yapabilsin," dedi.

"Böyle sürmeyecek ama değil mi?"

"Sence? Tabii ki sürmeyecek. Hem biraz daha çalışsınlar da sonra derslere ağırlık versinler. Madem Andaç, Zeynep yüzünden bir senesini bekletmiş. Değsin."

Derin bir nefes alıp verirken gözlerimi sımsıkı yumarak tekrar açtım. Bir kuş geçmişti içimden ve külleri ruhuma savrulmuştu sanki. Beklenmedik bir anda esnediğimde ağzımı elimle kapattım. Kamer gülümseyerek, "Duyduk zilin sesini," dedi. "Hadi uyu artık."

"Sen de uyu," dedim. "Tavan izlemek yok."

"Seni izleyeceğim," diye konuştuğunda başımı göğsünün üzerinden topladım ve yastığıma koydum. Yüz yüze, göz göze geldik onunla. Elimi yanağına koydum ve gülümseyerek, "İyi geceler," dedim.

Gülümsedi. "İyi geceler."

Gözlerimi usulca kapatıp uykuya daldım, o benimle birlikte güneşi selamlayana dek.

Acı vermeyen yara insanı öldürmez.

Ama hiçbir insan da acı çekmeden ölmez.

Günün sonuna doğru ilerlerken gözlerimi arabanın camından dışarıya emanet ettim ve öylece akıp giden, yerinde durmayan zamanı izledim. Kamer sakince yolu kontrol ederken, "Gerçekten o koltuğu beğendin mi?" diye sordu. Bunu duyar duymaz gülümsedim ve yüzümü hızla yüzüne çevirdim. "Evet. Çok güzeldi bence. Kim alacaksa çok zevkli."

Yüzünü ekşitti. "Yani buradan senin aslında ne kadar zevksiz biri olduğunu anlıyoruz."

"Hiç de bile," dedim omzumu silkerken. "O neon pembe ve sarı rengin güzel ahengine kapılmayan da ne bileyim."

Onunla alay ediyordum.

"Kapılan da ne bileyim," diye dalga geçti bana karşılık verirken. "Neyse," dedi eklerken. "Birkaç güne eşyalar gelecek zaten. Biz yarın çocuklarla eve gider hallederiz eksikleri."

"Şebnem de gelecek. Beraberiz yani."

"Biz yaparız," dediğinde buna mâni oldum. "Kamer korkma bir şey olmaz bana. Hem bu bizim evimiz olacak. Bırak da ben de yapayım bir şeyler." Kamer aksi bir ekleme yapmazken elimi ağzıma götürdüm ve başparmağımın tırnağını ısırıp serbest bıraktım. Solgun bir nefesle mırıldandım: "Zaten eksiğiz. Aytaç yok."

"İyi ve nerede olduğunu biliyorum," dedi Kamer düz bir sesle. "Ne zaman döneceğini ise sadece kendi biliyor. Üzerine gitmek istemiyorum. Nasıl istiyorsa öyle olacak."

"Onunla konuştun mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi hızla. "Çetin'den aldım haberini. Benimle ne zaman konuşur orası da ayrı bir konu." Sıkıntıyla soluklanırken arabayı sağa doğru kıvırdı. "Fakat artık saklanacak bir şey olmadığı için daha rahatım. Kimseyi hiçbir şey için zorlamayacağım. Artık senin, bebeğimiz ve ailem için varım. Bu hep böyleydi ama biliyorsun diğer parazitleri."

"O parazit Mahir mi oluyor?"

"Mahir, babam..." diye konuştu ağzının arasından gönülsüzce savrulan kelimelerle.

"Mahir'in gerçekten senin için hiçbir önemi yok mu?" diye sordum kaşlarımı çatarken. "Bunu söylediğime inanmak bile çok zor ama o kötü bir insan değil. Yalnız bir adam. Yapayalnız hem de. Sen de yalnızdın

ama harika bir ailen oldu ama o... Hâlâ yalnız Kamer. Bazen üzülüyorum. Bana söylemiş olduğu o saçma sözleri bile umursamadan üzülüyorum hem de."

"Mahir'i kabullenmiş olsam bile diğerleri ondan nefret ediyor. Bu beni bok gibi bir duruma sokuyor."

"Hayır," dedim reddederken. "Bu böyle bir duruma sokmaz ki seni. Sen herkese nasıl yeteceğini bilebilen bir adamsın. Onun yeri ayrı, diğerlerinin yeri ayrı. O gün, Aytaç'ın kendisini dövmesini istediğinde ve onun yumruklarına karşılık vermeyip aksine onu cesaretlendiren bir adamın çoktan yenildiğini gördüm ben. Mahir'de seni gördüm."

Mahir'in çok başından beri kötü biri olmadığını anlamıştım. Onda bir şey vardı ve yüzüne takmak zorunda olduğu maske bazen çok sakil duruyordu. Ona yakışmıyordu ama o, o maskeyi o kadar ustaca kullanıyordu ki; ona ait güzel düşüncelerimi tek bir hareketiyle yok edebiliyordu. Kamer sözlerimi ağır ve derin bir düşünceyle dinlerken gözlerimi yavaşça yüzüne odakladım. Ağzımdan çıkacak olan kelimeler onun yok sayacağı kelimeler olmadığını varsayarak şöyle dedim: "Aslında sen onu çoktan kabullendin, sadece bunu sesli dile getirmek konusunda becerikli değilsin."

"Bu konuda sessiz kalmak istiyorum," diye itiraf etti. "İçimdeki bu hissi gerçekten benimsemeden konuşamam."

"Kardeşin olduğu gerçeğini mi?"

Derin bir nefes alıp verirken dudaklarını sıktı ve bir şeyler söylemek için ağzını aralayacağı vakit telefonu çaldı. Kaşlarını çatarken telefonuna uzandı ve ekrana baktı. Yüz ifadesinde bir kasılma ve memnuniyetsizlik yer edinirken, "Kim?" diye sordum.

"Her şeyin sorumlusu," diye cevapladı.

"Baban," dedim sesim içime gömülürken.

Kamer gözlerini kapatıp açtı ve içinden sabır dileyerek telefonu kulağına götürdü. "Söyle!"

Necdet Alptekin'in sesini duydum ama ne konuştuğunu anlamak sandığım kadar kolay olmadı. Kamer telefonu diğer kulağına çekerken gözlerimi bir an olsun yüzünden uzağa tutmadım. "Tamam," dedi sert bir sesle Kamer çok kısa konuşurken. "Geliyorum."

Telefonu kapattı.

"Ne oldu?" diye sordum merakla.

"Yanına çağırıyor," dedi düz bir sesle. "Konuşması gereken şeyler varmış. Acaba benim bilmediğim daha ne boklar yedi?" Gerginleşen ve huzursuzlaşan çehresi içimde endişeye yol açarken dudaklarım birbirine kenetlenmiş gibi aralanmadı çünkü bu konuşmada kendime yer bulamamıştım. "Seni eve bırakıp öyle geçeyim."

"Ben de geleyim mi seninle?" diye sordum sakince. "Hemen çıkışma bak. Sadece yanında olmak istiyorum. Olamadığım her anın hatırına."

Gözlerime baktı. "Ama bu öyle bir şey değil ki güzelim."

"Olsun," diye gülümsemeye çabaladım dudaklarım kıvrılırken. "Yine de geleyim seninle."

Kamer bir rüyaya dalıp gidermiş gibi gözlerime bakmaya devam ederken, "Tamam," diye kabullendi. "Gel benimle, ol yanımda."

"Olayım yanında," diye tekrarladım sakince.

Önüne döndü gülümserken ama içinin çok da rahat olmadığını anlamam uzun sürmedi. Yaklaşık yirmi dakika kadar hiç konuşmadan bir yolculuk çektik ve nihayetinde daha önce hiç gelmediğim bir yere geldik. Burası Necdet Alptekin'in evi miydi? Büyük bir arsanın ilerisinde iki katlı, büyük ve gösterişli bir ev vardı. Etrafta kimsecikler yoktu, görememiştim. Kısa bir yolu daha arabayla gittikten sonra arabadan indik. "Burası babanın evi mi?" diye sordum Kamer'e bakarken.

Kamer, "Evet," dedi. "Bu da benim buraya ikinci gelişim."

Babasının evine ikinci gelişiydi.

Bir şey söylemezken yanıma geldi ve elimi tuttu. Gökyüzü bir kara bulut gibi üzerimize çökmüştü ve güneş bizden kaçıyordu. Sakin ama huzursuz adımlarla evin kapısına ilerledik. Kamer kapıyı çaldığında kapı kendiliğinden ileri doğru açıldı. Kaşlarımı çattım ve bu sırada Kamer ile göz göze geldik. Kamer'in gözlerinde de aynı ifadeyi gördüğümde elimi bırakmadan beni hafifçe arkasına aldı ve kendini öne çıkararak açılan kapıyı sonuna kadar ayırıp içeri girdi, girdik.

Ev neredeyse bomboştu.

Kimse yoktu ve sanki tüm eşyalar ortadan kaldırılmıştı.

Jülide Alptekin de bu evde yaşıyordu ama onun yokluğunu hiç bu kadar derinden hissedeceğimi sanmazdım. Koca koridorda yapayalnız kaldığımızda yukarı uzanan ahşap bir merdiven gördüm. Oraya bakar-

ken ilerideki kapının ardından bir ses duydum. "Buradayım!" diye çağırdı bizi.

Kamer, "Arka bahçede," dedi. "Sen burada bekle."

Kamer elimi bırakıp oraya doğru ilerlediğinde ardından baktım. Dudaklarını sertçe ve sabırsızca ısırıp serbest koyarken ellerimin farkında olmadan birbirine kenetlendiğini gördüm. Kamer tam karşımda duran koca ahşap kapıdan dışarı çıkarken kapıyı aralık koydu. Oraya gidip gitmemek konusunda tereddütler yaşamaya başladım ve adımlarımı bu ikileme düşürmekten kurtarıp ilerledim.

Korkuya yenik düşmekten korkan adımlarımla usulca kapıya doğru yaklaştım ama seslerini duyduğum vakit olduğum yerde konakladım. Ayaklarımın altında görünmez bir çivi belirerek beni oraya sabitlemişti. Necdet Alptekin'in sesini işittim. Sesi bir kuyunun içinden çıkıyor gibiydi, boğuk ve pürüzlüydü. Kaşlarımı çatarak kulağımı sonuna kadar açtım.

"Hoş geldin oğlum," dedi Kamer'e. Duyuyordum. "Gelmezsin diye endişelenmiştim."

Kamer, "Buradayım," diye konuştu dik sesiyle. "Ne istiyorsun söyle? Derdin ne yine?"

"Bir derdim yok!"

"Şaşırtıcı," diye güldü Kamer keyifsizce. "Onca şeyden sonra ben aklında hâlâ şeytanlarınla gezersin sanıyordum. Tebrik mi etmeliyim seni?"

"Anneni ziyaret ettin mi bugün?" diye sordu durağan bir sesle başka bir pencerenin kapısını açarken. "Onu yalnız bırakma."

Kamer, "Bu konuda senden akıl alacak değilim," dedi. "Beni neden buraya çağırdın onu söyle sen. İşlerim var."

"Birini daha bekliyorum," dedi Necdet Alptekin boğazımda kuru bir his bıraktıran sesiyle. O sırada arkamda adım sesleri duydum. Kafamı merakla arkaya çevirdiğimde Mahir'in buraya geldiğini gördüm. "Mahir?" diye fısıldadım bir anda. Yaralı ve sert çehresini sadece karşıya dikmişti, beni görmüyor ve duymuyordu. Yanıma geldiğinde ona yeniden seslendim lakin beni yine görmemişti. Yanımdan geçip gitti. Kapıyı açtı, dışarı çıktı.

Kamer, Mahir ve Necdet Alptekin... Yeniden bir araya gelmişti.

Kendimi tutamadım ve kapının arkasına sindim. Çok yaklaştım fakat kendimi göstermedim. Kamer böyle olmasını istemezdi. Üstelik

onları çok net duyabiliyordum. "İşte," dedi Necdet Alptekin sahte bir sevinçle. "Beklenen kişi de geldi."

Kamer'in, "Siktir git ya!" dediğini duydum. "Ne bok yemeye çalışıyorsun sen?"

Bunu Mahir'e mi yoksa babasını mı söylediğini bir sonraki kişi belli edecekti ve bu kişi babasıydı. Necdet Alptekin, "Karışma benim işime," diye kızdı Kamer'e. "Bugün her şey bitecek. Her şey."

Gözlerim iri iri açıldı.

"O ne demek?" diye sordu Kamer kuşku dolu bir sesle. Mesafeliydi de. "Neyin peşindesin sen yine?"

Mahir sessizliğini hâlâ koruyordu. Bu beni ürkütüyordu.

Bir süre bu sessizlik sadece Mahir'in değil hepimizin ortak alanı oldu. Hava kararıyordu ve karanlık kötü bir ruh gibi üzerime oturmaya başlamıştı. Evin içinde olan bendim ama karanlıktan kaçamazdım çünkü ışığım yoktu. Necdet Alptekin, "Ben kötü bir adamım," diye başlayan sözleriyle Kamer'in hemen gülerek bunu tamamlaması öyle kanıma dokunan bir durum olmuştu ki; babasının böyle bir adam olduğunu kabullenmesi anca böyle özetlenebilirdi: Acı bir gülüşün hatıralarına sinmiş kötülükler.

"Ben çok kötü bir adamım, evet," dedi tekrarlarken. "Masumları öldürdüm, insanların canını yaktım ve kendi oğlumu mahvettim. Ben sahiden kötüyüm."

"Ee?" dedi Kamer. "Bize bilmediğimiz bir şey söyle!"

"Bilmediğin hiçbir şey yok," dedi Necdet Alptekin. "Hiçbir sırrım kalmadı, senden saklayacak hiçbir şeyim yok. Nefret ediyorsun değil mi benden, Kamer?"

Onun ağzından canımın adını duymak ne kadar garip gelmişti kulağıma. Sanki onun ağzına yakışmıyordu ve uzaktı. Sanki yabancı biriyle tanışmış gibiydi. Eğretiydi kalbinde adı, varlığı. Kamer bu soruya yanıt vermezken Necdet Alptekin devam etti zira cevabını almıştı. "Her şeyi senin iyiliğin için yaptım, bunu bir gün anlayacaksın. Annen öldü, anneni kaybettin ve artık yalnızsın."

"Bana bunları söylemek için geç kaldın. Beni yalnızlığa mahkûm eden sizdiniz. Şimdi bu içi boş lafları bir kenara bırak ve bizi buraya neden çağırdın onu söyle!"

Birkaç saniye ağır bir sessizliğin devamı geldi. Adımlar ağırdı, hareketler ağırdı, konuşmalar da ağırdı. Her şey çok yavaştı ama hızlı olan bir şey varsa kalbimin ritimleriydi. İçimden silip atamadığım bu endişe beni ele geçirmeye başlamıştı. Mahir'e yöneldiğini hissettim bu sefer taşların. "Sen," dedi Necdet Alptekin hislerimi doğrularken. "Her şeyin sorumlusu sensin. Senin varlığın bizi bu hale getirdi, beni bu kadar kötü bir adam yaptı."

Kamer direkt Mahir'i savundu. "Ne?" diye sesini yükseltti. "Bak benim ağzımı açtırma daha annemi kaybedeli iki gün oldu. Mahir'in hiçbir suçu yok. O böyle olsun ister miydi sanıyorsun? Rahat bırak artık insanları."

"Onu kardeşin olarak görüyor musun?" diye sordu Kamer'e. "Sahiden bu piçi kardeşin olarak görüyor musun oğlum?"

Mahir'den hâlâ bir tepki yoktu. Bunun böyle olması imkânsızdı. Bu işin sonunun nereye varacağını tahmin etmek öyle zordu ki... Kamer onu korumaya devam etti. "Annemin ve babasının yaptığı şey, her neyse işte... Bunun sorumlusu bu adam değil anladın mı? Bana yaptıklarınız, ona yaptıkların... Her şeyin asıl sorumlusu sensin! Bunu it gibi biliyorsun ama vicdan hafifletme derdindesin sen! Aytaç'ı, beni, Mahir'i, Mahir'in babasını, Ahu'yu... Hepimizi sen öldürdün lan! Daha neyin lafını ediyorsun sen?"

Necdet Alptekin'in bir anlık suskunluğu Kamer'in içindeki sıcak kanı gün yüzüne çıkarmıştı. "Ama en çok da bundan korktun değil mi?" diye sordu Kamer, babasına. "Günü geldiğinde Mahir'i gerçekten kardeşim olarak benimsememden ve seni bitirmemden... Hadi itiraf et Necdet Alptekin. Bundan korktun ve korkmaya devam ediyorsun çünkü sen kaybettin. Hiçbir şeyin sahibi olamadın ve yapayalnız kalan sen oldun. Değdi mi peki? Bunca şeyi yaptın ve sonucunda yaşananlara bak, geldiğin hale bak! Değdi mi?"

"Değmedi," dedi Necdet Alptekin ölüm gibi kokan bir sesle. "Ama değecek."

Ve ardından işittiğim Kamer'in bağırışı. "Yapma sakın!"

İrkildim. Yerimde titredim ve ne olduysa kendimi kapının dışından onların arkasında buldum.

Necdet Alptekin'in elinde bir silah vardı. Onu Mahir'e doğrultmuştu ve gözleri beni bulmuştu. "Sevgili gelinim de buradaymış. Hoş geldin."

Kamer bana bakmadan, "İçeri gir," diye bağırdı. "Aymira uzaklaş buradan! Çık çabuk!"

"Kamer," dedim titrerken. "Kamer bir şey olacak... Kamer..."

"Sana içeri gir dedim!" diye yükseltti sesini bana. Necdet Alptekin ürkütücü bakışlarını gözlerimden çekerken silahın hemen ucunda bekleyen biri vardı, bir adam ölümün kıyısında duruyordu. Mahir, Necdet Alptekin'in tam karşısında dikilmişti. Silahın ucu göğsüne değiyordu. "Sık lan!" dedi Mahir küt bir sesle. "Sık da sen de kurtul ben de. Sık ve bitir bu işi. Sen sıkmazsan ben sana sıkacağım. Bu işin sonunda ya sen öleceksin ya da ben."

Kamer, Mahir'i kenara ittiğinde Mahir toparlanarak, "Sen karışma!" diye bağırdı. "Sen karını al ve git buradan! Karını al ve çık."

Kamer, "Kendine gel," diye tuttu onun kolundan. "Kendine gel lan! Böyle olmaz anladın mı?"

"Ya nasıl olacak?" dedi Mahir kollarını iki yana açarken. "Sonuna geldim, görmüyor musun sen beni? Sonundayım hayatın ve benim için her şey bitti. Her şeyin sonundayım ben... Buraya kadarmış. Ben buraya kadar yaşadı..."

Ve kulakları sağır eden bir silah sesi, göğü yarıp geçen bir mermi indi tepemizden aşağı.

Ağzım açılırken ellerimi oraya götürdüm ve Mahir'in göğsüne isabet eden merminin sesine hapsoldum. Mahir... Mahir vurulmuştu. Mahir vurulduğu gibi zar zor yutkunarak Kamer'e bakmaya başlamıştı. Kamer öylece kalakalmıştı. Sanki yeryüzünde değildi varlığı ve yer, göğün arasında sıkışmış bir hatıraydı. Yok olmuştu her şey. Hatırlanmamak üzere.

Mahir saniyeler içinde yere düştüğünde bedeni boylu boyunca serildi önümüze.

Necdet Alptekin'in silahının ucu beni gösterir oldu tam da bu anda.

Korku, öfke, endişe ve acı... Sayamayacağım onca duyguya kucak açmıştı ruhum ve bu karmaşıklık beni vurulmadan öldürmüştü. Mahir'in gömleğinden dışarı taşan kanlar ve elini oraya götürmesiyle Kamer silkelenerek kendine geldi ve çabucak eğildi. "Mahir," diye tuttu onun kolundan. Kafasını aldı ve dizine koydu. "Mahir... Mahir sakın bırakma kendini." Bana seslendi. "Aymira ambulansı ara! Çabuk ambulansı ara hadi!"

Nutkum tutulmuş bir halde berbat olmuş bedenimle telefonuma ulaştım. Elim ayağıma dolanıyordu. Gözlerimin içine zehir üflemişti sanki biri ve benim şifaya ihtiyacım vardı. Acil servisin numarasını tuşlarken Kamer'e baktım. Üzerindeki siyah tişörtü çıkartmış ve Mahir'in göğsüne bastırmıştı. Deli gibi telaş yapıyordu ve Mahir'in ağır, derin nefesini gördükçe canımdan can gidiyordu.

Acil servis işlemini hallettikten sonra telefonu cebime sıkıştırıp koşar adımlarla yanlarına giderek eğildim. Necdet Alptekin birkaç adım ötedeydi ve ne halde olduğunu bilmiyordum. Umursamıyordum. Mahir'i düşünmemiz gerekti. Kamer sıkı sıkıya onun kanlı bölgesine üzerinden çıkardığı tişörtle tampon yaparken Mahir kesik kesik gülümsedi. "Boşuna uğraşma benim için," dedi. "Sonundayım hayatın."

"Kapat lan çeneni," diye kızdı Kamer terler boşalırken yüzünden. "Daha seninle işim bitmedi. Öteki dünyaya bırakmayalım bunu. Gitmeyeceksin hiçbir yere!"

"Abi..." dedi Mahir inip kalkan göğsüyle. Kamer'e öyle bir bakıyordu ki, bu hayatta ondan başka hiç kimsesi olmadığını herkese gösterir ve anlatır gibi.

Kamer, Mahir'in sözlerine karşılık kendini tuttu ve gözlerini kıstı. Parmak boğumlarına dolmuş kanları gördüğümde kalp ritmimde önlenemez bir hız meydana gelmeye başladı. Kamer, "Bu kadar kolay pes edersen seni asla affetmem," dedi. "Dayan!"

Mahir gülümseyerek, "Özür dilerim," dedi. "Yaşattığım her şey için."

"Sus lan sus!" diye kükredi Kamer. "Sus!"

O sırada gözlerimin ağına başka bir hareketlilik takıldı.

Necdet Alptekin silahı kendi kafasına dayamıştı.

"Kamer," dedim kekeleyerek. "Kamer..."

Kamer ürkek bakışlarını önce benimle sonra da babasıyla tanıştırdı ve ona baktı. Necdet Alptekin'in oğluna son bakışını gördüm hiç uzatmadan ve son sözlerini. "Beni affet, oğlum..." *Parmakları tetiği çekti ve Necdet Alptekin, oğlunun gözleri önünde kendi yaşamına son verdi.*

Zamanı durdurmak mümkün olsaydı her şeyin bu kadar çığırından çıkmadan önceki anına kilitlerdim bizi ama zaman bir katildi ve tetiğe dokunan her parmak çekilirdi. Zaman insana cesaret verir, korkuyu alırdı çünkü asıl korkaklar cesaretlendim sanırdı.

Necdet Alptekin'in dağ gibi bedeni oğlunun dizlerinin dibine düştüğünde Kamer boş gözlerle kalakaldı. Ağlamaya başladım. Gözyaşlarım akmamak için iyi bile direnmişti. "Kamer," dedim ağlarken. Oturduğum yerden kalktım ve ellerim titreyerek yanına gittim. Ona dokunmaya, bakmaya korkuyordum. Gözlerindeki acıyı, şaşkınlığı görmeye korkuyordum. Arkasında durdum. "Kamer bana bak," dedim ağlarken. Elim titredi dokunamadım omzuna. "Canımın içi bana bak! Kamer! Kamer lütfen bana bak!"

Fakat bakmadı.

Tepki de vermedi.

Mahir'in kesik kesik aldığı nefesler deliyordu havayı. "Gidin," dedi Mahir nefesi azalırken, sesi yok olurken. "Aymira, onu al ve gidin buradan! Yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Onu al ve gidin buradan!"

"Mahir!" diye ağlamaya devam ettim iki gözüm iki çeşme. "Mahir ben... Sen ölme..."

"Gidin dedim!" diye emretti kurumuş dudakları, içine çökmüş yanakları ve hayatı ellerinden alınmış bir çocuğun bakışlarıyla. "Bitti! Her şey buraya kadar! Mutlu olun siz. Gidin."

"Mahir hayır," dedim kafamı iki yana sallarken. O esnada Kamer buz gibi suratıyla önüne dönerek Mahir'in göğsünün üzerinde duran tişörtün kenarlarını topladı ve daha sıkı baskı yapmaya başladı. Konuşmuyordu ve tavrı aceleciydi. Mahir buna engel oldu. "Uğraşma, boşuna uğraşma. Aymira'yı al ve git. Kızın psikolojisi bozulacak, bebeğinize bir şey olacak. Gidin lan gidin!"

"Sus!" dedi Kamer bir sefer daha. "Sus diyorum sana sus!"

Mahir'in o acı tebessümünü ölsem unutamazdım. "Ben ölürsem... Öleceğim de... Eğer ki anlatırsan beni çocuğuna ya da bahsedersen de ki; senin amcan olacak o piç herif seni çok sevdi doğmadan..." Mahir gülerek öksürdü. "Siktir ya! Amca mıyım ben? Bunu hiç hak etmedim. Boş ver, unut gitsin bunları."

"Mahir sus dedim sana!" diye emretti Kamer bağırarak. Sonra gözlerini etrafa çevirdi. "Ambulans nerede kaldı?"

"Gelse de bir işe yaramaz," dedi Mahir hareketlerinde gözle görülür bir yavaşlama meydana geldiğinde. "Uğraşma diyorum sana, abi... Abi..." Mahir'in karnında olan eli yavaşça yanına doğru düştü gözleri kapanırken, dudakları açılırken.

Kamer kanlı ellerini onun yüzüne götürdü. "Mahir?" diye sordu saf saf. Yutkunamadım. "Mahir... Şş." Mahir tepki vermiyordu. Gözlerini kapatmıştı. "Mahir!" dedi Kamer bir kez daha sesi titrerken. Dudaklarını ısırdım. Gözlerim cayır cayırdı, tıpkı ikisinin kalbi gibi. Kamer kendini tuttu ve Mahir'i birkaç sefer daha dürttükten sonra gözlerini kapatıp üzerine eğildi. "Mahir," dedi ona ilk defa yüreğinden verirken. *"Kardeşim."*

Ve bir devir açılıp kapandı bu sözden sonra.

Gökyüzünde kuş uçmadı, kanatlar çırpılmadı iyiliği taşıyan. Geç kalınmış hayatlar ve acılar vardı yaşanmış. İki kardeş vardı biri ölürken diğerine ölümü tattıran. Vadesi dolmuş nefretin ardından gün yüzüne çıkmış bir sevgiyi görmüştü gözleri ama her şey gibi o da tadına bakılmadan yok olup gitti.

Necdet Alptekin kendi kurduğu oyunda yenildi ama sorun şu ki; bu oyunda hiç kimse kazanamadı.

Çünkü içinde saf sevgiden beslenmemiş hayaller olmadığı müddetçe, bize mutlu bir hayatı doğurmazdı.

4. Bölüm

Kırılmaya Alışmak

Doğmak ve ölmek... İkisi de sancılardan geçer aslında. Biri anlıktır diğeri aylar sürer. Belki ölüm doğmaktan daha uzun sürer ya da hayır bazıları için ölüm müebbet bir hapistir. Kalbinden, ruhundan prangalar takılır hayatın kollarına ve sen nefes almayı yaşamaktan ibaret sanırsın, öyledir onlar için. Yaşarken ölenler için.

Kamer ve Mahir.

En başından, ta en başından ikisi için hazırlanmış bir oyun vardı ve onlar bu oyundaki en masum iki düşmandı. Nefret dolu sözlerle büyütüldüler, kalpleri sevgiden uzaklara taşındı ve onlar birbirlerine olan hırsları sayesinde hamle yapmaktan hiç sakınmadılar. Oysa hiç kimse, hiçbir zaman kazanamamıştı. Her insanın bir zayıf noktası olurdu. Vicdan, hırs, stres, sevgili ve daha birçok şey fakat bugün hem Kamer'in hem de Mahir'in bir zayıf noktasını daha bulmuştum.

Birbirleriydi.

Kamer, Mahir'i kabullenmiş hatta onun için gözyaşı dökmüştü.

Şu an ise; ameliyathanenin kapısının yanındaki duvar dibine çökmüş, berbat bir halde ellerini şakaklarının kenarına koymuş ve kara kara düşünüyordu.

Ona dokunmaya, onunla konuşmaya korkuyordum ve yaptığım tek şey ses çıkarmadan gözyaşlarımı silmek oluyordu.

Dayanamıyordum bu kadar acıya.

Üst üste katlanmış kedere ve sancıya bir insan evladı ne kadar dayanabilirdi ki daha? Bir ruh, açılmış yarasını kapatmadan diğer açılanlarla nasıl mücadele edebilirdi?

Kamer hangi birine üzülecek, hangisi için mücadele edecekti? Keşke kendi canımdan ona verebilme şansım olsaydı da dirayeti artsaydı zira onu tanıyordum ve içten içe tükendiğini gözlerimle görüyordum, kalbim titreyerek hissediyordum.

Bu beni öldürüyordu.

Temmuz sıcağında titriyordu bedenim fakat üşüyen bedenim değil yüreğimdi. Bedenimi bir hırka bir kazak ile ısıtabilirdim ama yüreği soğumuş birini ısıtmak için ateşe vermek bile bir işe yaramazdı. Kamer'e bakuğımda gördüklerimi kelimelerle ifade etmekten kaçıyordum çünkü satırlar boğazıma diziliyordu onu yazarken. Hangi kelime gözlerinde gördüğüm o kırmızı rengi ifade edebilirdi? Hangi cümle hissettiği acıyı özetleyebilirdi? Buna güçleri yeter miydi sahiden?

Çetin, Kamer'in yanına çöktü. "Kamer," diye konuştu mesafeli bir sesle. "Kardeşim Allah aşkına bir şey de lan bari. Konuş, bağır ya da bir tepki ver. Mahir ameliyatta işte. Yaşayacak o." Omzuna dokundu dostça ve gülümsemeye çabaladı ona iyi gelmek umuduyla. "Mahir dokuz canlıdır oğlum sanki bilmiyor musun? Kafasını kopartsak yılan gibi kuyruğuna kadar titremeye devam eder o."

Kamer şu an belki sadece Mahir için gözyaşı dökmüştü ama hayır... İki gün önce annesi ölmüştü, saatler evvel babası önce Mahir'i vurmuş sonra da onun gözlerinin önünde kafasına bir el ateş ederek hayatına son vermişti. Hayır... Buna kimse dayanamaz, bu kadar acıya hiçbir kafa sağlıklı yanıt veremez.

Ben o anı silemiyordum. Yok edemiyordum hafızamdan ve kurşun sesleri çıkmıyordu kafamın içinden.

Çetin, Kamer'in ona bir tepki vermediğini, vermeyeceğini biliyordu çünkü bu saatlerdir böyleydi. Onu Şebnem bile konuşturmaya çalışturmuştu ama Kamer dilini, gözünü ve soluğunu kaybetmiş gibi yok olmuştu buradan. Sadece varlığı bizimleydi. Çetin derin bir nefes alıp ayağa kalktığında bitkin bir halde ona baktım. Omuzlarını düşürdü. "Hiç iyi değil," diye mırıldandı kalbimi acıtırken. "Kardeşim çaresiz bir halde yerde oturuyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum, Aymira."

"Ben," dedim yutkunarak. "Ben de öyle."

"Aymira," diye tuttu iki kolumdan Çetin bana sıcacık bir güveni temin ederken. "Ben, biz daima buradayız. Ne olursa olsun böyle olacak ama sen sakın yıkılma. O yıkıldı. Kamer tükendi, bitti... Fakat onu ayağa bir tek sen kaldırabilirsin, sen ve bebeğiniz. Yaşadığı şey verdiği kayıplar..." Çetin gözlerini kapattı ve yorgun bir soluk alıp gözlerini açtı. "Asla hissedemez kimse ne yaşadığını çünkü böylesi bir sınava tabi tutulmak çok zor... Ama sen çok güçlüsün, güçlü olmak zorundasın. Beni anlıyorsun değil mi?"

"Elbette," dedim yıkık dökük bir halde. "Onun için varım. Onu böyle şeyler yaşarken görmek beni mahvediyor Çetin. Ağlamak bile içimdeki nehri boşaltmıyor aksine koca bir deniz oluşturmak için su taşıyor oraya..." Derin bir nefes aldım Kamer'e bakarken. "Fakat onun için, o denizdeki suyu dökmesini de bilirim."

Çetin'in sararmış gülüşüyle canlanmak için nefes aldı gülüşlerim ama onlar boğulalı çok zaman olmuştu. Elleri kollarımdan çektiğinde Kamer'in yanına yürüdüm. Hiçbir şey söylemeden yanına oturdum ve sırtımı onun gibi duvara yasladım. Baktığı yere baktım, baktığım yerde onun gözlerine rastlamayı istedim. Kurumuş boğazımı sıkıp bir şeyler fısıldadım. Bu ona iyi geleceğini düşündüğüm kaçıncı kelimemdi bilmiyordum, saymayı da bırakmıştım. "Lütfen," diyebildim yalvarır gibi. "Lütfen koy başını omzuma ve bir işe yarayayım. Lütfen hıçkırıklarını savur özgürce ve seni duyduğum zaman sesine ortak koşabileyim. Lütfen nefes al ki seninle beraber yaşayabileyim... Lütfen Kamer, lütfen canımın içi duy beni."

Çok garipti, ateşin içindeydik ama üzerimize yağmur yağıyordu. Demek ki ölenler de bizim için ağlıyordu.

Kamer tepki vermeden baktığı yere bakmaya devam ettiğinde onu zorladım. Bana bağırabilir, kızabilirdi ama ben bunu umursamıyordum artık, onu kendine getirmek için kırılacak bir kalbim olacaksa şayet buna dünden razıydım. Kalbim avuçlarında paramparça olana dek onda kalabilirdi ama o da benimle kalmalıydı. Kendiyle kalmalıydı. Öne doğru eğildim ve yüzünü görmeye çalıştım. Ellerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Oldukça fazlaydı ama kupkuruydu fakat tenine öyle bir girmişti ki sanki oradan hiç çıkmayacakmış gibiydi. "Kamer," diye yakındım acırken. Önüne geçtim. Gözlerimle gözlerinin yoluna kestim. Ellerim titrerken ellerimle yüzünü kavradım. Buz gibiydi teni. Tepki vermiyordu. Bir şoku yaşıyordu. "Bir şey söyle bana, gözlerime bak ne bileyim tek bir şey iste benden..."

"Ölme," dedi bir anda beni sarsan sesiyle.

İrkilerek kendimi geri çektiğimde gözlerini yavaşça gözlerime kaydırdı. Kıpkırmızıydı kararmış göz bebeklerinin çevresi. Kanlar dökülmüştü beyazlığına ve ben ona baktıkça kurşun yiyordum. Nefes almaya çalıştı içten içe sanki biri boğazını sıkıyordu ve bundan kurtulmak yerine ona bırakılan alandan soluk almaya çalışıyordu. Titredi sesi, kalbi, elleri ve bana kimsesiz bir çocuk gibi baktı. Bu bakış alışkın olduğum bir bakıştı. Onunla yeniden tanışmak zorunda kalmayacaktım ama bu çocuğu ilk defa böyle görüyordum. "Sen de ölme tamam mı? Eğer ki bunu yaşarsam ben..."

Dudakları titrediğinde gözleri öyle bir doldu ki ona sarılmam hiç ama hiç uzun sürmedi. "Hayır," dedim ona sımsıkı sarılıp saçlarından öperken. Gözlerimi sımsıkı yumarken. "Hayır sevgilim. Hayır ben buradayım. Bak sana sarılıyorum şu an, hep de sarılacağım. Sen sarılmasan bile kollarım senin için açılacak sonuna kadar. Ben buradayım Kamer." Onu göğsüme yatırmak istedim. Ellerini sırtıma doladığında kafasını göğsüme yaslamam daha kolay oldu. İkimiz de titriyorduk. Soğuktan üşümüş kuşlar gibi sokulmuştuk birbirimize ama gözyaşları buz döşüyordu ruhumuza onları eritmek yerine.

Kamer'in yüreğimi parçalara bölen sesiyle ayakta kalmaya çalışıyordum ama bu o kadar zordu ki; onunla birlikte yerde olduğumun farkında bile değildim. Onu öyle sıkı sarmaladım, ona öyle delicesine sarıldım ki tıpkı bana sarıldığı gibi. Saçlarından öpmeye devam ettiğimde sesini duydum. "Bittim," dedi. Son nefesini verir gibiydi. "Ben dayanamıyorum artık. Allah'ım bu nasıl bir sınav nefes alamıyorum. Boğuluyorum."

"Hayır hayır hayır," dedim aceleyle söylediği şeyleri unuttırmaya çalışarak. "Bitmedin, tükenmedin de. Sen benim tanıdığım en güçlü adamsın. Her şeyden evveli sen buradasın..." Bu konuşma böyle olmamalıydı, ona ne söylersem söyleyeyim iyi gelmeyecekti ki. Sustum ve söylediği şeyleri dinledim. Kendini bırakmasını izledim. Kocaman hastanede iki tane morg vardı ve içinde de biz. Ölmemiştik henüz ama yaşıyor da sayılmazdık.

Konuşurken ruhumu titreten sesini ıslak gözlerimle dinledim. "O kadar çok şey birikti ki içimde... Öyle büyük bir acı var ki söküp atamıyorum. Yok sayamıyorum, görmezden gelemiyorum... Ben boğuluyorum Aymira... Ben boğuluyorum..."

Gözlerimi sımsıkı kapattım, gözyaşlarım çeneme doğru düşüp oradan Kamer'in saçlarına karışırken. "Yenildim kabul ediyorum. Ben kaybettim bunu da kabul ediyorum ama yeter... Söyle onlara, söyle gelecek olanlara ben yenildim... Bir kişinin daha bana vereceği acıya direnecek

yerim kalmadı... Kamer Alptekin," diye söyledi adını ruhsuzca. Tüylerim ürperdi. "Yenildi ulan bu adam. Herkese yenildi." Sonra ağladı ve dedi ki; "Özür dilerim güzel eşim, ben bir sana yenilirim sanıyordum. Özür dilerim bir sana yenilmek isterdim..."

Ama ilk kez birine yenilmekten korkuyorum... Böyle demişti bana birbirimize ilk sarılışımızda, o çatıda.

Yenilmişti de korktuğu başına gelmişti. Korkularımız aslında bizim aynamızdı. Korkularımız bizim ne için mücadele verdiğimizi anlatan şeylerdi. Başımıza gelenler, ah korktuklarımız...

Ellerim yuvasını arayan bir kedi gibi saçlarının telleri arasına iyice sokulduğunda onu da göğsümün arasında uyutmak ve saklamak istedim, hatta bunu öyle çok istedim ki koskocaman bedeninin üzerini kollarımla kapatmak istedim. Onu yalnızca ben koruyabilirdim, onu yalnızca böyle koruyabilirmişim gibi. Birkaç dakika sustuk. Çetin ve Şebnem yan yana oturmuş öylece zemini izliyordu. Onlar da bitkindi, üzgündü ve en az bizim kadar çaresizdi.

"Kamer istersen bir acile gidelim," diye fısıldadım kulağına doğru. "Bir serum taksınlar, bir uzan ya da ne bileyim... Lütfen hadi."

"Yok," dedi kupkuru bir sesle. "Doktoru bekliyorum. Çıkacak ve diyecek ki; ölmedi, yaşıyor."

"Evet," dedim üzerine basa basa. "Öyle de olacak zaten. Mahir ölmeyecek."

"Ölmeyecek," diye tekrar etti cılız bir sesle. Bunu istiyordu, bunun için burada saatlerce tek bir kelime bile etmeden duruyordu. Kendini benden çektiğinde gözlerime bakmadan Çetin'e yöneltti bakışlarını. "Çetin," dedi düz bir sesle. Çetin hızla ona karşılık verdi: "Söyle kardeşim?"

"Baksana ona," diye yutkundu konuşurken. Kimi kast ettiğini anlayamadım. Çetin anlamıştı ama. Kamer birkaç kelime daha ettiğinde ben de anlamıştım. "Ben bakamam. Benim için bunu yap ve mezar bul ona."

Babasına...

Çetin kafasını eğdi. "Bunu yapacağım fakat şu an nerede olduğunu biliyorsun... Son bir kez onu..."

"Hayır," diye reddetti Kamer bıçak gibi keserken dili sözlerini. "Onu son görüşümü asla unutamayacağım zaten, bir sona daha hazır değilim."

Ah... O anı nasıl unutacaktı, o anı nasıl aşacaktık ki biz?

Asla. Asla unutamayacaktık çünkü gerçekler acıtırdı ve biz baştan aşağı yaraydık.

Çetin, Kamer'e uzun uzun baktıktan sonra derin bir nefes alıp ayaklandı ve yanımızdan kalkıp gitti. Kamer de onunla beraber ayaklandığında telaşa düştüm birdenbire ama onun merakı Mahir içindi.

Ve Mahir'in kapısında Kamer'den başka kimse yoktu...

Elbette ben de o kadar üzülüyor ve dua ediyordum onun için ama Kamer gibi olamazdım. Sahi; bu kadar kötü geçen bir günün gecesindeysek şu an güneş doğduğunda ona bakacak yüzümüz olacak mıydı? Yoksa karanlık bizi gecenin kör kuyularına hapsettiği ışığı bizden ilelebet uzağa mı bırakacaktı?

Kamer yorgun bir halde bana bakıp, "Eve git sen," dedi. "Bak ben idare ediyorum bir şekilde ama seni düşünmem gerek." Şebnem'e döndü hızla. "Şebnem hadi gidin buradan, götür onu. Duş alsın sonra da uyusun, tamam mı? Uyuyana kadar da başından ayrılma olur mu? Bak..."

"Hayır," diye reddettim çabucak. Kamer derhal bana odaklandı. Kıpkırmızı olmuş gözlerinde yenilginin resmini gördüğümde dişlerimi sıktım. "Buradayım ve burada kalacağım. Şimdi senin yanında olmazsam ne anlamı kalacak ki?"

"Olmaz anla," dedi ellerime uzandığında ama dokunamadı çünkü ellerinde kan vardı. Alyansına bile bulaşmıştı. Ellerine baktı. "Bu yüzden işte," diye konuştu. "Bak bu yüzden olmaz işte. Bu ellerim her şeyin özeti işte. Bak."

Düşünmeden, bana dokunmaya cesaret edemediği ellerini sımsıkı tuttum ve kara gözlerine baktım. O karalarının içindeki ışığı söndürmüşlerdi, önceden parlardı ama şimdi kapkaraydı. "Bu ellerindeki kanın sorumlusu sen değilsin. Bu kan, dökülen son kandı bunu biliyorum. Hem unutma ki; yaşasın diye ona kan veren de sensin."

Kamer ve Mahir'in kan gruplarının aynı olması ve yaşasın diye ona neredeyse tüm kanını verecek dereceye gelmesi... *Kamer sen onu çoktan kabullenmiştin ama tek bir an bunu herkese en çok da kendine ispatlamaya yetmişti işte: Kaybetme korkusu. Bu herkesi derinden sarsacak bir deprem değil de ne?*

Kamer sessiz kaldığında ekledim: "Sana hiçbir zaman çıkmayacakmış gibi gelecek ama öyle değil." Elimi elinden çektim, hiç de bir şey

olmamıştı. Elimi yüzüne taşıdım ve onu avucumun içine yatırdım. "Yenilmedin. Öyle olmuş olsaydı şu an burada olmazdın. Yenilmiş olsaydın her şey bambaşka olurdu. Sen kazandın, Kamer. Bu kadar kayıp verirken kazanan tek insansın sen."

Kamer tek bir kelime bile etmeden gözlerime bakmaya devam ettiğinde onun yarım bıraktığı bakışı tamamladım. Kurumuş gözlerimizle bir nehri kurutmaya çalıştık aksi halde gözyaşlarımız bizi zehirleyecekti.

Aradan birkaç saat geçtiğinde Kamer beni canım istemeye istemeye yemek yemeye götürdü. Yanımda Şebnem de vardı. Şebnem bir bardak suyu Kamer'e uzatırken, "Sen de bir şeyler yesen iyi olurdu," dedi. "Aymira zaten bir dilim ekmeği zor yedi."

"İstemiyorum," dedi Kamer hissiz bir şekilde. Ardından bana kaydı bakışları. "Ama sen yiyeceksin tamam mı? Sonra da itiraz istemiyorum eve gideceksiniz."

"Olmaz," diye itiraz edeceğimde kaşlarını öyle bir çattı ki bağırsa bu kadar etki bırakmazdı. "Seni düşünüyorum, bebeğimizi düşünüyorum. Artık bunun farkına var. Başka bir yoldayız, başka bir yere saptı yönümüz farkındasın değil mi?"

"Haklı," dedi Şebnem, Kamer'i desteklerken. "Bu gece gidelim sabah yine geliriz."

Kamer benden bir karşılık beklerken dudaklarımı kapattım ve kafamı belli belirsiz sallayıp önüme döndüm. Sanki eve gidince ne yapacaksam? Sanki bir dakika bile rahat uyumayacağımı bilmiyormuş gibi.

Biraz daha kantinde oturduktan sonra yukarı çıktık. Mahir hâlâ ameliyattaydı ve bu kadar uzun sürmesi açıkçası hiç iyi şeyler aşılamıyordu kalbimize fakat bekliyorduk işte. İçimizde her şeyi yakıp ateşe vermek ama tek bir kıvılcımı çıkarmak için kendimizde o gücü göremiyormuş gibi bekliyorduk.

Koridorun başında ağır ağır ameliyathanenin kapısına doğru ilerlerken bir şey oldu ve kapı açıldı. Bir doktor üzerindeki yeşil önlükle karşımızda belirdiğinde Kamer koşarak yanına gitti, tabii biz de peşinden. "Ne oldu?" diye sordu Kamer telaşla. "Yaşıyor değil mi? Ölmedi değil mi?"

Doktorun yüzündeki ifade konuşmaya gerek kalmayacak cinstendi ve buna kendimi hazırlamış sayılmazdım. Kalbim sıkışarak doktorun vereceği cevabı bekledim, bekledik.

"Oldukça zor ve yoğun bir ameliyattı," diye başladı sözlerine doktor bey. "Çok kan kaybedilmiş, üstelik iç organları bir hayli zarar görmüş. Biz elimizden geleni yaptık ama..."

"Ne demek ama?" diye sordu Kamer sabırsızca. "Öl-öldü mü yoksa?"

"Hayır," dedi doktor bey hızla. "Onu kaybetmedik fakat önümüzdeki yirmi dört saat çok önemli çünkü hayati tehlikeyi atlatmış sayılmaz."

Yaprağımız dökülmedi ama toprağına verdiğimiz su, kökünü iyi etmeye yetmeyecek gibi.

Kamer kafasındaki bir ton soru işareti ile doktora bakmaya devam ederken ben soru sordum. "Şimdi ne olacak peki? Lütfen açık konuşun bizimle doktor bey, yaşama şansı çok mu az?"

Bunu hiçbir doktor kolayca cevaplayamazdı çünkü kimse kimseye bir şeyin garantisini veremezdi. "Bakın biz elimizden gelenin fazlasını bile yaptık diyebilirim. Artık iş tamamen hastanın kendisinde. Şayet ki önümüzdeki yirmi dört saat içinde bize yanıt verirse kurtulur ama veremezse kendinizi hazırlayın. Hasta ne kadar güçlüyse o kadar çabuk yanıt verir." Derin bir nefes alıp, "Geçmiş olsun tekrar," dedi ve yanımızdan uzaklaşarak gitti.

"Mahir güçlüdür," dedim Kamer'in yüzüne bakarken. "Bunu sen de biliyorsun."

Bir şey söylemedi. Kafasının içinde dönüp duran filmi sürekli başa alıp izlediğine emindim. Sakince soluklanırken, "Tamam, geç oldu hadi gidin eve," dedi. "Çetin'i aradım geliyor."

"Seninle kalayım," diye fısıldadım büyük bir istekle. "Lütfen."

"Aymira gözünü seveyim bana aynı şeyleri tekrar ettirme artık," dedi yorulmuş bir sesle. "Güzelce bir duş al. Uyumadan önce seni arayacağım."

"Ama burada tek başına nasıl bırakırım seni?"

"Ben de onu burada tek başına bırakamam ki," diye konuşuverdi. "Kimsesi yok, hiç kimsesi yok benden başka. Bunu bir kez yaşadım, kimsesizdim ve öyle zor ki..." Elini yüzüme götürdü. "Anla beni. Bu geceyi de atlatırsak sana söz yaşanmayacak bir daha acı."

"Kendim için üzülmüyorum," dedim sakince. Omuzlarımı kaldırıp indirdiğimde pes ettim nihayetinde. "Tamam ama Çetin geri gelecek hemen ona göre. Ben yoksam yanında, o olmalı."

"Tamam," diye kabullendiğinde göğsümde ufacık bir ışık süzüldü kalbime doğru. Bu bir nefesti. Kendimi ona bıraktım ve sarıldım sımsıkı. Kollarıyla bedenimi kavradığında boynundan öptüm. "Bir evimiz, evin içinde biz varız. Bu gece bunu hayal ederek ayakta kalacağım. Senin yerine de hayal kuracağım, yeter ki ayakta kal."

Geceler gündüzlere kavuşmak için bu kadar sabırsız davranmamalıydı oysa sabaha ermek her zaman güzel olmuyordu.

Çetin bizi eve getirdiğinde kimseyle konuşmadan direkt odama çıktım. Çetin, çocukları durumdan haber ederdi ama yaşananları tüm çıplaklığıyla anlatacağını sanmıyordum ve bunu yapmayacaktı da. Kapımı kapattım ve birkaç çamaşır seçip öylece banyoya girdim. Hissizdim, hayır aslında içim birtakım hislerle dolup taşıyordu ama hangisi daha yoğundu bunu bilmek zordu. Dokunsalar hıçkırarak ağlardım fakat gözlerini değdirmeseler ömrüm boyunca susardım... Öyle bir dengesizlikti yaşadığım.

Peki Kamer?

Onun ruhu, kalbi, canı ne haldeydi? Nasıl eskiye dönecekti? Nasıl her şeyi düzeltebilecektik biz?

Hiçbir evlat, babasının gözlerinin önünde kendini öldürmesine dayanamazdı. Kamer de dayanamamıştı. Belki soğuk durmaya çalışıyordu ama içinde fırtınalar koptuğuna emindim. Ona en yakın olan kişiydim ama o daima aramıza bir santim de olsa mesafe koymayı başarmıştı. Kendini daima benden sakınmıştı. Belki de sırf yaralanmamam için yapmıştı.

Sıcak suyun altında bir müddet kaldıktan sonra banyodan çıktım ve nemli saçlarımla birlikte odamıza geçtim. Burada tek başıma olmak beni mutsuz ediyordu. Elimdeki havluyu saçlarıma götürüp öylece yatağın üzerine oturdum ve gözlerimi pencereye çevirdim. Zaman durmuş gibiydi, yoksa gökyüzünde bir tane bile yıldız olmaz mıydı hiç?

Elimdeki havluyu saçlarıma götürdüğümde derin bir nefes aldım. Göğsümde öyle kötü bir his vardı ki; biri çıkıp dünya batıyor dese bitkin bitkin izlerdim onu. Ruhum canından kaçarken yatağın köşesine bıraktığım telefonum titremeye başladı. İçimi sarsan heyecanla telefonuma uzandım ve arayanın Kamer olduğunu fark edip doğruca kulağıma götürdüm. "İyi misin?" diye sordum direkt bir sorguyla.

"Dur bir sakin ol," diye gülümsedi yorgun yorgun. Bu her şey yolunda demek değildi, bu her şey yolundaymış gibi davranmak zorundayım demekti. Onu ses tonuna kadar tanıyordum çünkü. "İyiyim. Sen iyi misin? Duş aldın değil mi? Saçlarını kurutmadan uyuma sakın. Üzerini de ört sıkı sıkı. Şebnem'e söyle seninle kalsın hatta..."

"Kamer," diye durdurdum onu sakince. "Ben iyiyim." İkimiz de buz kestik bir anda. Teninin, nefesinin soğukluğunu daha önce hiç bu kadar derinden hissettiğimi hatırlamıyordum. Yanımda değildi ama onu kalbimin içinde hissediyordum, sanki gözlerine bakmadan bile gözlerime nasıl baktığını biliyormuşum gibi. Bu birbirine ait ruhların yapabileceği bir şeydi. Birbirini tamamlamış iki parçanın. "Sen? Çetin yanına geldi değil mi? Uyuyacak bir yer buldun değil mi?"

"Beni dert etme," diye geçiştirdi. "Yaşıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bu huzursuzluk beni kahrediyor."

"Beni de," dedi sakınmadan. "Sana sözler vermem ve bu sözlerin bir türlü gerçek olmaması beni de üzüyor ama..."

"Elinde değil ki," diye düzelttim onu kendini yıpratmaması için. "Hem benim bir acelem yok. Sen ve ben iyi olalım yeter. Ailemiz iyi olsun yeter."

Kamer sözlerim üzerine derin bir sessizliğe gömülürken dudaklarımı ıslatıp, "Mahir'den bir haber var mı?" diye sordum.

"Durumu aynı," dedi. "Yarın akşama kadar beklememiz gerekiyor. Eğer ki uyanmazsa..."

"Uyanacak," dedim inatla. "Biliyorsun bunu. Duygusal konuşma yapmak istemiyorum şu an ama Mahir ile yarım kalan bir hikâyeniz var."

Güldüğünü işittim. Acı acı güldüğünü. "Mahir'le yarım kalan hikâyemiz... Ne ara bu hale geldik biz? Ne ara ölmesin diye ağlar, kapısında bekler oldum."

Gülümsedim. "Onu uzun zaman önce kabullenmiştin zaten, şimdi bu halde olman içinde tuttuklarının dışa dökülmüş hali."

"Burada onun için endişeleniyorum ya... Diyecek lafım yok."

"Merhametlisin çünkü," dedim dokunurken kalbine. "Mahir bunu biliyordu. Sana *abi* derken bile kalbine nasıl işleyeceğini biliyordu."

"Tam bir yavşak," diye konuştuğunda saatler sonra ilk defa gerçek bir gülücüğü tattı dudaklarım fakat gözlerimdeki buğuyu da yanında getirmeyi ihmal etmedi. "Bu arada şayet ki ayaklanırsa ona benden bahsetme, tamam mı? Yok başında bekledi, yok sana kan verdi falan... Kendini bir bok zanneder."

Gözlerimi devirdim. "Evet, Mahir ayaklandı ve tek derdimiz bu oldu... Tamam Kamer Bey, siz hiç endişe etmeyin ağzımı bile açmayacağım." Sinsi sinsi güldüm. Ekledim: "Ama biraz çenem düşebilir yani ona da karışma bir zahmet."

"Bak yapma..."

"Ya gerçekten tek derdimiz bu mu?" diye sordum gülümserken.

"Hayır," dedi durgun bir sesle. "Şu an kafamın, bedenimin, ruhumun içi o kadar dolu ki kendimi bu saçma şeylerle avutmak istiyorum. Hiç benlik değil ama ben de kendimde değilim."

Derin bir nefes alıp verdim sabırsızca. "Kendindesin. Hem de hiç olmadığın kadar. Yarın olduğunda Mahir gözlerini açacak sonra da her şey yoluna girecek. Biz evimize çıkacağız, bebeğimizi kontrole gideceğiz... Bunlara tutunuyorum, sana ve geleceğimize tutunuyorum. Yoksa yaşanmaz ki bu hayatta."

"Yaşayacağız, en çok da biz yaşayacağız."

Yüreğimin penceresini açtım ve güneşi bekleyen saksıları dışarı çıkardım. "İşte bu! Bunu bekliyorum, bunu duymak istiyorum senden. Biliyorum öyle zor ki; her şey o kadar yığıldı ki kalbine üst üste ama sen böyle konuştukça, bana umut vermeye devam ettikçe ben hiçbir şeyden korkmuyorum." Gözlerimi kapattım. "Birbirimizi sonuna kadar yaşayacağız, Kamer. Bunu biliyorum."

"Sonsuza kadar," diye tekrar etti fısıldar gibi. "Seninle sonuna kadar."

Birbirimize verdiğimiz her sözü tutmuştuk düşe kalka. Yine düşmüştük ama yine kalkacaktık ayağa. Bunu biliyordum.

Ertesi sabah olduğunda geceyi nasıl geçirdiğimi bile hatırlamak istemediğim bir güne uyandım. Üzerime bir şeyler geçirdikten sonra aşağı indim. Şebnem mutfaktaydı. Beni görünce, "Günaydın," dedi. "Kahvaltı hazır olur birazdan. Çocuklar da uyandı."

"Şebnem seni de zor duruma sokuyoruz," dedim yanına gittiğimde. "Annenlere bir ton yalan söylemek zorunda kaldın."

Omzunu silkti. "Aman boş ver. Kötü bir yerde değilim ya, burası da artık benim ikinci evim sayılır."

Gözlerim irileşirken tepkimin büyümesini engelleyen kişi Andaç oldu. Koridorun başından bizi duymuştu. "İki gelin yan yana ortada bir kaynana yok ama ben varım. On numara kaynanalık yaparım size."

Doğruca çatalları elime aldım ve sofraya dizmeye başladım. Şebnem, "Sana da günaydın Andaç," dedikten sonra direkt bana döndü. "Bu arada, bir haber var mı Mahir'den?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Az önce konuştum Kamer ile. Bir değişiklik yok."

Andaç'ın yüzündeki ifade değişirken, "Bu olanları aklım almıyor bir türlü," diye konuştu. "Biri bize bir format atsın da kendimize gelelim. Acilen güncellenmemiz gerek."

Yapacak bir yorum bulamazken önce Zeynep sonra da Alper geldi yanımıza. Birkaç dakika içinde sofraya oturduğumuzda, "Abimler dün gece burada değillerdi, değil mi?" diye sordu Zeynep düz bir sesle.

"Hayır," diye cevapladım.

"Mahir'in durumu çok mu kötü peki, Aymira?"

"Evet," dedim saklamadan. "Yani ümit var ama her şeye hazırlıklı olmalıyız dedi doktor."

Andaç gözlerini diktiği tuzluktan ayırmazken, "Umarım ona bir şey olmaz," dedi. "Kamer abim bunu da kaldıramaz artık. Her ne kadar Mahir bizden biri olmasa da Kamer abim için bir şeyler ifade ediyor, bunu biliyorum, hissediyorum. Kolay mı yaşadıkları sizce? Anne öldü, baba öldü, Mahir desen... Aytaç'ı hiç söylemiyorum bile. Vallahi bugün gideceğim yanına ve ona sıkı sıkı sarılıp ölene kadar yanında olacağımı söyleyeceğim, beni itse bile paçalarına asılacağım o derece."

"Andaç ona sakın ölümden bahsetme," dedim gözlerine bakarken. "Şu sıralar bu kelime tarafından bir çemberin içine sıkıştık ve çıkamıyoruz dışarı. Ayrıca Aytaç'tan bir haber var mı?"

"Yok," dedi soğuk bir sesle Andaç. "İyi olduğunu düşünmek istiyorum."

"Umarım öyledir," diye mırıldandım. "Çünkü cidden dibine kadar yıprandık."

Masada birkaç saniyelik sessizlik olduğunda Andaç merakla gözlerime bakarak, "O adam," dedi, Necdet Alptekin'i kast ettiğini dilinden ve derin bakışlarından anlamıştım. "Nasıl öldü Aymira? Kalp krizi mi geçirdi sahiden?"

Şebnem'le göz göze geldik.

Onlara böyle söylemek zorundaydık. Sadece kendimizi değil onların da ruh sağlıklarını korumak zorundaydık. Ben aşamıyordum mesela sadece askıya alıyordum ama ne zaman gözlerimi kapatmaya kalksam karşımda duruyordu o adam. Kendimi her seferinde orada buluyordum. Kanların ve canların ortasında.

"Evet," dedim onu onaylarken. "Dün akşam kalp krizi geçirmiş."

"Peki ya Mahir nasıl vuruldu?" diye sordu. "Siz de orada mıydınız?"

"Hayır biz orada değildik. Onunla konuşmamız gereken bir mesele vardı, yanına gidiyorduk. Yanına gittiğimizde onu yerde baygın bir halde yatarken bulduk..." Kalbim sıkıştı söylediğim yalanlardan. "Neyse sabah sabah bu kadar tatsız konu yeter. Umarım Mahir iyi olur. Zaten birazdan hastaneye gideceğim."

Alper, "Biz de geleceğiz," dedi.

"Sonra gelirsiniz," dedim sakince. "Şu an zaten kimseyi almıyorlar içeri."

"Ben Kamer abi için geleceğim, abla," dedi gözlerime bakarken. "Yanında iyi hissedeceği birileri olursa daha iyi olmaz mı sence de?"

"Oğlum karısı burada adamın ama sen bilirsin," dedi Andaç gülümserken. "Tabii bu benim de deli gibi hastaneye gitme hevesimi söndürmüyor."

"Ben bir gideyim sonra sizi ararım ona göre gelirsiniz, olur mu?" diye baktım her birinin gözlerine özenle.

"Olur," dedi Andaç itiraz etmeden. "Bu arada sen tercihlerini yaptın mı, Aymira?"

Afalladım ve elimi yüzüme götürüp, "Hayır," diye sızlandım. "Onu tamamen unutmuşum."

"Bu akşama kadar vaktin var," dedi. "Aklında bir yerler var ama değil mi? Hallederiz hemen."

"Açıkçası doğru düzgün oturup düşünmedim bile," diye itiraf ettim. Bu konuda ciddiydim ve şu an bile aklımın ağır bastığı şeyler üniversiteden çok daha öteydi.

Alper bana bakarken, "Sıralaman kötü değil," dedi. "İstediğin yerlere bakarız."

"Neyi isteyip istemediğimi bile bilmiyorum şu an."

"Dertler Üniversitesi, Keder Çekme Bölümü," diye güldü Andaç. "Seneye ben de senin yanına geleceğim merak etme yengeciğim."

"Ya," dedim ona bakarken boş bir sesle. "Seni bekleyeceğim Andaç, emin ol." Sofrada hafif bir esinti meydana geldiğinde Şebnem elini çenesinin altına koyarak bana baktı. "Her şey iyi hoş ama bebeğin? Onu da hesaba kattın değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım gülümserken. Bebeğim... Bebeğimiz... Sanki bu yaşadığım ve duyduklarım bana ait, bize ait değilmiş gibiydi. Bunca savaşın ortasında bizi zafere götürecek, hayır bu savaşı bitirecek tek şeydi o. Bebeğimiz... Bizim canımız.

Zeynep gülümsedi. "Hamile hamile okula gitmek biraz zor olur gibi."

Şebnem de gülerek, "Ay bir de dersin ortasında doğurmaya başlıyormuşsun," dediğinde gözlerimi koca koca açıp ona dik dik baktım. Omzunu silkti. Andaç kızlara katılırken kendi yorumunu da ihmal etmedi. "Kamer Reis o okulu yıkar."

"Ya tamam kaptırmayın kendinizi bu kadar," diye durdurdum onları. "Karnım burnumda derse girecek halim yok herhalde."

"Erken doğum olursa?"

Gözlerimi devirdim saydıkları ihtimaller karşısında. Geleceği düşünmek bile şu an içinde bulunduğumuz durum için fazla cüretkâr geliyordu. Bir şeyler yemeye döndüğümüzde zerre kadar iştahımın olmamasına şaşırmamıştım bile. Yine de birkaç zeytin ve peynirle mideme bir şeyler soktuktan sonra ayaklandım. Şebnem, "Seninle geliyorum," deyince buna itiraz edemedim.

Zeynep, "Bize haber verin," dedi. "Oraya geleceğiz."

"Tamam," dedim. "Fakat şimdilik buralarda olun."

Gözlerimizle anlaşmamızı yaptıktan sonra hazırlandık ve Şebnem ile birlikte doğruca hastaneye gittik. Yoğun bakımın olduğu kata çıktığımız vakit Kamer ve Çetin'i yan yana otururken gördüm fakat konuşmuyorlardı. Onu gördüğümde adımlarım hızlandı tıpkı kalbim gibi. Kamer beni fark edince, varlığımı hissedince kafasını kaldırdı. Ayağa kalkmasına müsaade etmeden direkt diğer tarafına geçtim ve oturduğum yerden sarıldım ona. Gözlerimi kapatıp saçlarını severken, "Daha iyisin değil mi?" diye sordum.

"Şimdi daha iyiyim," dedi düz bir sesle. Yorgundu.

Birbirimizden ayrıldığımızda ölü gibi bakan gözlerine korkuyla baktım. "Hiç mi uyumadın sen? Gözlerin çökmüş."

"Bir ara uykum gelir gibi oldu ama yanılmışım. Bu halde nasıl uyur ki insan?" Bana konuşacak kelime bırakmazken kaşlarını çatarak devam etti yüzüme bakmaya. "Hem sen kendi haline bak. Ne kadar uyudun?"

"Boş ver sen beni, Mahir ne durumda?"

"Bir değişiklik yok," dedi umudunu tüketmiş gibi. "Vakit geçiyor ama hâlâ yatıyor o yatakta. Yavşak herif nazlı çıktı."

"Direniyor," dedim elini tuttuğumda. "Hepimiz gibi. En çok da o direniyor."

Kamer kafasını iki yana sallarken devam ettim: "Andaçlar da seni çok merak ediyor."

"Çetin'i uyarmıştım gerçekler konusunda, ters bir şey söylemediniz değil mi?"

"Hayır," dedim net bir dille. "Babanı kalp krizi geçirdi zannediyorlar... Onlara gerçeği söylemek..."

"Bunu yapamam," diye sözümü kesti beni saf dışı bırakırken. "Babam önce bir kardeşimi öldürdü sonra diğerini öldürmeye kalktı ve yaşayacağı meçhul sonra kendini öldürdü... Bunu onlara nasıl açıklayabilirim? Yazık ederim kalplerine, oynayamam bu kadar akıllarına. Onlar böyle bilsin bırak."

"Peki ya sen?" diye baktım gözlerine tüm her şeyi geride bırakırmış gibi. Var ettikleri savaşta son nefesimizi tüketir gibi. Anladı, bu sorunun cevabını öyle iyi anlamıştı ki belki de gözlerini kaçırmak için fırsat arıyordu ama bunu yaptığı anda az sonra bana söyleyeceği şeylere ihanet edeceğini de biliyordu. "Onları bu kadar düşünürken kendini düşünmüyor musun hiç? Senin aklın, kalbin ne halde peki?"

Maksadım acımasızca ona bir şeyleri hatırlatıp yıkmak değildi, bu benim bu hayattaki son arzum olurdu.

"Kendime sıra gelsin istemiyorum," dedi durgun bir sesle. "Oradan çıkamıyorum. Bir kâbustan kurtuldum derken başka bir kâbusa koşuyorum."

"Babanın cenazesine gitmeyecek misin?" diye soruverdim bir anda.

Bir müddet bana cevap vermediğinde aslında arafta kaldığını anlamıştım ama onu azıcık da olsa tanıyorsam gidecekti. Ne olursa olsun gi-

decekti. "Gideceğim," dediğinde düşüncelerim beni yanıltmadı. "Belki o bana babalık yapamadı, belki hiç iyi bir insan olamadı ama ben onun gibi olmayacağım. Son bir görevim var; o da mezarına toprak atmak ve dua etmek. Başka türlüsü gelmiyor elimden."

Dudaklarımı birbirine bastırıp iç çektiğimde elimi yüzüne götürdüm ve okşadım. Gözlerim onu böyle görmeye alışkın olmadığı için midir nedir; kemikleri batıyordu sanki elime. Zayıflayan tek şey ruhu değil bedeniydi de. "Bir şeyler yedin mi?" diye sordum.

Çetin beni duyduğunda, "Hayır," dedi. "Sigara ve çay dışında hiçbir şey girmedi boğazına."

Kamer, Çetin'e tepki bile vermezken kaşlarımı çatıp ona dik dik baktım. "Bana her şeyi yaptırıyorsun ama kendin... Aferin ya sana!"

Bıkkın bir soluk alıp verirken, "İştahım yok," dedi. "Lütfen germe beni. Acıkırsam yerim bunu biliyorsun."

"Tabii," diye mırıldandım. Yoğun bakımın kapıları bir açılıyor bir kapanıyordu. Birileri içeride hayatta kalma mücadelesi veriyor, birileri onların mücadelelerine destek olmak için kapıda bekliyordu. Bizim Mahir'e yaptığımız gibi.

Vakit geçip giderken, ki bu öyle çabucak olmuyordu, zira hastanelerde çalışan saatler sanki daha bir yavaştı. Zaman öldürüyordu sabırmızı. Kamer doktorla konuşup geldikten sonra herhangi bir değişikliğin olmadığını söyledi bize. Bir ipin üzerinde sonunun nereye çıkacağını bilmeden yürüyorduk aslında. Sadece yürüyorduk. Kamer telefonuna baktıktan sonra Çetin'e dönerek, "Geliyor musun sen de?" diye sordu.

Çetin direkt ayağa kalkıp, "Sen gelmeyeceksin sanıyordum," dedi.

Kamer ruhsuz bir sesle, "Ben de öyle sanıyordum ama..." deyip devamını getiremediği cümlesindeki boşlukları doldurmak için zahmete girmedi. Ardından bana döndü. "Bir şey olursa beni ara hemen, tamam mı?"

"Ararım," dedim gözlerimi açıp kapatırken. "Dikkat edin kendinize."

Kamer gülümsemek ve gülümsememek arasındaki ikilemde kaldığında konuşmadı ve yanıma gelip alnıma hafif bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Aç kalma sakın."

Gözlerimi devirdim. "Tamam kalmam."

Şebnem'e yönelerek, "Şebnem sana güveniyorum," dediğinde baygın baygın izledim onu ama yine de mutlu olmaya çalışıyordum. Bir

yerde, iğne deliği kadar da olsa bir yerde sevince tutunuyordum. Çetin ve Kamer yanımızdan gittiklerinde Şebnem'le olduğumuz yere oturduk. Hastane sessizdi. Sessizliği epey seven biri olarak bu sessizliği sevdiğimi söyleyemezdim. Şebnem kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu gece sonmuş," dedi. "Tercihlerini hallet bitsin bence."

"O kadar istemiyorum ki şu an," diye söyledim. "Yani öyle sıkıştık ki şu ana; hiç olmadık bir zamana denk düştük."

"Evet öyle ama... Keşke biraz anlasam şu işlerden de ben yardım etsem sana."

"Düşünmen yeter," dedim gülümserken. Derin bir nefes alıp karşımdaki boş duvara baktım. "Bugün bir şekilde yapacağım bu işi. Kafamda üç, beş bir şey var gibi bakalım..."

"Ankara hepsi değil mi?"

"Evet, öyle olacak."

Şebnem kafasını ağır ağır hareket ettirdiğinde aklıma bir anda bir şey geldi. Bu gelen şey, irkilmemi sağlayan şey Kemal Bey olmuştu. Onları aramam gerekti. Atakan Bey'i ve küçük Pelin'i. Nihayetinde bir dönem yanlarında çalışmıştım ve bana çok iyi davranmışlardı, her şeyden evveli hocama teşekkür etmem gerekirdi. Tabii bu aralar kendimizi bile zor düşündüğümüz için telefona sarılmak güç geliyordu. Çantamın içinden telefonumu çıkardım. "Benim birini aramam gerek," dedim Şebnem'e ayaklanırken. "Birazdan dönerim."

"Tamam, buradayım ben."

Kimseyi rahatsız etmeyeceğim bir yer buldum ve telefonumdan Atakan Bey'in numarasını bularak onu aradım. Yaklaşık birkaç saniye sonra telefon açıldığında, "Alo?" diye konuştum direkt.

Atakan Bey, "Aymira?" diye tepki verdiğinde yüzümde minnet dolu bir tebessüm meydana geldi. "Nasılsın? İyi misin?"

"İyiyim," dedim sakince. "Ben sizi merak ettim bir aramak istedim. Nasılsınız? İyi misiniz?"

"İyiyiz. Babam ve Pelin de yanımda hatta."

Gülümsedim. "Sevindim. İzniniz olursa onlarla konuşabilir miyim?"

"Elbette," deyip telefonu Pelin'e verdi. Pelin'in içimi kuş gibi çarpıran sesiyle göğsüm hafiflerken, "Aymira abla?" diye konuştu. "Sen misin gerçekten?"

decekti. "Gideceğim," dediğinde düşüncelerim beni yanıltmadı. "Belki o bana babalık yapamadı, belki hiç iyi bir insan olamadı ama ben onun gibi olmayacağım. Son bir görevim var; o da mezarına toprak atmak ve dua etmek. Başka türlüsü gelmiyor elimden."

Dudaklarımı birbirine bastırıp iç çektiğimde elimi yüzüne götürdüm ve okşadım. Gözlerim onu böyle görmeye alışkın olmadığı için midir nedir; kemikleri batıyordu sanki elime. Zayıflayan tek şey ruhu değil bedeniydi de. "Bir şeyler yedin mi?" diye sordum.

Çetin beni duyduğunda, "Hayır," dedi. "Sigara ve çay dışında hiçbir şey girmedi boğazına."

Kamer, Çetin'e tepki bile vermezken kaşlarımı çatıp ona dik dik baktım. "Bana her şeyi yaptırıyorsun ama kendin... Aferin ya sana!"

Bıkkın bir soluk alıp verirken, "İştahım yok," dedi. "Lütfen germe beni. Acıkırsam yerim bunu biliyorsun."

"Tabii," diye mırıldandım. Yoğun bakımın kapıları bir açılıyor bir kapanıyordu. Birileri içeride hayatta kalma mücadelesi veriyor, birileri onların mücadelelerine destek olmak için kapıda bekliyordu. Bizim Mahir'e yaptığımız gibi.

Vakit geçip giderken, ki bu öyle çabucak olmuyordu, zira hastanelerde çalışan saatler sanki daha bir yavaştı. Zaman öldürüyordu sabrımızı. Kamer doktorla konuşup geldikten sonra herhangi bir değişikliğin olmadığını söyledi bize. Bir ipin üzerinde sonunun nereye çıkacağını bilmeden yürüyorduk aslında. Sadece yürüyorduk. Kamer telefonuna baktıktan sonra Çetin'e dönerek, "Geliyor musun sen de?" diye sordu.

Çetin direkt ayağa kalkıp, "Sen gelmeyeceksin sanıyordum," dedi.

Kamer ruhsuz bir sesle, "Ben de öyle sanıyordum ama..." deyip devamını getiremediği cümlesindeki boşlukları doldurmak için zahmete girmedi. Ardından bana döndü. "Bir şey olursa beni ara hemen, tamam mı?"

"Ararım," dedim gözlerimi açıp kapatırken. "Dikkat edin kendinize."

Kamer gülümsemek ve gülümsememek arasındaki ikilemde kaldığında konuşmadı ve yanıma gelip alnıma hafif bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Aç kalma sakın."

Gözlerimi devirdim. "Tamam kalmam."

Şebnem'e yönelerek, "Şebnem sana güveniyorum," dediğinde baygın baygın izledim onu ama yine de mutlu olmaya çalışıyordum. Bir

yerde, iğne deliği kadar da olsa bir yerde sevince tutunuyordum. Çetin ve Kamer yanımızdan gittiklerinde Şebnem'le olduğumuz yere oturduk. Hastane sessizdi. Sessizliği epey seven biri olarak bu sessizliği sevdiğimi söyleyemezdim. Şebnem kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu gece sonmuş," dedi. "Tercihlerini hallet bitsin bence."

"O kadar istemiyorum ki şu an," diye söyledim. "Yani öyle sıkıştık ki şu ana; hiç olmadık bir zamana denk düştük."

"Evet öyle ama... Keşke biraz anlasam şu işlerden de ben yardım etsem sana."

"Düşünmen yeter," dedim gülümserken. Derin bir nefes alıp karşımdaki boş duvara baktım. "Bugün bir şekilde yapacağım bu işi. Kafamda üç, beş bir şey var gibi bakalım..."

"Ankara hepsi değil mi?"

"Evet, öyle olacak."

Şebnem kafasını ağır ağır hareket ettirdiğinde aklıma bir anda bir şey geldi. Bu gelen şey, irkilmemi sağlayan şey Kemal Bey olmuştu. Onları aramam gerekti. Atakan Bey'i ve küçük Pelin'i. Nihayetinde bir dönem yanlarında çalışmıştım ve bana çok iyi davranmışlardı, her şeyden evveli hocama teşekkür etmem gerekirdi. Tabii bu aralar kendimizi bile zor düşündüğümüz için telefona sarılmak güç geliyordu. Çantamın içinden telefonumu çıkardım. "Benim birini aramam gerek," dedim Şebnem'e ayaklanırken. "Birazdan dönerim."

"Tamam, buradayım ben."

Kimseyi rahatsız etmeyeceğim bir yer buldum ve telefonumdan Atakan Bey'in numarasını bularak onu aradım. Yaklaşık birkaç saniye sonra telefon açıldığında, "Alo?" diye konuştum direkt.

Atakan Bey, "Aymira?" diye tepki verdiğinde yüzümde minnet dolu bir tebessüm meydana geldi. "Nasılsın? İyi misin?"

"İyiyim," dedim sakince. "Ben sizi merak ettim bir aramak istedim. Nasılsınız? İyi misiniz?"

"İyiyiz. Babam ve Pelin de yanımda hatta."

Gülümsedim. "Sevindim. İzniniz olursa onlarla konuşabilir miyim?"

"Elbette," deyip telefonu Pelin'e verdi. Pelin'in içimi kuş gibi çarpıtan sesiyle göğsüm hafiflerken, "Aymira abla?" diye konuştu. "Sen misin gerçekten?"

"Evet," dedim tebessümle. "Benim. Nasılsın Pelin?"

"Çok iyiyim. Sen nasılsın? Ben seni çok özledim, sen de beni özledin mi?"

"Özledim tabii," diye ekledim gülüşlerimin arasından. "Saçlarını örmeyi, seninle muhabbet etmeyi. Çok özledim seni Pelin."

"Hiç gelmeyecek misin buraya peki?"

"Bir gün gelirim inşallah," dedim geçiştirme bir cevaptan uzakta. Onunla konuşurken onu hayal ediyordum. Şu an ayaktaydı ve telefonu iki eliyle tutarak gülücükler saçıyordu etrafına, emindim. "Lütfen gel. Hem Kamer de gelsin... Ay," dedi utanarak. "Kamer'di değil mi adı?"

Gözlerimi kapatırken, "Evet Kamer," diye onayladım onu.

Kıkırdadı. "Unutmamışım."

"Unutmamışsın," diye tekrar ettim sakince. Ekledi: "Peki sen mutlusun değil mi? Artık gülüyorsun değil mi? Hep gül, böyle dünyalar kadar gül."

Derin bir iç çektim duyduğum sözlerden sonra çünkü Pelin her ne kadar minik bir kız çocuğu olsa bile benim içimi görebilecek kadar kocaman bir yüreği vardı. Benim acılarıma şahitlik etmişti. "Hı-hım," dedim belli belirsiz bir ses tınısıyla. "Çok mutluyum. Hep gülüyorum emin ol."

"Ya," dedi sevinçle. "Çok sevindim. Çok seviyorum seni unutma, tamam mı?"

"Unutmam. Ben de seni çok seviyorum, sen de bunu unutma."

"Unutmam," dedi sıcacık sesiyle. Ah Pelin! Annesiz bir çocuk olmana rağmen öyle hayat dolusun ki; bu hayatta elindekilerin kıymetini bilmeyip isyan edenlere karşı gösterebileceğim en büyük değersin sen. Kalbinle yaşıyorsun. "Ben telefonu dedeme uzatıyorum. Seni öpüyorum Aymira abla. Bir daha ara ama tamam mı?"

"Arayacağım Pelin. Hoşça kal canım benim."

Pelin az sonra telefonu Kemal Bey'e uzattığında kendimi toparladım çünkü Kemal Bey'e olan duruşum çok başkaydı. Ben şimdiye dek hiç kimsenin karşısında böyle durmamıştım. O iyi bir hocaydı, her şeyden evvel iyi bir insandı. Bana olan yardımlarını saymakla geçiştiremezdim bile. Kemal Bey tok sesiyle, "Aymira?" diye konuştu. Sesi yorgun geliyordu. Hastaydı. "Neler yapıyorsun?"

"Evimdeyim," dedim gözlerimin içi dolarken. "Siz nasılsınız Kemal Bey? Sağlığınız nasıl?"

"İdare ediyorum," diye konuşurken öksürmeye başladı. Kendimi belli bir endişenin içinde bulduğumda bunu durdurdu. Güldü. "Olur olmadık yerde buluyor bu meret beni. İki dakika telefonla konuşamıyoruz."

"İsterseniz ben de sizi çok zorlamayayım."

"Yok yok, dert etme," diye düzeltti beni. "Bu adam zaten hep böyledi biliyorsun." Kısa bir sakinlik sonrası devam etti: "Her şey yolunda mı? Sınavların nasıl geçti? Sonuçların istediğin gibi mi?"

"Biraz da bunun için aramıştım aslında," diye konuştum. "Teşekkür etmek için. Sınav sonucum güzel geldi. Elimden geldiği kadar iyi bir sıralama yaptım." Kendimce iyi bir sıralamaydı. Başarı ilk on bine girmek değildi, başarı hedeflediğini yakalamaktı üstelik o kafayla ve doğru düzgün olmayan bir eğitimle bu bana fazlaydı bile. "Bir kez daha sağ olun."

Güldü. Kemal Bey'i gülerken görmek her zaman çok zor olmuştu. Şu an gülmesi içimde bir şeyleri eziyordu. "Çok sevindim, umarım güzel bir yere yerleşirsin. Tercih yaptın mı peki?"

"Bugün halledeceğim."

"Aman sakın aksatma. Sen her şeyin iyisini hak ediyorsun."

"Estağfurullah," diyebildim. "Siz de öyle."

"Bizden geçti artık," dedi manidar bir sesle. Üzerine bir şey ekleyemedim zaten Kemal Bey'le çok uzun uzun konuşamazdım. Belki yüz yüze olsaydık bana bir hikâye anlatırdı ve ben de onu dikkatle dinlerdim. "Kardeşin de iyidir umarım?" diye sorduğunda, "Evet çok iyi," dedim. Farkına vardığım şey bana karşı ilgili olmasıydı. "Güzel. O zaman ben de seni pek tutmayayım Aymira. Bir sıkıntın olursa bizi aramayı aklından çıkarma."

"Siz de aynı şekilde," dedim. "Hayatıma çok güzel şeyler kattınız bunu inkâr edemem."

"İnsan muhakkak başka bir insana bir şeyler katar. Bunu başarabildiysek ne mutlu bizlere."

"Öyle," diye gülümsedim dudaklarım kıvrılırken.

"Allah'a emanet ol o halde. Dikkat et kendine. Okulunu kazandığın zaman haber vermeyi ihmal etme ama tamam mı?"

"Merak etmeyin, arayacağım."

"Hadi güzel haberlerini bekliyorum. Yolun daima açık olsun, Aymira."

"Teşekkür ederim Kemal Bey. İyi ki varsınız. Allah'a ısmarladık."

Telefonu kulağımdan çekerken kalbimde böylesine yer edinmiş insanlarla sanki son konuşmamı yapar gibi veda etmek beni buruk bir hüzne boğmuştu. Veda etmeyi sevdiğimden değil, veda etmeyi iyi beceremediğimdendi bu hissettiğim şey.

Telefon konuşmamı bitirdikten sonra olduğum yerde yaklaşık yirmi dakika kadar oturduktan sonra Şebnem'in yanına gittim. Şebnem beni görünce, "Nerede kaldın?" diye sordu. "Kiminle konuştun?"

"Birine teşekkür etmem gerekti," dedim. "Bir şey olmadı değil mi?"

"Hayır," dedi Şebnem düz bir sesle. "Herhangi bir gelişme yok ama gün daha bitmedi. Eminim akşama kadar iyi bir haber alacağız. Aslında ben Mahir'i pek tanımıyorum bile ama sizin için kıymetli biri..."

"Bizim için kıymetli biri," diye tekrar ettim dalgın dalgın. Zamanı onu ilk gördüğüm ana götürebilseydim, her şeyin başında bu kadar net olabilseydim bizim için bazı şeyler daha kolay olabilirdi. Mahir'in bizim için değerli biri olduğunu onu kaybetmekle karşı karşıya olduğumuz an anlamamalıydık oysa. Bazı şeylere geç kalmamalıydık ama hayat bundan ibaretti. İnsanın yüreğine bir korku girmeden değerini bilinceye dek oradan çıkmazdı. Mahir bizim için çok önemli bir adam değildi belki ama değerliydi işte. O da suçsuzdu, herkes kadar.

Gün ağarana kadar hastanede bekledik ikimiz. Doktorlar henüz bir gelişme olmadığını söyledikçe ibremiz daralıyordu. Bir kaybı daha yaşamaya hazır değildik. Kamer'in kalbi bu kadarına daha ne kadar dayanabilirdi bilmiyorum. Belki de körelirdi... Bazı acılar ruhu hassaslaştırmak yerine orada pas tutardı. Bu hayatında hiç duymamış birine bağırarak konuşmak gibi bir şeydi.

Bir şeyler atıştırdıktan sonra Kamer ve Çetin sonunda yanımıza geldi. "Yok mu bir şey?" diye sordu Kamer direkt. Kafamı çaresizce iki yana salladım. Kamer buna alışmış bir ifadeyle aşırı tepki vermezken, "Sen iyisin ama değil mi?" dedi.

"İyiyim. Sen? Siz?"

Çetin gözlerini kapatıp açarken gülümsedi ve Şebnem'i yanına çekerek onu kolunun altına aldı. Açıkçası onları böyle görmeye alışmaya çalışıyordum çünkü yan yana geldiklerinde bu kadar samimi değillerdi fakat mutluydum. Etrafımızda yolunda giden şeyler olduğunu görmek iyi geliyordu insana. "İyiyiz," dedi Çetin. Şebnem hafifçe utandığını fark ettim. Ona baktı. "En azından ben şu an iyiyim."

Kamer oralı bile olmazken derin bir nefes alıp gözlerime baktı. "Kat edilecek çok yol var," diye fısıldadı. Gülümsedim. Sesini yükseltti. "Ben de bir konuşayım doktorla."

"Yarım saat önce haber almıştım ben..."

"Bir dakika sonra ne olacağını bilemiyoruz ki," dedi. "Yarım saat onun için koca bir zaman."

Üzgünüm ama onun için bu kadar endişelendiğini bilmeye hakkı var, Kamer. Bunu asla saklamayacağım. Şimdiden kızabilirsin bana.

Kamer, doktor ile konuşmaya gittiğinde tekrar yerimize oturduk. Çetin telefonunu cebinden çıkarırken, "Andaç seni aradı mı Aymira?" diye sordu.

"Ben arayıp haber verdim onlara durumdan."

"Buraya geleceklerini söylediler ama müsaade etmedim. Bir gelişme yok zaten. Kamer de düne göre daha iyi."

Sessiz bir kabullenişle dudaklarımı nemlendirdim. Birileri konuşsun ve iyi bir şeyler söylesin istiyordum. Dakikalar bizi peşinde sürüklerken dayanamadım ve ayağa kalktım. Kamer henüz dışarı çıkmamıştı zaten öyle her an içeri girip bilgi almamız mümkün değildi. Dudaklarımı kemirerek onu kapının önünde beklerken bir şey oldu ve kapı açıldı. Elimi ağzımdan indirdim. Kamer'in çehresine baktım. "Ne?" diye sordum. Bana saf saf bakıyordu. Nasıl bakacağını bilemiyordu. "Kamer?"

Çetin ve Şebnem de ayaklandığında Kamer birkaç adım yaklaştı ona ürkek ürkek bakan gözlerime gülümsedi. Bu kocaman bir gülümseme değildi ama kalbime ışık diye doğuvermişti. "Doktor durumunda ilerleme kaydettiğini söyledi. Az evvel, az evvel duydum..." Kalbim sıkışmaya başladı. "Yaşayacakmış. Ölmeyecekmiş."

Gözlerimi kapattım ve birkaç saniye açmadım. Bu... Bu bize öyle iyi gelmişti ki; bu haber bizi öyle iyi edecekti ki Kamer'in yüzündeki o hafif tebessümden anlamıştım. Çetin derin bir nefes alıp verdiğinde hızla

Kamer'e sarıldı. "Şükür be kardeşim... Demiştim ama sana ben. Mahir beni öldürmeden mezara girmez oğlum."

Çetin'in alaycı ama ortamı yumuşatmaya çalışan havasına gülümserken kalbimin içindeki taşların yerinden oynadığını hissediyordum. Başka bir yere atılmak için hevesle bekliyorlardı. Duramadım ve üzerinden büyük bir yük kalktığını düşündüğüm ama ne olursa olsun iyi olmadığını bildiğim Kamer'e gittim ve ona sımsıkı sarıldım. Kollarını belimde hissetmemle güvencesi altına girdiğimi anladım. "O kadar sevindim ki... O kadar mutlu oldum ki," diye sıraladım sözlerimi. "Mahir'e büyük bir teşekkür borçluyum. Hem seni bana verdi hem de kendini hayata bağladı."

Çünkü biliyordum ki; Kamer şayet ki Mahir ölürse vicdanın altında kalacak ve oradan kalkması tahmin edemeyeceğim kadar uzun sürecekti. Bunu bana yaşatmadığı için ona minnettardım. Allah'ım şükürler olsun sana.

Kamer elleriyle yüzümü kavrarken gülümsedim. Gülümsüyordu ama özgür değildi. Bir tutukluk, bir darlık vardı dudaklarının çevresinde. Ne zaman mutlu olmaya kalksa acı olarak geri dönüyordu her şey, belki de temkinli davranmaya karar vermişti artık. Konuşmak istedi ama yapamadı. Ya yarım kalmaktan korktu ya da kendini bana anlatamamaktan...

"Ee?" diye sordu Andaç anlam veremediğim bir keyifle. Aslında o hep keyifliydi. "Sıradaki derdimiz ne abilerim ve ablalarım? Mahir iyi olacak, Aytaç'ın da nerede olduğunu biliyoruz. Bir gündür derdimiz olmadan yaşadık ya, bünyeme ters geldi benim. Alışamadım bu duruma."

Aytaç güvenli bir yerdeydi, şimdilik bildiğim tek şey buydu ve kendini ne zaman iyi hissederse aramıza dönecekti.

Çetin, Andaç'ın kafasına bir tane geçirdi. "Durduk yere kaşınma lan, zibidi."

"Dert yoksa başka bir şey verin o zaman abi," dedi Andaç. "Canım sıkılıyor benim bir şeyler yapmayınca. Bak bok da temizledim zaten fazlasıyla. Düğün falan yapalım sana boş durmayalım." Kamer'e baktı sonra elindeki mısır paketini kucağına koyarken. "Öyle değil mi abi ya? Evlensinler Şebnem yengeyle onlar da bir çocuk yapar sizinkiyle kardeş kardeş büyürler işte."

Kamer ters bir sesle homurdandı. "Sen niye kendini bu işlerle yoruyorsun? İşsiz misin oğlum sen?"

"Biraz."

"Nah biraz."

Çetin ve Kamer, Andaç'a laf yetiştirmekten kaçarak susmayı tercih etti ama o olmasaydı biz böyle olamazdık. İnsanın hayatında böyle insanlar daima olmalıydı.

Az sonra Kamer ile birlikte Mahir'in yanına gidecektik. Durumu her geçen gün iyiye gidiyordu. Normal odaya almışlardı fakat ilk kez konuşacaktık onunla. Önce Kamer sonra da ben ayaklandım. "Çetin sen buradasın değil mi?" diye sordu.

"Buradayım ama çıkacağım birazdan," dediğinde, "Nereye?" diye sordu Kamer.

Çetin bakışlarını kaçırırken Andaç fırsatını bulur bulmaz, "Özeline girmeyin adamın ya," dedi. "Belki birilerine evlilik teklifi falan yapacaktır."

Çetin, "Şom ağızlı," diye hırlarken gözlerim irileşti. Andaç oturduğu yerden kalkarken kucağındaki mısır tabağından birkaç adet mısır yere döküldü. Zeynep isyan ederek, "Ya dikkat etsene, ben temizliyorum bunları," dedi.

Andaç, "Dur bir kızım, bırak şimdi mısır patlağını kayınçom patlatacak bir şeyler," dedi. Çetin'i dürttü. "Ne iş abi? Ben doğru mu anladım?"

Çetin bomboş gözlerle Andaç'a bakarken, "Oğlum sen iyi değilsin bak harbiden," dedi. "Neyi anlaman gerekiyordu?"

"Hadi hadi, yeme bizi," diye dürttü Çetin'in kolunu. "Evlilik teklifi hissediyorum ben. Yanlış mıyım?"

Kamer gülümserken kolunu dürttüm ve sol kaşımı havaya kaldırdım. Kamer bana göz kırptığında Andaç'ın söylediklerini doğrulamış oldu. Çetin, Şebnem'e evlilik teklifi edecekti... Ne?

Çetin, Andaç'a cevap vermeden yerine oturdu ve eline kumandayı alıp televizyon kanallarını karıştırmaya başladı. "Andaç çekil önümden."

Andaç inadına orada durmaya devam ederken güldü. "Az sonra bir evlilik teklifinde bulunacaksın ama sen burada oturmuş haber izliyorsun... Üstat bu nasıl bir alfalık?"

"Senin asla ulaşamayacağın bir alfalık, Andaç."

Andaç gülerek Çetin'le alay etmeye devam ederken Kamer, beni bu ortamdan kaçırır gibi çıkardı. Sakin ve birbirimizle sohbet ederek geçtiğimiz yolların ardından kendimizi yeniden hastanede bulduk. Kamer, Mahir için sadece temiz birkaç kıyafet almıştı. Yukarı kata çıkarken, "Bu hastaneye artık sadece senin için gelmek istiyorum," dedi. "Yarın için randevu bile aldım doktordan."

"Ne?" diye şaşırdım hafifçe.

Dudağının kenarını kıvırdı. "Ona küçük sürprizler yapın."

"Ya," dedim gülerek. Güldü. Kurumuş toprağıma su diye döküldü dudağından tüm gülüşler. Günler sonra ilk defa böyle temiz ve derinden gülümsedi gözlerinin içi. "Bu arada," diye uyardı tekrar beni. "Mahir'e bir şey söylemeyeceksin, tamam mı?"

"Hı hı."

"Güzel."

İnşallah çarpılmam.

El ele odasının olduğu kata çıktık ve sakin adımlarla koridorda ilerledik. Nihayetinde odasının kapısını çaldık ve temkinli bir halde içeri girdik. Mahir öylece uzanmış dışarıyı izliyordu. Odaya birilerinin girdiğini fark edince kafasını usulca bu tarafa çevirdi.

Birbirimize baktık.

Şu an öyle garip şeyler hissettim ki bunu doğru düzgün tarif edeceğimi sanmıyordum.

Kapıyı yavaşça kapattıktan sonra içeri girdik. Mahir'in kollarında iğneler, başında serumlar vardı. Üzerinde bir hastane önlüğü fakat yanındaki koltuk boştu. Yanında biz gelene kadar kimse yoktu. O kimsesi olmayan bir adamdı. Onun kimsesi ise Kamer'di. Odanın içine sarılmış bu tutuk hava Mahir'in gözlerine dokunmuştu. Gözlerinin dolduğunu gördüm. Bunu öyle iyi gördüm ki; daha önce onu hiç böyle görmediğim için böyle söylüyordum.

Kamer elindeki kıyafet poşetini usulca koltuğa bırakırken, "Ne getirilir bilemedim, şimdilik sana temiz bir şeyler aldım," dedi. "Doktorla konuşurum neye ihtiyacın olursa hallederim."

Mahir konuşmadan gözlerini usulca kapatıp açtığında gülümsedim. Yüzüne baktım. "Daha iyi misin?"

"Evet," dedi kurumuş dudaklarını aralarken. Buruk bir acıyla gülümsedi. Ah bu gülüşler, canlı bir cenazeydi insanın bedeninde. "Yine ölmedim, yine kurtulamadınız benden ama söz bir dahaki sefere bu kadar inatçı olmayacağım."

Kamer sert bir üslupla, "Bak seni oraya gömerim," dedi. "İtlik yapma lan!"

Mahir, "Doğru söylesene," diye sordu. "Ölmediğim için üzüldün, değil mi? Belki de ağladın... Seni yine mutlu edemedim Kamer Alptekin..."

İç geçirdim... Keşke neler yaşadığını görseydin Mahir.

Kamer ustalıkla duygularını saklarken, "Biraz öyle oldu," dedi. "Ama sana ağlayacak kadar kafayı yemedim unut bunu."

"Peki," diye kabullendi Mahir sakince. "Bu da bir şeydir."

Sırtımı pencerenin oradaki kalorifer peteğine yasladığımda kollarımı göğsümde topladım. Mahir derin bir nefes alırken, "Çok ağrın var mı?" diye sordum.

"Biraz."

"Ölüyordun en son," dedim bir anda. "Çok kan kaybettin ama sana kan..."

Kamer derhal araya girerek, "Ellerinde kan varmış doktorların yine şanslısın," diyerek düzeltti beni. Gülümsedim. Bunu bilsin istemiyordu ama ben Mahir'i tanıyordum. Kamer bu yaptığıyla kendini ele vermişti. Mahir bunu anlamayacak kadar salak biri değildi. "Vay be," dedi Mahir kafasını sallarken ağır ağır. "Nasıl bir insanım ben böyle... Tebrik ediyorum kendimi."

Kamer ters ters konuştu. "Hâlâ aynı haltsın."

Mahir her şeyin farkındaydı ve tabiri caizse salağa yatarak susma hakkını kullandı. Aradan biraz zaman geçtiğinde Kamer, doktorun yanına gitti. O sırada Mahir ile odada yalnız kaldık. Sessizce zemini izliyordum, ta ki Mahir'i işitene dek. "Hep buradaydı, değil mi Aymira?"

Duraksadım fakat bu şaşıracağım bir şey olmamıştı. Kollarımın bağını çözmeden gülümseyerek Mahir'e çevirdim gözlerimi. "Evet," dedim. "Başından beri senin yanındaydı. Hatta..."

"Hatta bana kan veren oydu."

Gözlerimi kapatıp açtığımda gözlerini tavana dikti. Zihninden neler geçtiğini az çok tahmin edebilirdim ama bu kesin bir şey vermezdi bana. "Bunları bilmemi istemiyor çünkü bana üzüldüğünü kabullenmek zor olmalı."

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Konu o değil. Bunları bilmeni istemiyor çünkü artık yoruldu, yıldı anlıyor musun? Acısını bile paylaşırken acıyor kalbi... Onun ne halde olduğunu anlayamazsın Mahir."

Yutkundu. "Bazen keşke her şey çok farklı olsaydı diyorum. Ben böyle bir adam olmasaydım da onunla daha iyi abi kardeşi oynasaydık. Evet çok saçma belki ama baksana bana. Kimse yok yanımda. Kimsem yok."

"Kamer var," dedim inat eder gibi. "Sana bunları söylediğimi duysa bana çok kızar belki ama bilmelisin ki; sen onun kardeşisin. Merhamet demiştin unuttun mu? O merhameti yaşattı onu, o merhameti ayakta tuttu onu. Burada, seninle sabahlayana kadar bekledi. Kamer senin yanında artık. Bunu bil. Asla yalnız değilsin."

Bazı adamların kalpleri doğuştan kötüdür ama bazı adamların kalpleri kötülükle büyütülmüştür. Mahir kötülükle büyütülmüş bir kalbin sahibiydi. İyi bir insan olduğuna dair inancımı az evvel kanıtladı.

Sol gözünün kenarından usulca süzülen bir gözyaşı ile...

5. Bölüm

Kalp Atışıyla Tanışmak

Bizi, kum saatinin içindeki tanelere benzetiyordum.

Belli bir kabın, birileriyle daimî bir yarışın içindeydik. Baştan aşağı akıyorduk hızla ama o saat ters çevrildiği zaman her şeye en baştan başlıyorduk hem de hiç sıkılmadan ve pes etmeden. Yine öyle olmuştu. Yine bir şeyleri arkamızda bırakmıştık ve önümüze dönmüştük. Ta ki yeniden arkamızı dönmemizi gerektirecek bir şeyle karşılaşana dek...

Kamer ile bebeğimizin kontrolüne gelmiştik. Bu bizim ilk doktor randevumuzdu ve belki de onun kalp atışlarını duyacaktık.

Kamer derin bir nefes alarak elimi daha sıkı tuttu, o benden daha stresli ve heyecanlıydı. Tebessüm ederek ona baktığımda gözlerime baktığı bu ânı ömrüm boyunca unutamayacağımı biliyordum. "Benden daha heyecanlısın sen," diye mırıldandım dudaklarımdaki tebessüm ses tonuma yansırken.

"İlk defa baba oluyorum ondan herhalde," dedi gülerek.

Ekledim. "Ben de ilk defa anne oluyorum, ne kadar çok ortak yönümüz varmış ya!"

Kamer gözlerini irileştirerek sahte bir şaşkınlıkla devamını getirdi. "Bebeğimiz de olacak, bir ortak nokta daha!"

"Çok şanslıyız," dedim onu alaya alırken. Gülümsemeye devam ettim ve o gülerken içimden izledim onu, gözlerimi ondan kaçırmadım ama gözlerimin ardındaki buğuyu ondan sakladım. Gülüyordu. Onu

gülerken görmeyi öyle çok özlemiştim ki; gözyaşlarından nefret eder olmuştum. Aslında her şey iyiye gidiyordu. Yani dün bir bugün ikiydi ama yine de iyi olacağımıza dair şüphelerim yoktu çünkü o benimleydi ve hayattaydık. Başkalarının ölümleriyle ölmüştük ama nefes alıyorduk çünkü birbirimiz için yaşamak zorundaydık. Bebeğimiz için bunu yapmak zorundaydık.

Kamer, "Hâlâ inanamıyorum," diye söylendi sıkı sıkıya tuttuğu ellerimize bakarken. "Günün birinde böyle bir randevu için sıra bekleyeceğim söyleseler, kafa buluyorlar benimle diye dağıtırdım ağızlarını burunlarını..."

Gözlerimi devirerek güldüm. "Buna o kadar inanırdım ki..."

"Tanıyorsun çünkü sen kocanı."

Gözlerimiz yeniden kesiştiğinde derin bir nefes alarak kafamı omzuna yasladım. "Senden daha iyi hem de."

Kamer daha rahat olayım diye beni kolunun altına çektiğinde dudaklarımı nemlendirdim. "Bu arada," dedi Kamer, kaşlarını çattığını hissettim sesinden ve tavrından. "Sen tercihlerini yaptın, değil mi? Bu süreçte seninle ilgilenemedim deliriyorum."

"Yaptım."

"Nereleri yazdın?"

"Boş ver."

"O nasıl laf?"

Gözlerimi yorgunmuşçasına kapatıp açtıktan sonra kafamı omzundan kaldırdım. Kamer kolunu sırtımdan çekmezken elleri yüzümün kenarına gitti ve saçlarımı omzumun arkasına doğru itti. Nazikti. "Açık öğretimleri yazdım. Örgün eğitim istemiyorum."

Kamer, cevabım üzerine bir hayli şaşırdığında omzumun kenarında hareket eden parmakları olduğu yerde durdu. Bu onu müthiş bir şaşkınlığın içine düşürmüştü. "Ne?" diye sordu tepkisini sözleriyle de belli ederek. "Sebep ne peki? O kadar uğraştın, çalıştın... Güzelim bir sorun mu var yoksa?"

Onu telaşlandırmak isteyeceğim son şeydi ve bunu önledim. "Hayır hayır," dedim sakince. "Sadece sanırım en doğrusu buydu." Elimi yüzüne götürdüm, teni buz gibiydi, onu ısıtmam gerekiyordu. Farkında değildi belki ama benim ona bakmam gerekiyordu çünkü her zaman bana ihtiyacı vardı. "Bir bebeğimiz olacak ve benim düşündüğüm tek şey o ve sen. Sonra ailem. Karnım burnumda okula nasıl giderdim? Zamanlama kötü biraz daha doğrusu bunu böyle söylemek yanlış, zaman her şeyin doğrusunu gösterdi bize. Ben önce bebeğimize, sonra sana bakmak istiyorum. Çalışmak, evimizle ilgilenmek ve diğer yandan da okulu yürütmek... Bunları yapabilirim inan bana. Sadece örgün eğitimden vazgeçtim."

"Çalışmak mı?" dedi kızar gibi. Çenesi katılaştı ama onu çok çok iyi bildiğimden gülümsemekle yetiniyordum. "Sen iyice kafayı yedin! Bu hormonlar falan mı dengeni bozuyor senin? Anlamam da zaten bu şeylerden."

Güldüm. "Ne hormonu ya?" Omzumu silktim yanağını okşarken. "İnan bana çok doğru bir karar verdim. Mutluyum. Sonuçta hiçbir şeyi boşuna yapmadım. Hem..." diye devam etti cümlelerim ipinden kopar gibi yavaşça. "Bazı şeyler aniden olur ve gelecek planların altüst olmak yerine çok daha güzel olur. Bu da öyle işte."

Kamer bana hâlâ anlam veremeyen gözlerle bakıyordu ve onu anlıyordum. Aslında o da beni anlıyordu, onun tek kızdığı nokta çok daha iyisini yapabileceğim halde bundan vazgeçtiğimi düşünmesiydi fakat öyle değildi. Ben kendim için neyin doğru olduğunu biliyordum. O da anlayacaktı. Sıkıntıyla kafasını öne eğdiğinde buna mâni oldum yine. "Bak gerçekten iyiyim diyorum! Sana açık açık söyledim ya her şeyi."

"Aymira..." diye gözlerime baktığında randevu vaktimiz geldi. Toparlandım. "Neyse bırakalım bunları sonra tartışırız. Kavga ederiz hatta sen iste."

"Edeceğiz zaten merak etme," dedi sakince. Umursamadım. Kamer elimi bir an olsun bırakmadan ayaklandık ve birkaç dakika içinde belli başlı aşamaları geçtik. Orta yaşlarda bir kadın doktorum vardı. Sedyeye uzandım ve karnımı açtım. Kamer ayaktaydı ve elimi tutuyordu. Titrediğini, kalbinin hızlı hızlı attığını hissediyordum. Doktor hanım bize bakıp gülümsediğinde, "Sanırım ilk bebeğiniz?" diye sordu.

"Evet," dedim kafamı sallarken. Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Doktor hanım gülümsemeye devam ederken bilgisayara döndü. O sırada Kamer bir hevesle, "Şey doktor hanım," dedi. Eli ayağı dolanmışsı sanki. "Cinsiyetini ne zaman öğrenebiliriz?"

Ona dik dik baktım. "Ertesi gün doğuma gidiyorum haberin yok mu yoksa?"

Kamer bana aldırış etmediğinde doktor hanım gülerek Kamer'e baktı. "Cinsiyet için henüz vaktimiz var. Biraz daha bekleyeceğiz ama kalp atışlarını duyabiliriz."

"Kalp atışı mı?" diye sordu Kamer şaşırarak. *Cinsiyet sorarken sorun yok, kalp atışında şaşır! Tam şovmensin sen ya!*

"Evet," dedi doktor hanım büyük bir tebessümle sorusunu yanıtlarken. Kalp ritmimde bir hızlanma meydana geldiğinde doktor hanım bana döndü ve karnımı açmamı istedi. Kamer ilgiyle üzerimdeki tişörtü karnımın yukarısına doğru taşıdığında dudaklarımı ısırdım çünkü bunun heyecanını ilk kez tadacak olmak beni müthiş bir hissin ortasına koymuştu. Doktor hanım az sonra karnıma bir jel sürdü ve sonra da elindeki cihazı karnımın üzerine koyarak onu usul usul hareket ettirmeye başladı. Kamer de ben de tüm dikkatimizi ekrana verdik. Gri bir görüntünün içine hapsolmuştuk. Doktor hanım birkaç saniye sonra güldü ve eliyle işaret etti. "İşte! Bakın orada!"

Kamer eğilerek, "Nerede?" diye sordu. "Ben göremiyorum."

Kıkırdadım. "Hay Allah'ım. Saklambaç oynuyor da sanki bizimle."

Kamer, "Aynı babası gibi o zaman, baksana şimdiden başlamış şovlara," diye konuştu keyifli bir sesle.

Doktor hanım ekranı biraz daha yaklaştırdığında gözlerimi kıstım. Ekranda minicik bir karartı belirdi. "Bakın işte burada!" diye tekrar etti bir sefer daha. Gözlerimin gördüğü şey oydu. Minicik karartı benim canımdı öyle mi? Yüzümde, ellerimde ve kalbimde yerli yersiz titremelerle tanışırken Kamer duraksadı ve kendini geri çekmeden yutkundu. "Şimdi o minicik şey, yani mercimek tanesini kadar küçük olan nokta bizim bebeğimiz mi?"

Doktor hanım kafasını sallayarak, "Evet," dedi.

Kamer elimi sıkı sıkıya tutmaya devam ederken kızaran gözlerime engel olamadım. Kamer'in eli sıcacıktı, eli adeta yanıyordu. Kim bilir yüreği nasıldı?

Doktor hanım jeli karnımda hareket ettirmeye devam edip birtakım şeyler yaptıktan sonra, "Şimdi de kalp atışlarını duymaya çalışacağız," dedi. O kadar heyecanlıydım ki; kendimi Kamer'de görüyordum. Ona

baktıkça kendimi izliyor gibiydim. Odanın içindeki sesler ve ritimler tamamen kesildiğinde birkaç saniye içinde bambaşka bir duyguyla tanıştık.

Bebeğimizin kalp atışını duyduk.

Onun minicik kalbinin sesini duyduğum ilk anda kendimi tüm seslere karşı savundum, ondan başka her sese sağır olmuştum. Öyle tuhaf, öyle tarifsizdi ki; bedenimin içinde bir başka beden taşıyordum. Kalbimin içinde ufacık bir bedenin kalbini taşıyordum.

Güm güm güm... İşittiğimiz bu seslerle Kamer'le birbirimize baktık daha doğrusu ben ona baktım. Kilitlenmiş gibiydi, kendini dünyadan soyutlamış gibiydi. Dudakları aralıktı ve gözlerinin akında kırmızıya dönük bir renk hâkimdi. "Kalbi," diye fısıldadı Kamer rüyadaymış gibi. "Kalbi ne güzel atıyor."

Doktor hanım onun bu sözlerine ve bizim halimize epey tebessüm ederken kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım. Kamer, "Bu kadar hızlı ve sert atması normal ama değil mi?" diye sordu. "Kendi kalbim bile böyle atmıyor," dediğinde gözleri beni buldu. "Karımı görmediği zaman dışında."

Utanarak güldüğümde doktor hanım konuya açıklık getirdi. "Bebeklerin kalpleri çok hızlı atar üstelik o daha tam anlamıyla bebek bile değil, bu yüzden endişelenecek hiçbir şey yok. Merak etmeyin."

Kamer içten içe derin bir nefes alırken bu sesleri hayranlıkla dinlemeye devam etti. Sonra bana bakıp dolu dolu gözlerle gülümsedi. Ne hissettiğini, ne düşündüğünü biliyordum ve duygularını saatlara dökmek yerine yaşar ve yaşattırırdı.

Karnımdaki jeli güzelce temizledikten sonra toparlandık ve doktor hanımla gelişmeler, ilerleyeceğimiz yol hakkında konuşmamızı halledip buradan çıktık fakat uğramamız gereken bir yer daha vardı.

Mahir.

Buradaydı ve dünden beri onu görmemiştim. Kamer sabah onun yanındaydı ve eve geçmeden evvel onu görmemiz gerekiyordu. Kendini yalnız hissetsin istemiyorduk ne de olsa artık o da bizim ailemizin bir üyesi sayılırdı. Kabul, kocaman bir sofra kurduğumuzda kendini orada görmeyeceğini biliyordu ama en azından Kamer'in ve benim yanımda ne olursa olsun bir tabağı vardı.

Onların acısı ortaktı bir kere.

İkisi de annelerini kaybetmişti.

Kapıyı usulca tıklatıp içeri girdik. Mahir henüz ayağa kalkamıyordu ve öylece uzanmış pencereye bakıyordu. Gökyüzündeydi gözleri, belki de bulmak istediğini orada arıyordu. İçeri girdiğimizi fark ettiğinde kafasını yavaşça çevirdi ve bize baktı. Gülümsedi. Ah be Mahir, sen böyle gülümsedikçe benim içimde sana karşı öldürdüğüm ne varsa can çekişiyor sanki.

Kamer kapıyı kapattıktan sonra yanında durduk. "Daha iyi misin?" diye sordu Kamer düz bir sesle. "Çok ağrın var mı?"

Mahir kısık sesi ve gözleriyle tepki verdi. "İdare ediyorum, boş ver."

Kamer derin bir nefes alıp verdiğinde bitmek üzere olan seruma baktı. "Bitmek üzere bu. Sürekli serum takıyorlar değil mi lan?"

Mahir bana bakıp gülümsedi. "Nasıl da kibar maşallah."

Gülümsediğimde Kamer aksi bir tavırla, "Bak zaten elini kolunu oynatamıyorsun bir de ben dokunmayayım ha bir yerlerine," dedi. "Söyleyeyim de yenisini taksınlar."

"Bıktım oğlum serum yemekten, midem bulanıyor artık."

Kamer güldü. "Sen de mi hamilesin lan yoksa?"

Mahir yüzünü ekşitti. "Babalık duygusu seni iyice değişik bir şey yapmış." Kamer hiçbir şey söylemezken Mahir aklına yeni dank etmiş bir şeyi hatırlar gibi oldu ve önce bana sonra yeniden Kamer'e baktı. "Sahi! Bugün randevunuz vardı sizin. Nasıl geçti, cinsiyeti falan neymiş?"

"Sana ne?" diye sordu Kamer umursamayarak. *Kamer... Yani Mahir için gözyaşı döktüğünü görmesem şu tavırlarına hak verebilirdim ama neyse...* Gerçi benimkinin huyu bu! Birine karşı bir şey yaptıysa bu onu bilsin istemez. Kendine saklar duygularını. İçinde yaşar.

Mahir sahte bir alınganlıkla, "Ya ama ayıp ediyorsun," dedi. "Tamam belki amcası değilim, o seviyeye hiç erişemeyeceğim fakat yine de merak ediyorum lan! İyi mi o?"

Bu sorunun cevabını vermeye niyetli değildi ama ben ondan evvel davranarak kollarımı göğsümde toplayarak Mahir'e konuştum: "Çok iyi."

Mahir beni buldu. Yüzündeki morluklara, solgunluğa ve yıkılmış ruhuna rağmen gülümseyerek baktı bana. Onun gözlerinde gördüğüm bu gerçekliği bir saniye olsun sorgulamadım çünkü sahte değildi, gerçek bir duruşun sahibiydi Mahir. "Sevindim," dedi Mahir kuru bir sesle. "Ben inanıyorum ki o bebek size çok iyi gelecek. Yaşananları unutturmayacak belki ama size yaşadığınızı hissettirecek."

Kamer'i derin bir girdabın içinde gördüm, dalmış bakışlarıyla. O da silemiyordu ki o ânı, yok sayamıyordu ve sayamazdı ama bunu aşmak zorundaydı. Biliyordu. Ayağına batan dikenleri çıkarmadan yürümesi imkânsızdı. "Sen de iyi ol Mahir," dedim yüzüne. "Gerçekten toparlanmanı ve yeniden ayağa kalkmanı istiyoruz. Bu senin hayatının dönüm noktasıydı farkındasın değil mi?"

Umurunda değilmiş gibi bakıyordu gözlerimin içine. "Benim hayatımın her yeri dönüm noktasından ibaret. Ben baştan aşağı sabıkalıyım, Aymira. Kendim için hiçbir şey düşünmüyorum ama evet haklısın. Buradan kalktığım an gideceğim bu şehirden. Bir daha yüzümü görmeyeceksiniz, kimseyi de rahatsız etmeyeceğim söz."

Kamer, "Kimseyi rahatsız ettiğin falan yok!" diye uyardı onu buz gibi sesiyle. "Efendi gibi işinin başında dur yoksa sen de biliyorsun kimseye zarar vermeyeceğini."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" dedi Mahir inanamayarak. "Her şey benim yüzümden oldu. Bana bakarken acıyarak bakıyorsunuz, vicdan yapıyorsunuz biliyorum ama bu bakışlardan nefret ediyorum anlıyor musunuz? Acınan insan olmaktan nefret ediyorum."

"Belki de gerçekten iyi biri olduğuna dair inançlarımı doğruladığın için yanındayımdır, Mahir," dedi Kamer asla düşünmeden, cümlelerini tartıp biçmeden. İçinden geleni söylemesi en hakiki olanıydı. "Herkes sen değil bunu bilmiyorsun. Sana acıyarak bakmıyorum, benim birine acımam haddim değil lan, it herif! Ortak acımız var bizim, ortak bir yaramız var her ne kadar istemesek de... İnsan yarasından kaçabilir ama yarayı paylaştığından kaçamaz. Ha! Çok gitmek istiyorsan siktir git! Ayaklarına kapanacak değilim ama sana acıyarak bakmıyoruz bunu da o mal kafana sok!"

Hiçbir şey söylemeden öylece Kamer'e baktığımda gözlerinde gördüğüm şey aslında koca bir boşluktan ziyade o boşluğu nasıl dolduracağını

bilemeyen bir adamdan ibaretti. Mahir de tıpkı benim gibi onu kara kara olan harelerine bakarken bir anda gülümsedi ve yüzünü yüzüme çevirdi. "Canım ya, nasıl da sever beni."

Bu beni ansızın bir gülüşün kıyısına ittiğinde Kamer derin bir soluk alıp gözlerini kapattı. Mahir devam ederek yüzünü onun yüzüne çevirdi. "İltifatların ve kalbimi minnoş eden lafların için teşekkür ederim abi. Çok duygulandım."

"Mahir zorlama istersen," dedim kısık sesimle onu uyarırken. Mahir aldırış etmeden ona bakmaya devam etti. Kamer gözlerini açtığında kurumuş dudaklarını nemlendirip ekledi: "Bu son olsun Mahir. Artık her şeyini yoluna sok. Kimseyle bir derdin kalmadı, kalmasın. Senin başın belaya girdikçe ben bunalıyorum."

"O Erdem itinden bir haber var mı? Yeşim'i de merak ediyorum," dediğinde yüzümü buruşturdum. "Sen aptal mısın? O Yeşim denen kadın seni vurdu."

Gözlerime baktı. "Bilerek yaptı bunu. O beni vurmasaydı şu an ikinizden biri yaşamıyor olacaktı. Gerçi biriniz ölürse diğeri de otomatik olarak ölmüş sayılıyor, değil mi?"

Kamer soğuk bir sesle, "Âşık mı oldun lan sen o kıza?" diye sordu bir anda.

Mahir bu soruyu duymaya hazır değilmiş gibi baktığında bir anda cevap vermemesi Kamer'in yüzündeki o sinir bozucu tebessümü görmemle son buldu. "Aferin. En olmadık kişiye, en olmadık zamanda. Tebrik ederim seni, geri zekâlı!"

Mahir şaşkınlıkla, "Dur lan bir," diye tepki verdi. "Ne aşkı? Kızı merak ettim sadece. Hem ben biliyorum o it abisinin kıza neler yaptığını. Ondan merak ettim. Buradan çıktığımda onun..."

"Sakın," diye bir adım öne atarak çıkıştı Kamer oldukça sert ve otoriter bir tavırla. "Sakın bir salaklık yapma. Eğer beni bir sefer daha o adamla yüz yüze getirirsen bu sefer yattığın yer burası değil morg olur, anladın mı beni? Senin bu saldırmaların yüzünden bir sürü hasar gördük. Üstelik sen de gördün. Kendini düşünmüyorsun bari bizi düşün. Sakın Mahir!"

Mahir, "Merak etme bir daha size zarar vermeyeceğim," dedi. "İnan bana sizin zarar görmenizi istemiyorum. Bak yemin ederim."

"Tamam yemin etme," dedi Kamer kendini geri çekerken.

Mahir gülümsediğinde Kamer'in ifadesiz bakışlarına odaklandı. Birkaç saniye odada sessizlik hakimiyet kurduğunda Mahir acıyla yutkunarak yerinde hareketlendi ve Kamer'in o ifadesiz bakışlarına bakarak şöyle dedi: "Baban öldü. Baban gözlerinin önünde kendini öldürdü oğlum senin. Beni siktir et. Beni cidden düşünme bile ama ben merak ediyorum seni. Nasılsın? İnan bana şu an tüm samimi duygularımla konuşuyorum. Nasıl hissettiğini tahmin etmek zor ama nasılsın, *abi*?"

Mahir'in bir anda bunu sorması aslında en başından beri sormak istediği ya da sormaya bir türlü zaman bulamadığından kaynaklıydı. Kamer'e bakmaya korkar oldum çünkü onu acılarıyla yüzleştiren her şey gözlerinde kocaman bir hissizliği resmediyordu.

"Sen baban öldüğünde ne hissettin?" diye sordu Kamer buz gibi bir sesle.

Mahir tıpkı duvarda asılı bir tablo gibiydi. Dışarıdan bakanlar hiçbir şey anlamazdı ama dikkatli görenler çok şey ifade ettiğini fark ederdi. "Çok şey," diye cevapladı. "Yalnızlık, yapayalnızlık, acı, çaresizlik... Çok şey işte."

Kamer, "Ben hiçbirini hissetmedim, hissedemedim," dedi anında. "Şimdi anlamışsındır nasıl olduğumu."

Mahir sustu çünkü kelimeler bu adamın boğazında düğüm düğüm olmuştu. Kamer bu ruh halinden çabucak sıyrılmak istercesine bana bakıp, "Gidelim artık," dedi. Ağır ağır kafamı salladım. Sonra yeniden Mahir'e baktı. "Ben yarın yine geleceğim. Telefonun burada, bir şeye ihtiyacın olursa ara beni. Ha gece gece uykumun içine etmezsen iyi olur."

Mahir solmuş bir tebessümle, "Etmem merak etme," dedi.

Kamer, "İyi," dedi. Sonra benim yanıma geldi ve elimi tuttu. Mahir'e geçmiş olsun dedikten sonra arkamızı döndük. Kamer kapıyı açtığı vakit Mahir'in sesini işittik. "Teşekkür ederim," diye konuştu. Sesi ikimizi de olduğumuz yerde bıraktı. "Her şey için teşekkür ederim ikinize de. En çok da sana Kamer. Sağ ol."

Kamer kapıya diktiği gözlerini Mahir'e çevirdi ve kısacık bir cümle kurdu. "Sen iyi ol, gerisini boş ver."

Mahir yattığı yataktan yara bere içinde bize bakarken kalbimin içinde ona karşı bir şeyler ezildi. Çok duygusal olmayı sevmiyordum aslında ama onun Kamer'den başka kimsesinin olmaması beni üzüyordu. Aslında buna sevinmeliydim. Kamer gibi bir adamın hayatında olması ona çok şey kazandırırdı.

Hastaneden çıktıktan sonra eve geldik. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Çantamı kolumdan aşağı indirirken telefonum çalmaya başladı. Kamer kapıyı kapatırken, "Kim?" diye sordu sakince. Telefonuma baktım. "Şebnem," dedim ekranda gördüğüm yazıyla. Kaşlarımı çatarak telefonu açtım ve kulağıma götürdüm. "Efendim Şebnem?"

"Aymira çok şey bir şey oldu," dedi direkt kocaman bir ses ve heyecanla.

"Ne oldu?" diye sordum endişeyle. Kamer yüzüme baktı.

"Çetin dün akşam bana evlenme teklifi etti ve yarın da beni istemeye gelecek. Daha doğrusu geleceksiniz."

Duyduğum sözlerle, "Ne?" diye bir tepki verdiğimde Kamer durumu anlamaya çalıştı. Ona Şebnem'in söylediklerini kısık sesle tekrar ettiğimde durdu ve gülümsedi. "Çetin bana bu kadar hızlı olacağını söylememişti ama yakışır kardeşime."

Şebnem'in heyecan dolu sesleri ve nefesi dikkatimi ona vermemi sağlarken bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. Çok da sevinmiştim ama bir anda bunları duymak beni çok şey etmişti. Evet şey. "Şebnem ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Yani aşırı mutluyum inan. Çetin'in evlilik teklifinden haberim vardı ama seni hemen istemeye geleceğimizi bilmiyordum..." Sırıttım kocaman. "Ya ben inan çok garip hissediyorum. Çok sevindim çok."

"Ben de öyle," dedi Şebnem. Sanki ayakları yerden kesilmişti, ki öyleydi de. "Çok heyecanlıyım Aymira. Sana bunları uzun uzun anlatmak istiyorum ama şu son olaylar sonrası bu istediğimiz gibi olmayacak... Olsun. Yarın bize geleceksiniz."

"Peki annen ve baban ne diyor bu duruma?" diye sordum merakla. "Bildiğim kadarıyla onların Çetin'den haberi yoktu."

"Anneme söylemiştim," dedi Şebnem. "Bugün de babama söyledim. Ya zaten biliyorsun çok ilgili bir baba değil ama yine de ses etmedi. Kabul işte."

"Bunu duymak güzel," dedim gülümserken. Kamer mutfağa doğru ilerlerken ona bakıp ben de peşinden gittim. "E artık yaparsın tuzlusundan bir kahve."

Kamer'in güldüğünü gördüm. Aklıma gelir o güzel mazi.

Şebnem, "Yapacağım tabii," dedi. "Hem de en tuzlusundan."

"Aman dikkat et yakma çocuğu," dediğimde Şebnem, "Ben kıyamam ona," diye karşılık verdi. Gülümsedim. Dudaklarımı nemlendirirken Şebnem beni sordu. "Siz bugün kontrole gidecektiniz, ne oldu? Her şey yolunda değil mi?"

"Allah'a şükür yolunda," dedim iç çekerek.

"Çok sevindim," diye konuştu. "Güzel şeylerin olması beni çok mutlu ediyor. Bu böyle sürer umarım."

"Umarım."

"Neyse... Ben kapatayım Aymira. Daha yarın için ne giyeceğime karar vereceğim. Seni ararım yine tamam mı? Ay aşırı heyecanlıyım ya!"

Kıkırdadım. "Tamam, sakin sakin."

Şebnem'le keyifle vedalaştıktan sonra telefonumu kapatıp tezgâhın üzerine koydum. Kamer, "Acıktım ben," diye buzdolabının kapağını açtı.

"Bir şeyler hazırlarım hemen," dediğimde beni durdurdu. "Ben hazırlarım."

"Tamam birlikte hazırlayalım."

Ellerimi yıkarken onunla konuşmaya başladım. "Çetin'in bu kadar hızlı olmasına ne diyorsun?"

"Benim yolumdan geliyor."

Güldüm. O devam etti: "Ama benim yolumu izlemesin. İzlemez de o."

Bu beni duraksatırken Kamer üzülmemi istemeyerek derin bir nefes aldı ve buzdolabından salatalık, domates çıkarıp dolabın kapağını kapattı. Elindekilerle yanıma geldiğinde, yanağıma bir öpücük kondurup, "Kocana yer aç, birazdan harika bir salata yapacak," dedi.

"Eyvah," dedim dudaklarımı ısırırken. "Oysa ben mutfağı seviyordum. Canım tezgâhım özür dilerim."

"Bak ya, bak ya!" diye kızdı bana sahici olmayan tavırla. Ellerimi kâğıt havlu ile kurularken Kamer sebzeleri yıkamaya başladı. "Mutfağa aşırı yakıştığını söylemiş miydim?" diye sordum onu hayranlıkla izlerken.

"Yavrum benim yakışmadığım yer mi var?"

Gözlerimi devirdim. "Sormam hata."

"E yani."

Kamer sebzeleri iyice yıkadıktan sonra kollarımı göğsümde toplayarak yanında durdum. Kamer salata tahtasını bulduktan sonra eline bir bıçak aldı ve domatesi ikiye böldü. "Yarın bir gün kendi evimize çıktığımız zaman salatayı hep ben yapacağım," dedi.

Sol kaşımı kaldırdım. "Birkaç gün yaparsın sonra bıkarsın, seni bilmez miyim ben?"

Bana ters ters baktı. "Bilmiyorsun tabii."

Konuşmayıp gülümsedim. Konuşmasına devam etti: "Şu Çetin'in meselesini halledelim. Artık biz de geçeriz kendi evimize."

İçimi sıcacık eden tavrı beni ona çekerken kalbimden uçmasını istemediğim hayallere sımsıkı tutundum. Derin bir nefes alıp verdiğimde, "Kamer," diye mırıldandım.

Dikkatle domatesleri doğramaya devam ederken, "Hım?" dedi.

"Çetin'e Şebnem'i kim isteyecek?"

"Ben."

Şaşırdım. "Sen mi?"

"Ailedeki tek büyük benim, kaldı ki başka biri yok. Kardeşime bunu ben yapmazsam kim yapar başka?"

"Tabii ki ben!"

İşittiğimiz sesle ikimiz de arkamızı döndük. Andaç iki kolunu açmış olduğu yerde bize yersiz bir gururla bakıyordu. Kamer dişlerinin arasından, "Hah geldi yer cücesi," diye tıslarken önüne döndü ve domatesleri doğramaya devam etti. Andaç kollarını indirip acelesi varmışçasına yanımıza geldiğinde, "Ayrıca bir dakika!" dedi. "Canım kayınçoma kız mı isteyeceğiz harbiden?"

"Evet," dedim. "Yarın."

"Yarın mı?" diye tepki verdi Andaç irileşen gözleriyle. "Oha! Vallahi sabredemiyor bu çocuk. E yaşı geldi tabii, hormonlar tavan..."

Yüzüm kızarırken Kamer elindeki bıçağı Andaç'a gösterdi. "Elimi kana bulamamı ister misin Andaç?"

"Sen elini kana bularsan bu kızcağız karnı burnunda senin mahpustan çıkmanı mı beklesin abi? Hadi diyelim bekledi ya çıkamazsan? Evladının büyüdüğünü göremeden bir ömür geçer mi? Yazık değil mi bu kızcağıza, sana ve o tüyü bitmemiş Andaçcan'a."

Kamer elinde bıçakla kalakaldığında hiçbir şey söylemedi ve önüne dönerek domatesleri doğramaya devam etti.

Andaç, "Ya işin şakası, şimdi ciddi ciddi kayınçoma kız mı isteyeceğiz?" diye sordu. "Allah'ım kendim için ettiğim duaların birini tuttturayım gözünü seveyim."

"Yaşıyorsun Andaç, bu yeter," dedi Kamer.

Andaç, "Kral seni de elinde domatesle falan görmek ne bileyim..." Bana baktı. "Hanımcı olmuş bu. Yakında aynısını canım kayınçom da yapar. Böyle böyle dize getirecekler sizi."

Kamer kaşlarını çatıp, "Zeynep'i çok mu hafife alıyorsun acaba?" diye sordu.

"Zeynep'le limoniyiz şu sıra."

"Sizin limoni dediğiniz olay kumanda kavgasından hallice oğlum," dedi Kamer. Ben de o sırada salata için bir kâse çıkarıp buzdolabının kapağını açtım. Andaç, "Siz boş verin bizi," dedi. "Zeynep'i bırakmam ben."

Gülümsedim. Aralarındaki bu sadakati seviyordum. Tıpkı bizim aramızdaki sadakat gibiydi.

Keyiflenerek, "Ben isteyeyim olur mu abi?" diye sordu Kamer'e hevesle. "Lütfen ben isteyeyim. Kayınçomun en mutlu anlarında bir izim olsun istiyorum."

"Oğlum kayınçonun her anında senin izlerin var zaten."

"Orası öyle ama... Hadi ya ben isteyeyim."

Kamer, "Andaç bu şakası yapılacak bir durum değil," diye konuştu düz bir sesle. "Oyuncak değil bu. Sana laf düşmez. O yüzden sus. Yarın da oraya gittiğimizde zevzeklik etme."

"Tamam."

Andaç'ın morali hemen düşerken ona bakıp göz kırptım.

Güldü.

Kamer salatalıkları soymaya geçince daha durgun bir sesle konuştu: "Aytaç'la konuştun mu?" diye sordu. "Eve dönmeye niyeti yok mu daha?"

"Ne zaman döneceğini o da bilmiyor," dedi. "Aslında bu sandığın gibi bir şey değil abi. Yani dünyanın en uzak yerine de gitse kafasını ve kalbini bedeninde taşıyor ve ondan kaçamaz. Sana bir art niyeti olduğunu da sanmıyorum, ki yok. Bunu biliyorum. Sadece bilirsin işte, yalnız olmak istiyor. Yoksa Aytaç bizim bildiğimiz Aytaç."

Aytaç hep benim, bizim bildiğimiz Aytaç'tı. Et tırnaktan ayrılmazdı. Kopardı, acırdı ve kanatırdı ama o tırnak muhakkak yerine gelirdi. Aytaç bize muhakkak geri gelecekti.

Kamer salatalıkları soymaya devam ederken üstelemedi. Andaç, "Bu arada Mahir nasıl?" diye sordu. "Ya da doğru soru, sen nasılsın abi?" Kamer hızla omzunu silktiğinde konuşmak yerine bir şeyler gevelemekle geçiştirdi. O iyiydi, daha doğrusu iyi olduğunu ispatlamaya çalışıyordu. İçindeki yangını, içindeki cenazeleri ben biliyordum fakat o bundan kurtulmak istiyordu. Artık onu dibe çekecek insan kalmamıştı. Çok kez yere düşmüştü ama bu sefer ayağa kalktığında son diyerek baktı bana. Sondu. Andaç ile göz göze geldiğimizde gülümsemeye çabaladım. Bunu pek becermiş sayılmazdım. Tabakları sofrayı dizerken Andaç ortamı yine neşelendirmek istercesine gülerek "O değil de siz bugün Andaçcan'ı görmeye gittiniz değil mi?" diye sordu. "Nasıl, bana benziyor mu?"

Kamer, "Allah'ım yazdıysan boz," diye homurdandı.

Kıkırdadım. Kamer duraksadı ve çenesini omzunun üzerine koyarak Andaç'a tip tip baktı. "Bu arada sen Andaçcan falan deyip duruyorsun da kız olursa ne diyeceksin çok merak ediyorum."

"Andaçgül."

"Ne?" diye güldüm kendimi tutamadan. Kamer gözlerini bile devirme zahmetine girmeden salatalıkları doğramaya geçti.

Andaç yerinde hareketlenirken, "On numara isim," dedi. "Şimdiki ebeveynler evlatlarına abidik gubidik isimler koyuyor."

"Biz o ebeveynlerden değiliz, salak çocuk," diye mırıldandı Kamer. Gülümsedim. Kendini o kadar hazır hissediyordu ki bu duruma bu beni inanılmaz mutlu ediyordu. "Ayrıca," deyip Andaç'a yeniden baktı. "Bir eve iki Andaç çok fazla."

"Bir gün benim değerimi beni kaybedince anlayacaksın abi," dedi Andaç gözlerini kısarak konuşurken.

Kamer dalgaya vururken önüne döndü. "O günlerin gelmesini beklemekten kök saldık anasını satayım."

Andaç bana bakıp kulağıma eğildi. "Yine de ne yaparsan yap, içindeki öküzü değiştiremiyorsun Aymira."

"Evet," diye fısıldadım. "Hayatımda ilk defa bir öküze âşık oldum."

Andaç kendini geri çekerken, "Örgüt gibi karı koca üzerime oynuyorsunuz resmen," dedi. "Ben baş edemem sizinle kardeşim."

Gülerek yüzümü tezgâha döndüğümde Kamer'le bakıştık. Gülümsedi ve göz kırptı. Kalbim her zamanki gibi pamuk şeker kıvamında yumuşacık olurken Zeynep ıslak saçlarıyla salonda belirerek yanımıza geldi. "Geldiğinizi duymadım," dedi. "Nasıl geçti randevu?"

"Çok iyi," diye konuştum sakince.

"Sevindim."

"Alper nerede?" dedim sağıma ve soluma bakınırken. "En son Şirin'le buluşacaktı ama."

"Yoldaydı," dedi Andaç düz bir sesle. "Gelir birazdan." Bir şey söylemeden kafamı sallamakla yetindim. Zeynep sofrayı kurmakta bize yardımcı olurken Kamer, yaptığı salatayı masanın ortasına koydu ve cebinden telefonunu çıkarıp tabağın fotoğrafını çekmeye başladı. Elimle dudaklarımın üzerini kapattım zira deli gibi gülüyordum. Andaç bunu saklama gereksinimi duymadan kollarını göğsünde toplayıp Kamer'e baktı. "Abi, az oldu o. İstersen müzeye kaldıralım bu tabağı."

"Çok konuşma oğlum," dedi Kamer pürdikkat tabağın fotoğrafını çekmeye devam ederken. "Hayatımda ilk defa salata yaptım."

Onu alkışladık ve bu kendiliğinden gelişen bir olay oldu.

Andaç tezgâhın üzerindeki boş bardağı kavrayarak onu tıpkı bir olimpiyat meşalesi gibi Kamer'e doğru kaldırdı. "Yılın en iyi salatasının sahibi kim?" Kamer gülerek telefonunu kapatırken Andaç, bardağı ona uzatarak bize baktı. "Oscar goes to..."

Ortamın enerjisi muhteşem yükselirken Kamer bardağı Andaç'ın elinden çabucak kavrayıp, "He Oscar, he," dedi ve onu masanın üzerine koydu. Elini bardaktan çekerken güldüğünü de görebiliyordum. O mutlu oldukça, güldükçe gidip ona sımsıkı sarılmak ve daima böyle olmasını istediğim için gülüşlerini saklamak istiyordum.

Sofradaki eksikleri tamamladığımızda Çetin ve Alper nihayet eve geldi. Çetin kapıdan içeri adım atmaz Andaç ayağa kalktı ve onu kollarını açarak karşıladı. "Oo," dedi büyük bir sevinçle. "Taze damat da gelmiş."

Çetin, kolunu Alper'in omzundan indirmeden ikisi birlikte bu tarafa doğru yürüdü. "Ne diyorsun Andaç?" diye sordu Çetin sakin bir sesle.

"Hadi hadi," dedi Andaç gidip Çetin'in diğer koluna girerken. "Damat olmuş gidiyorsun."

Çetin bize baktığında gözlerini Kamer'e odaklayarak, "Aga niye söylediniz?" diye sordu. "Yarına kadar başımın etini yiyecek biliyorum."

Kamer omzunu silkti. "Sanki başının etini yememesi için bir sebebi yok da."

"Doğru," dedi Zeynep sandalyesini çekerken. O sırada hepimiz masanın başında durduk. Çetin, kolunu ikisinden de çekerken derin bir nefes alarak kafasını öne eğdi. Ortamda bir sessizlik meydana geldiğinde şaşkınca tebessüm ettim. Sanki Çetin'den bir şeyler duymayı bekliyorduk. Bize bunu hissettirmişti. Kafasını eğdiği yerden kaldırdığında hepimizin yüzüne baktı. Gülmüyordu. En nihayetinde gözleri Kamer'in gözlerini buldu ve birkaç saniyelik dümdüz bir bakışmanın ardından gözlerinin içi güldü. "Yarın kardeşine kız ister misin?"

Çetin, bunu öyle tatlı bir şekilde istemişti ki bir an onun bu kadar tatlı olabileceğine bile ihtimal verememiştim.

Alper, Zeynep ve ben şaşkın ördek yavrusu gibi gülmeye başladığımızda Kamer, kafasını sallayarak Çetin'in yanına gitti ve ona sarılmadan evvel, "Bunu sorma bile oğlum," dedi.

İkisi sımsıkı birbirine sarılırken Andaç'ın onları gıptayla izlediğini gördüm. İkisini de o kadar çok seviyordu ki bu yüzden sürekli uğraşıyordu onlarla. Zaten insan sevmediği biriyle neden uğraşsın ki? Andaç'ın da karakteri buydu. Ne yaparsak ne yaşarsak yaşayalım içindeki çocuğu asla öldürmeyen tek kişiydi o.

Kamer kendini geri çekerken Çetin, "Eyvallah," diyerek Kamer'in kolunu sıvazladı.

Kamer bu teşekkür kısımlarından hiç hoşlanan biri olmadığından geçiştirerek geri çekildi. Andaç dudaklarını bükerek, "Yüzükleri de ben takayım bari?" diye sordu.

Çetin gözlerini Andaç'ın gözlerine dikti. "Andaç sen hiçbir şey yapma olur mu?"

"Bak kalbimi kırıyorsunuz ama."

"Özür dilerim," dedi Çetin samimiyetle. "Ama bu durumda senin yapabileceğin hiçbir şey yok ve olamaz da. Sadece efendi gibi gidip Şebnem'i isteyeceğiz. Bu evcilik oyunu falan değil. Zaten gerginim biraz."

"Ya," diye gevşedi hemen Andaç kolunu Çetin'in omzuna doğru atarken. "Sen benden özür mü diledin?" Çetin gözlerini devirerek çaresizce kafasını salladı. "Tamam bunu da dünya gözüyle gördüm ya, söz açmam ağzımı."

Birkaç saniyenin ardından Kamer sofrayı gösterdi. "Tamam oğlum uzatmayın artık, acıktım ben." Bana baktı ve sandalyemi çekti. "Sen de oturur musun şöyle? Biraz bir şeyler ye, çocuğun boğazından kaç gündür doğru düzgün bir şey geçmiyor."

"Ne ne?" dedim yüzümü ekşitip şaşkın şaşkın gülerken.

Alper ellerini yıkamak için kollarını sıvadığı esnada, "Bugün randevunuz vardı," dedi. "Yolunda değil mi her şey?"

"Yolunda," dedi Kamer. Alper gülümserken ona bakıp gözlerimi kapattım ve açtım. Ardından ellerini yıkadı ve sofradaki yerini aldı.

Andaç çatalı eline aldığında, "Yalnız salatayı düzgün yiyin," dedi. "Kamerciğim yaptı. Hatta yerken besmele çekin."

İlk olarak salataya uzandım ve bir kaşık alıp ağzıma attım. Kamer ağzıma bakarken güldü. Saniyeler sonra dudaklarımı yalayarak gözlerimi kıstım. "Bayağı iyi," diye konuştum keyifle. "Kaptın sen bu işi."

Kamer sahte bir kibirle burnunun kenarını kıvırırken başımı omzuna yaslamamla çekmem bir oldu. Mutluydum. Her şeye ve herkese rağmen mutluydum işte. Yarım kalmış olmamıza, yaralı yanımıza rağmen çok mutluydum. İnsan o anı değerlendirmeliydi, insan mutluluğunu asla ertesi günlere saklamamalıydı çünkü bazen yaşayacağı bir ertesi günü bile olmazdı. Şimdi bu sofrada eksiktik belki ama yine de tamamlanacağımızı biliyorduk. Bize güç veren de oydu zaten. Bizi sadece gerçek bir ölüm azaltabilirdi, o da sadece sayısal bir değerden ibaret olurdu.

Güzel geçen bir akşam yemeğinin ardından yukarı çıktık. Çok yakında kendi evimizde kalacaktık. Buradaki sayılı günlerimizdi. Elbette burası daima bizimdi ve bizim kalacaktı ama yine de artık sadece ikimizi,

üçümüze alt bir evimizin olacağını biliyordum. Elime birkaç temiz çamaşır aldım. Kamer gömleğinin düğmelerini çıkarırken, "Ben yıkarım seni," dedi.

Ona muzipçe baktım. "Asla hayır demem."

Karizmatik bir biçimde gülümsedi. "Bir de hayır de istiyorsan."

"Derim."

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Deme deme."

Kafamı salladım ve derin bir soluk alıp dolabımın kapağını kapattım. Elimde iç çamaşırlarıyla banyoya geçtikten sonra Kamer kapıyı kilitledi. Direkt sıcak su ayarını yapmaya başladığında ben de üzerimdeki tişörtü ve pantolonu çıkardım. Suyun sesi ruhuma dokunurken Kamer gözlerime davetkâr bir şekilde baktı. Yanına gittim. Çıplak ayaklarım su ile temas edince minik bir irkilme sonrası buna alıştım. Kamer fıskiyeyi eline aldı ve suyun sıcaklığını birkaç sefer daha kontrol ettikten sonra saçlarıma doğru götürdü. Su kafamdan aşağı dökülürken ellerimle yüzümü ve gözlerimi de kapatmayı ihmal etmedim. Kamer, saçlarımı narince ıslatmaya başladı ve çok geçmeden şampuana uzandı. Saçlarıma biraz şampuan döktü ve onu her yere yedirdi. Gözlerimi açık bir halde gözlerine baktım. Güldü ve gelip burnumun hemen ucuna ufacık bir buse bıraktı. "Doktor," dedi ardından. "Birlikte olmamızda bir sakınca olduğunu falan söylemedi değil mi?"

Dudaklarımı ısırdım anında ve ona korkuyla baktım. "Söylemeyi unuttum sana!"

"Neyi?" dedi kaşlarını çatarken.

"Doktor, aynı yatakta uyumamızın bile risk olabileceğini söyledi."

"Yok ebesinin..." Gülmemek için kendimi tutarken ekledi: "Onun diplomasını marangoz vermiş galiba?"

Dudaklarımın arasından saf bir kahkaha kaçarken bunu frenledim ve onu öptüm. Kendimi hemen geri çektiğimde Kamer saçlarımdaki ellerini aceleyle çekip direkt fıskiyeyi kafamın üzerinde tuttu. Saçlarımdaki köpüğü bedenimden uzaklaştırmak niyetindeydi. Bu bir dakikadan daha kısa sürdüğünde suyu kapatıp fıskiyeyi yerine takarak sırtımı buharlaşmış duvara yaslayarak direkt dudaklarıma kapandı. Ellerim direkt çıplak ve ıslak beline oturduğunda gözlerimi sımsıkı kapatarak ona karşılık verdim. Beni daimî bir istekle öpmeye başladığında karnımın ağrısı ve kalp atışlarım da beraberinde sürüklendi. Islak bedenim onun yarı kuru bedenine dokunduğunda ellerini boynuma götürdü ve akabinde dudaklarını da oraya taşıdı. Sıcak, nemli nefesi boynuma ılık ılık dökülürken gülümsedim. Onu öyle özlemiştim ki... Kamer sabırsızca beni öpmeye devam ederken kendini geri çekerek mayhoş mayhoş suratıma baktı. Sarhoş gibiydi. Dudaklarını dudaklarıma sürttü ama öpmedi. "Seni çok seviyorum. Seni ölecek kadar çok seviyorum."

"Ben de," dedim yutkunarak. Ellerimi belinden yukarı doğru taşırken tekrar ettim. "Seni varımla, yoğumla seviyorum."

Duştan çıktıktan sonra Kamer saçlarımı taradı ve kuruttu. Yastığına uzanmış saçlarına dokundum onu uykusunda izlerken. Uyuyordu ama sanki uyanıktı da. Derin bir uykuya hasretti uzun zamandır. O uyurken yüzünde hep bir endişe ve sertlik hâkim olurdu. Bebek gibi uyuyamazdı. Çok nadiren görmüştüm belki de bunu. Uyurken bile bir savaşın içindeydi sanki. Derin bir nefes alıp verdiğimde elimi yüzüne götürdüm ve usul usul dokundum tenine. Onu sevdim. Bir adam nasıl sevilirse öyle sevdim onu. Parmaklarım yavaşça gözlerinin altındaki çizgiye dokunduğunda nefes aldığımı hissettim. Nasıl olur da insan birine baktığı anda bile yaşadığını hissederdi? Nasıl olur da birini bu kadar sevebilirdi? Ben bunu ona baktıkça anlıyordum ama doğru düzgün bir cevabım yoktu verecek sadece hissediyordum işte.

Dudaklarımı dilimle ıslatıp çektikten sonra elimi yüzünden çektim ve kendi yastığımın altına sakladım. Bir müddet daha izledim onu. Bu ne kadar sürdü hiç bilmiyorum ama zamanın öneminin olmadığı bir anın içindeydim, bunu biliyordum. Sonra gözlerimi kapattım ve huzurlu bir uyku için... Ta ki saniyeleri peşinde kovalayan yelkovanın oltasına Kamer'in acı dolu fısıltıları takılana dek.

Gözlerim tıpkı dudaklarından sızan o sözcükler gibi endişeyle açıldığında kıpırdadım. "Lütfen," dedi Kamer acıyla. Bu hakikatti. Sesi değil, ruhu acı çekiyordu. "Lütfen... Lütfen gitme."

"Kamer," diye fısıldadım ne yapacağımı şaşırmış bir halde kafamı yastığımdan kaldırdığımda. Devam etti: "Lütfen bırakma beni... Sana..." Nefes aldı, nefes verdi. "Ne olur sen de..." Ona dokunmak istedim ama korkutacağımı düşündüğüm için buna hemen cesaret edemedim. Saçlarının dibi ıslaktı, terlemişti. Göğsü hafifçe inip kalkarken Kamer ekşimiş bir ifadeyle dudaklarını oynattı. "Bırakma beni... Gitme sen de lütfen..."

Bunları bana mı söylüyordu?

Yutkundum ve titreyen ellerimi yüzüne koydum. Teni buz gibiydi. "Buradayım," dedim fısıldarken. Yüzüne yaklaştım. "Ben buradayım."

Kamer belli belirsiz bir şeyler daha fısıldarken yüzünde olan elimi hızla tuttu ve gözlerini açarak direkt beni buldu. Ona korkuyla, dehşetle bakıtım. Buz gibi olmuş gözlerinde yanan ateşi fark ettim ardından. Bana uzun uzun baktıktan sonra elimi bırakmadan gözlerini kapattı. Kupkuru olmuş dudaklarını birbirine bastırdığında, "Buradasın," diye mırıldandı. "Biliyordum gitmediğini."

Boğazımdaki yumruyu yok etmek istedim lakin başaramadan yanına uzandım ve ona öyle bakıtım. "Buradayım," dedim kapalı olan gözlerine bakarken. "Buradayım elbette. Her zaman burada olacağım."

Tir tir titreyen kirpiklerini gördükçe içimde bir şeyler ölmeye başladı. Öyle çok kayıp vermiş, öyle çok canı yanmıştı ki; sanki sıranın bana geldiğini düşünüyordu.

"Burada ol hep," dedi gözleri kapalı kalmaya devam ederken. "Lütfen Aymira, lütfen gözümün bebeği... Sakın beni bırakma."

"Hayır," diye yasladım alnımı alnına. Onu sıkıca sarmak istedim. Yapamadım belki ama doğrulup gözlerinden öptüm. "Seni asla bırakmayacağım. Duydun mu beni Kamer? Seni asla bırakmayacağım."

Gözlerini açmadı. Gözlerim kıpkırmızı oldu.

Ağlamamak için kendimi o kadar zor tutuyordum ki; bununla baş etmek onu böyle çaresiz görmek kadar zordu.

Kamer elimi bırakmadığında kendimi hafifçe geri çektim ve onu göğsüme yasladım. Bana koşulsuz sığındı, kafasını göğsüme koydu. Bir elim elinde, diğeri de sırtındaydı. Görünmez bir kafesin içindeydik ikimiz de. "Asla," diye tekrarladım kulağına doğru. "Seni bırakmam. Bunu sana yaşatmayacağım."

Belime uzandı. Belime sarıldı.

Konuşmadı. Sadece sarıldı.

Konuşmadım. Sadece sarıldım.

Bazı kelimelerin ömrü iki insanın birbirine sarılması kadar sürerdi ve o sarılmalar tüm kelimeleri hükümsüz kılardı. *Siz hiç konuşmadan çok şey anlattınız mı sahi?*

Bugün Çetin'e Şebnem'i istemeye gidecektik.

Evde tatlı bir heyecan vardı. Bunu o kadar özlemiştim ki bir köşede oturup ağlayabilirdim. Çetin, Aytaç'ın da gelmesini hatta burada olmasını çok istiyordu fakat bunu uzun zamandır planladığı için bozamadı.

Saçlarımı güzelce topladıktan sonra halka küpelerimi taktım. Çok aksesuar kullanan biri değildim ama bugün özeldi. Kız kardeşim dediğim Şebnem'in heyecanına ortak koşacaktık. Ben herkesten daha evvel gidecektim. Üzerimdeki gömleğin düğmelerini kapattıktan sonra telefonum çalmaya başladı. Kamer arıyordu. Mahir'in yanına gitmişti ve dün gece yaşadığımız o dakikaları konuşma fırsatımız bile olmamıştı. Onu bekletmeden telefonu açıp kulağıma yasladım. Kamer, "Aymira hazırlandın mı?" diye sordu direkt.

"Evet," dedim sakince. "Sen geliyor musun?"

"Beş dakikaya oradayım. Aşağı in istersen, bırakayım seni."

"Ben giderdim Kamer."

"Aşağıya in dedim!"

"Tamam geliyorum," dedim sakinliğimi korurken. "Görüşürüz." Telefonu kapatıp çantamın içine koydum. Ardından da birkaç eksiğimi tamamlayıp odadan çıktım. Aşağı indiğimde Çetin'in ayakkabılarını boyadığını gördüm. Bu beni gülümsettiğinde Zeynep'e seslendi: "Zeynep gömleğimi ütüledin mi?"

Zeynep mutfak masasının üzerinde duran vazoyu düzeltirken, "Evet abi," dedi. "Beş yüz kez sordun bunu."

"Bir beş yüz kez daha soracağım öyleyse."

Zeynep gülerek kafasını salladığında yanlarına inerek onlara baktım. Zeynep, "Gidiyorsun sen değil mi?" diye sordu. "Evet," dedim. "Kamer bırakacak beni."

"Ben de gelmek isterdim aslında," dediğinde abisine bakıp güldü. "Ama ben erkek tarafayım bu sefer."

Çetin, "Zahmet oldu abisi," diye mırıldandı ayakkabılarını boyamaya devam ederken. O esnada Alper yanıma gelerek yanağımdan öptü.

Saçlarını karıştırdığımda, "Şunu yapma," dedi şakadan çok da uzak olmayan bir sesle. Gözlerimi kısarak onu sorguya çektim. "Sen onu bunu boş ver. Şirin ile nasıl gidiyor?"

Gözlerini kaçırdı. "Güzel işte."

Üzerine gittim. "Nasıl güzel?"

"Çok güzel işte."

Alper ne kadar büyürse büyüsün gözlerini benden her kaçırdığı anda yaşını unutuyordum çünkü ruhu bedenine göre daha geride kalıyordu. Aslında bu çok güzel bir şeydi. Çenesini usulca sıvazlarken gülümsedi. Andaç ise elinde pantolonuyla isyan ederek bize baktı. "Abi ben böyle işin içine sıçayım!"

"Ne oldu?" diye sordum telaşla.

Elinde tuttuğu pantolona baktı. "Ütüyü beceremedim. Hani çift ütü falan da değil, bayağı define haritası gibi iz oldu pantolon. Ne olacak?"

Elimi ağzımın üzerine götürdüğümde, "Ben hallederdim ama Kamer gelecek birazdan," dedim. Aslında topu direkt Zeynep'e atmıştım belki bu sayede aralarındaki bu kırgınlık gevşerdi. Andaç bana solmuş bir ifadeyle bakmaya devam ederken Zeynep yanına gitti ve elindeki pantolonu alıp inceledi. "Ben düzeltirim."

Andaç, "Ya aslında ben de halleder..."

Zeynep sözünü kesti. "Halledememişsin işte Andaç. Bırak ben düzeltirim."

Andaç kaçamak bakışlarla güldüğünde bunu paşa paşa kabul etti. "Teşekkür ederim."

Zeynep belli belirsiz tebessümle içeri girdiğinde Andaç ardından baktı. Hallerine güldüm. Tam bu anda onun bize söylediği şey aklıma geldi. Kollarımı göğsümde toplayarak Andaç'a seslendim. "Ya siz hâlâ birbirinize teşekkür falan mı ediyorsunuz? O ne öyle emekli öğretmen tripleri gibi..."

Andaç sahte bir tehditkâr havayla kafasını iki yana salladı. "Sen de var ya az değilsin he."

Omzumu silktim. Gülüştük. Andaç, Çetin'in ayakkabılarını boyadığını gördüğünde ona laf atmadan duramadı. "Kayınçom," diye yaklaştı yanına. "Tam bir esnaf duruşu var sen de. Verin bu abiciğimin tabüresini."

Çetin homurdandı. "Bu tip muhabbetleri akşam da yaparsan, o tabüreyi senin götüne sokarım."

Andaç'ın elleri arkasına gittiğinde geri çekildi. "Kıymetlim o benim. Tamam susuyorum."

Alper'in kısık kısık güldüğünü işittiğimde Kamer arabanın kornasına bir kez bastı. Andaç, "Aha gelin almaya geldiler," deyip kapıyı açtı. Kamer'i gördüğünde duraksarken kapıya ilerledim ve Andaç'ın omzuna dokunarak, "Bence en iyisi kayınçonu dinle," dedim. "Kıymetlin için."

Andaç arkamdan öylece bakakaldığında ona döndüm ve el salladım.

Kapıyı yüzüme kapattı.

Güldüm.

Arabaya bindiğimde kendi kapımı kapatıp emniyet kemerimi taktım. Kamer yüzümü kavradı ve beni hafifçe kendine çekerek yanağıma bir öpücük kondurup geri çekildi. "Özür mü bu?" diye sordum gözlerimi kaçırırken. Ona kırgın ya da kızgın değildim.

Geriye yaslanarak ellerini direksiyondan indirdi. "Kabul edersen evet. Sesimi yükselttim istemeden."

Yüzümü yüzüne çevirdim. "Takılıyorum sadece. Bunlar önemli şeyler değil. Hele de bunca yaşanan şeyden sonra... Mahir nasıl?"

"Düne göre daha iyi."

"Ne zaman çıkacakmış?"

"Var daha süresi," dedi Kamer düz bir sesle. "Ona kalsa hemen bugün çıkacak ama... İyice toparlansın da sonra bakarız çaresine."

"Kalacak bir yeri var değil mi?" diye sorduğumda dudaklarını büktü. "Nerede yaşadığını bilmiyorum, daha doğrusu ilgilenmiyorum. Baksın başının çaresine, it."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" dedim kaşlarımı havalandırırken. "Tamam inanıyorum hemen."

"İnanmayabilirsin," diye dalga geçti. Kafamı koltuğun başlığına yasladığımda ellerini direksiyona koydu. Ellerine baktım. Yüzüğüne baktım. Alyansından ziyade o hep taktığı ve bir an bile çıkarmadığı yüzüğe. Gözlerim dalgın dalgın olduğunda, "Onu hiçbir zaman çıkarmayacaksın değil mi?" diye sordum.

Yüzüğüne baktı. Parmaklarının birkaç saniye titrediğini gördüm. "Hayır. Ölene kadar benimle kalacak."

"Dayının bir hatırası biliyorum ama içindeki zehir beni ürkütüyor," dedim. "Bunu ilk defa dile getirdim."

"İçindeki zehir yokmuş gibi düşün," diye yumuşatmaya çalıştı beni. "Ben bu yüzüğe baktığımda sadece Dayıyı görüyorum. Benim babamdı o. Onu hatırlıyorum. İçindekini değil."

"Yine de..." Gözlerim irileşirken boğazımdaki kuru tattan uzaklaşmak istedim. Kamer tedirgin olmuş ifadeyle yüzünü gözlerime çevirdiğinde, "Şş," dedi. "Bir şey olduğu yok. Neden böyle hissettin bir anda?"

Kendime şaşırdım ve güldüm. "Bilmiyorum. Sanırım hamilelik hormonlarımı ele geçirmeye başladı."

Kamer benden böyle bir şey duyduğuna oldukça sevindiğinde elini karnıma koydu. "Hadi bir tekme atsın," diye bekledi. "Bakalım onun eli de annesinin eli gibi ağır mı?"

"Ay sen iyice kafayı yedin," dedim neşeyle güldüğümde. Kamer aldırış etmezken sahiden onun tekme atmasını bekledi. Ellerimi, ellerinin üzerine koydum. "Kamer, daha eli ayağı bile doğru düzgün belli değil. Sen, sana tekme atmasını bekliyorsun."

"Sana atmıyor mu hiç ya?"

"Daha hiç atmadı," diye itiraf ettim. Kamer, ellerini ellerimin altından çekip derin bir soluk aldığında gözlerimin içine içine düştü. Sessizlik aramızdaki şarkının adı olduğunda genzimi temizleyerek ona baktım. "Dün geceyi hatırlıyorsun değil mi?"

Gülümsedi. "Unutmam mümkün mü?"

Gözlerimi devirdim. "O kısımdan bahsetmiyorum."

Gülüşü söndü çünkü neyi hatırladığını çok iyi biliyordu. Benden kaçmak isterken onu yakaladım. "Hayır, lütfen yapma bunu," dedim koluna dokunurken. "Senin suçun ya da eksiğin değil. Bunlar çok normal ataklar Kamer. Dile getirmeyeyim diyorum ama peş peşe o kadar çok kayıp verdin ki, yine de bu kadar güçlü kalmış olmana hayranlıkla bakıyorum."

"Güçlü kalmak mı?" diye güldü histerik bir biçimde. "Sadece iyi bir oyuncuyum."

"Hayır değilsin," dedim inatla. "Sen neyi yaşıyorsan ve hissediyorsan sonuna kadar hakkın. İstediğin kadar devam et çünkü ben hep yanında olacağım. Sakınma kendini, saklama ya da kendine kızma bunları yaşadığın için." Yüzünü sevdim yavaşça. Bana öyle bir bakıyordu ki yüreğimi açıp baksam sağlam olmadığını görürdüm. "Kan ter içinde uyansan da uykularından, yine benim göğsümde son bulacaksın. Söz veriyorum sana başka türlüsünü yaşatmayacağım. Söz."

"Ben sadece bir kişiyi daha kaybetmek istemiyorum hele de seni..." Sözleri düğüm düğüm olduğunda dişlerini sıktı. Çenesi kaskatı kesildi. Gülümsemeye çalıştım zira ona acıyarak bakamazdım, ona bunu yaparsam körlük etmiş olurdum. "Birbirimizi kaybetmeyeceğiz. İnan bana bu olmayacak. Bu yaşadığımız her şey geride kalacak. Bir süre bunu yaşayacağız evet doğru ama bundan sonra uykularından sadece bebeğimizin sesiyle uyanacaksın."

Dudağının kenarı kıvrıldığında tam anlamıyla gülemediğini gördüm. Onu zor bir duruma sokmadan dudaklarımı, dudağının kenarına bastırdım ve geri çekilirken güldüm. "Tabii bugün en sevdiklerimizin sesini karışacağız."

"Kız isteyeceğim," dedi bana eşlik ederken. "Babasına söyle sorun çıkarmasın, benim kardeşimden iyi bir damat bulamaz."

"Başüstüne efendim."

Kamer bana hüznün ve sevincin ortasına düşmüş bir adamın bakışını sunduktan sonra Şebnem'in evine geldim. Annesi mutfaktaydı ve onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Biraz sohbet ettik. Babası ise sakin duruyordu. Aslında Hakkı amcayla pek bir sohbetimiz olmazdı. Şebnem odasına hazırlanırken ben de ona yardım ettim. Saçlarını düzleştiriyorduk. "Sence toplayayım mı?" diye sordu aynadan kendine bakarken. "Bilmem böyle daha iyi gibi," dedim.

"Tamam bakarım öyle bir," deyip göğüs kafesini şişirip bana baktı. "Aymira ben dehşet heyecanlıyım. Bak öyle böyle değil."

"Anlıyorum," diye güldüm. "Çok tatlı bir heyecan ama."

"Çetin hayatıma girdiğinden beri zaten her günüm çiçek gibi geçiyor," diye itiraf etti. "Ciddiyim, onunla o kadar mutluyum ki... Çok iyi bir adam, Aymira. Kamer'le tanışmış olman onu benim karşıma çıkardı. Böyle duygusal konuşmalar yapabilen biri değilim ama o kalbime girdiği günden beri, her şey yalan olmuş durumda. Onu çok seviyorum."

"Bunu Çetin'e de söyledin mi peki?"

"Bir sefer."

Gülümsedim ve elimdeki saç tutamını bırakıp diğerini kavradım. "Çetin gerçekten çok iyi biridir ve seni çok mutlu edeceğinden eminim."

"Ben de onu üzmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi ağır bir sesle. Sesimi çıkaramadım çünkü biz bunu başaramamıştık. "Abim de artık düğüne yetişir diye umuyorum."

"Ne zaman çıkacaktı?" diye sordum kaşlarım çatılırken.

"Birkaç ayı kaldı sanırım."

"Çetin o zamana kadar bekler mi?" diye kıkırdadım onu köşeye sıkıştırırken. Bana kötü kötü baktı. "Siz bekleyememişseniz bu bizim sorunumuz değil."

"Biz mi?" diye güldüm kendimizi hedef gösterirken. "Sakın o konulara girme. Kimse elimize su dökemez."

"O niyeymiş?"

"Konuşturma ya beni, ayıp ayıp!"

"Aman iyi," dedi omzunu silkerken. Sonra da elini karnıma götürerek güldü. "Teyzesinin gülü. Çık da sevelim artık."

"Fırından ekmek çıkmasını bekler gibi hepiniz şöyle davranıyorsunuz ya," diye dalga geçtim makineyi saçlarından çekerken. "Neyse. Artık kendi çocuğunu da seversin."

"Bir dur bakalım," dedi Şebnem kendini geri çekerken. "Biz o konuları konuşmadık. Çetin'in fikrini falan bilmiyorum. Belki hemen istemez."

"Çetin mi?" diye sordum kaşlarımı havalandırırken. "Ya o dünden razı. Sen bilmezsin bizimkiler çocuk manyağı. Böyle dışarıdan serseri gibi durduklarına bakma. On tane çocuk ver ellerine... Yok on tane çocuk onların mezesini çıkarır... Yani severler işte çocukları."

Derin bir nefes alırken rujuna uzandı. "Göreceğiz artık."

Şebnem'in saçını ve makyajını hallettikten sonra akşam olmuştu çoktan. Kamerler neredeyse gelmek üzereydi. Gülsüm teyze ve Hakkı amca ile beraber salonda oturuyorduk. Hakkı amca fazla konuşan bir adam değildi. Gülsüm teyze ise sıcakkanlıydı ve oldukça sevecendi. Şebnem

heyecandan bacaklarını titretirken ona bakıp, "Sakin ol," diye gülümsedim.

"Olamıyorum," dediğinde kapı çaldı.

İrkilerek ayaklandı. "Geldiler!"

Gülsüm teyze, "Kızım aç o zaman kapıyı," diye talimat verdiğinde Şebnem yutkunarak salondan çıktı, ben de onu takip ettim ne de olsa gelenler benim ailemdi. Şebnem koridordaki aynadan kendine bir kez daha baktıktan sonra kapının orada durdu ve soluklanıp kapıyı açtı.

Çetin elinde çiçek ve çikolatasıyla en önde duruyordu. Kamer sağında, Zeynep ise solundaydı. Andaç ve Alper de arkada duruyordu. Onları böyle görmek içime çiçekler ekerken birkaç adım ilerledim. Kamer direkt bana bakıp göz kırptı. Gülümsedim.

Şebnem kapıyı aralarken, "Hoş geldiniz," dedi.

Çetin elindeki çiçek ve çikolatayı Şebnem'e uzatırken, "Hoş bulduk," diye karşılık verdi. Sonra da kulağına yaklaşıp bir şeyler fısıldadı ve Şebnem utanarak kafasını eğdi. Hallerine tebessüm ettikten sonra hemen onlara birer terlik uzattım. Çetin, "Ne tarafa geçelim?" diye sorduğunda Şebnem heyecanla, "Şu tarafa," deyip ileriyi işaret etti.

Kamer peşinden gelirken Şebnem, hepsine hoş geldin demeye başladı. Kamer yanıma gelip gözlerime bakarken, "Geçen seneyi hatırla," diye fısıldadı. Ona karşılık verdim. "Unutamam ki."

Belli belirsiz bir tebessümün ardından Çetin'i takip ederek içeri geçtiler. En son Andaç girdiğinde kapıyı kapattı ve bize alacaklı bir halde bakıp, "Ben en başından demiştim size," diye konuştu. "İkiniz de yengem oldunuz işte. Ah bu elf gözlerim..."

"Aynen Andaç, aynen," dedim omzuna dokunup gülerken.

Andaç içeri geçerken Şebnem elindekileri mutfağa götürdü ben de içeri geçtim. Çetin ve Kamer yan yana karşı koltukta oturuyordu. Yani ikisi de dalyan gibiydi şimdi yalan yok. Onları böyle takım elbise içinde görünce duygulanmıştım yersizce.

Hormonlardan işte hep...

Hakkı amca Çetin'e uzun uzun bakarken Kamer konuşmaya başladı: "Nasılsınız? İyi mi sağlığınız?"

Andaç kendine mâni olamadan güldüğünde Kamer ve Çetin, aynı anda ona ölümcül bir bakış attı.

Andaç derhal toparlanarak, "Çok affedersiniz," diye telafi etti. "Biz pek alışkın değiliz de bu duruma. Yani..."

Çetin dişlerini sıkarcasına gülümseyerek, "Andaç bizim kardeşimizdir," diye gösterdi onu Hakkı amcaya. "Kusuruna bakmayın lütfen Hakkı Bey. Küçükken ateşli bir hastalık geçirdi, o günden beri normal değil. Mazur görün."

Gülsüm teyze korkuyla Andaç'a bakıp, "Vah yavrum benim, neyin var senin?" diye sordu. "Allah'ım sabır versin size. Hastalık çok zor."

Kamer ve Çetin aynı anda kafasını sallayarak, "Âmin," dedi.

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum ki bu konuda yalnız değildim. Andaç olayları algılamaya çalışırken Kamer buna asla müsaade etmeden ona sert sert baktı. Hakkı amca doğrularak bizimkilerin gözlerine odaklandı. "İyiyiz biz. Sizler nasılsınız?"

"Allah'a şükür," dedi Kamer olgun bir tavırla. "Kendi işimiz, gücümüz yerinde."

Hakkı amca tam not verirken ekledi: "Anneniz, babanız gelmedi mi evladım?"

Kamer soğukkanlılıkla, "Bizim anne ve babalarımız vefat etti," diye konuştu. "Çetin de benim kardeşim sayılır... Biz varız Hakkı Bey."

"Anladım," dedi Hakkı amca anlayışla. Sanki bunu sorduğuna biraz üzülmüş gibiydi. Hakkı amcanın gözleri beni bulurken, "Sen de Aymira'nın kocasısın, değil mi?" diye sordu.

Kamer, "Öyleyim," diye yanıtlarken ikisinin de yüzüne bakamadım. Hakkı amca, "Güzel güzel," dedi. "Nasip olursa Şebnem de Çetin oğlumuzun karısı olacak."

Çetin'in yüzüne baktım. Tek bir duyguyu resmetmek imkânsızdı çünkü birden fazla his vardı gözlerinde. Gergindi, mutluydu, heyecanlıydı... Her şeyi aynı anda yaşıyordu.

Ortamda manasız bir gerginlik de yok değildi ama bu iyiye işaretti. Gülsüm teyze kaş göz işareti yaparak kahveler için Şebnem'e baktı. İkimiz birlikte mutfağa gittik. Şebnem kahveyi ve cezveyi çıkardığında ben de fincanları dizmeye başladım. Elleri titriyordu. "Umarım dökmezsin," diye mırıldandım.

"Bunu yapmamak için dua edeceğim," deyip kahveyi hazırlamaya başladı. Tuzluğa uzandığında ona baktım. Sesimi çıkarmadan izledim. Çok koymadı ama Çetin'in yanacağından emindim. Birkaç dakika içinde her şeyi hallettikten sonra Şebnem soluklanarak kahve tepsisini aldı ve bana bakıp, "Gidiyorum ben," dedi.

"Durduğun hata."

Gözlerini kapatıp açtı ve dua ederek çıktı mutfaktan. Salona girdiğinde önce babasından başladı kahveleri sunmaya. En son Çetin'e götürdü. Andaç telefonunu çıkarıp kamerayı Çetin'in yüzüne hedefledi. Hakkı amca dışında kahvesinden içen kimse yoktu zira hepimiz Çetin'i bekliyorduk. Çetin zar zor elini fincana götürdü ve onu ağzına yaklaştırıp bir yudum aldı. Yudumu alır almaz kapanan gözleri ve hiçbir şey diyemeden kendini tutuşu bizleri gülümsetirken Şebnem'i utandırmıştı.

Andaç olanları keyifle kayda aldığında Çetin, fincanı bir köşeye koyup, "Çok güzel olmuş," diye mırıldandı.

Andaç, "Aynen öyle," dedi. "İçmeye kıyamadı baksanıza."

Andaç telefonuyla kayda devam ederken Kamer, sakince soluklanarak ellerini bir araya getirdi. Bu onun için fazla anlamlıydı. "Bizim sebebi ziyaretimiz belli," dedi hiç uzatmadan. "Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızınız Şebnem'i kardeşim Çetin'e istiyoruz."

Şebnem'in kalbinin nasıl attığını titrettiği bacaklarından anlıyordum.

Hakkı amca da uzatmadı. Önce kızına baktı sonra da Çetin'e. "Valla ne diyeyim oğlum. Şebnem benim tek kız evladım ama Çetin'in onu üzmeyeceğini düşünüyorum... Hayırlı olsun."

Çetin, "Gözünüz arkada kalmasın," diye kafasını salladı Hakkı amcanın yüzüne bakarken. O esnada Zeynep ile yüzük tepsisini kontrol ettik. Şebnem ve Çetin öne doğru çıktıklarında tepsiyi kavradım ve yanlarına gittim. Hakkı amca yüzüklerini takmaya başladı.

İkisinin de eli titriyordu.

Kalpleri gibi.

Yüzükler takıldığında Hakkı amca makası Kamer'e uzattı. "Sen kes oğlum."

"Yok estağfurullah," dedi Kamer mütevazı bir şekilde. "Siz varken bana söz düşmez."

"Oğlum bir şey olmaz," diye diretti Hakkı amca ve makası Kamer'in ellerine verdi. Kamer derin bir nefes alıp dudaklarını nemlendirdiğinde kabullenerek ikisinin önünde durdu.

Kamer, "Sen bizimkini kestin, ben de sizinkini keseceğim," diye fısıldadı Çetin'e doğru.

Çetin, "Kardeşlik böyle bir şey işte," dedi ve aceleyle konuşarak, "Neyse kes hadi, valla dizlerimin bağı çözülecek şimdi."

Andaç kamerayı Çetin'e doğru tutarken, "Merhaba arkadaşlar, kanalıma hoş geldiniz, bugün benim canım kayınçom sözleniyor," deyip Şebnem'i gösterdi. "Bu hanım kızımız da benim yengem. Ailemize hoş geldin."

Şebnem, "Hoş buldum," deyip kameraya gülümseyerek önüne döndü.

Zaman akıp giderken bir makas izi onları birbirine bağladı.

Kurdeleler iki yana düştü ama kalpleri ikiden teke indi.

Gülümsedik. Gülüşlerimizi birbirimiz için, sevdiklerimizin mutluluğu için feda ettik.

Bizi bir kum saatine benzetiyorum demiştim ya, evet öyleydi. Artık tane tane acı değil, oluk oluk mutluluk diye akacaktık.

6. Bölüm

Beklenmedik Karşılaşma

Kamer ve ben.

Bir de bebeğimiz.

Üçümüze ait bir evimiz vardı artık. Buradaydık. İçindeydik ve mutfakta bulaşıkları topluyordum. Kamer bahçedeydi. Diktiğimiz fidanları suluyordu. Dışarıdan kendimizi izleme şansım olsaydı bir film sahnesi canlanırdı gözlerimin önünde halbuki çok normal ve olağan şeylerdi fakat ilk günden bugüne gelene kadar öyle çok şey yaşadık ki, şu an bile burada olmak umudu kendimize yemin bildiğimizdendi.

Umut bizi bırakmıştı çoğu zaman ama biz asla ondan kopmamıştık. Yere düştüğümüzde, birbirimizden ayrıldığımızda, kavga ettiğimizde, kayıplar verdiğimizde bile bir şekilde onun gölgesine sığınmıştık. Bir insanın en büyük silahına sarılmıştık.

Umudunu yitirmemiş insan, görünmeyen bir zırhı ruhuna düğümlemiştir.

Ve hiçbir ölüm onu yok edemez.

Elimdeki nemli bezi kenara bıraktığımda mutfaktan çıkıp banyoya gittim ve çamaşır makinesini kapatıp, yıkanmış çamaşırları sepete çıkardım. O sırada Kamer içeri girdi. Kapıdan kafamı çıkarıp ona baktım. "Allah'ım," diye kızdım üzerine bakarak. "Toprakla mı boğuştun ne yaptın gözünü seveyim ya?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Ben masumum."

Dayanamayıp güldüm. "Masumsun ama fazla batırmışsın üzerini. Tamam hadi çıkar kıyafetlerini, ellerini de yıka sonra da perdeleri as."

Kamer buraya doğru gelirken homurdandı: "Yemekleri de yapayım mı karıcığım?"

Böyle seslenmesi çok hoşuma gitmişti. "Vallahi olabilir kocacığım." Sonra kaşlarımı çatarak bundan kaçtım. "Ama yok zehirleniriz falan ne gerek var? Bak saat de geçiyor Çetinler gelecek daha. Yemekler hazır değil."

Omzumu silkerek soyunmaya başladı. "Tüh! Sanki büyükelçi anasını satayım. Kır iki yumurta yeriz. Adam olana çok bile."

"Ya sen var ya," dedim çamaşır makinesinin kapağını kapatırken. "Ne ben?" diye baktı gözlerime puslu puslu. O sırada üzerindeki tişörtü çıkardı. Dudağımın kenarını kıvırarak vücuduna baktım. Kamer bunu fırsat bilerek mırıldandı: "Faydalanabilirsin benden. İzin veriyorum."

Kıkırdadım. "İzin veriyorsun? Ay çok da şey yani..."

Sesli bir şekilde güldüğünde kafamı sallayarak banyodan çıktım. "Hadi çok oyalanma da as perdeleri."

Kamer zaman israfı yapmadan peşimden gelerek beklemediğim bir anda çabucak enseme bir öpücük bıraktı. İçim bir hoş olduğunda tebessümle iç geçirdim. "İyi bir avcısınız Kamer Bey, bakalım aynı marifeti perde asarken de gösterebilecek misiniz?"

Kamer köşedeki sehpayı duvar dibine çekerek üzerine çıktığında, "Benim marifetsiz olduğum bir şey mi var?" diye sordu. Gülerek ona perdeyi uzattığımda, "Neyse ben konuşmayayım," dedim. Ağzının içinden bir şeyler geveledi lakin onu tam anlamıyla anladığım söylenemezdi ama yine gülmüştük. Kamer perdeleri takmaya devam ederken geri çekildim. "Sen perdeleri as, ben de çamaşırları halledeyim."

Beni durdurarak yukarıdan kısık gözlerle baktı. "Ben asarım onları. Bu halinle zaten bir sürü şey yapıyorsun."

Ona hayretle baktım. "İyi de sen hayatında kaç kez çamaşır astın ki?"

Duraksadı. "Bu ilk olacak. Olsun zirvede başlarım işte."

"Ben asar gelirim sen perdeleri hallet. Bak daha diğer oda var."

"Onları da hallederim, sen bırak," diye itiraz ettiğinde reddettim. "On dakika içinde gelirim. İyiyim ben. Hem hava da çok güzel. Hadi görüşürüz."

Kamer bana öylece bakakaldığında ona öpücük atıp çıktım. Bahçemizi çok seviyordum. Çok küçük değildi ama bize fazlaydı tabii ileriyi düşündüğümüz için böylesini uygun görmüştük. Geleceği hayal ettikçe içim içime sığmaz bir hal alıyordu ama şimdi bile o kadar mutluydum ki, dünyanın bütün oksijeni benim akciğerlerimdeymiş gibi hissediyordum. Böylesi bir nefes idam ettiğim tüm zehirlere meydan okuyordu âdeta.

Adımlarım yeşil çimlerin üzerindeyken kendimi bambaşka bir evrenin içindeymişim gibi hissettim ve bir şarkı mırıldanarak astım çamaşırları. Zaten öyle çok bir şey yoktu ama biriktirmeye kalksak haftayı bulurdu. Ağır ağır çamaşırlarımızı asarken bahçe kapısından içeri giren Mahir'i gördüm. İrkilerek ona baktım. Elinde bir tatlı kutusu vardı. "Kolay gelsin, Aymira," diye gülümsedi sakince.

"Hoş geldin Mahir," dedim düz bir sesle.

Mahir buraya doğru sakin adımlarla gelirken yüzüne baktım. Yaraları hâlâ belli oluyordu. "Ayaklanmışsın sonunda," dedim karşımda durduğunda. Kafasını salladı. "Öyle oldu. Ayaklandığım gibi yeni evinizi bir göreyim, ziyaret edeyim dedim."

"İyi etmişsin," diye karşılık verdim. "Ama tatlıya falan gerek yoktu ki."

Elindekine bakarak güldü. "Ya ben böyle şeyleri bilmem ama âdettendir sanırım. Biliyorsun ne düğününüze gelebildim ne de size bir şey takabildim." Kendi kendiyle alay eder gibi konuştu: "Hoş, sanki buna hakkım vardı, değil mi?"

Onu bu durumdan kurtarmak istedim. "Düşünme öyle. Geride kaldı artık."

"Öyle," diye iç çekti bıkkın bir halde. Çamaşır sepetini kavrarken elimle içeriyi işaret ettim. "Geç şöyle. Kamer de içeride zaten."

Gülerek ilerledi. "O da yerleri falan mı siliyor yoksa?"

Gözlerimi devirerek kapıları açtım. "Hayır çok daha fazlasını yapıyor."

Mahir ile birlikte içeri girdiğimizde Kamer üzerine bir tişört giyerek yatak odamızdan çıkarak yanımıza yönelmişti. Kapıları kapattığımda Kamer şaşkınca ama olumsuz bir tepkiden uzak durarak Mahir'e baktı. "Ne ara ayaklandın lan sen, it herif?"

Hayretle gülerek kafamı salladım. Mahir kollarını iki yana açtı. "İşte samimiyet, işte krallık, işte adamlığın vücut bulmuş hali... Valla iki gün oluyor ayaklanalı. İş yerine falan girtim sonra da buraya geleyim bir dedim."

"İyi," dedi Kamer düz bir ses tonuyla. Sonra Mahir'in elindeki tatlıya baktı. "Bir kutu bu kadar mı yakışmaz bir insanın eline lan?"

Mahir kendini geri çekerek homurdandı. "Ulan hayatımda ilk defa birilerine tatlı alıyorum, zıkkımın köküne ye sen." Sonra bana baktı. "Hem bunu Aymira için aldım. Şimdi kızcağız hamile falan, belki yeğenim de nasiplenir." Mahir söylediği şeyler karşısında kendine tepki gösterdi. "Yuh! Neler diyorum lan ben? On gün hastanede yattık diye beynimi de mi değiştirdiler yoksa?"

Kamer muazzam bir soğukkanlılıkla mutfağa yürüdü. "Değiştirecek bir beyin bulabilmişler mi acaba?"

Mahir'in onu taklit ederek arkasından ilerlediğini gördüm. Elindeki tatlıyı tezgâhın üzerine bıraktığında ayakta dikildi. Ona sandalyeyi işaret ettim. "Otursana Mahir. Ayakta kalma."

Mahir sakince oturduğunda tatlı için teşekkür edip onu kenara koydum. "Ne içersin?" diye sordum.

Kamer cevapladı onun yerine. "Zıkkımın dibini içer, ne içecek başka?"

Mahir, "Bir bardak suyunu içerim Aymira," dedi.

Gülümseyerek ona bir bardak su verdim. Aslında Mahir'e alışıyordum çünkü eskisi gibi değildi, belki de en başından böyle bir adamdı ama onu tanıdığımız kadar vardı o. Şimdi ise bambaşka bir Mahir'di. Sıcakkanlıydı, samimiydi ve en önemlisi bir şeyleri aşmaya çalışıyordu. Bunu da fazlasıyla istiyor ve belli ediyordu. Kamer dümdüz bir ifadeyle Mahir'e bakarak, "Ne yaptın işleri?" diye sordu. "Ya da bir eve falan çıktın mı?"

"Bakıyorum bir yer öyle kirada kalacak kadar," dedi. "Şimdilik iş yerinde yatıyorum... İdare ediyorum ya."

"Bir sıkıntın olursa gel," diye konuştu Kamer. "Yardım ederim."

Mahir gülümseyerek, "Oğlum senin zaten kredi borcun yok mu?" diye sordu. "Bir de eve çıktınız. Sen gel, ben sana vereyim."

"Ben halledemeyeceğim işlere girmem," dedi Kamer güven veren bir sesle. "Dert etme yani."

"Yalnız ben ciddiyim," diye üsteledi Mahir. "Paraya ihtiyacın olursa ki var, bana gel. Biliyorsun bu hayatta senden başka kimsem yok. O da akrabamsın diye dolaylı yoldan. Yoksa ikimiz de birbirimize ayılıp bayılmıyoruz, öyle değil mi?"

"Öyle," diye cevapladı Kamer dürüstçe. "Ama şu an paraya sıkışmadım. Sıkışırsam düşünürüm." Güldü. "Senden borç isteyeceğim aklıma bile gelmezdi."

"Borç mu?" dedi Mahir gülerek. "Oğlum sen bana canını verdin, ben sana verdiğim paranın hesabını mı tutacağım? O kadar da zavallı biri değilim."

Kamer o an sustu. Ben de sustum ve onları izledim. Son zamanlarda ikisi öyle tuhaf geliyordu ki gözüme, en başından yaşanılanlar geçip gidiyordu aklımdan. Sonra bugüne bakıyordum, onlara bakıyorum ve şaşırmaktan şaşırırken mutlu olmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Birkaç dakika sonra Mahir dudaklarını ıslattı ve Kamer'in kara gözlerine odaklandı. "Aytaç," dedi boğazında bir şeyler sıkışmış gibi. "O çocuk dönmedi mi eve hâlâ?"

Kamer kafasını iki yana salladı. "Dönmedi. Çetin'le konuşuyor sadece daha doğrusu konuşuyordu ama onunla da iletişimi kesti."

"Onu anlayabiliyorum," dedi Mahir kuru bir sesle.

Kamer çabucak atıldı. "Ben de öyle ama bu fazla olmaya başladı. Beni, bizi cezalandırmaya çalışıyor. Zaten seninle yaptığı o son kavgadan ötürü iyice soğudu benden."

"Sebep?"

"Onu değil seni seçtiğimi düşünüyor."

Mahir sesli bir şekilde güldüğünde Kamer ona dik dik baktı.

"Kafayı yemiş," dedi Mahir gülmeye devam ederken. "Harbiden kafayı yemiş. Sen şuradaki çöp kutusunu bile bana tercih edersin kaldı ki Aytaç senin öz kardeşin sayılır. Ben elmadaki kurdum oğlum, böyle düşünmesi çok saçma."

"Saçma veya değil ne bilmiyorum ama böyle düşündüğünü biliyorum," diye konuştu Kamer isteksizce. "Komik. Burada seninle oturmuş Aytaç'ı konuşuyoruz."

"Onun için üzgünüm," dedi Mahir tüm dürüstlüğünü sesine ve gözlerine yansıtırken. "Ama hayatı öğrenmek zorunda. Biliyorum verdiği kayıp çok ağır, kayıplar daha doğrusu ama ben de olmak istediğim kişi değilim. Ben de mutsuzum, kızgınım, kırgınım kendime... Yine de benim gibi bir adam hâlâ yaşıyor ve sizinle konuşabiliyor... Başka biri olsa çoktan alnımın şakından vurmuştu beni."

"O da benim lanet olası pamuk kalbim," dedi Kamer sevimsizce gülerken. Fakat bu gülümseme beni samimi bir şekilde güldürmüştü. Kamer'in gözleri tam bu anda gözlerimle kesiştiğinde sol kaşımı kaldırarak kollarımı göğsümde topladım. Gülümsedi. Derin bir nefes alıp verdiğimde, "Aç mısın Mahir?" diye sordum.

Mahir tezgâhtaki hareketliliği fark edince belli belirsiz gülümsedi. "Değilim ama misafiriniz var galiba?"

"Evet," diye konuştum. "Bizimkiler gelecek. İlk yemeğimiz olacaktı evdeki."

"Ne güzel."

"Sen de kalmak istersen eğer..." dediğimde cümlemin sonunu kaybettim Kamer'in yüzünde ama bana ters ters bakmadı sadece baktı işte, Memnun olmadığını savunamazdım.

Mahir bu durumdan kaçarak buz gibi baktı. "Yok. Ben hiç aile muhabbeti olayına giremem. Zaten bir sizinle konuşabiliyorum, diğerleriyle aram berbat. İyi olmasını da beklemiyorum açıkçası."

Elimdeki tencereyle arkamı döndüğümde Kamer'in ifadesiz duruşuna şaşırmamıştım bile fakat ben bir şeyler söylemek isteyen taraf oldum. Mahir ayaklandı. "Otur daha yeni geldin."

"Yok işlerim var," dedi Mahir sakinlikle. "Belki başka zaman gelirim. Kolay gelsin, afiyet olsun size."

"İyi madem," diye mırıldandığımda Kamer de ayaklanarak mutfaktan çıktı muhtemelen onu yolcu edecekti. Mutfağın penceresi hemen bahçenin dış kapısını hedef alıyordu. Kamer ve Mahir'i orada görmek beni gülümsettiğinde bir şeyler konuşmaya başladıklarını gördüm. Ama

bu pek keyifli bir diyaloga benzemiyordu. Kamer'in hafiften telaşlı halleri ve Mahir'in tavrındaki gerginlik ortada bir sorunun olduğunu ve bu sorunun ikisini de ilgilendirdiğini gözlerimin önüne öylece serivermişti.

Birkaç dakika belki de daha fazla orada öylece konuştular. Bir yandan yemekleri hazırlıyor diğer yandan onlara bakıyordum. Az sonra Mahir gittiğinde Kamer içeri girdi. "Bir şey mi var?" diye sordum saklamadan. "Sizi izliyordum."

"Önemli bir şey değil," diye geçiştirdi. Saate bakarak, "Gelirler bizimkiler de birazdan," dedi.

"Ama daha yemekleri yapmadım."

"Yaparız birlikte," diye girişti hevesle. Ona tip tip baktığımda güldüm. "İyi salatayı sen yap. Yine fotoğrafını falan çekersin."

"Hayır bu sefer müzeye kaldıracağım."

Kamer, dediği gibi direkt salatayı yapmaya başladı ben de bir yandan pilavı. İkimiz öyle iyi anlaşıyorduk ki, evliliğimiz hiç olmadığı kadar keyifli geçiyordu. Her şeyimdi. Her şeyimi onunla paylaşıyor ve yaşıyordum. O da keyifliydi. Aytaç meselesini de halletse her şey daha iyiye gidecekti ama bilirsiniz bu hayatta hiç kimse dertsiz değildir, kaldı ki Kamer gibi bir adamın başında bir sorun olmaması imkânsızdı. Pilava suyunu koyarken, "Çetin'in doğum günü için hiçbir şey almadım," dedim. "Üç gün sonra ya."

"Ben ikimiz adına güzel bir şey düşündüm sen merak etme," dediğinde ona dik dik baktım. Kamer ağzına bir salatalık attığında onu yemeye başladı. Ondan bir cevap beklediğimi fark edince gülerek gözlerini kıstı ve nihayet yüzüme bakarak ağzındaki bittikten sonra konuştu: "Kardeşimin, düğününü ben yapacağım."

"Ne?"

Kafasını salladı. "Aslında bu bir hediye sayılmaz çünkü zaten yapacaktım. Kendime bir söz vermiştim. Çetin'in, Andaç'ın, Aytaç'ın, Zeynep'in... Hepsinin düğününü ben yapacaktım. Sözümü tutacağım. Kardeşlerim çünkü onlar benim."

"Ya," diye gülümsedim içim pamuk şeker gibi olduğunda. Kamer saf bir tebessümle salatasını yapmaya devam ettiğinde onu düşündüm. "Peki ama bütçe seni zorlamaz değil mi? Sen kaldıramayacağın taşın altı-

na elini koymazsın onu biliyorum ama... Tabii Çetin de buna ne kadar müsaade eder..."

"Hiçbir şey diyemez merak etme," dedi Kamer rahatlıkla. "Ben her şeyi halledeceğim sen o güzel kafanı yorma böyle şeylere." Sesli bir şekilde güldü ve karnıma baktı. "Değil mi babası?"

Kıkırdadım. "Benden çok onunla konuşuyorsun ama sen de..."

"Oho şimdiden kıskanmaya başladı babacığım bu annen," diye ekledi Kamer. "Sen bir doğ, o zaman görürüz şenliği."

"Aman," dedim pilavın suyu tamamen döktükten sonra. "Hiç de kıskanmayacağım."

"He yavrum he."

Kendime mâni olamadan gülmeye devam ederek Kamer'e kedi gibi sokuldum. "Yavrun muyum gerçekten?"

Kamer sıcak bedenini bana yasladığında derin bir nefes alarak, "Sen benim canımsın," dedi. "Siz benim canımın ta içisiniz."

Gülümsedim. Kamer, domatesleri doğramaya geçtiğinde çabucak şekerpare hamurunu yapmaya başladım. Alper ve Andaç benden bu tatlıyı istemişti. "Biraz un döker misin?" diye işaret ettim gözlerimle tezgâhtaki un kutusunu göstererek. "Biraz cıvık gibi hamuru."

Kamer, un kutusunu yanıma getirip içindeki küçük tabağa bir miktar un koyarak bana gösterdi. "Yeter mi bu kadar?"

"Dök biraz," dedim ellerimin hafifçe çekerken. Kamer, unu ağır ağır dökerken onu durdurdum. "Tamam yeter galiba." Kamer tabağı geri çekerken doğruldum ve hafif kirli sakallarına bir öpücük bıraktım. "Sağ olun şefim."

"Ne demek şefim," diye güldü ve unu yerine bıraktı.

"Kamer, pilavı da şuradaki beze sarsana iyice," diye konuştum.

Durdu ve bana baktı. "Ulan ben iyice alıştım bu işlere. Ne yapsam işe gitmek yerine seninle ev hanımcılığı mı oynasam?"

"Çok manyak bir fikir bence," diye güldüm hamuru yoğurmaya devam ederken. Kamer, "Ya tabii," diye homurdandı sonra da dediğimi yaptı. Birlikte sofrayı hazırladık. Tabii o pes etti ama bu bile onun için

bayağı bir nirvana sayılırdı. Adamı, mutfaktaki sarı bezle arkadaş yapmıştım resmen. Üzerimizi değiştirdikten sonra çorbanın altını yaktım. Kamer esneyerek mutfağın kapısında dikildiğinde zil çaldı. "Lan tam da uykum gelmişti. Evde yokuz deyip yollayalım mı şunları? Hadi!"

"Ay yok artık," diye büyüttüm gözlerimi ve olduğum yerden ayrılarak kapıya yürüdüm. Kamer olduğu yerde durdu ve kapıya baktı. Ona gözlerimi devirdiğimde iç çekerek dudağımın kenarını kıvırdım ve nihayet kapıyı açtım.

Kapıyı açar açmaz Andaç ve elinde tuttuğu kamera ile karşılaştım. "Evet arkadaşlar, görüyorsunuz bu da benim dünyalar tatlısı yengem ve biz bu akşam onların evine yemeğe geldik..."

"Andaç?" dedim şaşkınlıkla.

Çetin üzülerek kafasını iki yana salladı. "Maalesef. Andaç dediğini yaptı. O artık iflah olmaz bir *Youtuber*."

Andaç'a hayretle baktığımda bana selam vererek içeri girdi, ardından direkt Kamer'e yönelerek kayda devam etti. "Ve işte kızların dibinin düşeceği, ağızlarının suyunu akıtacağı adam Kamer Alptekin. Yalnız yorumlara düştüm falan yazmayın kendisi evlidir, yakında baba olacaktır... Ama yalan yok ben bile düşüyorum, kuma olarak alabilirsin beni Kamer Bey. Gıkımı çıkarmam."

Kamer ters bir ifadeyle, "Oğlum ne yapıyorsun lan sen?" diye sordu. "Kapat şu zımbırtıyı."

Andaç devam etti: "Abi abonem artacak sayende bir dur ya."

"Andaç o kamerayı kapat yoksa bir yerine sokarım, görürsün sen o zaman abone nedir! Kapat lan!"

Andaç derin bir nefes alıp kaydı durdurduğunda kafamı gülerek iki yana salladım daha sonra da diğerlerini içeri aldım. Çetin'i, Zeynep'i, Şebnem'i ve Alper'i... Hepsine sımsıkı sarıldım. "Bence direkt mutfağa geçelim sofra hazır sayılır."

Birlikte mutfağa geçtiğimizde Andaç sofraya bakıp gözlerini büyüttü. "Aha! Bu salatayı da Kamerciğim yapmış nerede görsem tanırım... O yüzden hemen bir kayda alıyorum." Kamerasını açtı ve salatayı çekmeye başladı. "Görüyorsunuz arkadaşlar adam dünyaya yetenek abidesi olarak gelmiş. Hem çocuk hem de salata yapmak büyük zanaat."

Çetin, Andaç'ın ensesine bir tane geçirdi. "Lan kapat şunu. Kaç gündür kafamızı belledin yeter!"

Andaç kamerayı aşağıya indirdiğinde önce Çetin'e sonra da Kamer'e baktı. "Ama abi daha kışkırtma çekeceğim sizlerle ya! Bak ilk videomu iki gün önce yükledim şimdiden on bin kişi izledi."

Kamer homurdandı. "O on bin kişiye acil beyin nakli."

"Bir gün fenomen olduğumda sizi tanımayacağım," dedi Andaç. "Ben de artık paranın bozduğu insanlardan biri olmak istiyorum."

"Sen zaten bozuksun oğlum," dedi Kamer gülerek. "Çok zorlanmayacağına eminim."

Alper sesli bir şekilde güldüğünde Andaç ona ters bir bakış savurdu. "Sen hele küçük enişte... Seni de menajerim yapacaktım ama hakkını kaybettin. Yazıklar olsun."

"Aman," diye dalga geçti Çetin keyifle. "Alper de çok meraklıydı zaten. Çocuk okuyup avukat olacak sen ne peşindesin? Oturup efendi gibi dersini çalış." Sonra Zeynep'i gösterdi eliyle. "Hayır bizim bu salak da dur demiyor. Hatta ikisi birlikte..." Durdu ve konuşacağı şeyi düşündü, sanırım diline düşürememişti. Andaç gülerek tamamladı. "Kız arkadaşımla birbirimizi ne kadar tanıyoruz videosu..."

"Ha!" dedi Çetin doğru noktaya basarak. "Millet sizin birbirinizi ne kadar tanıdığını ne yapsın ya? Mal mısınız siz?"

Zeynep omzunu silkti. "Öyle deme abi, çok izleniyor öyle şeyler."

"Ülkede üç beş kişi kaldık yemin ediyorum kafayı sıyırmayan..."

Andaç, "Valla ne derseniz deyin abi, ben artık bu yoldan dönmem," dedi. "Hem artık herkes fenomen. Sokaktaki üç kişiden beşi ünlü..."

Çetin ağzının içinden homurdandığında Şebnem'le çorbaları servis etmeye başladık. "Tamam neyse hadi susun da yemeğe başlayalım," dedim sakin bir sesle. "Çorbalarınız soğumasın."

Andaç kamerasını kenara bıraktığında sofraya oturdu ve kaşığını eline aldı. "Eline sağlık yenge, çok güzel görünüyor her şey."

"Afiyet olsun," diye oturdum ben de hemen Kamer'in yanına. Mutfaktaki masamız büyüktü ve biz aslında çoğu şeyi iki kişilik almak yerine daha kalabalık ayarlamıştık çünkü biz bu evde iki kişi olmayacaktık. Daima onlar için de bir yerimiz olacaktı. İnsan ailesini bırakamazdı ki. Hep

beraber harika bir akşam yemeği yedik. Sonra da oturma odasına geçtik. Kamer'in yanındaki yerimi aldığımda usulca ona yaslandım. Andaç saf bir tebessümle şöyle dedi: "Her şey tamam bir Aytaç eksik."

Kamer ağır bir yutkunmayla, "Benim yüzümden burada değil," dedi. "Bunu biliyorum."

Çetin bunu reddederek kahverengi gözlerini Kamer'e kilitledi. "Senin yüzünden falan değil. Aytaç'a zaten ben de ulaşamıyorum artık. Kendine bir şey yapmadığına eminim ama bu kafa dağıtma mevzusu fazla oluyor. Bunca zaman geçti bir kez bile elimi kaldırmadım ona, siz şahitsiniz ama bir boklar yer de öyle gelirse elimden kimse alamaz böyle bilesin."

"Dur bir," dedi Kamer kaşlarını çatarak. "Evet ben de çok huzursuzum bu durumdan ama ne yapacak sanki oğlum. Aytaç'ı ben tanıyorum, siz tanıyorsunuz... O ulaşılmak istemiyorsa kimse ona ulaşamaz. Ha! Eve gelmiyor, sebebi de belli ama beni geçtim size bunu yapmamalı. Haftalar geçti hâlâ ortada yok."

"Bak ben normalde ondan bu kadar şüphelenmem hatta yalan yok senden sonra ona güvenirim en çok ama herif ne gittiği yeri söylüyor ne de yediğini, içtiğini... Kendine başka bir hayat kuracaksa bu böyle olmaz," dedi Çetin. Çetin'i ilk kez böyle görüyordum. Sanki bir şeyler olduğunu ya da olacağını seziyor gibiydi çünkü Aytaç'ı tanıyordu sadece aklına getirip de dudaklarından dökülmesinden korktuğu şeyler vardı. "Madem sana inanmıyor, sindiremiyor olanları eyvallah... Ama bunun yolu yordamı bu değil."

Arada birkaç saniyelik soğuk bir sessizlik geçtiğinde Kamer sıkıntıyla mırıldandı: "Onu anlamaya çalışıyorum, ne olursa olsun hep onun tarafından bakıyorum olaylara ama bazen bu istediğim gibi gitmiyor. Kafam atıyor. Aytaç," dedi sesini bir ton artırırken. Herkesi kendinde toplayıp öyle devam etti sözlerine. "Mahir'i koruduğumu üstelik Mahir'i ona tercih ettiğimi düşünüyor. Bu kadar net!"

Andaç'ın ifadesizliği beni ürkütmüştü.

Çetin keyifsizce güldü. "Aytaç böyle biri değil... Değildi."

Kamer bir şeyler daha eklemek isterken Andaç'ın gözlerini kilitlediği yerden konuşmasına dikkat kesildik. "Yaşadığı ve içinde tuttuğu şeyleri bilmiyorum, bana da anlatmadı. Doğru düzgün oturup konuşamadık

bile, onunla hasret bile gideremedim ki ben, abi... Ama eğer böyle bir şey yaparsa onu mahvederim. Kendini bir tercih olarak bile düşünmesi o kadar fazla ki..." Çaresizce soluklandı. "Yok... Ben hiçbir şey düşünemiyorum ya! Ciddiyim o kadar uzağımdaki Aytaç. Herkesi geçtim benimle bile konuşmuyor. Benimle bile!"

Alper sıra sanki ona gelmiş gibi konuştu. Sesi sakin ve ılımlıydı. "Hepimizin hayatında böyle dönemler olur. Bilirsiniz işte, çoğumuz yaşarız bunu. Bir an gelir ve kimseyle konuşmak istemezsiniz, kendinizden bile kaçmak istersiniz... Yaşananlar ona ağır gelmiş olabilir ki kolay değil bunlar. O da böyle olsun istemezdi. Aytaç'ı benden daha iyi tanıyorsunuz siz, ben sadece gördüğümü ve anladığımı yorumluyorum. Er ya da geç bir kuş muhakkak kafesine döner."

Alper'i dinlerken onun güzel yüzünde ve bakışlarında yeni fark ettiğim bir şey vardı: Yaşadıkları. O da bir dönem benimle konuşmamıştı ama sonra düzelmiştik. Hakikaten de öyleydi. Hayat bizler içindi ve biz de hayatı kendimize göre yaşıyorduk. Bazen kafesimizden kaçıyor, bazen kafesimizin kilidini üstünde bırakıp geri geleceğimizi belirtecek şekilde uçuyorduk başka diyarlara... Bu bir özgürlük olduğu kadar tutsaklık da sayılırdı.

Aytaç varlığı ile içimizi ısıtırken yokluğu ile bizi parçalara bölmüştü. O yokken biz eksiktik. O yokken bir şeyler yarımdı.

"Neyse," dedi Andaç gülümsemeye çalışarak. "Ben kardeşimi tanıyorum. Er ya da geç kürkçü dükkânına geri dönüp her şeye kaldığı yerden devam edecek, öyle değil mi?"

Çetin ve Kamer asla bir tepki vermediler sanki buna inançları kalmamış gibiydi.

Yine de dile getirmediler.

"İçecek bir şeyler getireyim size," diye ayaklandım ortamı bu karar-mış rehavetten kurtarmak istercesine. Ayağa kalktığım anda Andaç da benimle ayaklandı. "Ben sana yardım ederim."

Afalladım. "Yok, ben hallederim Andaç."

"Olur mu öyle şey ya?" diye güldü yüzündeki anlam veremediğim imasıyla. "İki canlısın zaten. Ben bardakları dizerim sen hiç tasa etme."

Çetin homurdandı: "Hiç hayra alamet değil bu hallerin hiç..."

Andaç, "Sen zaten beni bir beğenemedin gitti abi," dediğinde çoktan mutfağa gitmek için odadan çıkmıştım. Andaç peşimden geldiğinde buzdolabına yöneldim fakat mutfağın kapısını kapattığında kaşlarımı çatarak ona mesafeli bir bakış attım. Ses tonu kısarak yanıma geldi. "Aymiracığım, güzel yengem senden bir şey istiyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Az sonra kocanı delirttiğimde onu sakinleştirmeni."

"Ne?" dedim yüzümü ekşiterek. "Ne demek istiyorsun anlamadım?"

Susmamı istermişçesine sesini biraz daha kısarak sinsice güldü. "Kamer abime kışkırtma videosu çekeceğim."

Andaç'ın sözlerinden sonra gözlerim iri iri olduğunda kafamı iki yana sallayarak korkuyla, "Andaç sen kafayı mı yedin?" diye sordum ciddi ciddi. "Kamer seni öldürür."

"Bir şey olmaz," dedi keyiflenerek. "Bak söz, ortalık dağılırsa ben toplarım."

"Peki, senin dağılan suratını kim toplayacak?"

Andaç yokuş aşağı koşarken duvara çarptı sanki. Bu beni gülümsettiğinde bozuntuya vermemeye çalışarak "Sen düşünme beni," dedi. "Benim bebek cildimi eski haline getirecek bir sürü doktor var ülkede."

"Andaç ama bak ben şaka yapmıyorum," diye konuştum sonra. "Kamer'i biliyorsun. Asla hoşlanmaz ki bunlardan."

"Maksat da bu zaten," dedi kamerasına yönelirken. "Hadi bak çok eğleneceğiz. Lütfen ya!"

Bana o kadar istekli bakıyordu ki ona hayır diyememek ne kadar zorsa az sonra yaşanacakları adım kadar bilmek da o kadar kolaydı. Göğüs kafesimde biriktirdiğim havayı dışarı bıraktım ve kabul ettim. "Peki. Ama sonuçlarına sen katlanacaksın. Beni bulaştırma."

Kıkırdadı ve yanağımı sıkarak, "Sen var ya aslansın aslan," dedi. "Şebnem reis duymasın en sevdiğim yengem sensin."

"Öf," dedim gözlerimi devirip gülerken.

Andaç da gülerek beni takip ettiğinde içecekleri ve kuruyemişleri hazırlayarak içeri gittik. Ben ikramları yaparken Andaç da bana yardımcı

oldu. Şebnem ve Zeynep gülerek Andaç'a baktığında Andaç, "Evin yeni gelini ben oldum," diye mırıldandı.

Çetin, "Bir olmadığın o kalmıştı zaten," diyerek karşılığını verdi. Andaç belli belirsiz bir şeyler söylediğinde karşıdaki boş koltuğa oturarak dikkat çekmeden kamerayı hızla arkasına sakladı ve ayaklanarak onu yastıkların arasına sakladı. Yüzüm kızarmaya başlamıştı çünkü onun suç ortağı bendim. Kamerayı düzelttiğinde, "Bu yastıklar sırtıma iyi gelmedi," dedi. Gülesim geldi. "Ben en iyisi Kamerciğimin yanına otureyim."

"Gelme lan yanıma," dedi Kamer soğuk bir sesle.

Andaç umursamadan Kamer'in yanına oturduğunda gülmemek için kendimle olan mücadelemi başlattım. Kamer ters ters bakarak kafasını salladığında boğazımı temizleyerek tabaktaki fıstığa uzanıp ağzıma attım. Andaç oyununa başlamıştı ve durmaya niyeti yoktu. Bacak bacak üstüne atarak elini Kamer'in omzuna koydu. Parmaklarıyla onun kirli sakallarına dokundu. "Ee?" dedi. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Kamer hızla onun ellerini iterken, "Gel çık üstüme," dedi. "Manyak herif."

"Aymiracığım alınmasın," dediğinde gözlerim koca koca oldu ve öksürdüm. Andaç gülerken Kamer kafasını ona çevirdi. "Andaç akşam akşam belanı benden bulma koçum."

Zeynep içeceğinden bir yudum aldığında Kamer ona bakarak "Ya kızım şunu bir düzeltemedin sen de," dedi. "Bir ilişki yaşanırken insanlar birbirine bir şeyler katar ama siz..."

Zeynep alınarak, "Ama abi sen de kalbimi kırıyorsun," diye konuştu. "Andaç zaten hep böyleydi."

Andaç kaşlarını çatarak Kamer'e baktı. "Sen de beni bir beğenemedin abi. Ne yapayım karakter değişimine mi uğrayayım? Ben en başından beri böyleyim. Nerede itlik, serserilik, boş işler varsa orada benim namım yürür."

Kamer bıkkınlıkla kafasını salladı. "Sözlerine üzülerek katılıyorum."

Andaç anında yumuşayarak bana göz kırptı ve Kamer'e doğru biraz daha yaklaşarak içeceğini eline aldı. "Neyse sen boş ver beni abi," dedi. "Babalık heyecanı falan nasıl gidiyor anlat az da dinleyip aydınlanalım."

"Her gece Allah'a bana senin gibi bir evlat vermemesi için dua ediyorum, Andaç."

"İnşallah ters teper bu dualarn."

"Hiç sanmıyorum," dedi Kamer gülerek.

Andaç, "Sen onu bana emanet et, bak gör dünyanın sekizinci harikasına çevirmiyor muyum ben?" diye mırıldandı. Andaç bir yandan kamerayı kontrol ediyor diğer yandan bana bakıyordu. Açıkçası diken üzerinde oturduğumu söylemek istiyordum çünkü az sonra burada keyifli anlar yaşanmayacaktı.

Gergin tavrım Kamer'in dikkatini çekmiş olmalı ki ilgiyle gözlerime bakarak, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Kafamı hızla aşağı yukarı salladım.

Kamer güzel gözleriyle çehremi süzmeye devam ederken Andaç, dikkatini üzerinde toplarcasına konuştu ve Kamer ona döndüğünde ağzının içindeki tüm içeceği onun yüzüne tükürdü. Hapşırır gibi.

Bir anda irkilen Kamer ve peşinden gelen biz olayı anlamaya çalıştığımızda Andaç ağzının kenarını silerek, "Abi..." diye kekeledi. "Abi ben istemeden oldu..." Hızla eline bir kuru mendil alıp Kamer'e uzattı. Sonra vazgeçti. "Ya da ben sileyim dur..." Kamer ne tepki vereceğini hâlâ düşünüyor gibiydi. Sakinlik ve delilik arasındaki ince çizgideydi. Andaç'ın gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüğümde dudaklarımı ısırdım. Mendili ona uzatırken bir şey daha oldu ve bu sefer de elinde tuttuğu bardağın içindekini Kamer'in üzerine döküverdi.

Gözlerim iri iri açıldığında Andaç sahte bir korkuyla geri çekildi. Çetinler olduğu yerde şaşkınlıkla onlara bakarken Kamer'in gözlerini kapattığını gördüm. Derin bir nefes alarak sakince gülümsedi. "Andaç..." Daha geniş gülümsedi. "Gözlerimi açtığımda seni karşımda, değil karşımda, bu evin içinde görürsem içinden geçerim, koçum. Siktir git lütfen. Bak ağzımı bozuyorum ama kibar da davranıyorum... Bilirsin ben böyle davrandığımda daha sinirli olurum."

Andaç gülmek ve gülmemek arasında gidip gelirken beni gördü. Ona hayretle bakarak kafamı iki yana salladım. Çetin hareketlenerek, "Andaç kör mü lan gözün?" diye uyardı onu. "Adamı belediye hortumu gibi suladın."

Şebnem o anda gülerek dudaklarını ısırdı. Ortamdaki herkes o kadar farklı bir ruh hali içindeydi ki, gülsek Kamer kızacak gülmesek içimizde kalacak.

Kamer, "Gitti mi lan bu zibidi?" diye sordu bize. "Bak gözlerimi açtığımda karşımda duruyor olursa ciddiyim kırarım bir tarafını."

"Tamam bir sakin ol," diye yaklaştım ona ve Andaç'a bakarak gözlerimle dışarıyı işaret ettim. "Gitti o."

Kamer sözlerimin üzerine derhal gözlerini açtığında onun bu kadar çabuk bir dönüş yapacağını hesap edememiştim. Kamer iri gözleriyle ve teninden akan portakal suyuyla Andaç'a öfkeli bir şekilde bakarken yutkundu. "Oğlum bak, şansın var hâlâ. Efendi gibi çık git karşımdan yoksa kıracağım bir yerlerini."

Andaç onu duymazlıktan gelirken köşedeki masanın üzerinde duran sürahiyi kavrayarak bir bardak su ile arkasını döndü ve Kamer'e doğru konuşarak, "Abi senin şimdi üstün başın yapış yapış olmuştur, dur ben seni yıkayayım," deyip saniyeler sonra elindeki bir bardak suyu Kamer'in yüzüne ve bedenine çarptırdı.

Zeynep ufak çaplı bir çığlık attığında Çetin ayaklanarak, "Andaç," diye bağırdı lakin ona kalmadan Kamer oturduğu yerden öyle bir ayağa kalktı ki tabiri caizse evin içinde bir deprem yaşandı. Hızla gelişen olaylar karşısında Andaç, arkasını dönerek odadan koşarak çıktığında işittiğim şey, "Yengecim kusura bakma, ben koltuklarını silerim," dediği oldu fakat onun sesini Kamer'in öfkesi bastırdı. "Andaç buraya gel! Buraya gel öldüreceğim seni."

Az sonra hep birlikte bahçedeydik. Hava kararmıştı ama evimizin kapısının önünde duran sokak lambası bizim ışığımızdı. Andaç, Kamer'i etrafında koşturmaya devam ederken Şebnem ve ben olanları gülerek izliyorduk. Çetin ise bana bakıp, "Kamer senin güldüğünü görse ne der acaba?" diye sordu ama ciddi değildi.

Zeynep ise onları kayda alıyordu.

Çetin bu sefer ona döndü ve Zeynep'in kafasına bir tane vurdu. "Kızım kapat şunu başlayacağım sizin kışkırtmanıza da lan! Ayrıca o videoyu nah koyarsınız internete."

Zeynep, "Ya bir sus abi," diye gülerek ileri yürüdü. Kamer, ıslak kıyafetleriyle Zeynep'in onu çektiğini gördüğünde duraksadı ve şaşkınlıkla kameraya bakarak, "Ne oluyor lan?" diye sordu.

Andaç nefes nefese kalmış bir şekilde Kamer'in yanına geldiğinde güldü ve el sallayarak, "Evet arkadaşlar, Kamer abimi nasıl kışkırttım

videomuzun sonuna geldik, videoyu beğendiyseniz beğenme tuşuna basmayı ve kanalıma abone olmayı unutmayın," dedi.

Kamer sert yüz ifadesiyle, "Başlarım senin kanalına," diye yükseldi ve Andaç'a bir tane iyisinden vurdu. Bu ciddi bir darbeydi. "Çocuk mu var senin karşında? Üç beş kişi izleyecek diye insanlıktan çıkardın beni... Sil şunları yoksa kanalına çektiğin son video cenaze videon olur. Takipçilerine helvanı ben dağıtırım merak etme."

Andaç şaşkın bir halde ama keyfinden asla ödün vermezken elini kafasına götürdüğünde Zeynep'e baktı. "Zeynep kapatsana sen de videoyu." Güldü. "Karizmayı çizdirdik ama çekeceğimizi çektik."

Zeynep kamerayı indireceği sırada Kamer atik bir hareketle koştu ve Zeynep'in elindeki kamerayı kaptığı gibi havaya kaldırıp Andaç'a gösterdi. "O videoyu sileceksin yoksa gözünün yaşına bakmam kırarım bu kamerayı. Daha bununla da bitmeyecek bu. Oğlum senin var ya..."

Andaç elini kafasının üzerinden indirip hızla temkinli bir şekilde Kamer'e yaklaşarak orta yolu bulmaya çalıştı. "Ya abi yazık günah o kadar para verdim yapma. Hem ne olacak ki alt tarafı bir video çektik işte bu işin raconu bu abi."

"Başlarım senin raconuna," diye bağırdı Kamer. Uzun zamandır ilk defa bu kadar öfkeliydi çünkü bu tip olaylardan asla hoşlanmazdı. "Bir yemediğin bok o kalmıştı. Oğlum bir tane akıllı yok mu lan burada? Bir tane lan, bir tane."

Konuşan kimse olmadığında derin bir nefes aldı ve dudaklarını yalayarak gözlerini kapattı. Üstü başı berbat bir haldeydi. Dudaklarını yaladığında tadını aldığı şeker yüzünü ekşitti. "Yapış yapış ettin her yerimi, it herif."

"Yıkayayım abi?" diye fısıldadı Andaç. "Çok iyi yıkarım ben. Zeynep'e sor."

Çetin çıkıştı. "Anlamadım?"

"Ha!" dedi Andaç küçülerek. "Dilim sürçtü kayınçom, Alper diyecektim ben. Dün sırtını ovalamak için..." Doğruldu ve bağırdı. "Abi ben bunları size niye anlatıyorum ya? Alt tarafı bir *YouTuber* olalım dedik ne ettik sanki? Herkes *YouTuber* siz bilmiyorsunuz..."

"Sen herkes misin?" diye sordu Çetin.

"Değilim," dedi Andaç. "Ama benim bir şeyler yapmam lazım abi. Hem ne zararım var ki size..."

"Duyamadım?" dedi Kamer kendini hedef gösterip kollarını iki yana açarak. Andaç çabucak güldüğünde bu Kamer'i daha çok sinir etti. "Pardon abi... Yani iki bardak portakal suyundan başka ne zararım olabilir? Onu da çok görmeyin be abi, ekmeğimizin peşindeyiz biz de."

Andaç yine Andaç'tı.

Yine de onu çok seviyordum. Her şeyine rağmen her şeyimizdi.

Kamer öfkeden kalkıp inip göğsünün hareketlerini yavaşlattığında kamerayı indirdi. "Lan oğlum..." Ağzına gelen tadı ekşitti. "Andaç siktir git bak yoksa fena yapacağım. Ciddiyim tek bir tokatla bırakmam seni. Kendimi zor tutuyorum."

Andaç bilerek üstüne gitti ve onun koluna dokunarak, "Kızmadın değil mi, abi?" diye sordu.

Kamer şaşkınlıkla kafasını kaldırdığında Andaç'a yönelerek, "Bak benim de raconum başkadır," dedi. "Akşam akşam belanı benden bulma."

"Ah Kamer Alptekin," dedi Andaç derin bir nefes alıp vererek. "Neden Kamer Alptekin'sin ki sen..."

Çetin dümdüz bir şekilde homurdandı. "Andaç bokunu çıkarma."

Andaç kıkırdadı. "Kıskanma kıskanma."

"Oğlum harbiden insanları sinirlendirmeden duramıyorsun," dedi Çetin gülerek. "Allah bizi seninle sınıyor."

"Ne güzel derdiniz var işte, oturun şükredin."

Kamer onlar konuşurken kamerayı kurcalamaya başladı. Biraz uğraş sonucu gülümsedi ve elindekini Andaç'a uzattı. "Al şimdi git kimi kışkırtıyorsan kışkırt."

"Sildin mi?" diye sordu Andaç müthiş bir hayal kırıklığıyla.

Kamer kafasını salladı. "Evet ve şimdi sen de gidip o sıçtığın koltukları sileceksin. Yürü çabuk!"

"Ben hallederdim," diye mırıldandığımda Kamer beni susturdu. "Elini bile sürmeyeceksin. Bu it her şeyi yapacak. Bulaşıkları da yıkayacak. Görsün bakalım bana bulaşmak nasıl oluyormuş..."

"Ama abi zaten silmişsin videoyu..."

"Ulan maskara ettin beni, it," dedi Kamer, Andaç'a dönerek. "İki tane bulaşıktan bir şey olmaz. Hani iki bardak portakal suyu ya..."

Olanları gülerek izledik. Ah zavallı Andaç... Sonunun böyle olacağını sen de çok iyi biliyordun ama neyse...

Birkaç saat sonra Çetinler gitmişti. Andaç koltukları hakikaten silmiş, bulaşıkları da yıkamıştı. Tabii ona kıyamayıp kızlarla yardım etmiştik. Ben de yatak odamızdaydım ve geceliğimi giymiştim. Ayna karşısında saçlarımı tarıyordum. Aslında hiç de adetim değildi ama Kamer duştan çıkana kadar vakit geçirmek istemiştim. Elimdeki tarağı saçlarımın arasından çekerken odanın kapısı açıldı ve Kamer belini saran havluyla içeri girerek kapıyı kapattı. Aynadan ona bakıp gülümsedim. "Temizlendin mi güzelce?"

Gözlerini devirdi ve elindeki küçük havluyu saçlarına sürterek yanıma geldi. "Bak aklıma getirme yine. İyice zıvanadan çıktı dangalak."

Güldüm. "Eğlendi işte ya o kadar da şey etme..."

Duraksadı ve bana tepemde dikilerek dik dik baktı. "Sen de kışkırt beni... Deli bir tane değil ki hepsi deli."

"Ay ne var yani," diye omzumu silktim saçlarımın arasından tarağı çekerken.

Kamer elindeki havluyu yatağın üzerine atarken arkamda durdu ve eğilip önce saçlarımı kokladı sonra da boynumdan öptü. "Çok şey var," dedi sesi ılık ılık tenime dökülürken. "Burada seni her gün, her saniye deli gibi manyak gibi özleyen bir adam var mesela."

Kamer kalbimi sıcacık ederken içimden akıp giden o hissin verdiği tat paha biçilemezdi. Dudaklarının sıcak dokusu benden uzaklaşmazken usulca ayaklandım ve nemli saçlarını düzeltirken dudağına bir buse bırakıp geri çekildim. "Kamer," diye fısıldadım, sanki kendi kendime konuşuyormuşçasına. Elleri bel çukuruma oturduğunda gözlerimle saçlarını takip ettim lakin gözleri gözlerimdeydi. "Hım?"

"Kamer ben seni çok seviyorum," dedim. "Sana bu zamana kadar belki de hiç haykırarak kendimden geçerek bunu itiraf etmedim ama çok seviyorum seni. Belki hislerimden ilk emin olduğum zaman söyleyemedim hatta hiç belli edemedim ama... Çok seviyorum işte. Öyle böyle değil."

Kamer afalladı. "Aymira?"

"Hı?"

"İyisin değil mi?"

"Evet," dedim sakince. "Çok iyiyim hatta fazla iyiyim sadece geriye dönüp baktığımda, gözlerine baktığımda bunları düşünüyorum. Kaybettiğimiz vakti ve dilimde öldürdüğüm kelimeleri... Sana doya doya aşığım diyemediğim anları..." Gülümsedim ve ellerimi gözlerinin kenarına götürerek sevdim. Bana öylece bakıyordu ve sanki yolunda gitmeyen bir durum olduğunu sezmişti oysa hiçbir sorun yoktu. "Kamer, seni çok seviyorum."

Birkaç saniye tepki vermedi, ardından gülümsedi. "Ben de seni." İç çekti. "Bunu söylemene bile gerek yok çünkü biliyorum ama sen böyle konuştukça ben mutlu olmak yerine kötü hissediyorum."

Kıkırdadım. "Alışık olmadığın için mi?"

"Hayır," diye reddetti hızla. "Alışmaktan korktuğum için."

"O halde," dedim gülümseyerek. "Buna alışsan iyi olur."

"Hormonların seni romantik biri yapmaya başladı iyice," diye gülümsedi beni kendine çekerken. Gözlerimi devirdim. "Sanırım bunun da etkisi var."

"İşte bu dürüstlüğünü seviyorum," dedi beni birkaç kez daha öperken. Daha sonra saçlarımı arkaya attım, Kamer de o sırada eşofmanını giydi. Yatağımızın saten çarşafını kaldırdım ve öylece uzandım lakin tam şu anda Kamer ışıkları kapatmadan önce onu durdurdum. "Tatlı!"

"Ne?" dedi Kamer saf saf.

"Kamer, mutfakta biraz tatlı olacaktı getirir misin?"

"Yavrum saat kaç oldu haberin var mı?"

Ona kızdım. "Ya getir diyorsam getir, bana ne saatten?"

Gözleri irileşti. "Hayda!" Elini indirerek odanın kapısını açtı ve söylenerek mutfağa gitti. Birkaç dakika içinde elinde tatlı tabağı ve bir bardak suyla içeri girdi. "Şimdi sen su da istersin."

Dudağımın kenarını kıvırarak yatağımın ucuna geçtim ve oturdum. Yanağından öpüp, "Canımın içi," dedim. Gülümsedi benimle. Kucağıma tatlı tabağını koydum onu afiyetle yemeye başladım.

Kamer bana şaşkınlıkla bakarken, "İyice şişmeye başladın sen de maşallah," dedi. "Ele avuca sığmayacaksın bu gidişle. Az ye az!"

Elimdeki çatalı gözlerine tutarak ağzımdaki bitirip konuştum: "Sen ne anlarsın ki? Dua et evde var olan bir şeyi aşerdim. Bu sıcakta mandalina falan aşermedim dua et."

"Valla hiç aşerme öyle şeyler boşuna," diye dalga geçti. "Bu saatlerde dolaşamam market market."

"Allah Allah," dedim ona sol kaşımı kaldırıp bakarken. "Öyle bir dolaşırsın ki..."

Kamer ses etmeden esnediğinde gözlerinin kenarının kızardığını gördüm. Gülümsedim. "Uyu sen. Bak sabah da erken kalkıyorsun."

"Sen tatlını bitir de uyurum."

"Bitiririm ben, uyu sen."

"Şimdi kafamı yastığa koyarsam direkt uyurum," dedi. "Sana sarılarak uyumam lazım yavrum benim."

"Ben sana sokulurum sen hiç dert etme," diye göz kırptım ona. Kamer bir kez daha esnediğinde tabaktaki tatlıyı hızla yedim ve ardından suyumu içip masanın üzerine bıraktım. Sonra da yatağımıza girdik. Kafamı onun göğsüne yerleştirdiğimde ellerimle belini sardım. Çenesinin altında duran kafamı hareket ettirmeden gözlerimi kapattım. Teni sıcacıktı. Eliyle sırtımı sardığında, "Diana," diye fısıldadı. Dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. "Güzel geceler, güzel karım."

"Sana da," dedim iç çekerek. "Çok güzel gecelerimiz olsun, Kamer."

"Olacak," diye ekledi sakince, ılık ılık. "Çok güzel gecelerimiz olacak bizim."

"Yanımda sen olduktan sonra..."

Tekrar etti: "Yanımda sen olduktan sonra..."

Kelimeler yerini kalp atışlarımıza bıraktı. Uykuya dalar gibi sakin ama huzurlu bir şekilde....

Hayat bazı anları tekrar eder. Bazı anlar tekrarlarımızdan ibarettir.

Bugün Çetin'in doğum günüydü ve biz de öğleden sonra Kamer'le alışverişe çıkmıştık. Bu sadece onun için değildi, ev ihtiyaçlarımız içindi. "Şebnem," dedim marketteki reyonlara göz atarken. "O ayarladı her şeyi zaten."

"Biliyorum," dedi Kamer sakince. "Çetin'e sürpriz olmayacak gibi."

Güldüm. "E adam nişanlı artık, alışsın."

Bu Kamer'i gülümsettiğinde dudaklarıma buruk bir tebessüm yerleşti. Oraya öyle bir oturdu ki aldığım nefes ciğerime batı. Elimi konserveleri götürdüğümde, "Ben senin için hiç doğum günü organizasyonu yapmadım," dedim. "Hatta senin için hiç böyle şeyler de yapmadım."

"Gerek yok," diye mırıldandı kötü hissetmemi asla istemezken. "Hem ben sevmem biliyorsun hem de ne önemi var ki bunların... Ben senin için çok mu şey yaptım sanki?" Yüzünü buruşturdu. "Zerre haz etmem şu mevzulardan bunu da biliyorsun. Sakın yok yere canının sıkıp bebeğimizin psikolojisini bozma."

Aniden gülüverdiğimde ona şaşkınlıkla baktım. "Şu lafların beni öldürecek bir gün..."

Göz kırparak diğer yanıma geçti ve gülerek elimdeki konserveye baktı. "Ne bu?"

"Bezelye, sen pek sevmezsin ama..."

"Severim severim, senin elinden her şeyi yerim ben," deyip elimdeki konserveyi alarak market arabasına koydu. Biraz sonra da bebek bezlerinin olduğu rafa bakarak durdu. "Şimdi ileride buralarda da gezeceğiz değil mi?"

İç çekerek güldüm. "Ya öyle. Vay be nereden nereye."

Duraksadı benimle o da. "Sus sus o konulara hiç girme yoksa var ya... Elimde bir bebek bezi, biberon... Gerisini hayal gücüne bıraktım."

Gözlerimi kısarak düşündüm. "Hım. Bence on numara bir görüntü."

Kibirle ilerledi. "Benim olduğum her yer on numara zaten."

O giderken arkasından taklidini yaptım ve öyle devam ettim. Kamer elindeki market arabasıyla ilerlemeye devam ederken sağ taraftaki reyonlara dönmek isterken bir şey oldu ve birine çarptı. Çarptığı çocuk afallarken Kamer çatık kaşlarıyla sesini yükseltti: "Oğlum kör müsün sen?"

Çocuk bir şeyler diyeceği sıra yanındaki kız öne çıkarak Kamer'e baktı. Ona diklendi. "Sen körsün asıl. Doğru düzgün kullan arabayı."

"Ne?" dedi Kamer sinirle gülerken.

Saçları kıvırcık olan bu kız onun gülüşüyle daha da öfkelenirken, "Bir de gülüyorsunuz ya!" dedi. "Özür dileyin çabuk Mustafa Alp'imden."

"Neyinden neyinden?" dedi Kamer tavrını sürdürerek.

Bir saniye...

Bu kız ve bu çocuk... Gözüm bir yerden ısırıyor ama nereden?

Olanları ve onları sessizce izlemeye devam ettiğimde adının Mustafa Alp olduğunu öğrendiğim çocuk sakince kafasını salladı. "Tamam sorun yok, Nida. Olabilir böyle şeyler."

Kıvırcık saçlı kız itiraz etti. "Hayır sorun var. Bu adam şimdi senden özür dileyecek."

Kamer derhal gülüşünü sildi ve ciddiyetle, "İyi misin kızım sen?" diye sordu.

Mustafa Alp ani bir surat değişimiyle öne geçerek, "Şş," dedi. "Yalnız yavaş gel birader. Bir şey yok tamam, git işine."

"Adama bak ya..." diye güldü Nida. Evet, adı buydu sanırım. "Yürümeyi bilmiyor gelmiş atar yapıyor bir de bana."

Kamer sinirlerine hâkim olamayıp dalga geçercesine güldüğünde gözlerini benimkilerle buluşturdu. Bir şey diyemedim ona ve çocuklara döndüm. "Pardon? Sizinle daha önce karşılaşmış mıydık?"

Nida hızla bana bakarak, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Böyle kaba bir adamı bir kez gördüysem unutmam mümkün değil, biraz kin tutarım da."

"Hangi okulda okuyorsunuz?" diye sordum arayı soğutmadan.

Mustafa Alp yanıtladı: "Üniversiteliyiz biz."

"Sizinle daha önce karşılaşmıştık ya eminim," dedim yakaladığım ipin ucunu görmeye çalışarak. Mustafa Alp ve Nida bana anlamsız bakışlar atmaya devam ederken Kamer bıkkınlıkla, "Gidelim hadi," dedi. "Boş ver."

Mustafa Alp'in, Kamer'e ters ters baktığını gördüm.

Gözlerimi kısarak birkaç adım öne çıktım. "Alper?" dedim bir anda aklıma geldiği gibi. "Alper'i tanıyor musunuz? Yani benim kardeşim." Ses etmediler. Ekledim ve Alper'in gittiği okulun adını verdim. Bunu

söylemem onları şaşırttığında güldüm. "Size Alper'i sormuştuk. Siz o garip çocuklarsınız şimdi hatırladım."

"Garip mi?" dedi Nida alayla. Sonra düzeltti. "Yok, biz ona normal değil diyelim."

"İşte bak," diye olaya parmak bastı Kamer. "Kendileri de ne olduğunu biliyor işte. Normal değiller. Hadi gidelim Allah aşkına ya!"

"Bak birader beni germe," dedi Mustafa Alp katılaşan ses tonuyla.

Kamer, "Gerilsene hadi," diye tahrik etti onu ama kötü bir şey yapmayacağı her halinden belliydi zira karşımızdaki çocuklar da öyle değildi. Kötü değillerdi, sadece biraz tuhaflardı işte. Biz gibi değillerdi. Bu onları tuhaf yapmazdı kabul ama kendileri bile öyle olmadıklarını inkâr etmedikten sonra...

Nida, erkek arkadaşının elini tuttuğunda omzundaki çantanın kemerini düzelterek, "Of neyse ne," dedi. Sonra bana bakıp, "Yani olabilir ben çıkaramadım pek," diye devam etti. "Eşiniz sanırım, biraz daha kibar olsaydı kesin hatırlardım."

Kamer bomboş bir tabloyu izler gibi Nida'ya bakarken gülmemek için kendimi durdurdum. Uzatmadım. "Peki öyle olsun. Ben sadece sezgilerim ve hafızamı haklı çıkardım."

Nida tebessüm etmekle yetindi.

"İyi günler size," dedim gülümseyerek.

"Size de," dedi Nida, Kamer'e ters bir bakış atarak. "Lütfen siz de biraz daha dikkatli yürüyün."

"Emriniz olur," diye umursamadı Kamer sözlerine zıt bir halde.

Söylene söylene yanımızdan geçip gittiklerinde Kamer homurdanarak, "İki tane çocuk gelmiş bana ders vermeye kalkıyor," dedi. "Manyaklara bak."

"Ama sen de biraz daha sakin kalabilirdin sanki, hım?"

"Benim sakinim ki," dedi Kamer içecek reyonuna ilerlerken. "Ben aşırı sakinim şu an. Kendimi akşama saklıyorum. Andaç yine beni delirtecek ya, tüm hünerlerimi onun üzerinde sergileyeceğim."

Kıkırdayarak onu takip ettim. "Desene akşam yine Andaç kaç, Kamer kovala oynayacağız."

İkimiz de güldük ve bu alışmaya çalıştığımız aile düzenine ayak uydurarak alışverişimizi yapmaya devam ettik. Akşam olduğunda önce uğrayıp poşetleri bıraktık, sonra da hazırlanarak Şebnem'in ayarlamış olduğu mekâna gittik. Kamer ile el ele içeri girdiğimizde Andaç ve Alper'i sohbet ederken gördüm. Zeynep ve Şebnem de birtakım işlerle meşguldü. Çetin henüz ortalıkta görünmüyordu. Andaç bizi görünce hızla ayağa kalkarak yanımıza geldi. "Hoş geldiniz," diye gülümsedi sonra da Kamer'i alacaklı gibi süzerek, "O günden sonra iyice temiz görünüyorsun abi," dedi.

Kamer, eliyle Andaç'ın yanağını sıvazlarken, "Bugün bana sarma koçum," diye uyardı onu, sıcak bir sesle. "Bak sıfır şaka."

"Ama video çekeceğim yine," diye üsteledi Andaç. "Bu sefer de kayınçomu doğum gününde kışkırtmayı düşünüyorum."

"Oğlum adam daha yeni nişanlandı yapma," dedi Kamer olağanüstü bir sakinlikle. Elini, Andaç'ın yanağından çekip, "Çetin bana da benzemez biliyorsun," diyerek ekledi. "Hadi ben yine merhametli davrandım sana ama emin ol o kamerayı bir yerine sokar. Anladın mı beni abisi?"

Andaç, Kamer'in bu garip tavrı ve sözlerine karşı mesafe koyarken utanmış bir şekilde, "Abi sen benimle böyle konuşma ya," dedi. "Aşağıla beni, küfret bana... Ben alışkın değilim ki böyle sakin sözlere."

Kamer gözlerini kapatıp açtı. "İşte seni bu yüzden uyarıyorum lan dingil herif, ne yapmayı düşünüyorsan yapma."

"Neyse bakarız," dedi Andaç geçiştirerek sonra da arkasını dönerek kamerasını eline aldı. Kamer gözlerini devirdi. "Ulan ben de kime ne anlatıyorum ki zaten?"

"O sevdiği işi yapıyor," diye konuştum ileriye doğru yürürken. "Bırak yapsın ne yapacaksa."

"Bunu duymadım var sayıyorum," dedi Kamer sakince. Ellerimiz ayrıldığında önce Alper'i öpüp, sarıldım sonra da kızların yanına gittim. Şebnem masanın üzerinde duran hediye kutularını kontrol ediyordu. "Kolay gelsin," diye girdim sohbete. Sonra da etrafı süzerek devam ettim. "Çok hoş bir yer burası, Şebnem."

Gülümsedi. "Umarım Çetin de beğenir."

Zeynep sessiz bir şekilde güldü. "Beğenmemesi mümkün mü sence?"

Şebnem saf bir gülüşle karşılık verdiğinde gözlerinin içinin nasıl da berrak bir su gibi parladığını gördüm. Çetin için nasıl emek verdiğini ve eskiden şikâyet ettiği kendinden nasıl kurtulmaya çalıştığını... Her şeyi görüyordum gözlerinde ve bu öylesine hoştu ki... "Geliyordu değil mi?" diye sordu sonra Zeynep.

Şebnem, "Evet evet, gelecek," dedi çabucak. Birkaç saniye sonra telefonuna mesaj geldiğinde onu okudu ve irkildi. "Hatta geldi bile."

Acele eder gibi toparlandık. Şebnem pastayı eline aldığında Kamer, Zippo çakmağıyla mumları tek tek yaktı. Mekândaki bir görevli ışıkları kapattığında mumların aydınlattığı kadar parlayabildik. Andaç elindeki kameraya bakarak, "Umarım şarjım bitmez," diye homurdandı.

Alper, "Bence sen başka bir şey için dua et," dediğinde Kamer devamını getirdi. "Boşuna laf anlatma ona, dayak yemek artık onun için bir yaşam felsefesi."

"Bir karışmayın abi," dedi Andaç rahat bir sesle. Sonra da boğazını temizleyerek videoyu başlattı. "Evet arkadaşlar farkındayım şu an siyah bir ekranla karşı karşıyasınız ama az sonra canım kayınçom güneş gibi doğacak içeri." Şebnem'e seslendi. "Hemen ilerideki tatlı hanım onun nişanlısı bildiğiniz gibi..." Andaç kendi çapında bir şeyler söylemeye devam ederken kapılar aralandı ve Çetin içeri girdiğinde Zeynep elindeki konfetileri patlatırken biz de alkış sesleriyle karşıladık onu. Işıklar henüz yanmadığında Şebnem heyecanlı ve fazlaca mutlu bir şekilde onun yanına gittiğinde pastayı direkt ona doğru uzattı. "Hadi bir dilek tut!"

Çetin'in gözleri, Şebnem'i öyle bir gördü ki kaçmak mümkün olmadı ikisinden de. Ben bir Kamer'i biliyordum böyle güzel bakan, bir onu tanıyordum ben fakat Çetin'i de görmüştüm şimdi. Nasıl da güzel bakıyordu Şebnem'e, nasıl da kıymet veriyordu ona. Çetin derin bir nefes alıp gözlerini kapattığında birkaç saniyeyi geride bıraktı ve gözlerini açıp mumları üfledi.

"İyi ki doğdun kayınçom," diye yanına gitti Andaç, ışıklar açıldığında. "Yirmi dört oldun kerata. Eşek kadar adam oldun lan!"

Çetin, bir kameraya bir de Andaç'a bakarak, "Takipçilerine bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu.

Andaç, "Tabii abi," diye onayladı.

Çetin dümdüz bir ifadeyle kameraya bakıp, "Ya arkadaşlar azıcık beyniniz varsa bu adamın hesabına spam atın da kapansın hesabı," dedi. "Bakın azıcık vicdanınız varsa bizi bu dertten kurtarın."

Andaç ve Zeynep hariç herkes bu sözlere gülerken Andaç, kamerayı Çetin'in tabiri caizse ağzına kadar sokarak, "Arkadaşlar bu adam var ya bu adam..." Cümlelerinin devamı gelmezken düzeldi. "Neyse bugün senin doğum günün her türlü psikolojik şiddete açığım."

"Koca yürekli biri," diye dalga geçti Alper.

Şebnem, pastayı koltukların ortasında duran masanın üzerine bıraktığında görevlilerden birkaç tabak aldık. Bununla tamamen kendimiz ilgilenecektik. Çetin hafif bir mahcubiyetle, "Ya o değil de aga hiç gerek yoktu böyle şeylere," dedi.

Kamer gülerek, "Oğlum onu bana değil nişanlına söyleyeceksin," diye mırıldandı. "Kız senin için uğraşmış işte."

Çetin yutkunarak, "Şebnem, güzelim gerek yoktu ki buna söylemiştim sana," diye konuştuğunda Andaç oturduğu yerde içeceğinden bir yudum alarak, "Abi sen de bırak şu pozları ya," dedi. "Evlenince göreceğim ben seni."

"Ne alaka lan, salak?"

"Kamerciğime bakarsan anlarsın," diye gösterdi. "Herif kırk yıllık evli sanki. Bırak yani bu çıtkırıldım havaları."

Çetin, "Andaç sana burada bir uçarım," dedi. "Bundan sonra o boktan videolarını gökten çekersin."

"Çekerim abi sen hiç dertlenme."

"Sen iflah olmaz bir salaksın."

"Kalbimde kırılmadık yer kalmadığı için rahatım, abi ne yalan söyleyeyim."

Andaç'ın bu halleri bizi gülümsetiyordu. Çetin, Kamer'e göre daha istekliydi onunla laf dalaşına girerken bu hep böyle olmuştu. Kamer bir yerden sonra aşırı ciddiye bindiriyordu ama Çetin'in Andaç'a olan sabrı daha fazlaydı.

Dakikalar geçerken sohbetimiz ilerledi. Dans ettik, birlikte şarkılar söyleyerek eğlendik. Zaman bizi gecenin en koyu saatlerine itiyordu. Yorgundum ama mutluydum da her şeyden. Şarkılar dinlerken az sonra

içeri Mahir girdi. Evet, Mahir buradaydı. Onu görür görmez bizi buldu ve endişeli bir suratla yanımıza geldi. Şarkılar sustu. Biz sustuk. Kamer oturduğu yerden kalktığında Andaç, fevri bir hareketle, "Ne işin var senin burada?" diye sordu.

Kamer tepki vermezken Mahir'in gözleri yalnızca Kamer'i gördü. "Sana bir şey söylemem gerek. Daha doğrusu size!"

"Ne söyleyeceksin?" diye sordu Kamer düz bir ifadeyle.

"Aytaç..."

"Ne olmuş Aytaç'a?" dedi çabucak Andaç. "Ne oldu ona?"

Mahir'in yüzündeki ifade pek de iç açıcı görünmüyordu. Kuruyan damağını ıslattığımda Kamer sabırsızca, "Söylesene Mahir? Ne olmuş Aytaç'a?" diye sordu.

"Çok yanlış insanların içinde."

"Ne?" dedi Kamer boşluğa düşer gibi. "O ne demek?"

"Şu Erdem denen it herif... İşte onların yanında gördüm onu, duydum her şeyi."

"Ne diyorsun sen ya?" diye itti Andaç, Mahir'i bir saniye bile dinlemek istemezken. "Kardeşimin adını ağzına alma, ona da iftira atmaya kalkma! Yürü git lan buradan!"

Mahir, kendini Andaç'tan kurtardığında soğukkanlı kalmaya çalışarak söylediklerinin yalan olmadığını belli ediyordu, kaldı ki Çetin ve Kamer'in de aynı tepkiyi vermesi bunu doğrulamıştı. Mahir sert bir solukla dudaklarını ıslattı ve bize bakıp konuştu: "Yalan söylemiyorum. O it herif, artık çocuğa neler dedi, onu nasıl bulduysa beynini yıkamış. Zaten başkaları tarafından zehirlenmeye aç biri. Bunu biliyoruz, öyle değil mi?"

"Sen neyi biliyorsun ya neyi?" diye bağırdı Andaç öfkesini kontrol edemezken. "Benim kardeşim gidip de düşmanımızın safında yer almaz. Bunu asla yapmaz."

Mahir, "Bak ben yalan söylemiyorum..." dediği anda cümlelerinin peşinden gelen yeni cümleleri kulaklarımızda öldürdü çünkü biz bu saatten onu duymak yerine karşımızdakileri gördük.

Buradalardı, tam karşımızda.

Erdem, Yeşim ve Aytaç...

7. Bölüm

Hayallerin Kırgınlığı

Birine ne kadar güvenirseniz yaşayacağınız hayal kırıklığı da o kadar ağır olur.

Aslında bizler hep güvenmekten, çok değer vermekten ve koşulsuz sevmekten üzülenlerden olmuştuk. Aytaç... Bunu konduramıyordum, ki bunu ben değil, bizden hiç kimse konduramazdı. Karşımızda duruyordu. Erdem Tunalı denilen leş adamın ve tüm bu belaların sorumlusu olarak gördüğüm Yeşim Tunalı'nın yanında duruyordu. Ne demekti yani bu? Aklımın kurduğu fakat dilimin inkâr etmek istediği şu tablonun açıklamasının pek de hoşumuza gidecek şeyler olduğunu sanmıyordum. Aytaç'ın gözlerinde görüyordum tam da şu an. O her şeye rağmen inançlı, bize bağlı olan yanı koparılmış gibiydi. Bakışlarındaki soğuk rüzgâr bizi üşütüyordu.

Sessizlik...

Evet, şu an sadece sessizlik hâkimdi ortamda ama biliyorduk ki az sonra çok sert bir gürültüyle inleyecektik.

Kamer, Andaç, Çetin, bizler hatta Mahir bile öylece Aytaç'a bakıyorduk. Ne yapmıştı? Amacı neydi bilmiyorum ama ben artık üzülmek istemiyordum. Ben artık Kamer'in üzülmesini istemiyordum. Hak etmiyordu. Bu kadar darbeyi hiçbir insan evladı hak etmezdi.

Suskunluğumuz elbette ki konuşacağımız kelimeleri nasıl hizaya dizeceğimizden ötürüydü çünkü Aytaç bizim canımızdı ve onu onların yanında görmek kelimelerimizi hislerimize küstürmüştü. Nihayetinde Erdem Tunalı, son derece rahat bir hareketle geriye yaslanırcasına kollarını hafifçe açarak bizi selamladı ama gözleri Kamer'in gözlerindeydi. "Alptekin... Bak yine karşılaştık gördün mü? Dünya hakikaten küçükmüş."

Sesindeki o alaycı tını içimdeki yumruk atma hissini körüklüyordu. Kamer sert bir ifadeyle, "Aytaç'ın seninle ne işi var?" diye sordu direkt. Bunu Aytaç'a değil Erdem Tunalı'ya sormuştu çünkü Aytaç'ın bize, kendisine ihanet ettiğini ummuyordu.

Erdem Tunalı keyifle dudaklarını kıvırdı. Çok mana taşıyan bir tavır tam da ona yakışan cinstendi. "Bilmem. Kendisine sor istersen."

"Ben sana soruyorum!" diye bir adım öne çıktı Kamer. Derhal Mahir'in adımlarında hareketlilik hissettim. Kamer burnundan solurcasına dişlerini sıkarak, "Benim kardeşimin senin gibi bir şerefsizin yanında ne işi var?" diye yineledi sorusunu.

Tam bu sırada ok gibi bir söz saplandı kulaklarımıza ama canı en çok acıyan Kamer oldu. "Senin kardeşin yanında," diye konuştu Aytaç bir anda.

Kaşlarımı çatarak Aytaç'a diktim bakışlarımı. Anlamadım? Anlayamadım önce söylediklerini. Fakat yüzündeki o tanıyamadığım ve bize olan uzak tavrı söylediklerini anlamama yardımcı olmuştu. Kamer tek bir kelime dahi etmezken Andaç kendini tutamayarak, "Oğlum ne diyorsun sen?" diye sordu. "Ne saçmalıyorsun lan?"

Aytaç ifadesizce Andaç'a baktı. Aytaç o kadar garip davranıyordu ki, o kadar yabancıydı ki bize sanki o bildiğimiz çocuk gitmiş yerine bambaşka biri gelmişti. Aytaç konuşmadığında Kamer istifini bozmadan Erdem Tunalı'ya konuştu: "Ne söyledin ona? Ne verdin ya da neyle yıkadın aklını çocuğun? Bana bir cevap vermezsen seni şurada kendi ellerimle öldürürüm duydun mu beni!"

Kamer inatla, hayır umutla Aytaç'ın ona ihanet etmeyeceğini düşünüyordu. Bununla besleniyordu. Erdem Tunalı, Kamer'in bu halinden faydalanarak gülmeye başladı. Dudaklarını sıkarak birbirine bastırdığımda Kamer ellerini yumruk yaparak Erdem Tunalı'yı geriye ittirdi. Üzerine yürüyerek, "Ne gülüyorsun lan karşımda?" diye sesini yükseltti. "Ne yaptın ona, piç kurusu! Söyle çabuk!"

Erdem Tunalı gülmeye devam ederken Kamer'i durduran şey Aytaç oldu. "Dur!" diye seslendi ona. Kamer'e öyle bir bakıyordu ki gözlerindeki öfkeyi gördükçe içimdeki duyguların köreleceğinden korkuyordum. Kamer, Aytaç'ın yüzüne baktığında şaşkınlıkla gülerek, "Aytaç," diye mırıldandı. "Aytaç iyi misin koçum sen? Bana açık konuş, bir şey

mi yaptılar sana, seni tehdit mi etti yoksa bu şerefsiz? Hadi koçum söyle bana!"

"Kimse bana bir şey yapmadı," dedi Aytaç dümdüz bir sesle. "Bana geri zekâlı muamelesi yapmayı bırak!"

"Öyle davranma lan o zaman," diye bağırdı Andaç, kardeşinin karşısında durduğunda. Burnundan soluyordu ve ellerini havaya kaldırarak Erdem'i hedef gösterdi. "Bu it herifin kim olduğunu biliyor musun sen? Sen bu şerefsizin bize, bana ne yaptığından haberin var mı da konuşuyorsun?" Aytaç'ın yüzüne bakmaya devam ediyordum. Sadece ona odaklıydım çünkü burada onu en iyi anlayan kişilerden biri de bendim. Ben onu sustuğu yerlerden duymayı başarmıştım. Andaç katlanan sinirine yenilerini eklemeye devam etti. "Ben Kamer abim değilim, ben onun kadar sabırlı değilim oğlum! Kimse sana bir bok yapmadı değil mi? Sen gittin, sen it gibi gittin şu şerefsizin yanına! Niye?" Dehşetle bağırdı Aytaç'ın yüzüne yüzüne. "Niye lan niye?"

Hepimiz buradaydık ama Aytaç ve Andaç dışında kimsenin nefesini alamıyordum. Andaç'ınki öfke, şaşkınlık ve hayal kırıklığı doluydu Aytaç'ınkini ise bir türlü çözemiyordum. Hissediyordum ama bazen hissetmek insana acı vermekten başka bir işe yaramıyordu. Aytaç ölü bakışlarını kardeşinin üzerinde gölgelendirerek, "Bana konuşma," dedi. "Benim derdim seninle değil."

Andaç bağırarak, "Kafan mı güzel lan senin?" dedi. "Sıçtırma derdine!"

"Andaç sus," diye araya girdi Kamer sakin bir sesle. Kamer o kadar sakindi ki bu hali yerine keşke bağırıp, sövseydi demek bile geçmişti içimden.

Andaç, "Abi sen bir karışma gözünü seveyim," dediğinde Kamer sakinliğini koruyarak, "Onun derdi benim, dolayısıyla bana konuşacak," dedi. "Bırak benimle bir konuşsun sonrası artık umurumda bile değil."

Bıkmıştı.

Yorulmuştu.

Kamer çok yorulmuştu her şeyden. O her şeye dayanırdı da sırtını dayadıkları, onu bıçakladığında yıkılırdı.

Andaç bastırılmış hırsıyla susmak zorunda kaldığında herkes durması gerektiği yeri öğrenmiş oldu, *Aytaç dışında*. Kamer tavrını korumaya

devam ederken hafifçe boğazını temizledi ve Aytaç'ın karşısında dikildi. "Konuş!" dedi. "Derdin benim senin, hadi konuş o zaman!"

"Konuşacak bir şey mi kaldı?" diye sordu Aytaç.

Kamer, "O zaman neden buradasın?" dedi.

Aytaç bir karşılık vermezken Kamer hızla diliyle dudaklarını ıslattı ve kafasını sallayarak, "Bak her şeyi anlarım," dedi. "Bana sövebilirsin, beni dövebilirsin, beni silebilirsin de inan bana anlarım ama bu yaptığını anlayamıyorum, anlam veremiyorum Aytaç. Neden? Çok basit bir soru bak bu! Neden oradasın?"

Aytaç, "Artık yanında bir yerim olmadığını anladım," diye konuştuğunda hayretler içerisinde dinlemeye başladım. Çetin'e baktığımda gözlerini öyle bir karartmıştı ki Aytaç'ı tanımasa şu an burada onu dövebilirdi. Kamer duyduğu sözlerle, "Neye dayanarak anladın bunu?" diye sordu.

Aytaç onu alaya alırcasına mırıldandı: "Biliyorsun sen de. Sorma boşuna!"

"Yok bilmiyorum," dedi Kamer inatla. "Cidden bilmiyorum söylesene!"

Aytaç soluklandığında Kamer ondan alacağı bir cevabı olmadığını anladı. "Ben söyleyeyim o zaman," diye geri çekildi bir adım ve sesini kararttarak konuşmaya başladı. "Sana yalan söyledim, senin iyiliğin için sustum ama keşke susmasaymışım anasını satayım, bir halta yaramadı zaten. Sen sandın ki babam olacak adamı korumak için, Mahir'i korumak için sustum... Beni zaten azıcık tanısaydın şimdi orada, karşımda bana düşman gibi bakmak yerine yanımda dururdun ama ne yazık ki olmadı Aytaç. Sen beni tanıyamamışsın koçum. Sen kafanda bir şeyleri kurmuşsun, sonra da yanındaki orospu çocuğu seni bir güzel kışkırtmış. Ben buna inanmak istiyorum. Bak bu kadar da geri zekâlının önde gideniyim ama ne yapayım, sevdiğim insanlardan böyle karşılıklar alınca dönüp dolaşıp kendime kızıyor ve kendimi kandırıyorum. Hadi diyelim ben adinin önde gideniyim, şerefsiz herifin tekiyim, tamam onu da anlarım ama bunun karşılığı orada durmak olmamalıydı..."

"Bırak da buna da ben karar vereyim," dediğinde Andaç sabırsızca davranarak Aytaç'ın üzerine yürüdü. Korkuyla ellerimi çenemin altında topladım. "Lan sen ne anlatıyorsun daha? Ne zırvalıyorsun it herif!"

Kamer onu durdurmaya çalıştığında Andaç buna asla müsaade etmedi. "Kamer abimiz lan o bizim, babam dediğim adama konuşuyorsun sen! Farkında mısın sen bunun yavşak?"

Çetin devreye girdiğinde Andaç'ı kolundan tutarak geri çekti. Çetin konuşmamayı tercih ediyordu çünkü ona da sıra geleceğini biliyordu. Dediğim gibi burada herkes durması gerektiği yeri biliyordu, bir kişi dışında. O da artık burada sayılmazdı.

Ortamdaki gerginlik sadece bir kişiyi mutlu etmişe benziyordu. Erdem Tunalı yaşanılanları tatminkâr bir duruşla seyrederken Andaç'ın gözleri ona takılarak, "Sen ne gülüyorsun lan göt lalesi?" diye hırladı. "Her bokun altında sen çıkıyorsun zaten! Siktir git artık hayatımızdan!" Erdem Tunalı'nın yüzündeki tiksinç gülümseme yol kat ettiğinde Andaç, Aytaç'a baktı. "Ulan nasıl bir belaya bulaştın sen? O yanındaki adam var ya... Beni öldürecekti, Alper'i öldürecekti, Kamer abimi, Çetin abimi, hatta kızları bile öldürecekti... Bunlar ne demek Aytaç anlıyor musun sen?" Aytaç'ın hiçbir uyarı vermemesi Andaç dâhil hepimizin sinirlerini bozmuştu. "Yazık lan!" dedi Andaç yenilgiye uğramışçasına. "Sana yazıklar olsun."

Erdem Tunalı, "Ama öldürmedim," dedi. "Korkmayın, kardeşinize benden bir zarar gelmez." Aytaç'ı kast ediyordu.

Kamer, kendini tutamayarak okkalı bir yumruk salladığında Erdem Tunalı geriye savrularak elini direkt kaşının üzerine koydu. Kamer hiddetle, "Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum," dedi. "Ama nefesimi senin gibi bir adi için harcamayacağım. Seni sonraya sakladım lan! Sıranı bekle!"

Erdem Tunalı avucunun içini kaşından çektiğinde şakağındaki kan dağılmaya başlamıştı. Kamer tutunduğu öfkesinden kolayca ayrılmazken Aytaç'a döndü. "Sen de daha fazla sabrımı sınama ve bana efendi gibi cevap ver! Neden oradasın Aytaç?"

Aytaç'ın gözleri bir anlığına Mahir'e kaydığında yutkundum. Mahir gülerek kafasını eğdiğinde öne çıktı. "Benim yüzümden mi? Yalnız sana kötü bir haberim var; Kamer ve ben sandığın gibi kardeş falan değiliz. Benim bu ailede yerim yok. Derdin benim burada olmamsa, derdin Kamer'in beni kabullenmesiyse sakın endişe etme aslanım, ben çok güzel siktir olup gitmesini de bilirim."

Kamer, "Sen cidden kıskançlık mı yapıyorsun?" diye sordu Aytaç'a.

Aytaç buz gibi bir gülüşle, "Ne?" dedi. "Bu kadar basit bir şey mi sence? Anlamıyor musun, anlamıyor musunuz siz, bu adam buraya geldiyse senin yanında kabul gördüyse benim yerim yok artık. Ben bunu kabul edecek biri değilim kusura bakmayın. Ezip geçemeyeceğim, sindireme-yeceğim çok şey var. Bunu görmezden gelemem. Yaşadıklarımı, yaşattıklarını hiçe sayamam. Hiçbir şey olmamış gibi durmamı nasıl beklersiniz ya?"

Çetin hızla karşılık verdi. "Aytaç sen bu kadar zayıf biri değilsin. Hırsların uğruna kendini ezecek biri hiç değilsin. Biz senin aileniz oğlum, bizim bizden başka kimimiz var söylesene?"

"O öyle değilmiş işte," dedi Aytaç her geçen saniye ona olan umutlarını yok ederken. "Eyvallah hakkınızı ödeyemem, yaptıklarınızı unutamam ama benim de yaşadığım bir süreç var. Yoluma dümdüz, o evde ve sizin yanınızda devam edemem..."

"Lan siktir!" dedi Andaç öfkeyle. "Sen beni delirtmek mi istiyorsun oğlum? Dalga mı geçiyorsun şu an? Kamera falan mı çıkacak bir yerden bak ben delireceğim! Ne konuştuğunun farkında mısın sen? Kardeşinim lan ben senin, bu adamlar da abin. Herkes acı çekiyor, herkes bir şeyler yaşıyor ama kimse kimseye fatura kesmiyor! Sen o siktiğimin hapishanesindeyken tek güzel günümüz geçmedi lan bizim! Sen daha ne yerinden, yurdundan bahsediyorsun?"

"Andaç tamam, sakin," dedi Çetin tok bir sesle.

Andaç asla sakin değildi. "Ne sakin olacağım abi? Ne diyor duymuyor musunuz? Sahiden benim kardeşim mi bu adam?"

Onları böyle görmeye dayanamıyordum. Bizi böyle görmeye dayanamıyordum.

Andaç'ın uslanmak bilmeyen siniri geçmiyordu. Onun ne olursa olsun içindeki sevgiyi biliyor ve hissediyor olsam da şu an ellerimle tutabileceğim tek şey öfkesiydi. Aytaç'a öfkeliydi. Kamer derin bir nefes alıp verdiğinde, "Ne diyeyim lan ben sana?" diye sordu. Sesinde öyle çok duygu yatıyordu ki hem kızıyor hem de anlamak istiyordu. Aytaç ise bunun ne kadar farkındaydı bilmiyordum. "Biz ne olursa olsun bir aradayız Aytaç. Ben bir gün bile size sırtımı döndüm mü? Ben Çetin'e yamuk yaptım mı? Ben, kardeşlerime küstüm mü? Ben..."

"Sen önce kendine, sonra karına ve sonra da bana yalan söyledin."

Aytaç... Bu sen değilsin. Bu sen olamazsın.

Ağzımı araladığımda Kamer'in yüzündeki ifadeye korkudan bakamadım bile. "Bak yine söylüyorum; sen kötü bir adam değilsin, üzerimde emeğin büyük ama yanlış yaptın... Sen..."

Aytaç'ın sözlerinin devamı, ona sert bir tokat atan Andaç'la yarıda kaldı. Gözlerim korkuyla açıldığında Zeynep'in attığı çığlığı işitmem bir oldu. Aytaç'ın suratı yana savrulduğunda Andaç delirmişçesine kardeşinin üzerine yürümeye devam etti. "İlk defa tokat attım sana! Hayatımda ilk defa sana elimi kaldırdım ama hak ettin! Utan kendinden! Her şeyi söyle, her şeyi yap ve gerekirse beni de sil ama şu adama bunları diyecek kadar haysiyetsizleşme! Deli mi edeceksin oğlum sen beni? Sabahtan beri hayretle dinliyorum söylediklerini!" Kafasına vurdu sertçe ama Aytaç asla tepki, karşılık vermiyordu. "Ne soktular o beynine senin? Neyi kurdun kafanda neyi?"

"Yeter," diye çekti Çetin yine. "Tamam yeter!"

"Karışmayın abi," dedi Andaç kızarak. "Bu adam benim kardeşimse it gibi bana da hesap verecek! Eşek gibi de özrünü dileyecek!" Andaç bir adım geriye düştüğünde Kamer'i işaret etti. "Ne yaptı bu adam sana söyle? O mu öldürdü sevdiğini? O mu öldürdü bizi? Adam sahip çıktı lan bize, sahip çıktı! Yediğin kaba sıçıyorsun ya, ben de senin kalıbına sıçayım!"

Gözlerim dolmuştu, ortada sevgi sözleri olduğundan değil sevginin insanları bu kadar üzebileceğini gördüğümdendi.

Aytaç kızarık yanağıyla hiçbir şey olmamış gibi tepkisizliğini korumaya devam ettiğinde kuru dudaklarını birbirine bastırarak yeşil gözlerini kıstı. Birkaç saniye göz göze geldiğimizde ona tüm hayal kırıklığımı verdim. Ona nasıl şaşkın ve üzgün olduğumu anlaması için gözlerimden verdim. Bunu anladığını biliyordum ama aynı hissi gözlerinde göremiyordum.

Erdem Tunalı olanları bir film izler gibi izlemeye devam ettiğinde Kamer artık onu dikkate bile almıyordu, tabii ki sadece şu an içerisinde. Kamer, "Buraya kadar mı?" diye sordu nefesimi bana düşman ettiğinde. "Ortada adamakıllı bir sebep bile yokken..."

"Hâlâ aynı şeyi söylüyorsun," dedi Aytaç soğuk bir sesle. "Benim yaşadıklarımı sen yaşamış olsaydın değil kendine bize dönüp bakmazdın bile..."

Kamer sertçe sözlerini kesti. "Bu hayatta herkesin bir imtihanı olur. Herkesin acısı da sınandığı kişiler de farklıdır. Biliyorsun oğlum bizi, anlatmaya gerek var mı? Daha haftalar öncesinde annem öldü, ardından babam gözlerimin önünde intihar etti... Şimdi sen... Ki bunlar sadece birkaç haftada meydana geldi, benim hayatımın nasıl bir sınav olduğunu anlatmayayım sana burada! Hepimizin derdi kendi kadar büyük ama bir gün isyan edip, bir gün ters düşmedik birbirimizden. Kırgınlık yaşadık, kızdık ve sövdük fakat hiçbirimiz senin yaptığını yapmadık. Birbirimize ihanet etmedik! Ama en çok da ne koyuyor biliyor musun Aytaç?" Duraksadı. Kalbim de atmayı bırakmıştı sanki. Aytaç gözlerindeki sislerle bakıyordu Kamer'in sağanak bakışlarına. "Bunu senin yapmış olman. Senin yerin çok ayrıydı ve konduramıyorum bu yaptığını!" Saniyeler, ölüm gibi geçen bu zamansızlık... "Yine de eyvallah Aytaç. Yine de eyvallah!"

Ona gidip sımsıkı sarılmak istedim. Onu uyutmak ve o uyanana kadar başında beklemek istedim. Yorgundu. Bıkmıştı ve artık savaşmak istemiyordu. Kabullenmişti. Çaba harcamayacaktı. Bir faydasını da görmüyordu zaten.

"Konuşacak çok şey var ama görüyorum ki faydasız," dedi Kamer omzunu silkerek. "Yine de sana bir şey olduğunda ilk koşan ben olacağım. Sen beni sil fark etmez, ha şimdi seni de gidiyorsun diye engellemem ama sana bir şey olduğunda yanındaki insan da ben olacağım, bunu bil tamam mı?"

Aytaç bir karşılık vermedi. Ben ihtimal vermek istemiyordum onun bu sözleri yüreğinden geçerek söylediğine, ben yine ihtimal vermiyordum bize sırt çevirdiğine.

Çetin, Andaç'ı arkasında bırakarak Aytaç'ın gözlerinin içine baktı. İyi niyetle, anlayışla gitmekti niyeti. "Aytaç sahiden mi?" Bir cevap arayışı içindeydi. "Bak burada dakikalardır bir şeyler söylüyoruz sana ama nasıl bu hale geldin inan aklım almıyor. Kardeşimsin sen benim ve ben seni düşmanımızın yanında görüyorum. Tamam bize dön arkanı ama onların yanında durma, zarar görürsün koçum. Sana, 'biz şöyleyiz, gel gitme' de demeyeceğim, kendi iyiliğini düşünüyorsan yanındaki heriften kurtul! Sana zarar verecek."

"Abi ben..." dedi Andaç ellerini saçlarına götürerek. Hayretler içerisindeydi. Aytaç'a inanamıyordu. Ona biz de inanamıyorduk. "Gözünüzü seveyim biri şaka falan desin ya! Bak bu iş ciddiye binerse çok pis döveceğim bunu. Kırılmadık yerini bırakırsam şerefsizim."

Çetin, "Her şey göründüğü gibi," dedi. "O bir tercih yaptı ve biz de buna saygı duymak zorundayız. Kamer'in de dediği gibi, eyvallah Aytaç, eyvallah!"

Ne ara bu hale gelmiştik biz?

Gözlerim olayları en arkada ve dikkatle izleyen Yeşim'e takıldı bir ara. Varlığını unutmuştum oysaki lakin garipsenecek suskunluğu kendini çok da iyi hatırlatmıştı. Olayları sessizce takip ediyor ama kafasında bir şeyleri ölçüp biçiyordu. Bu kızı asla çözemiyordum.

Aytaç kafasını ağır ağır salladığında, "Üzgünüm," dedi. "Hayal kırıklığınız olmak istemezdim."

"Hayal kırıklığı mı?" diye sordu Kamer gülümserken. Bu gülümseme anlayana çok da güzel bir mesaj veriyordu. "Emin ol hayal kırıklığı olamayacak kadar fazlasını yaşattın bize."

"Böyle olmak zorundaydı," dedi Aytaç düz bir sesle. "Ben sandığınız o çocuk değilim artık. Suskun, çaresiz, sessiz ve korunmaya muhtaç... Ben bir yol çizdim kendime ve yaşadıklarımı unutmaya karar verdim. Kendime düzgün bir sayfa açacağım."

"Biz olmadan mı?" diye sordu Andaç gözlerindeki yıkılmış izlerle. "Tamam kardeşim sen çoktan kararını vermişsin. Sen çoktan başkalarının dolduruşuna gelip bizi siktir etmişsin ama merak ediyorum ya, ne ara kalbin bu kadar buz kesildi? Ne ara unuttun o eski güzel günleri?"

"Eski güzel günler," dedi Aytaç tekrarlayarak. "Adı üstünde kardeşim, eski güzel günler..."

"Ah be Aytaç... Ah be benim geri zekâlı kardeşim," diye kafasını iki yana salladı Andaç. Ne olursa olsun onlar kardeşti ve tamamen kopmaları imkânsızdı. "Sen de anlayacaksın bir gün çok yanlış yerde durduğunu ama iş işten geçmiş olacak. Kusura da bakma sakın çünkü ben; babam yerine koyduğum adamı ezip de sana gelemem... Madem bir seçim yaptın o zaman başarılar dilerim. Ben babamın yanındayım ve onunla kalmaya, ölene kadar onun yanında olacağıma söz veriyorum. Senin de yolun açık olsun o zaman ne diyeyim ki..."

Dil söylese de kalp inkâr ederdi çoğu zaman. Sanıyor musunuz ki buradakiler bu sözleri gerçekten isteyerek söylüyor? Siz sanıyor musunuz ki bu bizim ne ilk ne de son yıkılışımız? Fakat bizler çok yenildik ama ayaklarımızı kaybetmedik, daima yürümeyi bildik. Aslında maharet bizi yürüten ayaklarda değil, bize güç veren sadakatimizdeydi.

Biz vedalara alışkındık ama bu sefer yeniden merhaba demek için geç kalacağımızı düşünüyordum.

Her vedanın bir merhaba olmadığını yaşamak istemiyordum. Biz vedaları merhabalara çeviren taraftık, hakikatli bir vedaya hazır değildik ki...

Ama öyle olmuştu. Az sonra Aytaç arkasını dönüp gittiğinde öylece arkasından bakakalmıştık. Andaç ise usulca arkasını dönmüş her ne kadar sinirlerine hâkim olamasa da gözünün kenarından akan bir damla yaşı sildiğini görmüştüm. İçim paramparçaydı, içim fenaydı.

Aytaç ortamı terk ettikten sonra Erdem Tunalı, sahte bir üzüntüyle kafasını sağa sola sallayarak, "Ne üzücü şeyler yaşadınız ah..." dediğinde Mahir onu tersledi. "Amına koyduğumun puştu, her bokun altından çıkmak zorunda mısın sen?"

"Sakin," dedi Erdem Tunalı, Mahir'e hayretle bakarken. "Henüz bir şey yapmadım."

"Lan daha ne yapacaksın?" diye öne çıktı Mahir. "Mahvettin herkesi. O çocuğun aklına da sen soktun fitneyi fesadı. Ben o çocuğu az da olsa tanıyorum ama emin ol abilerine yamuk yapacak biri değil. Hani sen çok akıllısın, kendini bir bok zannederek bu aileye zarar vermeye çalışıyorsun ya... Dikkat et bence! Asıl zararı gören sen olma!"

Erdem Tunalı iğreti bir gülüşle, "Bak sen şuna," dedi. "Seni tanımasam masum olduğunu falan düşüneceğim."

"Masum olduğumu mu iddia ediyorum ben burada, pezevenk?"

Kamer, "Amacın ne lan senin?" diye sordu Erdem Tunalı'ya ters ters konuşarak. "Adam gibi derdin neyse söyle, benim de canımı sıkma daha fazla! Sonra da al şu kardeşini siktirin gidin!"

"Aldım ya kardeşini," diye güldü Erdem Tunalı.

"Bak lan!" dedi Kamer gerilirken. Mahir, Kamer'e mâni oldu çünkü Erdem'in amacı belliydi; Kamer'i kışkırtarak ona zarar vermek bilakis onun kendisine zarar vermesini sağlamaktı. Bu adamın çok daha kuvvetli bir amacı olduğundan emindim ama ne olduğunu çözebilmiş değildim. "Söyle derdin neyse çabuk!"

Erdem Tunalı, Kamer'in karşısında resmen dalga geçiyordu. Kamer ise sabırsızca mantıklı bir cevap arayışı içindeydi. "Senin baban," dedi Erdem Tunalı ekşimiş bir ifadeyle. "İntihar etti, değil mi?"

"Arkasından sen de git," dedi Kamer sertçe. "Geç bile kaldın."

"Yok benim daha işlerim var bu tarafta," diye güldü Erdem Tunalı. Mahir'in belli belirsiz bir şeyler söylediğini gördüm ama anlayamadım. Ekledi fakat suratı ciddileşiyordu. "Sen sanıyorsun ki rahmetli günahlarının altında ezildi ve dayanamayıp kendini öldürdü... Benim onu öldüreceğimden korktu ve işini kısa yoldan halletti."

"Ne diyorsun lan sen?" diye sordu Kamer hissizce.

"Baban diyorum Alptekin, baban!" Gözleri karardı. Bir anda bu kadar çok duygu değişimine uğraması beni şaşırtmıyor değildi. "Baban olacak adam bu dünyanın görüp görülebileceği en büyük adisi! Onurlu, namuslu bir iş adamı falan değil. Kaç kişinin kanı var ellerinde haberin bile yok değil mi?"

"Bana onurdan, namustan bahsedene bak?" diye omzunu silkti Kamer. "Siktir git işine."

Erdem Tunalı için işler tamamen tersine dönmüştü zira az evvel eğlenen suratından şimdi zerre kırıntı kalmamıştı. Bu adam böyleydi. Önce dibine kadar kaostan besleniyor ve bundan fazlaca keyif alıyor, sonra da kaosun ortaya çıkardığı öfkeye tutunarak keyfini saf dışı bırakıyordu. "Söylediklerimi anlamadın galiba?" diye sordu dik dik. "Ne demek biliyor musun bunlar?"

"Nesin sen polis mi?" dedi Çetin kuru bir sesle.

Gözleri direkt Çetin'i bulduğunda konuşmadan öylece baktı. Hepimizin gözlerinde soğuk bir hava vardı. Kamer sıkıntıyla soluklanarak, "Nereden geldiyseniz oraya defolup gidin," dedi. "Ama eğer ki Aytaç'a dokunursan, ona yanlış bir şey yapar da kardeşimi kötü yollara sürüklersen buradaki biletini keser, sana öteki tarafın biletini alırım. Hiç de öyle havadan konuşmuyorum."

"Kardeşinize bir şey yapmam," dedi Erdem Tunalı dümdüz bir ifadeyle. "O zaten artık benim yanımda ve ben yanımdakilere ihanet et-

mem. Ama siz kendinize sahip çıkın, bunun da ne demek olduğunu yakında anlarsınız."

"Şş," dedi Mahir tek gözünü kırparak. "Götün başın ayrı oynuyor sabahtan beri. Ne yaptın, üst üste aksiyon filmi izleyip hızını mı alamadın?"

Erdem Tunalı sanki boynu tutulmuş gibi kafasını Mahir'e çevirdiğinde Mahir'in alaycı tavrı nedensizce çok hoşuma gitmişti. "Sana da yazık," dedi Erdem Tunalı. "Bir sığdıramadın değil mi kendini şu aileye?"

Mahir, "Öyle bir derdim yok sen o sikko kafanı benimle meşgul etme," dedi. "Ama madem bir savaş başlattın kendi çapında, önce benden başla. Önce benden başla ki işini çabucak bitireyim onun bunun çocuğu!"

"Beni de ağlatacaksın şimdi," diye dedi Erdem Tunalı samimiyetsizce gülerken. "Ama Aytaç'ı şimdi daha iyi anlıyorum. Kamer'in yanında böyle bir adam varken çocuk ne yapsın onun yanında?"

Kamer duraksadı. Sonra da gülümsedi. Bu gülümseme içime kocaman bir buket bırakmıştı çünkü farklıydı. Erdem Tunalı garipleşen çehresiyle, "Niye gülüyorsun lan?" diye sorduğunda Kamer dudaklarını birbirine bastırdı ve kafasını aşağı yukarı sallayarak şöyle dedi: "Ben bu filmi biliyorum ya! Ben bu filmi çok iyi biliyorum Erdem gavatı. Ama madem bu kadar heveslisin sahneleri çekmeye, çekelim lan o zaman!"

"Hah şöyle!" diye rahatladı. "Ben de bunu istiyorum ya zaten! Senden alacaklarım var. Ailene sahip çıksan iyi edersin, filmin sonunda tek başına kalacaksın."

"Filmin sonunu göreceğini sanmıyorum," dedi Kamer. "O yüzden fazla uzatma!"

"İlginç," diye dudaklarını sarkıttı. "Seni tehdit ediyorum ama beni ciddiye almıyorsun."

"İşin komik yanı da bu zaten," dedi Kamer rahat bir sesle. "Sen tehdit edersin ama ben uygularım. Uyarmam. Ben önceden *spoiler* vermem direkt finali söylerim. O yüzden," diye öne çıktı çenesi kaskatı kesilirken. Her ne kadar sakin kalmaya çalışsa da Erdem Tunalı'yı öldüresiye dövmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum ama oyununa gelmeyecekti, bu sefer kendine hâkim olacaktı. "Hadi git senaryo yazmaya devam et ama finali bana bırak!"

Kamer böyle konuştuysa vardı bir bildiği çünkü onun laflarının da bakışlarının da, duruşunun da altı asla boş kalmazdı.

Erdem Tunalı bu sözlerden sonra sadece susmuştu ve bunu korktuğu için değil sadece susması gerektiği için yapmıştı. Kamer'e, bize mesafeli mesafeli bakarken birkaç adım gerileyerek kardeşi Yeşim'e baktı. Yeşim'in, abisinden çekindiğini seziyordum. Susturulmuş bir robottu sanki ve kendi aklıyla konuşamayacakmış gibi geliyordu. Her şey bu kadar tuhafken normal olan bir şeyi bekleyemiyordum. Az sonra ikisi de buradan gittiklerinde biz bize kaldık. Bedenim uyuşmuş gibiydi çünkü dakikalardır olduğum yerden ayrılmamış, konuşmak için kelime üretmemiştim. Andaç hızlı davranarak homurdandığında, "Ne oldu abi?" diye sordu. "Az önce burada ne oldu biri bana açıklayabilir mi? Yoksa ben kafayı yiyeceğim!"

"Bir sakin sen de," diyerek arkasını döndü Kamer. "Kafayı falan yemeyeceksin oğlum."

"Abi, kardeşim diyorum sana kardeşim. Öz be öz kardeşim sattı bizi farkında mısın?"

Kamer, "Farkındayım," dedi kendinden emin bir duruşla. "Ama bana azıcık güveniyorsan bu işi burada bitirirsin çünkü hiçbir şey sandığınız gibi olmayacak."

"O da ne demek?" diye sordu Çetin kasılarak.

Merakla kaşlarımı çattığımda kendimi ileri sürmekten öteye gidemedim. Kamer, kara gözlerini kısarak oldukça kararlı bir duruş sergilerken, "Evet az önce çok ağır bir darbe aldık," dedi. "Ama ben de Kamer'sem bunu tersine çevirmeyi bilirim. Erdem gavatının kaşı gözü ayrı oynuyor ve derdini çözebilmiş değilim. Bir şeyler zırvaladı ve sonu yok... Aytaç desen, çocuk haplanmış gibi sanki bütün enerjisini sömürmüşler de yerine başkası gelmiş. Tamam yalan yok benden soğudu ve beni görmek istemiyor diyelim ya siz? Sizi niye görmek istemiyor?"

"Aga, Aytaç yanlış yaptı," dedi Çetin hayal kırıklığıyla. "Görmüyor musun bitirmiş kafasında her şeyi. O gözlerindeki ışık yok olmuş, kararmış bakışları."

"Ben de onu diyorum ya oğlum!" dedi Kamer inatla bir şeyleri ispatlama çabasına girerken. "Çocuğun gözlerindeki ışık sönmüş ama bunu ben söndürmedim, bunu bilerek söndürdü. Ona inanmıyorum, o sözleri içinden gelerek söylediğine de inanmıyorum."

"O zaman neden orada ona inandığını söyledin abi?" diye sordu Andaç. "Ona kırıldığını açıkça belli ettin."

Bu soruyu Mahir cevapladı: "Çünkü Kamer de oyunu kuralına göre oynadı."

"Anlamadım?"

"Anlamayacak bir şey yok," dedi Mahir tekrar söz alırken. "Erdem'in istediği şey sizi birbirinize düşürmek, çıkarının ne olduğunu bilmiyorum ama Aytaç'ı yanına aldığını düşünüyor."

"Aldı zaten."

"Hayır," dedi Kamer ısrarcı tutumuyla. "Bu işin arkasında çok başka bir şey var. Aytaç'ı azıcık da olsa tanıyorsam bu filmin sonunda yanımda olduğunu gösterecek. Kırgınlığını bir kenara bıraksın, evet hakkıdır ya da yoktur artık umurumda değil bana karşı olan tutumu ama bu çocuk bana bakarken bu kadar soğuk konuşabiliyorsa bana düşman kesildiğinden değil, düşmanını yakınında tutmak istediğinden."

Aytaç'ın maksadı Erdem'i bitirmek miydi yani? Peki ya Aytaç'ın Erdem'le ne derdi olabilirdi?

Olaylar iyice içinden çıkılmaz bir hal aldığında hepimizin gözlerinde hissedilir bir korkuyu tattım. Bu korku ise bir Kamer'de bir de Mahir'de yoktu. Çetin, "O zaman bizim bu salak kendi kafasına göre bir şeyler yapacak," dedi. "Sıçtık işte."

"Bir bok anladıysam var ya..." diye isyan etti Andaç. "Kafam yanıyor abi. Ne hissettiğimi bilmiyorum çok sinirliyim, çok mutsuzum ve çok kırgınım."

Kamer sakince Andaç'ın yanına giderek ellerini onun omzuna koydu ve sonsuz güveniyle onu sarmaladı. "Bana güveniyorsun değil mi?"

"O nasıl laf abi?" diye sordu Andaç saf saf. "Tabii ki güveniyorum."

"Güzel," dedi onaylayarak. "Sana söz filmin sonunda bir arada olacağız."

"Ama yara alacağız değil mi?" diye fısıldadı Zeynep yutkunarak. Kamer gözlerini usulca Zeynep'in gözleriyle birleştirdi. "Sana yara almayacağız diyemem abisi ama daha fazlasının olmayacağına söz verebilirim. Bugün burada her ne yaşandıysa burada kalacak, biz yolumuza devam edeceğiz. *Size söz veriyorum; bu filmin sonunda yüzü gülen taraf biz olacağız.*"

"Kamer," diye kaldırdım telefondan başımı. Ben mutfaktaydım o da içeride uyuyordu.

Adını söyleyerek odaya girdiğimde, "Hım?" dedi. Sesi kedi gibiydi. Gülümseyerek yatağın kenarına oturdum ve telefonu kenara bırakıp yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı ve bir elini yastığının altına sokmuştu.

"Sosyal Hizmet Bölümü'nü kazanmışım. Açıktan okuyacağım ya."

"Ne?" dedi bir anda gözleri açıldığında. Önce duvara sonra da bana bakıp kaşlarını çattı. "Nereye kazandım dedin?"

Dudaklarımı sarkıttım. "Anadolu Üniversitesi işte. Bu okulun çıkacağından emindim zaten."

Kamer dudaklarını yalayarak bedenini hafifçe döndürdüğünde ellerimi adres sormadan direkt çıplak tenine koyarak ona sevimli sevimli baktım. Kamer, teninin üzerinde duran elimi kavrayarak dudaklarına taşıdı ve koklayarak öptü. Sonra da gözlerime bakıp, "Sen mutluysan ben mutluyum," dedi. "Hayırlı olsun."

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür etme ya," diye sızlandı çocuk gibi. "Ben artık teşekkür etmeni değil beni öpmeni istiyorum yavrum. O ne öyle hiç yakışıyor mu sana?"

"Üf bir sus," dedim gözlerimi devirirken. "Yok sana öpücük falan."

"O niyeymiş?" dedi kaşları çatılırken. Suratımı astığımda sebebini anında anlayarak eliyle yüzünü sıvazlayarak dudaklarını ısırıp serbest bıraktı. "Güzelim iki gündür şunun tribini atıyorsun. Ben nereden bulayım gecenin bir yarısı sana greyfurtu? Gezmediğim market kalmadı ama bulamadım işte ne yapayım?"

Gözlerimi kıstım. "Aa onun yerine limon aldın nasıl da unuturum?"

Sırıttı. "Nasıl bir zekâ var ama kocanda?"

"Aynen," dedim. "Tam bir geri zekâ!"

"Bana bak," dedi sahte bir kızgınlıkla. İçten içe gülmeye başlarken elimi elinden kurtardım ve ayaklandım. "Hadi kalk artık, dün gece yarın bir ton işim var diyordun ama hâlâ uyuyorsun." Mutfağa doğru yürürken ona bir daha seslendim: "Çayını koydum bile, hatta iki dakika içinde gelmezsen üç kaşık şeker atacağım."

"Saçlarını yolarım teker teker," diye azarladı beni.

Kıkırdadım. Karşılıklı birer bardak çay doldurduktan sonra Kamer elini yüzünü yıkayarak eşofmanıyla içeri girdi fakat üzerinde hiçbir şey yoktu. Yanağıma kocaman bir öpücük bıraktıktan sonra ona dik dik baktım. "Üzerine bir atlet atıverseydin ya?"

"Göbek de yapayım mı?" dedi gülerek. "Sonra birlikte mangala gideriz. Karpuz da keserim senin için."

"Salaksın," dedim ona eşlik edip gülerken. Çayından bir yudum alırken bana göz kırpmayı da ihmal etmedi. Kafamı eğdim ve iç çekerek gülümsemeye devam ettim.

Sakin bir şekilde kahvaltımızı yapmaya devam ederken Kamer çaylarımızı tazeledi. "Bugün kızlarla mı olacaksın?" diye sordu yerine otururken.

"Evet," dedim gözlerimi açıp kapatarak. "Şebnem için bir şeyler bakacağız. Nişan olmayacak zaten direkt düğün yapacaklar ya, onun için eşya falan..."

"Çetin de benimle olacak," diye konuştu. "Alper ve Andaç da lokantadalar tabii. Yaz bitmeden düğünü de hallettik mi tamamdır."

"Henüz net bir tarih almadılar ama değil mi?"

"Yok," dedi Kamer olumsuz bir yanıtla. "Ama merak etme Çetin hızlı adamdır."

"Ona ne şüphe," diye güldüm kendi kendime.

Elimdeki çatalla önümdeki peyniri eşelemeye devam ederken Kamer bundan rahatsız olacaktı ki çabucak bir dilim ekmeği aldı ve üzerine bir miktar reçel sürüp ağzıma uzattı. "Aç ağzını." Ağzımı açtığımda uzattığı ekmekten bir ısırık aldım. Kamer ters ters bakarak söylenmeye başladı. "Bir gün tatlı yiyorsun bir gün ekşi yiyorsun, bu bebek ne istiyor senden vallahi anlamadım!"

"Tövbe ya Rabbim," diye güldüm dişlerimi göstererek. "Sen de şimdiden baba olmadan kanka oldun bebeğimizle."

"Bu işler böyle," dedi keyiflenerek. "Ayrıca ne zaman cinsiyetini öğreneceğiz? Ona göre artık seslenecegim de. Kızım mı oğlum mu..." Duraksadı ve yüzünde tarifsiz bir tebessüm meydana geldi. Bakışlarındaki dinginlik beni dizginlerken aynı rüyanın içinde sonsuzluğa doğru yürüyorduk sanki. "Aymira," diye mırıldandı gözlerime bakarak. Onu dinledim ve sadece o konuşsun istedim. Tuhaf bir şaşkınlık vardı yüzünde. Mutluydu. "Kızım ya da oğlum... Benim, bizim..." Manasızca gözlerimin yandığını hissetmeye başladım. Devam etti: "Kızımız ya da oğlumuz. Kulağa çok güzel gelmiyor mu?"

Sözcükler susmak için dile gelmemeyi tercih ederken gözlerimde birikti tüm satırlar. Kafamı aşağı yukarı sallamakla yetindim ama Kamer beni anlıyordu ve biliyordu. Zaten beni bir o anlar, bir o dinlerdi.

Birkaç dakika sonra sofradan kalktığımda bulaşık makinesini açtım. Kamer, "Ben hallederim," diye seslendi elindeki çay bardağını tezgâha koyarken. Fırsatını yakalamışken boynundan öpüp geri çekildim. "Ben iyiyim merak etme."

"Ben şu an iyi değilim ama," diye baktı mayhoş bir tavırla. "Çok yanlış bir şey yaptığının farkında mısın?"

Salağa yattım ve bulaşıkları makineye dizmeye devam ederek, "Ne yaptım ki?" diye sorup güldüm. Kamer usulca kulağıma yaklaştı. "Akşam diyorum, akşam..." Sözlerinin devamındaki üç noktayı boynumdan öperek tamamladığında geri çekilerek mutfaktan çıktı. Arkasından bakakalmakla yetindiğimde bunu bekliyormuşçasına konuştu: "Sırtım da acayip yakışıklı biliyorum."

"Ya aşırı hem de öyle böyle değil," dedim dalga geçerek. Güldüğünü duydum. Gülerek işime kaldığım yerden devam ettiğimde nihayet ikimiz de meşgul olduğumuz işlerin başına gittik. Kamer bu sıralar yoğundu ve o olayların üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Bir haftadır her şey yolundaymış gibi davranıyorduk ki aslında öyleydi, öyle olmasaydı Kamer'in gözleri bu kadar güzel parlamazdı. Dediği gibi; bu filmin sonunda gülen biz olacaktık.

Şebnem ve Zeynep'le birlikte alışveriş yaptıktan sonra bir şeyler içmek için güzel bir kafeye girdik. Bir dilim muzlu pastayı yerken Zeynep hayretle, "Benim pastamı da yer misin Aymira?" diye sordu.

Ona öylece baktım. "Aşk olsun ama ya..."

Güldü. "Şaka yapıyorum, aşırı tatlısın o yüzden söyledim."

Şebnem, portakal suyundan bir yudum alırken, "Bana pek onu ima ediyormuşsun gibi gelmedi Zeynep ama sen bilirsin," diye söylendi.

Zeynep, "Ayıp," dedi onu uyarırken. "Tabii ki onu ima ettim." Duraksadı ve Şebnem'i dürterek beni işaret etti. "Ama cidden giderek daha tatlı bir şey olmadı mı sence de? Baksana yanakları falan dolmaya başladı, *marshmallow* gibi..."

"Hı," dedim ağzımın kenarını silerken. "Siz bir de Kamer'e gidin aynı şeyleri düşünüyor mu? Az ye diyor, şiştin iyice diyor."

"Dalga geçiyor," diye güldü Şebnem. "Erkekler işte."

"Abim de sana böyle derse erkekler işte deyip geçebilecek misin acaba?" dedi Zeynep keyiflenerek. Zeynep'in omzuna vurdum onu destekercesine ama bu dokunuştan ibaretti. Konuşmasına devam etti: "Tabii siz hemen çocuk yapar mısınız orasını bilemem ama... Abim pek beklemez gibi."

Şebnem tok bir sesle, "Çetin zaten beklemek istemiyor ki," diye konuştu. "Biz konuştuk bu konuları biraz."

"Ya," dedi Zeynep gözleri irileşirken. "E ben tanıyorum abimi. Yalnız hemen çocuğunuz olursa ne güzel olur birlikte büyürler."

"Dur bakalım," diye mırıldandı Şebnem. "Önce bir evlenelim de orasını da hallederiz bir şekilde."

"Tabii canım siz halledersiniz," dedi Zeynep, parmaklarını su dolu kupaya dolarken. Birlikte tatsız konulara değinmeden sadece geleceğimiz ve sevdiklerimiz hakkında konuştuk. Uzun zaman sonra bunu yapmak beni apayrı yenilenmiş hissettirmişti. Sanki enerjim yenilenmişti. Tabağımdakileri bitirdikten sonra derin bir nefes alarak limonatamdan iki yudum alıp yerine koydum lakin o sırada kafenin kapısı açıldı ve içeri Yeşim girdi. Onu görür görmez çatılan kaşlarıma mânî olamadım ve o da sanki bizi arıyormuşçasına etrafına bakındı, çok geçmeden bizi buldu ve soluklanarak ağır adımlarla yanımıza geldi. Zeynep ilk tepkiyi veren olduğunda, "Senin ne işin var burada?" diye sordu. "Yetmedi mi yaptıklarınız?"

"Zeynep lütfen," diye uyardım onu sakince. Zeynep zorla sustuğunda etrafta insanların olduğunu unutmadan tepemizde dikilen Yeşim'e baktım. Yüzünde çaresiz bir ifade vardı. Yüzünde her şeyi bilen ama susmak zorunda kalan o çaresizlik vardı. "Evet?" dedim düz bir sesle. "Neden buradasın?"

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Neyi konuşacağız?"

"Sizi uyarmaya geldim," dedi direkt uzatmadan. "Bakın, ben sandığınız gibi bir kadın değilim. İnanın buraya sizi uyarmak için geldim."

"Komik olmaya mı çalışıyorsun sen?" dedi Zeynep içindeki nefreti Yeşim'e yansıtırken. Zeynep'e susması için işaret yaptığımda kollarını göğsünde topladı ve zoraki bir sessizliğe yol aldı. Tekrar Yeşim'e baktığımda, "Ne uyarısı?" dedim. "Ayrıca sana neden güvenelim ki? Alnımızda aptal mı yazıyor bizim?"

"Bakın," dedi sandalyeyi çekip oturduğunda. Bu hareketi bizim hoşumuza gitmezken bunun da yerinin şu an bu olmadığını fark ederek es geçtik. Yeşim, acelesi varmış gibi dudaklarını ıslatıp çekti. Gözlerime bakarak "Abim gerçekten tehlikeli bir adamdır," dedi. "Kamer..."

"Yavaş!" diye uyardım onu hızla. "Ne Kamer?"

Bocaladı. "Hayır düşündüğün şey değil merak etme."

"Olamaz da zaten."

Sustu ve genzini temizleyerek, "Her neyse," deyip, "Kocan," diyerek düzeltti. "O gün bir şeyler söylemiş olsa da emin ol başaramayacak çünkü abim hiçbir oyunu kaybetmez. Bak ben onun kardeşi olduğum halde sizi uyarmaya geldim."

"O herifin kardeşisin ne de olsa, sana neden inanalım ki?" diye sordum sakince.

Bizi bizim silahımızla vurdu. "Aytaç'ın ihanetine bile inandınız, bana da inanmak zorundasınız."

Yüzümü buruşturdum aldığım bu itiraf karşısında. "Bir dakika... Aytaç?"

"O size bir yanlış yapmadı," dedi Yeşim çabucak. "Bana bir şey anlatmıyor ama ben anlıyorum gözlerinden... Aytaç uzun zamandır bizimle değil belki ama abimi akıl almaz bir yerden vuracağına emin olduğumu bildiğim halde onu ispiyonlamıyorum..."

Sözlerini kestim. "Sebep?"

Dudaklarına kilit vurduğumda anahtarı gözlerinde belirdi. Bir şeylerin ucunu yakalamış gibiydim ve onu bırakmaya niyetim yoktu. Yeşim, karşımda susmaya devam ettiğinde buna ihtimal vermek istemesem de sanırım içimdeki ses beni yanıltmayacaktı. "Sen," diyebildim kendimden kaçar gibi. "Aytaç'a..."

"Âşık oldum," deyiverdi.

Öylece kalakaldığımda Zeynep şaşkınlıktan elleriyle ağzının üzerini örtmüş, Şebnem ise dudaklarını hafifçe aralamıştı. Bu aklıma dahi getiremediğim fakat gözlerinden anladığım gerçek bizi epey şaşırttığında Yeşim zaman kaybetmeksizin, "Bakın mesele benim Aytaç'a karşı olan his-

lerim değil," dedi. "Ayrıca onun benden haberi bile yok. Aytaç çok zeki biri, aynı zamanda kurnaz. Size yanlış yapmıyor, yaptığı tek şey abimi en akıl almaz yerden vurmak... Benim abim, onun kardeşini öldürecekti, sizi ve eşlerinizi öldürecekti. Aytaç bunları bilmiyor mu sanıyorsunuz? Onun maksadı farklı ama abim bunu fark ederse Aytaç'ın hiçbir şansı kalmayacak."

Zeynep, "Sen neler dediğinin farkında mısın ya?" diye sordu. "Aytaç neden bunu tek başına yapmak istesin? Bu onun boyunu aşar."

Yeşim sakince Zeynep'e döndü. "Bunu yalnızca kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan adamlar yapabilir."

"Nereden biliyorsun kaybedecek bir şeyi olmadığını?"

"O gece," dedi Yeşim hızla. "O gece uykusunda bir kızın adını sayıklıyordu... Ahu..." Duraksadı ve kafasını yere eğerek parmaklarını ovmaya başladı. "Sevdiği kadındı ve artık yok. Bunu biliyorum." Yeşim Tunalı... Bana samimi gelmiyorsun ama yalan da konuşmuyorsun. "Aytaç kendinden vazgeçmiş bir adam, ben bunu da biliyorum. Bu yüzden," dedi kafasını kaldırıp yüzüme baktığında. "Sizi uyarıyorum Aymira. Dikkat edin. Abim bunu öğrenirse geri dönülmez yollara sürükleneceğiz."

"Abini bizden uzak tut," dedim ona. "Ve sakın Aytaç'a dokunmaya kalkmasın. Şayet ki bu sözlerinde en ufak bir yalan varsa benden kork! Benden fena halde kork!"

Yavaşça kafasını sağa sola salladı. "Sözlerimde en ufak bir yalan yok, yemin ederim."

Konuşmadım. Ona inanmak zorunda değildim ama durduk yere buraya gelmediğine göre başka çarem de yoktu. Konuşan kimse olmadığında Yeşim sessizce ayaklanarak, "Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Sizi sadece uyarmak istedim. Umarım dediğiniz gibi olur ve bu filmin sonunda kimse yara almaz."

Zeynep, "Bu filmin sonunda yara alan tek kişi abin olacak," dedi. "Bunu bilmeni isterim."

Yeşim, aksini iddia etmezken derin bir nefes alarak uzaklaştı. Gözlerim aniden bir noktaya sabitlendi. Her şey bir anda yaşanmıştı belki ama benim aklımı delicesine sarsan bir ayrıntı dikkatimi çekmişti. *Mahir, Yeşim'e âşık olmuştu, Yeşim ise Aytaç'a...* Bu dünya denilen kara parçası, imtihanlar üzerine kurulu bir çukurdu. Biz de altında kalanlardık.

Akşam olmadan eve geldiğimde kollarımı sıvayarak direkt mutfağa girdim ve Kamer gelmeden sofrayı hazırlamaya başladım. Salatayı yaparken tezgâhın üzerindeki telefonum çalmaya başladı. Bıçağı bırakıp ellerimi yıkadıktan sonra arayana baktım. Genişçe gülümsedim ve telefonu açıp kulağıma yasladım. "Efendim?" diye sordum sakince.

"Geldin mi?" diye sordu Kamer.

"Evet, salata yapıyorum şimdi. Sen neredesin?"

"Ben de on dakikaya geliyorum. İki ekmek alıyorum bir de kadayıf tatlısı alacağım, üzerine de dondurma."

Söyledikleri şimdiden ağzımı sulandırmaya başladığında Kamer gülmeye başladı. "Sil ağzının kenarını, sil."

"Bak zaten açım bir de böyle tahrik etme beni," diye kızdım ona.

Gülmeye devam etti. "Yavrum o benim ilgi alanım. Neyse on dakikaya evdeyim."

"Tamam bekliyorum," diyerek kapattım telefonu ve kendi kendime gülerek salatayı yapmaya devam ettim. Kamer gelene kadar sofrayı hazırladım ve kapı çaldığından onu karşılayarak elindeki poşetleri aldım. Kamer içeri girerken beni öpmeyi ihmal etmedi. Kapıyı kapatırken, "Yemin ediyorum kendimi dünyanın en mutlu insanıymış gibi hissediyorum," dedi. "Ki zaten öyleyim ama bu hayata aşırı bağlandım. Evden işe, işten eve... Canım karım, canım evladım... Bunca zamandır niye uğraşmışız biz ya?"

"O zamanlar uğraşmasaydık şu an böyle olmazdık, canımın içi."

"Doğru," diye söylendi kafasını sallarken. Kamer, ellerini yıkayıp sofraya oturduğunda çorbalarımızı içmeye başladık. Ona bugün olanlardan bahsetmek istiyordum, ki bahsedecektim de ama önce yemeğimizin bitmesini bekliyordum. Epey acıkmıştı, bunu baltalamak hakkım değildi. Yemeğimiz bittikten sonra tatlıları sonraya bıraktık ve birlikte salona geçtik. Kamer gayet keyifliydi ve film izlemek istemişti. Ben de onu kıramamıştım ve bugün olanları film bittikten sonra anlatacaktım. Güzel bir film izledikten sonra Kamer elini hafifçe gözlerine götürdü. "Uykun mu geldi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ama odamıza gidelim."

Gülümsedim. "Tamam geliyorum ama önce bir Alper'i arayayım bugün konuşamadık."

"İyiydi bugün ama bir ara yine de," dediğinde kafamı sallayarak telefonumu elime aldım. Kamer bizi baş başa bırakarak odamıza geçtiğinde Alper de çok gecikmeden telefonumu açtı. "Abla? Bir şey mi oldu?"

"Sesini duymak istedim. Bir de söylemiştim ya o bölümü kazanacağımı, kazandım," diye itiraf ettim.

"Ya," dedi Alper yine de şaşırarak. "Beklediğin ve istediğin yer olduğunu bildiğim için mutluyum. Hayırlı olsun güzelim benim."

"Teşekkür ederim," dedim dudaklarım kıvrılırken. "Sen nasılsın, ne yaptınız?"

"İyiyim ben de. Zeynep yemeği hazırlamıştı biz de Andaç'la sofrayı topladık."

Güldüm. "Helal size be."

"Olması gereken işte," diye gülümsediğinde ekledi. "Abla bu arada şey, dün Şirin'le konuştuk da... Seni onunla tanıştırmak istiyorum. O da çok istiyor, sen müsait misin ya da ister misin onunla tanışmak?"

"Tabii ki isterim," dedim büyük bir heyecanla. "Bunu sorma bile... Nerede peki, ne zaman?"

"Bilmem, birkaç hafta sonra falan olur sanırım," diye mırıldandı. "Ailesiyle tatile gitmişti ama o zamana kadar dönecek. Sonra da seninle tanıştırmak istiyorum."

"Ya," dedim içim bir anda içime sığmazken. Alper bir kıza âşık olmuştu ve ben onunla tanışacaktım. Annemiz ya da babamız yoktu belki ama biz vardık. Birbirimize hem anne hem de baba olmayı başarabilmiştik. "Çok istiyorum Şirin'le tanışmayı. Görelim bakalım benim kardeşim gönlünü hangi kız almış?"

"Abla germe beni ya şimdiden," dedi Alper düz bir sesle.

"Tamam ya hemen şey etme," diye gülmeye devam ettim.

Arkadan Andaç'ın sesini duydum. "Yengem, senin bu kardeşin var ya on numara damat olur benden söylemesi. Valla ben kız olsaydım dakika kaçırmazdım bu filintayı. Bir bulaşık yıkıyor akıllara zarar..."

Alper, "Andaç abartma," dediğinde Andaç ekledi. "Ha pek de mütevazı."

"Öyledir," dedim birlikte gülerken. Andaç bir kez daha seslendi. "Kamerciğime selamlarımı ilet, kulak memesinden öp benim için."

Yüzümü ekşittim. "Sen manyaksın."

"Aksini iddia edeni..."

"Aynen Andaç," dedi Alper onu susturarak. Telefonu tekrar kulağına yaslarken, "Abla bir şey demiyorsan ben kapatayım," dedi. "Sonra seni ararım yine."

"Tamam tamam. Öpüyorum sizi, güzel geceler."

"Biz de seni."

Telefonu kapattıktan sonra dudaklarımdaki gülüşü söndürmeden doğruca yatak odamıza girdim. Kamer çoktan üzerini çıkarmıştı fakat altındaki siyah kotu duruyordu. Yatağa öylece uzanmış yan yatmıştı ve pikeyi kaldırmamıştı. Beni gülerken gördüğünde, "Hayrola?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Andaçlara gülüyorum işte. Bir de Alper beni Şirin'le tanıştıracakmış."

"Tam bir küçük enişte," diye dalga geçti Kamer yattığı yerden.

"Duygusal bir an yaşıyorum şurada niye bozuyorsun hemen?" dedim sahte bir kızgınlıkla. Elini uzattı. "Yerim senin duygusallığını."

Uzattığı eli tuttuğumda beni hafifçe yatağa çekti. Doğrulduğunda onu durdurdum. "Kamer ben sana bir şey söyleyeceğim aslında. Çok önemli."

"Şu an sırası mı peki?"

"Tam sırası," dedim gözlerimi kapatıp açarak. Gözlerini devirerek bana bakıp, "Dinliyorum," diye bekledi konuşacaklarımı. Kurumuş dudaklarımı ıslattığımda Kamer toparlandı. "Bugün biz kızlarla bir şeyler içmek için bir kafeye gittik ve Yeşim oraya geldi. Bize bir sürü şey söyledi."

"Ne gibi şeyler?" dedi derhal telaşlanarak. "Tehdit mi etti sizi?"

Onu sakinleştirmek isteyerek ellerine dokundum. "Hayır, bizi uyardı. Kamer sen sanırım haklısın. Aytaç büyük bir oyun kurmuş ve bunu çok iyi oynuyor. Korkuyorum da çünkü bunu tek başına nasıl yapacak bilmiyorum."

"Bir dakika ya," dedi beni durdurarak. "Aytaç..."

"Kamer sen haklıydın," diye kafamı salladım onu doğrulayarak. "Aytaç bize ihanet etmedi. O başka bir şeyin peşinde. Belki de Erdem Tu-

nalı'nın sana, Andaç'a ve bize yaptıklarının cezasını ödetmek istiyor ya da çok başka..."

"Ya da hapishanedeyken o piç herif Aytaç'a musallat oldu, Aytaç da bunun hıncını almak istiyor."

"Peki ama..."

Sabırsızca dişlerini dudaklarına geçirerek gözlerini yumdu. "Aytaç'ı asla yalnız bırakmayacağım. O bir oyun kurduysa yanında ben olacağım. Varlığımdan haberi bile olmayacak."

"Kamer, Yeşim cidden abisinin ne kadar tehlikeli olduğundan bahsetti. Şayet ki Aytaç, bu işi eline yüzüne bulaştırırsa biteriz."

"Hayır," dedi elleriyle çabucak çehremi kavradığında. Gözlerine baktığım anda zaman duruyordu ya, işte benim için hayatın bir sonraki günü yoktu. Daima burada, bu anda kalmak istediğimi anlıyordum her seferinde. Kamer, gözleriyle gözlerimin içine çiçekler ekerken bana sonsuz bir güveni veriyordu aslında. "Biz aslında üzülen taraf olmayacağız."

"Sana inanmak istiyorum ve inanıyorum da."

Sözlerim onu tatmin etmişe benzemiyordu. Üzerime geldi. Yutkunarak, "Hayatımda ailemden ve senden daha önemli bir şey yok," dedi. Sonra güldü ve gözleriyle karnımı işaret etti. "Tabii bir de şu minik şeyden."

Ben gülümserken o devam etti: "Bu son olacak inan bana. Erdem engelini kaldıracağım ve sana söz bize güzel bir son yazacağım."

İç çektim ve ellerimi ellerinin üzerine koydum. Sıcacıktı hem de hiç olmadığı kadar. "Sana hep inandım, hep de inanacağım."

"Bana inan," dedi alnını alnıma yaslayarak. Kalbini hissettim. Kalbinin bu kadar güzel attığını biliyor muydu? "Sana söz veriyorum; bu hikâyenin sonunda üzülen taraf biz olmayacağız. Vedalara merhaba demeyi öğrendik ya herkese ve her şeye rağmen yaşayacağız... *Herkese ve her şeye rağmen.*"

8. Bölüm

Baba ve Oğul

Ben hayatın en acı yanına doğmuş, çaresiz küçük bir kız çocuğuydum. Çocuk olmuş muydum sahi onu da bilmiyorum. Ben hayatın bana sunduğu yaralardan nasibini alan, güçlü olmaya çalışan genç bir kızdım. Güçlü oldum mu yoksa buna mı inandım bilmiyorum. Ben hayatın karmaşasında kendi sakinliğimi bulmuş genç bir kadındım. Her şey düzelmiş miydi bilmiyorum. Ben insandım, ben kadındım, ben bedenimde iki canı taşıyan bir *anneydim.* Anne olacaktım. Annemi üç yaşında kaybeden ben, anneliği de evladımla birlikte öğrenecektim. Aslında ben sonunu bilmediğim bu yolda daha sağlam adımlar atarak ilerleyen biriydim sadece.

Fakat yol öyle güzel ki; gökteki kamer yeryüzüm olmuş içime sığmayı başarmış, bebeğimiz kalbim olmuş bana sonsuz bir mutluluğu aşılamış.

Üzerimdeki uzun, mavi ve çiçekli elbisemi düzeltip yüzümdeki ne güzel tebessümle iki bardak çay ve birkaç dilim kekle bahçeye çıktım. Kamer, diktiği fidanları suluyor diğer yandan da diğer bitkileri buduyordu. Ağır adımlarla yanına ilerlerken, "Tamam yoruldun gel hadi," diye seslendim ona. "Sana çay demledim, kek de yapım."

Kamer elindeki su bidonunu bırakmadan kafasını çevirerek yüzüme sırıtarak baktı. "Kendimi bir masalın içinde yaşıyormuş gibi hissediyorum."

Gülümseyerek yere serdiğim örtüye doğru eğildim. "Öyleyiz zaten."

"Dur dur," dedi hızla ayaklanıp elindekini bırakıp elimdekileri aldığında. Karnım giderek büyüyordu ve haliyle hareketlerimde belli yavaşlıklar başlamıştı. "İyiyim," dedim sakince oturduğumda.

Kamer tepsiyi bıraktı, ellerini yıkayıp yanıma geldi. Tatlı bir rüzgârın hâkim olduğu bir havanın içinde nefes alıyorduk. Saçlarım dağılırken ellerimle onları düzelttim ama bana yardımcı olarak saçlarımı özenle sırtımın arkasına aşırtı. Öyle güzel seviyor ve bakıyordu ki bana; asıl bebek olan bendim sanki. Bu aralar hayatımız da çok sakin ama huzurlu geçiyordu. Hani mutlu aileler böyledir ya; sakin, sıradan ama sorunsuz. Tıpkı onun gibi düşünün. Hayatımın en güzel sıradanlığını, sıra dışı ve benzersiz bir adamla yaşamak en güzel hislerin tercümesiydi.

Kamer ellerini saçlarımdan çekerken yanağımdan bir makas aldı. "Maşallah yavruma benim her yerin pamuk gibi."

"Dalga geçme ya," diye güldüm. "Zaten kilo aldım iyice."

"Ya ben seni kilolu da seviyorum," dedi. "Bunu biliyorsun."

"Sorun bu değil ama her hamile kadın gibi bu psikoloji içine giriyorum ister istemez," diye iç geçirdim. "Hayatımda hiç böyle elbiseler giymedim, çiçekli falan ama şimdi seviyorum da mesela giymeyi." Elimi karnımın üzerine koydum. "Sağ olsun anneciğim bana yapmam dediğim ne varsa yaptırdı."

"Sadece anneciğimiz mi?" diye sordu Kamer dudaklarını kıvırarak.

Kafamı kaldırıp gözlerimi kıstım. "Aa! Sen zaten en büyük konuşmaların lahmacun halisin. Sayende söylediğim her şeyi yedim."

"Bak lahmacun canım çekti."

Dilimle dudaklarımı ıslattım. "Benim de."

"Sipariş vereyim o zaman hemen," dediğinde onu durdurdum. "Yok yok. Birazdan Şirin ve Alper gelecek zaten bir şeyler hazırlamıştım şimdi ayıp olur."

"Niye ayıp olsun? Onlar da yer."

"Şirin pek sevmiyormuş."

"Vay zevksiz vay."

"He işte biraz öyle," dedim gülerek ve ağzına bir parça kek uzattım. "Neyse hadi ye şunlardan biraz."

Kamer, keki iştahla yerken bir parça da benim ağzıma uzattıktan sonra bardağı yaklaştırdı. "Hadi benim güzelim şunu da iç bakalım."

Elimle ağzımın üzerini kapatırken çay bardağını onun elinden aldım ve dik dik bakarak çayımı yudumladım. Hâlâ gülüyordu. "Seni sinir etmek var ya... Of âşığım kızım âşık."

Anında yumuşayarak, "Bana bilmediğim bir şey söyle," dedim.

"Yok ki," diye silkti omzunu çayından bir yudum aldığında. "Ha!" dedi sonra dudaklarını yalarken. "Bebeğimizin cinsiyetini mesela."

"Onu ben de bilmiyorum ama yarın öğreneceğiz."

"Öğrenelim de artık ona göre sesleneyim."

"Kız olursa adını Ayperi koyacağız değil mi?" diye sordum sessizce.

"Evet," dedi derin bir nefes alırken sanki yüzüm onun oksijen tüpüydü. "Annenin adı."

İçimi kaplayan huzur Kamer'in beni kendine usulca çekmesi ve başımı göğsüne yatırmasıyla daha da büyüdü. Elleri saçlarıma gittiğinde, "Erkek olursa ya?" diye sordum bu kez. "O henüz net değil."

"Evet," dedi Kamer hissizleşerek fakat ellerindeki hisler kelimelerinden daha derindi. "Babalarımız iyi insanlar olsaydı belki evladımıza onlardan bir hatıra bırakırdık ama değiller, olmadılar. Zaten bu bir ihtimaldi hani klasiktir ya... Boş ver o sağlıklı olsun da en güzel ismi buluruz."

Ellerini saçlarımdan karnıma doğru indirdiğinde derince soluklanarak ben de ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. Saçlarıma bir öpücük bıraktığında kafama ona daha çok yasladım. "Bebeğimiz doğsun onun için her zaman en iyisini yapmaya çalışacağım. Onunla çocuk da olacağım, insan da. Onunla her şey olacağım."

"Sizi seviyorum," dedim sakince, ellerini severken.

İç çektiğini işittiğimde sıcak nefesini saçlarımın tellerinde hissettim bu içimi ısıttı. "Kalbimdeki telaşın adısın."

Dudaklarım daha geniş bir şekilde yanaklarıma doğru tırmandığında, "Böyle oturması çok keyifli ama yapacak yığınla iş var," dedim. "Yarın Şebnem'in kınası var, bir de doktora gideceğiz cinsiyetini öğrenmek için. Ertesi gün de düğünleri var. Hayatımın en güzel anları iki üç güne sığmış."

"Bir ömre sığacak ama yetmeyecek," diye gülümsedi. "Hayatında ben varken aksini iddia edemezsin bence."

"Allah'ım ya rabbim," diyerek güldüm keyifle. "Kamer sen artık bu konulara dâhil değilsin, sen bu cümledeki 'hayatımsın' anladın mı beni?"

"İşte bu yüzden seni sinir etmeyi seviyorum," deyip daha keyifli gülmeye başladı. Ağzımın içinden bir şeyler söyledim ama onunla da gülmeye devam ettim.

"Aytaç'tan bir haber var mı?" diye sordum sonra ikimiz de sakinleştiğimizde. "Haftalar geçti ama ne sesi var ne de varlığı. Onun için endişeleniyorum."

"İyi," dedi Kamer net bir şekilde. "Kafasında bir şey var ve onu zorlamayacağım."

"Ama onunla hiç konuşmadın ki?"

"Gerçek abi ve kardeşler konuşmadan da anlar birbirini."

"Sizin gibi."

"Bizim gibi," dedi ve ekledi. "Aytaç'ın ruhuna kadar tanıyorum ve o bir şeyi yapmayı kafasına koyduysa kimse yolundan alıkoyamaz. Sonunu da hesaba koydu bunu da biliyorum. Bekliyorum sadece, yanında olduğumu biliyor."

"Erdem denilen adinin yanında olması beni huzursuz ediyor," dedim kuru bir sesle. "Hele de Yeşim, Aytaç'a âşıkken."

"Aytaç için bir sorun olmaz," dedi Kamer rahat bir sesle. "Yeşim'e karşılık vermeyeceğini biliyorum."

"Ahu'dan başkası olmaz mı yani?"

"Sanmıyorum," dedi Kamer. "Aytaç'ın gözlerinde görüyorum ben o kızı, yüreğinde yaşatmaya devam ettiğini de. Aytaç hayatına devam ederse birlikte olduğu her kadında Ahu'yu aramak isteyecek ama bulamayacak ve bu yüzden ondan başkası..." Duraksadı. Bunu söylemek kolay değildi. "Ahu'dan başkası yalan onun için."

"Bu onu yıpratır," dedim üzülerek. "Bir ömür böyle geçer mi?"

"Geçmez ama başkasıyla da geçmez."

"Sanki bunu yaşamış gibi konuştun," dedim buruk bir tebessümle.

"Allah göstermesin," diye sarıldı bana hızla, üzerime titreyerek. "Ne kadar kötü bir şey de olsa kendimi onun yerine koyuyorum bazen, onu anlamaya çalışıyorum da... Hayır Aymira, hayır. Başkasıyla olmaz. Başkasıyla yaşanmaz, gözümün bebeği. Yalnız başına nefes almadan yaşanır ama başkasıyla bu da mümkün olmaz. Karşıdaki insana da yazık."

Göğsümü kararan bu düşüncenin orada kalmasını istemediğimde Kamer yutkunarak saçlarımdan bir sefer daha öptü. "Sen bunları düşünme tamam mı? Aytaç iyi olacak. O çok akıllı bir adam ve evet kocaman adam oldu. Hepsi büyüyor."

"Andaç hariç," dedim gülerek.

"Onu saymıyorum," diye homurdandı. "Boş beleş biri o."

"Hiç de bile çok seviyorum onu."

"Bunu sürekli ona söyleseydim tepeme çıkardı," dedi. "Ben de seviyorum ama dile getirmiyorum."

"Bilmez miyim?" diye toparlandım usul usul. Çayımdan bir yudum daha alıp kekimden bir ısırık aldıktan sonra ağzımın kenarını silip onun beni izleyen yüzüne döndüm. "Alper ve Şirin gelir birazdan. Salatanın sosunu halledeyim gideyim de."

"Ben de bir Çetin'in yanına uğrayacağım," dedi. "Onlar gitmeden gelmiş olurum."

"Kalmayacak mıydın?"

"Çetin aradı da bir bakayım ona," diye karşılık verdi. "Evde bir şey eksik mi gelirken alayım?"

"Kendini getir yeter," dedim gülümserken.

Yüzüme yaklaştı ve yanağıma bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Olur."

Kamer önce kendini sonra da beni ayağa kaldırdıktan sonra yavaş adımlarla içeri girdim. Bulaşıkları hallettikten sonra salatanın yağını ve sosunu da koydum. Kamer, bahçedeki işlerini bitirdikten sonra evden ayrıldığından ondan yaklaşık beş dakika sonra da Alper ve Şirin geldi. İkisini kapıda karşıladıktan sonra eve aldım. Şirin ile ilk kez tanışacaktım ve açıkçası heyecanlıydım. Kapıyı kapatınca Şirin'e döndüm ve ona sarıldım. "Merhaba, hoş geldin."

"Hoş buldum," dedi Şirin tıpkı adı gibi şirin bir sesle. Ayrıldığımızda bana bir paket uzattı. "Bu da içimden gelen bir hediye, senin için."

"Ne zahmet ettin?" diye aldım uzattığı paketi mahcubiyetle.

"Ne demek," dedi kibar bir şekilde.

"Teşekkür ederim." Yüzüne bakıp daha samimi gülümsedim. Alper'in anlattığı kadar vardı. Çok güzel, sıcak ve dost canlısı duruyordu. Siyah ve uzun saçları, iri yeşil gözleriyle de öyle hoş görünüyordu ki daha onunla oturup konuşmadan bile sevmiştim. Enerjisi direkt bana geçmişti.

Şirin'in hediyesini portmantonun yanına koyduktan sonra Alper'e sımsıkı sarıldım. Her gün görüşüyor olsak da yine de özlüyordum onu. Birlikte salona geçtikten sonra karşılarına oturdum. İkisi de sessizdi ve zaten Alper'in bu yanına alışkındım. "Ee?" dedim onları konuşturmak isterken. "Alper zaten hep böyledir de sen de sakin bir insan mısın, Şirin?"

Alper'e yandan bir bakış savurup gülümsediğinde, "Sakinimdir," diye baktı bana. "Yani deli dolu yanlarım da var tabii ama genelde sakinimdir."

"Alper de öyle," dedim duru bir sesle. "Onu biliyorsundur zaten."

"Biliyorum," diye kısıldı sesi.

"Neyse," dedim ayaklanarak. "Aslında bahçeye çıkalım mı? Bir yandan yemek yer bir yandan da sohbet ederiz."

"Tabii," dedi Şirin hemen. Bana yardımcı oldular ve birlikte tabakları bahçeye taşıdık, sofrayı kurduk. Öyle sakin ama bunaltmayan bir hava vardı ki; saatlerce burada kalabilirdim.

Alper ve Şirin yan yana oturduklarında ben de yine karşılarına geçtim. Çorbalarımızı içtikten sonra pilav tabaklarını hazırladım ve yerime geçtim. Şirin bana sıcacık bakarken, "Bu arada söylemeden geçemeyeceğim çok güzel bir kadınsın Aymira abla," dedi. "Sana abla diyorum sakıncası yoktur umarım?"

"Teyze demediğin müddetçe istediğini diyebilirsin."

Alper gözlerini devirdi. "Ablam ve şahane mizahı."

"Aynı sen işte," dedim gülerken. Akabinde Şirin'e baktım. "Teşekkür ederim, sen de öylesin."

"Ben de teşekkür ederim."

"Abla cinsiyeti yarın öğreneceğiz değil mi?" diye sordu Alper eline çatalını aldığında.

Kafamı aşağı yukarı sallayarak "Hıhım," dedim. "Bakalım artık ben de merak ediyorum."

"İnsanın içine doğarmış genelde," dedi Şirin gözlerini kısarak. "Annem benim kız olacağımı tahmin etmiş ve öyle de oldu. Senin peki içine doğuyor mu?"

Derin bir nefes alarak dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak ellerimi masanın üzerine bıraktım. "Açıkçası ne söylesem ifade edemem gibi ama bana kız olacakmış gibi geliyor."

"Ya," dedi Şirin heyecanını direkt kelimelerine yansıttığında. "Annelerin içine doğarmış genelde ama önemli olan sağlıklı olması tabii."

"Elbette," diye tebessüm ettim ona. "Sağlıklı olsun yeter ki. Canımız olacak nasılsa."

Alper'in beni sessizce dinlediğini ve izlediğini gördüm. Uzun zamandır beni bu kadar uzaktan gözlemlemediğini fark ettim. Onunla aramız çok iyiydi ve yıllar evvel yaşayamadığımız o kardeşliği şu sıralar sonuna kadar yaşıyorduk. Fazlasıyla benimleydi canımın içi. Gözlerimi ona değdirdiğimde dudaklarının kenarında ufacık bir gülümseme yakaladım ama bu gülümseme yazıldığı gibi okunan bir şey değildi, bu gülümseme yalnızca bizim gibilerin görünce anladığı türdendi. Onunla konuşmak istedim ama şu an yapamadım fakat Alper sakince ellerime uzandı ve parmaklarımı avuçlarının arasına alarak derin bir nefes alıp verdi. "Şirin'e senden bahsederken ablam demek bile çok zayıf geldi. Beni büyüten, bana bakan, bana sahip çıkan bir kadın dedim ona. Sen hep daha fazlası oldun abla. Sen her zaman benim için en iyisi oldun. Şimdi kendi bebeğinden bahsederken bile gözlerim doluyor ve gururlanıyorum. O bebek dünyanın en şanslı bebeği. Her zaman onunla olacak, onun için her fedakârlığı yapacak bir annesi olacak çünkü."

Alper'i dinlerken ve onu görürken kalbimin uzun zamandır bu kadar sıkıştığı bir ân olmamıştı. Yutkunarak anından dolan gözlerimi kıstım ve bu bir nevi benim gözyaşlarımdan kaçma yöntemim oldu. "Böyle söyleme," dedim ona gülümserken. Bu sefer nasıl gülümsediğimi tarif edecek olsam ağlardım sanırım. "Sen benim için hiçbir zaman kendimi feda ettiğim biri olmadın, sahip çıktığım ya da büyüttüğüm... Sen sadece kardeşimdin ve ben de senin ablandım. Bir abla, kardeşi için ne yapma-

lıysa ben de onu yaptım. Bazen eksik kaldım bazen hiç olmadım, Alper." Gözlerimin kızardığını hissettim. *Ah hormonlar!* "Ayrıca evet, bebeğimiz çok şanslı çünkü senin gibi bir dayısı olacak."

Alper gülümsedi.

Şirin de gülümsedi.

Biz gülümsedik birlikte ve bu tablonun içinde yer almak kalbimi sıcacık etti.

Ellerimizi ayırdığımızda dolan gözlerimi silerken, "Beğendin mi yaptığını?" diye kızdım Alper'e gülerek. "Zaten hamileliğimden ötürü hormonlarım tavan yaptı bir de beni ağlatıyorsun ya."

"Abla senin de ağlayacağın varmış."

"Senin de ağlatacağın varmış."

Şirin bizi öyle güzel ve sakin izliyordu ki, onu gerçekten çok sevmiştim.

Birkaç dakika sonra üzerimizdeki ağırlıktan kurtulduk ve rüzgâra karışır gibi estik fakat şiddetli değildik, olması gerektiği gibiydik. "Sen neler yapıyorsun peki Şirin?" diye sordum sonra ona bakarken.

"Sıradan bir hayatım var aslında," dedi. "Ben de bir ablayım ama erkek kardeşimle hep kavga ederiz ve onun için böyle şeyler yapmadım. Sanırım onun için bir şeyler yapmam için eksikliğini hissedeceğim bir şeyler olmalı."

Burada duraksadım.

"Yani ben Alper kadar derin bir insan değilim ya da siz kadar ama insanları anlar ve onlara yardım etmeye çalışırım."

"Çok güzel bir şey bu."

"Teşekkür ederim," diyebildim sessizce. "Zaten Alper için de böyle olmuştu." O sırada Alper'e bakarak konuştu. "Biz internet üzerinden konuşmaya başladık ama ben mesajlaşırken bile onun derinliğini anlamıştım. Normalde pek yakınlığım olmaz bur tür şeylerle ama Alper bana öyle hissettirdi. Yanında olmam ve onu anlamam gerektiğini."

"Kardeşim diye söylemiyorum ama Alper görüp görebileceğin en güzel insanlardan biri. Gerçekten bak."

Alper utanarak kafasını eğdiğinde Şirin seve seve durumu kabullenerek, "Biliyorum," dedi. "Söylemene gerek yoktu ama bunu duymak iyi

hissettirdi. Biz daha çok başındayız, böyle şeyler söylemek için de erken ama hani sonu görmek diye bir şey var ya... Öyle işte. Ben Alper'le sonumuzu görebiliyorum. Birbirimize karşı sakin, anlayışlı ve tutarlıyız. Bence gönül ilişkilerinden ziyade insan ilişkileri için de böyle şeyler çok önemli."

Gülümsedim. "Çok güzel konuşuyorsun ve gözlerin parlıyor. Seni hep dinleyebilirim sanki."

"Teşekkür ederim," dedi mahcubiyetle. "Okuduğum kitaplar bazen böyle şeyler konuşmama da yardımcı oluyor."

"Sayısal öğrencisiydin sanırım öyle değil mi?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Evet. Çocuk doktoru olmak istiyorum."

"Biliyorum, Alper bahsetmişti bundan."

Mahcubiyetini dudaklarından ve gözlerinden düşürmedi. "Umuyorum ki ileride çok güzel bir çocuk doktoru olacaksın," diye ekledim sözlerimin devamına.

"Umarım," dedi Şirin kafasını sallarken. "Peki sen hangi mesleğin hayalini kurdun?" diye sordu bu kez.

"Açıkçası hiçbir mesleğin," diye itiraf ettim hızla ve donuk bir hisle. "Burada olayları çok da dramatize etmek istemiyorum ama ben sadece günü ve kardeşimin geleceğini kurtarmak için yaşadım. Ben küçük yaşta büyüdüm ve kardeşime bakmak için bir sürü işte çalıştım ve kendimle gurur duyuyorum. Okumak ve meslek sahibi olmak planlarım arasında yoktu, ben sadece para kazanmalıydım ve hiçbir şey içimde ukde kalmadı biliyor musun çünkü kardeşimi kazandım ve onu okuttum. Tabii sonra ben de çalışıp sınava girdim ve açıktan sosyal hizmet okuyacağım."

"Hayran olunası bir şeysin bence," diye konuştu Şirin. "Henüz çok yeni tanışıyor olmamıza rağmen Alper de senden çok bahsetmişti tabii ama ben çok sevdim seni. Olmayan bir ablammış gibi."

"Çok mutlu oldum," dedim içtenlikle. "Genelde insanlara karşı mesafeli davranırım ve soğuk görünürüm ama hamilelikten midir nedir çenem açılınca duygusallık da bastırıyor bir yandan."

"Bence çok içtensin," diye kısıldı gözleri Şirin'in, siyah saçları dağılırken.

Elleriyle saçlarını düzeltirken Alper, "Eniştem nerede abla?" diye sordu sakince.

"Çetin'in yanına gitti, birkaç işi var sanırım."

"Ha doğru," dedi Alper tatmin olurken. "Konuşmuştuk... Çetin abi de evleniyor."

"Sonunda artık," diye güldüm keyifle. "Her şey gözümüzün önünde yaşandı, bunu da görelim artık."

"Göreceğiz abla," dedi Alper. "Şebnem abla Şirin'i de çağırdı zaten. Beraberiz."

"Öyle mi?" diye büyüttüm gözlerimi gülümsemem de büyürken. Şirin kafasını aşağı yukarı salladığında, "Çok güzel oldu bu," diyerek devam ettim. "Belki erken olacak ama o zaman Şirin'e ailemize hoş geldin diyebilir miyiz?"

Alper ve Şirin birbirine baktığında kendimi evladının mürüvvetini gören anneler gibi hissetmiştim. *Hormonlar canım, hormonlar.*

İkisi de o saf ve duru bakışlarının ardında gizledikleri derinlikle gülümsemeye devam ettiklerinde Şirin biraz çekingen dursa da, "Diyebiliriz," dedi.

"Hoş geldin o halde, Şirin," diye baktım, kardeşimin hayatına yeni bir sayfa ve soluk getiren bu tatlı kıza.

"Hoş buldum," dedi Şirin, ailemize adım atarken.

Gün usul usul ikindiye doğru yaklaştığında Alper ve Şirin'i uğurlamış, bahçedeki salıncakta oturmuş elimdeki dergiyi karıştırıyordum. Sakin ve huzurluydum. Kamer de henüz gelmemişti. Tebessüm ederek derginin diğer sayfasına geçtiğimde çitlerin orada bir harekedilik sezdiğimde kapı yavaşça açıldı ve gözlerimi kıstığımda onu gördüm: Aytaç'ı.

Sakince içeri adım attığında yutkunarak elimdeki dergiyi kapattım ve ayağa kalktım. Aytaç, kapıyı arkasında bırakırken birkaç saniye gözleri bir yeri aradı ve sonra beni buldu. Onu uzun zamandır görmemiştim ve öyle tuhaf bir ağrı oluşmuştu ki içimde; bunu tarif edecek başka bir acıya denk düşen yanıma koymak istememiştim. Elinde küçük bir paket ile buraya doğru ağır ağır adımlar atmaya başladığında gözlerim sadece onu gördü. Sanki eski Aytaç değildi, sanki eski insan değildi. Aytaç... Canım Aytaç'ım.

Aramızdaki mesafeleri kapattığında karşımda dikildi ve yeşil gözlerini kısarak belli belirsiz gülümsedi. Gülümsemeye çalıştım ama ağlamaktan korktum. Yorgun görünüyordu, bıkmış görünüyordu ve çaresiz duruyordu. Yine de Aytaç'tı işte. Bizim Aytaç'ımızdı. Onu ilk gördüğüm anı hatırladım. Çocuktu daha. Sessizdi ve yalnızdı. Şimdi ne değişmişti bilmiyorum ama yalnızlığını gözlerinin içindeki çocuktan anlayabilmiştim. "Merhaba," dedi kuru bir sesle nihayet konuşmaya başladığında. "Nasılsın Aymira?"

"İ-iyiyim," dedim tökezlerken. Neden böyle olmuştum? Neden kalbimde, göğsümde bir ağrı oluşmuştu hemen? Ağlama hissi tüm bedenimi sarmıştı ama ağlamayacaktım. Elimdeki dergiyi bıraktığımda, "Sen?" diye sordum. "Sen nasılsın Aytaç?"

"İyiyim."

Her zaman iyi olduğunu söylerdi ve ben de hiçbir zaman buna inanmazdım.

Birkaç saniye süren sessizlik sonrası birlikte çardağa gittik. İçeri girmek istememişti. Karşılıklı oturduğumuzda, "Bir şey içmek istemediğine emin misin?" diye sordum. "Aç mısın ya da bir şeyler hazırlarım hemen."

"Aç değilim, teşekkür ederim." Sakindi.

Ellerimi masanın üzerine koyduğumda ona soracak ve onunla konuşacak yığınla mesele olduğunu fark ettim ama ilk olarak hangisinden başlarım bilemedim. Hangisinden başlarsam yarım kalmam düşünemedim. İlk aklıma geleni söyledim ben de. "Neredesin Aytaç?"

"Başım belada değil merak etme," diye gülümsedi gözlerimdeki endişeyi fark ettiğinde. Konuşamadım. Devam etti: "Bir meselem vardı ve hallettim sayılır. Daha iyiyim, Aymira. Emin ol, daha iyiyim."

"Erdem denilen adamın yanında değil misin artık?"

"Birkaç gün içinde çıkacağım oradan."

"Birkaç gün mü?"

"Evet," dedi Aytaç düz bir sesle. "Sonra bitecek bu iş."

"Ne işi bitecek?" diye sordum kaşlarımı çattığımda. Ben ne kadar endişeliysem o, o kadar sakin ve hissizdi. Sanki bedenindeki tüm kan çekilmiş, ruhunda kurumak için onu terk etmişti. Buz gibiydi ama kar-

şısında üşümüyordum sadece özlemiştim. Aramızdaki mesafeye rağmen onu özlemiştim. "Aytaç, sen iyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim, Aymira," dedi tekrar ederek. "Kamer abim bile biliyor her şeyi. Konuşmasak bile o herifin yanında neden durduğumu biliyor. Bunu yapacağım."

"Onu öldürecek misin?" diye sordum sesime buz gibi sular dökülüp de ses tellerimi ve duygularımı dondurduğunda.

Cevap vermedi.

"Kamer buna asla müsaade etmez ki," dedim buruk bir tebessümle. "Kamer senin bir katil olmanı istemez. O iğrenç herif için geleceğini yakmaya değmez Aytaç. Bak lütfen bırak artık. Bize dön, ailene dön ve bitsin bu huzursuzluk. Çetin evleniyor mesela," diye gülümsedim buna ihtiyacım varmış gibi. "Ailemiz büyüyor ve sen bizimle olmalısın. Kardeşimizsin. Ortada alacak verecek davası kalmadı, Aytaç. Lütfen bize bu acıyı yaşatma."

"Aymira size acı vermek ister miyim sanıyorsun?" diye sordu kendini hafifçe öne doğru öne çıkararak. "Bu kimsenin değil benim davam. Ben kimseye acı vermem. Her şeyi göze aldım." Derin bir nefes alıp verdiğinde dudaklarından şu kelime döküldü: *"Gidiyorum."*

Afalladım. "Gidiyor musun?"

"Evet, birkaç gün sonra gideceğim."

Gözlerim yeniden dolduğunda, "Nereye?" diye sordum kalbim sızlarken. "Nereye gideceksin ki?"

"Almanya'ya," dedi öylece. "Biletimi aldım. Sadece gidiş var dönüş yok."

"Sen..." Neler söylüyordu böyle? Aytaç bana şaka mı yapıyordu yoksa ben yanlış mı anlamak istiyordum her şeyi? Boğazımda bir yumru hissettiğimde, "Aytaç... Neden?" diye sordum. "Neden?"

Gülümsedi. Ağlasaydı ya da yüzüme bakmasaydı canımı bu kadar acıtmazdı. "Öyle gerek. Burada yapamıyorum artık. Deniyorum ama olmuyor."

"Aytaç her şeyin bir çaresi vardır," dedim ağzımı araladığımda. "Biliyorum, yaşadıkların çok ağır ve bununla yıllarca mücadele ettin, ediyorsun da ama bu gitmene değmesin. Kimsenin acılarını kıyaslama derdinde değilim fakat hepimiz ağır şeyler yaşadık. Hepimiz: Ben, kardeşin, abilerin, Zeynep... Çok ağladık, çok acı çektik ama sonuç ne olursa olsun bir aradayız yine. Birbirimize döndük Aytaç."

"Bu öyle bir şey değil ki," diye mırıldandı küçük bir çocuk gibi. "Bu çok farklı. Biliyor musun, ben ilk senin yanına geldim. Andaç, Çetin ve Kamer abimle konuşmadım daha ilk sana geldim çünkü senin beni anlayacağını biliyordum ve bunu istiyorum Aymira. Beni anlamasan da anlarım ama anlamana ihtiyacım var."

"Seni anlıyorum ama anlamamak daha iyi geliyor bazen."

"Lütfen beni anla," dedi hakikatli hislerle. "Sen de anlamazsan kimse anlamaz."

Maziye giden aklım şu anda benimle ve bu masadaydı. Geçmiş uzakta değildi ama biz onun yakınında mıydık bilmiyordum. "Tamam, kafanı dinlemek için uzaklaş buralardan," dedim yumuşak bir sesle. "Yalnız kal tekrar ve ne zaman iyi olursan o zaman gel ama Almanya çok uzak... Bir de dönüşüm yok diyorsun... Andaç peki? Biz bir yerde senin için yabancıyız ama Andaç senin canın, onu nasıl bırakıp gideceksin?"

"Andaç hiçbir zaman yalnız olmayacak."

"Aytaç bencilce davranıyorsun. Ona bunu yapmaya hakkın yok. Sana ne kadar ihtiyacı olduğunu bir bilsen... Seni öyle çok seviyor ki."

"Ben de çok seviyorum," dedi. "Benim canım, kanım o ama..." Bu kelimeden sonra kurulan hangi cümle hüzün ya da keder vermezdi ki insana? "Olmuyor be Aymira. Olmuyor. Ben sığamadım buraya." Elini kalbinin üzerine koydu. "Ben burama bile sığamıyorum artık, dolup taşıyor içim nefes alamıyorum. Yapamıyorum. Geçer diye bekliyorum, geçecek diye sabrediyorum ama yok geçmiyor. Öyle bir hapsolmuşum ki; Ahu beni kendine öyle bir bağlamış ki; aslında çoktan yanına gitmişim onun. Ben ölmüşüm Aymira, ben ölmüşüm."

Titremeye başladığımda dolan gözlerimden bir damla yaş aktığında çabucak onu yok ettim ve burnumu çektim.

"Bu şehir bana acıdan başka bir şey vermedi. Sen biliyorsun, sana anlattım her şeyi. Çocukluğumuzu anlattım, beni anlattım ve duydun. Sonrasında yaşananlar... Bu şehir lanetli, bu şehir benim katilim."

"Sorun şehirse şayet başka ülke neden?"

"Ne kadar uzak o kadar iyi."

"Aytaç yapma," dedim sesim titrediğinde. "Böyle daha mı iyi olacak sanıyorsun sanki? Aklın burada, bizde kalmayacak mı? Orada bir başına ne yapacaksın? Burada biz sen olmadan nasıl yaşayacağız? Sen benim sırdaşımsın, günlüğümsün... Beni sensiz mi bırakacaksın?"

Son cümlem onun da kalbine bir şeyler oturduğunu resmetmişti. Elini kalbinin üzerinden indirdiğinde gözlerini kısarak kafasını öne eğdi. "Eve ilk geldiğin günü hatırladım... Sanki sen tamamlaması gereken yapbozun o parçasıydın ve senin gelişinle tamamlanmıştık. Sessizdim biliyorsun ama herkesi bilirdim, gözlemlemeyi severdim ve senin de yaralarının olduğunu biliyordum. Kamer abim," diye güldü ondan bahsederken. "O büyük bir sargı bezi, bizi yanına aldı ve yaralarımızı bir bir sarmaya başladı. Sen de onlardan biriydin, bizdin."

"Eskiler," diye iç çektim Aytaç'ın gözlerine bakarken. "Sanki bir adım geriye düşsem oradayım ama ileriyi gördüğümde daha güzel şeyler görüyorum. Biz yine o masada kahvaltı edeceğiz, yine güleceğiz ve yine bir olacağız ama sen olmadan bunu yapamayız..." İç çektim. "Lütfen gitme."

"Aymira," dedi. "Şımarıkça gelebilir ama kendimi artık o masaya ait hissetmiyorum. O masada bir yerim yok. Hiçbir şey eskisi gibi olamaz."

"Çok yıprandın biliyorum," diye konuştum sabırsızca. "Ama yeniden iyi olabilirsin. Ben buradayım. Herkes seninle. Ne istiyorsan yapmaya hazırım. Günlüğünüm ya senin; dök içini. Dök bana içini de yararım dokunsun sana."

"Dökülecek bir içim yok, demiştim sana zamanında hatırladın mı?"

Kafamı ağır ağır salladım geçmişin verdiği sızıyla.

"Dökülecek çok şey var şu an ama bu içimde kurudu ve beni dümdüz bir adam yaptı." Soluklandı. "Bazı şeylerin düzeleceğine olan inancım yok oldu. Daima size vefa borcum olacak ama ben artık kimse için bir fayda sağlamam. Ahu... Hani sormuştun ya; ondan başkası olur mu diye?" Gözlerinin içi kızardı. "Olmaz Aymira. Ahu'dan başkası olmaz. *On altı yaşımda bir kız sevdim ve ömrümün geri kalan tüm yaşlarını onunla infaz ettim.*"

Kamer haklıydı.

"Nereye gitsem benimle gelecek ve artık sadece ikimiz olacağız. Burada görmek istemediğim insanlar var ve ben onların yüzlerine baktıkça kalbim acıyor. Size haksızlık yapıyorum belki ama anlayın beni... Yeni bir sayfa açmak için gitmiyorum, benim için yazılmış bu kitabın yazarından müsaade isteyip finalimi kendim yazmak istiyorum. Buna izin verir mi?"

"Umarım verir," dedim sessizce. "Kendi finalini güzel yazarsan bunu ondan isterim."

Gülümsedi.

Gülümsemeye çalıştım ama ikimiz biliyorduk gerçek duygunun bu olmadığını. "Andaç ile ne zaman konuşacaksın?"

"Onlara gideceğimi sonra söyleyeceğim," dedi. "Çetin abimin düğün gecesi gidiyorum, saat ikide uçağım var."

"Umutla şaka yapıyorum demeni bekliyorum ama sen..."

"Ama ben hiç şaka yapmam. Andaç değilim ki..."

"Andaç çok ağlayacak," dedim kırgın bir sesle. "Seni dövebilir de."

"Dövsün," diye gülümsedi. "Dövsün hiç sorun değil ama o da bir gün beni anlayacak. Herkes bir gün birilerini anlamaz mı?"

"Anlar."

Beni düşürdüğü çukurdan çıkarmak istedi daha geniş gülümsediğinde. "Boş ver beni. Sen nasılsın? Bebeğin?"

"Yarın cinsiyetini öğreneceğiz," dedim sakince. "Sağlıkla doğmasını bekliyoruz, bakalım inşallah öyle olur." Kafasını usulca salladı onaylayarak. "Ben de iyiyim. Sakin ama huzurluyum. Geriye dönüp baktığımda çok şey yaşadığımı görüyorum ve hayat bize daha neler bilmiyorum ama mutluyum, mutlu olmalıyım."

"Mutlu olmalısın," dedi. "Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun, Aymira."

"Sen de öyle Aytaç ama keşke seni burada tutabilmenin, sana merhem olabilmenin bir çaresi olsa."

"Ben iyi olacağım," diye konuştu kendinden emin bir şekilde. "Tek başıma olacağım ama iyi olacağım."

"Çetin'in düğününe gelecek misin peki?"

"Vedalaşmak için geleceğim evet," dediğinde her an beni bu gerçekle yüzleştirdiği için ona kızıyordum ama anlıyordum da. Bunu önlemek imkânsızdı. Sağına, soluna bakındığında gözlerimi onun üzerinden alamadım. Çocukken tanıdığım bu insan büyümüş müydü sahiden? Aytaç büyümüş müydü? Keşke yaşananları düzeltme, Ahu'yu geri döndürme şansımız olsaydı. Bunun için bile ömrümden yıllar vermeye hazırdım çünkü Aytaç benim kardeşimdi, onun feda ettiği yıllara benim ömründen gidecek olan yıllar bir hiçti.

"Kamer abinin bir bebeği olacak," diye gülümsedim. "Onu da mı görmeye gelmeyeceksin? Andaç ve Zeynep evlenecek yanlarında olmayacak mısın? Aytaç lütfen vazgeç. Seni anlıyorum yemin ederim ama bu çok fazla değil mi?"

"Belki öyle belki değil," dedi kuru bir sesle. "Zaman... Zamana bırakmak gerek bazen de."

"Zaman seni iyi edecekse her zaman seni burada bekleyen bir ailen olduğunu unutma tamam mı?"

"Unutmam," diye tebessüm etti bu sefer içten bir şekilde. Ona eşlik ettim ben de bu sefer daha içten bir şekilde. Dudaklarını ıslatıp çekerken masanın kenarında duran paketi bana uzattı. "Bunu senin için aldım."

"Nedir bu?" diye aldığımda paketi sakince açtım ve içinden bir kitap çıktığını gördüm.

Gördüğüm kitap bir gökyüzüydü ve nefes aldığımı hissettim. "Vadideki Zambak," dedi Aytaç iç çekerek. "Okudun mu bilmiyorum ama sana bir kitaptan daha anlamlı bir şey hediye edemezdim, bunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedim kitaba bakmaya devam ederken. "Daha önce hediye ettiğin kitabı da okumuştum ve hâlâ duruyor. Bu kitabı da severek okuyacağım ve ömrümün sonuna kadar saklayacağım, Aytaç. Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Birkaç saniye sonra kitabı incitmeden kenara koyduğumda gözlerime bakan bir çift yeşil gözün ayrılık şarkısını işittim. Gidecekti. Gitmek için izin istiyor gibiydi. "Kamer birazdan gelir, akşam yemeğine kalır mısın?" diye sordum inatla.

"Ben gideyim," dedi ayağa kalktığında. "Onunla konuşacağım zaten ve senden ricam burada konuştuklarımızı ona söyleme olur mu? Yani gideceğimi bilmesin, benden öğrensin."

"Peki."

Masanın başından kalktığımızda üzerimdeki ağırlık beni olduğum yere serecek gibi olduğunda destek almak için elimi masanın kenarına koydum ve öyle ilerledim. Karşı karşıya durduğumuzda birinin boğazımı sıktığını hissettim. Gözlerim yine ve yeniden deli gibi doldu. Aytaç karşımdaydı ve ben onunla son kez konuşmuştum belki de. O gidiyordu ve benim onu durduracak bir çarem yoktu. Buna izin vermiyordu. Koyu yeşil gözleriyle bana her şeye inat umutla baktığında onun kadar umut dolu olamadım çünkü o da pek gerçekçi durmuyordu. Onu tanıyordum.

"Sana bir kez sarılabilir miyim?" diye sordu, derin ama uzak bakışlarıyla. Buna ihtiyacı var gibiydi. Sonra şunları söyledi o hiç konuşmadan, büyüyemeyen çocuk: "Aymira, sen benim öğretmenimdin, sen benim dilimdin, sen fikirlerimin sesiydin. Annemdin."

Annemdin...

Gözlerimin içi cayır cayır yanmaya başladığında kafamı ağır ağır sallayarak kollarımı açtım ve ona sarıldım. Aytaç kollarıyla canımı acıtmadan ve beni sıkmadan sarmalarken gözlerimi kapattım ve kirpiklerimin arasından dökülen o gözyaşlarına müsaade ettim. Ağlıyordum. O da bunu biliyordu. "Aytaç... Aytaç kalbimi çok ağrıtıyorsun ve senin üzülmeni istemiyorum artık. Ne olur kendine çok iyi bak ve gülmeye başla. Lütfen mutlu olmaya çalış ve ol."

"Olacağım," diye titredi sesi. "Olacağım."

Ona biraz daha sıkı sarıldığımda ayrılığın geldiğini ve gerçekliğini anladım bir kez daha. Kendini geri çektiğinde dağılmış saçlarımı düzelterek gözyaşlarımı sildim ve kafamı kaldırıp ona çaresizce baktım. Ağlamamıştı ama ağlasa bu kadar hüzün kokmazdı gözleri ve bakışları. "Çok üzgünüm," dedim içimde ne varsa dışıma dökerek. "Gitmeni hiç istemiyorum, gitmeni o kadar istemiyorum ki Aytaç bunun için saatlerce ağlarım."

"Hayır Aymira, hayır," diye kafasını sağa doğru yatırdı nasırlı bir sesle. "Seni üzersem bebeğine zarar verebilirim, bunu asla istemem. Ben vaktimin geldiğini biliyorum ve gideceğim. Burada hayalet gibi dolaşmaktansa kendi sonumu yaşamaya gitmek daha iyi."

"Artık geri dönüşü yok değil mi?"

"Yok."

Ellerimi birleştirdim ve parmaklarımla oynamaya başladım. "Gittiğin yerde bize mutlaka ulaş, her ne kadar burada olamasan da senden haber almaya hakkımız var."

"Haberdar olacaksınız," dedi Aytaç gülümsemeye çalışırken.

"Umarım," dedim kendi kendime mırıldanır gibi. Onunla vedalaşmaya hiç hazır değilmişim, bunu hissettim. Onu bir daha göremeyecek olmak kalbimi öyle çok incitiyordu ki; bedenimdeki bir yeri kanatmışlar da yarası asla kapanmayacak bir yara açmışlar gibiydi.

"O halde ben gideyim," dedi Aytaç ellerini pantolonunun arka ceplerine götürdüğünde. "Zaten gitmeden tekrar vedalaşırız."

"Hıhım," dedim kafamı sallarken.

Gülümseyerek gözlerimin içine dokundu. "Kendine, bebeğine ve Kamer abime çok dikkat et. Benim için Andaç ve Zeynep'e de dikkat et. Alper'le de konuşacağım zaten."

"Ederim," diyebildim çünkü artık kelimelerim ben konuşmayayım diye boğazıma oturmuştu, konuşursam ağlardım.

Geri geri adımlar atmaya başladığında ikimizin de yüzündeki tebessümler hüzünlere sarılmaya başladı. *Bu nasıl bir vedaydı bilmiyorum ama yeniden merhaba diyeceğimize inancım kalmamıştı.*

Karnımın içinde bir canlı var ve ben onu kendi dünyama sığdırabilmiştim.

"Kamer ben çok heyecanlıyım," dedim onun elini tutmaya devam ederken.

Kamer, "Sen mi ben mi?" diye karşılık verdi yerinde duramazken. Doktor hanım karnıma sürdüğü jelin üzerinde gezdirdiği adaptör ile bilgisayarının karşısında bizi dinlerken tebessüm ettiğini gördüm. Kalbim resmen yerinden çıkacaktı. Birkaç saniye içinde tüm odayı dolduran kalp atışlarının sesiyle içimdeki his en doruklara çıktığında Kamer'in gözlerine baktım. Kamer sersem bir şaşkınlıkla, "Kalbi gümbür gümbür atıyor kurban olduğumun," diye konuştu.

Sırıtarak onu izleyerek eline daha sıkı sarıldım. Doktor hanım güle rek, "Bakalım küçük misafirimiz ne yapıyormuş?" diye mırıldandı.

Kamer, "Ne yaptığını bilmiyorum ama annesiyle babası heyecandan ölecek şimdi," dedi.

"Eşiniz sizden daha heyecanlı," dedi doktor hanım gözlerini bana çevirdiğinde.

Gülümsedim. "Dün gece heyecandan uyumadı o derece."

"Babalar daha başka oluyor, bilirim."

"Öyle," diye katıldım gülümsememi yüzümden düşürmeden.

Her geçen saniye kalp atışlarını hissettiğim bebeğimizi avuçlarımın arasına alma ve koklayarak öpme isteğine dayanma gücüm azalıyordu. Artık onu sevmek istiyordum.

Doktor hanım karnımın üzerindeki adaptörü gezdirmeye başladığında Kamer ekrana doğru iyice yaklaştı. Doktor hanım, "Bakın bebeğiniz burada," diye gösterdi.

Kamer, "Patatese benziyor," dedi.

Gözlerimi irileştirdim.

Kamer, "Bir öncekinde mercimek kadardı, büyümüş," diye devam etti. "Doğsana artık güzelim ya da yakışıklım..."

"Güzeliniz," deyiverdi doktor hanım bir anda.

İkimiz de duraksadık. Ağzım aralandığında önce bilgisayarın ekranına sonra da Kamer'e baktım. Şaşkındı ve sanki idrak edememişti. "Gü-güzeliniz derken?" diye sordu Kamer kekelerken. "Kızımız mı olacak?"

"Evet," diye kafasını salladı doktor hanım bize döndüğünde. "Bir prenses geliyor."

Ağzım kulaklarıma vardığında bu heyecanı, bu hissi, bu duyguyu daha önce yaşadığımız hatırlamıyordum. Bunu nasıl tarif edebilirdim ki? Bunu nasıl anlatabilirdim? Kamer bana döndüğünde yüzündeki ifadeyi resmetmek ya da anlatmak imkânsızdı. "Aymira?" Gülümsüyordu. "Kızımız geliyor. Bizim kızımız."

"Evet bizim," dedim gözlerim dolduğunda ve sırıtmaya başladığımda.

Kamer hızla elimi bırakmadan yanıma geldi kafamı göğsüne çekerek saçlarıma sayısız öpücükler bırakmaya başladı. Gözlerimden düşen dam-

lalar tenimi ıslatırken Kamer'in kalp atışları kızımızın kalp atışlarıyla yarışır hale gelmişti. Kendi kalbimi ise hissedemiyordum. Çok doluydum. Eliyle çenemi kavradığında severek, "Ayperi," diye söyledi. "Ayperi'miz geliyor, gözümün bebeği."

"Ayperi'miz," diye tekrarladım ağlamaya devam ederken.

Kızım. Kızımız. Baban ve ben seni çok seveceğiz, seni her zaman koruyacak ve her zaman yanında olacağız. Sana söz Ayperi'm.

"O zaman ben toka falan almaya başlıyorum şimdiden," dedi Kamer saf saf.

"Yok sen direkt gelinlik bak hemen evlendirelim," diye dalga geçtim bir yandan ağlamaya devam ederken. "Bir sakin olur musun?"

"Ama nasıl sakin olayım?" diye sordu ve doktor hanıma baktı. "Bir kızımız olacak yani bizim kızımız doktor hanım... Sizce nasıl sakin olunur?"

"Heyecanınızı çok iyi anlıyorum," dedi doktor hanım tüm samimiyetiyle.

"Bak gördün mü sakin olunmuyormuş işte," diye sitem etti bana sonra. Gözlerimi devirdiğimde Kamer, "Peki ne zaman doğacak?" diye sordu. "Ben artık onu kollarıma almak istiyorum."

"Yaklaşık dört buçuk, beş ayımız var."

"O zamana kadar karım değil ben doğururum ama doktor hanım."

"Tövbe ya," dedim sessizce. "Delirdi iyice."

Doktor hanım gülerek, "Bundan sonraki süreç biraz daha zor olacak," dedi. "Kasılmalar, tekmeler ve eşinizin hareketlerinde yavaşlık gibi... Size düşen koşulsuz şartsız onun yanında olmanız beyefendi."

"Her zaman," dedi bana daha sıkı tutunduğunda. "Her zaman onun yanındayım zaten."

"Şüpheniz olmasın doktor hanım," diye konuştum ferahlayarak. "Kamer çok yardımcı oluyor bana, çok iyi bir eş ama bu beş ay nasıl geçer bilemiyorum... Bu kadar heyecana ben iki aya kalmaz doğururum."

"Yapar mısın öyle bir güzellik?" diye sordu Kamer.

Gözlerimi tekrar büyüttüğümde, "Vallahi delirdi," dedim. Doktor hanım hem halimize gülümsüyor hem de bizi anlıyordu.

"İşin şakası tabii," dedi bu kez. "Sağlıklı olsun da."

"İnşallah," dedim yürekten bir duayla.

Bana daha sıkı sarıldı ve onu kalbimde bebeğimizi karnımda bir kez daha hissettim, tümüyle ve sonsuz kere âşık olarak.

Hastaneden çıktıktan sonra arabaya geçtik. Kamer sürekli gülüyor ve ritim tutarak direksiyonda ellerini gezdiriyordu. "E sen bu gazla Çetin'in düğününde bir Ankara Havası oynarsın," diye güldüm.

"Vallahi utanmasam şimdi arabayı trafiğin içinde durdurup halay çekeceğim," dedi. Sevinci içinden taşıyordu ve bir an olsun azalmamıştı. "Kızım geliyor be, bana âşık olacak..." Duraksadı ve gözlerini kararttı. "Sanırım beş yüzüncü kız geliyor."

Koluna vurdum. "Yuh!"

"Şaka şaka," diye eğlendi. "Bana âşık ikinci kız geliyor. Düşünsene Aymira; Ayperi'nin benim gibi bir babası var. Gözlerini açtığında beni görünce kendine kızacak, keşke daha önce doğsaydım diye."

"Allah aşkına seni bir doktora götüreyim," dedim. "Ay gitti adam."

"Kızım iki eğleniyorum şurada bir dur ya," diye kızdı bana yapay bir tavırla. "Bu anı az beklemedik. Aylarca bebeğimiz dedim şimdi kızım diyorum, güzelim benim prensesim o... Allah'ım bu ne mutluluk fazla geldi bünyeme."

"Aman nazar değmesin," dedim derin bir nefes alıp verirken.

Kamer elime uzandığında parmaklarını dudaklarına yaklaştırdı ve içine çekerek öptü. Gözlerini yoldan ayırmazken, "Seni çok seviyorum," dedi. "Bana bunu yaşattığın için, bana bu duyguyu tattırdığın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın ben hayatım boyunca bu anı yaşayamazdım. Çok başka hissediyorum Aymira. Yemin ederim böyle olmadım ben hiç."

"Kamer... Bak hormonlarım tavan zaten ağlamaktan bıktım artık. Konuşmasana öyle."

"Ama sen de gülsem kızıyorsun ağlasam kızıyorsun ne yapayım ben?"

"Hormonlarım işte..."

"Hormonlarını da severim senin."

"Şey," dedim dudaklarını yalarken. "Canım turşu çekti benim."

"Turşu mu?"

"He."

"Yavrum birazdan Şebnem'e gideceksin."

"Ee ne yapayım ağzımı mı bantlayayım?"

"Ayperi'm," diye dikti gözlerini karnıma bir anlığına. "Babasının gülü, canın hep böyle makul şeyler çeksin olur mu? Yaz ortasında grey-furt istediğini unutmadım haberin olsun, sen bir doğ bunun hesabını soracağım."

"Kamer," dedim ona baktığımda. "Önüne bak ve kızıma öyle kötü kötü konuşma."

"Benim de kızım o. Beraber yaptık ya."

Sinirlerim bozulduğunda gülmeye başladım. Durduramıyordum kendimi. Kamer de bana eşlik ederken kahkahalarının arasından, "Ya biz nasıl anne baba olacağız böyle," dedim. "Delirdik farkında mısın?"

"Böyle deliliğe can kurban olsun, hanım hanım," dedi gülerken.

"Ya," dedim içimdeki çocuk gün yüzüne çıkarken. O çocuk bendim. Gülüşlerimin arasından onun güzel yüzüne baktığımda derin bir iç çekerek elimi saçlarına uzattım. "Seni seviyorum. İyi ki hayatımızdasın ve bu anne kız seni hep sevecek."

"Sen ağlayayım mı istiyorsun?"

"Hormonlarım işte..."

"Canım karım, canım kızım, canım hormonların."

Canım benim.

Yirmi dakika kadar sonra eve geldik ve birlikte hazırlandık. Ardından Kamer beni Şebnem'e bıraktı ve oradan Çetinlerin yanına gitti. Bahçede tatlı bir ortam vardı. Çok kalabalık değildi ama o güzel telaşın içinde kendimi bulmak içimi sıcacık etmişti. Ağır adımlarla uzun elbisemin pilelerini tutarak ilerlerken kapıyı çaldım. Kapıyı açan kişi Zeynep'ti. Beni görür görmez kocaman olan gözleriyle kollarını açarak, "Allah'ım," diye sarıldı. "Geldi bizim annemiz, geldi."

"Zeynep ama," dedim şaşkınlığımın içinde gülümserken. Zeynep'in heyecanı beni daha da duygusal bir şeye çevirmişti. Benden ayrıldığında ellerimi kavrayarak, "Hadi hazırım söyle cinsiyetini," dedi.

"Ay bir içeri girseydim."

"Tamam iki adım at ondan sonra söyle," diyerek kapıyı iyice araladı.

"Şebnem nerede?" diye sordum derin bir nefes alıp vererek.

Zeynep, "Odasında," dedi. "Hazırlanıyor. Çok güzel oldu var ya çok."

"Başka ne olacaktı ki zaten?" Güldüm ve içeri girmemle kapıyı kapattım. Evde başkaları da vardı. Gördüklerime selam verip usulca Zeynep'in çekiştirmeleriyle Şebnem'in odasına girdim. Şebnem aynanın karşısında kırmızı bindallısıyla boylu boyunca dururken hayranlıkla ona bakarak, "Şebnem," dedim ve anında doldu gözlerim. *Hormonlar canım, hormonlar.* "Şebnem sen ne olmuşsun böyle?"

Verdiğim tepkiyle Şebnem'in de gözleri dolduğunda kollarını açarak bana sarıldı. Zeynep dürterek, "Şebnem saçmalama makyajın bozulacak," diye uyardı.

"Haklı," dedim kendimi geri çektiğimde ve saçlarının uçlarını düzelttim. "Hem ağlama şimdi daha. Kına yakılırken bol bol ağlarız." Bir şey demediğinde dudaklarını birbirine bastırarak onu izlemeye devam ettim. "Çok güzelsin, çok yakışmış her şey."

"Teşekkür ederim," dedi Şebnem tebessümle.

Zeynep sabırsızca araya girerek, "Ya hadi söyle artık cinsiyetini," diye tuttu kolumdan.

Şebnem, "Ay hakikaten ha!" dedi. "Bırak şimdi benim güzelliğimi, senden haber ver hadi!"

İkisinin bu karşı koyamadığım heyecanına kapılarak yutkundum ve olmayan bir gerilim müziğine kendimi kaptırarak saniyeleri saymaya başladım. "Kızlar," dedim sessizce.

"Hı?" dedi ikisi de aynı anda.

Durdum, durdum ve bir anda söyleyiverdim. "Ayperi'nin çok güzel iki tane teyzesi var. Siz yani."

"Ayperi?" dedi Zeynep elleri ağzına giderken.

Şebnem, "Kız?" diye gözlerini irileştirdi. "Ay vallahi Ayperi dedi."

Kafamı aşağı yukarı salladığımda Zeynep ve Şebnem birbirlerine bakıp sıırtmaya başladılar. "Kız geliyor, kızımız geliyor Zeynep," dedi Şebnem tüm heyecanıyla. "Allah Allah Allah Allah..."

"Bu nasıl sevmek..."

Kendimi bir anda olmayan bir partinin içinde bulduğumu hissettiğimde Şebnem ve Zeynep beni boğmadan sarılıp öpmeye başladılar. "Kızım sen var ya dünyanın en güzel annesi olacaksın. Ayperi var ya Ayperi... Bizim minnoşumuz o bizim."

"Ya bak sabahtan beri ağlıyorum yeter ağlatmayın," diye sızlandım gülerken.

"Kamer abim ne tepki verdi?" diye sordu Zeynep gözlerinin içi parlarken.

"Halay çekecekti utanmasa. Gerçi oğlumuz olsa da aynı tepkiyi verirdi ama cinsiyeti belli oldu ya artık ona sevindi. Ben de öyle..." Soluklandım. "Kazasız belasız kucağımıza alalım da vallahi başka bir şey istemiyorum kızlar."

"Sen merak etme," dedi Zeynep güven veren bir sesle. "Ben sana yardımcı olacağım. Şebnem zaten bize gelecek, evde bir kadın olmuş olacak zaten. Ben de bebek doğana kadar senin yanında olmaya çalışırım. Kamer abim çalışıyor ya yorulmasın."

"Zahmet etme Zeynep, ben hallederim güzelim her şeyi."

"Olmaz," dedi itiraz ederek. "Sen ablamsın benim, elin ayağın olmalıyım."

"Eksik olma," diye dokundum yüzüne ve onu boylu boyunca süzdüm. "Ayrıca sen de fıstık gibisin maşallahın var."

"Aynaya baksana sen önce bir," dedi Zeynep. Sonra da yanaklarımı sıktı. "Pamuk gibi olmuşsun, Kamer abim seni ısırarak seviyor değil mi?"

"Kamer abin elinden gelse beni içine sokacak, cebinde taşıyacak öyle bir sevgi yani."

"Rabbim nazar değdirme," diye açtı ellerini Şebnem.

"Cümlemize," dedim içten bir istekle. "Çetinler gelecek mi bu arada?"

"Yok," dedi Şebnem. "Birazdan zaten kınayı falan yakarız, ertesi gün de altı gibi düğün başlıyor ya oradan geceye kadar eğleniriz. Sonra biz kaçar anneciğim."

"Evet," dedi Zeynep imalı imalı. "Ailemize bir Ayşe ya da Ahmet getirmek için kaçarlar."

Şebnem bu duruma hiç ama hiç alınmazken omzunu silkerek güldü. Ben de sakin kalmaya çalışarak arkadaki koltuğa geçip oturdum. İçim içime sığmıyordu ve ellerimi karnımın üzerine götürdüm. Her ne kadar daha doğmamış olsa da varlığını kollarımdaymış gibi hissediyordum. Derin bir nefes alıp verdiğimde yüzümdeki tebessümün varlığına bir kez daha şükrettim.

Birkaç saat sonra ev iyice kalabalık bir hâl aldı. Şebnem'in akrabaları ve iki, üç kuzeni de buradaydı. Bahçeye çıktık. Şebnem için güzel bir taht hazırlanmıştı ama pek gösterişli değildi ve oldukça sadeydi. Zeynep ve ben de onun hemen iki adım yanındaki sandalyelere oturmuştuk. Ortada oynayan kızlar vardı. İçimde oynama hevesi değil de onları izleme hevesi vardı. Zaten artık hareketlerime daha da dikkat etmeye çalışıyordum. Şebnem gelen misafirleri karşılarken Zeynep bana dönerek, "Aymira," dedi. "Aytaç'la konuştun mu?"

Derhal ona bakıp, "Evet," diye çattım kaşlarımı. "Seninle de konuştu mu?"

"Sabah geldi," dedi kuru ve mutsuz bir sesle. "Çok kötü hissettim. Şebnem'in moralini bozmak istemediğim için içime attım ama ağladım işte."

İçim ürperdiğinde Zeynep'in kırgın bakışlarına karşılık vererek, "Ne dedi sana?" diye sordum. Ona gideceğinden bahsetmemişe benziyordu.

"Aslında bilindik şeyler," diye mırıldandı. "Kırgın, soğuk ama hep içimizde var olacak sevgisiyle... Yani tarif edemiyorum ama itiraf etmek gerekirse eskisi gibi değildi. Acıları onu bastırmış sanki, iyice kapanmış içine. Sanki anlatacağı başka şeyler vardı da anlatamadı, geçiştirdi."

"Andaç ile peki?" dedim beklemeden. "Onunla da konuştu mu?"

"Konuştu ama ben yanlarında değildim," dedi Zeynep. "Fakat Aytaç gittikten sonra Andaç iki saat eve giremedi. Andaç'a baktığımda soru sormaktan korktum."

"Bir şey söylemedi mi?"

"Hayır."

Ne denir bilemedim. Aytaç onlara gideceğinden henüz bahsetmemişti ve benim de onlara bunu söylememi istemiyordu. Söyleseydim belki Andaç mâni olurdu ama söylersem Aytaç'a ihanet etmiş olurdum. Farkında değildi ama omuzlarıma ağır bir yük bırakmıştı. Gözlerimin al-

tında bir yorgunluk hissetmeye başladığımda derince soluklanarak Zeynep'in ellerine dokunarak gülümsemeye çalıştım. "Aytaç o, muhakkak kendi için en iyisi neyse onu yapacaktır. Siz iyi olursanız o da iyi olur."

"Orası öyle ama bilmiyorum işte," diye iç çekti her şeyin farkında olan ama olmamak için çaba sarf eden bir insan gibi. "Kendi geçmişimi ve onların geçmişini önüme koysalar ben onlarınkini kurtarmak isterim, Aymira. Ben onların yaşayamadığı anları, çocukluğunu seçerim. Benim yanımda abim vardı, annem ve babamı kaybettim ama abim benim yanımdaydı ve ben kimsesiz değildim ama onların birbirlerinden başka kimsesi yoktu... Şimdi büyüdük, önümüze bakıyoruz ama Aytaç ilerleyemiyor. Bunu istese bile yapamıyor. Keşke elinden tutmamıza izin verse."

"O sadece anlaşılmak istiyor, Zeynep," dedim sessizce. "Bence bir insanı anlamak onun için yapabileceğin en değerli şeydir."

"Onu anlıyorum."

"Ben de," dedim içimde daha fazlasını taşır ve bilirken. Üzerimize çöken bu kara hislerden kurtulmamız gerekti çünkü en sevdiğimiz insanın en mutlu gününde bunu ona yaşatmaya hakkımız yoktu. Gülümseyerek Şebnem'e baktığımızda Şebnem yanımıza geldi ve Zeynep'in elinden tutarak kaldırdı. "Hadi bu kız hamile oynayamıyor ama sen hanımefendi? Oynayacaksın kız."

"Tamam ya," dedi Zeynep gülerek. İkisi görünmez çemberin ortasına geçip oynamaya başladığında boğazıma dizilmiş tüm kelimeleri yuttum. Bunu Aytaç için yaptım. Benden istediği tek şey de buydu.

Vakit ilerlerken nihayet kına merasimi başlamıştı. Şebnem ortada otururken biz de onu etrafını usul usul kuşatarak türküler söyledik. Kendi kına gecemi hatırlamıştım fakat bizimki üç kişilikti. Ben, Zeynep ve Şebnem onun dışında da bu adetlere çok yakın bir insan değildim, bilmezdim ve öğreten de olmamıştı. İlk kez Şebnem'in kına gecesine gelmiştim. İnsanlara ayak uydurduktan sonra büyük teyzesi önüne oturdu ve eline biraz kına alarak Şebnem'in avucunu açarak kınayı güzelce yedirdi. Şebnem'e baktığımda ağladığını görmedim ama onun yerine ben ve Zeynep ağlamaya başlamıştık. Teyzesi gülerek, "Kızım azıcık ağlasana," diye zorladı. "Bak arkadaşların bile ağlıyor."

Şebnem sakince, "Aman teyze niye ağlayayım?" diye sordu. "Zorla bir yere gitmiyorum ya."

"Allah'ım ya," diye güldü teyzesi ve o sırada Şebnem'in annesine baktım. O da ağlamıyordu ama gözlerinin dolduğunu görmüştüm.

Zeynep ile gözyaşlarımızı sildikten sonra birbirimize bakıp gülümsedik ve sarıldık. Teyzesi bize dönerek, "Gelin kızlar size de süreyim biraz," dedi.

"Olur," diye açtım avucumun içini. "Şöyle çok az sürerseniz sevinirim."

Teyzesi avucumun tam ortasına küçük bir kına yaktığında bana uzatılan örtü ile elimi kapattım. Zeynep iki avucuna da yaktırmıştı.

Kına merasimi bittiğinde eğlence kaldığı yerden devam etti ama çok geç saate kadar kalamadık onunla çünkü uyumalı ve ertesi gün için dinç olmalıydık. Kamer, beni ve Zeynep'i almaya geldiğinde Şebnem'le vedalaşarak yanından ayrıldık. Ön koltuğa geçtiğimde, "Eğlendiniz mi?" diye sordu Kamer sakince.

"Evet," dedim gülümserken. "Siz?"

"Biz sakindik," dedi. "Andaç zaten keyifsizdi."

Zeynep sessizliğini bozarak, "Aytaç yüzünden," dedi. "Sabah onunla konuştuğundan beri böyle."

"Aytaç benimle daha konuşmadı," diye itiraf etti Kamer. "Ne yapmaya çalışıyor anlamıyorum. En azından abisinin en mutlu gününde yanında olmalıydı. Yarın benimle konuşacak ve onu bir güzel haşlayacağım. Anlayışlı oldum her zaman ama artık yoluna bakmalı, hayat devam ediyor bir şekilde. Kendine bunu yapmasına katlanamıyorum."

"Ona çok kızma," dedim Kamer arabayı kullanmaya devam ederken. "Söylediklerinde haklısın ve asla karşı çıkmıyorum ama kendi kararlarını verebilecek yaşta."

"Kendi kararlarını bizi üzerek verecekse gitsin atsın kendini bir yerden o zaman," diye sivrildi. "Onu çok seviyorum ama ne zaman anlamaya çalışsam kaçıyor, biliyorum çok zor, yıprandı fakat bizi düşünmüyorsa kardeşini düşünmeli, Andaç'ın bu gece iki kez gülümsediğini anca gördüm."

Üzerimdeki vebal Kamer konuştukça daha da büyüyordu. Bunu saklamak tahmin ettiğimden daha da zordu.

Zeynep, "Andaç evde mi şu an abi?" diye sordu.

"Evet. Çetin ve Alper de yanında zaten." Sıkıntıyla iç geçirip soluklandı. "Tamam neyse her şey yoluna girecek nasılsa."

Sonra hiç konuşmadık. Kamer, Zeynep'i eve bıraktıktan sonra biz de kendi evimize geçtik. Bu süre zarfında da hiç konuşmamıştık. Sakince elbisemi çıkardım ve yüzümü temizledim. Kamer duştan çıktıktan sonra kurulandı ve üzerini çıplak bırakıp, bacağına da bir eşofman altı giydikten sonra yatağa, yanıma geldi. Yüzümü ona çevirdiğimde birbirimize bakmaya başladık. Ona Aytaç'la konuştuğumu söylememiştim bile ve öğrenmesini de istemiyordum çünkü ne yapar eder her şeyi öğrenirdi. Aytaç'a bunu yapamazdım. "Kamer," diye uzandım yüzüne ellerimi koyduğumda. "Üzülme lütfen."

"Eksik kalıyorum değil mi Aymira?" diye sordu acıyla. "Ne yaparsam yapayım onlara yetemiyorum. Aytaç'a güvenim sonsuz ama eksiğim bir yerde. Tutup kolundan çekemiyorum, Andaç'ı yeniden mutlu edecek neyin ne olduğunu bulamıyorum."

"Sen süper kahraman değilsin," dedim kızarak. "Sen zaten elinden gelen değil elinden gelmeyen bile her şeyi yaptın. Bunu inkâr etmiyorlar ki onlar da. Sihirli bir değneğimiz yok, hiçbir şey eskiye bir anda dönmez ama üzülmeni istemiyorum. Aytaç iyi olacak, Andaç da gülecek. Bunu biliyorsun."

Sustu.

Gülümsedim. "Ayperi," deyiverdim bir anda. Onu mutlu edecek şeyin bu olduğunu biliyorum.

Gülümseyiverdi. "Ha şu bizim ufaklık mı?"

"He bizim ufaklık."

"Hele bir doğsun da amcalarını tokatlasın," dedi. "Kendilerine getirsin onları."

"Andaç ve Alper'e söyledin mi?"

"Söyledim. Alper çok sevindi. Andaç'ın gece boyu güldüğü tek an buydu zaten."

"İnanıyorum ben," diye dudaklarımı ıslatıp çektim. "Her şey yoluna girecek ve Ayperi bizi eskisi gibi bir arada tutacak."

"Babasına çekerse işimiz iş ama annesine çekerse dünyayı bile kurtarabilir."

"Deme öyle, deme," diye gülümsedim sakince.

"Demem öyle, demem," deyip beni koltuğunun altına çekti ve saçlarıma bir öpücük bıraktı. Ellerimi göğsünün üzerine koyarak gülümsedim ve gözlerimi kapattım. "Güzel geceler, Kamer."

"Gecelerim güzelse sebebi sensin, *Diana*."

Yeni hayatımızın ilk günündeymişim gibi bir güne uyanmıştık. İçimde çözemediğim bir tutukluk ama kapısı kapalı bir odanın içinde olmama rağmen tattığım bir özgürlük de vardı.

Sabah erkenden Şebnem'in yanına gelmiştik. Kuaförü eve çağırdığından dışarı çıkmamıştık. Yine kendine yakışanı giymiş ve yaptırmıştı. Kuğu gibi olmuştu. Çetin her ne kadar onun için güzel mekân ayarlamak istese de o bunu kabul etmemiş, evlerinin önünde bir düğün istemişti. Böylesini daha sıcak buluyordu. Gün boyu tatlı bir koşuşturmaca yaşamıştık, ben hiçbir şey yapmasam bile kendimi bir şeyler yaparken bulmuştum.

Odanın içinde kuzenleri, Zeynep ve Şirin ile Şebnem'in yanında Çetinleri bekliyorduk. Çok az kalmıştı.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu Zeynep.

"Çok değil ama az da değil," dedi Şebnem ellerini ovarak.

"Çok yani?"

"Hı," dedi saf bir bakış ve tavırla. Şebnem'in gözlerine derin derin bakarken bir anda tüm geçmişimiz film şeridi gibi akıp gitti gözlerimin önünden. Onunla ilk sarılmam, ilk ağlamam ve ilk sırrımı paylaşmamdan bu yana yaşadığımız her şeyi hatırladım. Kardeşler bazen küsse de onları bir arada tutmak için mutlu bir an yeter.

Dakikaları sayarken az sonra evin dışında korna sesleri yükselmeye başladı. İrkildik. "Geldiler!" dedi Zeynep perdeyi hafifçe aralarken. "Geldiler evet."

Ayaklandık. "Tamam biz çıkalım o zaman, Çetin gelecek zaten buraya."

Şebnem heyecandan titremeye başladığında ona güven vererek gülümsedim. Dışarıdaki hareketlilik arttığında onu odada yalnız bırakarak bahçeye çıktık. Kamer, Andaç, Alper ve Çetin oradaydı. Daha önce gör-

düğüm beş, altı kişi de arkada duruyordu. Çetin tam bir damattı. Onu böyle görünce gözlerim doldu. *Hormonlar canım, hormonlar.* Islıklar çalmaya başladığında Andaç alkışlayarak, "Kayınçom be," diye bağırdı. "Canını yerim senin."

Canım Andaç'ım, sen hep gül.

Çetin dimdik bir şekilde kapıya, yanımıza doğru gelirken anlık göz göze geldik ve birbirimize gülümsedik.

Of her şeye ağlayasım var, her şeye ama her şeye.

Hormonlar canım, hormonlar.

Çetin eve girdiğinde biz de kızlarla bizimkilerin yanına gittik. Alper ile sabah görüştüğümden tebriklerini almıştım ama Andaç'la henüz konuşmamıştık. Beni görünce kollarını açarak, "Yengeciğim," dedi. "Allah razı olsun sonunda Andaçgül geliyor."

"Andaçgül mü?" diye gülümsedi Şirin. "Ayperi olmayacak mıydı?"

Alper gözlerini devirerek, "Güzelim sen ona takılma, o kendi hayal dünyasının kahramanıdır," dedi.

Andaç, Alper'e ters bir bakış savurup, "Manitası yanında ya artistlik peşinde bu da," deyip soluğu tekrar bende aldı. Kollarını bana sardı. "İşin şakası bir yana çok sevindim, sağlıkla doğar inşallah."

İçimi ısıtan varlığıyla ona karşılık vererek sırtını sıvazladım. "İnşallah Andaç."

Gözlerim Andaç'ın gözlerini buldu. Gülüyordu ama burukluğunu bastırmaya çalıştığının da farkındaydım. Alper sorguyla, "Aytaç gelmeyecek miydi?" diye sordu.

Andaç, "Gelecek," dedi. "Birazdan gelir."

Usulca Kamer'e sokularak, "Onunla konuştun mu?" diye fısıldadım.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Konuştum," dedi. "Eve gidince konuşuruz, tamam mı?"

Belli belirsiz kafamı salladığımda alkış sesleri yükselmeye başladı. Çetin ve Şebnem evin kapısından dışarı çıktı. Hızla ayaklandık. Kameraman her şeyi çekse de Andaç da kendi kamerasıyla yanlarına gitti ve konuşarak videolara kendini ve bizi de dâhil ederek kayıt almaya başladı.

Alkışlar eşliğinde nikâh memurunun yanına yürüdüler ve nihayet hayatlarının en güzel cevaplarını vermeye hazırlandılar. Biz de şahitleriydik. Gözlerim dolu dolu onların mutluluğunu izledim. İkisi de saniyeler sonra en güzel alkış seslerinin sahipleri olduğunda daha yürekten alkışlamaya başladım. Kamer'e dönerken onun gözleriyle rastlaşamadan Aytaç'ı kucakladı bakışlarım. Oradaydı, uzakta değildi ama burada da değildi. Gözleri Çetin ve Şebnem'in gözlerindeydi. Onları alkışlıyordu. Bu beni fazlasıyla mutlu ettiğinde önüme döndüm ve gözlerimi kapatıp açtım.

Gülüşmeye başladığımızda Şebnem'in hafifçe Çetin'in ayağına bastığını gördüm. Çetin belirgin bir tepki vermeden ayağa kalktığında Şebnem ile birbirlerine döndüler. Çetin elleriyle Şebnem'in yüzünü nazikçe kavradı ve onun alnından öperken gözlerini kapattı.

Artık evlilerdi.

Çetin ve Şebnem Güner.

Alkış sesleri tekrar yükseldiğinde ilk dansları için müzik sesi işitildi. Alan genişlediğinde ikisi ortaya gelerek dans etmeye başladılar. Onlar dans ederken Andaç geri çekildi. Yerlerimize oturduğumuzda Aytaç'ın bize doğru geldiğini gördüm. Bu onu son görüşümüzdü ve bunu bir tek ben biliyordum belki de. Aytaç karşımızda dikildiğinde sakince Zeynep'in yanındaki boş yere geçip oturdu. Kimse konuşmadı. Hiç kimse konuşmadı. Ona bakamadım. Kendimi tuttuğumun farkında olduğum için bakamadım.

Zaman gecenin içinde köstekli saatiyle ilerlerken romantik dans müzikleri bitti. Ankara Havası çalmaya başladı. Çetin'in gözleri direkt buraya kaydığında sırıtarak bizimkilere baktım. Andaç çoktan ayaklandı ve Alper'i de peşinde sürükledi. "Abi sen de," dedi Andaç, Kamer'e bakarak. "Hadi hadi."

"Oğlum ben kendi düğünümde bile oynamadım, halay çekeriz beraber sonra."

"Abi ama..."

Zeynep de Şirin'in elinden tuttuğu gibi kaldırdığında daha çok güldüm. "Hadi biz de gidelim."

Şirin, "Ben güzel oynayamam ki ama," diye şaşkınca gülümsediğinde Zeynep, "Ben sana öğretirim," dedi. "Kollarını aç parmaklarını şıklat bu kadar işte."

"Rezil olmam inşallah," dedi Şirin, Zeynep'in peşinden utanarak gi-
derken.

Dördü de sahnedeydi artık. Aytaç, ben ve Kamer kalmıştık burada. Dönümüzü onlara çevirdiğimizde deliler gibi eğlenmeye başladılar. Ben de yerimde ritim tutarak onlara eşlik ettim. Sırtım Kamer'in göğsüne değiyordu. Ona yaslanmıştım bir yandan da.

Andaç ıslıklar çalarak Çetin'le karşılıklı Ankara Havası oynarken Aytaç'ın onları hayranlıkla izlediğini gördüm. Mutluydu. Uzun zaman sonra onu ilk kez bu kadar bir şeye hevesli ve umutlu görmüştüm.

Fakat içinin öldüğünü söylüyordu öyleyse gözlerinde yeşertmekten korkuğu duygunun adı neydi?

Heves mi yoksa umut mu?

Dakikalarca Ankara Havası oynandı ve sıra sonra halaya geldi. Tüm gözler bizim üzerimizde olduğunda Kamer elimden yavaşça tutu ve beni de ayağa kaldırdı. Kulağıma yaklaşarak, "Oynayacağız artık kardeşlerimiz için," dedi.

Sahneye çıktığımızda Andaç'ın yanımızdan geçtiğini gördüm. Arkamı döndüğümde onu kardeşinin yani Aytaç'ın elinden tutarak buraya getirdiğini gördüm. O da bizimle halay çekecekti. Utanmıştı ve bunun nasıl olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Andaç, "İşte bizim ekip," diye açıp kollarını eline kırmızı bir mendil aldığında. "Ailemize hoş geldin Şebnem yengem, bu halay senin için ve yeniden bir araya gelen bizim."

Gözlerim doldu.

Hormonlar can... Anladık ya anladık!

"Kaptan ver müziği," diye seslendi Andaç ilerideki sazcıya. Sazcı bey göz kırparak onayladığında kendimize ait çemberimizi kurmuştuk. Bir elim Alper'de diğer elim Kamer'deydi. Halay müziği tüm çevreyi sarmaya başladığında biz de ritim tutmaya ve ayaklarımızı oynatmaya başladık. Kalbim heyecandan ve mutluluktan ölecekti. Bunu, bizi ve bu aileyi ne kadar çok özlediğimi ne olursa olsun daima seveceğimi bir sefer daha anlamıştım.

Müzik ve ritimlerimiz hızlanmaya başladığında her şey daha da keyiflendi. Andaç bana bakıp, "Sen çok yürüme yengem," dedi. "Ya da bir elini karnına koy da bizim prenses düşmesin."

Kamer, "Lan gereksiz, lan gereksiz," diye kızdı. "Ağzını hayra aç bir kere de."

Andaç gülerek Kamer'e öpücük attı.

Kamer, "Salak bu valla salak," diye güldü kafasını sağa sola sallarken.

İşte özlediğim anlardan biriydi bu. İşte en güzel tebessümlerin mimarları buradaydı. Biz hep var olmalıydık, biz hep bir arada kalmalıydık.

Halaylar çekildi, oyunlar oynandı ve hayatımızın en mutlu gecesi yaşandı.

Veda vakti yaklaştığında Çetin ve Şebnem'i uğurlamak için kapıda toplandık. Onlar geceyi başka bir yerde geçirecekti. Önce Şebnem'le vedalaştım sonra da Çetin'le. Bir hafta sonra tekrar burada olacaklardı. Hiç kimsenin vedası koymazdı zaten onları gülerek ve tebriklerle uğurluyorduk tek bir kişi hariç Aytaç...

Aytaç, Çetin'e gideceğini söylemiş miydi bilmiyorum ama ona öyle bir sarılmıştı ki gözlerinden akmayan yaşlar benim yanaklarımı ıslatmıştı.

"Kendinize çok dikkat edin, abi," dedi Aytaç gülümserken. "Tebrik ederim tekrar."

"Eyvallah Aytaç'ım," diye gülümsedi Çetin onun omzunu sıkarken.. "Döndüğümüzde her şeyi yoluna koymaya başlayacağız. Bir bir iyi olacağız, tamam mı koçum?"

Aytaç belli belirsiz kafasını salladığında Çetin ona sıcacık gülümsedi. Ben artık bunun yükünü taşımak istemiyordum fakat sustum.

Sonra Çetin ve Şebnem gittiler biz de evimize Veda Caddemize geldik.

Bu geceyi burada geçirecektik. Aytaç da bizimleydi ama gideceğini biliyordum ve az sonra burada belki de büyük bir kıyamet kopacaktı. Andaç yorgun ama tatlı bir hevesle arabadan indiğinde kapıya doğru ilerleyerek, "Çok pis gaza geldim Zeynep," dedi. "Yarın gidek biz de evlenek."

"He sonra Çetin balayından dönünce soluğu hapishanede mi alsın?" diye homurdandı Kamer.

"Abi herkes evlendi ya canım çekiyor benim de," dedi Andaç, Zeynep'i kendine çekerken. "Yarın halledelim şu işi."

"Andaç sus, koçum sus!"

"İyi tamam ya!"

Fakat güldük. Hepimiz ağır adımlarla kapıya doğru ilerlediğimizde Kamer anahtarı çıkardı ve kapıyı açtı. Işıkları yakmadan kapıyı daha da araladığında Aytaç'ın sesi aslında asıl karanlığın kaynağıydı. "Ben bu gece gidiyorum."

Titremeye başladım. Böyle olmamalıydı ama titriyordum.

Etrafı buz gibi kesen o sessizlik aslında beklenilendi ama bunu erteleyen bizlerdik. Kamer çatık kaşlarıyla direkt arkasını dönüp, en arkamızda duran Aytaç'a baktığında, "Anlamadım?" diye sordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Almanya'ya," dedi Aytaç bir an önce bundan kurtulmak istercesine.

"Ne?" dedi Zeynep ilk tepkiyi verirken. "Ne dedin?"

Andaç çabucak, "Ne alaka lan?" diye sordu. "Bir dakika ya... Ne Almanya'sı?"

Başımı öne eğdim ve bu andan bir an önce ben de Aytaç gibi kurtulmak istedim. Kamer olduğu yeri terk ederken hızla bizi arkasında bırakıp Aytaç'ın karşısında dikildi. "Almanya? Aytaç sen iyi misin koçum? Ne gitmesinden bahsediyorsun?"

"Öyle gerekti," dedi duygularını bastırarak Kamer'e bile bakamadığında. "İki saate uçağım kalkıyor, biletimi aldım ama dönüş..."

"Ne anlatıyorsun lan sen?" diye itti onu hızla Andaç arkadan gelerek. "Ne diyorsun sen ağzına sıçtığımın salağı?"

Aytaç geriye savrulduğunda Andaç daha da üzerine gitti fakat Kamer onu çekti. "Sakin ol bir."

"Ne sakinliği abi?" diye baktı Kamer'e dehşetle. "Ne söylüyor bu? Nereye gidiyor? Dönüş yok ne demek abi?"

Her şey çok fazla olmaya başlamıştı ama Aytaç kendini koruyordu. Tutuyordu ve bunların olacağını biliyordu. Alper, Andaç'ın yakınına gittiğinde Kamer, Aytaç'ı kendine çevirerek derin bir nefes alıp verdi. "Aytaç bana sakin kalmam için bir şey söyle abiciğim. Bana bunu yapmadım de, bana her şey düzelecek de, bana sizinleyim de... Aytaç kocaman adamım ama artık ayaklarına kapanarak ağlayacak hale geldim." Kamer onun yüzünü elleri arasına aldı ve elleri titremeye başladı tıpkı sesi gibi.

"Aytaç'ım... Bak ben buradayım. Kardeşlerin burada, ne olursa olsun burada kalacağız. Ne yapmamı istiyorsun senin için? Söyle seni nasıl iyi edebilirim? Söyle bana abiciğim söyle bana da derdine çare bulayım." Aytaç'ın gözleri kızardı, benim gözlerim zaten kırmızdan başka her renge muhtaç kalmıştı. Kamer dokunaklı ve ağlamaklı sesiyle devam etti: "Ben başaramadım mı? Ben size iyi gelemedim mi? Kurban olduğum benim, ben sizi bir arada tutamadım mı?"

"Abim..." dedi Aytaç dudaklarını ısırdığında. "Yapma gözünü seveyim. Sana anlattım ya, beni anladın beni duydun."

"Ama gideceğim dememiştin bana."

"Ama gideceğim."

"Ya deli bu ya!" diye kafasını sağa sola salladı Andaç sinirle. "Ağzını burnunu kırıp eline vereceğim en sonunda."

Kamer, "Aytaç gitme," dedi. "Bak sana söz veriyorum istediğin kadar kafanı dinle. İster bir yıl ister üç yıl hiç fark etmez ama yerini, yurdunu bilmediğin bir ülkede yapamazsın. Ben seni oraya göndermem. Gitmeyeceksin. Seni asla bırakmam."

"Abi yapma böyle."

"Yapacağım koçum," dedi Kamer tok bir sesle. "Gitmeyeceksin. Ben ailemi sokakta bulmadım. Sizi sokakta bulmuştum ama ailem değildiniz. Sizi ailem yaptım ama sokağa atmayacağım."

"Abi sokağa atmak değil bu başka bir şey..."

"Hayır koçum hayır," dedi Kamer inatla. "Yak o bileti. O bileti yakmazsan seni ben yakarım, Aytaç."

"Abi..."

"Ne abisi lan ne abisi!" diye bağırdı en sonunda Kamer onu kendine getirmek için. Kendimi düşünmüyordum, ne hissettiğim artık cümlelerle kurabileceğim bir şekilde değildi çünkü ne hissettiğimi söyleseydim bunun altından kalkamazdınız. "Gitmeyeceksin diyorum. Tamam gel benim ağzıma sıç, içindeki öfkeyi bana kus, bana ağla, beni vur ama kendini bırakmana müsaade etmem. Seni asla buradan çıkarmam."

Sessizlik hepimizi sağır etti.

Andaç sinirliydi ama gözyaşları görünmeden akıyordu biliyordum. O genelde duygusallığına görünmez bir pelerin geçirirdi.

Kamer ellerini çoktan çektiğinde derin bir nefes alarak, "Tamam hadi saçma bir andı," dedi. "Herkes içeri girsin yoksa hepinizi tokatlarım."

"Abi bak..."

"Aytaç içeri girmezsen eğer..." Ve bu cümlenin devamı Erdem Tunalı'nın sesiyle son buldu. Sokağın başındaydı ama yakınımızda sayılırdı. Onu görebiliyordum. Onu görmemle gözlerim kocaman açıldı zira elinde bir silah vardı ve namlunun ucu Aytaç'ı gösteriyordu. "Demek bana ihanet ettin ha?" diye bağırdı tüm sokağı inleterek. "Demek sen Erdem Tunalı'ya oyun oynadın ha?" Kamer direkt onun önüne geçtiğinde Aytaç buna asla müsaade etmedi ve Erdem Tunalı sözlerine duygusuzca şunları ekledi: "Beni tanımanı isterdim çocuk çünkü ben, asla yanlış yapılmaması gereken bir adamım ve sen yanlış yaptın. Sen kendine bir can borçlusun."

Tüm bu sözlerin noktası iki saniye arayla iki el ateş sesiyle son buldu.

Gözlerimi kapattığımda Alper'in üzerime siper olduğunu hissettim. Hissettiğim son şey buydu. Kulakları sağır eden, kalbimi yerinden çıkaran bu silah sesi birilerinin son nefesiydi. Her yerim tümüyle enkaz altındaydı. Her zerrem acıdan var olmuş gibi ağrıyor, kalbim atmak nedir bilmiyordu.

Alper bir süre kendini benim üzerimden çekmediğinde sessizlik ruhuma saplanan bir hançer misali beni deşmeye başladı. Alper üzerimden çekildi. Gözlerimi yıllardır görmeyen bir insanın ilk kez göreceği o an gibi araladığımda içimde heyecan değil korku vardı. Korku tüm duygularımın adı olmuştu.

Kafamı kaldırdığımda karşıda bir adam gördüm.

Bu Mahir'di.

Elinde bir silah vardı. Önünde de bir ceset.

Bu Erdem Tunalı'ydı.

Öylece bizim olduğumuz tarafa bakıyordu. Bu tarafa, kafamı çevirdiğim yere; yerde yatan Aytaç'a.

Korku evet, korku ağzımdan ve gözlerimden taşıyordu. Korku artık vücudumda yaşıyordu.

Aytaç vurulmuş muydu? Kamer, Andaç ve Zeynep neden onun başında ağlıyordu?

Hareket edemedim. Yutkunamadım ve ayağa kalkmadan dizlerimi sürte sürte yanlarına gittim. Acıdım ama acıyı hissetmedim. Dizlerim kanamaya başladığında asıl kanın benim değil Aytaç'a ait olduğunu anladım. Kamer, Aytaç'ı kucaklamıştı. *Aytaç vurulmuştu.* Fakat hâlâ yaşıyordu. Göğsünden akan kanlar Andaç ve Zeynep'in gözyaşları mıydı? Öyleyse Aytaç neden ağlamıyordu? Neden gülümsüyordu?

"Ambulans," dedi Kamer nefes nefese. "Ambu..."

"Arıyorum," diye telaş yaptı Alper hızla. "Arıyorum abi."

"Aramayın," dedi Aytaç kısık sesi ve gerçek bir istekle. "Abi... Abi yalvarırım aramayın."

"Sus ne olur, sus," diye sarıldı Andaç kardeşine. "Bir şey yok hem. Azıcık kanıyorsun sadece ama geçecek, yemin ederim geçecek." Sonra hızla üzerindeki beyaz gömleği yırtarak çıkardı ve kardeşinin kanayan yerine bastırdı. Zeynep hüngür hüngür ağlıyordu. Gözyaşlarım artık benden bağımsızdı. Herkes ağlıyordu, herkes... Aytaç ise gülümsüyordu. O her şeyin farkındaydı ve mutluydu. "Ailem..." dedi nefes nefese kalırmışçasına ama kendini yormadan. "Siz başıma gelen en güzel şeysiniz ama... ama ben... başaramadım... ben yapamadım... ben..."

"Yorma kendini koçum," dedi Kamer ağlarken onu daha iyi kavradığında. "Ambulans beş dakika içinde gelecek biliyorum. Kanaman duracak ve iyi olacaksın. Sakın yorma kendini kardeşim benim."

"İyiyim ben," diye gülümsedi Aytaç ölüme yakın o tebessümle. "Hayatımın en mutlu ânı şu an."

Andaç bir yandan ağlıyor bir yandan kardeşinin yarasına sıkıca bastırarak saçlarını sevmeye devam ediyordu. "Sen güçlüsün lan! Söz bak sana asla kızmayacağım bir daha. Tamam söz Almanya'ya da git ama sonra gel, tamam mı? Ben çok özlerim seni, Aytaç'ım."

Aytaç kafasını ağır ağır sallayarak gülümsedi. "Andaç'ım... Sana hiçbir za... zaman... iyi bir kardeş ola... olamadım ama... seni hep sev... sevdim."

"Biliyorum ki," diye güldü Andaç ağlarken. "Ben sevilmeyecek biri değilim ki."

"Değilsin."

"Ambulans gelmeyecek," dedi Kamer içinde bulunduğu durumdan vazgeçerek. "Alper arabayı getir."

Alper hareketlendiğinde Aytaç, "Yalvarırım," diye inledi. "Yapmayın. Mutluyum diyorum size. Bu ânı bekledim zaten, bu anın haya... hayalini kurdum... ben Ahu'ma... kavuşacağım a... abi."

"Hayır hayır hayır," diye delirdi Kamer ona daha sıkı sarıldığında. "Hayır oğlum, hayır abim... Seni bırakmam ben. Yemin ederim bırakmam. Aytaç sana yalvarırım dayan, azıcık dayan."

Aytaç kafasını usulca Mahir'e çevirdi ve sokağın ucunda duran o adama baktı. Aslında ikisi de yaralıydı ve ikisi de bunun farkındaydı. Mahir'in sol gözünden bir damla düştü, elindeki silahla birlikte. Mahir'in omuzları çöktü, göğsündeki acıyla birlikte.

Gözyaşlarımın arasından gördüğüm bir şey daha vardı: *Aytaç, Mahir'i affetmişti. Aytaç, onu anlamıştı.*

"Alper git getir!" diye bağırdı tekrar Kamer sokağı inleterek.

Aytaç kafasını tekrar çevirdiğinde Kamer'in yüzüne baktı ve bekledi. Üşümeye başlamıştı. Zeynep üşüdüğünü anlayınca ona sıkıca sarıldı. "Üşüme sen," dedi şoka girmiş bir şekilde. "Azıcık daha dayan tamam mı Aytaç? Çok az kaldı."

"Sana hep abim de... dedim," diye fısıldadı Aytaç zorla ama gülümseyerek. "Ama Andaç haklıydı..." Dudaklarını yaladı ve Kamer'e öyle bir baktı ki ömrüm boyunca bunu unutamayacağımı biliyordum. *"Sen bizim babamızsın."*

Gözlerimi yumduğumda nefes alamamaya başladığımı hissettim. Alper arabayı getirmişti ve sokağın başında ambulans sesleri işitildi. Fakat yakında değildi. Kamer dudaklarını ısırarak ağladığında, "Bunları söylemek için daha çok vaktimiz var," dedi. "Bak ambu... Ambulans geldi babacığım, ambulans geldi iyi olacaksın."

Aytaç'ın yüzünde bir ferahlık var olduğunda gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Hayatımın en güzel ânı ve siz... siz yanımdasınız."

"Hep yanındayız," dedi Andaç ve sonra bağırdı. "Daha hızlı gelemiyor mu bu ambulans?"

Alper ileriye doğru koştuğunda ambulansın haritasını kolaylaştırmak istedi. O koştu. Biz ağladık. Aytaç gözlerini açtığında sol gözünün kenarından bir damla yaş aktı fakat hâlâ gülümsüyordu. Ondan sonra da konuşmadı ama dudaklarındaki tebessüm de silinmedi. Aytaç'a baktığımda gözlerini gözlerime değdirdi ve gülümsedi. Gülümseyemedim.

Bembeyaz gömlek kırmızıdan görünmez bir haldeyken ben gülümseyemedim. Gözlerimdeki yaşlar üzerine aksa yine yıkamazdı onun kanını ama bana bakışı... O yüzündeki mutluluğu nasıl tarif edebilirdim? Niye biz ağlarken o gülüyordu? Hayatımda onu daha önce hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyordum.

"Azıcık dayan tamam mı?" diye sarıldı Kamer, ona ağlarken. Üzerine tir tir titriyordu. "Ambulans seslerini duyuyor musun? Duyuyorsun değil mi? Söz kurtaracağız seni."

"Ba-baba," diyebildi Aytaç son nefesini veriyor gibi. Kelimeleri boğazına dizilmişti. "Üşüyorum."

Dudaklarımı öyle sert ısırdım ki, kanımın tadını alıp tükürsem de ezberimden silemezdim. Kamer korkuyla, dehşetle Aytaç'a daha sıkı sarılırken Andaç'ın gözyaşlarına tanık olmak beni mahvetti. Zeynep yüzünü kapatmıştı ve deli gibi ağlıyordu. Andaç, "Ne olur bırakma bizi," diye bağırdı ama sesi Aytaç'ın duyacağı kadar şiddetli değildi. "Kardeşim... Aytaç'ım." Kardeşinin ellerini sımsıkı kavradı. Öptü. Defalarca kez öptü ona yetişememekten korkarak.

Kamer ise Aytaç'ı kaburgalarına sokacak kadar çok sarılmıştı ona. Aytaç'ın tenine yapışmış saçlarını düzeltirken gözlerimdeki yaşları sildim. Aytaç gözlerini semaya dikti ve son kez baktı aya. Gülümsedi. "Bir gün buluşacağımızı biliyordum... ama... sizi üzerek gitmek... git... mek istemezdim. Ben... ben iyiyim... Siz de iyi... iyi olun..." Gözlerini kapattı ve Andaç'ın elleri arasında duran elleri usulca yere düştü.

Andaç'ın elleri boş kaldı.

Bir şey oldu. Bir deprem miydi? Bir felaket ya da bir kıyamet? Kalbimizi durduran, bizi korkudan nefessiz bırakan, hayatımızın en kötü anını yaşatan bir şey...

"Aytaç?" diye irkildi Kamer hıçkırıklarını dindirip şaşkınlıkla Aytaç'ın yüzüne baktığında. Aytaç'ın gözleri kapalıydı. Artık nefes alamıyordum. Artık nefes alamıyorduk. Kamer deli gibi titreyen ellerini Aytaç'ın yüzüne götürdü ve birkaç kez dokundu. "Ay-Aytaç..." Devamını getiremedi.

Zeynep kulaklarımı sağır edecek bir şekilde bağırdığında ellerini ağzına götürdü ve kafasını iki yana sallayarak bunu inkâr etti. "Hayır hayır hayır! Abi yalvarırım yalan olsun! Aytaç... Aytaç..."

"Aytaç?" diye sordu Kamer birkaç kez daha. Yüzünü kavradı ve öylece baktı. Dizlerimdeki yaralar gözlerimdeki kandan ibaretti. Kamer, Aytaç'ı sarsmaya başladı. "Babacığım? Babacığım hayır. Aytaç? Aytaç'ım benim, güzel oğlum benim aç gözlerini! Aç gözlerini kurban olduğum."

Aytaç, gözlerini açmıyordu.

Andaç, şok olmuş bir şekilde boş kalan ellerine bakıyordu.

Zeynep, yanı başımda çığlık atarak ağlarken ben, kalbimi acıtan bu hisle bir kez daha yüzleşmiştim.

Ambulans göründüğünde Alper koşarak yanımıza geldi fakat artık çok geçti. Alper korku dolu gözlerle kalakaldığında olduğumuz tarafa baktı. Titreyen dudaklarımla, dinmeyen gözyaşlarımla Alper'e baktım. Kafamı iki yana salladım. Gözlerindeki deniz gözlerime aktı.

Kamer defalarca kez denemesine rağmen Aytaç'a gözlerini açtıramadı. Ona sıkıca sarılarak gözlerinden dökülen yaşları bıraktı. "Üşümeyeceksin hiç, hep sarılacağım sana... Hep... Hep böyle sımsıkı..." Sonra devam edemedi ve sustu. Sustu. Gözlerini kapattı. Aytaç'a daha sıkı sarıldı.

Gökyüzünün altında onlarca günahkâr bedeni saklayan dünya, sakla bizi de sana. Sakla ki ayırma bizi bizden. Biz kimsesiz çocuklarız, babalarımız ve annelerimiz yok ama anne de biziz baba da ayırma bizi çocuklarımızdan. Sakla bizi sana.

9. Bölüm

Çok Acımak

Ölüm de bir var oluş değil midir aslında?

Hayatımızda çok gerçek şey vardı ve biz yalanlarımızı onunla takas etmiş, bizi acıtacağını bile bile doğrularımızı seçmiştik. Doğrular hep canımızı mı yakacaktı? Peki ya kaçamadıklarımız? Peki ya bir sayfa sonrasını çevirmeye korktuğumuz, bizi yazan kitapları okumaya nasıl devam edecektik? Biz mürekkeptik satırların üzerine dökülen ama artık kurumuştuk, yazılamıyorduk. Yazılsak da acı veriyorduk. Yazmak da acının beslendiği bir ruhtu fakat biz yazılmaya doyulmadıkça acı da bize doyamıyordu.

Şimdi bir paragrafın daha başındayız. Bu sefer yeniden diye bir şey diyememek öyle zor ki çünkü yenidenler yok artık, kaldığımız yerden kalkabildiğimiz kadarıyla varız.

Aytaç'ın bıraktığı yerden devam edebileceğimiz kadar yazılacağız.

Sabaha karşı evin içindeydik. Aytaç yanımızda yoktu, Aytaç artık hiç yanımızda olmayacak mıydı?

Olmayacaktı.

Onu kaybetmiştik.

Elimi, kolumu, gözümün birini kaybetmiş gibi acı vermişti bana ve hâlâ veriyordu. Gerçekleri acıtan ve ölümle yüzleştiren duygudan daha beteri varsa o da onu kabullenmekti. Reddetmeye çalıştıkça bunun inkâr edilemez bir gerçek olduğunu bilmek tüm dünyaya sağır olmak istemekle aynı şeydi.

Kafamı kaldırsam göreceğim yüzlerden korkuyordum fakat ben de o yüzlerden birliydim. Kafamı kaldırsam ne görecektim sanki, bir dünya dolusu kahırdan başka. *Üşüyorum*, demişti giderken. Şimdi bu omuzlarıma sardığım battaniyenin altında bir hiçtim oysa.

Biz bugün Aytaç'ı kaybettik.

Biz kardeşimizi, oğlumuzu, evimizi kaybettik.

Ben günlüğümü, arkadaşımı, sırdaşımı kaybettim.

Aytaç'ımızı kaybettik. Daha ötesi yok ki bunun, daha fazlası nasıl olur bilemedik.

Elimi şakağıma yaslamış öylece sehpanın üzerindeki içi su dolu bardağa bakıyordum. Kamer yanımdaydı, Zeynep karşı koltuktaydı, Alper de onun yanındaydı fakat Andaç yoktu. Andaç burada değildi.

Kardeşinin yatağında, onun kokusuna sarılmıştı.

Kimsenin sesi soluğu çıkmıyordu fakat nefes alıyorduk. Kamer hafifçe hareketlenerek yüzünü bana çevirdiğinde, "Biraz uyumalısın," diye fısıldadı.

Elimi yasladığım yerden çektim ve yüzümü Kamer'e çevirdim. Mahvolmuştu. Yüzünde renk, teninde can kalmamıştı. Gözlerinin karalığı bile ağarmış, tenindeki çizgiler derinleşmişti. Kurumuş dudaklarım ve boğazımla ağzımı aralamadan kafamı iki yana salladım. Bakışlarım Zeynep'i buldu. Bir şiiri ezberler gibi gözlerini yerden ayırmıyordu. Gözlerinde bir hareketlilik bile yoktu. Kamer yüzünü usulca Zeynep'e çevirdiğinde, "Zeynep," dedi kuru bir sesle. "Biraz uyuyun hadi abiciğim, bak sabah oldu neredeyse."

"Uykum yok," dedi Zeynep güçsüzce. "Hem nasıl uyunur ki, abi?"

"Ama böyle olmaz," dedi Kamer doğrulurken. "Böyle olmaz."

"Nasıl olur peki, abi?" diye baktı Zeynep saatler sonra birimizin yüzüne. "Gözlerimi kapatsam da uyuyamam ki. Sen uyuyabilir misin?"

Kamer cevap veremedi. Alper ellerini ovuşturarak sessizce kendi kabuğunda beklerken Kamer bu kez ona baktı. "Alper bari sen yapma."

"Bir şey yapmıyorum ki," dedi Alper savunmasız bir şekilde. "Keşke bir şey yapabilsem, abi."

Çok sevdiğiniz birini kaybettikten sonra kurulan cümleler, ifadeler insanı sadece anlık olarak iyi hissettirirdi yahut bunun için çabalanırdı. Fakat şimdi dünyanın en komik insanı karşımıza dikilse ve bir şeyler

anlatsa bile gülemezdik, iyi olamaz ve hissedemezdik. Yaramız kabuk bağlamamışken oradaki bandı hiçe sayamazdık.

Pencerelerden içeri çizgi şeklinde giren güneş ışığı sabahın ilk vakitleriyle bizi zor bir güne hazırlarken dudaklarımı ıslattım ve nefes alıp verdim. O sırada evin kapısında bir hareketlilik oldu. Anahtar sesleri duyduk ve irkilerek kapıya baktık. Gelenleri tahmin etmek zor değildi ama yine zor bir anın içine doğru yol aldığımızı Çetin ve Şebnem'i görünce anlamıştım.

Çetin korkuyla kapıyı araladığında Şebnem de hemen yanındaydı. Elini kapının kilidinden çekerken yüzümüze baktı. Ondan bu durumu saklayamazdık çünkü Aytaç'ın son yolculuğunda onu abisiz bırakmak istemedik ve bunu Çetin'e de yapamazdık. Belki en mutlu günleri mahvolmuştu ama bunu saklasaydık bizi affetmezdi. Çetin'e Aytaç'ın öldüğünü söylemedik ama öldüğünü anlaması uzun sürmedi. Titreyen bacaklarıyla içeri birkaç adım attı ve direkt Kamer'in yüzüne baktı. Kamer öyle çaresiz ve savunmasızdı ki konuşsa belki bu kadar doğru anlatmazdı.

"Hayır," dedi Çetin gözleri hızla dolduğunda ve dengesi sarsıldığında. Kendini buna hazırlamış mıydı bilmiyorum ama yolda gelirken kaza yapmasınlar diye onlara ölümü söylememiş fakat gelmelerinin gerekli olduğunu anlatmıştık. Çetin gözlerini Kamer'den ayırdı ve birimizin yüzünde inkâr edeceğine inandığı bir yalan aradı fakat biz yalanları değil doğruları yaşardık. Çetin istediğini alamadı ve elini çabucak ağzına götürerek gözlerinden yaşlar akıttı. Elimi ısırdı hıçkırmamak için ve o sırada gözlerimden bir damla yaş süzüldü.

Şebnem kafasını öne eğerek yutkunduğunda kıpkırmızı kesilmiş elleriyle parmaklarını ovdu. Çetin dermansız kalmış gibi titrerken Zeynep ayaklandı ve koşarak abisine sarıldı. "Abi," diye ağlamaya başladı. Çetin şoktaydı. "Aytaç yok," diye konuştu Zeynep hıçkırıklarının arasından. "Aytaç'ı aldılar bizden, abi. Aytaç'ımızı götürdüler."

Acıyla yutkunduğumda ellerimi gözlerime götürdüm ve sertçe gözyaşlarımı sildim. Hâlâ akacak kadar kalmasına şaşırmıştım. Çetin, Zeynep'e sarsılarak sarıldığında yüzünü kardeşinin omzuna gömdü ve hıçkırıklarını sakladı. Zeynep ise ağlamaya devam etti.

Kamer sağlam durmaya çalışıyordu fakat içindeki dinamitin fitili çoktan patlamıştı ve ona onarılması güç bir hasar bırakmıştı.

Dakikalar sonra Çetin zorlukla koltuğun birine oturduğunda kafasını öne eğdi ve gözyaşlarının dinmesini bekledi. Hepimiz bekledik. Dudaklarını yalayıp ağzını araladığında kıpkırmızı olmuş gözleriyle Ka-

mer'e bakıp, "Ne oldu? Ne ara oldu?" diye sordu. "Daha gece beraberdik, çok iyiydi."

Konuşan kimse olmadı.

Çetin derin bir nefes alıp elini yüzünün içine hapsetmeden evvel, "Allah'ım güç ver," diyerek dua etti.

Şebnem onun yanındaydı fakat o da güçlü değildi. Hangimiz güçlüydük ki sahi? Hangimiz dik durabilirdik? Kökümüzü oluşturan bir damarı kaybetmiş ve dengemizi sarsmıştık. Çetin ellerini yüzünden çekerken gözyaşlarını silerek burnunu çekti ve kaşlarını çatarak, "Hiç mi şansı yoktu?" diye sordu.

Kamer acı dolu bir sesle, "Kollarımda öldü," diyebildi.

Hayatında bundan daha acı bir cümle kurmuş muydu?

Tüm sevdiklerini bir bir kaybediyordu. Önce Dayısını kaybetti, kendi kolları arasında sonra herkesi fakat Aytaç'ın ölümü hiçbir ölümle mukayese edilemezdi. O bizi paramparça etmişti.

Çetin aldığı cevap sonrası Kamer'e bakakaldığında ne diyeceğini bilemedi. Gözlerini sağa sola çevirerek, "Andaç?" diye mırıldandı. "Andaç nerede?"

"Aytaç'ın yatağında," dedi Zeynep. "Saatlerdir orada."

Çetin, "Bir bakayım," diye ayaklandığında Kamer onu durdurdu. "Bırak. Ona şu an hiçbir şey iyi gelmez. Bırak kalsın öyle."

Çetin geri yerine oturmadan elini alnına götürdü ve ovarak düşünmeye başladı. "Hadi siz de biraz uyuyun," dedi Kamer bize bakarken. "Bugün hepimiz için çok zor geçecek ama atlatacağız."

"Buna inanıyor musun, abi?" diye sordu Zeynep.

"Zorundayım." Kamer böyle karşılık verdi. "Bazen çok şey konuşmak gerekir ama acıtacağını bile bile size bunu yapamam. Oradaydınız, hepimiz oradaydık. Yaşadık ve öldük ama... Bu her ne kadar zor olsa bile Aytaç için dik durmalıyız. Belki omurgamız kırıldı belki dimdik duramayacağız ama boynumuzu eğemeyiz. Kimsenin acısına, yasına karışmam haddim değil çünkü ben de kaybettim." Duraksadı ve boğazındaki yumruyla devam etti. "Hem kardeşimi hem de oğlumu kaybettim."

Dudaklarımı ısırarak dişlerimin birbirine çarpmasına mâni olmaya çalıştım. Kamer gözlerinin kapısına dayanmış gözyaşlarına direnç göstermeye başladığında soluklandı ve yutkundu. "Bizi zor günler bekliyor, bu konuda sizi avutmayacağım. Aytaç'ımızı kaybettik ama... Ama o giderken mutluydu. Ağlamadı hiç ve belki de bize kalan en güzel hatırası da bu oldu."

Çetin odanın içinde gezinmeye başladığında hepimiz susmuş Kamer'i dinliyorduk. Kamer nihayetinde ayaklanarak, "Şimdi gidin ve dinlenin," dedi. "Son defa onunla olurken böyle olmayacağız. Acınızı biraz kendinize saklayın, bu onu üşütmez."

Üşüyorum...

Alper hareketlendiğinde Kamer bana bakıp, "Hadi," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapatıp açtığımda ayaklarımı zemine bastım. Alper hızla elimden kavradı ve beni nazikçe kaldırdı. Alper yukarı kata kadar bana eşlik ettiğinde odamızın kapısını açtım ve içeri girdim. Gün doğmuştu ama içimizdeki gece hiç güneşe sarılamayacakmış gibi kapkaraydı, soğuktu. Ağır ağır yatağa doğru ilerledim ve ayakkabılarımı çıkarıp öylece yatağa uzandım. Dizlerimdeki yaralara baktığımda kanın çoktan durmuş olduğunu ve beni acıtmadığını gördüm. Yine de onları temizlemek için halim yoktu ben de elbisemi çekiştirerek dizlerimi sakladım. Sırtımı yatak başlığına verdiğimde ellerimi de karnımın üzerine koydum. "Kızım," diye fısıldadım zar zor. "Bugün çok zor geçti ve geçiyor ama sen hep iyi olacaksın. Bebeğim benim."

Gözlerimde dindiremediğim kederi ve kalbimde söndüremediğim ateşi Ayperi hissetmiş miydi acaba? O da hissetmiş miydi yaşadıklarımızı?

Dakikalarca hiç konuşmadan düşünerek belli bir noktayı izledim sonra odamızın kapısı açıldı ve Kamer içeri girdi. Ona baktım. Yüzünü gördüğümde yüzümü görmek istemedim. Omuzlarını düşürerek kapıyı kapattı ve sakin adımlarla yanıma gelip kafasını omzuma yasladı. Bana sarılmak, sığınmak istedi. Onu saklamamı istedi. Kollarını karnımın üzerine götürdüğünde kollarımı boynuna sardım ve ellerimle kafasını kavrayarak onu göğsüme doğru çektim. "Ne yapacağız şimdi?" diye sordu sessizce. Küçük bir çocuk gibiydi. "Nasıl devam edeceğiz?"

Dudaklarımı saçlarına gömdüm. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Ona ne söylersem iyi hissederdi? Ona iyi hissetmesi için yalan mı söyleyecektim? "Ben yanındayım," diye fısıldadım saçlarının arasına dökülürken, ruhunu avuçlarken sesim. "Ben hep senin yanında olacağım, bir tanem. Bunu beraber aşacağız."

"Beni sakın bırakma tamam mı?" diye konuştu ağır ağır. "Beni hiç bırakma."

"Asla," diye iç çektim ona daha sıkı sarılırken. "Asla, canımın içi. Seni hiç bırakmam ben. Ayperi de bırakmayacak."

Kamer sakin bir şekilde elini belimden çekip karnımın üzerine koydu. Düğümde usul usul, minik bir hareketlerle karnımı okşarken ağlamaklı bir sesle güldü. "Ayperi, canım kızım benim. Baban ve annen çok kötü ama sen bizi iyi geliyorsun. Miniğim benim..." Sonra karnımı sevmeye devam etti.

Güneş doğdu gün başladı ama biz gözlerimizi kapattık, uyumak istediğimiz için değil acılarımızdan kaçmak için.

Aytaç'ın mezarının başındaydık. Herkes gitmişti Kamer ve ben kalmıştık. Andaç ayakta duramadığı için Çetin onu alıp eve götürdü. Andaç yüreği titreyerek kardeşinin mezarına toprak atmıştı. Güçlü kalmaya çalışsa da bunu başaramadı, başaramazdı. O gülen yüzüne aşina olduğumuz gözlerinde bir ceset daha vardı. Hepimizin acısı bir gün azalacaktı ama Andaç daha başkaydı. Onun bedeninin yarısı ölmüştü. Kalbi ikiye bölünmüş, ruhu parçalara ayrılmıştı.

Kamer ile uzun uzun dua ettikten sonra derin bir nefes alıp verdik. Mezarına baktık. Mezarının etrafındaki tuğlalara ve adının yazılı olduğu tahta parçasına. Burası aile mezarlığıydı. Ahu'nun yanında değildi ama ruhları çoktan kavuşmuştu. Aytaç, Şevkat dayımızın yanında yatıyordu. Kamer ve ben kuru toprağa uzun uzun baktık. Hiç konuşmadık. Sadece baktık. Daha düne kadar yanımızda olanı toprak bizden almıştı.

Birkaç dakika ya da bunu zamanla ölçemeyeceğim bir anın içinde kaldık. Veda vaktiydi. Biz gidiyorduk ama yine gelecektik. Biz gidiyorduk ama nereye gitsek onunla olacaktık. Kamer bana baktı ve konuşmadan elimi kavradı. Gözlerimi kapatıp açtım sonra da mezarının başından ayrıldık. Susuz bir bitki misali solmuş bedenlerimizle çıkış kapısına doğru ilerlerken Mahir'i buraya doğru gelirken gördük.

Karşımızda dikildi.

Ona baktığımda hissettiğim şeyleri ifade edememekten korktum. Mahir belki de bu hikâyenin kötü bilineni olacaktı ama öyle değildi. Aytaç'ı kaybetmiştik ama Mahir'i de kazanmış sayılmazdık. Mahir o gece kendini Aytaç'a affettirmişti. Buna şahit olmuştum.

Dün gece üzerinde gördüğüm kıyafetler yerine daha temiz ve düzgün kıyafetler vardı. Yorgun görünüyordu. En az bizim kadar solmuştu. Kamer kuru bir sesle, "Mahir," dediğinde Mahir atıldı. "Başınız sağ olsun."

Karşısında çok savunmasız kalmıştık.

Ekledi. "Onunla konuşmaya geldim. Bunu hayattayken yapamadım. İçimi dökemedim ama lütfen izin verin yapayım."

"Benden izin istemene gerek yok," dedi Kamer.

"Olsun," diye karşılık verdi Mahir yutkunarak. Kafasını öne eğdi ve omzunu silkti. "Böyle olsun istemezdim. Keşke ben ölseydim."

"Bu durumda bunu söyleme," diye mırıldandı Kamer. "Bu kimsenin suçu değil ve kimse kimsenin yerine geçemez."

"Keşke..." Mahir konuşamadı. Konuşmak belki de en çok da onun hakkıydı. Vicdanı, pişmanlığı ve yaşayamadıklarıyla bitmişti. Geride kalmışlıklarıyla tükenmişti. Kendine bu hayatta hiç yer edinemediği ve temiz sayfalar açmak yerine başkalarının hayatında yanlış yazılmış o cümleydi.

Mahir'in hiçbir zaman kendine ait bir cümlesi olmamıştı.

O, başkalarının yanlışıydı ve silindiğiyle kaldı.

Kafasını yerden kaldırdığında gözlerindeki acıyı resmetmek ya da orada yazılanı okumak fazlasıyla zor gelmişti. "Buradaki işim bittiğinde," diye konuştu yutkunarak ama dik dururken. "Gidip teslim olacağım."

"Ne?" diyebildim.

"Ben bir katilim hem de bunu bir kez yapmadım. Polisler beni arıyor, biliyorum. Başınızı daha fazla ağrıtmalarına müsaade etmeyeceğim. Yani sizinle de vedalaşıyorum aslında."

Kamer bir şey diyemedi ama üzüldüğünü gördüm.

Mahir kafasını iki yana sallayıp gülümsedi. "Ne bekliyordum ki zaten bu hayattan? Arkama dönüp baktığımda iyi bir şey görmüyorum. Aytaç'ı da ben öldürdüm, ben susmasaydım beni vurmayacak ve hapse girmeyecekti. O Erdem denilen leşle tanışmayacak ve bunlar olmayacaktı. Hayatımda çok kez bedel ödedim ama bu en iyisi ve doğrusu olacak. Bedeli ne olursa olsun ödeyeceğim. Kendim için değil, Aytaç için yapacağım bunu."

"Mahir sen bunları hak etmedin," dedim cesaretle.

"Aytaç da hak etmedi," diye baktı gözlerime. "O çocuk orada yatmamalı, abisinin kollarında ölmemeliydi ama neyi hak etmediyse yaşadı. Kendim için, kendi hayatım için üzülmüyorum yemin ederim. Ben sadece onun yaşayamadıkları için kırgınım."

"Ya sen Mahir?" dedi Kamer kısık bir sesle. "Hiç mi düşünmüyorsun sahiden geleceğini?"

"Düşünecek bir geleceğim kalmadı," dedi. "Kaç yıl verirler bana bilmiyorum ama ha içerisi ha dışarısı hiçbir şey fark etmeyecek, her türlü ellerimde prangalarla geziyorum zaten."

"Sana bir avukat bulacağım," dedi Kamer. "O Erdem..." Dişlerini sıktı. "O herif zaten masum değildi. Benim kardeşimi öldürdü şimdi bir kardeşimi daha veremem. O herif bunların hepsini hak etti."

"Buna ihtiyacım yok," diye omzunu silkti Mahir. "Gerçekten bir avukata ihtiyacım yok."

"Bu kadar kolay olmamalı," dedim Mahir'e. "Hak ettiğin bu değil sen de biliyorsun."

"Hak ettiklerimizi konuşmayalım artık," dedi Mahir. "İşin içinden çıkılmıyor sonra."

"Bir yolu olmalı," dedim.

"Yok," diye karşılığını verdi Mahir gülümserken. "O çocuğun hayatını istemeden de olsa mahvettim ama artık duracağım. Gideceğim ve cezamı çekeceğim. Yine olsa yine öldürürüm o herifi. Bir an bile düşünmem ama olmaz işte, teslim olacağım."

Kamer durgun bir şekilde kardeşine, Mahir'e bakarak, "Seninle aynı acıya denk düştük ama ayrı yerden kanadık," dedi. "Kimi zaman ben çok üzüldüm kimi zaman belli etmesen de sen. Fakat bu sefer öyle değil. Bu sefer yanındayım, bu çoktandır böyleydi ama anla işte be Mahir, anla beni de."

"Anlıyorum zaten," dedi. "Hep anladım ben." Sustu ve soluklanarak yüzümüze baktı. "Seninle hikâyemiz iyi başlamadı, seninle de," dedi. "İyi izler bırakmadım, iyi anlar yaşatmadım size ama affedin beni olur mu? Kötü bir insan değilim, ben. Aklınızda kalacak olursam ya da bir gün aklınıza gelirsem beni ufacık da olsa iyi hatırlayın."

"Öyle konuşma," dedim göğsüm sıkışırken. Mahir'in sözleri kalbime dokunmuştu. Başından beri beni ilk kez bu kadar dağıtmıştı. "Sen tabii ki kötü bir insan değilsin. Hepimiz oradaydık, seni biliyorduk. Maziyi açarsak hepimiz hatalarımızla yüzleşiriz ve hepimiz hata yaptık. Sen her şeyi sırtlanamazsın, Mahir."

"Öyle ya da böyle yaptım işte," dedi. "Tarih bir kez yazılır ve silinmez. Bunun şansı olsaydı ilk başta kendimi siler size tertemiz bir tarih bırakırdım ama olmadı. Dilerim ki artık gülsün yüzünüz ve mutlu olun. Amacım veda ederken duygu karmaşası yaşatmak ya da dram kasmak değil, sadece bir daha böyle konuşamayacağım için hakkımı dibine kadar kullanmak istiyorum."

"Öleceksin gibi konuşmasana lan," diye kızdı Kamer. "Hiç sana yakışıyor mu bu laflar? Sinir etsene oğlum beni!"

Mahir güldü. "Yok, hiç havamda değilim."

"Olan kim ki?"

"Siz olun," dedi Mahir samimi bir şekilde. "Siz mutlu olun lan! Bak bebeğiniz de olacak zaten." Konuşamadık ve o da bunu fazla uzatmadı. Pes ederek omuzlarını kaldırıp indirdi. "Neyse ben yavaştan kaçayım artık. Öyle olmalı zaten." İkimizin de gözlerine baktı. "Her şey için özür dilerim, çok üzgünüm. Elimden gelen sadece bu kadar ama beni affederseniz eğer..."

Tam bu sırada Mahir'in sözleri Kamer'in ona sarılmasıyla yarıda kesildi.

Mahir şaşkınlıkla hem havada kalan ellerine hem de yarıda kalan cümlesiyle kalakaldığında yine dolan gözlerimle izledim onları. Dudaklarımı birbirine bastırarak Mahir'in yeşil gözlerine bakıp kafamı yavaşça aşağı yukarı salladım. Elleri Kamer'in sırtındaki yerini aldığında gözlerini kapattı ona hakikatli bir biçimde sarıldı. Yüzündeki kırgınlık, bunca yılın peşinde sürüklediği keder şimdi ruhundan taşmıştı.

Kamer bir süre sonra Mahir'den ayrılarak onun omzundan kavrayıp yüzüne baktı. "Hiçbir zaman yalnız kalmayacaksın, bunu unutma. Ben hayattayım ve senin yanındayım. Biz normal bir abi ve kardeş gibi değiliz ama biz de böyleyiz be!"

Mahir kızaran gözlerini kıstığında gözleri sulandı ve Kamer'e minnetle bakıp gülümsedi. "Eyvallah, abi."

"Şimdi sana ne doğru geliyorsa onu yap. Karışmayacağım ama seni bir başına da bırakmayacağım. Bunu aklından çıkarma sakın."

"Çıkarmam."

Kamer kafasını aşağı yukarı sallayarak Mahir'in omzunu usulca sıktı ve kendini geri çekti. Mahir acele edercesine ya da daha fazla kendini kötü hissetmekten kaçarcasına konuşarak, "Tamam hadi gidin artık," dedi. "Çok işim var benim."

Kamer elimi yeniden tuttuğunda, "İyi ol Mahir," dedi. "İyi ol."

Mahir sadece dinledi.

Onun yanından geçip giderken kalbimdeki taş kalkmak yerine ağırlaştı. *Vedaları sevmiyordum, hep acıtıyordu.*

Eve geldiğimizde Şebnem'i mutfakta bir şeyler hazırlarken gördüm. Alper ve Çetin de salondaydı. İçeri girdik. Ne konuşan vardı ne de bir şey söyleyen. Şebnem bize bakıp gülümsemeye çalıştığında ona gülümsedim. En azından içimizden biri biraz daha iyiydi, iyi olmak zorundaydı.
"Andaç nerede?" diye sordu Kamer.

"Odasında," dedi Çetin.

Kamer herhangi bir karşılık vermeden onun odasına doğru ilerledi. Ben de peşinden gittim çünkü yanında olduğumuzu görsün, hiç yalnız kalmayacağını bir kez daha anlasın istedim. Kamer sakin adımlarla Andaç'ın odasının önünde durdu ve kapıyı usulca tıklattı. İçeriden ses gelmedi ama Kamer kapıyı hafifçe aralayarak içeri girdi. Ben de peşinden girdim.

Andaç sırtı bize dönük bir halde Aytaç'ın yatağına uzanmış öylece yatıyordu.

Uyumadığına daha doğrusu uyuyamadığına emindim.

Kamer sessiz adımlarla Andaç'ın yanına gitti ve eğreti bir şekilde yatağın kenarına oturdu. Ayakta kalarak sırtımı duvara yasladım. Kollarımı göğsümde toplayarak odaya baktım. Üç tane yatak vardı. Biri Alper'indi. Aytaç'ın yatağının başında duran komodinin üzerinde bir gece lambası vardı başka da bir şey yoktu. Yaşasaydı Almanya'ya gidecekti ve belki de her şeyini valizinin içine koymuştu. Valizini açıp bakmamıştık, bakamamıştık. Onun yaşayan yüzüne hasret kaldığımız için bununla başa çıkamamıştık.

Kamer ellerini dizlerinin arasına koydu ve gözlerini kapatıp açtı. "Ben buraya geldiğimde, bu caddeye yolum düştüğünde daha on sekiz yaşımdaydım. Çocuktum. Sonra dayımız buldu beni, büyüttü, sahip çıktı bana ve babam oldu. Benim babam oydu. Sonra büyümeye başladım. Çocuk değildim artık. Hiçbir şeyi unutmadım, bana yapılanları da yapacaklarını da ama devam etmek zorundaydım. Yaşıyordum çünkü... Hayat bazen elimizdeki her şeyi alır ya da sen aldığını sanırsın ama nefes alıyorsan hayatın sana verecekleri de vardır. Ölüler yaşamaz belki ama yaşayanlar da ölmez."

Kollarımı göğsümde toplarken gözlerimi belli bir noktaya sabitledim.

Kamer sözlerine devam etti: "Benim hiç ailem olmadı. Bir annem ve babam vardı ama yoktu da. Bundan size pek bahsetmemeye çalıştım, hiç bilmeyin istedim çünkü sizi anca böyle koruyabilirdim. Benim eksik yanlarım hep acıttı, bir tek ben acıyayım istedim. Sonra sizi buldum işte. Seni ve Aytaç'ı..." Gülümsedi. "Biliyorsun sen de hikâyemizi ama size açık açık sevgimi dile getiremedim. Kelimelerle aram çok iyi değildir benim, ben gönlüm kadar varım ama sizi ilk gördüğüm an hayatımda çok önemli bir yere sahip olacağınızı anlamıştım. Sizi kendi hayatıma dâhil etmeye hazırdım."

Başka hayatlar ama aynı acılar. Adımız buydu.

"İlk başta beni kabullenmeniz zor oldu ama içten içe hep mutlu olduğunuzu anlamıştım. Ben sizde kendimi görmüştüm ve bu yüzden alıp ailem dedim. Bir ailem olsun istemiştim. Düşe kalka yaşadık ve hâlâ yaşıyoruz, daha çok şey yaşayacağız. Belki eksiğiz belki hiç eskisi gibi olmayacağız ama buradayım ben, sizin içinim ben. On sekiz yaşında da yanınızdaydım, yirmi altı yaşında da yanınızdayım."

Onu tanımanın üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. İki yılıma yirmi yıllık hayat sığdırmıştı.

"Ben de istemezdim böyle olsun, yemin ederim hiç istemezdim ama..." Ne zaman iş "ama" demeye gelse içimizden geçenleri değil, öyle olmak zorunda inandıklarımızı konuşurduk. İçimizde geçenler içimize geçmişti. Kamer kafasını sağa doğru yatırarak omzunu silkti. Yüzü ifadesizdi. "Ne söylersem iyi gelir keşke bilseydim ama bilmiyorum işte. O kadarını bilemiyorum, Andaç'ım."

Boğazım düğümlenirken gözlerimi yine belli bir noktaya kilitledim. Kamer cümlelerinin sonuna gelmemişti ama devam etmek istemiyordu. Konuştukça sanki iyi gelmek yerine yarayı deştiğini düşünüyordu fakat o asla kötü gelmezdi, o hep iyi olalım isterdi.

Birkaç dakika boyunca odanın içinde bir yerdeydik. Gözlerimin dalgınlığı Andaç'ın hareketlenmesiyle dağıldı. Kafasını koyduğu yastıktan kaldırırken gerilen sırtıyla doğrularak Kamer'e baktı. Kamer ürkek bir halde Andaç'ın yeşil gözlerini izlerken Andaç'ın dağılmış kıvırcık saçları ve kâğıttan hallice suratı doğru kelimeye işaret ediyordu. "Abi," dedi Andaç, Kamer'e. Sesi kış ayında saatlerce karın altında kalmış bir kedinin titreyişi gibiydi. Cılız ve savunmasız. "Kardeşimi kaybettim."

Kamer bu sözlerinden sonra Andaç'a sımsıkı sarıldı. Onu derhal kendine çekerek yüzünü göğsüne yasladı ve kollarıyla yenik düşmüş bedenini sarmaladı. Andaç'a çekildi. Andaç kundaktaki bir bebek gibi kendini saklamak istese de bunu başaramadı. Gözyaşlarının seslerini işittim konuşurken. "Aytaç öldü, abi. Onu kaybettim. Bir daha hiç... Hiçbir zaman gelmeyecek, onu göremeyeceğim."

Kamer, "Andaç'ım benim," diye sarıldı, saçlarından öptü art arda. "Yanındayım koçum, yanındayım babam."

"Üşüyorum demişti," dedi Andaç ağlarken. "Onu ısıtamadım. Ona sarılıp ağlayamadım, yakasına yapışıp gitme diyemedim... Ellerinin soğukluğu gitmiyor ellerimden. Üşüyorum demişti, abi... Aytaç çok üşüdü. Kardeşim çok üşüdü."

Ellerimi ağzımın üzerine koydum. Gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. Sessizdim zira bu odaya Andaç'la paylaşamazdım. Kamer, Andaç'ı kendinden bir an olsun uzağa itmezken Andaç, "Çok acıyorum abi," diye ağladı. "Dayanamıyorum."

"Dayanacaksın," dedi Kamer gözlerini kapatırken. "Acın geçecek, abim. Acın hafifleyecek."

"Abi... Ölüyorum."

"Şş," diye kızdı Kamer, Andaç'a. "Ölmeyeceksin. Ben bir kardeşimi, bir oğlumu daha vermem toprağa. Bunu yapmam, müsaade etmem. Unut bunu, unut!"

Andaç, Kamer'in inatçı ama yüreğinden verdiği sözlerle kendini susturmayı başarmıştı. Kamer, Andaç'ın saçlarını okşayarak sol yüzünü onun kafasına yasladı. "Eğer ki Aytaç köşede oturmuş bizi böyle izliyor olsaydı çok kızardı, hiç istemezdi. Onu üzdüğümüzü söylerdi. Aytaç hep bizimle kalacak zaten, o hep bizim içimizde kalacak ama bu şekilde değil, tamam mı? Zor günlerimiz olacak ama ne zaman olmadı ki? Ne zaman acımadan yola devam ettik? Biliyorum bu seferki çok başka, hiçbir şeyle ölçülemez ama elimizden gelen tek şey dik durmak. Muhakkak ona sözler verdin, muhakkak onun için bir şeyler yapmak isteyeceksin ama bu halde, böyle düşünerek nasıl başaracaksın?" Andaç'ı göğsünden kaldırdı ve yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerine ok gibi baktı. "Sen kardeşin için ben de oğlum için dik duracağım."

"Yapamam," dedi Andaç yaşlı gözleriyle.

"Yapacaksın," dedi Kamer onu zorlayarak. Kamer güçlü rolü oynamaya çalışıyor ama güçlü de duruyordu. Eğer ki en başından yıkılan o olsaydı -ki yıkılmıştı da- aramızdan kimse kolayca ayağa kalkamazdı. Andaç'ın gücünü kırmak istemeden ona cesaret ve inanç aşılayarak devam etti. "Bunu birlikte yapacağız. Kardeşin hep senin elini koyduğun yerde," diyerek gözleriyle Andaç'ın kalbini işaret etti. "Orada kalacak. O hep seninle ama sen de kendinle kalacaksın. Söz vermeni istiyorum."

"Abi..."

"Söz ver bana Andaç, bana söz ver ki tutayım elinden ayağa kaldırayım seni, sizi... Hadi abiciğim bana söz ver."

Andaç ne zaman söz verse tutardı ve tutamayacağı bir sözü de vermezdi. Bu kez hayat ondan çok keskin bir şey istemişti. Kamer onun hayat dediği şeydi. "Söz," dedi Andaç dudakları titrerken. "Belki başaramayacağım ama onun için yapmak zorundayım."

"Evet bundan bahsediyorum," dedi Kamer gülümsemeye çalışırken. Andaç'ın yüzünü sevdi. "Senin yasına, acına karışmam. İstersen kırk gün kalkma bu yataktan, istediğin kadar ağla ama bir gün ayağa kalkacaksın. Umudun olmadığı yerde yaşayanlar da ölülerden farksızdır."

"Ne kadar sürecek böyle?" diye sordu Andaç, bunun cevabını bildiği halde Kamer'den duymak isteyerek. "Çok acıyacak mıyız daha?"

"Hayır," dedi Kamer net bir dille. "Hafifleyeceğiz."

"Söz verebilir misin?"

"Söz," dedi Kamer gözlerini kapatıp açarken. "Sana hep söz."

Andaç yüzünü Kamer'in ellerinin arasından kurtarıp ona tekrar sarıldı. Aslında inançsızlık da bir yenilgidir. Bir şeylerin iyi olacağına, düzeleceğine ya da daha iyisinin olacağına olan inancımız yittiğinde yenilgi bizi tıpkı kendi gölgemiz gibi takip eder. Bize kendi gölgemizden daha yakın kalır. Ne zaman inancımı yitirsem arkama döner ve gölgeme bakarım. O gölgede gördüğüm şey bana üzüntü veriyorsa güneşten kaçarım, inancımı yeniden toplar ayın ışığına koşarım.

Kamer ve Andaç sarılmaya devam ederken odanın kapısında Alper belirdi ve gözlerini onlardan ayırıp bana bakarken, "Abla sofra hazır," dedi.

Çabucak yüzümü kuruttum ve kafamı salladım. Alper bir kelime daha etmeden giderken kendimi toparlayarak sırtımı duvardan ayırdım ve öne çıkıp, "Sofra hazırmış," dedim. "Hadi."

Andaç kendini Kamer'den çekerken, "Aç değilim," dedi. "Canım hiçbir şey istemiyor."

Kamer ayaklanarak kaşlarını çattı. "Dünden beri bir lokma girmedi ağzına."

"Siz de yemediniz ki."

"Evet öyle," dedi Kamer. "Aç değilim ama yememiz lazım."

"Abi içim almıyor."

"En azından bir kâse çorba iç," dedi Kamer yumuşak bir sesle. "Bak Şebnem yengen o kadar uğraşmış. Hadi Andaç."

Andaç içi istemese de buna mecburdu. Bir yerden başlaması gerekti, kabul onu acele ettirmeye çalışmıyorduk ama hareket etmeden öylece kendi halinde kalmasına da müsaade edemezdik. "Tamam siz gidin," dedi Andaç kafasını sallarken. "Geleceğim."

"Bak eğer beni buraya getirirsen..."

"Elimi, yüzümü yıkayayım abi."

"Tamam," dedi Kamer kısık sesle. "Çok bekletme bizi."

Andaç belli belirsiz kafasını salladıktan sonra yanından ayrıldık. Salonu geçip mutfağa vardığımızda yemek masasının etrafındaki boş yere baktım. Bu her kaybedilenin ardında bıraktığı en somut boşluk orası olurdu. Yerime geçip oturduğumda herkesin burada olduğunu ama kimsenin burada olmadığını anladım. Şebnem çorbaları servis ederken ona bakarak "Şebnem çok sağ ol," diyebildim. "Yani..."

"Sakın," dedi Şebnem yüzüme bakıp. "Unuttunuz mu yoksa? Ben de artık bu ailedenim."

Gülümsemeye çalıştım ama bunu ne kadar başardım bilmiyordum. Dün onların mutluluğu için halay çeken, bir araya gelip en güzel anılarımızı topladığımız hatıra defterine bir şeyler yazan biz bugün buradaydık. Hayatın bizden ne zaman ve ne alacağı hiç belli olmuyordu.

Çetin, Kamer'e bakıp, "Andaç gelmiyor mu?" diye sordu.

"Gelecek," dedi Kamer sakince.

Zeynep'in yüzüne baktıkça iyi hissetmek haksızlık olacakmış gibi geliyordu. Hepimiz çok mutsuzduk ama bu bulaşıcı bir hastalık olmaktan çıkmak zorundaydı. Bunu birbirimize bulaştırmayı bırakmalıydık. Kamer elini masaya koyarak sakince iç çekti. "Biliyorum çok zor," dedi. "Ama onun yanında dik durun, güçlü kalın. İmkânsız olmadığının farkındayım, sizden ne istediğimi de biliyorum ama Andaç'ı da biliyorum. Yanında olduğumuzu hissetsin, buna her zamankinden fazla ihtiyacı var."

"Hep öyle oldu ve olacak," dedi Çetin kafasını sallarken.

Kamer minnetle Çetin'e baktığında Şebnem, servis tabaklarını bitirdikten sonra Çetin'in karşısına geçti. Daha dün evlenmişlerdi ve bunun ne olduğunun farkına varamamadan kendilerini koca bir karanlığın içinde bulmuşlardı. Şebnem vefasız, acımasız bir insan değildi en azından, ailem dediği her şeye saygı duyardı.

Andaç sofraya gelmeden tabaklarımıza dokunmadık. O hepimizin görüş alanına girdiğinde ağır adımlarla geldi ve kendi yerine geçip oturdu. Özenle ya da öyle denk geldiğinden kimseyle göz göze gelmemiş, gelmemeye çalışıyordu. Kafasını öne eğerek önündeki çorbaya baktı. Sofradaki sonbahar sessizliği güzün en sancılı yapraklarıyla masamıza dökülmüştü. Kamer bu büyüyen sessizlikten hoşlanmayarak derin bir nefes alarak kaşığa uzandı ve çorbaya daldırdı. "Afiyet olsun hepinize."

Sırayla hepimiz kaşıklarımızı elimize aldığımızda Andaç'ın bunu yapmadığını gördüm. Kamer bekledi. Çorbasından bir yudum aldı. Sonra birkaç yudum daha. Çetin, Andaç'ın yemediğini görünce, "Soğuyacak bak," dedi sessizce. "Hadi azıcık da olsa geçsin boğazından."

Andaç sıkıntıyla soluklanıp zayıf düşmüş parmaklarıyla kaşığı kavradı ve çorba kâsesine daldırdı. Bir yudum içti. Gözleri Aytaç'ın boş kalan yerine kaydığında yutkunamadı ve kafasını iyice öne eğerek elindeki kaşığı hızla bırakıp elleriyle yüzünü kapattı. Zeynep dehşet dolu bir korkuyla yerinden kalktı ve hızla Andaç'a sarıldı, kafasını karnına yaslayarak üzerine kapandı.

Andaç kendini bırakıp Zeynep'in kollarına tutunduğunda ağlama sesini azaltmak isteyerek sırf bizden kaçmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Kamer dâhil hepimiz elimizdeki kaşıkları bıraktık ve sustuk. Bunun zor olacağını, böyle geçeceğini biliyorduk. Bilmediğimiz, şaşırdığımız bir şey değildi ama çok zordu. Yarım kalan tarafımızla devam etmek zordu.

Zeynep gözlerindeki yaşları silmeden Andaç'a sarılarak onun sırtını okşadı. "Biz buradayız bir tanem. Biz hep buradayız."

Ellerimi çenemin altına koydum ve dolan gözlerimden bir damla yaş akmaması için direndim.

Andaç konuşmuyor, ağlamalarının sesini de kendine saklıyordu. Zeynep peş peşe Andaç'a iyi şeyler söylerken onu tümüyle sarmalarken bize düşen sessiz kalmak oldu. Dakikalar sonra Zeynep yerine geçip oturdu fakat gözlerini Andaç'tan hiç ayırmadı. Andaç ayağa kalkıp elle-

rini musluğun altına tuttuktan sonra tekrar yerine geçti ve bir müddet öylece bekleyip gülümsedi. "Her şey ne kadar boş ve garip değil mi? Dün gülüp eğlenirken bugün hepimiz ağlıyoruz."

"Hayır garip değil," dedi Çetin. "Sana ne söylersem iyi gelmez biliyorum ama garip değil."

"Eksik kaldık," dedi Andaç. "Eksik kaldım. Daha çok yanında olmalıydım. Bilmeliydim, görmeliydim yarasını, ben bilmeliydim abi... Ama bilemedim."

"Bunun için de kendini suçlarsan bir tane çarparım ağzına," dedi Çetin.

"Engel olmalıydım, onu görmeliydim."

"Hayatımızda kaç tane keşke bıraktık arkamızda?" diye sordu Alper sessizliğini bırakarak. "Benim kaç tane keşkem var biliyor musun? Bilmiyorsun ve bu senin hatan değil ama hepimiz pişmanlıklar bıraktık, hepimiz çok eksik kaldık. Şimdi git dünyanın en zengin adamına sor, der ki 'keşke şuna da sahip olsaydım' ya da git karnı tok olan bir adama, 'keşke şunu da yeseydim' der." Alper iç çekerek kafasını aksi bir yönde salladı. "Sorun bu değil. Biz hep yetmeye çalıştık ama yetmediğini biliyoruz. Kim olsa böyle söyler, Andaç."

Alper'i gururla ve gözlerim dolu bir halde dinledim.

Devam etti: "Annemi hiç görmeden büyüdüm, onu hiç tanımadan, onunla hiç konuşamadan bu yaşa geldim. Babamı kaybettim. Ablam kaldı bir ama bak buradayım. Hepiniz gibi. Hepimiz birilerinin eksik bıraktığı, kaybettiği, yitirdiği ya da yarım kaldığı kişiyiz. Hepimiz acıyla tanıştık ve buna alışkınız."

Sofradaki herkes susmuş Alper'in konuştuklarını dinliyordu. Andaç kısık gözleriyle dalgınlığın içine hapsolmuş bir şekilde ağzını araladı. "Ahu'ma kavuştum diyerek gitti," dedi sesi yine düğüm düğüm olurken. "Bizi bıraktı ama kavuştuğu biri var."

"Onun için Ahu'dan başkası olmayacaktı," dedim pürüzlü bir sesle. "Almanya'ya gideceğim derken bile aslında bunu kast etti. Gittiği yerde yanında götürdüğü Ahu'ya daha iyi sahip çıkacaktı. Burada ölüsüne bile zarar verdiklerini düşündü." Onlara Aytaç'la aramda geçen konuşmadan bahsetmeyecektim.

"Benim bu Almanya mevzusundan neden haberim yok?" diye sordu Çetin.

Kamer, "Hiçbirimizin yoktu," dedi. "Bir anda ortaya çıktı ve sonra..."

"Kafam almıyor," dedi Çetin karardığı bakışlarıyla. "Kafamın almadığı çok şey var."

"Boş ver Çetin," diye mırıldandı Kamer sakince. "Benim de almıyor, almasını da bekleme çünkü almayacak."

"Peki ya Mahir'e ne oldu?" dedi Alper merakla. Dün hepimiz yaşamıştık bunu. Kafamın içinde dönüp duran bir tiyatroydu yaşananlar ve sahnede olanlar da bizdik.

Çetin, "Mahir?" diye sordu.

Çetin'in olaylardan tam anlamıyla haberi yoktu. Aytaç'ın katilinin Erdem olduğunu biliyordu ama Erdem'in katilinin de Mahir olduğundan bihaberdi.

"O herifi Mahir öldürdü," dedim soğuk bir sesle Çetin'in açık kahverengi gözlerine bakarken.

Çetin şaşkınlıkla ağzını araladığında, "Mahir?" diye tekrarladı. "Nerede şimdi?"

"Teslim oldu," dedi Kamer hızla. Bir anda sofradaki tüm gözler Kamer'in yüzünde toplandı.

"Teslim mi oldu?" diye mırıldandı Şebnem kendi kendine konuşur gibi. "Peki kaç yıl hüküm verdiler?"

"Daha belli değil," dedi Kamer. "Bir avukat bulmalı ve onun için en iyisini yapmak zorundayım." Kendini suçlu hisseder gibi Zeynep'in ve Andaç'ın gözlerine baktı. "Mahir kötü bir adam değil. Onu kabullenmek, sevmek zorunda da değilsiniz ama onun yanında olmalıyım. Benden başka kimsesi yok. Geçmişte Aytaç'la çok büyük sınav verdi ama onun en büyük sınavı da Aytaç'tı. Onu hiç üzmek istemedi, hiç acı çeksin istemedi fakat biz hep birilerinin yapmak zorunda bıraktıklarına boyun eğdik. Mahir de bunu yaptı. Beni anlamanızı istemiyorum ama bana kızmayın."

"Sana nasıl kızarız, abi?" diye sordu Zeynep saf bakışlarıyla. "Neyine kızalım ki? Mahir senin kardeşin ve istediğini yapmakta özgürsün... Hem zamanında kötü şeyler yaşadık ama dün gece Mahir de oradaydı ve Aytaç için gözyaşı döktü. Belki inanmayacaksın ama şayet ki bir şeye ihtiyacı olursa benim de onun yanında olduğumu söyle olur mu?"

Bu sözleri Zeynep'ten duymak beni biraz şaşırtmıştı çünkü Mahir'e çok uzaktı ve onu sevmezdi. Belki gecikmişti ama Mahir sonunda kendini birine daha kabullendirmişti. Buna bir mecburiyeti dahi yokken üstelik.

Kamer gülümser gibi olurken Andaç masanın en ucundan Kamer'in gözlerine bakıp, "Ben de," dedi. "Mahir'in yanındayım. Aytaç onu affetti ve en azından bu kadarı iyi geliyor bana. Eğer ki bunu o yapmasaydı ben yapardım abi."

"Kimse bir şey yapmazdı," dedi Kamer net bir dille. "Özellikle sen. Mahir, Aytaç'a karşı kendini çok suçlu hissediyor ve onun için her şeyi yapacak kadar büyüktü bu hisler. Aramızdan biri yine öyle bir duruma düşse Mahir yine gözünü kırpmaz. Geç tanıdık, bildik ama doğrusu en son gördüğünüz Mahir."

"Oğlum bari çok yatmasa," dedi Çetin düz bir sesle. "Ciğeri beş para etmeyen biri için... Ya var ya!"

"Tamam," diye konuyu kapatmak istedi Kamer hızla. "Bunları artık sonra konuşuruz." Kaşığını tekrar eline aldı ve soluklandı. "Artık soğuk çorba niyetine içeceğiz."

"Eline sağlık Şebnem," dedim sakince.

"Afiyet olsun," diye mırıldandı Şebnem. "Ama lütfen için çorbalarınızı, bak yemekler de soğudu. Sorun değil ben yine ısıtırım da..."

Çetin onu gülümseyerek izledi. Şebnem bakışlarını kaçırıp önüne döndüğünde, "Bu arada," dedi. "Aranızda olduğum için çok mutluyum. Ben aslında bu kadar içine kapanık biri değilim fakat alışırız daha."

"Ailemize hoş geldin Şebnem," dedi Zeynep kısılan gözleri ve ilkel bir halde kıvrılan dudaklarıyla. "Biz böyle bir aileyiz ama sen de az çok biliyorsun işte."

"Biliyorum," dedi Şebnem.

Kısa bir sessizlik meydana geldiğinde Andaç çorbasını içmeye başladı. Habersiz bir şekilde hepimiz ona odaklandığımızda kötü bir şey yapmış gibi kafasını kaldırıp bize saf saf baktığında, "Sahiden soğumuş ama tadı güzel," dedi. "Ellerine sağlık Şebnem yenge."

"Afiyet olsun canım," dedi Şebnem tüm sıcakkanlılığıyla.

Çorbalarımızı içmeye kaldığımız yerden devam ettik. Evet, soğumuştu ama sorun yok, biz bir aradayken soğuyan hep yemekler olsun, kalplerimiz değil.

10. Bölüm

Ayperi

Güzel kızım benim, bebeğim. Sana kavuşmamıza o kadar az kaldı ki elimi karnımın üzerine koyunca kalbine dokunmuş gibi hissediyorum. Birkaç hafta sonra ise gerçekten sana dokunabileceğiz. Senin için çok güzel şeyler ördüm. Atkı, bere, minik patikler ve hırkalar... Zamanında baban için de örmüştüm. Hâlâ duruyor ama çok giymiyor, eskimesinden korkuyor. Neden korkuyor bilmiyorum, yoksa ona bir daha atkı öremeyeceğimi mi düşünüyor?

Baban çok düşünceli biri, Ayperi'm.

Sen doğana kadar her gün olmasa da yazabildiğim kadar yazdım ve ileride okumayı söktüğünde, kalbin acıyı taşıyabilecek yaşa seni getirdiğinde bu defteri okumanı isteyeceğim. Baban hiç okumadı ve bu defterin varlığından bile habersiz. Zaten çok da sayfası kalmadı. Muhtemelen sen doğduktan sonra biraz daha yazarım ve sandığa saklarım. Satırlarda çok şey yatıyor, Ayperi'm. Bir gün anneni anlamak ve babanı benim gözümden görmek istersen bunu okuyabilirsin, biriciğim benim.

Her ne kadar bu sayfayı sana ayırmış ve saf mutluluğumu paylaşmak istesem de bizi mahveden şeylerin olduğunu bilmeni istiyorum, bilmelisin çünkü sen bizi mahvedenlerden sonra doğmuş bir çiçeksin. Amcan ya da abin Aytaç'ı kaybettiğimizden beri, hayata daha sıkı tutunmamızı sen sağladın, bebeğim. Zeynep, Andaç, Alper, Çetin ve Şebnem bile senin varlığın sayesinde daha çabuk toparlandılar. Andaç hâlâ kırgın ama aşacak bir gün. Aslında en çok onunla tanışacağın için sabırsızım. Kim bilir babanı nasıl kızdıracak ama seni nasıl eğlendirecek...

Senin için çok güzel şeyler düşünüyoruz. Baban öyle heyecanlı, hevesli ve sabırsız ki saf bir çocuk gibi. Seni çok seviyor, seni senin varlığını öğrendiği andan beri çok seviyor güzel kızım. Şimdiden söyleyeyim sen dünyanın en güzel babasına sahip olacaksın çünkü ben dünyanın en şanslı annesi ve kadınıyım. Sana iyi bir anne olmaya çalışacağım, seni her zaman çok ama çok seveceğim, miniciğim.

Yazımın sonlarına doğru gelirken Kamer'in arabasının sesini duydum. Eve gelmişti. Ufak bir panikle cümlelerimi toparladım.

Baban geldi, Ayperi. Burada yazmayı bırakıyorum ama geri döneceğim. Bir an evvel seni kucağımıza almayı bekliyoruz. Sağlıkla, mutlulukla ve bize koca bir umutla gel, bebeğim.

Seni çok ama çok seven, annen.

3 Aralık.

19.26

Elimdeki kalemi bırakıp, defterimin sayfalarını nazikçe düzelttikten sonra ayaklandım ve kapattığım defteri yatağımın altına doğru koydum. Bu hareket belimi ve beni biraz zorlasa da halledebilmiştim. Karnım bir hayli büyümüş, biraz da kilo almıştım. Kamer bana, pelüş oyuncak gibi davranıyordu. Sersemdi işte.

Az sonra anahtarıyla içeri girdiğinde direkt, "Aymira?" diye seslenerek ışıkları yaktı. "Güzelim?"

"Geliyorum," dedim onu merakta bırakmadan yatak odamızdan ayrılırken. Kamer beni gördüğünde sakince soluklandı. Gülümsedim. "Ama hep böyle yapıyorsun. Korkma ben iyiyim."

"Evde yalnız bırakınca seni içim içimi yiyor," diyerek dış kapıyı kapattı.

Yanına giderek güzel gözlerine baktım. "Yemesin yemesin." Elimi yüzüne koydum. "Çok soğuk mu dışarısı?"

"Çok değil," dedi sakince. "Ama bu ev biraz soğuk sanki, ha? Dereceyi yükselteyim."

"Ben üşümüyorum, iyiyim."

"Olsun ben biraz yükselteyim."

Son günlerde harcamalarımıza dikkat etmeye çalışıyorduk, daha doğrusu bu benim tarafımdan böyleydi. Kamer'in bir kredi borcu vardı ve ben de elime geçen paraların çoğunu köşeye ayırıyor gereksiz masraflardan kaçmaya çalışıyordum. Kamer buna çok kızsa da artık beni tanıyordu.

"Bugün yemek yapamadım ama hemen hazırlarım bir şeyler," dedim mutfağa yürürken. "Biraz beklersin değil mi?"

Kamer peşimden gelerek "Aymira onca zaman oldu ama beni bir çözemedin," diyerek elindeki poşetleri tezgâhın üzerine koydu. "Bir şeyler hazırlama ben karnımı doyurdum ama sana yemek getirdim."

"Ama ben dışarıdaki yemekleri yiyemem," diye mırıldandım. "Biliyorsun dikkat ediyorum ya."

"Ben sana bu kötülüğü yapar mıyım hiç?" diye sorarken poşetin içinden çıkan kutuları açtı. Birinde yaprak sarması diğerinde de sebze yemeği vardı. "Şebnem gönderdi bunları daha doğrusu ben gidip aldım."

"Ya," dedim heyecanlanıp kutulara bakarken. "Şebnem zaten sürekli yapıyor bunu."

"Konuşuyorsunuzdur ama selamı var," diyerek üzerindeki montu çıkardı. "Ben bir ellerimi yıkayayım, üzerimi değiştireyim geliyorum. Sen hiçbir şeye sürme ellerini tamam mı? Geliyorum ben."

"Tamam sen acele etme."

Kamer arkasını dönüp mutfaktan çıktığında ben de tezgâhın üzerindeki fazlaları toparladım. Üzerimdeki hırkanın kollarını katladıktan sonra elimi belime koyarak yüzümü ekşittim. Son zamanlarda kasılmalarım bir hayli artmıştı ve bu çok acı veriyordu. Kısa süren ama keskin acı veren bir kasılmalardan Kamer'e pek bahsetmiyor ve onu endişelendirmiyordum çünkü hamilelikte bu tür dönüşlerin yaşanması çok normaldi. Sürekli dergi karıştırıp, kitaplar okuyup ve gelişim videoları izlediğimden pek çok konuya vâkıftım.

Penceremin önünde duran küçük saksıların toprağının kuruduğunu gördüm. Yeni ekmiştim tohumlarını ve henüz filizlenmemişti. Hayatımda daha önce hiç çiçek yetiştirmemiştim. Sürahiye biraz su doldurduktan sonra saksının içine güzelce, taşırmadan döktüm. Bir elim belimdeydi. Bir şeyler mırıldanarak şarkı söylemeye başladığımda Kamer içeri girdi ve gülerek, "Ee?" diye sordu. "Nasılsınız bakalım bugün?"

"Gayet iyiyiz," diye tebessüm ederek sürahiyi saksıdan uzaklaştırdım. Arkamı dönerek sürahiyi tezgâha bıraktım. Kamer vakit kaybetmeden sebze yemeğini tencereye aktardı ve ısınması için ocağın üzerine bıraktı. Ben de o sırada sandalyeye oturdum. "İçeri geçseydin ya," diye döndü yüzüme. "Rahat edemezsin."

"Kamer ben iyiyim," dedim gözlerimi kapatıp açarken. "Hadi sen ısıt yemeği."

Gözlerimde bir müddet takılı kaldıktan sonra arkasını döndü ve buzdolabının kapağını açtı. Kaşlarını çatarak, "Yarın alışveriş yapayım," dedi. "Süt bile kalmamış."

Bir şey söylemedim. Sebzelikten çıkardığı kırmızı lahanayı ve havucu musluğun altına bırakıktan sonra buzdolabının kapağını kapattı. Yalnızca onu izledim. Son zamanlarda elimi hiçbir şeye sürmemi istemiyor, yemekleri o yapmaya çalışıyordu. Evet bir şeyler yapabiliyordu. İnternetten videolar izliyor, bana soruyor, bana soramadığı zamanlarda Şebnem'i arıyordu. Yetmiyor Şebnem gelip yapıyordu, gelemediğinde de yapıp gönderiyordu. Aslında asıl bebek bendim. Her gün çok şanslı bir ailede olduğunu hisseden büyük bir bebek.

"Senin günün nasıl geçti?" diye sordum sakince.

Kamer havucu yıkarken, "Sıradan," dedi. "Bizimkilerin yanına uğradım bir. Bu arada söylemeyi unuttum yarın beraber yemek yiyeceğiz. Ayperi gelmeden bir arada olalım yine, sonra hep onunla geçecek vaktimiz."

Tebessüm ettim. "Ama daha birkaç haftamız var."

"Olsun, olalım işte."

"Peki," dedim sessizce. Ardından, "Andaç nasıl?" diye sordum. "En son gördüğümde daha iyiydi."

"İyi," dedi Kamer de beni onaylarken. "Çok daha iyi merak etme. Zeynep ile sınavlara çalışıyor. Tabii Alper'le de." Güldü. "Ama bilirsin Alper'in ders çalışma tekniği biraz daha başka. O okul çıkışlarında kütüphaneye gidiyor."

"Bilmez miyim?" diye mırıldandım tebessümle. "Şirin de yanında zaten."

Alper bu sene son sınıf olmuştu. Mezuna kalmamak için çok çalışıyordu ama istediği yer gelene kadar işin peşini bırakmayacaktı. Andaç ve Zeynep de bu sene dershaneye başlamıştı. Andaç'ın çok zeki bir çocuk olduğunu biliyorduk fakat bir programa uyacak kadar düzenli değildi. Zeynep ile bunu başarmaya çalışıyordu. Geride koskoca bir acı bırakmıştı, bırakmıştık ama geride kalanlarımızı üzmemek için ileri gitmeye devam etmeliydik.

Andaç, Aytaç'a bir söz vermişti. Bunu da Kamer'e söylemişti. Ankara'da elektrik-elektronik mühendisliği okumak istiyordu. İyi bir üniversitede, iyi bir dereceyle mezun olarak. Bunu başaracağını biliyordum çünkü artık büyümüş, inançlarına sadakatini kanıtlamayı kafaya koymuştu.

Kamer havucu rendelerken diğer yandan da ocağın altını kıstı. "Sen nerede yedin?" diye sordum sonra. "Beraber yerdik."

"Çok aç değildim zaten bir lokantaya uğradım, yedim öyle."

"İşler nasıl gidiyor?"

"Çok iyi Allah'a şükür," diyerek rendelediği havucu tabağa döktü. "Bir de," dedi eklerken. "Mahir'in görüşüne gittim."

"Aa!" diye araladım ağzımı. "Sahi onu sormayı unuttum. Nasıl, daha iyi mi?"

"İyi sanırım," diye mırıldandı Kamer. "Yani bildiğim Mahir diyemeyeceğim ama Mahir işte."

Hüzün gözlerimin üzerine değil kalbime çöktü.

Mahir için tam on iki yıl sekiz ay hüküm vermişlerdi.

Dile kolay onca yıl...

Nasıl geçecek? Nasıl sürecekti bu böyle?

Hiç kimsenin yardımını istememiş ve suçunu kabul etmişti. *Katilim ve cezamı çekmeye hazırım*, demişti. Onun için artık hayat dışarıda değil içerideydi. Zaten artık ona ait bir hayatının olmadığını da biliyordu. O kadar kırgın, üzgündüm ki ne zaman Mahir aklıma gelse gözlerim doluyordu. Günün birinde onun için bu kadar derin hislere sahip olacağım aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Nasıl olacak peki böyle Kamer?" diye sordum kuru bir sesle. "Onca zaman nasıl geçecek? Mahir kırklı yaşlarına geldiğinde mi aramıza dönecek?"

Kamer sustu çünkü o da bunları konuşmayı pek sevmiyor, gerçeklerden biraz olsun uzakta yaşamaya çalışıyordu.

"Sen düşünme bunları," diyerek nihayet salatayı yaptı ve tabakları çıkarıp ısınan yemeği servis etti. Kısa süre içinde de soframı hazırladığında sandalyesini çekip hemen yanıma otururak kollarını sıvadı. "Hadi bakalım biraz karnımızı doyuralım."

"Ben yiyebilirim," dedim gülerek.

"Biliyorum ama bırak yardım edeyim," diyerek salatayı karıştırdı. "Farkında mısın, ben iyice öğrendim bu işleri?"

"Sen beni bile solladın," dedim keyifle. "Şu salatanın güzelliğine, sofranın düzenine bak." Duraksadım ve Kamer'in yüzüne saf saf baktım. "Aa! Merhaba Kamer Bey mi? Tanışıyor muyuz?"

Gözleri hızla küçüldü ve gülerek gelip bir tane dudağımdan öptü. "Çok seviyorum seni."

"Ben de seni," dedim iç çekerek.

Kamer, "Ama tamam şimdi yemeğimizi yiyelim," dediğinde salata dolu çatalı ağzıma doğru uzattı. Ağzımı araladım ve çatalı kabullendim. İştahla ağzımdaki yerken Kamer de göz kırparak yanağımdan bir makas aldı. Gülümsedim.

Bakışlarını karnıma çevirdiğinde ellerini karnıma koydu ve okşadı. "Benim güzelim de artık gelse de bir sevsek, annesi salata yese mesela ben de onun ayaklarını yesem."

"Bana da kollarını bırak madem," dedim.

"Ama sadece sağ kolunu."

"Niye ikisini birden değil?"

"Ben o minik parmaklara nasıl kayıtsız kalabilirim?" diye sordu saf bir sesle. Sırıttım sonra da yemeğimi yemeye devam ettim daha doğrusu bana yedirmeye devam etti. Karnım bir güzelce doyduktan sonra beraber oturma odasına geçtik. Koltuğumuza otururduk. Bana sarılırken ve ben ona yaslanırken elleri saçlarıma gitti. Usul usul sevdi. "Aymira'm, güzel kadınım benim çok sabırsızım... Artık günleri sayıyorum."

"Beraber sayıyoruz," diye kıkırdadım. "Her gün tavana bakarak hayali çizikler atıyoruz ya."

"Ayperi bizim gibi anne ve babası olduğunu öğrenince yani bu kadar manyak işte, ne hissedecek acaba?"

"Hiç de manyak falan değil," diye sıktım omzumu.

"Öyle olmadığını ben de biliyorum da... Ne bileyim yavrum benim bu kadar heyecanlı olmam bünyeme ters. Otuzuma merdiven dayayacağım neredeyse ama karnımda kelebekler uçuyor. Hiç yakışıyor mu benim gibi birine?"

"Ay ne alakası var Kamer?" diye güldüm saçlarını severken. "Ayrıca dur ne otuzu yahu? Yirmi yedi olacaksın."

İki gün sonra doğum günüydü.

Onunla hiç kutlamadığımız bir doğum günü.

Kendinin bile kutlamadığı, kimse tarafından kutlanmamış bir doğum günü.

"Harbiden la yirmi yedi olacağım," diye düşündü kendi kendine. "O kadar olmuş muyum?"

"Kamer," dedim sakince ama derinden gelen bir sesle. Gözlerime bakarken ve bu gözlerle böyle güzel bakarken kelimeler aramıza giren bir mesafe oldu fakat bizi birbirimizden uzaklaştırmadı bilakis daha çok yakınlaştırdı. Ellerim saçlarından yüzüne doğru indiğinde güzel çehresini avucumun içine saklamak ister gibi dokundum. "Bu sene doğum gününü kutlamamıza izin verir misin?"

Duraksadı. Yüzündeki renk değişimi hızla belli olduğunda bunun hiç hoşuna giden bir fikir olduğunu sanmadım çünkü doğum günlerini hiç sevmezdi, elinden gelse takvimdeki 5 Aralık'ı yok ederdi. Yanağının üzerindeki avuç içim sertleşirken gözlerine baktıkça içinde neleri öldürdüğünü bir kez daha gördüm ve buna şahit olmak beni derinden acıtmıştı.

"Tamam," dedi sonra hiç ummadığım ve beklenmedik bir şekilde. Afalladım. Gerçekten ama gerçekten bunu beklemiyordum. Ağzım hafifçe aralandığında ve gözlerim irileştiğinde, "Sahi mi?" diye sordum.

"Evet," diye karşılık verdi. "Ama öyle müzikler, danslar falan değil. Bir arada oluruz yine ya da yarınki yemekte bir şeyler yaparız işte. Biliyorsun ben hiç doğum günümü kutlamadım ve kutlamam da. Gereği yok."

Beni üzüyor diyemedi, *gereği yok* diye geçiştirdi.

"Fakat bu beraber olacağımız güzel bir gün olsun," diye tebessüm ederek yanağının üzerindeki elimi aldı ve öptü. Parmaklarıma bakıp, "Şişko ama çok tatlı parmakların var," diye güldü. "Ben en iyisi senin parmaklarını da yiyeyim."

"Ya dalga geçme," dedim ona kızarak. "Bir de doğum sonrası kiloları var. Burnum falan kocaman oldu."

"Canımın içi o kadar değil," diyerek baktı yüzüme. "Biraz kilo aldın ama normal olan da bu değil mi zaten?"

"Kamer sen niye benimle kilo almadın? Yirmi yedi yaşına gireceksin ama maşallah yani kaslarının maşallahı var."

"Kıskandın mı?"

"Evet."

"Ama kaslar da ben de sadece senin içinim," diye karşılığımı verdi. "Hem bir dur kızım ya, otuz olmadan göbek mi yapayım?"

"Yok yapma da..."

"Ee..."

"Ee," diye mırıldandım ağzımın içinden ve sonra bir şey demeden. "Neyse çok da şey etmeyeyim."

"Ne etmeyeyim?" diye üzerime geldi sinsi bir bakış atarak. Elleri belimin çukuruna oturduğunda daha doğrusu artık bir bel çukurum kalmış sayılmazdı ama varlığını orada hissedebiliyordum. Beni kavradı ve parmakları yerini korudu. Yüzünü saçlarıma doğru saklarken, ılık nefesi de boynuma ıslatmayan bir yağmur damlası gibi döküldü. Saf, berrak ve huzur vererek. "Seni de Ayperi'yi bekler gibi bekliyorum. Öyle çok özledim ki..."

"Ben de seni," deyip iç çekerek kendimi ona biraz daha yasladım. "Fakat biliyorsun ki az kaldı."

"Birkaç gün önceden hastaneye gitmemiz mi gerekiyor yoksa sancın tutunca mı gideceğiz?" diye sordu bu kez.

"Sancım tutunca gideriz," dedim net bir dille. "Zaten keskin bir acıyla bağırırsam o zaman geliyordur gelmekte olan."

"Ben var ya ortalığı ayağa kaldırırım kesin."

"Ben bundan çok korkuyorum ama," diye güldüm.

"Ben bir Zeynep'le konuşayım," dedi Kamer sonra. "Gelsin yanında dursun bebek doğana kadar. Yavrum bak ben de evde olamıyorum her zaman içim içimi yiyor."

"Kamer ama kızın dersleri var, dershaneye gidiyor bir de."

"Tamam yine gitsin, ben bırakırım hatta onu. Zaten kendi de diyordu gelip durayım yanında diye."

"Bilemedim ki," diye büktüm dudaklarımı. "O zaman Andaç ve Alper de gelsin. Hem bu sayede Şebnem ve Çetin de biraz yalnız kalmış olurlar."

Kamer gülerek, "Çetin'e bunu söylesem utanmadan oynar," dedi.

"Haklı ama," dedim sakince. "Biz burada böyleyiz onlar orada."

"Güzelim ikisinin de bundan bir şikâyeti yok ki," diye mırıldandı Kamer yumuşacık bir sesle. "Hem bizimkiler çocuk değil artık."

"Elbette öyle olduğunu biliyorum ama yeni evliler ya falan..." Sıkıntıyla omzumu silktim. "Bak hormonlarım tavan yaptı yine her şeyi kafaya takar oldum."

"Takma hiçbir şeyi kafana, bak çok kızacağım."

"Vallahi elimde değil."

Elini boynumdan aşağı sarkıtıp elimi tuttu ve parmaklarımızı kenetledi. Güzel elleri ve parmağındaki iki yüzük görüş alanıma girdiğinde gözlerimi kısarak kafamı biraz geri çektim. Birince alyansı diğerinde ise dayımızın verdiği yüzük vardı. Onun elleriyle tanıştığım ilk gün de oradaydı şimdi de oradaydı. Hiç çıkarmayacaktı sanki. Bir şey söylemeden kafamı omzuna doğru yasladım. Kamer şakağıma telaşsız bir öpücük bir bırakırken iç çekti, bunu duydum ve hissettim.

"Gelecek hafta," dedim yutkunarak. "Tam beş ay olacak. Aytaç aramızdan ayrılalı tam beş ay."

Gözlerini kapattı ve alnını kafama yasladı. Bu öyle çok acı veriyordu ki ne zaman aklıma gelse gözlerim delicesine kızarıyor, kalbim sürekli acıyordu. "Beş ay önceye dönebilseydim eğer," dedi Kamer hüzünlü bir sesle. "Ona öyle sıkı sarılır ve bırakmazdım ki gidecek bir yeri kalmazdı."

"Bana hâlâ şaka gibi geliyor biliyor musun, Kamer? Sanki her an bir yerden çıkacak ve hiç konuşmadan geçip karşımıza oturacakmış gibi sanki."

"Bana da öyle," dedi Kamer elimi daha sıkı tutarken. "Bir şeylerin yokluğunu kabullenmek hiç kolay değil. Yirmi yedi yaşıma kadar çok şeyin yokluğuyla tanıştım, arkadaş oldum ve aştım ama bunu aşamıyorum Aymira. Aytaç hep benimle, hep de benimle kalacak."

Kamer geçen gece eve geç gelmişti ama haber edip geç geleceğini de söylemişti. O gelene kadar yatağıma uzanmış onu beklemiştim, eh biraz da uyku tutmamıştı işte. Arabanın ışıkları odamıza yansıdığında geldiğini anlamıştım fakat bir süre içeri girmemişti. Dışarı çıkmadan odamızın penceresinden onu görmeye çalışmıştım. Görmüştüm. Merdiven basamağına oturmuş, sigara içiyordu. O günün ve gecenin onun için bir anlamı vardı çünkü. Aytaç ile tanıştığı geceydi. Seneler evvel onu çocukken bulmuş, genç bir adamken bırakmıştı. Hiçbir şey yapamadan, üzerine bir hırka bile veremeden izlemiştim onu olduğum yerde çünkü bazen acısına ortak olmamı istemezdi, beni daha çok üzmemek için.

"Eğer ki aramızda olsaydı belki eskisi gibi olurdu," dedim mırıldanarak. "Yani ben onu çok önceden tanımıyorum ama nasıl bir insan olduğunu biliyorum en azından."

"Belki ama çok düşük bir ihtimal," dedi Kamer. "O en başından kafaya koymuş gitmeyi, hiç kimse Andaç bile bunun önüne geçemezdi."

"Denerdi."

Derin bir nefes alıp verdi. "Aytaç'ın aklında Ahu varken, Ahu'yu aklından silemezken bizim yanımızda olsa bile yanımızda olmazdı işte. Hapse girmesi ve çıkması onu çok kötü etkiledi. Mahvetti zihnini ve kendisi için doğru olduğunun bu olduğuna inandı."

Diyecek çok şey varken tek kelime dahi edememek bir tutsaklık değil miydi? Fakat ben bir sırdaştım. Aytaç'ın da dediği gibi onun kelimelerinin diliydim ve öylece kalacaktım ama bu dil onun duygularının derinliğini bir tek ona saklamıştı. Üzerime düşen tek görev buydu.

"Ama lütfen sen kötü hissetmemeye çalış, gözümün bebeği," dedi Kamer sesi titrerken ve alnını şakağımdan ayırırken. "Bak çok az kaldı Ayperi'nin gelmesine, o bize öyle iyi gelecek ki biz hep o gelsin isteyeceğiz."

Boştaki elimi karnıma koydum. Gülücükler saçarken bir anda karnıma tekme attı. "Ay!" dedim irkilerek. "Yavaş kızım."

"Tekme mi attı yine?" diye güldü Kamer keyifle. "İçeride boks yapıyor mübarek, dişi Tarzan'ımız olacak."

"Ya ne demezsin," dedim gözlerimi devirip gülerken. Kamer hızla elini karnıma koydu. Ayperi tekme atmaya devam ediyordu. Kamer, "Düşman kapıya dayandı hünkârım, ne yapalım?" diye sordu bana. Gülüyordu da.

Ona eşlik ederek, "Kapıya destek verin," dedim. "Henüz bir savunmaya hazır değiliz."

"Valla ben hazırım, açalım kapıları gitsin."

"Allah'ım ya," dedim gülüşlerimin arasından. "Yalnız cidden tekmeliyor beni. Sabırsız çıktı."

Kamer karnıma doğru eğilerek, "Bebeğim sakin ol," diye fısıldadı. "Bak biz de sana kavuşmak için gün sayıyoruz ama daha değil. Ayrıca tekmeleyip durma ananı, aa kızarım bak!"

"Kamer," dedim gülmelerime son veremezken. "Acayip tatlısın."

Yüzünü buruşturdu ve gözlerime baktı. "Ama ponçik değilim, tamam mı?

"Yok değilsin," dedim. "Sadece çok tatlısın."

"Hiç sevmem böyle şeyleri ama madem sen tatlı olduğumu düşünüyorsun, iyi madem öyle olayım."

"Sersem," diyerek saçlarını dağıttım.

"Hım."

Saçlarıyla oynamaya devam ederken doğruldu ve soluklandı. Yüzü hemen yüzümün yanında, gözleri ise gözlerimin içindeydi. "Kamer?" diye fısıldadım öylesine konuşur gibi, hiçbir maksat gütmeden.

"Hım?"

"Adın çok güzel," dedim. Kafamı, sırtımın arkasından yukarı taşıdığı koluna yaslayarak ona biraz daha döndüm. Elimi yeniden yüzüne koyarak sevdim. "Kamer, Kamer, Kamer, Kamer..." Defalarca kez söylesem bıkmazdım. "Dünyadaki en güzel isim seninki. Kamer." İç çektim. "Adını söyleyince bile mutlu oluyorum."

Dudaklarını büktü. "Kamer işte."

"Çok güzel işte."

"Peki ya Aymira?"

"Adımı seviyorum."

"Peki ya Ayperi?"

"Onu daha çok seviyorum."

Gülümsedi. "Aymira, Kamer, Ayperi." Duraksayıp ekledi. "Kendimi ikinizin ortasına aldım hem ellerinizden tutabilmek hem de iki yanımı da boş bırakmamak için."

Zarifliği, hassasiyeti beni daha ne kadar cezbedebilirdi bilmiyorum.

"Üçümüzün adı da aslında aynı şeye bağlanıyor. *Farklı damarlara sahibiz ama tek bir kalbe aitiz.*"

"Kimin kalbine?"

"Senin kalbine," dedi Kamer bir kar sessizliği ve huzuru eşliğinde bakarken yüzüme.

O da elini benim yüzüme koydu ve bebek gibi sevdi beni. "Bizim kalbimiz senin kalbine bağlı, kalbine iyi bak tamam mı? Ben hep bakacağım da."

"Sen hep bak," dedim ona biraz yaklaşırken. "Ben de hep bakarım."

"Güzel karım," diyerek kafasını kaldırdı ve yüzünü yüzüme yaklaştırarak dudaklarını, dudaklarımın üzerine bastırdı. Onu derhal kabullenerek ağzımı araladım ve öpüşlerine karşılık verdim. Kamer her şeyin farkında olarak beni öpmeye devam etse de bunun bitmesini istemiyordu. Ellerimi boynuna sardım ve onu yalnızca yüzüme doğru çektim, ağırlığı bana vermedi ve veremezdi de. Dudaklarımız yumuşak fakat tutkulu bir halde kavuşmuşken bunu bırakmak ikimizin de istediği bir şey olmayacaktı ama alışmıştık. Kamer beni uzunca öptükten sonra kendini çekip yüzüme baktı. Yüzüme sadece baktı. Ben de ona baktım. Hiç konuşmadık. Ne o tek kelime etti ne de ben. Gözlerimiz konuşuyor, kalplerimiz yanıyordu zaten konuşup ne susmak ne de o yangını söndürmek istemedik.

Karnıma bir bebeği değil tüm dünyamı sığdırmıştım.

Kalbime bir adamı değil tüm varlığımı bırakmıştım.

Bugün günlerden 4 Aralık fakat biz bu gece Kamer'in doğum gününü kutlayacağız. Hediyesini çok uzun zaman önce almıştım ama bugün vermeyecektim.

Akşam bizimkilerin yanına gidecektik. Beraber olacak ve eve geri dönerken kalabalık bir şekilde dönecektik. Kamer de daha gelmemişti fakat birazdan gelirdi. Ben de o gelene kadar hazırlanmıştım. Yatağımızın ucunda ve pencereye daha yakın yerde duran beşiğe bakıp gülümsedim. Henüz Ayperi'nin odasını tamamlamamıştık fakat birçok şeyi hazırdı. Zaten acelemiz yoktu. Ayperi uzunca bir zaman bizimle uyuyacaktı. Tatlı pembe tonlarındaki örtüsüne ve minicik pofuduk yastığına bakıp sırıtmamak elde değildi. Ne kadar bambaşka bir duyguydu, her seferinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyordu.

Etrafı toparladıktan sonra Çetin aradı. "Efendim?" diye açtım telefonunu.

"Aymira, nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Ben de iyiyim. Kamer gelmedi mi daha?"

"Gelir birazdan, ne oldu ki?"

"Ya pastasını aldım da hani, ona göre ayarlayalım dedik."

Gülümsedim. "Çıkarken mesaj atarım."

"Çok iyi olur ya."

"Ne demek," deyip iç çektim. "Sana ve size ne kadar teşekkür etsem az. Gerçekten iyi ki varsınız."

"O adam benim kardeşim," dedi Çetin. "Bu teşekkür edilecek bir konu değil ki. Hem ilk kez doğum gününü kutlayacağız ve bir arada olacağız. Bu bir devrim resmen."

"Haklısın," dedim sakince sonra. "Bu doğum gününde elimden çok bir şey gelmedi ama seneye söz ben yapacağım her şeyi."

Bana kızarak güldü. "Bak ya! Aymira sen iki canlısın farkında mısın ve günler kaldı doğumuna. Normal tabii ki bu durum."

Bir şey diyemedim minnet etmekten başka. Çetin de fazla uzatmadan beni anlayarak ekledi: "O zaman Kamer gelince ya da siz evden çıkarken bana mesaj at, biz pastayı hallederiz. Zaten ışık falan kapatmayacağız, sevmez o bu işleri."

"Biliyorum, hiç sevmez. Bir arada olacağız ya, o yeter."

"Kesinlikle."

Dudaklarımı ıslatıp çektim. "Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

Telefonlarımızı kapattıktan sonra olduğum yerden ayrıldım. Çok geçmeden Kamer geldi ve beraber bizimkilerin yanına gittik. O sırada Çetin'e mesaj atmayı ihmal etmedim. Yanlarına giderken Kamer biraz kuruyemiş ve içecek almayı da unutmadı. Arabadan indikten sonra elimi tutarak kapıya doğru ilerledik. Hava bir hayli soğuktu ama yumuşaktı da ve sanki kar yağacak gibiydi. Bir anda durdum ve gözlerimi semaya diktim. "Kar yağacak sanki."

Kamer yüzünü kaldırdı. "Hava durumuna bakmadım."

"Umarım yağar. Çok isterim."

"Ama beraber oynayamayız ki."

Gözlerimi semadan indirip gözlerine baktım. "Olsun, beraber ısınırız."

Gülümsedi.

O sırada kapımız biz çalmadan açıldı. Zeynep tüm sevencenliğiyle içeride ama karşımızda durduğunda, "Hoş geldiniz," dedi. "Hadi soğukta kalmayın."

Yavaş adımlarla içeri geçerken Kamer, "Nasılsın abisi?" diye sıktı yanağını Zeynep'in.

"İyiyim abi, sen?" diye sordu Zeynep kapıyı arkamızdan kapattığında.

"İyiyim," dedi Kamer sakin ve silik bir sesle. Zeynep'e baktım. Güldü. "Ya minnoş olmuşsun iyice," diye geldi yanıma ve karnıma baktı. "Keşke hemen doğsa da sevsek artık, cidden ben sabredemiyorum."

"Biz bile sabredemiyoruz," dedim gülerek. "Seni anlıyorum."

"İyisin ama değil mi?" diye sordu Zeynep ciddileşerek. "Çok ağrın oluyor mu ya da kasılmaların?"

Gözlerimi kapatıp açtım. "Çok iyiyim. Doğuma kadar artık bakalım."

"Merak etme biz hep yanındayız."

"Canım benim," diyerek dokundum koluna. Sonra da üzerimdeki krem rengi kaşe montu çıkardım. Epeydir buraya gelmediğimiz için kendimi biraz tuhaf hissetmiştim. Önümü salona çevirdiğimde muhteşem kokular almaya başlamıştım bile. Az ilerde Alper belirdiğinde hızlanarak yanıma geldi ve bana sarıldı. "İyi misin?" diye baktı yüzüme.

"Çok iyiyim, biliyorsun zaten."

"Olsun abla sorayım yine de."

"Çok iyiyim bir tanem," diyerek omzuna dokundum. "Sen?"

"Bildiğin gibi," deyip omzunu silkti. Zeynep konuşmamıza dâhil oldu. "Alper öyle bir çalışıyor ki... Yani hayranım ona. Ciddiyim bak."

Alper kafasını eğerek gülümsediğinde ben de ona bakıp gülümsedim. Kamer, "Andaç nerede?" diye sordu.

O esnada da mutfağa doğru ilerledik. "İçerideydi," dedi Alper düz bir sesle. "Test çözüyor."

Şebnem ellerini kâğıt havlu ile kurulayarak bize dönüp yanımıza geldi. "Hoş geldiniz." Birbirimize sarıldık. Çetin üst kattan belirdi ve bana göz kırptı ben de ona gülümseyerek kaçamak bir bakış attım. Çetin ve Şebnem, bizim odamızda kalıyordu yani artık onların olmuştu. Epey bir değişime uğramıştı oda. Olması gereken de oydu. Çetin aşağı indiğinde Kamer ve benimle selamlaştı. "Hadi direkt sofraya geçelim," dedi Şebnem. "Sonra bakarız."

"Bakın öyle balonlar, süsler falan çıkartmayacaksınız değil mi?" diye sordu Kamer sesiyle bizi kendine çevirerek. "Hiç haz etmem."

Çetin gülerek Kamer'in sırtına vurdu. "Merak etme kardeşim, senin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Alt tarafı bir pasta falan keseceğiz rahat ol."

"Ha iyi o zaman," dedi Kamer rahatlayan sesiyle.

Gülerek kafamı iki yana salladım. Sofraya geçerken Andaç'ın sesini işittim ve ona döndüm. Onu görmek bana çok iyi geliyordu çünkü iyi olduğunu bilmek istiyordum. O hep gülsün, mutlu olsun istiyordum. "Koçum," diye açtı kollarını Kamer büyük bir keyifle. "Gel buraya, gel."

Andaç durgun ama tebessümlü haliyle Kamer'in onun için açtığı kollara sarıldığında Kamer, ellerini Andaç'ın koyu kıvırcık rengi saçlarına götürdü ve karıştırıp öptü. "İyi gidiyor her şey değil mi?"

Andaç kendini çekerken kafasını salladı. "İyi gidiyor, abi. Sağ ol."

"İyi gitsin hep."

"Siz?" diye çevirdi yüzünü bu sefer bana. "İyisin değil mi, Aymira?"

"Çok iyiyim," dedim sakince. "Seni de iyi gördüm."

"İdare ediyorum işte," dedi düz ama hafif neşeli bir sesle.

Şebnem elindeki kepçeyle gülerek, "Beni çok şaşırtıyor," dedi. "Çok çalışıyor derslerine."

"Yenge," dedi Andaç sofraya geçerken. "İfşa etmesene ya."

"Kötü bir şey söylemedim ki."

Çetin derin bir nefes alıp verdi. "Andaç onun hakkında olumlu şeyler söylememize alışkın olmadığı için bu tarz konuşmalar ona yabancı geliyor."

Alper, "Ama Şebnem abla haklı," dedi. "Çok iyi çalışıyor."

Andaç dudaklarını bükerek hayretle şaşırdı. "Vallahi alışkın değilim böyle şeyler duymaya, iki günlük ömrüm falan mı kaldı yoksa?"

"Salak salak konuşmasana," dedi Zeynep elindeki ekmek dilimleri olan sepeti sofraya bırakırken. "Yani senin ders çalışmana alışkın olmadığımız için böyle yorumlar yapmamız mümkün."

"Tamam ya kızma," diye mırıldandı Andaç.

Gülümsedim.

Andaç konuşmasını sürdürdü. "Hem o dershaneye o kadar para döküyoruz, tabii ki çalışacağım."

Çetin, "Siz sadece çalışın," diye konuştu. "Gerisini biz zaten hallediyoruz."

Kamer ve Çetin hepsinin eğitim masraflarını üstlenmişlerdi.

Kısa bir sessizlik sonrası Alper yüzüme bakarak, "Senin sınavların ne zaman?" diye sordu. "Çalışabiliyor musun?"

"Ay sonu," dedim sakin bir dille. "Çok çalışıyor sayılmam ama bakalım."

"Ya kadıncağızın yavrusu olacak bir de," dedi Andaç gülümserken. "Nasıl çalışsın?"

"Hallederim ben," dedim kafamı sallayarak.

Şebnem ve Zeynep, servisi yaptıklarında yine hep birlikte sofraya otururduk. Çorbalarımızı içmeye başladık. "Imm," dedi Zeynep dudaklarını yalayıp gözlerini kısarken. "Nefis olmuş. Ellerine sağlık Şebnem."

Şebnem gülümseyerek kafasını eğdi. "Afiyet olsun."

Daha önce pek içmediğim türden bir çorbaydı ve gerçekten de tadı harikaydı. Andaç çorbayı büyük bir iştahla yerken, "Sağ olsun," deyip yeşil gözlerini Şebnem'e odakladı. "Bize her gün güzel bir şeyler yapıyor. Hiç sıkılmıyor kadın ya. Daya önümüze kabağı, kaşıklayalım duralım. Vallahi harika birisin."

Şebnem kafasını iyice öne eğdi ve utançtan ne diyeceğini bilemedi. Sıcacık tebessüm ettim. Öyle mutlu olmuştum ki gerçekten. "Sadece yapmam gerekenleri yapıyorum," dedi Şebnem. "Seviyorsanız ne mutlu bana."

"Bayılıyoruz," dedi Zeynep memnuniyetle.

Çetin, Şebnem'e hayranlıkla baktı. Onu gördüm.

Çorbalarımız bittikten sonra patlıcan yemeğine geçtik. Kamer arada bana yardımcı oluyor, her lokmamda ağzıma bakıyordu. İçime düşecekti neredeyse, sersem. Andaç ağzındaki ekmeği bitirip peşinden bir su içtikten sonra derin bir soluk alıp vererek bana güldü. "Yengem sen de hadi artık getir şu Ayperi'yi."

Kamer kaşlarını çatarak, "Bakkaldan sakız mı ısmarlıyorsun?" diye sordu. "Az kaldı sabredin." Doğruldu ve ses tonu da onunla beraber doğruldu. "Hem Ayperi kucaktan kucağa gezmeyecek hele sen Andaç Efendi kızıma dokunmayacaksın."

"Valla öyle bir dokunacağım ki," dedi Andaç. "Yiyeceğim onu. Ayrıca da o benim Andaçgül'üm."

Gülüşmeye başladığımızda Kamer gözlerini devirdi ama gülüşünü dudağının kıyısından yakalayabilmiştim.

"Oho," dedi Zeynep omzunu silkerek. "Ben karışmam abi, dokunacağım ona."

Kamer, Zeynep'e dik dik baktı.

Zeynep, "Ayrıca ne ya bu?" diye güldü. "İki bebek sevmeyelim mi yani? Hem de sizin bebeğinizi. Of çok güzel ya çok!"

"Lan o değil de," dedi Andaç büyük bir şaşkınlıkla dudaklarını bükerek. "Nereden nereye be. Aymira'nın yolu sen buraya düş, sonra sen Kamer'i sev, onunla evlen sonra bir bebeğiniz olsun... Hayda! Ha bu süreçte yaşadığımız aksiyonları hiç saymıyorum bile. İnsan cidden hayret etmiyor değil, abi."

"Ağlatmayın beni ya," dedim gözlerim hızla dolduğunda.

Herkes bana bakıp şaşırdı. "Abla iyi misin?" diye sordu Alper.

Andaç telaşla, "Yenge bu duygusal bir konuşma değil ki la," dedi. "Ağlayacak mısın?"

Kamer, "İki gün sonra doğum yapacak, her şeye duygulanıyor sen de gelmiş tarihi baştan özet geçiyorsun," dedi. "Ben bile ağlayacağım neredeyse."

"Abo!" dedi Andaç dudaklarını ısırarak. "Bunların ikisi aynı evde kala kala sıyırmış."

"Sus lan!"

"Ama yemeklerinizi yiyin," dedi Şebnem. "Soğuyor bak."

"Harbiden aga," dedi Çetin. "Sonra beraber ağlarız."

"Sana ne oluyor?" diye güldü Şebnem, Çetin'e bakarak.

Çetin yumuşak bakışlarıyla omzunu silktiğinde Andaç bıyık altından gülerek Şebnem'e seslendi: "Yenge, kayınçom sana buradan mesaj yolluyor. Hani diyor bizim de bebeğimiz olsa da ağlasak falan."

"Yok artık," dedi Şebnem.

"Ne demek yok artık?" diye tepki verdi Çetin. "Olmasın mı yani?"

Şebnem gülmeye başladığında biz de ona eşlik ettik fakat Çetin gülmemişti, bir tek o gülmemişti. Şebnem bir şey söylemeden yemeğine geri döndüğünde biz de ciddi manada yemeklerimizi soğutmadan kaldığımız yerden devam ettik.

Yarım saat kadar sonra yemeğimizi bitirmiş ve sofrayı da toplamıştık. Daha doğrusu Şebnemler toplamış ben de onlarla sohbet etmiştim. Vakit ilerlerken salona geçtik. Pastayı az sonra kesecektik. Zeynep elinde çay bardağıyla pencerenin başına gitti ve perdenin aralığından dışarı baktı. "Hava çok durgun," dedi. "Kar yağsa keşke."

"Keşke," dedi Şebnem. "Çok severim."

"Hatırlıyor musunuz?" diye döndü Zeynep olduğu yerden ayrılmazken. "Aymira'nın buradaki ilk günleriydi ve birlikte arkadaki boş sahada kar topu oynamıştık."

Mazi kalbimde minik bir bebeğin ayak sesleri gibi yankı uyandırdı. Andaç gözlerini belli bir noktaya sabitlemiş çay bardağını tutuyordu. "Evet, Aytaç da vardı. Çok eğlenmiştik."

Bir anda tüm oda buz gibi kesildi ve konuşamadık. Zeynep kendini müthiş kötü hissetmişti zira suratındaki ifadeden bunu anlamam zor olmamıştı. Her seferinde yüzleşmek zorunda kaldığımız bu yara bizim için kabuk bağlamış sayılmazdı ve asla da sağlamayacaktı fakat şu da bir gerçektir ki; kabullenilmiş bir gerçek de bedende yerini koruyan bir kabuktu.

Andaç gözlerini bile kırpmadan konuşmasını sürdürdü. "O gün öyle çok eğlenmiştik ki, o gün öyle çok gülmüştü ki bir an için Aytaç olup olmadığını sorgulamıştım. Ama yine de Aytaç'tı o Aytaç'ımdı hiçbir zaman kocaman kahkahaları olmadı."

Kimsenin konuşmaya cesareti yoktu.

"Çok saçma değil mi abi?" diye mırıldandı gözlerini diktiği noktadan ayırmazken. "Onca sene yaşadı ama bir gün olsun doyarak gülmedi, yaşamadı. Bir Ahu'nun yanında gülerdi ama o zaman da biz olmazdık, göremezdik doğru düzgün."

"Ahu gidince, Aytaç da gitti," dedi Kamer. "Aslında Aytaç çoktan bize veda etmişti ama aramızdaydı ya, o yetiyordu."

"Keşke..."

"Şş," dedi Kamer hızla Andaç'ı susturarak. "Keşke deme koçum, sakın keşke deme! İçinden çıkamazsın, bunu kendine yapma."

Andaç gözlerini yavaşça Kamer'in kara gözlerine çevirdi. Yüzündeki o matem göğsümün kafesine oturmuştu, orayı sıkmaya başlamıştı. "Çok kez dedim, abi," diye konuştu zar zor. "İçinden çıkamayınca da bıraktım, haklısın."

Kamer bir karşılık veremedi. Zeynep pencerenin önünde dikilmeye devam ederken Çetin derin bir nefes alarak ortamdaki buhranı azıcık da olsa dağıtmak istedi. Bunda ne kadar başarılı olduğunu tartışabilirdik.

Andaç çayından bir yudum aldıktan sonra kafasını salladı ve gülümsemeye çabaladı. "Neyse ki bununla yaşamaya alıştım, en azından deni-

yorum. Artık daha az düşünüyorum, düşünmeye çalışıyorum. Geceleri önceden daha çok uyanırdım ama son bir aydır pek uyanmıyorum. Bir de şiir kitabı okumaya başladım, edebiyatı hiç sevmem ama kardeşimi anlamak istediğim zaman onun gözlerinin değdiği satırlara sarılıyorum."

Canım Andaç'ım...

Çetin dudaklarını sıkarak Andaç'ın ensesine dokundu ve onu biraz-cık kendine çekerek gülümsedi. Andaç yutkunarak bardağı elinde tutmaya devam ettiğinde gözlerimin dolmasına mâni olamadım. O sırada benimle göz göze geldi. Gülümsedim ve kendime mâni olamadan bir damla gözyaşı akıttım. "Ya," diye kızdı ve telaş yaptı. "Vallahi ağlatmak istemedim seni."

Gözler üzerimde toplandığında hızla ellerimi yüzüme götürdüm. "Hormonlardan benimki... İyice arttı her şeye... Yani... Boş ver Andaç."

"Olsun ağlama," dedi Andaç kısılan sesiyle.

Gülümseyerek gözlerimin yaşını sildim.

Zeynep hareketlendiğinde omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ya hadi o zaman keselim pastayı artık."

"Zeynep mum falan dikmeyin, abisi tamam mı?" diye sordu hemen.

Gülmeye başladım.

Zeynep de gülerek umursamadı. "Hiç öyle olmaz abi, en azından bir tane üfle. Formalite icabı ya."

"İyi neyse," diyerek pes etti Kamer.

Şebnem ve Zeynep mutfağa doğru yol aldıklarında ayağa kalkmaya çalıştım fakat Zeynep müdahale etti. "Ay hayır! Aymira sen otur zaten çok rahat hareket edemiyorsun."

"Olsun geleceğim," dediğimde Zeynep gülerek elimden tuttu ve kalkmama yardımcı oldu. Zeynep'in kulağına yaklaştım. "Pastasını ben götüreyim bari, daha önce hiç bu şansı bulamadım."

"Tamam o zaman, canımın içi," dedi Zeynep sakince.

Beraber mutfağa gittik. Şebnem pastayı masaya çıkardı. Pasta beyaz krem şantili ve karamelliydi. Sakin, sade ve tam olması gerektiği gibi. Zeynep tabakları çıkartırken Şebnem de dolaptan içecekleri çıkardı. Ben

de o sırada birkaç mumu pastanın üzerine diktim. Her şey hazır olduğunda mumları yaktık ve pastayı kavradıktan sonra ağır adımlarla salona doğru ilerlemeye başladım. Kamer'in gözlerinde tuhaf bir mana vardı ama halinden memnundu, mutsuz değildi zaten böyle olmayacağını düşünse en başından istemezdi.

Kalbimde tatlı bir heyecanla pastayı sehpanın üzerine bıraktım. "Hadi bir dilek dile."

"Gözlerimi de kapatacak mıyım?" diye sordu Kamer.

"Zahmet olmazsa," diye gözlerimi kapatıp açtım.

Kamer derin bir nefes aldı ve sehpaya doğru eğildi. Hepimiz ona baktık. Çok çocuksu ama bizim için anlamı çok güzel bir andı. Kendi içinde öyle zira zihnindeki tüm lobutları yıkmaya başlamış, ciddi bir adım atmıştı.

Pastaya baktı sonra da benimle bir kez göz göze gelerek gözlerini kapattı. Bu çok kısa sürse de hoşuma gitmişti. Kamer mumları bir çırpıda söndürdükten sonra güldük fakat alkışlamadık. Andaç keyifle Kamer'in sırtına birkaç kez vurdu. "Aslanım benim yirmi yedi yaşına bastı." Sonra durdu ve bu gerçekle yüzleşti. "Abi oha! Yirmi yedi ne lan? Yirmi yedi?"

Kamer, "Doksana merdiven dayamadık sakin," dedi.

"Ama büyüdün be abi."

"Eşek herif yirmi yaşına gireceksin," dedi Kamer.

"Hatırlatma ya."

"Tamam sus."

"Hadi pastayı keselim de yiyelim," dedi Zeynep eline bıçağı alarak. Şebnem de tabakları hazır etti ve bana baktı. "Sen geç otur artık. Yeter."

"Çok iş yaptım ya aynen," dedim gülümseyerek.

Kamer beni yanına çektiğinde Zeynep pastayı güzelce dilimledi, Şebnem de servisleri hazırdı. Alper de içeceklerimizi dağıttı. Kendi aramızda çok tatlı, hoş bir an yaşamıştık. Kamer tatlıyı çok sevmediği için pastayla da arası yoktu ama yine de yemişti.

Az sonra Andaç içeri gitti ve büyük bir tabloyla geri döndü. Dışı kese kâğıdından yapılmış gibi bir paketle kaplıydı ama tablo olduğunu anlamıştım. "Abi," dedi Andaç, Kamer'in karşısında durduğunda. "Bi-

liyorum hediye falan kabul etmezsin, hatta kızarsın ama bunu kabul et olur mu hepimiz adına. Öyle sembolik bir şey."

"Ya oğlum," dedi Kamer. "Gereği yoktu ki koçum."

"Olsun abi ya içimizden geldi, hem ne olacak ki?"

"Ah ulan Andaç'ım," diyerek ayaklandı ve tablonun dışındaki kâğıdı sakince yırttı. Az sonra karşımıza çıkan görüntü hepimizin olduğu bir resimdi fakat hayır bu bir karakalem çalışmasıydı.

Hepimizin bir aradayken olduğu bir resimdi, Aytaç da vardı...

Çok mutluyduk. O kadar mutluyduk ki... Kamer'in dişleri bile görünüyordu. Aytaç ise kendine has tebessümüyle bakmıştı. Hepimiz öyle güzelmişiz ki... Yağlı boya çalışması ama nasıl bu kadar gerçek görünebilirdi? Nasıl bu kadar canımı yakacak kadar güzel olabilirdi?

Kamer tabloya bakarken bir şey diyemedi. Tutuklu kaldı. Sanırım diğerlerinin haberi vardı ve bir tek bize sürpriz olmuştu. Kamer'in gözlerini takip ettim, baktığı tek yer Aytaç'ın yüzüydü. Gözleri doldu. Yutkunamadım.

"Bunu evinize asmak zorunda değilsiniz," dedi Andaç kısık sesiyle. "Ama hepimiz bir aradayız ya işte..." Konuşamadı ve kelimeler intihar etti boğazında. "Öyle işte abi."

Kamer, derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatıp açtıktan sonra tabloyu usulca sehpanın üzerine bırakıp hızla Andaç'ı göğsüne çekti ve sımsıkı sarıldı. Hiç konuşmadı, tek bir kelime dahi sarf etmedi ama Andaç, Kamer'in yüreğinin haritasını çok iyi bildiğinden cümlelerinden dökülen izleri takip etmeden de nasıl hissettiğini, ne hissettirdiğini anlayabilirdi, anlayacaktı da anlamıştı da...

Bir süre sonra ayrıldılar ve Andaç'ın kızarmış gözleriyle karşılaştım. Bana baktı ve güldü. Benim de gözlerim dolmuştu. Evet yine... Ama hormonlardan değildi, çok acıdığımdandı. "Hayır," dedi Andaç yüzünü çevirerek. "Bakma bana sürekli ağlatıyorum seni."

"Hayır hayır," diyerek gülümsedim. "Beni ağlatmıyorsun, Andaç."

"Ağlamayın ya," dedi.

"Ağlatma o zaman insanları," dedi Çetin sakince.

Andaç toparlanarak bize döndü. "Aslında bu fikir Çetin abimindi, yani sen maneviyata her zaman daha çok önem verdin, abi ve sana bundan daha güzel şey alamazdık."

"Çok anlamlı," dedi Kamer. "Teşekkür ederim, vallahi çok teşekkür ederim."

Andaç gülümsedi. "Ne demek, abim." Sonra gözlerinde tüm minneti topladı. "İyi ki doğdun sen. Sen o kadar iyi doğdun ki sayende biz hiç ölmedik, biz yaşadık. Sen hep iyi ki doğacaksın bizim için, abim."

"Bak harbiden ağlatacaksın lan," dedi Kamer gülerek fakat ağlamaktan kaçmak içindi bu tavrı.

"Öyle ama," dedi Zeynep ekleme yaparak. "Bu seninle beraber kutladığımız ilk doğum günü, yani senin doğum günün. Biz sana hiç 'iyi ki doğdun abi' diyemedik. Ama hep dedik bunu bil, olur mu? İyi ki hayatına girdik, seni çok seviyorum."

Gözlerim dolu doluydu ve kafamı öne eğdim. Evet ağlıyordum çünkü bu çocukların sevgisi beni mahvediyordu. Bizim birbirimizden başka kimsemiz yoktu ve Kamer onlar için bir büyükten, abiden ziyade babaydı. *Öyle çok babalarıydı ki kimse onun kadar iyi bir baba olamazdı.*

"Bakın ben ağlamak istemiyorum," dedi Kamer sessizce. "Beni sevdiğinizi biliyorum çünkü sevilmeyecek biri değilim."

Gözyaşlarımı onlardan saklarken güldüm ve koluna hafifçe dokundum.

"Kısaca," dedi Kamer dudaklarını nemlendirerek. "Her şey için teşekkür ederim. Siz benim her şeyimsiniz."

"O zaman hadi gidelim," dedi Andaç.

"Nereye?" diye sordu Alper şaşkınlıkla.

"Haberin yok mu?" diye sordu Andaç. "Kamer abimlere gideceğiz, bir süre orada kalacağız işte Aymira doğum yapana kadar. Yalnız kalmasın diye."

Zeynep öne çıktı. "Ya ben tek başıma gidecektim ama siz de gelin, beraber olalım."

Alper ayaklandı. "Tamam ya ben her türlü uyarım, daha iyi en azından."

Andaç imalı bakışlarıyla Çetin'e laf attı. "Bu süreçte de Şebnem yengem ve canım kayınçom baş başa kalır, bir bebeğin daha temelleri atılır..."

Çetin hızla Andaç'ın kafasına bir tane geçirdi. "Tip tip konuşma lan."

Şebnem hiç oralı bile olmadığında Zeynep konuyu dağıtarak, "O zaman ben çantamı hazırlayayım," dedi. "Ama etrafı bir toplayalım dur."

Çetin, "Biz hallederiz abiciğim," dedi. "Siz de çok geç olmadan gidin, hadi."

Andaç güldü. "Vallahi bugünü bekliyormuş, abo geliyor bir bebek daha."

Şebnem hızla arkasını dönerek uzaklaştığında Çetin çatık kaşlarıyla, "Lüzumsuz herif," diye azarladı. "Git hazırla çantanı hadi." Sonra bana bakarak "Aymira biliyorum zor ama sen bir süre daha doğum yapmasan ne güzel olur," dedi. "Andaç'tan uzak kalırız."

Andaç ortamdan uzaklaşırken laflarını sürdürmeyi ihmal etmedi. "Geç bunları geç, yol yapıyorsun şu an."

Çetin derin bir nefes alarak sinirini bastırdı fakat haline güldük. Onları böyle görmeyi özlediğimi fark etmiştim bir kez daha. Hem de çok...

Kısa bir süre sonra tüm aile eve geldik. Kamer ışıkları yakarak anahtarı portmantonun üzerine attığında Andaç, "Abi ben sizin ortanızda uyusam olur mu?" diye sordu.

Gülerek elimi belime koydum. Zeynep ve Alper sırtlarındaki çantaları kenara bırakırken Kamer, kapıyı kapatarak Andaç'a dik dik baktı. "Yok sen istersen Ayperi'nin beşiğine yat."

"Sığabilseydim denerdim."

Kamer kafasını sağa sola sallarken, "Uyuyacak mısınız hemen?" diye sordum. "Yataklarınızı açmanız için size örtü vereyim."

"Daha saat erken," dedi Zeynep. "Hiç uykum yok ki benim."

"Film izleyelim mi?" diye sordu Andaç. "Benim de uykum yok. Yeterince çalıştık bugün kafam ağrıyor artık."

Kamer yanıma gelerek, "Biz uyuyacağız ama," diye mırıldandı. "Çok geç saatlere kalmıyoruz artık."

Andaç gözünü kırptı. "Siz takılın abi kendi evinizmiş gibi. Dert etmeyin yani bizi."

"Bak sabah olduğunda ortalıkta bir tane çöp görürsem var ya..."

"Oho!" diye kollarını açtı Andaç, Kamer'e. "Sen de iyice sıyırmışsın abi."

"Karım hamile lan hamile, etrafı dağınık görmesin üzülüyor sonra."

Gülerek kafamı öne eğdim. Gerçekten beni çok güldürüyordu.

Zeynep ve Alper de benim gülümsemelerime karşılık verdiğinde Andaç, ellerini havaya kaldırdı ve teslim oldu. "Tamam tamam söz bir tane çekirdek bile olmayacak. Söz bak."

"Aferin."

"Hadi şimdi gidin yatın da Ayperi gelsin."

"Gelecek gelecek bekle sen," diyerek güldü Kamer. Belimden kavrayarak sakince odamıza gittik ve onları arkamızda bıraktık. Üzerimdeki montu çıkarmaya başlarken Kamer de dolabı açtı. "Yorganlar yeter herhalde," dedi.

"Yeter yeter," diye salladım kafamı. "Olmazsa kombiyi biraz yükseltelim."

"Tamam ben halledeceğim," diyerek yorganları kucakladığı gibi içeri götürdü. Ben de o sırada üzerimdekileri çıkarmaya devam ettim. Kamer kısa bir süre içinde yorganları ve yastıkları içeri taşıdıktan sonra odamıza gelerek kapıyı kapattı. Üzerini değiştirdi. Ben de aynamın karşısına oturarak saçlarımı özenle taradım. Ellerime krem sürdüm. Sandalyemden kalkarken elimi belime koydum ve usulca soluklandım. Bu süre içerisinde Kamer ile hiç konuşmadık ama gözleri daima üzerimdeydi. Yanımda olduğu her an gözünün birini bana veriyordu. Beraber yatağımıza uzandık. İçeriden Andaçların sesini işitiyordum ama dert değildi, gülümsetmişti. Kamer kafasını koyduğu yerde homurdanarak, "Sese bak, sese," dedi.

"Bir şey olmaz," dedim gülümseyerek. "Hem alıştırma yapıyoruz fena mı? Bir sürü çocuk istiyorsun."

"Böyle çocuğum olacaksa hiç olmasın," dedi fakat gülümsüyordu.

"Tabii kesin böyle hissediyorsun," diyerek iç geçirdim. Sırtüstü bir şekilde uzandığım için ellerimi genelde karnımın üzerine koyuyordum. Kamer biraz daha yanıma sokularak elini ellerimin üzerine koydu. Teni

sıcacıktı. Onun elleri genelde soğuk olurdu ama şimdi öyle sıcaktı ki fırından yeni çıkmış poğaçanın huzurunu tadıyor gibiydim.

Bebeğimizi, Ayperi'mizi sevdik ama hiç konuşmadık. Gözlerimi kapattığımda, "Kamer," diye fısıldadım.

"Hım?"

"Saat kaç?"

"On bile değil daha. Ne oldu?"

"Hiç," diye fısıldadım. Yarın gerçek doğum günüydü ve ben o zaman kutlayacaktım gününü. Sadece vakti öğrenmek istemiştim. "İyi geceler."

"Sana da güzelim," diyerek kafasını göğsüme doğru yaklaştırdı ve gözlerini kapattı.

Aradan ne kadar süre geçti bilmiyorum ama bu çok uzun değildi zira uykumun en derin yerlerinde değildim. Dışarıdan sesler duymaya başladım. Gözlerimi kısarak açtığımda Kamer de hareketlendi. Ellerimi gözüme götürerek, "Ne oluyor?" diye sordum. "Dışarıdan ses mi geliyor?"

"Hay anasını ya," dedi yatakta hareket ederken. Gözlerini açtı ve ayaklandı. Işıkları yakmadan pencerenin önüne doğru ilerlediğinde dirseklerimden destek alarak yatakta doğruldum ve Kamer'in sırtını takip ettim. Karşı kaldırımdaki sokak lambasının ışığı odamızı az da olsa aydınlatıyordu. Kamer sesleri takip ederek perdeyi hafifçe sıyırdığında, "Hayda," diye tepki verdi.

Telaşla gözlerimi irileştirdim. "Ne oldu? Kamer ne oldu?"

Gülerek perdeyi sıyırdı ve kenara çekildi.

Kar yağıyordu.

Yüzümde kocaman bir tebessüm muhtaç olduğu huzura sıkıca tutunduğunda kıvrılan dudaklarımla birlikte gözlerimi kıstım. Kar yağıyordu. Sokak lambasına baktım ve süzülen iri kar tanelerini izledim. Yavaş, telaşsız ama iri iriydi. Neredeyse her yeri kaplayacak kadar da sık yağıyordu. "Ne güzel yağıyor," dedim hipnoz olmuşçasına.

Tam o sırada pencereye bir kartopu fırlatıldı. Andaç kahkaha atarak bize el salladığında Kamer çabucak pencereyi açtı. "Lan! Keserim topunuzu bak!"

Saf saf gülümsedim. Andaç, Zeynep ve Alper dışarı çıkmış çoktan kendilerini ödüllendirmişlerdi bile. Zeynep yerinde zıplayarak, "Abi biz bu anı bekledik," dedi. "Ne kadar güzel yağıyor baksana ya!"

"Kızım gece gece girin içeri, sabah iyice dolsun öyle oynarsınız."

"Saat daha on bir bile değil," dedi Zeynep. "Sabaha kadar oho..."

"Zeynep bak hasta olacaksın, elinde eldiven de yok," diye konuştu Kamer.

"İyiyiz ya biz iyiyiz," dedi Andaç gülerek. "Ama bence sen kapat pencereyi bak içeri soğuk girmesin. Biz de biraz daha kafa dağıtır gireriz içeri."

"Ses yapmayın o zaman."

"Tamam."

Kamer pencereyi kapattı fakat perdeyi kapatmadı. Senenin ilk karı öyle güzel yağıyordu ki. Yılbaşından sonra hiç kar yağmamıştı. Daha doğrusu yılın belli bir kısmında burada olmadığım için ben görmemiştim fakat bu huzurun eşiğine öyle güzel sürüklenmiştim ki; kendimi bir masalın içinde yaşıyormuş gibi hissetmiştim.

Kamer arkasını dönerek kafasını iki yana sallarken, "Sen uyu," diye mırıldandı. "Ben bir lavaboya gideceğim. Geliyorum hemen."

Kafamı sallamakla yetindim fakat Kamer çıktıktan sonra dayanamadım ve ayaklanarak bir elim belimde bir elim karnımda pencerenin önüne doğru yürüdüm. Adımlarım çok yavaş, ağrılarım da kendini daha da belli eden cinstendi. Ellerimi pencerenin pervazına yaslayarak dışarıya baktım. Andaçlar beni görmüyordu çünkü ben de görünmek istemiyordum. Oturduğumuz yer şehrin en sakin yerlerinden biri olduğu için etrafta bizi rahatsız edecek yahut bizden rahatsız olacak kimse yoktu. Özgürlüğün tadını çıkarmak güzeldi.

Andaç, Zeynep'in fotoğraflarını çekerken Alper de onların fotoğraflarını çekiyordu. Gülümseyerek pencereye iyice yaklaştım lakin bir şey oldu...

Acı.

Evet, hissettiğim tek şey buydu. Koca bir acı.

Tüm bedenimi tesiri altına alan bu duygu, iki elimi de belime koymamla büyümeye başladı. Bir şeyler oluyordu ama ne olduğundan

habersizdim. Ayaktaydım fakat her an bayılacak gibiydim. Adımlarım sersemlemeye başlarken olduğum yerdeki duruşum da dengesini yitirmeye başladı. Kalp atışlarım tıpkı hissettiğim acı gibi hızını artırırken dudaklarımı ısırarak yatağa doğru ilerledim. Kısacık bir mesafeyi aşmak sanki dakikalarca sürmüştü. Yatağa oturduğumda bunun ne kadar yanlış olduğunu bir daha anladım zira acım katlandı. "Kamer!" diye bağırdım nihayetinde derin bir nefes alarak. "Kamer koş... Kamer!"

Saniyeler içinde nefes nefese içeri girdi ve büyük bir telaşla, "Aymira," diye üzerime eğildi. "Aymira, i-iyi misin?" Elleri titriyor, telaştan ne yapacağını ve söyleyeceğini bilemiyordu.

"Kamer çok..." Konuşamadım ve soluğum hızlandı. Hissettiğim acı büyüdü. Bu her geçen saniye dayanılmaz bir ağrıyı doğurdu.

Kamer ellerime uzandı. "Ne oluyor?" diye sordu fakat öyle telaşlıydı ki, doğru sorunun bu olmadığını bile bilmiyordu. "Bak bana! Bana bak, hadi."

Kafamı iki yana sallarken ekşimiş yüz ifademle ona baktım. "Hasta-hastaneye gidelim... Sanırım suyum geliyor."

"Ne?"

"Kamer doğuracağım."

Kalakaldı. "Yemin et?"

"Kamer delirtme beni!"

Şaşkınlığını, saflığını üzerinden atamazken derin derin nefesler almaya başladım. Geri çekildi ve hızla pencereyi açıp Zeynep'e bağırdı. "Zeynep buraya gel! Zeynep koşun hemen. Andaç sen de arabayı hazırla."

"Abi ne oluyor?"

"Kızım geliyor lan, kızım!"

"Hasiktir! Ne?"

Kamer daha fazla uzatmadan pencereyi kapattı. Derin derin nefesler almaya başladım. Acıyordum, öyle çok acıyordum ki artık dudaklarımı ısırmaya başlamıştım. "Dayan bir tanem," dedi Kamer pantolonunu giyerken. "Dayan yetiştireceğim seni."

Saniyeler içinde pantolonunu giyindi. Zeynep paldır küldür içeri daldığında yanıma koştu. Kocaman gözleriyle, "Aymira?" diye geriye itti saçlarımı. Teni buz gibiydi ama bu üşüme hissi vermedi. "Aymira... Allah'ım ne olacak şimdi?"

Kamer hızla elindeki montla yanıma geldi. "Hadi şunu bir giyelim sonra gideceğiz hemen. Hadi."

"Kamer gidelim hemen," dedim derin derin solurken.

Kamer, "Tamam gideceğiz güzelim," diye montu giydirmeye başladı. Diğer yandan da Zeynep'e, "Zeynep dolabın içindeki çantayı al hemen!" diye seslendi.

Günler evvelden çantamı hazırlamıştım. Zeynep şiddetli bir hızla dolaptan çantayı aldığında Kamer beni oturduğum yerden kaldırdı. Ellerini belime yerleştirdi. "Derin derin nefes al, derin derin tamam mı?" diye tekrarladı. "Hadi hadi..."

Odadan çıktık, koridorun başında Alper'i gördüm. Kapıları açtı. Acele ediyorduk. Her şey çok hızlı ve kontrolüm dışında gelişiyordu. Ne yaptığımızdan asla haberim yoktu sadece acı çekiyordum ve bunun bir an önce bitmesini istiyordum. Andaç kapıları açmıştı. Arka koltuğa oturdum. Bir yanımda Andaç diğer yanımda Zeynep vardı. Alper ön koltukta Kamer de sürücü koltuğundaydı. Kamer arabayı hareket ettirdiğinde, "Delireceğim," diye sızlandım. "Ne olur hız-hızlı ol..."

Kamer gaza basarak yola koyuldu. Ellerimi karnıma koydum. Andaç ve Zeynep yanımda benden daha telaşlı bir haldelerdi. Andaç, "Yenge az dayan gözünü seveyim," dedi. "Bak yüzdün yüzdün kuyruğuna geldin, sakın fırlatma bak."

"Andaç sus!" diye bağırdım.

Andaç, "Hadi birlikte nefes alıp verelim," diye başladı ve burnundan soluyarak bana döndü. Yüzüme baktı. "Hadi yenge çek nefesi, bak böyle dolu dolu."

Gözüm kimseyi görmüyordu. "Kamer lütfen hızlı git!"

"Abi kar yağıyor hâlâ sen yine de düzgün git," dedi Alper.

Alper'e bağırdım: "Öleyim mi burada? Canım acıyor!"

Bana döndü. "Ablacığım, güzelim biliyorum dayanması zor ama kaza bela gelir başımıza..."

"Tamam susun, bir susun," dedi Kamer nefes nefese gaza yüklenirken. Caddeye çıktığımızda trafiğin içine girdi. Öndeki arabaya korna

çaldı. "Aç lan yolu aç!" Korna çalmaya devam etti. "Açsana kardeşim yolu!"

"Abi tamam," dedi Alper.

Bağırmaya başladım. Bacaklarımın arasında bir şey hissediyordum sanki ama hissetmiyor gibiydim de... Karnımdaki ağrıyı ellerimle yok etmek istedim çünkü bu bambaşka bir histi. Fiziksel olarak daha önce canımın hiç bu kadar acıdığını hatırlamıyordum. Zeynep elimi tutarak sıkı sıkı kavradı. "Dayan biraz daha ne olur, dayan!"

Andaç saçlarımı düzeltirken kafasını aşağı yukarı salladı. "Derin bir nefes al ver, hadi Aymira yapabilirsin. Biraz daha tut onu içeride, bak benimle bu şekilde tanışmasın ne olur."

"Derdini biplerim sus lan," dedi Kamer bağırarak.

Andaç, "Abi sen bir karışma, şurada zaman kazanmaya çalışıyorum ya," diye sızlandı.

Ağlamak üzereydim. Kıvranacak dereceye gelmiştim ve şu an ağzıma bir şey verseler, acıdan onu parçalayarak küçük küçük parçalara ayırabilirdim. Zeynep'in avucumun içindeki elini farkında olmadan sıktım. O bunun farkındaydı ama ses etmiyordu, idare ediyordu.

Kamer her önüne gelen arabaya korna çalarak ilerledi. Kar şehrin içinde daha az yağıyordu. Bu bizim için iyi bir şeydi. Nefes alışverişlerim daha büyük ve sıktı. Tenimde ter yağmuru başlamış, kalbimdeki ritim arşa çıkmıştı. "Aymira beş dakika daha dayan, tamam mı?" diye seslendi Kamer aceleyle. "Gözünü seveyim beş dakika daha."

Kafamı aşağı yukarı salladım. Andaç güldü. "Dayanır o dayanır, aslan parçası benim yengem."

Alper eliyle Kamer'e yol gösterdi. "Abi şu aradan gir, birkaç dakika zaman kazanırız."

Kamer, Alper'in gösterdiği yoldan içeri girdi. Kendimi tutabildiğim kadar tuttum, dayanabildiğim kadar dayandım. Bu gece, bu hız, bu acı ve yılın ilk karı...

4 Aralık'ı 5 Aralık'a bağlayan gecede güzel bir mucize gerçekleşecekti. Bu mucizenin adı da *Ayperi* olacaktı. Bizim mucizemiz.

11. Bölüm

Kızıllığa Bulaşmış Ay

Anneciğim, küçükken ellerim üşümüştü ama ben ısıtırım sandım. Eldiven aldım kendime yine de ısıtamadım. Anneciğim, babam üşüyen ellerimi ısıtmadı ama biliyordum ki bir tek o tutarsa ısınacaktım. Sonra ellerimi ısıtmayı öğrendim, zor oldu ama bunu öğrendim, anne. Soğuğa dokunmadım, karın altında fazla kalmadım, yağmura çıkmadım hiç. Büyüdüm, anne. Üşümeyi bıraktığımda büyüdüm. Babamdan bir beklenti içerisine girmeyi bıraktığımda büyüdüm. Ellerim hiç üşümüyor artık çünkü ellerini ısıtmam gereken biri var hayatımda. Hayatımıza minicik biri girdi. Artık onun ellerini ısıtacağız. Ben babam olmayacağım, eldivenlerle değil yüreğimle ısıtacağım onu. Üşümesin kızım diye.

Gözlerimi açtım. Sanki yeniden doğmuş, gördüğüm her şeyle ilk kez tanışıyordum. Beyaz ruhuma sarılmış bir battaniye gibiydi. Her zerremle onu hissediyordum. Başımda bir ağrı vardı ama bu acıtmıyordu. Kurumuş dudaklarımı araladığımda kaşlarımı çattım ve yutkunarak sakince iç çektim. Burası bir hastane odasıydı ve ben de yatakta uzanıyordum. Saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülmüştü. Ellerimi hareketlendirdiğimde kollarımdaki sızıyı es geçtim. Elimi usulca karnımın üzerine koydum. Boştu. Karnımın içi boştu. Korkuyla gözlerimi irileştirdiğimde kafamı sağa doğru çevirdim. Kamer, oradaydı. Pencerenin önünde sırtı dönük bir halde dikiliyordu. Uyandığımı fark etmemişti. Sıkıntıyla soluklandım ve boğazımı sıkarak beceriksiz bir halde, "Kamer?" diye fısıldadım.

Adını duyar duymaz hızla arkasını döndü ve bana bakıp üzerime eğildi. Saçlarıma dokundu. "Uyandın sonunda. İyi misin? İyi hissediyor musun kendini, güzelim?"

"Kamer," dedim telaşlanarak. "Kamer bebeğimiz nerede?"

Doğrulmaya çalışım. Kamer endişelenerek kolumu nazikçe kavradı. "Dur bir yavaş hareket et."

"Kamer, Ayperi nerede?" diye sordum ağlama isteğiyle. "Ben... Ben doğurdum onu hatırlıyorum. Vallahi yaşadım o anı. Kamer..."

Sakince soluklanırken tebessüm ettiğini gördüm. İçimdeki endişeyi ve hüznü kıvrılan dudaklarıyla yok ederken yatağımın kenarına oturdu ve ellerimi sıkı sıkı kavradı. Dudaklarım titriyordu. Dün geceyi belli bir yere kadar hatırlıyordum, devamı belleğimde yoktu. "Merak etme," diye gülümsedi sıcacık. "Ayperi'miz doğdu. Sağlığı da yerinde. Birazdan kavuşacağız."

Gözlerim dolduğunda, "Gerçekten mi?" diye sordum saf saf. Hayat bize öyle acılar yaşatmıştı ki sanki sahip olduklarımız da elimizden alınacak gibiydi.

Kamer gülümsemeye devam ederken ellerimden öptü. Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Gözlerimdeki yaşı parmağıyla sildiğinde, "Gerçekten," diye fısıldadı. Kendini bana yaklaştırarak sıkıca sarıldı. Ellerimi boynuna sardım. Sıcak nefesi ve teni varlığını, varlığıma kavuşturduğunda derin bir nefes alıp verdim lakin gözyaşlarım akmaya devam ediyordu.

Kamer içini titreterek üzerime kapandı. "Şş. Tamam artık ağlama."

Kendimi ondan çekip kafamı öne eğdim ve ellerimle gözyaşlarımı sildim. "Mümkün mü?"

"Mümkün," diye düzeltti saçlarımı özenle. Saçlarımda bir kurdele vardı. Kızarık gözlerimle yüzüne bakarak, "Bunu kim taktı?" diye sordum kırmızı kurdelenin uçlarını tutarak.

"Zeynep," diye cevapladı.

"Onlar nerede?"

"Aşağıdalar," dedim. "Biz çağırana kadar gelmeyecekler."

"Ne zaman çağıracağız?"

Güldü. "Önce biz bir tanışalım Ayperi'yle sonra da onlar tanışır."

Dudaklarımı ıslatırken burnumu çektim. Kamer ellerini tekrar gözlerimin altına götürdü ve sildi. Derin bir nefes alıp verdim. "Yorgun görünüyorsun," dedim gülümserken. "Hiç uyumadın mı?"

"Biraz kestirdim burada."

Ellerimle güzel yüzünü kavradım. "Seni seviyorum."

Yüzüne koyduğum ellerimin üzerine koydu ellerini. "Seni hep seviyorum."

"Hep."

"Hep."

Ellerimi yüzünden indirdi ve avuç içlerimi öptü. Ellerimi dudaklarından uzaklaştırdıktan sonra ayaklandı ve köşedeki koltuğun üzerinde duran montunu kavrayarak cebinden çıkardığı şeyle soluklanarak tekrar yatağa oturdu. Avucunun içinde bir kolye vardı. Gümüş zincirini görmüştüm. Avucunu açtığında kolyenin tamamını gördüm. Kolyenin ucunda bir ay sembolü vardı fakat bu sefer ki bütündü, yarım değildi.

Ay, kızıldı.

Nefesim göğüs boşluklarıma yoğun bir baskıyla dolmaya başladığında Kamer, dudaklarını ıslatarak kolyeyi sağ eline alarak omzunu silkti ve bakışlarını kaçırdı. Bu onu utandırmıştı. "Aslında hediye almayı hiç beceremem, bilemem yani bunu sen de çok iyi biliyorsun ama bu sefer... Hatırlıyor musun sana söylediğim o cümleyi?" diye sordu gözlerime bakarken.

Gözyaşlarım gözlerimin içinde ölüyordu. Kafamı aşağı yukarı sallayarak, "*Kızıllığın ayıma bulaşsın, Diana,*" diye fısıldadım. "Hiç unutmadım ki."

Bu onu müthiş bir mutluluğa sürükledi zira gözlerindeki ışık büyüdü. Devam etti: "Kızıllığın ayıma bulaştı, Diana. Çok zamandır belki de ilk andır."

Konuşacak çok şey varken mutluluktan dolan gözlerimle tek kelime bile edememiştim. Kamer duygusallığını saklamakta benden çok daha başarılıydı ve bu hep böyle olmuştu. Ayaklanarak kolyeyi boynuma doğru yaklaştırdı. Saçlarımı toplayarak ona kolaylık sağladım. Kolye boynumdaki yerini aldıktan sonra saçlarımı sakince bıraktım. Ellerim hızla kolyeye gitti, ona dokundum. "Teşekkür ederim," diye baktım güzel gözlerine.

"Ben de sana," dedi alnımdan öperken. "Her şey için teşekkür ederim. Aklına gelen, gelmeyen her şey için."

Ona bir ömür boyu bakmak, tüm ömrümü onunla geçirecek olmak beni öyle heyecanlandırıyor ve mutlu ediyordu ki... Kalbimdeki onca hissin gölgesi bir tek ona düşüyordu.

Birbirimize bakıp gülümserken az sonra odanın kapısı açıldı. İkimiz de aynı anda kapıya baktık. Küçük koridor sonrasında onunla karşılaştık: Ayperi'mizle. Beyaz önlüklü bir hemşire bebeğimizi bize getirmişti. Kalbim yerinden çıkacaktı. Kalbim tümüyle yerinden çıkmıştı. Kamer oturduğu yerden kalktığında ben de doğruldum. Hayatımda çok heyecanlandığım anlar olmuştu ve neredeyse hepsi Kamer'in sayesinde olmuştu ama bu heyecan bambaşkaydı. Ayperi'yi görene kadar bunun bu kadar güzel olduğunu anlamamıştım.

Hemşire hanım Ayperi'yi kucakladığı gibi benim kucağıma doğru bıraktı. Ellerim titriyordu. Bayılacak gibiydim. Tüm bedenim baştan aşağı yenilenmiş bir ruha aitti ve ben sanki ben değildim. Başka biriydim ama kalbim aynıydı. Hislerim aynıydı. Sahip olduklarım da.

Kucağıma bırakılan bu minik şeye baktım. Küçücüktü, o kadar küçücüktü ki kollarımın arasında yok gibiydi. Uyuyordu. Gözleri kapalıydı ve ben gözyaşlarımla onu uyandırabilirdim. Hemşire hanım geri çekilerek, "Çok sağlıklı bir bebeğiniz oldu," dedi. "Fakat birazdan tekrar gelip onu alacağım, kontroller için." Gülümsedi. "Hayırlı olsun, Allah onu size bağışlasın."

"Teşekkür ederiz," dedi Kamer sakince.

Hemşire hanım odadan çıktıktan sonra Kamer'e baktım. Yatağın ucuna oturdu ve yutkundu. Korkuyor gibiydi ya da adına ne denirse. Gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü. Bebeğimize baktım. Üzerinde pembe bir gecelik vardı. Ellerinde de minicik eldivenler. Kumral tenliyle, birkaç tel saçıyla ve küçücük bedeniyle o kadar savunmasız ama o kadar güzeldi ki... Bunu tarif edecek hiçbir kelimem yoktu. Kızımın güzelliğini kelimelerle ifade etmek onun güzelliğine ihanetti.

"Kamer," diye fısıldadım. "Kamer bu çok..."

"Çok güzel," dedi Kamer sesi titrediğinde.

Üzerine doğru eğildim ve burnumu tenine yaklaştırdım. Gözlerimi kapattım. İçim gitti. Hayatımdaki en güzel kokuyla tanıştım. Masumiyet, saflık ve beyazlıktı. Daha güzeline denk gelmemiştim. Minik kafasından bir kez öptüm. Küçücük bir öpücüktü.

Kamer'e baktım. Gözleri dolmuştu. Onu böyle görünce daha çok ağladım ama sakin bir ağlamaydı. "Kucağına almak ister misin?" diye sordum sakince.

"Hemen mi?"

"Hıhım."

Çok istekliydi ama çok da çekingendi. "Zarar verirsem ya?" diye sordu.

Gülümsedim. "Hayatı boyunca onu bütün zararlardan koruyacaksın, bunu söyleme bile."

Kendini sıkmaya başladığında derin bir nefes alarak kollarını araladı. Bebeğimizi onun kolları arasına bıraktım. Hafifçe geri çekildiğinde yüz ifadesinde toplandı gözlerim. İçinin titrediği, dudaklarının ince bir çizgi haline geldiğini gördüm. Şaşkın ama kızarık gözlerle Ayperi'ye bakarken gülümsedi. Onlara doğru yaklaştım. Konuşmadı. Sadece yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı ve kokladı. İçi gitti, benimki gibi. Sonra öptü kafasından. "Bu gerçek mi?" diye sordu bana rüyadaymış gibi. "Bu bizim mi yani?"

"Evet bizim," diye güldüm.

Ellerimi Ayperi'nin ellerine götürdüm ve avuç içimden daha küçük olan eldivenlerini çıkardım. "Ya," diye sınıttım parmaklarını görünce. "Bunlar ne böyle? Ne kadar minik."

Parmaklarını kavradım. Öptüm. Öptüm. Öptüm. Sonu gelecek diye korktum ama gelmedi. Defalarca kez öptüm. Kamer onu kucağında korkarak tutsa da bunun ona güç verdiğinin de farkındaydı. "Ayperi'm benim," diye fısıldadı nazikçe. "Biriciğim. Aramıza hoş geldin. Ben senin baban oluyorum, az önce kucağında olduğun kadın da senin annen. Çok güzel bir annen var, eh tabii baban da fena sayılmaz."

"Ya uyandıracaksın," dedim sessizce gülerek.

"Kış uykusuna yatmış gibi baksana," diye mırıldandı. "Hiç gözlerini açacak gibi durmuyor."

"Olsun."

Kamer gözleriyle Ayperi'nin ellerini işaret etti. "Biraz yaklaştırır mısın öpeceğim."

Kamer, ona uzattığım bu minik ellere yaklaşıp Ayperi'nin parmaklarından öptü. Pamuk gibiydim. "Yiyeceğim şimdi," diye mırıldandı. "Ellerine baksana, insan dokunmaya korkuyor."

Vaktimi Ayperi'yi öperek değerlendirdim. "Dudakları aynı sen," dedi Kamer. "Gözlerini henüz göremedik ama kesin seninki gibidir. Bak burnunun güzelliğini de benden almış."

"Ben daha kimseye benzetemedim," dedim.

"İşte Kamer Alptekin olmak böyle bir şey."

Gülümsedim. Kamer, Ayperi'yi bir kez daha öptü ve onu tekrar benim kollarıma bıraktı. Kollarıma bıraktığı şey bir dünyaydı aslında. Sıradan bir varlık değildi. Koca bir dünya benim kucağımdaydı. Kendimi hem çok hassas hem de eskisinden daha güçlü hissediyordum. Birkaç dakika hiç konuşmadık. Yalnızca onu izledik.

Kapımız sakince açıldığında Şebnemleri gördüm. Hepsi buradaydı. Şebnem gözlerini kocaman açarak yanıma geldi ve üzerime eğildi. "Ya... Ya bu ne?"

Sonra Zeynep, sonra Andaç hepsi sıraya girdi.

Kamer, "Biraz sakin ve sessiz olsak?" diye uyardı ve oturduğu yerden kalkıp başımda dikilmeye başladı.

Zeynep ve Şebnem, Ayperi'yi bakışlarıyla severken Zeynep ellerini tuttu ve öptü. Andaç sabırsızca, "La bir çekilin de biz de görelim," dedi.

O sırada Alper'le göz göze geldim. Derin bir nefes alıp yanıma geldiğinde alnımdan öptü. İşte şimdi çok daha iyi hissediyordum. Alper, Ayperi'ye baktı fakat dokunamadı. Çok sevdiğini biliyordum ama sevgisini ve ilgisini her zaman çok iyi gösteremezdi.

Zeynep geriye çekilerek, "Bu bebek niye bu kadar güzel?" diye sordu.

Andaç, "Çünkü genleri sağlam," dedi. "Annem Aymira, babam Kamer olsaydı ben de bir Brad Pitt olurdum. Neyse buna da şükür."

"Salak salak konuşmasana," diye mırıldandı Zeynep. "Sen zaten yakışıklısın."

"Eyvallah minnoşum."

Şebnem bebeği sevmeye devam ederken Andaç, "Bu kadar küçük olması normal mi?" diye sordu. "Tamam bebek ama baksanıza abi, minnacık la. Kaç kilo doğdu, abi?"

Kamer, "İki kilo sekiz yüz gram," diye cevapladı.

Yüzüne baktım. Kamer gülümsedi sadece. Doğrusu bundan haberim yoktu. Andaç, "O ne öyle ya?" diye gülümsedi. "Mantık olarak Ayperi on tane elmayla aynı ağırlıkta mı?"

"Andaç sen mantık üretme abisi," dedi Kamer.

"Bir kere öpebilir miyim?" diye sordu sonra Andaç.

Kafamı aşağı yukarı salladım. Geldi ve sırıtarak Ayperi'ye baktı. "Gözlerini aç ve benimle tanış, prenses. Amcana gel." Ardından kafasından öptü.

O sırada Çetin yanıma gelerek elindeki altını yakama taktı. Şaşkınlıkla ona baktım. "Çetin..."

"Böyle şeyleri aştık, Aymira," dedi gülümserken. "Çok güzel bir bebek. Allah onu sizden ve bizden ayırmasın."

"Teşekkür ederim," dedim. "İnşallah."

Çetin geri çekildiğinde Andaç da biraz doğrularak bize baktı. "Abim, yengem maşallah çok tatlı bir bebek. Gülüyoruz eğleniyoruz ama Allah onu size bağışlasın."

"Çok sağ olun," dedim hepsinin gözlerinin içine bakarak. "Burada, bizimle olmanız o kadar özel ve iyi hissettiriyor ki beni. Gerçekten hep olun."

"Bunları söyleme bile bence," diye tebessüm etti Zeynep. "Biz bir aileyiz ve aramıza yeni, minicik biri daha katıldı. Elbette ki onun ve sizin yanınızda olacağız. Bu sonuna kadar böyle sürecek. Her zaman ama her zaman bir arada olacağız."

Kelimeler dudaklarıma sürdüğüm bir ruj gibiydi. Konuşsam güzel şeyler söyleyecektim ama konuşmasam bile dudaklarıma bakanlar güzelliği görecekti. İçimdeki duygu dışıma taştığı kadar değildi ama taşsaydı içimdeki tüm hisler dışımda bana bile yer kalmazdı.

Az sonra hemşire hanım geldi ve Ayperi'yi benden aldı. Andaç pencerenin başındaydı. Kollarını göğsünde toplamış etrafı seyrediyordu. "Amma kar yağdı he geceden bu yana. Daha da yağar."

Alper sakince karşılık verdi: "Bu sene mart ayına kadar yağacakmış sanırım."

"Desene bol eğlence var."

"Yani," diye mırıldandı Alper.

Komodinin üzerinde duran bir bardak suyu azıcık içip yerine koyduğumda Kamer, "Canın bir şey istiyor mu?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Yok." Sonra hepsinin üzerimde olan gözlerine mahcubiyetle baktım. "Ama siz çok yorgun ve uykusuz görünüyorsunuz. Gidip biraz dinlenin, ben iyiyim."

"Biz de iyiyiz," dedi Şebnem. "Hem bu çok tatlı bir iş içindi. Hiç uykusuz değilim ben."

"Aynen öyle," diye karşılık verdi Çetin.

O sırada Andaç sırtını pencereye yaslayarak kıvrılan dudaklarıyla ağzını araladı. "Abi dün gece o kadar manyaktı ki... Biz film izliyorduk Alper ve Zeynep'le..."

Zeynep, o sırada Andaç'ın sözlerini gözlerini devirerek kesti. "Aynen, Kolpaçino izliyorduk sağ olsunlar."

Alper kendini savunarak, "Bana hiç bakmayın," dedi. "Ben onlara gerilim tarzı bir film izleyelim dedim ama Andaç..."

"Ya tamam hemen ağlamayın!" dedi Andaç gülerek. "Ayrıca Kolpaçino filmlerin babasıdır."

"Zevksiz ya!"

"Her neyse," diye geçiştirdi Andaç, filmin en heyecanlı yerinde reklam girmemesi için hızlı hızlı konuşan spiker edasıyla. Onun coşkusu beni de kıpır kıpır etmişti ama bunun onun kadar yüzüme yansıtamamıştım. "Filmi izlerken anam bir baktık kar yağıyor, hatta kar bayağı bayağı yağmış... Zeynep de hazırda bekliyormuş gibi oturduğu yerden paldır küldür ayaklanıp dışarı koştu. Biz de arkasından gittik. Oynuyoruz, eğleniyoruz falan derken..." Durdu ve gözleriyle beni işaret etti. "Asıl bomba patladı. Ayperi geliyor!"

Kafamı öne eğerek iç geçirdim.

Zeynep gülmeye başladı. "Kamer abimin halini görmeniz lazımdı. Ne yapacağını bilemiyor, dur şu kazağı giy, dur şunu yap... Aşırı komikti."

"Kızım ne bileyim ben daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım," dedi Kamer düz bir sesle.

"Arabayı çalıştırdım sonra," diye devam etti Andaç kaldığı yerden. "Kamer abim ve Zeynep, Aymira'yı arka koltuğa oturttular. Sonra hastane yoluna çıktık. Ama bak," diye duraksadı Andaç daha dik bir sesle bana baktığında. "Benim sayemde Ayperi'yi orada doğurmadın, ben engelledim."

Alper gülerek gözlerini devirdiğinde Kamer, ters ters bakarak homurdandı. "Yok utanmaz herif, Ayperi'yi de sen yaptın hatta."

"Yok estağfurullah abim," dedi Andaç. "Benden öyle güzel bir bebek çıkmaz ama Zeynep'in genleri daha ağır basarsa bilemiyorum yani."

Çetin'in bakışları tıpkı adresini sormadan yaydan çıkmış ok gibi Andaç'ın yüzünde toplandı ama kızmadı ya da sinirli bir bakış atmadı zira artık o da biliyordu. Bu durumları hiç garipsemiyordu. Çetin'in sakin ve tepkisiz gözlerini üzerinde hisseden Andaç, şaşkınlığını ele vererek gülümsedi. Gülümsemekle yetinmeden giderek Çetin'in elini kavradı ve onunla tokalaştı. "Bu ânı yıllardır bekliyordum," diye devam etti geri çekilirken. "Zeynep ile ilgili kurduğum bir cümleye tepki vermedin, kızmadın ya da ters bir şey söylemedin abi. Teşekkür ederim."

Çetin sakince soluklanarak gülümsedi. "İkiniz de birbirinize göresiniz, kabullendim artık. Hem senden daha iyisini bulamam."

"Ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim."

Andaç'ın sevinçten ağzı kulaklarına vurdu ve onları ısıttı. "Siz de benim duyduğumu duydunuz değil mi? Çetin abim, kayınçom, canım ciğerim bana ne dedi? Benden daha iyisini bulamazmış. Zaten böyle olduğunu biliyordu, yani benden iyisini tabii ki bulamaz ama bu bünye sürekli aşağılandığı için bir kitlendim anasını satayım."

Ona hepimiz güldük ama Çetin olaya daha duygusal yaklaşmıştı. "Andaç ben sana belki şu zamana kadar hiç güzel şeyler söylemedim, sürekli sana kötü konuştum ama yemin ederim içimdeki hiçbir his kötü değildi. Takılıyordum oğlum ben sana, kabul haksızlık yaptım, kabul hiç hak etmedin ama seninle uğraşmak keyifliydi. Hâlâ öyle tabii ama..."

Çetin'in bu sözleri hepimizi şaşkına çevirmişti. Bunu yüzlerimizde gördüğünde dudaklarını bükerek gözlerini irileştirdiği gibi küçülttü.

"Bakmayın la öyle. Üç günlük ömrüm kalmadı, sadece gerçek duygularımı dile getiriyorum. Geç kalmadan bunu yapmak istedim."

Bazen bir cümleye sığsa bile bir kitaba sığmayan harfler olur, bunlar oluk oluk akıtır zihni. Bazen bir bedene sığsa bile bir kalbe büyük gelen hisler olur, bunlar deniz gibi coşar ve mahveder kalemi. İçimizde yaşattıklarımız, yaşatmaya çalıştıklarımız hep bir adım arkamızda durur çünkü gerçek hisler her zaman yüzümüze vurmaz, kelimeler dilimizin ucunda değil gerisinde kalır bazen. Zamanı gelir hislerimiz önümüze düşer ve arkasında kalan biz oluruz. Geç kaldığımızı sanırız, her şeyi mahvettiğimizi ya da zamanı tutamadığımızı... Hepimiz biliyorduk aslında Çetin'in Andaç'a olan hislerini, en çok da Andaç biliyordu ama gözlerin ve kalbin yeterli olmadığına inanan Çetin, bunu sözleriyle doğrulamıştı. Yaşadıklarımızın öğrettiği şeydi bu. Davranışlar her zaman bir adım öndedir ama kelimelerle sarf edilen cümleler olmasa bir kalp istenilen sıcaklığı hissedemez, hissettiremez.

Sessizlik bu hastane odasının duvarlarına sinmiş onca acının, onca kederin dili olduğunda hepimizin ortak düşünceleri tek bir satırda toplanmıştı. Hepimiz aynı hissi tatmış, aynı hayatı kucaklamıştık. Ne zaman coşkun kahkahalar atsak gözyaşlarımız şahdamarımız kadar yakındı bize. Ne zaman gözlerden gülücükler fışkırsa, yüreğimizde ağıtlarla hazırda bekliyorduk. Bunca zamandır bu ailenin içinde olup da öğrendiğim en temel durumdu bu.

Andaç bu sessizliği kendi sessizliğiyle bozdu. Sessizdi çünkü artık o da eskisi gibi değildi. Eski Andaç'ımızdı ama değildi. Bazen rol yapıyor bazen bunu eline yüzüne bulaştırıyordu. "Beş ay oldu neredeyse," dedi Andaç ağır ağır. Gözlerini belli bir noktaya sabitlemişti. "Beş aydır yarımım ben. Bunu sürekli dile getirmek, acımak ve sizleri acıtmak istemiyorum ama beş aydır çok acıyorum, abi. Baktığım her yerde, evin her köşesinde onu arıyorum. Aytaç'ımı arıyorum ama yok... Biliyorum böyle olmayacağını ama kendimi avutmak yeni bir şey değil benim için." Gözlerim delicesine doldu. Andaç daha zor devam etti sözlerine. Kollan bedenine küçük geldi ve onu dışarıda bıraktı. "Eğer ki burada olsaydı, şu köşede oturur sakince bizi dinlerdi. Hiç konuşmaz arada tebessüm ederdi. Bunu ne size ne de ona hiç söylemedim ama gözüm hep üzerinde olurdu, tebessümlerini yakalamayı severdim..."

Bu acının geçeceği yoktu. Biz hep böyle acıyacaktık. Canımız ilk günkü gibi acıyacaktı çünkü canımız yanmıştı, yanık izlerinin çaresi olmazdı. Yanık soğurdu ama bedende bıraktığı iz asla yok olmazdı. *Aytaç bizim yanık izimizdi.*

Ailemin gözlerine baktım. Onların gözlerine baktıkça aslında aynaya baktığımı anladım. Çetin, Zeynep, Şebnem, Alper karşımdalardı ama sadece bu kadardı. Kamer yanı başımdaydı ama sadece bu kadardı. Andaç'ın kıpkırmızı olan gözleri ve yanağına doğru yola çıkan gözyaşı bile buradaydı ama sadece bu kadardı.

"Şimdi Çetin abim bana böyle söyleyince," diye gülümsedi Andaç gözyaşıyla. "Aslında bunu bir kez daha anladım. Bazen hayatımızda var olan insanlara onlar yaşarken hak ettiği değeri, sevgiyi ve ilgiyi gösteremiyoruz. Bunu bilerek de yapmıyoruz çünkü her insan konuşurken cesur olamıyor. Ben utanıyorum, sıkılıyorum kendimi ifade ederken ama öyle yapmamak gerekiyormuş... Öyle olmamalıymış, abi."

Andaç ne kendini ne de bizi üzmek istememişti sadece hepimizin sesi olmuştu. Çetin, yutkunarak ellerinin bağını birbirinden ayırdığında oturduğu yerden kalktı ve Andaç'a sıkıca sarıldı. Andaç, kollarını Çetin'in sırtına sardığında yüzünü onun boynuna gömdü ve ağlamaya başladı. Ben de öyle. Ben de ağladım. Zeynep de, Şebnem de... Göremedim ama Kamer de...

"Beş ay," diye iç geçirdi Andaç hıçkırıklarının arasından. "Beş aydır üşüyorum. Beş aydır yaşamıyorum, yaşadığımı sanıyorum ama olmuyor. Abi... Geçmiyor. Geçmiyor."

Andaç parmaklarını Çetin'in montuna iyice sapladı. Hissettiği acının derinliğinden miydi yoksa çok üşüdüğünden mi bilemedim. Bilmemeyi sevmiştim, bilmek beni kahrediyordu.

Ona kimse teselli cümlesi vermedi. Sadece dinledik ve ağladık. Yanında olduğumuzu bilsin istedik. Çetin sıkı sıkıya sardığı Andaç'ın saçlarından öperken, "Sen iyi ki varsın, koçum," dedi. "Sen iyi ki varsın bizim hayatımızda."

Birine *"iyi ki varsın"* demek de sevmenin başka bir şekilde olan ifadesi değil miydi?

Andaç kızaran gözleriyle birlikte kafasını eğdi ve ellerini yüzüne götürüp hızla sildi. Burnunu çekerek, "Hep böyle yapıyorum," dedi. "En güzel anların içine ediyorum. Beni de biraz böyle idare edin tamam mı?"

"Ama sen bizi hep böyle ağlatacak mısın?" diye fısıldadım kendimi tutamayarak.

Andaç titreyerek yanıma geldi ve ellerimi tuttu. "En çok da seni üzmek istemem. Daha yeni bebeğini kucağına aldın ve ben her şeyi sarpa sardım. Özür dilerim."

"Saçma saçma konuşmasana," dedim kısılan gözlerimde topladığım tüm kederle. "Bunun için özür dileme. Kimse seni ağladığın, bizi ağlattığın için suçlamıyor. Ne hissettiğini biliyoruz, biz de hissediyoruz bunu."

Andaç ellerimi tutmaya devam ederken gülümsedi. Gözlerinin yaşı kurumamıştı daha. Kamer derin bir nefes alarak olduğu yerde hareketlendi. "Tamam ya amma acıttınız işte. Gidin eve siz, ben buradayım."

"Ben gitmek istemiyorum ki," dedi Zeynep. "Biraz daha kalsak ya?"

"Zeynep sizin dershaneniz yok mu abisi?"

"Abi var da şimdi..."

"Tamam bak yengeniz gayet iyi, Ayperi de çok sağlıklı. Yarın eve geçeriz muhtemelen biz. Orada buluşuruz. Aksatmayın derslerinizi."

Zeynep pek gönüllü olmasa da bunun doğru ve olmasını gereken olduğunu biliyordu. Andaç ellerimi tutmaya devam ederken yüzüme doğru hafifçe yaklaştı ve gülümsedi. Onun yeşil gözlerine baktıkça Aytaç'ı hatırladım ama Aytaç'ı göremedim. Aytaç'ı kimsede göremezdim. "Ayperi'yi en çok benim kucağıma vereceksin değil mi?" diye fısıldadı. "Söz bak istediğin fiyata anlaşırız."

Gülerken omuzlarım sarsılmaya başladığında Kamer, Andaç'ın ensesinden tuttuğu gibi onu geriye doğru çekip, "Bilin bakalım kim ticari işlere adım atmış?" diye sordu. Ardından Andaç'ın gözlerinin içine baktı. "Tamam Ayperi'yi seveceksin."

"Allah razı olsun."

"Ne demek."

Gülüşmeler başladığında Kamer, Andaç'ın saçlarını karıştırdı. Zeynepler ayaklanırken Şebnem, "Ben birkaç saat daha buradayım," dedi. "Sonra bakarız."

Çetin devam etti. "Tamam ben de işleri halledeyim, bir eksik ya da istek olursa arayın."

Kamer usulca kafasını salladı. Alper en köşeden ve uzaktan soluma doğru geldiğinde elimi sıkıca tuttu. Yüzümü ona çevirdim. Gözlerime güvenle, derin bir hisle baktı. "Burada duygularımı çok yoğun söyleyemedim ama çok mutluyum, abla. Ayperi'ye çok iyi bir dayı olacağım emin olabilirsin. Seni çok seviyorum." Sonra ellerimden öptü gözlerini kapatırken.

"Buna hiç şüphem yok," diye gülümsedim ve bir elimi güzel, tertemiz yüzüne götürerek okşadım. "Ben de seni çok seviyorum, canımın içi."

Gülümsedi, ona ait bir gülümsemeyle. "Şirin'in de çok selamı var ve tebriklerini iletti. Müsait olduğun zaman gelmek istiyor."

"Tabii ki," dedim sakince. "Gelsin. Çok teşekkürlerimi ilet ona da."

"İletirim," dedi kafasını sallarken. "Neyse biz çok bunaltmayalım seni."

Bir şey diyemedim ve elimi yüzünden indirdim. Zeynep bana öpücük atarken sırıttım ve ben de ona öpücük attım. Az sonra odada sadece ben, Şebnem ve Kamer kalmıştık. Kamer montunu sırtına geçirerek, "Ben biraz hava alayım," dedi. "Sen buradasın değil mi Şebnem?"

"Tabii buradayım," dedi. "Merak etme."

Kamer olumlu yanıt sonrası montunu üzerine giydi ve bana bakıp, "Gelirim birazdan," dedi. "Sakın ayaklanma."

"Bu halde ayağa kalmak pek doğru olmaz," dedim. "Sen de çok üşütme dışarıda."

"Olur," diyerek sakince odadan çıktı.

Şebnem koltuğu yatağımın kenarına çekerek oturdu ve derin bir nefes alıp verip yüzüme baktı. Öylece baktı. Bir şey diyemedim ve ben de ona baktım. Sonra birbirimize bakıp gülümsedik. "İnanmak güç geliyor bazen," dedi Şebnem. "Bu odada ve kucağında senin bebeğin. Her şey çok gerçek ama sanki değil gibi de."

"Aynı duyguları paylaşıyoruz," dedim. "Her şey çok gerçek ama değil gibi de."

"Sanırım yaşadığımız onca şeyden sonra bunları yaşamak rüyadaymış gibi hissettiriyor."

Sözlerinin doğruluğu yüzüme sakince esen rüzgâr gibiydi. "Sanırım öyle," diye kabullendim. "Onca şeyden sonra bunları yaşamak hem güzel hem de acı veriyor."

"Acı yok artık," dedi Şebnem. "Acı hep var ama yok."

Gözlerimin kenarına sığınmış bir nemle gülümsedim. Şebnem de aynı şekildeydi. "Merak etme, ben hep yanınızda olacağım. Andaç'ın da Zeynep'in de..."

"Andaç," diye iç geçirdim. "Büyüdü ama hâlâ çocuk."

"Beni bir ablası olarak görüyor ve ben onun ellerini bırakmayacağım, Aymira. Aranıza çok sonradan katılsam bile yerim var yanınızda, hep oldu. Hep de olacak."

"Hep olacak," dedim sakince. "Bizim aramızda bize, hep yer olacak."

Güldü. "Eh tabii bir de minnoş biri katıldı, pamuk gibi."

"Ya..."

"O kadar güzel ki," dedi Şebnem hayranlıkla. "Ben bile delicesine hissediyorum, seni düşünemiyorum."

"Bambaşkaymış," dedim derin bir nefes alıp vererek. "Kucağıma alana kadar bunun beni bu denli sarsacağını bilemezdim. Bambaşka bir hismiş."

"Çok mutlu olalım, güzelim benim," dedi içimi ısıtan o kardeş, candan bakışlarıyla. "Ayperi'miz bize iyi gelecek."

"Şimdiden etkisini hissediyorum." Sabırsızca iç çektim. "Keşke getirseler de azıcık daha sevsem."

"Dur daha," diye güldü. "Birazcık ayrı kalın zaten daha çok vaktiniz olacak."

"Öyle de..."

"Bence sen biraz uyu," dedi. "Biraz dinlen. Çok konuştun bak vücudun halsiz düşecek."

"İyiyim ben," diyerek mırıldandım. Şebnem oturduğu yerden kalktı ve yatağımın başlığını usulca arkaya doğru yatırarak yastığımı düzeltti. Ardından da üzerimdeki beyaz pikeyi düzeltti. "Biraz dinlenmelisin."

Sessiz kaldım ama şimdiden kızımı özlemiştim.

Ertesi gün eve geldik fakat bir kişi fazlaydık. Kapının dışındaydık ve yanımızda Zeynep vardı. İçeride de diğerleri tabii. Kamer, Ayperi'yi tüm soğuktan korurken az sonra Alper kapıyı açtı. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk koçum," diyerek içeri girdi Kamer. Ben de hemen yanlarındaydım ama Zeynep kolumdan tutuyordu. Daha iyi hissediyordum kendimi fakat onlar buna pek inanmıyordu. İçeri girdikten sonra Alper hemen kapıyı kapattı. Ev sıcacıktı ve yemek kokuyordu. Şebnem'in sesini ve tencerelerin çıkardığı o tatlı telaşın ritmini duymak beni eşsiz bir huzura sürüklemişti.

Kamer ile odamıza doğru ilerledik. Zeynep önümüze geçip kapıyı açtığında gözlerimin gördüğü şey beni fazlasıyla duygulandırmıştı. Minik bir karşılama konsepti hazırlamışlardı. Birkaç balon, perdeye asılı kelebekler ve daha küçük, tatlı şeyler. Zeynep, "Mutlu olun istedik," diye açıklama yaptı.

Ona mahcubiyetle baktım. "Çok mutlu oldum, çok teşekkür ederim."

"Ne demek. Ayperi'nin odasında da bir şey var ama onu akşam görün olur mu? Bu fikir ayrıca Kamer abimin fikriydi."

Kaşlarımı çatarak Kamer'e baktım. Kamer bilerek umursamadı ve beşiğe doğru yaklaşarak Ayperi'yi nazikçe yerine bıraktı. O kadar nazik, o kadar kırılgandı ki sanki ufacık bir çizikten korkuyordu. Üzerimdeki montu çıkarıp yatağın üzerine bıraktım ve ağır adımlarla beşiğin başına yürüdüm. Ağrılarım elbette yok değildi ama ayakta durabiliyordum ve düne göre çok daha toparlanmış hissediyordum. Beşiğin başında durarak gülümsedim ve kızıma baktım. Uyuyordu. Hep uyuyordu. Minik ellerine giydirdiğimiz eldivenlere dokundum. "Canım benim," diye fısıldadım. "Gözüm, içim, biriciğim."

Zeynep de yanıma geldi. "Çok tatlı ya, o kadar tatlı ki."

Gülümsedim. Kamer derin bir nefes alıp verdi ve üzerindeki montu çıkardı. "Sen biraz uzan," dedi bana. "Niye hemen ayaklandın zaten, güzelim?"

"Kamer dünden beri yataktayım," dedim sakince. "İyiyim ben cidden."

"Olsun biraz uyumalısın."

"Hiç uykum yok."

Zeynep, Kamer'e destek oldu. "Haklı. Yıkadık çarşafları zaten, yumuş yumuş yatarsın."

Hayretle Zeynep'e baktım. "Ne ara yaptınız bu kadar şeyi aklım almıyor."

"Severek yaptık."

"Teşekkür ederim, sürekli mahcup oluyorum."

"Asla," diye çattı kaşlarını. "Ne mahcubiyeti?"

Omzuna dokunup kafamı usulca aşağı yukarı salladım. Alper kapıda belirdi. "Sofra hazır ama abla seninkini ayrı hazırladık."

"Ben de sizinle yiyeyim," dedim sakince. "Gerek yoktu."

"Şebnem abla öyle yaptı," dedi Alper omzunu silkerek. "Sandalyede oturamazsın hemen."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Peki öyle olsun."

Zeynep, "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen ama," diye mırıldandı. Gözlerimi kapatıp açtığımda usulca yatağımın başına oturdum. Beşik hemen önümdeydi. Kamer sakince beşiğin başında dikildi ve Ayperi'ye baktı. Gülümsedi. O gülümseyince ben de gülümsedim. "Daha çok bakacaksın," dedim. "Hadi git ve yemeğini ye."

"Ben burada kalayım, sana yemeğini yediririm."

"Kamer ama bebek olan ben değilim ki."

"Bebek gibisin sen de."

"Ya tabii," diye iç geçirdim sessizce. "Hadi güzelce doyur karnını. Ayperi uyanırsa ben buradayım zaten."

Kamer pek ayrılmak istemese de bunu yaptı. Odadan çıktı. Az sonra Şebnem de yemeğimi tepside getirdi. Ona teşekkür ettim. Odanın kapısı açıktı ve tüm sesleri duyabiliyordum. Tabii biraz daha sessiz konuşuyorlardı Ayperi uyanmasın diye ama öyle bir bebekti ki uykusu çok ağırdı. Sürekli uyuyor, sürekli uykuyu istiyordu.

Yemeğimi yedikten sonra Ayperi'nin de karnını doyurdum ve onu tekrar uyutup içeri geçtim. Kapı açıktı ve onu rahatlıkla duyabiliyorduk. Oturma odasındaydık. Daha sessizdik ama bir aradaydık. Alper telefonuyla uğraşıyordu. Andaç ve Zeynep de kendi aralarında muhabbet ediyordu. Biz de çayımızı yudumluyorduk. Daha doğrusu ben pek çay içmiyordum. Doğum sonrası doktorun verdiği tavsiyelere uyuyordum.

Andaç, az sonra Alper'e laf attı. "Şş! Şirin yengemiz kızmasın bak."

Alper gözlerini telefonundan uzaklaştırdı ve Andaç'a baktı. "Niye kızacak ki?"

"Sena diyorum hani," diye göz kırptı. "Şu belalı Sena."

Yüzümde tuhaf bir imayla Alper'in yüzüne baktığımda bundan hiç hoşlanmadığını gözlerini devirerek belli etti. "Kim ki bu Sena?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

Alper, "Boş ver," dedi.

Andaç ise, "Alper'e âşık," dedi. "Sayısal öğrencisi ve bizim sınıfta. Alper'i bizim yanımızda gördü, eh tabii o ara tutuldu bizimkine. Benden numarasını falan istedi."

"Ve sen de verdin," diye homurdandı Alper.

"Oğlum ben nereden bileyim böyle olacağını."

"Abiciğim kız benden hoşlanmış, o yüzden istemiş numaramı sen de bilerek vermişsin. Ayıp ya!"

"Kardeşim bilerek verdim ama kız derslerle alakalı diye söyledi. Samimiyetime inan falan filan... Hem engelledin işte."

"Engelledik de ne oldu?" diye sordu Alper homurdanarak. "Beni her gördüğünde bir tuhaf hareketler içerisine giriyor. Bir dikkat çekme çabaları, sanki ona bakıyorum da ben?"

Zeynep memnuniyetsizce tısladı. "Ay ne uyuz kız ya. Sevgilin olduğunu bildiği halde yazıyor resmen."

"Ben de bunu sevmiyorum zaten," dedi Alper, Zeynep'in yüzüne bakarken. "Kız arkadaşım olduğunu biliyor ama hâlâ abuk sabuk hareketler. Hiç benlik değil böyle şeyler, sıktı yani bu."

"Kardeşim şimdi sen de bakılmayacak gibi değilsin anasını satayım," dedi Andaç gülerek. "Şu bebeksi yüze ben bile düşerim... Şaka şaka." Öksürdü. "Şirin ablamız dünya ahiret bizim yengemizdir. Senalar kötü, Senalar zalım."

"Peki Şirin'in haberi var mı bu durumdan?" diye sordum sakince.

"Yok," dedi Alper. "Gerek de görmedim. Durduk yere huzursuzlanmasın. Hem ben Sena mıdır nedir o kızı hiç umursamıyorum, yok sayıyorum."

"Zaten Şirin'in haberi olsa ne tepki verir ki?" diye dudaklarını sarkıttı Zeynep. "Bence pek sorun etmez gibi. Yani sana güvendiği için. Bir de sakin bir kıza benziyor."

"Öyledir," diye gülümsedi Alper. "Çok sakindir. Gerek yok ama bunu bilmesine."

"Sen öyle diyorsan."

O sırada Andaç gözlerini kısarak Zeynep'e baktı. "Peki böyle bir durum benim başıma gelse ne olur? Yani bana biri yazsa falan sen de bunu bilsen ne yapardın Zeynep'im?"

"Valla ben sana güveniyorum, o kıza vereceğin cevabı da biliyorum ama kız beni bile bile sana yazmaya devam ederse haşlarım yani o kızı. Bayağı haşlarım."

Çetin güldü. "Hele bizim kediye bak hele."

"Ama cidden öyle abi."

"Tamam güzelim, sen haşlarsın ben inandım."

Zeynep gülmeye başladığında Andaç, devam etti: "Bu arada yapmadığı şey değil ha! Bir kızı haşlamıştı, geçen yaz bana İnstagramdan mesaj attığı için. Zeynep'i biliyordu ama yine de yazdı. Okuldan alt sınıflardan biri."

"Hatırlatma şu kızı," dedi Zeynep sinirlenerek. "Hayatımda gördüğüm en sünepe şeydi. Durmadan mesaj atıyordu. Bu da bir yerde taciz oluyor zaten. Engellesen bile yeni hesapla geliyordu, ruh hastası. Sonra ben okula gittim buldum kızı..."

Devamını Andaç getirdi. "Tuttu kızın telefonunu çöpe attı."

Ağzım açık kaldığında Zeynep hemen düzeltti. "Merak etmeyin kâğıt atıklarının olduğu bir çöptü. Telefonunun sadece kabı hasar gördü."

Çetin göz kırparak ayağını salladı. "İşte böyle de insaflıdır."

"Öyleyimdir tabii," diye gülümsedi Zeynep.

Kamer çayından bir yudum aldıktan sonra gözlerini kısarak bizimkilere baktı. "Siz onu bunu boş verin de dersler nasıl gidiyor?"

"Ben daha istediğim seviyeye gelemedim," dedi Alper. "Ama sınava kadar halledeceğim."

"Yalan ya," diye güldü Andaç. "Hayvan gibi iyi geliyor netleri."

"Benim için yeterli değil," dedi Alper. "Ankara hukuk istiyorum ben. Oraya girmek de kolay değil ama çocukluğumdan beri hayalim."

Ona gururla baktım.

Zeynep, "Bence sen kazanırsın," dedi. "Hatta avukatlıkla kalmaz savcılığa kadar gidersin net."

"Avukat olmayı hep istedim, kafamdaki hedef buydu ama savcılığı da düşünüyorum. Yemeden içmeden eşek gibi çalışmam lazım."

"Şu kadar azimli olsam yeter anasını satayım," dedi Andaç kafasını sallarken.

Alper gülümsedi. "Kardeşim sen de fena değilsin yani abartma, zehir gibi sayısal zekâ var. Düzenli ders çalıştığında netlerine ne kadar iyi yansıdığını görüyoruz. Sene sonuna kadar oho... Olacak olacak bak gör."

"Aşırı gaza geldim eyvallah lan, Alper."

"Ne demek."

"Sen ne istiyordun ki?" diye sordu Şebnem gözlerini kısarak. "Mühendislik diye biliyorum ama."

"Aynen yenge," dedi Andaç olumlu yanıt verirken. "Ben de bir Gazi Üniversitesi elektrik-elektronik için çalışıyorum ama bakalım... Olacak ya inanıyorum. Olmazsa abilerimin yanında tamirciliğe falan girerim."

"Ne tamirciliği lan?" diye kızdı Kamer. "Gidin paşa paşa okuyun okulunuzu. Biz siz iyi yerlere gelin diye uğraşıyoruz, gururlanıyoruz. İkinci bir plan yok. Kazanacaksın oğlum o okulu, kaçışın yok!"

Andaç biraz şaşkın biraz ürkek bakarken Kamer'in sert gibi görünen ama olmayan tavrına gülümsedim. Sessizlik onu konuşmaya ittiğinde usulca mırıldandı: "Tamam, çok sert çıkıştım galiba ama..."

"Estağfurullah abi."

"Oğlum bana söylettirme işte," dedi. "Okuyacaksınız bak göreceğim ben sizi."

"Tamam abi okuyacağız," diye karşılık verdi Andaç.

Kamer bu sözlerin aynısını Aytaç'a da söylemişti. Onun, bu çocuklardan istediği tek şey iyi yerlere gelmeleri ve kendilerini kimseye muhtaç etmemeleriydi. Hep bunun için uğraşmış, sürekli onlardan bunu istemişti. Aytaç bunu başaramamıştı çünkü artık yoktu. Bu büyük yaranın verdiği hüzün devam ederken Kamer bunun acısıyla yüzleşmişken diğerlerinden de aynısını almak istemiyordu. O, bu hayattan istediği şeylerin hepsini alamamıştı hepimiz gibi ama alacağı şeyleri de görmek istiyordu.

"Peki sen Zeynep?" diye sordu Şebnem devam ederken. "Diş hekimliği okumak istediğini biliyorum ama."

"Öyle ama," diye duraksadı Zeynep. "Sıralaması çok yüksek. Biliyorum eşek gibi çalışırsam yapabilirim ve netlerim kötü de değil ama yeterli de sayılmaz. O olmazsa belki mimarlık denerim. Bakalım alternatifim var."

"Hepiniz Ankara'da okumak istiyorsunuz ama değil mi?"

"Valla ben öyle," dedi Andaç omzunu silkerek. "Zeynep de. Biz sizi bırakıp bir yere gitmeyiz. Hem Ankara benim taşım, toprağım bırakıp gidemem öyle."

Alper, "Ben de öyle," dedi. "Ablam var burada, Şirin'le de konuştuk. O da Ankara istiyor. Tabii hayat neler getirir bilemeyiz ama bir haritamızın olması işimizi kolaylaştırır."

"Bu çocuk okur," diye göz kırptı Andaç, Alper'e. "Oku da büyük insan ol koçum benim!"

"Beraber beraber," diye güldü Alper sakince.

Küçük bir hareketliliğin ardından ayaklandım. "Ben bir Ayperi'ye bakayım."

Onları arkamda bırakıp odamıza geçtim. Işıkları yakmadım çünkü penceremizden içeri sızan bir ay bir de sokak lambasının ışığı vardı. Sessizce beşiğin başına gittim. Uyuyordu. Ona baktıkça ağzımda bir pamuk şeker, üzerimde masalsı bir elbise ve kendimi çiçek tarlasında geziyormuş gibi hissediyordum. Bana huzur veriyordu. O kadar minikti ki ellerine dokundukça ellerimde dağılacağını sanıyordum. Nefes alışverişlerini dinledim. Çok sık ama çok güzel nefes alıyordu. *Bebeğim benim.*

Onu daha fazla rahatsız etmeden odamızdan çıktım ve kapıyı yine aralık bırakıp bizimkilerin yanına gittim. "Uyuyor mu hâlâ?" diye sordu Kamer.

"Evet," diye güldüm. "Amma uykucu çıktı."

Şebnem gülerek, "O zaman gece işiniz var onunla," dedi.

"O kadarını tahmin edebiliyorum," diye kabullendim. "Uykusuz kalacağız artık bir süre ne yapalım."

"Ben hallederim," dedi Kamer beni kolunun altına çekerken. Ardından şakağıma büyük bir öpücük bıraktı. "Sen uyu rahat rahat."

"Rabbim nasip et," dedi Andaç bize bakarken.

Çetin ayağının ucuyla Andaç'ın ayağına vurdu. "Şş. Zeynep'e diplomasız koca almam haberin olsun."

Gülmeye başladık ama hepimiz sessizdik. Andaç bunu duyunca iyice şevke geldi ve gözleri parladı. "Abi senin istediğin diploma olsun, kitaplardan başımı kaldırırsam şerefsizim."

"Tamam o kadar da değil."

"Zeynep'i öyle çok seviyorum işte."

"Utandırma ya," diye kafasını salladı Zeynep.

"Salaklar," dedi Çetin gülerek. "Tam birbirinize göresiniz siz işte."

Gülümsemeler ortamı ısıtmaya başladığında Zeynep'in gözleri dışarıya döndü ve ayaklandı. "Bak yine kar yağmaya başladı. Hadi çıkıp oynayalım."

"Zeynep geç oldu abisi biz bence kalkalım," dedi Çetin.

Kamer, "Kalın oğlum burada," dediğinde Çetin, "Yok kardeşim gidelim," dedi. "Sonra yine geliriz. Siz de dinlenin."

"Ya ama biraz oynasaydık," dedi Zeynep büyük bir istekle.

Çetin ayaklanınca diğerleri de hareketlendi. "Yarın yaparız bir şeyler. Yorgunuz hepimiz, sizin de erkenden dersleriniz var. Kızım kar hemen bitecek değil ya."

"İyi neyse," dedi Zeynep çok da bozuntuya vermezken. Etraftaki eşyalarını toplamaya başladılar. Ayperi'yi uyandırmamaya özen göstererek kapıya ilerledik. Alper bana sarılarak, "Ben yine geleceğim," dedi. "Merak etme."

"Sen kendine dikkat et."

"Ediyorum. Sen de et."

Kafamı salladım gülümserken. Hepsiyle sarıldım ve vedalaştık. Yarın Şebnem yine gelecekti zaten. Zeynepler de ders çıkışı uğrayacaktı. Bu bir süre böyle devam edecekti. Beni yalnız bırakmak istemiyorlardı. Yanımda olmak ve bana yardım etmek istiyorlardı.

Kamer kapıyı kapattığında içeriden ağlama sesleri duydum. "Aha uyandı!" diye irkildim ve hızlı adımlarla odamıza gittim. Kamer peşimden geldi. Işıkları yaktı. Beşiğe doğru eğilerek onu kucakladım. Ağlıyordu. Gözleri kapalı bir şekilde ağlıyordu. Gözlerini çok açmıyordu zaten. Kucağımda onu pışpışlamaya başladım. "Şş. Anneciğim buradayım, buradayım ben..."

Kamer hemen yanımda durduğunda Ayperi'nin elinden düşmek üzere olan eldivenleri çıkardı ve yumuk yumuk parmaklarını öptü. Ayperi ağlıyor, Kamer onun parmaklarını öpüyordu. Ben de Ayperi'yi kucağımda sallayarak susturmaya çalışıyordum. Kamer art arda onun minicik ellerine öpücükler bırakırken Ayperi'nin ağlamaları azaldı. Şaşkınlıkla bebeğimizin çehresine baktım onun kafasını tutarken. "Susuyor," diye fısıldadım hayretle.

Kamer gözlerini yüzüne sabitlerken, "O zaman ben hep bu taktikten devam ediyorum," diyerek ellerini öpmeye devam etti. Gülümsedim. Bir yandan kucağımda onu salladım bir yandan Kamer'in öpücüklerine baktım.

Bir süre bu böyle ilerledi. Gece boyunca çok kez uyanacağımızı biliyordum ama o buna değerdi.

Ayperi'yi beşiğine bıraktıktan sonra ben mutfağa gittim etrafta kalanları toplamak için Kamer de yatsı namazını kılmaya.

Yarım saat kadar yavaş hareketlerle etrafı topladıktan sonra ışıkları ve perdeleri kapatarak odamıza yürüdüm fakat Kamer buna müsaade etmeden elimden tuttu ve Ayperi'nin odasının kapısını açtı. "Işıkları yakacağım birazdan."

"Heyecanlanıyorum ama," diye gülümsedim.

"Olsun o kadar da."

İçimde tatlı bir heyecanla içeri girdiğimizde ışıkları yaktı. Gözlerim bir anda gri ve kızılın rengine maruz kaldı. Yüzümde farklı bir tat oluştu. Kamer kafasını kaldırdığında ben de kafamı kaldırdım ve yukarı baktım. Tam yukarıda, tavanda bir güzellik vardı.

Yarımdan bütüne uzanan bir ayın hikâyesi: Ayın evreleri. Her evrede biraz daha kızıllaşan bir ay.

Kalp atışlarım hızlandığında kendimi odanın ortasına ilerlerken buldum. Gözlerim daha iri hale geldiğinde göğüs kafesimin boşluklarına yayılan o hissin tarifini veremezdim. Grinin giderek kızıla dönüşmesi, ayın kendini tamamlamasının hikâyesiydi bu. O kadar güzel görünüyordu ki büyülenmiştim âdeta. "Kamer bu çok ama çok güzel," diye mırıldandım ağır ağır.

Yanıma yaklaştı ve derin bir nefes alıp vererek kollarını belime sardı. Beni kendine çevirdi. "Sen ve kızımız için. Aslında bu üçümüze ait bir masal."

Gözlerimin içindeki ışık gözlerine yansıdığında ellerimle güzel yüzünü kavradım. Her bakışımda âşık oluyordum ona. Her gün biraz daha fazla, biraz daha fazla... Bunun bir sonunun olmadığını bilmek bir delilikti farkındaydım, bu kadar çok sevmek bir delilikti ama ben sevdim işte, ben deli olmayı da delirtmeyi de, delirmeyi de çok sevdim.

"Biraz geç kaldım," diye kızdım kendime. "Doğum gününü kendi adıma güzelce kutlayamadım, sana bir hediye bile veremedim..."

Derhal beni bu düşüncelerin ötesine itmek isteyerek kaşlarını çattı. "Hayır. Hayır sakın böyle söyleme. Sen bana dünyanın en güzel hediyesini verdin: Kızımızı. Ayperi doğdu. Kızımız babasının doğduğu güne on beş dakika kala doğdu. Bundan daha güzel bir hediye olabilir mi?" Gözlerim doldu. O ise bunu bilerek devam etti. *"Bundan sonra tüm doğum günlerimi seveceğim."*

"Kamer..."

"İnan bana, bana bundan daha güzel bir hediye veremezdin," diye tutundu parmakları belimin çukuruna.

"Seni çok seviyorum," dedim hasretle. "Seni o kadar çok seviyorum ki şu gözlerine bakarken titreyen içimin nedenini sorsalar sen derim."

"Sana öyle çok âşığım ki," diye karşılık verdi sessizce. Kara gözleri, güzel çenesi, kalemle çizildiğine inandığım dudaklarıyla önce gözlerimi sonra da ruhumu doyuruyordu. Kalbimi doyuran ise sözleriydi, gözleriyle eşitlediği cümleleri. "Şu gözlerine bakarken giden içimi sorsalar sen derim."

Gülümsedim. O da gülümsedi.

"İyi ki doğdun," dedim sakince soluklanıp kafamı sağa doğru yatırdığımda. "O kadar iyi ki doğdun ki, o kadar iyi ki doğdun ki sen; bir insanın hayatımdaki varlığına ancak böyle şükredebilirim." Yüzünden öpüp geri çekildim. "Tüm doğum günlerinde yanında olacağım."

"Söz mü?" diye sordu bana.

"Söz," diye cevap verdim.

"Tamam," dedi gülümsediğinde. "Bundan sonra tüm doğum günlerimi kutlayacağım."

"Söz mü?"

"Söz."

Birbiri için verilen sözler de sevdanın başka dildeki tanımıydı. Bu basit bir söz değildi, bu geçmişe düğüm geleceğe kulaç atmaktı.

Sakinlik, sessizlik, sıcaklık ve sevgi. Olması gereken her şey olması gerektiği yerdeydi. Uzun zamandır muhtaç olduğumuz her şey bizimleydi. Kamer alnını alnıma yasladığında kollarımı boynuna sardım. Gözlerimi kapattım. Kalbimden kalbine uzanan bir köprüymüş meğer damarımdan akan kan, ikimizinki de bu kadar hızlı dolaşırken anladım.

"İyi ki yanımdasın," diye fısıldadı sıcak nefesi tenimde bir imza bıraktığında.

Onu tekrar ettim. "İyi ki yanımdasın."

Kafasını sağa doğru yatırdığında dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İçim çekildi. İçim gitti ona, içine çekildim. Gözlerimi daha sıkı yumduğumda ağzımı araladım ve öpücüğüne karşılık verdim. Kamer belimin çukuruna oturttuğu parmaklarını yerinde iyice sabitlerken boynundaki kollarımı çektim ve parmaklarımı ensesine götürdüm. Saçlarının uçlarını severken onu öpmeye devam ettim. Her geçen saniye beni daha büyük bir istek, arzuyla öpmeye başladı. Başımın dönmesi, karnıma saplanan ağrı beni ilk günlerimize götürmüştü ama ne fark ediyordu ki? Onunla olduğum her an ilk günümüzdeymişiz gibi heyecanlanıyor, kalbim hep en başa sarıyordu daha büyük hislerle kaldığı yerden başlarken. "Seni öyle çok özledim ki," dedi Kamer dudaklarını dudaklarımdan ayırıp nefes nefese kaldığında. "Seni öyle çok..." Devam etmedi ve tekrar dudaklarımdan öptü. Bu ona yetecek gibi durmadığında dudaklarını çeneme bastırdı, öptü. Ellerini bedenimin kıvrımlarında gezdirmeye başladı. Beni bir ateşe doğru sürüklüyordu ve bunun farkındaydı. Onunla yanmayı seviyordum, onunla ateş olmayı özlemiştim. Kamer derinden gelen bir inlemeyle boynuma yöneldi bu kez. Dudaklarımı ısırdım. Onu kendime çekmek, kalbimin içine sokmak istedim. Boynuma nazik ama tutkulu öpücükler bıraktı. Bir kıvılcım attığı yerden koca bir yangınla ayrıldı.

"Kamer?" diye fısıldadım susuz kalmış bir çöl yolcusu gibi.

"Hım?" dedi ağzının içinden belli belirsiz bir şekilde. Beni duymuyor, benimle konuşmak istemiyordu. Saçlarımı kafamdan arkaya iterek kapalı gözlerimle saf saf sırıttım. "Yok bir şey."

Gülümsediğini hissettim. Boynumdaki dudaklarının sıcaklığı içimden akıp giden bir şeylere sebebiyet verdi. Ağzımı araladığımda ellerimle yüzünü kavradım ve yüzüme çevirerek dudaklarına kavuştum. Ben de onu öptüm. Daha istekli, daha tutkulu. Nefes seslerimiz birbirine karışırken Kamer, "Oturma odasına mı geçsek?" diye sordu.

Dudaklarım kıvrıldı. "Oraya kadar sabredebilir miyiz?"

"Deneriz."

"Olur," dediğimde beni önüne aldı ve belimi bir an olsun bırakmadan kapıya doğru ilerledi. İlerledik. Ellerimi saçlarına götürdüm. Karıştırdım. Ondan ayrılırsam düşeceğimi sandım, ondan uzaklaşırsam gideceğimi sandım. Kamer bir yerlere çarpmayayım diye sırtımı güvene aldığında oturma odasına geçtik. Işıkları yakmadı. Yeterince ışık vardı. Nihayetinde oturma odasının orta yerine geldiğimizde duraksadık ve ellerimi çabucak gömleğinin düğmelerine götürdüm. Hızlı hızlı düğmelerini çıkarmaya başladım. Gömleğini üzerinden çıkardığımda kavrulmuş teniyle kalp atışlarımı bana düşman etti. Dudaklarımı bu sefer ondan uzağa iten ben oldum. Boynuna öpücükler bıraktım. İkimizin de alev alev yandığını parmak uçlarıma kadar yandığımdan biliyordum. "Aymira," diye fısıldadı Kamer bir şey söylemekten ziyade yalnızca adımı telaffuz etmek ister gibi.

"Hım?"

"Yok bir şey," diye gülümsedi. Gülümsedim.

Darmadağın saçlarımla, soluk soluğa kalmış halimizle birbirimizi kavuşuyorduk ta ki Ayperi'nin ağlama sesini işitene kadar.

Kendimi hızla geri çektiğimde, "Ay uyandı yine," diye irkildim.

Kamer hayalleri suya düşmüş bir bakışla, "Kızım sırası mı ya?" diye hayıflandı. "Az daha uyusaydın ne olurdu sanki."

Onu arkamda bırakarak koşar adımlarla odamıza gittim ve Ayperi'yi tekrar kucağıma alarak salladım. Ağlıyordu. Kollarını sağa sola sallayarak ağlıyordu. Kafasını tutarak onu usulca sallamaya ve onunla sallanmaya başladım. "Oy oy oy..."

O sırada Kamer içeri girdi ve Ayperi'nin başında dikildi. "Bak sana sinirliyim ama bu sefer affettim."

Kaşlarımı çattım. "Ya ağlıyor şimdi sırası mı?"

"Tamam sen bana ver," diye açtı kollarını Kamer. "Ben uyutacağım bu kez."

İtiraz etmedim ve onu Kamer'in kollarına bıraktım. Kamer, Ayperi'yi güzelce kuvvetli kollarına hapsetti fakat o da en az kızımız kadar savunmasız duruyordu. Ayperi ağladıkça Kamer gülümsüyor ve onu yavaş yavaş sallıyordu. "Babası buradaymış, babasının kucağındaymış Ayperi... Ayperi çok güzel bir kızmış, prensesmiş... Miş miş miş."

"Hey Allah'ım," diye güldüm.

"Bak annen sana nispet yaparak gülüyor duydun mu?" diye konuştu Kamer. "İleride unutma sakın bunları. Sen unutursan ben sana hatırlatırım."

"Delirdin he."

"Delirdim ama nasıl güzel bir delilik!"

Sırıttım ve Ayperi'yi susturmaya kaldığımız yerden devam ettik. Uzun uğraşlar sonucunda Ayperi'yi susturduğumuzda geceliklerimizi giydik ve yatağımızı açtık. "Acaba gece kaç kez uyanacağız?"

"Bilmiyorum," dedi Kamer gülerek. "Heyecanlıyım."

Güldüm. "Sahi mi?"

"Hım."

"Umarım hemen sıkılmazsın."

"Bunu sonsuza kadar yaşayabilirim."

"Bir gün büyüyecek ama."

"Biliyorum, biz de sonsuza kadar sürecek gecelere doğarız."

"Ay gibi mi?"

"Senin gibi."

"Adın gibi."

12. Bölüm

Satırlar ve Mürekkepler

Güzel kızım. Büyüyorsun. Bugün sen aramıza katılalı tam üç ay oldu. Zamanın bu kadar hızlı geçmesi beni üzüyor ama her geçen saniye gelişimine, büyümene tanık olmak bir anne için tarifi olmayan bir his. Daha iki gün öncesine kadar seni kucağıma aldığım o anı hatırlıyorum da sanki kayıp gidecektin ellerimden seni tutamamaktan korkmuştum. Seni kırmaktan ve incitmekten çekinmiştim. Baban da öyle. Koca adam ama seni kucağına aldığında oyuncak bir ayı gibi yumuşacık olmuştu. İlk zamanlar sürekli uyuyordun gerçi hâlâ uyuyorsun ama artık gülmeyi öğrendin. Dişlerin yok henüz ama sen gülünce dünyamız renkleniyor. Minicik ağzından çıkan o minik sesler ve kısılan gözlerinle bize nasıl iyi hissettirdiğini bilemezsin. O gün baban sana şarkılar söyledi, sen de ellerini ve kollarını sallayarak oynadın. Biliyorum farkında değilsin ama çok mutluydun. Zamanı saklama tanısım yok ama sık sık videolarını ve fotoğraflarını çekiyoruz. Şimdiden kocaman bir albümümüz oldu. Her sayfamız seninle dolu. Fotoğraflara sığdıramadığım hisleri de böyle yazıyorum işte. Büyüdüğün zaman kendini görmek istersen açıp okursun diye.

Çok yaramaz bir bebek değilsin, aksine o kadar sakinsin ki bizi hiç zorlamıyorsun. Biz geceleri çok uykusuz kalırız sanıyorduk ama sen bunu bize o şekilde yaşatmadın. Zaten baban kalkıyor genelde geceleri ve seni uyutmadan asla uyumuyor. Her an başında, her an gelip gidiyor sana bakıyor. Bir taktiği var hatta, sen ne zaman ağlarsan gelip minik ellerinden öpüyor işte o zaman susuyorsun. Sakinleşiyorsun. Baban sana çok iyi geliyor. Sana kendimden bahsetmek istemem güzel bebeğim çünkü beni yaşamanı istiyorum. Bu satırları ileride okuduğunda beni zaten yaşamış olacaksın. Baban çok iyi bilir kendimi anlatmadığımı çünkü o da söyler bir insanı tanımanın o insanı yaşamaktan geçtiğini.

Bu defter her geçen gün ömrünü yitiriyor. Artık daha az yazıyorum çünkü bazı şeylerin sonuna gitmekten korkuyorum, gitmek istemiyorum. Vedaları sevmiyorum. Biliyorum sadece bir defter ve ikincisine başlayabilirim ama hayır bir tanem başlayamam, bu sadece bir defter değil bu benim hislerim, bu benim kimseye anlatamadığım dilim. İlk sayfaları açıp okumaya korkuyorum çünkü acıdan, gözyaşından başka bir şey yok. Ayrılıktan başka satır yok. Değişmeyen tek şey babana duyduğum sevgi, ona karşı beslediğim sevda. Günü geldiğinde o ilk sayfaları okurken neler hissedeceğini, benimle neler konuşacağını merak ediyorum ve sabırsızlıkla bunu bekliyorum. Daha çok yolumuz var biliyorum ama zamanı saklayamam ki işte...

Akşam baban gelecek. İkimiz birlikte seni yıkayacağız. Geçen gün gözlerine köpük kaçtı diye öyle korktuk ki ne yapacağımızı bilemedik ama sen de seviyorsun suyu, içine girince hiç çıkmak istemiyorsun, minik kaplumbağam benim. Seninle daha iyi eğlenebilmek için biraz daha büyümeni bekliyoruz. Zamanın bu kadar hızlı aktığı bir dünyada senin büyümeni beklemek zor değil ama güzel. Seni çok seviyoruz. Seni hep seveceğiz.

15.23

Kalemi kâğıttan ayırdım ve doğrularak defterimin geri kalan sayfalarına baktım. Aşağı yukarı on sayfam kalmıştı. Hepsi için bir şey ayırmıştım. İkinci bir deftere geçme niyetim yoktu ve kendimi de ona göre ayarlamıştım. Oturduğum yerden kalktım ve defteri yatağımızın altına koydum. Sakladım.

Elim çekmeceme uzandığında Aytaç'ın bana verdiği kitabı gördüm, Vadideki Zambak'ı. Okumaya kıyamamış, korkmuştum ama sonunda okumuştum. Onu okumak Aytaç'la konuşmak gibiydi sanki. Bu yüzden ne zaman bu kitabın yüzüne baksam Aytaç'ın gözlerine bakıyormuşum gibi hissediyordum. Hatıralar ölü bir insanın ruhunu diri tutmaya yeterliydi. Her zaman... Buna inandım, hep de buna inanacağım.

İçimdeki ağırlıkla beraber çekmeceyi kapattım ve arkamı döndüm. Günden güne aldığım kiloları veriyordum ve aşağı yukarı beş kilo fazlam vardı. Pencerenin önüne giderek dışarı baktım. Şubat ayını devirmiştik ve bahara doğru gidiyorduk fakat hava çok soğuktu üstelik kar bizi bırakmamıştı. Bu sene yağdığı kadar hiç kar yağmamıştı. Evimizin etrafında pek fazla bir şey olmadığı için seyredecek sadece sakinlik vardı. Kurumuş dudaklarımı nemlendirdikten sonra Ayperi'nin sesiyle arkamı döndüm. Beşiğine ilerledim. Sırıtarak bana bakıyordu. "Anneciğim," diye eğildim üzerine doğru ve kucağıma aldım. Sürekli kucakta gezmek istiyordu ve bunu seviyordu. Kucağımda kendini huzurlu hissettiğinin farkındaydım. Yüzüne karşı bir şeyler söyledim ve bir takım hareketler

yaptım. Eğlenmeye başlayarak kollarını oynattı. Dudaklarımı ellerine götürdüm ve öptüm. "Seni yiyeyim mi? Hım, annen seni yesin mi?"

Beraber pencerenin önüne gittik. "Prensesim benim," diye fısıldadım tertemiz kokusunu içime çekerken. "Pamuğumsun sen benim, pamuğum."

Ayperi ona karşı olan bu sempatime hiçbir zaman kayıtsız kalmıyordu. Ya elini ya da ayağını sallıyordu. Hiç huysuz değildi. Yüzünü öpmeye başladığımda kapımız çaldı fakat kimin geldiğini bilmiyordum. Ayperi'yle beraber kapıya doğru ilerledim. Gözetleme deliğine baktığımda gelenlerin Alper ve Şirin olduğunu gördüm. Derin bir nefes alıp verdikten sonra kapıyı açarak gülümsedim. "Hoş geldiniz."

Alper, "Hoş bulduk abla," dedi ve Şirin'e yer verdi.

İçeriyi soğutmadan kapıyı kapattıktan sonra beraber oturma odasına geçtik. "Bir şeyler içer misiniz?"

"Yok teşekkür ederim," diye mırıldandı Şirin. Ardından gözleri Ayperi'yi buldu. "Geçen gün geldiğimde daha minikti şimdi de minik ama... Çok tatlı."

Alper yanıma gelip, "Biraz kucağıma alayım mı?" diye sordu.

Ses etmeden Ayperi'yi Alper'in kucağına verdim. O sırada da Şirin'in üzerindeki montu ve Alper'in koltuğun üzerine bıraktığı kabanını aldım. "Siz oturun ben bir şeyler getireyim size."

"Zahmet etme abla," dedi Alper.

"Oturun siz dedim!"

Onları Ayperi'yle baş başa bıraktıktan sonra montlarını asıp mutfağa geçtim. Dün akşam yaptığım revani tatlısından birer dilim tabakladım ve yanına da iki tane kurabiye koydum. Bir saat kadar önce demlediğim çayı da güzel fincanlara koyduktan sonra elimde tepsiyle içeri geçtim. Alper ve Şirin, yan yana oturmuş Ayperi'yi seviyorlardı. Şirin tüm sevecenliğiyle Ayperi'nin ellerini tutarken, "O kadar güzel ki," diye gülümsedi. "Hayatımda gördüğüm en tatlı bebek olabilir."

Gülümseyerek sehpanın üzerine tatlı tabaklarını ve çaylarını bıraktım. Şirin mahcubiyetle bana baktı. "Zahmet verdik ama."

"Böyle şeylerin zahmeti olmaz Şirin," dedim. "Lütfen rahat hisset kendini."

Alper, Ayperi'nin kafasından öptükten sonra bana verdi. Onu güzelce kucağıma aldım ve tam karşılarına geçtim. "Hadi çayınız soğumadan için," diye gülümsedim onlara gözlerimle önlerindeki bardakları işaret ederken.

Sonra Ayperi'ye döndüm. Kucağımda çok huzurlu görünüyordu.

Şirin tatlısından yerken, "Daha da güzelleşmişsin," dedi bana.

Kaşlarımı havalandırarak ona bakıp tebessüm ettim. "Teşekkür ederim."

"Abla Ayperi sana daha çok benziyor," diye ekledi Alper. "Gözleri hele aynı senin gözlerin."

Ayperi'nin gözlerine baktım. "İleride daha da belli olur ama öyle. Bir burnu Kamer'i andırıyor." Gülerek Alper ve Şirin'e baktım. "Kamer diyor ki; kendini mi doğurdun?"

Gülmeye başladılar. "Daha haklı bir tespit yok."

"Kız çocuğu ama doğal olarak bana daha çok benzeyecek."

"Belki ileride bir oğlunuz olur, bu sefer babasına benzer."

"Şimdilik düşünmüyoruz ama zaman ne gösterir bilemem," dedim. "Açıkçası Kamer de bir oğlumuz olsun istiyor ama erken daha bunun için. Önce bir Ayperi'yi büyütelim." İç çektim. "Tabii bir de okulum var."

"Ha!" dedi Alper irkilerek. "İstediğin notları çıkarttım, dosya haline de getirdim abla.

"Canımsın," dedim ona. "Sınavlarım yaklaşıyor, çalışmam gerek. İlk dönem pek çalışamadım ve bu haliyle notlarıma yansıdı."

"Zor olmuyor mu açık öğretim?" diye sordu Şirin sakince. "Bir de bebeğine bakıyorsun."

"Zor olmuyor diyemem, internetten ders videolarına bakıyorum böyle çıktılarla idare ediyorum, ders kitaplarım da var tabii. Kamer sağ olsun bu konuda yardımcı oluyor, ben ders çalışırken o da Ayperi'yle ilgileniyor. Açık öğretimi bilerek seçtim zaten böyle olacağını biliyordum ama pişman değilim." Kızımı öptüm. "Hem okuyorum hem de bebeğime bakıyorum."

"Çok gurur duyulası bir insansın," dedi Şirin gözlerini benden ayırmazken. "Bunu öylesine söylemiyorum cidden. Sana baktıkça her şeyi yapabilirmişim gibi geliyor."

"Yapabilirsin tabii ki," dedim sakince ve yumuşak bir dille. "Ben de daha bir şey başarmış sayılmam ama sana böyle şeyler hissettirmek çok gurur verdi bana."

Alper gözlerime baktı ama konuşmadı. Neler hissettiğini, neler söylemek istediğini biliyordum ama konuşmamayı tercih etti. "Sizin nasıl gidiyor dersler?" diye sordum.

"Fena sayılmaz," dedi Şirin. "Ben seneye mezun olacağım zaten liseden."

"Alper de bu sene mezun olacak," dedim. "Bakalım ondan sonrasına." Şirin gülümsemekle yetinirken kaşlarımı çattım. "Şirin şunu merak ediyorum. Alper bu sene üniversite sınavını kazansa ondan seni beklemesini ister misin? Aynı şeyi Andaç yapmıştı Zeynep için de o yüzden sordum. Tabii onlarınki biraz daha farklı."

Alper daha evvel davranarak, "Andaç ve Zeynep'in durumu başkaydı dediğin gibi," diye konuştu. "Onlar aynı evin içinde beraber çalışmak istediler. Bir de bu zamana kadar yedikleri içtikleri pek ayrı gitmemiş."

"Ben de onu söylemek istedim aslında," diye düzelttim.

Şirin birkaç saniyelik sessizliğin ardından çatalını tabağına bıraktı ve ellerini birleştirdi. "Alper'in hayatına ve kararlarına karışamam ama fikrimi söyleme hakkım var tabii, o da bunun farkında. Bu sene kazanırsa tabii ki okumasını isterim, hiçbir şekilde onun hayatını bekletme lüksüm yok. Zaten çok çalışıyor bunu bilerek nasıl ondan beni beklemesini isterim ki? O Ankara'yı kazansın ben de yanına gideceğim zaten."

Alper'in gülümseyerek Şirin'e baktığını gördüm. Aklıma geliverdi daha birkaç sene önce Şirin'i bana anlattığı anlar. O içi içine sığmayan halleri, utangaçlığı ve ilk adımı atmak için sarf ettiği emek. Şimdiye dönüp baktığımda hayallerinin elinden tuttuğunu görüyordum. Şirin'i bana anlatırken parlayan gözleri şimdi Şirin'e bakarken daha fazla parlıyordu.

Biraz daha sohbet ettikten sonra hava çok kararmadan evden ayrıldılar. Ben de Ayperi'yi uyuttum ve akşam yemeği için mutfağa geçtim. Biraz mercimek çorbası biraz da ıspanak pişirdim. Evde günüm o kadar sakin ve huzurlu geçiyordu ki kendimi emekli olduktan sonra iş hayatını bırakıp, güneye yerleşmiş bir öğretmen gibi hissediyordum.

Sofrayı hazırlamadan Alper'in getirdiği notlarla birlikte yatak odamız gittim. Ayperi gözümün önünde uyurken ben de biraz ders çalışabilirdim. Yatağın üzerine bıraktığım notlarla bir süre vakit geçirdikten sonra

karnımın acıktığını fark ettim. Kolumdaki saate baktım. "Epey de olmuş," diye çattım kaşlarımı. "Nerede kaldın Kamer?"

Ayaklanarak telefonumu elime aldım ve Kamer'i aradım. Telefonu kapalıydı. "Allah Allah," diyerek çektim kulağımdan ve pencerenin önüne yaklaştım. "Gelir herhalde birazdan." Şu sıralar işleri biraz yoğun olduğundan gecikebiliyordu ama aradığım zaman ona ulaşabiliyordum. İçimdeki bu yersiz kuruntuyu yok etmeye çalışarak soluklandım ve kızımın başında dikildim. Uyuyordu. Melekler gibi uyuyordu.

Onu burada bırakıp elimdeki telefonla oturma odasına geçtim. Hemen pencerenin önüne oturdum. Televizyonu açmadım yalnızca kafamı koltuğun başlığına yaslayarak dışarıya baktım, yolunu gözledim. Zamanın bu kadar yavaş aktığına uzun zamandır şahit olmamıştım. Onu bir kez daha aradım. Yine açmadı. İlk aramamın üzerinden neredeyse kırk dakika geçtikten sonra bir kez daha şansımı denedim. Açmadı. Üzerimdeki hırkaya sarılarak gözlerimi kapattığımda dışarıda bir araba sesi işittim. Kafamı hızla kaldırarak pencereye baktım. Kamer gelmişti, bu onun arabasıydı.

Apar topar oturduğum yerden kalkarken sabırsızca kapıyı açtım ve içeri girmesini bekledim. Arabadan elindeki iki ekmek ve birkaç oyuncakla indi. Gülümsemek istedim ama yapamadım yine de nihayet geldiği için derin bir nefes alabilmiştim. Benimle göz teması kurmadan soğuk kaldırımı ayağındaki botlarla aştı. "Kamer neredesin?" diye sordum telaşla. "Telefonun neden kapalı?"

"Şarjım bitmiş," dedi bana bakmadan. "Sen niye kapıda bekliyorsun, üşüteceksin içeri gir hadi."

Kaşlarımı çatarak içeri girdiğimde elini çabuk tutarak botlarını çıkardı ve içeri girip kapıyı kapattı. Elindeki ekmekleri kenara bırakırken gülerek "Yine dayanamadım oyuncak aldım bir de toka," dedi ve bu süreçte benimle göz teması kurmadı.

"Zaten bir sürü oyuncağı var," dedim. "Biraz daha büyüsün öyle alalım, yeterli."

"Görünce dayanamıyorum ki."

Çocuksu hissi ama kaçamak tavrına ters düşen şeyin peşinden gittim. İnatla yüzünü benden kaçırmasına kayıtsız kalamayarak elimi yüzüne götürdüm ve onu kendime çevirdim. Yüzü gözlerimin önüne serildiğinde, "Ne oldu sana?" diye sordum sol gözünün altındaki morluk ve kaşının üzerindeki dikiş izlerini gördüğümde. Bana cevap vermediğinde

üzerine titredim. "Kamer, bana cevap verir misin lütfen, ne oldu bu yüzüne?"

"Önemli bir şey değil," dedi sakince. "Dikiş attırdım kaşıma zaten."

"Hastanede miydin?"

"Evet."

"Allah'ım ya rabbim ya," diye çattım kaşlarımı yüzüm ekşirken. "Kim yaptı bunu o zaman sana?"

"Ufak bir tartışma yaşadık," dedi Kamer omzunu silkerek. Kara gözlerinde içimdeki endişeyi yatıştırmaya çalışan bir oğlan çocuğu vardı ama ben onun kandıracağı bir kız çocuğu değildim. Bu yolları artık aşmıştım, o da bunun farkındaydı.

"Ne demek ufak bir tartışma yaşadık, kiminle yaşadın?"

"Boş ver," diye geçiştirdiğinde ona sert sert baktım. "Bana cevap ver!"

Bundan hiç hoşlanmadı ve yüzünü ellerimden arasından çekerek üzerindeki montu çıkardı. "Lokantada," dedi. "Bir alacak verecek hesabı vardı. Şerefsiz parayı eksik verdi ve alttan alttan bizi bayağı çalıp çırpmış. Bir boklar döndüğünü anlamıştım ama neyse dedim. Bugün denk geldim. Herif bizi dolandırmaya kalktı resmen."

"Nasıl ya? Şu her zamanki iş yaptığınız Emrah Bey, değil mi?"

"Aynen o," diye hırladı. "Piç herif. Mahvedeceğim onu."

"Ya ama bu böyle olmaz ki. Zarar görmeni istemiyorum."

Montunu askılığa astıktan sonra çabucak gözlerime baktı. "Senin, çocuğumun, kardeşlerimin rızkını yiyen bir it var karşımda. Bunu yanına bırakır mıyım sence? Üstelik iki gün sonra kredi borcu için ödeme yapacaktım."

Her şeyi tek başına sırtlanmıştı ve bu o kadar canımı sıkıyordu ki. Bana asla izin vermiyor, asla kötü hissetmemi ve düşünmemi istemiyordu. Elinden geldiğince bu konuları eve taşımıyordu fakat yüzü gözlerimin önündeyken benden kaçamazdı.

Ne diyeceğimi bilemediğim bir halde omuzlarımı düşürerek ellerimi bir araya getirdim. Yüzü düştü ve karşımda durdu. "Kötü hisset diye söylemedim yemin ederim. Ben halledeceğim bunu merak etme. Söz."

"Sana yardım etmeme izin versen keşke."

"Hayır," diye çattı hızla kaşlarını. "Çalışmayacaksın, Aymira. Bunu zorba ya da maço bir adammış gibi algılamadığını biliyorum çünkü öyle değil biliyorsun. Sen derslerine çalış, Ayperi'mize bak onun en çok sana ihtiyacı var. Hem para dediğin nedir ki öderim bir gün."

Bir karşılık vermediğimde gülümsedi. "Bu arada nerede o?"

"Komşuya kadar gitti gelir birazdan."

Bana saf saf baktığında gülmeye çalıştım ama başaramadım. Yüzümden öptü ve geri çekildi. "Bir ellerimi yıkayayım sonra da yemek yeriz, olur mu?"

"Olur," dedim. "Yemekler hazır zaten, sofrayı kurayım."

Kamer banyoya gittiğinde ben de ocağın altını açtım ve yemekleri ısıttım. Sofrayı hazır edene kadar Kamer gidip Ayperi'nin başında dikildi. Onları gördüm. Onu uyurken izlemeyi seviyordu. Az sonra çorbaları tabaklara koydum. Karşıma geçip oturdu. Kaşığı eline aldığında yüzüne baktım. "Acıyor mu çok?"

"Acımıyor çok," diye karşılık verdi gülümserken.

"Kamer ya..."

"Güzelim vallahi endişelenecek bir durum yok," dedi. "Şarjım bitti arayamadım da zaten."

"Peki ya Çetin, onun haberi var mı?"

"O bugün erken çıktı," dedi. "Dün gelen arabanın ön tekerini tamir edecekti."

"Peki şimdi bitti mi ortaklığınız adamla?" diye sordum.

"Ortak değildik, alım satım işleri vardı," dedi sakince. "Ama bu saatten sonra o da olmayacak. Oradaki işçilerin hakkına sokmam kimseyi."

"Ne kötü insanlar var ya," diye homurdandım yüzümü buruşturarak. "Hiç mi vicdanları olmaz anlamıyorum ki."

"İnsanlardan vicdan beklemeyi bıraktım," dedi çorbasını içerken. "O yüzden büyük tepkiler vermiyorum."

Gülümseyerek yüzüne baktım. "Evet, bu yüzünden de belli oluyor canımın içi."

Kafasını eğerek dudağının kenarını kıvırdı. "Uzun zamandır yüzümde yara bere yoktu, yine olmazdı da işte. Neyse alışkınsın sen zaten iki güne geçer."

"Alışmak kötü bir şey ama," dedim sessizce. "Ne olur bunun daha fazlasına izin verme."

"Söz veriyorum seni endişelendirecek bir duruma sokmayacağım."

İç çekip çorbama geri döndüm. Kamer çorbasını bitirdikten sonra salata tabağına yöneldi. "Senin günün nasıldı? Bir gelen giden oldu mu?"

"Alper ve Şirin geldi," dedim. "Alper derslerim için gerekli notları getirdi."

"Onlar iyi gidiyorlar," diye konuştu Kamer memnuniyetle.

"Bir şey mi biliyorsun?"

"Yani sen bilmesen de biz Alper'le konuşuyoruz. Eskisi gibi değil bana karşı, artık daha açık. Geçen gün Şirin'e hediye alacağını söyledi ama ne alacağını düşünüyordu. Ben de ona 'sizi hatırlatan' bir şey almasını önerdim ama ne aldığını bilmiyorum."

"Hım," diye kafamı salladım gülümserken. "Bu güzel bir ilerleme. Hem ikiniz adına hem de onlar adına."

"Yavrum sen bakma bana," dedi rahat bir şekilde. "Bende tam ilişki koçluğu var da ben çaktırmıyorum işte."

"Ay yesinler senin ilişki koçluğunu," diye dalga geçtim gülerek. Aldırış etmeden benimle güldü. Yemeğimizi yedikten sonra tatlı faslına geçtik. Kamer tatlıyı pek sevmediğinden ona daha az koymuştum fakat hiç israf etmezdi. Tatlılarımızı yerken içeriden ağlama sesleri işittik. "Uyandı," dedim ağzımdakini bitirmeden ayaklandığımda. "Sen kalkma sofradan, ben bir doyurayım onu."

"Doydum ben."

"Doymadın," diye koştum onu arkamdan bırakırken. Kamer mutfakta kaldığında ben de gidip Ayperi'yi beşiğinden çıkardım. "Tamam kızım, tamam anneciğim." Ağlamaya devam ediyordu. Yatağımın kenarına oturdum ve göğsümü açarak onu emzirmeye başladım. Bunu hemen kabullendi çünkü çok acıkmıştı. İki tel saçını severek gülümsedim. "Daha iki saat önce doyurdum karnını ne çabuk acıkıyorsun öyle."

"Ben olsam ben de acıkırdım," diye içeri girdi Kamer.

Gözlerimi devirdim. "Kızını da kıskanma be adam."

"Estağfurullah ne kıskançlığı," diye silkti omzunu ellerini cebine koyup pencereye sırtını, yüzünü bana çevirdiğinde. Ayperi büyük bir iştahla sütümü içerken bebek kafasından öptüm. "Birazdan bıcı bıcı yapacağız biz, değil mi anneciğim?"

Kamer heyecanla güldü. "İşte en sevdiğim kısım."

"Sersem," diye güldüm. "İstersen sen de bir bıcı bıcı yap, malum yüzünden."

"Önce Ayperi'yi bir yıkayalım da sonra beraber yıkanırız yavrum," diye kıvrıldı dudakları. Umursamaz bir tavırla kafamı iki yana salladım. Ayperi'nin karnı bir müddet sonra doyduğunda üzerimi düzelttim. Kamer onu kucakladı. "Babacığım, güzel kızım benim."

Odasına gidip raflardan temiz zıbınlarını ve bezlerini çıkardım. "Suyu ayarlıyorum," dedim banyoya giderek. "Biraz oyna sen onunla."

"Sonsuza kadar oynarım."

Gidip suyu açtım. Küçük, camdan bir küveti vardı. Burada onu daha rahat yıkıyorduk. Beş dakika içinde olması gereken sıcaklığı sağladıktan sonra odaya gittim fakat içeri girmedim. Kapının kenarında asılı kalmış gözlerimle yatağın üzerindeki iki güzel şeye baktım. Ayperi uzanmış Kamer de onun karnını yüzüyle gıdıklıyordu. Odanın içi Ayperi'nin küçük kahkahalarıyla doluyordu. Hevesli hevesli ayaklarını sallaması, olmayan dişleriyle gülmesi ve bir şeyler anlatmaya çalışması hayatımdaki tüm güzelliğin resmedilmiş hali gibiydi.

"Babası kızını çok seviyormuş, çok ama çok seviyormuş," diye fısıldadı Kamer onu güldürmeye devam ederken. Ellerinden tuttu ve ellerini öptü. "Bak kızım bu kadar tatlı olursan annenin yaptığı tatlıları değil seni yerim."

Kendimi tutamayıp güldüğümde Kamer sesin geldiği yere yani bana bakıp, "Bak orada durmuş bizi izliyor işte annen de," dedi.

"Sen benim kızımı yemek mi istiyorsun ben pek anlayamadım?" diyerek kollarımı göğsümde kavuşturup içeri girdim.

"Evet," diye güldü Kamer, Ayperi'nin yüzüne yaklaştırdığı yüzüyle. Ufacık suratının her zerresini öpmeye yemin etmiş gibiydi. Bir yandan gıdıklıyor diğer yandan onu öpücüklere boğuyordu. Kollarımın bağını çözdüm ve yanların ilerledim. "Tamam sonra yersin ama önce bıcı bıcı yapmamız gerek."

Kamer geri çekildiğinde üzerindeki kazağı çıkardı. Üstsüz kaldı. "Sen niye çıkardın üzerini?" diye sordum.

"Artistlik olsun diye," dedi saf saf.

"Yok, ben artık normal bir şey beklemiyorum senden."

Güldü. Ayperi'yi kucakladım ve banyoya gittim. Kamer de hemen peşimden geldi. Mermer zeminde kayıp düşmemek için beni tüm aksiliklerden korudu. Ayperi'nin kıyafetlerini önce güzelce çıkardım sonra da küvete doğru yaklaştırdım. Onu tamamen bırakmayacaktım. Önce ayaklarını soktuk suya ve irkilerek çırpındı. Ağlamadı sadece tepki verdi. Kamer kafasına su getirdiğinde avuç içine biraz şampuan döküp Ayperi'nin iki tel saçına sürdü ve masaj yapar gibi hafifçe kafasını köpükledi. Ben de bir yandan Ayperi'yle oynadım. Ona öpücükler attım. Gülümsüyordu. Suyu çok sevdiğinden bize de hiç zorluk çıkarmıyordu. Kamer, kafasını iyice köpürttükten sonra gözlerini yakmadan su dökmeye başladık. Ayperi gözlerini kapatıp açarken çırpındı. "Tamam anneciğim, tamam," dedim gülümserken. "Bir şey yok, bir şey yok."

Kafasını yıkadıktan sonra onu yüz üstü çevirdim. Kamer hızlı davranarak suyu dökmeye başladı. Bir yandan gülüyor bir yandan onu yıkıyordu. "Aymira," diye seslendi ağzının içinden.

"Hım?"

"Kızım çok tatlı bir şey yapmışız la biz."

Güldüm. "Demesene şöyle sürekli gülesim geliyor."

"Öyle ama," dedi inatla. "Minicik bir şey ve onu yıkıyoruz. Nefes alıyor, elleri ve ayakları falan var. Arada gülüyor böyle çiçek açıyor içimde."

"Biz yakın zamanda kızımızı midemize indireceğiz."

"Bak zaten zor tutuyorum kendimi, bana yol gösterme."

"Neyse neyse," diye gülmeye devam ettim. "Hadi bak şu kollarına da su dök de fazla oyalanmayalım, üşütür sonra."

"Ben onu içime sokarım," dedi Kamer yumuşacık bir sesle. "Üşümesine izin verir miyim hiç?"

Eğildim ve Kamer'in saçlarından öptüm. Gülümsedi. "Bak annen de beni hiç boş geçmez böyle. Sen bir büyü var ya..."

"Bir banyodan çıkalım da Kamer, değil mi canım benim?"

"Tamam yavaşça çevir," dedi doğrulurken. İki elimle sırtüstü çevirdim bu sefer. Bir şeyler yapıyor, konuşmak istiyordu ama yapamıyordu. Koyu kahverengi gözlerine koca bir dünyayı sığdırmış, bir cümleyle bizi özetlemişti. Aşktı bakışları. Aşkımızdı bu kız bizim. Her şeyimizdi.

Birkaç dakika içinde onu suyun içerisinden çıkardık ve havlusuna sardık. Sıkıca sardıktan sonra kucakladığım gibi yatak odasına gittim. Kamer duşa girmişti ben de Ayperi'yi giydirecektim. Onu yatağımızın üzerine bıraktım. "Sincap mısın sen?" diye sırıttım sudan çıkmış bir balık gibi olduğunda. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım ve öpmeye başladım. "Mis gibi oldun anneciğim."

Ağzından, burnundan ve yanaklarından öptükten sonra çok üşütmeden onu kuruladım. Önce bezini bağladım sonra da zıbınını geçirdim üzerine. Çilçek gibi açtı gözlerimin önünde. Yatağın ortasında bir hayli güvenli durduğunda ayaklarını ve ellerini çırparken yanından kalktığımda ağlamaya başladı. "Geliyorum anneciğim," dedim ıslak havlusunu banyoya götürdüğümde. Kamer duş kabinindeydi. Ayperi ağlamaya devam ederken onu kucakladım ve penceremizin önüne gittim. Kafasından öperek onu sakinleştirmeye çalıştım. En az üç dakika ağladı ama sonra sakinleşti. Sonra gökteki aya baktım. "Bak, bu biziz." Beni anlamadığını biliyordum ama ona masallar anlatmayı seviyordum. "Ne zaman kendimi kötü hissetsem ona bakarım çünkü ona bakınca babana bakmış sayarım."

Çok sakindi. Az önceki gürültüden eser kalmamıştı. Konuşmama devam ettim: "Bir gün baban sana bizim hikâyemizi anlatacak biliyorum, ben sana çok anlattım bir de bizi onun ağzından dinle, emin ol ondan dinlemeyi daha çok seveceksin. Öyle güzel konuşuyor ki hem gözleri hem ruhu doyuyor insanın."

Gözlerimi gökyüzündeki aydan uzaklaştırıp kızımın parlaklığına çekildiğimde onu bana bakarken buldum. Sadece bakıyordu. Gülümsedim. "Bazen senin bizim olduğuna inanamıyorum," diye itiraf ettim. "Bizim bebeğimizsin ama bu çok tuhaf geliyor, Ayperi. O kadar içimizdesin ama o kadar mucizesin ki bize, can şenliğim..." Cümlemin devamını gülümsemesiyle tamamladı. Bana gülümsedi. Daha büyük gülümsedim. "Bir de böyle gülümsüyorsun ya, ufacık ağzınla. Baban haklı seni yemek istemekte, tipine bak biz iyi dayanıyoruz haberin olsun."

Gülümsemeye devam ettiğinde kafasından birkaç kez daha öptüm. Ağzından garip garip sesler çıkıyordu ama bir dili yoktu bunların. Kıkırdadım. "Bebeğim sen hep böyle sesler mi çıkaracaksın?"

Tam o sırada Kamer belinde havlu ile kapıda belirdi ve bana karizmatik bir bakış attı. "Bebeğim, bebeğimi kucağıma ver. Biraz da ben seveyim."

"Kıskançsın," dedim gülerek.

"Yo," diye geldi yanıma ve dudaklarıma bir buse bırakıp Ayperi'ye baktı. "Hele hele tipe bak şunun. Tabii mis gibi yıkandın, saç şimdi gülüşlerini."

"İyi tamam biraz sen oyna da ben de gidip mutfağa toplayayım," dedim. "Uyur zaten birazdan."

Kamer bir şey söylemeden kollarını açtığında, "Ama üzerini bir giyseydin hasta olursun," dedim. Sıkıntı çıkarmadı. "Bir şey olmaz bana."

"Sen öyle diyorsan," dedim ve Ayperi'yi ona emanet ettim.

Odadan çıkar çıkmaz Kamer şarkı söylemeye başladı. Şarkıya eşlik eden Ayperi'nin kahkahaları da odayı aydınlattı. Hayatımda bundan daha güzel iki şey işitemezdim.

Kısa bir süre sonra mutfağı topladım. Kamer de Ayperi'yi uyutmuştu. Film izlemek için oturma odasına geçtik. Kısa bir film bitirdikten sonra ayaklandım ve odamıza gidip hem Ayperi'yi kontrol ettim hem de gardırobun içinde duran küçük sandığı açtım. Burada biraz para vardı. Olur da ileride çok sıkışırsak diye azar azar yastık altına attığım paraları toplamıştım. Epeydir biriktirmiştim. On bin liraya yakın vardı. Gönül rahatlığıyla parayı aldığım gibi oturma odasına gittim. Kamer elindeki kumandayla kanalları karıştırırken dikkatini çektim ve onu kendime çevirdim. Parayı henüz görmemişti ve kızacağını daha doğrusu bundan hiç hoşlanmayacağını bal gibi biliyordum. Yine de her şeyi göze almıştım. Diretecektim. Doğruldu ve sol kaşını kaldırarak bana baktı. "Ne oldu?"

"Hemen kızma," dedim öncelikle.

"Kızacağım bir şey yani?"

"Değil ama senin bunu sevmeyeceğini biliyorum."

"Neymiş o?" diye ıslattı dudaklarını sabırsızca.

Parayı ona gösterdiğimde yüzünün rengi anında attı. Gözlerindeki ifade diline vurduğunda konuşmasına müsaade etmeden ondan erken davrandım. "Dur bir saniye hemen ateşe verme ortalığı."

"Aymira onu almayacağımı biliyorsun."

"Biliyorum ama almalısın."

"Hayır."

"Kamer," dedim sakin bir şekilde ağzımı araladığımda. "Bak, her şeyi tek başına halletmek zorunda değilsin tamam mı? Çok bir para değil zaten, on bin lira kadar. Epeydir biriktiriyordum. Bu işimizi kolaylaştıracak. Azıcık da olsa rahatlarız. Lütfen bir aksilik etme."

"Aymira onu alamam," dedi reddederek. Yüzünde gördüğüm şey konuşmaya cesaret edemediğim o konuşmaydı. Devam etti: "Hem ben o kadar zor bir durumda değilim. Her ay düzenli bir şekilde krediyi ödüyorum. Çocukların da masraflarını karşılıyorum. Yalnız da değilim ki Çetin var. Hallediyoruz beraber. İnan bana güzelim sıkıntı çekmiyorum."

"Olsun," dedim yanına otururken. Gözlerime bakarken özgür değildi, kaçıyordu benden. Bu kendimi çok kötü hissetmeme sebep olmuştu. "Biz birbirimizin hayatındayız öyle değil mi? Bir kızımız var. Bu parayı ben kendim için biriktirmedim ki bizim için biriktirdim. Beni zorlamak, üzmek istemiyorsun farkındayım ama sen üzülünce beni de üzmüş oluyorsun. Bunu al lütfen." Parayı sehpanın üzerine koydum. "Krediye yatır ya da neye gerekiyorsa. Sen sadece iyi hisset, iyi ol. Ben başka bir şey istemem yemin ederim."

Hayat onu öyle bir hale getirmiş, ona öyle şeyler yüklemişti ki her şeyi kendi başına halletmeye çalışıyor başkalarının desteğini almaktan korkuyordu. O sadece insanlar onun yanında olsun, kalplerini hissetsin istiyordu ama daha fazlasına izin yoktu. Onu tanıdığımdan beri, onunla olduğum andan beri Kamer'in bir an bile pes ettiğini, yıldığını ya da halledemeyeceği işin altına girdiğini görmemiştim fakat şimdi işler çok başkaydı. Biz başkaydık. Çok daha başkaydık.

"O gece," diye uzandı gözleri maziye, gözlerime sarıldı. Gözlerimde hep geçmişe dair izler bulduğunu söylerdi. Söylemese bile ben gördüğünü anlardım, bilirdim. "Eğer o gece ben o taksiye binmeseydim, o pusulayı bırakmasaydım ve seninle hiç tanışmasaydım şu an nerede ne yapıyor olurdum düşünmek bile istemiyorum."

Gülümsedim. "O gece belki o şekilde olmasa bile başka bir yerde, başka bir zaman diliminde yollarımızın kesişeceğini biliyordum. Ben insanların birbiri için yaratıldıklarına inanırım. Ben senin içinim, sen de benim içinsin."

"Nasıl olurdu acaba?" diye kısıldı gözleri. "Bunu daha önce de konuşmuştuk ama bazen kendimi olur olmadık ihtimallerin arasında bulurken yakalıyorum. Oysa içeride kızımız uyuyor."

Gülümsemem devam etti. "Bir okul bahçesi olmazdı."

"Onu baştan eledik zaten."

"Bir istasyon da olmazdı."

"Yok."

"Arkadaş grupları sayesinde desek hiç ama hiç olmaz," diye kaldırdım kaşlarımı yukarı doğru. Tam bu esnada sırtımızı koltuğa yasladık. Kamer kolunu boynumdan aşağı sarkıttı ve beraber tavana baktık. Bir o teori üretti bir de ben. "Parti desem o da olmaz," dedim.

"Yok ben seni sosyal medyadan bulurdum."

"Sosyal medya hesabım yoktu ki hâlâ yok."

"Benim de yok."

Gülmeye başladık. "Yok yok," dedim kahkahalarımın arasından. "Biz en iyisi teori üretmeyelim canımın içi. Böyle iyiyiz."

"İleride Ayperi, benden tanışma hikâyemizi istediğinde ben ne yüzle anlatacağım ona bunu?" diye sordu Kamer.

"Şey de; annenin kafasına su tabancası doğrulttum."

"Bir yalan uydururuz artık," diye geçiştirdi. "Çocuk beni manyak bellemesin."

"Sanki çok normalsin de."

Gözlerini kısarak kafasını bana çevirdi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak omzumu silktim. Kamer boynumdan aşağı sarkıttığı koluyla beni bir kıskaç gibi sardı ve kendine doğru çekerek yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. "Analı kızlı beni insan yiyen bir canlıya çevireceksiniz," dedi.

Gülerek, "Âşıksın sen bize," dedim.

"Deliler gibi hem de."

"Biz de sana."

Kamer beni öperken bir yandan da gıdıklamaya başladı. Deli gibi gıdıklandığımı bildiği halde bunu daha çok yaparak beni sinir ederdi, şimdi yaptığı gibi. Kendimi şekilden şekile sokarak ondan kaçmaya çalıştım ama yapamadım çünkü beni zinhar kendinden ayırmıyordu. "Kamer yapma!" diye konuştum kahkahalarımın ve şikâyetlerimin arasından.

"Kaçamazsın benden kızım," diye eğlendi benimle. "Bırakmam seni."

"Tamam kaçamam ama bak kalbim kötü oluyor."

Duraksadı ve soluk soluğa kalmışçasına baktı yüzüme. "Ne?"

"Ne?" diye tepki verdim ben de ona.

"Kalbin mi kötü oluyor?" Sabırsızca dudaklarını nemlendirdi. "İyi misin şu an?"

Havası alınmış bir balon gibi omuzlarımı kaldırıp indirdiğimde gülümseyerek ellerimi dağılmış saçlarına götürdüm ve ona güven veren bir ifadeyle cevap verdim: "Şaka manasında. Yani kalbim çok hızlı atıyor refleks yapıyorum ya. İyiyim yani korkma."

Gerçekten korkmuştu oysa sadece şaka yapmıştım.

Kamer gözlerini bir müddet gözlerimden ayırmadı. Ona bir soru sormadım ya da bir şey söylemedim. Sadece baktı ve sadece bakmasına izin verdim. Bu bakışı tanımıyordum ama çok tuhaf bakmıştı. Korkarak biraz savunmasız, biraz çaresiz... Adına bir şey diyemedim, ne denir bilemedim. Konuşmamaya devam etti. Sanki konuşsa ağlayacaktı sanki dile gelse kelimeler onu gözyaşlarıyla tanıştıracaktı. Neden böyle olduğuna anlam veremedim. Sormadım da, soramadım. Yutkundu ve usulca kafasını dizlerimin üzerine koydu. Küçüldü önümde, küçücük oldu. Kalbim şimdi daha çok ağrıdı, kalbim öyle çok ağrıdı ki sebebini bilsem de diyemedim bir şey. Sonra bir şey oldu. Bir şey hissettim ama bu gece böylece bitti.

Dizlerime düşmüş bir damla gözyaşını, Kamer'in gözyaşını.

Kalp bazen öyle çok ağrır ki, onlarca ilaç içsen de daha fazlasını ister ama iyi etmez.

Zaman avuçlarımda tutamayacağım kadar hızlıydı. Zaman suydu ve konulduğu kabın şeklini alıyordu. O ilerliyor biz de onunla birlikte büyüyorduk sanki. Her geçen güne inat biraz daha fazla biraz daha fazla.

Sınavlarıma hazırlanıyor bir yandan da Ayperi'nin beşiğini sallıyordum. Ağzındaki emziğini emiyordu uyurken ama arada düşüyor, düşünce de huysuzlaşıyordu. Kahvemden bir yudum alıp dudağımın kenarına yapışan tadı yok ettim ve gözlerimi kısarak elimdeki kalemle gördüğüm cümlenin altını çizerek tekrar ettim. Bölümümü sevdiğim için çalışmak ıstırap vermiyor aksine daha da teşvik ediyordu. Saçlarımı kulağımın arkasına ittiğimde birkaç cümlenin altını daha çizdim ve çizdikçe tekrarladım. Bu bir süre böyle devam etti ta ki ansızın bir kapı zilini işitene dek.

Oturduğum yerden kalktım ve Ayperi'yi uyandırmadan kapıya doğru yaklaştım. Anlık bir hisle gözetleme deliğine bakmadan ellerim direkt kapının koluna gitti.

Kapıyı açtım.

Onu gördüm.

O kadını.

Yeşim Tunalı'yı.

Erdem Tunalı'nın kardeşini.

Aytaç'ımızın katilinin kız kardeşini.

Mahir'in katilini, hayatının bedelini gördüm.

Karşımda gördüğüm kadına bakınca korkularımı, acılarımı, kaçtıklarımı gördüm. Yaşadıklarımızı, yaşattıklarını ve o geceyi gördüm. Görmek istemediğim ne varsa, ellerimi yüzüme gömerek kaçtığım ne varsa her şeyi gördüm. Bir kez daha acıdım, bir kez daha sinirlendim ve bir kez daha ağlamak istedim. Sinirden, geçmişten, keşkelerden, pişmanlıklardan, en çok da geç kalmışlıklardan...

Dengem sarsılır sandım ama kapıyı daha sıkı tuttum. Karşımdaki kadının yeşil gözlerinde benim sevdiklerimin ölüsü vardı. Belki o öldürmemişti ama o da işin içindeydi. Suçluydu. Her şeye geç kaldığı için, abisini durdurmadığı için, şimdi çıkıp karşıma geldiği için. Her şey için o suçluydu.

"Ne işin var senin burada?" diye sordum ona çatık kaşlarımla. "Defol git!"

Bana kırgın bakıyordu, bana üzgün bakıyordu, bana bakmamasını istemediğim bir şekilde bakıyordu. Saçlarının uçları yıpranmış, gözlerinin altındaki mor halkalar büyümüştü. En son ne zaman ve nasıl gör-

düğümü unuttuğum bu kadın şimdi hiç hatırlamak istemeyeceğim bir halde karşımda, gözlerimin tam içine doğru bakıyordu.

"Seninle konuşmam gerek," diye araladı ağzını.

Alay eder gibi gülümsedim. "Onca şeyden sonra sahiden mi?"

"Lütfen."

"Hayır, seninle asla konuşmam."

"Kötü biri değilim," dedi. "Söz veriyorum seni kırmayacağım."

"Kırmak mı?" diye sordum acı çeker gibi. "Bizi öldürdünüz farkında mısın? Kırmaktan bahsetmen çok komik."

"Lütfen," dedi yalvarırcasına. Kapıyı daha sıkı kavradım, daha sıkı tuttum. Gözlerime sokakta saatlerce yağmurun altında kalmış bir kedi gibi bakması içindeki katil ruhu gizlemiyordu. Onu aklamıyor, onu masum göstermiyordu. Suçluydu o. Masum değildi.

"Söz," diye ekledi inatla. "Fazla vaktini almayacağım. Bana istediğin her şeyi söyleyebilirsin, sana karışmayacağım."

"Komik olmak için mi buradasın?"

"Lütfen!"

Israrcı tavrına karşı koymak istedim ve bunu yapardım da ama yapmadım. Onu eve almadım. "Bekle," diyerek askılıktaki hırkamı üzerime giydim ve kapıyı kapatıp dışarı çıktım. Aramızda belli olur bir mesafe vardı. Kollarımı göğsümde toplayarak soluklandım. Soğuk yüzüme nüfuz ederken karşımdaki kadının hissiz bakışlarına odaklandım. "Umarım bu seni son görüşüm olur," dedim direkt.

"Öyle olacak," dedi. "Bir daha karşınıza çıkmayacağım."

"Ne söyleyeceksin?"

"Ben her şey için çok üzgünüm."

Güldüm. "Çok inandırıcı geliyorsun şu an, devam et."

Beni duydu ama umursamadı. Bunun böyle olacağını bilerek gelmişti nasılsa buraya, alacağı tüm tepkiye hazırlıklı olmalıydı. Omzuna taktığı eskimiş deri çantasının kemerine tutunmuş parmaklarına baktım. Yara içindeydi ve zayıftı. Sanki derisinin altındaki damarların içindeki kan kurumuş, canı çekilmişti. Yeşim Tunalı zaten hep soğuk, uzak ve

nasıl biri olduğuna anlam veremediğim bir kadındı. İyi biri olmadığını biliyordum. Değildi. Canımızı yakan, bizi canımızdan eden hiç kimse iyi olamazdı.

"O gece eğer ki abimi durdurabilseydim, eğer ki bunu başarabilseydim her şey çok başka olurdu," dedi. Sözlerinde bir pişmanlık sezmiştim.

İfadesiz kaldım. "Durdursaydın o zaman. Abini durdursaydın da canımız böyle yanmasaydı."

"Yapamadım," dedi. "Başaramadım. Ben abimi durduramadım."

Keşke acılar anlık olsaydı. Ruhumuza uğrayıp gitseydi. Onlarla sadece merhabalaşsak ve bir sefer daha gördüğümüzde tanımak zorunda olmasaydık.

Yeşim Tunalı'nın gözlerindeki o buz tutmuş ifade, içinde bir yerlerde görmeme engel olamadığım ateşin sıcaklığını hissettirmişti. Devam etti: "Abim konusunda sizi uyarmıştım. O asla ona yapılan ihaneti yanına kâr diye bırakmazdı. Abim kendi annesinden, babasından ve kardeşinden geçmiş bir insandı. Aytaç'ın bu durumda kaçarı yoktu."

Aytaç'ın adını duymak beni sadece üzüyordu. Konuşmasına müsaade ettim, konuşacağım çok şey varken konuşmadım. "Aytaç'a âşıktım," diye baktı yüzüme. Gerçek hissinin bu olduğundan emin değildim çünkü gerçek hisleri gerçekçi bir bedende taşımıyordu. "Emin ol çok üzgünüm. İnan ya da inanma mahvoldum. Aytaç bunu hak etmedi. Abimin buna hakkı yoktu ama abim..."

"Ölülerin arkasında konuşmak istemiyorum," dedim zar zor. "Aytaç bizim hep içimizde kalacak o hep bizimle ama abin ömrümüzün sonuna kadar nefretimizle anılacak. Gittiği yerde rahat uyumasın, uyuyamasın."

Bir şey diyemedi.

Kollarımın göğsümdeki yerini sağlamlaştırarak soluk alıp verdim ve ağzımı araladım. "Peki ya Mahir? Mahir'den haberin var mı? O adamın hayatı kaydı, hayatı bitti resmen. Siz abi kardeş bizi mahvettiniz. Ne kadar üzüldüğün, ne halde olduğun umurumda bile değil. Ben artık ailemden başka kimseyi düşünmüyorum, ne zaman düşünmeye kalksam kendimi üzülürken buluyorum."

"Mahir bu oyunda hep yedekti," dedi. "Abimin onunla bir derdi yoktu."

"Abinin bizimle de bir derdi yoktu," dedim hızla. "Bir anda hayatımıza dâhil oldunuz. O gece Kamer senin hayatını kurtardı ama bak!

Geldiğimiz noktaya bak! Belki de her şey bir plandı değil mi? Sen de abinin maşasıydın."

"Hayır."

"Öyle olmadığına beni inandıramazsın," dedim kararttığım gözlerimle. "Tüm bunlar bir tesadüften ibaret değil." Gözlerimi kısarak onun bu yıpranmış yüzüne ve bedenine baktım. Üzüntüden bu halde olmadığının fark edebiliyordum. Bu vaziyetinin sebebi başka bir şeydi. "Sen hap kullanıyordun değil mi?" diye sordum.

Kafasını öne eğdi ve dudaklarını ısırdı. Ellerine baktım, çantasının kemerini sıkı sıkı tutan ellerine. Titreyen, cevaplardan kaçıp sorulara koşan ellerine.

"Buraya aklımı karıştırmaya gelmişsin," dedim kafamı sallarken. "Ama biz kapattık artık o davayı. Sana zarar vermem merak etme, seninle ve arkanda kim varsa artık umurumuzda bile değilsiniz. Zamanı keşke geriye alabilsek ama alamayız. Yaşananları yok sayamayız. Silemeyiz."

"Çok üzgünüm," diye tekrarladı. "Buraya üzgün olduğumu bil diye geldim. Gör diye geldim. Samimiyetime inanmayabilirsin ve haklısın. Sana anlatmak istediğim başka şeyler de olurdu ama artık bir önemi yok."

"Evet yok," dedim hızla. "Bana artık bir şey anlatma."

"Peki," dedi Yeşim Tunalı kabullenerek. Hava soğuktu ve içeri girmek için onun gitmesini bekliyordum. Harekete geçti her ne kadar bunu pek de gönüllü bir şekilde yapmasa da. Gözlerime bir kez baktı, son kez olduğunu umuyordum. Bir daha bu gözlerle tanışmak, karşılaşmak ve rastlaşmak istemiyordum. Bana sevmediğim duyguları yaşattırıyordu. "Yaşattığımız her şey için üzgünüm. Dediğin gibi zamanı geriye alamam ama alsaydım Aytaç'ın yerine ölmeyi yeğlerdim. Ben kimse acısın istemedim sadece fakat..." Soluklanarak dudaklarını kemirdi. "Hayatınızda hiçbir zaman olmayacağımı biliyordum çünkü bunun çabası içine de girmemiştim. Şimdi gidiyorum ve beni bir daha asla görmeyeceksiniz. Sana söz veriyorum, bir daha asla karşılaşmayacağız. Kendine iyi bak, kendinize iyi bakın."

"Sağ ol."

Diyebildiğim, diyebileceğim tek şey bu oldu. Göğsümde közü duran bir acının üzerine basıp da anlayışlı olamazdım. Olabilirdim ama olmadım. Hayat bana kimseye karşı boyun eğmemeyi ve insanlara kolayca güvenmemeyi öğretmişti. Güvenmiyordum ama zorundaydım tahammül göstermeye. Yoksa ne ömür geçerdi ne de insanlar.

Yeşim Tunalı tüm geçmişiyle geleceğimize bir adım daha atmadan, bir iz daha bırakmadan gözlerime son kez baktı ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Arkasından baktım. Neleri kaybettiğimizi hatırladım, nelerden kaçtığımızı unuturken.

13. Bölüm

Geçmişi Yenmek

Ben bir ressamın çizmek istediği o resimim. Tuvaline döktüğü renklerin, fırçasına dokunmuş boyanın adıyım. Ben o ressamın hayalindeki insanım. Sesim olmadan varım. Ben bir öğretmenin anlatmak istediği o bilgiyim. Kolunun altında taşıdığı kitapların içindeki en temel cümleyim. Ben öğreticiyim, dinleticiyim. Somut olmadan varım. Ben bir yazarın kurguladığı romanın fikriyim. Diliyim. Hissettirmek istediği ruhum, üzdüğü cümleyim, sildiği satırım, koyduğu noktayım. Sadece hissedenlerle varım.

Ben bir yazarın bitirmek istemediği kitabının son sayfasıyım.

O yazdığı kadar varım.

Bir gün hikâyemin biteceğini biliyorum, bir gün artık yazılmayacağımı ve hislerimle yoluma devam edemeyeceğimi biliyorum çünkü hislerimi yazan da benim, yoluna hisleriyle devam eden de. Ben kendi hikâyemin hem ana karakteri hem de yazarıyım. Herkesin kendi hikâyesinde kendine ayırdığı sayfasından çok daha fazlasına sahibim. Her cümle gibi bir gün biteceğim ama beni yazan da bunu biliyor.

Sayfaya dökülmüş ilk mürekkep, son noktasını koyana kadar kurumaz.

Bizimki hâlâ kurumadı çünkü yazmaya devam ediyorum. Eli kalem tutmayı unutmuş ruhlarımızı, hislerimizle yazarak var ediyoruz.

Bundan ibaretiz.

Bu kadarız.

Haziran'ın son günlerindeydik.

Annemin mezarına gelmiştim. Elimden geldiğince daha çok geliyordum, gelmeye çalışıyordum ama aylardan Haziran olunca kendimi hep annemin yanında buluyordum. Mezarını suladım, taşını öptüm ve ellerimi önümde toplayıp ona baktım. Üç yaşındayken kaybettiğim annemi yirmi yaşımdayken deli gibi özlüyordum. Aramızda geçmiş olan tek bir cümleyi hatırlamayan ben, annem yaşıyormuş gibi ona içimi döküyordum.

Sıcak saçlarımın dibinden sıyrılmış bir deri gibi bedenimi esir aldığında gözlerimi kısarak gülümsedim. "Sana ne zaman gelsem içimde bir keder olurdu annem. Kimseye anlatamadıklarımı sana anlatırdım. Bugün sana kötü şeyler konuşmak niyetinde değilim çünkü kötü şeyler yok artık hayatımızda. Arada oluyor ama geçiyor hemen." Yaşanmışlıklarla gülümsedim. "Ayperi büyüyor. Henüz anne ya da baba demedi ama az kaldı. Bir şeyler konuşuyor ama ne dediğini anlamak zor. Kamer ile ağzının içine bakıyoruz acaba ilk kimin adını söyleyecek diye." İç çekerek taşını sevdim. "İlk kimin adını söylediği de önemli değil aslında, yüzündeki tebessüm hiç eksik olmasın yeter."

Çok sağlıklıydı ve hayal ettiğimizden daha güzel geçmişti arkamızda bıraktığımız aylar. Gün gün büyüyor oluşuna tanıklık etmek mucizeydi. Ayperi aslında bizim elimizle tutabildiğimiz zamandı. Elimizle hissedebildiğimiz sevgiydi. O tüm duyguların vücut bulmuş, gözle görülür hale gelmiş her şeyin adıydı.

"Kızım büyüyor anne," dedim yutkunarak. "Sekiz aylık oldu. Sorsan iki gün evvel doğduğunu söylerim ama insan mutlu olunca geçirdiği günlerin tadını daha iyi fark ediyor. Seni bilsin isterdim ama merak etme, kızıma senden bahsedeceğim. Bana seni anlatan kimse olmadı ama ben seni anlatacak birine sahibim. *Ben de bir anneyim, anne.*"

Dizleri acımış bir kız çocuğundan, ayakları yere sağlam basan genç bir kadın oldum. Yürümeyi öğrendim önce sonra da koşmayı. Abla olmaya çalışırken anne oldum. Yaşamayı öğrendim önce sonra da yaşatmayı.

"Bana benziyor ama," diye güldüm kelimelerim birbirinden kopmamak için düğümlenmişken. "Kamer, Ayperi'nin benim kopyam olduğunu söylüyor. Eh! Biraz öyle galiba. Gözleri, dudakları, yanakları aynı ben. Burnu birazcık babasına benziyor. İki tane de dişi çıktı. O sırıttıkça, o güldükçe dünyalar bizim oluyor sanki. Keşke bunları sana, gözlerine bakarak söyleyebilseydim ama böylesi de yetiyor be annem..."

Cümlemin üç noktasında babamın mezarına ulaşan bakışlarım vardı. Babama kızgın değildim, kırgındım. Yaptıklarına, yapamadıklarına kırgındım. Vermesi gerektiği halde vermediği sevgiye kırgındım. Veremediği değere küskündüm. Fakat babamdı işte. Ben onun kadar soğuk değildim. Severdim, seviyordum da. Üzüldük ama mezarına baktıkça içimdeki öfkenin soğuduğunu hissediyordum. İyi ki soğumuştu zira sıcaklığından korkardım.

Gözlerimin kenarında birikmiş hüznü yok edip annemin adının yazdığı taşa baktım.

Ayperi Kılıç.

Kızımın adını yaşatıyordum, annemin mezarına bakarken.

"Yarın Alper'in mezuniyeti var," dedim sonra heveslenerek. "Oğlun liseyi bitirdi. Çok başarılı bir öğrenci. Umuyorum ki dereceyle bitirecek okulunu. Gelecek hafta da üniversite sınavına girecek. Zeynep ve Andaç ile beraber. Tüm sene boyunca o kadar çok çalıştılar ki, şimdiden hepsinin sonucunu görüyor gibiyim ama en çok da Alper'in. Sana verdiği, kendine verdiği sözü tutacak ve avukat olacak, anne. Buraya bir dahaki gelişimde sana müjdeyi vereceğim, hatta belki kendi verir. Seni çok sever bilirsin."

Ansızın yüreğimdeki ufak bir sızıyla harekete geçtim. "Çok konuşuyorum yine," diye devam ettim. "Ama sana bir şeyler anlatmayı hep sevdim."

Derin bir nefes aldım sonra dudaklarımı ıslatıp çekerken. Sıcak başımı döndürüyordu. "Ben şimdi gidiyorum ama yine geleceğim. Canım annem."

Mezarına gülümsedim. Hep yaptığım gibi.

Annemin başından ayrıldıktan sonra babamın mezarına geldim ve ellerimi açıp onun için dua ettim. Elimden ve kalbimden gelen başka bir şey olmadı. O benim için bu kadardı.

Mezarlıktan ayrıldıktan sonra bizimkilerin yanına gittim. Çetin ve Kamer çalıştıkları için evde değildi. Ben de Ayperi'yi Şebnem'e bırakıp gitmiştim anneme. Şebnem kapıyı açtı ve beni karşıladı. Gülümseyerek içeri girdim. Ev çok ama çok sessizdi. "Herkes nerede?" diye sordum ayakkabılarımı çıkarırken.

"Ayperi bizim odamızda uyuyor, diğerleri de deneme çözüyor içeride," dedi Şebnem. "Son turlar artık, haftaya sınav var ya."

Kapıyı kapatıp içeri doğru ilerledim. "Sen ne yaptın?" diye sordum sonra. "Ayperi çok yormamıştır umarım seni."

"Asla," dedi gülerek Şebnem. "Çok tatlı ve uslu bir kız çocuğu o. Beraber oynadık sonra da uyudu."

Minnetle gülümsedim. "Teşekkür ederim, Şebnem."

"Önemi yok böyle şeylerin," diye iç geçirdiğinde gözlerindeki isi görmem zor olmadı. Beraber oturma odasına geçtiğimizde telefonuna bakıp geri yerine bıraktı. Şebnem son zamanlarda her zamankinden daha sakin ve durgundu. Sebebini biliyordum ama bunu bir sefer daha dile getirmenin onu üzeceğinden korkuyordum. Gözle gördüklerimiz dilimize düşünce daha çok acı verirdi bazen. Böyle olsun istemiyordum. Avucumun içini açarak kafamı yasladım ve Şebnem'e mesafeli bir bakış attım fakat ona yakındım. "Sen nasılsın, Şebnem?"

"İyiyim," diye cevapladı sakince. "Abim çıktı biliyorsun, annem ve babamla arası iyi değil pek, ona biraz canım sıkkın."

Abisi nihayet hapisten çıkmıştı.

"İş ya da ilgi mi?" diye sordum çatık kaşlarımla.

"İşi yok daha," dedi Şebnem. "Zaten sabıkalı olduğundan kolayca da iş bulamaz. Üç yıl içeride yattıktan sonra hemen her şeyin düzelmesini beklemek çok zor ama abim zor bir insan." Sıkıntıyla soluklandı. "Bilmiyorum ya, artık her şey yoluna girecek bir gün."

Dudaklarımı birbirine bastırarak koluna dokundum, bir kardeş sıcaklığıyla. "Bir gün her şey yoluna girecek."

"Umarım," dedi sessizce.

Bakışlarında sakladığı başka bir anlam vardı. Üzerine gittim çünkü içinde kalsın istemedim, bana dert yansın istedim. "Ama sanki seni üzen başka bir şey daha var," diye mırıldandım.

Neyi kast ettiğimi anladığında duraksadı ve gözlerini bana çevirdi. Açık kahverengi gözlerinde hep alışık olduğum parlaklık sanki gölgede kalmış bir mum alevinden ibaretti. Gölgesi de kendiydi, ışığı da. O istediği sürece yanıyordu. "Biliyorum daha evleneli bir sene bile olmadı, belki bir sorun da yok ama..."

Bebekleri olmuyordu.

Sabırsızca ekledi: "Zaten acele etmiyoruz. Ne Çetin ne de ben. Çocuklar okulu kazansın ondan sonra kendi hayatımıza bakacağız ama biz korunmuyoruz ki Aymira." Son cümleyi söylerken sesindeki titremeden anlamıştım her şeyi. Zamanının gelmediğini biliyordu ama olsaydı zaman umurlarında olmayacaktı.

"Şebnem bazen olur öyle," dedim ne diyeceğimi bilemeden. "Dediğin gibi daha bir sene bile olmadı siz evleneli. Bir sorun yoktur merak etme."

"Umarım öyledir," diye geçiştirdi Şebnem. "Ama her an benimle bu düşünce, biliyorum belki ben kuruntu yapıyorum ya da abartıyorum ama düşünmeden edemiyorum."

"Canını sıkma ve kendini bu yüzden harap etme lütfen," diye baktım gözlerine. "Daha çok gençsiniz. Sana akıl vermek ya da haddim olmadan büyük laflar konuşmak istemem sadece üzülmeni istemiyorum."

"Hayır tabii ki öyle bir şey yapmadığını biliyorum," dedi gülümserken. "Beni dinliyorsun, beni anlıyorsun sen, bundan daha önemli bir şey yok ki."

Gülümsedim. "Kardeşimsin çünkü. Ayperi'nin teyzesisin."

"Dünya'nın en tatlı bebeğinin teyzesi olmak çok güzel bir his, bunu bilmeni isterim."

"Ayperi çok şanslı, bunu biliyorum," dedim sakince cümlemi tamamlarken.

Birbirimize bakıp gülümsedik. O sırada Andaç önde Zeynep arkada içeri girdi. "Allah'ım şu sınava girmeden alma canımı," diye homurdandı Andaç. "Bak kafayı bozdum manyak sıralama yapacağım göreceksin, Zeynep."

Zeynep gözlerini devirerek karşımızdaki koltuğa oturdu. "Sen sınava girene kadar benim canımı alacaksın, onu ne yapacağız acaba?"

"Deme deme öyle," diyerek ilerledi mutfağa Andaç. "Bir şey içiyor musunuz?"

"Bana bir bardak su getirir misin?" diye seslendim.

"Tabii."

Andaç buzdolabındaki sürahiyi çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı. Kendine ve bana birer bardak soğuk su doldurup, yanımıza geldiğinde ona teşekkür ettim. Sonra gidip Zeynep'in yanına oturdu ve suyunu yudumladı. "Son bir hafta kaldı, yengemler. Normalde bu kadar kafaya takmam ama yeminimi bozmam, okuyup büyük insan olacağım."

Gülümsedim. "Sen okumazsam *YouTuber* olacağım diyordun Andaç bir ara."

Omzunu silkti. "Yok yengem ya, o lafta. Benim okumam gerek. Zaten kanalıma video atmıyorum. Belki çok ileride yine devam ederim ama hobisine."

"*YouTuber* olup parayı kıranlar okulu bırakıyorlar genelde," dedi Zeynep mırıldanırken. "Sen bilirsin tabii."

"Ben de isterim para beni değiştirsin, parayı bulunca kıçı başı dağıttı desinler ama..." Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Yok yok. Ben artık boş işleri bıraktım. Boş yapmayı da."

"Bir devir bitti kabul edin mi diyorsun?" diye kıstım gözlerimi.

"Biraz öyle diyorum," dedi. "Farkında değil misiniz zaten? Daha bir ağır, olgun oldum artık. Mesela köseydim ama bayağı saç sakal tıraşı yapıyorum artık."

"Ay Andaç," diye güldü Zeynep. "Gerçekten komiksin."

"Ne ya?"

"Olgun bir insan olmanın en önemli şeyi cidden sakal tıraşı olmak mı?"

"En önemlisi olduğunu söylemedim," dedi. "Ama artık daha sadeyim, düzüm. Farkında değil misin?"

"Tabii ki farkındayım," dedi Zeynep, Andaç'ın yeşil gözlerine bakarak. "Farkında olmaz olur muyum? Ama bunu bir zorunlulukmuş gibi yapma lütfen, sanki istemediğin bir insana dönüşmüş gibi ya da. Ben ve biz, seni her halinle seviyoruz. İstersen dünyanın sonuna kadar boş yap, ben hiç bıkmam."

"Olmaz," dedi Andaç sakince. "Yakında üniversiteli olacağız, bir ağırlığımız olmalı."

"Bize eski Andaç'ı özletecek misin?" diye sordum kısık bakışlarımla Andaç'ın yorgun yüzüne bakarken. "Üniversite insana olgunluk katar ama bırak bu zamanla olsun."

"Yaşadıklarımızdan sonra kendi kabuğuma çekildim de denilebilir," dedi sessizce. "Bir insan kolayca değişmez ama kendimi eskisi gibi hissetmiyorum. Bu olması gereken bir durumdu, sürpriz değil yani. Daha az konuşuyorum, daha çok dinliyorum mesela. Şimdi size 'ben değiştim bakın' dediğime bakmayın, öylesine konuşuyorum yine."

"Bu değişim değil," dedim gözlerimi ağır ağır kapatıp açarken. "Sen sadece büyüyorsun. Hepimiz büyüdük ve hâlâ büyüyoruz. Kimse eskisi gibi değil. Sen bunu dile getiriyorsun çünkü bizi de değiştiğine ikna etmek istiyorsun."

Sözlerim Andaç'ın kulağına bir nasihatten ziyade sözlük gibi akarken buna karşı olumsuz bir şey söylemedi. "Geride bıraktığımız yıla bakınca ne ben eskisi gibiyim ne de zaman," dedi sonra.

Zeynep ekleme yaptı: "Kimse eskisi gibi değil. Büyüyoruz Andaç. Çocuk değiliz artık."

Andaç'ın gözlerinde değişiminden ziyade eskiye bir hasret vardı. Geçmişini özlüyordu, Aytaç'ı özlüyordu ama daha fazlasını değil. Bu yüzden bize değiştim diyerek geçmişten kaçmaya çalışıyordu. Ona iyi gelmeyen her şeyi arkasında bırakmak istiyordu. "Neyse," dedim bu kez. "Muhakkak değişeceğiz zaten. Baksanıza üniversiteye başlayacaksınız."

"Çok heyecanlıyım," dedi Zeynep. "Gerçi biz de sanki kazanmış gibi konuşuyoruz ama."

"Bence kazandınız," diye güldü Şebnem. "Ben bile sayenizde bir sürü şey öğrendim. Bu arada banyodaki çekmecede biri test kitabını unutmuş, sabah temizlerken buldum."

Zeynep, "Yuh!" dedi. "Bu asla ben değilim."

Sessizleşen Andaç'tı ve gözlerimiz onun sessizliğinde toplandı. Gülerek ona baktığımızda Zeynep hayretle ağzını aralayarak elini ağzının üzerine götürdü. "Sen iyice aştın kendini! Ciddi ciddi işi bu kadar büyüttün öyle mi? Korkmaya başladım."

"Dur kızım ya, hemen öyle şey yapma!" dedi Andaç. "'Benim takıntım var. O gün istediğim kadar soruyu çözemezsem uyuyamıyorum."

Zeynep, "Benim niye bundan haberim yok?" diye sordu.

"Sırrımdı," dedi Andaç. "Ama artık sırrı kalmadı. Yazık ettiniz tüm büyü bozuldu ya!"

Şebnem kafasını sallayarak ellerini ovuşturdu. "Banyoda test çözmüşsün Andaç, bozulan tek şey büyü mü sence?"

Andaç sırıttı. "Sağ ol sen de yenge, ver gazı anasını satayım ver gazı."

Zeynep, "Andaç değiştim derken bunu kast etti sanırım," diye konuştu şaşkın şaşkın. "Helal olsun ama."

"Bence Çetin'in de bunda biraz payı var," diye göz kırptım Andaç'a. "Diplomasız Zeynep'i vermem deyince iyice bir gaza bastı."

"Eh biraz öyle," dedi. "Kazanacağım okulu sonra da çıkacağım kayınçomun karşısına diyeceğim ki; sen diploma isteyince ben de gittim damatlık seçtim."

Zeynep gülmeye başlarken, "Ay daha ne evliliği?" diye sordu. "Okul bitecek önce. Dört senemiz var en az."

"Oho... Dört seneye kadar Aymira yengem dört çocuk daha yapar."

"Yok artık," diye açtım gözlerimi. "O kadar da değil."

"Ama bir çocuk daha olur herhalde değil mi?"

"Ya konu niye bana döndü?"

"Olsun laf arasında alalım biz cevabımızı."

"Ne bileyim," diye sarkıtım dudaklarımı. "Daha konuşmadık bunu. Ayperi büyüyor şu an tüm ilgi ve alakamız onunla."

"Kamer abim istiyordur bence," dedi Zeynep. "O kadar güzel bir baba ki..."

"Evet öyle," diye iç geçirdim. "Ama bunu dile getirmedik daha. İleride bir kardeş düşünürüz muhakkak."

"Kesin düşünün zaten," dedi Andaç oturduğu yerden sırtını doğrulturken. "Mis gibi genleriniz var abi, üreyebildiğiniz kadar üreyin de şu memleketimin topraklarına güzel işler bırakın."

"Tövbe ya," diye kaçırdım gözlerimi gülmeye başladığımda. Isınan yanaklarım hâlâ bu konularda utangaç olduğum gerçeğini haykırıyordu. Andaç benden sonra rotasını Şebnem'e çevirdi. "Tabii Şebnem yengemi

asla unutmam. Ben sen kızarsın diye sana pek takılmıyorum ama sizden de artık bebek görmek isteriz. Tabii sizin bileceğiniz iş ama olursa hani amcası burada yani."

Şebnem sakince, "Teşekkür ederim, Andaç," diye geçiştirdi. Ona baktım, çehresinde içinde yaşadığı sıkıntıya dair bir renk vermedi. Ustaca bir tutumdu.

"Alper nerede?" dedim sonra, odada olduğunu bilerek.

"İkinci denemeye geçti," dedi Zeynep. "Onun temposu daha yüksek. Haliyle tabii."

"Ya umarım emeklerinizin karşılığını alırsınız," diye konuştu Şebnem tüm içtenliğiyle. "Ben bile yoruluyorum sizi gördükçe."

"Umarım," dedi Zeynep. Ardından mahcubiyetle ellerini bacaklarının üzerine koyarak derin bir nefes alıp verdi. "Bu arada Şebnem sana çok minnettarız. Bu süreçte bize hep yardımcı oldun. Yemeğimizi hazırladın, temizliği bile sen yaptın. Kendimi çok suçlu hissediyorum ama sınav bitsin..."

Şebnem nazikçe Zeynep'in sözlerini kesti. "O nasıl laf ama öyle? Tabii ki ben yapacağım her şeyi. Sizin tek göreviniz sınavınıza çalışmak ayrıca sanki ne yaptım ki? Yemek hazırlamak ya da temizlik yapmak zor bir şey değil. Keşke her şey bu kadar kolay olsa."

Ben de Şebnem'e minnettar kalan taraftım. Hep yanımda, yanımızda olduğu için. Alper onların yanındaydı ama bunu hiç sorun etmemişti bilakis onu kendi kardeşi gibi severdi. Üniversite sınavından sonra Alper bizim yanımıza gelecekti. O aslında hiçbir zaman kendini bir yere sığdırmaya çalışan biri olmamıştı ama kardeşimdi işte, nasıl düşünmezdim önünü ve arkasını?

"Abimler gelince mi yemek yiyeceğiz?" diye sordu Andaç sonra.

"Evet," dedi Şebnem. "Ama açsanız size bir şeyler hazırlarım."

"Yok yok değiliz, merakımdan sordum." Sonra gözleri beni buldu. "Bu arada yarın hep beraber mi gideceğiz Alper'in mezuniyetine."

"Evet," dedim. "Yani Kamer gelecek ama Çetin'in işlerin başında durması gerek." Şebnem beni kafasıyla onaylarken devam ettim. "Tabii siz de müsaitseniz gelin."

"Geliriz tabii yengem," diye güldü Andaç. "Alper benim de kardeşim, bak laf olsun diye değil ha! Öz kardeşim gibi. Yanında olurum onun. Zaten duyduğuma göre derece yapmış ilk üçteymiş okulda."

"Bence kaçıncı olduğunu biliyor da bize söylemiyor," dedim tebessüm ederek. "Sürpriz olacak artık."

"Net oğlu net birinci!" dedi Zeynep.

"Net oğlu net!" diye tekrarladı Andaç.

Kendi başarılarıydı sanki, öyle güzel ve gururla sevinerek ortaya varsayım bırakmışlardı ki. Ben sadece hayatımda onlara sahip olduğum için değil, Alper'in de hayatında var oldukları için mutluydum.

Akşam olduğunda beraber yemek yedik ve sonra evimize geldik. Kamer, Ayperi'yi kucağından indirmeden odamıza götürdüğünde onu yatağın üzerine bıraktı. Artık sırtına bir şey koymadan oturabiliyordu. Kamer ellerini yıkayıp geldikten sonra üzerimi değiştirdim. "Altını değiştirmem lazım," dedim Kamer'e. "Odasından bezini ve pişik kremini getirir misin?"

Kamer sakince odasına gitti, bez ve kremle geri döndü. Ben de o sırada Ayperi'nin üzerindeki ceketi çıkardım ve yatağa yatırdım. Kamer, yatağa oturup kollarından öpmeye başladı. Ayperi bacaklarını sallayarak gülerken ben de güldüm. "Dur bir Kamer güldürme, altını değiştireceğim."

"Ben bir şey yapmıyorum ki," dedi. Ardından yüzünü Ayperi'nin yüzüne gömerek öptü. Saçlarıyla onu huylandırdı. Ayperi belli belirsiz ağzının içinde kelimeleri yuvarlarken kahkahalar atmaya devam etti. "Baban seni bir gün yiyecek, baban seni hapur hupur yiyecek bir gün..."

"Ama önce bezini değiştirmemiz lazım, değil mi babası?" diye çözdüm zıbınını. Kamer, Ayperi'nin başına yakın yerde durdu ve elini Ayperi'nin eline uzattı. Ayperi'nin minik kolları yukarı doğru kalkarken kavradığı iri eli ağzına doğru yaklaştırarak Kamer'in parmağını ağzına soktu. Kamer sahte bir acıyla yüzünü ekşiterek, "Anam anam, ben onu yemeden o beni yiyor," diye konuştu. "Çok ayıp ama çok! Bir bebeğin babasını yediği nerede görülmüş?"

Ayperi her şeyden habersiz babasının parmağını ısırmaya devam etti. Ben de onun altını değiştirdim. "Yalnız alt dişleri çok keskin," diye söylendi Kamer.

"Acıyorsa çeksene ağzından elini."

"Şunun minicik ağzının ne zararı olacak?"

"Öyle deme," dedim. "Geçen gün parmağımı bir ısırdı, alt dişinin izi saatlerce geçmedi."

"Anasına çekmiş işte," diye mırıldandı Kamer güzel kara gözleriyle beni mest ederken. "Isırmak, parçalamak onun işi."

Gözlerimi devirerek güldüm ve kafamı eğip zıbınının düğmelerini kapattım. Kamer elini Ayperi'nin ağzından çektikten sonra onu belinden kavradı ve sırtüstü uzandı. Ayperi üzerindeydi ve Kamer onu havaya kaldırdı. "Uçuyor bak uçuyor," diye kaldırdı iyice yukarı. Ayperi saf saf bize bakarken ben de endişeyle elimi Ayperi'nin yakınına götürdüm. Kamer, "Düşmez merak etme," dedi. "Gel sen de uzan yanıma."

Yanına uzandım ve uzandığımız yerden üzerimizde duran Ayperi'ye baktık. Kamer bir uçak gibi Ayperi'yi yattığı yerden uçururken Ayperi gülmeye başladı. Ayaklarını sallıyor, ellerini ağzına sokarak çırpınıyordu. Kamer kahkaha attı. "Senin tipini yerim, nasıl gülüyor bak bak."

"Annem benim," dedim yüzüne dokunurken.

O sırada bir şey oldu ve Ayperi ağzında parmakları varken konuştu. "An-ne."

"Ne?" diye durduk ikimiz de. Yattığım yerden doğrulduğumda, "Anne mi dedi?" diye sordum.

Kamer, "Baba diyecekti dili sürçtü herhalde," dedi.

"Bir dur ya," dedim gülerek. Kamer, Ayperi'yi indirdiğinde kucağına oturttu ve ellerini sırtına koyarak arkaya aşmamasını sağladı. Ben de kızımın suratına eğildim. Küçük ama ceylan gözleriyle bana bakıp gülümsedi. Gülümsedim. "Annem, anneciğim."

Bir daha tekrarladı: "Anne."

Bunu onun dilinde ve telaffuzuyla okumak çok başkaydı. Çok tatlı bir sesi vardı. Mutluluktan karnıma ağrılar girmeye başladığında Kamer sabırsızca, "Hadi şimdi de baba de," diye mırıldandı. "Hadi kızım. Baba. İki tane ba diyeceksin. Ba-ba."

Ayperi, Kamer'e bakıp güldü. Ben de ona eşlik ettim. Kamer, "Küstüm haberin olsun," diye çattı kaşlarını. "Çok ayıp insan babasına baba diyemez mi hiç?"

"Deli bu deli," dedim Ayperi'ye bakıp. "Sen bakma ona."

"De-li." Ayperi'nin ağzından çıkan ikinci şey bu oldu. Tam olarak aynısını çıkarmasa da ne dediğini anlayabilmiştik.

Kahkaha atarak Kamer'in yüzüne baktım. Kamer, "Yazıklar olsun," dedi. "El kadar evladımıza nasıl şeyler öğretiyorsun öyle?" diye sordu.

"Kıskanma be adam, kıskanma," dedim Ayperi'yi öpücüklere boğarken.

Kamer yapay bir sitemle Ayperi'ye kötü kötü baktı. "Bak kızım bu kadar tatlı olmasaydın sana küserdim ama hadi yine iyisin."

"Ne olur küs," dedim. "Sanki kaç dakika kayıtsız kalabileceksin ki?"

"Bir dakika bile kalamam," deyip uzandığı yerden kalkıp Ayperi'nin yüzünü öpücüklere boğdu. Ayperi neşesini evin her yerine doldurmaya başladığında onunla birlikte deşarj olduk.

Ertesi sabah hep birlikte kahvaltı yapmak için mutfağa girmiş, bir şeyler hazırlamaya başlamıştım. Bugün Alper'in mezuniyeti olacağı için Kamer işe gitmemişti. Hatta Alper buraya gelecek, öyle okula gidecekti. Biz de arkasından gelecektik. Çayı demledikten sonra dolaptan birkaç salatalık ve domates çıkardım. O sırada da içeriden sesler duymaya başladım. Ayperi uyanmış olmalıydı çünkü Kamer, kolay kolay sabahları şarkı söylemezdi, daha doğrusu Kamer şarkı söylemeyi onunla beraber sevmeye başlamıştı. Sesinin güzel olduğundan değil, kızımıza çok iyi geldiğindendi.

Onlar baba, kız içeride vakit geçirken ben de güzelce kahvaltımızı hazırladım. Çaylarımızı koyduktan sonra sakin adımlarla yanlarına gittim. Kamer, Ayperi'nin olmayan saçlarına kırmızı bir kurdele bağlamıştı. Güldüm. "Hediye paketi yapmışsın kızımızı."

"Hiç de bile, on numara oldu valla." Kurdeleyi düzeltti ve Ayperi'yi kucakladığı gibi havaya kaldırıp zıplattı. Korkuyla ağzımı araladım. "Dur sabah sabah bir şey olacak."

"Bir şey olmaz," dedi Kamer inatla ve Ayperi'nin gülüşlerine imzasını atmaya devam etti.

"Tamam hadi o zaman, kahvaltıyı hazırladım," dedim ve Ayperi'yi onun kucağından aldım. "Gel sen de."

"Geliyorum."

Kızımla birlikte mutfağa gittik. Onu kendi sandalyesine oturttum ve hazırladığım mamasını masanın üzerine koyarak sandalyemi çekip karşısına oturdum. Küçük tabaktaki sebze püresini kaşıkla karıştırıp az miktarda ağzına uzattım. Ağzını azıcık araladı ve döke saça yemeye başladı. Bir yandan yedirdim bir yandan ağzını yüzünü sildim. Kamer yerine geçip oturmadan yanağımdan bir tane makas alıp öyle oturdu. "Aymira, senin finallerin bitmiş miydi?" diye sordu ardından çatalını eline alırken.

"Bir tane kaldı," dedim. "Ne oldu ki?"

"Öylesine sordum," diye cevapladı.

Soluklanıp devam ettim. "Bitsin ya. İkinci sınıf olayım artık."

Gülümsedi. "Birinciden çok mu sıkıldın?"

"Yani. İki olayım en azından bir ilerlemiş olurum."

"Olursun olursun merak etme," dedi Kamer güven veren bir sesle. Önüme dönerek çayımdan bir yudum aldım ve Ayperi'yi yedirmeye devam ettim. O sıradaki sessizlikte zil çaldı. "Alper geldi, kapıyı açar mısın?" diye sordum gözlerimi Ayperi'nin ağzına götürdüğüm mamadan uzaklaştırmazken.

Kamer gitti ve kapıyı açtı. Alper içeri girerek hepimizi selamdı ve gelip Ayperi'nin yanaklarını sıkarak öptü. Ayperi, dayısını tanıyor ve onu görünce mutlu oluyordu. O, bu ailedeki herkesin yüzünü biliyordu ve herkese bakınca gülüyordu. Ona iyi geliyorduk, tıpkı onun da bize iyi geldiği gibi.

"Hemen çay koy kendine," dedim dalgın dalgın.

Alper yanında getirdiği eşyaları kenara bırakırken kendine bir çay koydu ve gelip sofraya oturdu. Kamer ağzındaki zeytin çekirdeğini çıkarıp tabağın kenarına koyarken, "Sonunda liseden mezun oluyorsun demek," dedi. "Bir an hiç bitmeyecek sandım."

"Sorma enişte, ben de ömrümü lisede çürüteceğim sandım."

"Ee, okul birinciliği geliyor mu?"

"Bilmiyorum bakacağız."

Alper'e yandan bir bakış attım. "Hadi hadi yeme beni. Biliyorsundur sen kaçıncı olduğunu. İlk üçte misin bari onu söyle."

"Abla gel ve kendin gör."

"Yazıklar olsun."

Güldü ve keyifle bir parça peyniri ekmeğin üzerine sürüp ağzına attı. Ağzındaki bittikten sonra, "Bu arada Şebnem abla gelemiyormuş," dedi. "Abisiyle konuşacakları varmış."

Kaşlarımı çattım. "Önemli bir şey değildir umarım."

"Sanmam," dedi. "Çok sakindi. Tebriklerini yüzüme söyledi zaten."

"Ben onu sonra bir arayayım," dedim sakin bir konuşmayla.

Alper ve Kamer kahvaltılarını yapmaya devam ederken ben de onlara yetişmeye çalışıyordum ama acelem yoktu. Alper ağzının kenarını silerken, "Abla sana zahmet olmazsa benim şu gömleğime ve pantolonuma ütü basar mısın?" diye sordu.

"Yaparım tabii ablacığım."

"Okula gitmeden önce annemin mezarına bir uğrayacağım."

Gözlerimi gözleriyle birleştirdim. Açık kahverengi gözlerinde bu seferki duygu o günkü duygu değildi. Annemin ölümünden yıllarca kendini suçlu tutmuş bir çocuk yoktu artık karşımda çünkü en başından beri yanlış bir duygunun esiri olmuştu ve nihayet bundan kurtulmuştu. Alper'in doğup annemin bize veda etmesi onun suçu değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı.

"Peki ya babam?" diye sorarken buldum kendimi bir anda. Asıl olan sorumun bu olduğundan emin değildim ama derinlere gömdüğüm hissin beni ele geçirmesi dilime dokunan harfler kadar canımı yakmamıştı.

Hemen cevap vermese de gözlerime bakmadan önüne döndü ve kafasını belli belirsiz salladı. "Ona da uğrayacağım elbette. Babam sonuçta."

Gülümsemeye çalıştım ama yapamadım. Sanki gülsem suçlanacaktım ya da gülmesem bana soğuk bakacaktı. Sessiz kalmayı tercih ettim. Kamer daima bu konularda sessiz kalan taraf olmuştu, tıpkı şimdi sessiz kaldığı gibi. Derin bir nefes alıp sofradan kalktım. "Ayperi'ye bakın da ben bir ütünü halledeyim senin."

"Şu çantanın içinde," dedi Alper eliyle işaret ederek.

Çantayı aldım ve arka odaya gidip ütülenecekleri çıkardım. Çok geçmeden ütüyü hallettim ve Alper'e verdim. Alper, Ayperi'nin odasında

takımını giyerken ben de mutfağı temizledim. Kamer de Ayperi'yle vakit geçirdi. On dakika kadar sonra Alper odadan çıktığında mutfağın kapısında durdu ve bana baktı. "Ben çıkıyorum abla."

Ona baktım ve hayranlıkla gülümseyerek yanına ilerledim. Gururlu bakışlarım üzerinde bir anne şefkatiyle gölgelenmişti. Elimi gömleğinin yakasına götürdüm ve ufak bir düzeltme yaptım. Ceketine dokunarak kafamı aşağı yukarı salladım. "Harika görünüyorsun. Seninle şimdiden gurur duyuyorum."

"Abla bunu mezuniyete saklasan mı acaba?" diye sordu. "Doldurma hemen gözlerini."

Bakışlarımı kaçırıp kızarık gözlerimle güldüm. "Sen bakma bana, her zamanki ablan işte."

Gülümsedi.

"Lavanta almayı unutma giderken," dedim sessizce. *Annemin en sevdiği çiçekti.*

"Unutur muyum hiç? Aklımda merak etme."

"Canımın içi," diye dokundum yüzüne.

Yüzündeki birikmişlik, on sekizine varmadan otuz sekizlik yaşanmışlık içime dokunmuştu. "Neyse ben artık gideyim," dedi. "Gecikmeyin tamam mı siz de?"

"Merak etme en önde seni alkışlıyor olacağım."

Bana sarıldı. Sırtımı sıvazladı ve yanağımdan öptükten sonra Ayperi'yi de öpüp evden ayrıldı. Ben de bu boşluğu fırsat bilerek Şebnem'i aradım. Biraz sonra telefonu açtığında pencerenin önüne yaklaşarak dudaklarımı ısırdım. "Şebnem? Ne yapıyorsun?"

"Yatak odamızı topluyordum, sen ne yapıyorsun?"

"Alper gitti şimdi de seni bir arayayım dedim. Abinle mi buluşacaksın."

"Evet, daha doğrusu annemlere bir gideceğim."

"Ciddi bir sorun yoktur umarım."

Soluklandı ve onu sıkan konulara yelken açtı. "Abim, babamın dedemden kalma vişne bahçesini satmaya kalkmış. Babam da köpürmüş

tabii. Yani biliyorsun tek miras orası. Bugün gideceğim babam mirası ikimize verecek. Yoksa abim satıp, yiyecek."

"Ya."

"İşsiz güçsüz ya, ne yapacak hazır mala konacak. Ben ona bunu yedirmem. Annemi de üzüyor zaten. Hakkımı alacağım. Orada benim de hakkım var. İleride bize yatırım olur, az bir yer olabilir ama dikili ağaç işte Aymira kötüsü olur mu?"

"Olmaz tabii ki," dedim sakince. "Orada senin de hakkın var. Sakın göz yumma haksızlığa."

"Asla," dedi Şebnem dik duruşuyla. "Bende o göz yok."

"Biliyorum senin huyunu."

"Bu yüzden Alper'in mezuniyetine de gelemiyorum, kusura bakmayın olur mu?"

"Ne kusuru yahu! Kızarım bak üzülürsen. Sen kendi meselelerini hallet ve iyi ol yeter."

"Canım benim," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. "İyi o zaman. Ben şimdi kapatıyorum, sonra yine haberleşiriz."

"Muhakkak," dedim. "Kendine iyi bak. Arayacağım seni."

"Tamam, hadi görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra etrafı iyice toparladım ve içeri gittim. Ayperi ve Kamer halının üzerine uzanmış oyun oynuyorlardı. Gülümseyerek yanlarına oturdum. Ayperi, Kamer'in elini tuttuğu gibi ağzına sokmaya çalıştığında Kamer, bunu o kadar rahat karşılaşmıştı ki o da alışmıştı çünkü bu duruma. "Ye kızım ye, afiyet olsun babacığım," diye güldü.

"Vampir bence," diye kıstım gözlerimi. "Ama ama ama..." Koklayarak öptüm yüzünü ve sonra koltuğun üzerinde duran telefonuma uzanarak fotoğraflarını çekmeye başladım.

"Hafızan dolmadı mı hâlâ?" dedi Kamer.

"Yedekliyorum bunları," diye yanıtladım. "Sürekli fotoğrafını çekmek istiyorum, benim küçüklüğüme dair bir tane fotoğrafım yok, onu bundan mahrum bırakmak istemem."

"Bu gidişle zaten gün gün gelişimini görecek," dedi Kamer, eli Ayperi'nin ağzının içinde gezerken. Kamer sonra dayanamadı ve Ayperi'yi kucağına alıp onu bir lahana gibi sarmaladı. Onların fotoğraflarını çektim. Kendimi de kadraja ittim ve bir sürü fotoğraf çektim. Bulduğum her anı hem yaşıyor hem de ileride yaşasınlar diye kayda alıyordum.

Ayperi, Kamer'in o müthiş sevgisine ve karşı konulmaz ilgisine tüm sevecenliğiyle karşılık verdiğinde oturduğum yerde toparladım. "Lacivert gömleğini ütülüyorum," diye baktım yüzüne Kamer'in. "Onu giyersin."

"Olur," dedi. "Bir de güneş gözlüğü takarım, üf!" Ayperi'ye baktı. "Baban çok canlar yakacak yine."

Kahkaha attım. "Evet kızım hepsi on yedilik liseli."

"Kıskandı gördün mü, Ayperi?"

"Bırak ya," dedim ayağa kalkarken. "Kucağına Ayperi'yi vereceğim o zaman göreceksin sen!"

"Zaten öyle olacak," diye güldü. "Gömlek, gözlük ve böyle tatlı bir bebek." Bana karizmatik bir bakış savurdu. "Aymira çekil oradan, ışığımı emiyorsun yavrum."

Bir kahkaha daha attım. "Ayperi, seni emin ellere teslim edeceğimi sanıyordum anneciğim, beni affet."

Kamer gülmeye ve güldürmeye devam ederken gidip ütüleri hallettim. Sonra da hazırlandık. Ayperi'ye güzel bir elbise giydirmiştim. Kamer ellerinden tuttu ve dizlerinin üzerine çökerek onunla dans etmeye başladı. *Kızına resmen âşıktı, benim onlara olduğum gibi.* Ayperi küçük bacaklarıyla ayakta bir ileri bir geri giderken Kamer, "E bu kız çok güzel oldu, Aymira," dedi. "Ya biri yan gözle bakarsa benim kızıma? Ya bir erkek çocuğu şeker uzatırsa ağzına ne yapacağım o zaman, güzelim?"

"Bırakalım da bunun cevabını kızımız versin."

"Olmaz! Aklına girerler, saf daha o hemen kanar."

"Erkek milleti işte."

"Kendimi istisna sayarsam öyleler, beş para etmezler."

"Sersem," dedim omuzlarına dokunarak. "Tamam çok oyalanmayalım ama." Ardından Ayperi'nin tatlı şapkasını kafasına geçirdim. "Prensesimiz hazır!"

Güzel gözlerinin bebeğinde annesini ve babasını sığdırdığı bir çerçeve vardı. Kızımızın gözlerinde ruhuyla çizdiği bir resim vardı. Renkliydik ve güzel gülüşlerimiz vardı. Biz vardık.

Yarım saat sonra Andaç ve Zeynep'i de alıp okulun yolunu tuttuk. Epey kalabalıktı ve bu sıcakta kalabalık ortamlara girmeyi hiç sevmezdim. Kamer arabayı uygun bir yere park ettikten sonra Ayperi'yi kucağına aldı. Ben de çantayı omzuma taktım ve bizimkilerle okul bahçesine doğru yürüdük. Bahçedeki futbol sahasına güzel bir alan ayarlamışlardı. Kürsü, kalenin önündeydi ve gelen konuklara özenle sandalyeler dizilmişti. Beraber ilerlerken birkaç öğrencinin dikkatini çekmeyi başarmıştık. Özellikle genç kızların gözleri Kamer'in üzerindeydi. Andaç bıyık altından gülerek, "Adam çocuklu halde bile kız düşürüyor," diye mırıldandı. "Afla oğlu alfa."

"Kızlar da haksız sayılmaz," dedi Zeynep. "Ama Aymira alınmaz."

"Tabii ki alınmam," dedim sakince. "Geçtik o yollardan."

"Ailecek alfa bunlar."

Gülümsemekle yetindim. Güneşin daha az uğradığı ve Alper'i daha rahat göreceğimiz bir yere geçip oturduk. Kamer, Ayperi'yi bacağının birine oturttuğunda ben de ağzına emziğini uzattım. Zaman ilerledikçe ortam daha kalabalık bir hale geliyordu. Gözlerimi kısarak sağıma ve soluma bakındım ama Alper'i ortalarda görememiştim.

"Çok sıcak değil mi ya?" diye sordu Zeynep sıkıntıyla.

"Diğer sandalyelerin olduğu yer tam güneş alıyor, en azından burası biraz daha serin," dedim düz bir sesle.

Zeynep telefonunu çıkartıp saate baktığında ben de kafamı kaldırıp etrafıma bakınmaya devam ettim. Sahanın tellerinin önünde Şirin'i gördüm. Yanında birkaç kız arkadaşı vardı. Birkaç saniye sonra gözlerimiz kesişti ve beni görünce kocaman gülümseyerek kız arkadaşlarından müsaade isteyip bize doğru geldi. Önümüzdeki oturan konuklardan nazikçe izin isterken karşımda belirdi. "Hoş geldiniz," dedi.

"Hoş bulduk," dedim tebessümle. "Alper'i gördün mü?"

"Evet," dedi samimi bir sesle. "İçerideler tüm sınıf. Ona göre hazırlanıyorlar."

"Anladım," dedim rahatlarken. "Gözlerim arayıp da göremeyince tedirgin oldum."

"Yok yok merak etme, burada."

"Tamam canım," diye gülümsedim. "Sen nasılsın peki?"

"Çok iyiyim teşekkür ederim," deyip gözlerini Ayperi'ye çevirdi ve yanağını hafifçe sevdi. Ayperi, Şirin'e aşina olduğundan bunu sevecenlikle karşıladı. "Ben yerime geçeyim o zaman," dedi Şirin doğrulurken. "Sonra yine konuşuruz."

"Tabii."

Şirin bize bakıp gülümsedikten sonra yanımızdan uzaklaştı. Zeynep arkasından bakarken, "Ne tatlı kız," dedi. "Cidden seviyorum onu. Alper'le de uyumları öyle hoş ki."

İçim bir hoş oldu, çok güzel oldu. "Ben de çok seviyorum Şirin'i," dedim.

"Onların ilişkisi nasıl başladı?" diye sordu Zeynep.

Andaç araya girdi. "Ben biliyorum."

"Ben bilmiyorum."

"Alper, Şirin'e tutulmuş," dedi Andaç gülümseyerek. "Ama nasıl tutulma böyle var ya üf! Alper bir anlatıyor böyle, benim bile âşık olasım geliyor."

Zeynep kaşlarını çatarak Andaç'a baktı. "Kime?"

Andaç'ın yüzünün rengi hemen şeffafa döndü. "Sana tabii ki minnoşum ya, sen her seferinde yeniden âşık olduğum tek şeysin. Bir de Playstation."

Zeynep gözlerini devirdiğinde kafasını salladı ve derin bir nefesle iç geçirdi. Kısacık bir sessizliğin ardından Andaç az evvel ki konuşmasını düzeltti. "Bu arada az önceki olayı abarttım çünkü Alper bana olayı bu kadar derinlemesine anlatmadı, anlatmayı sevmiyor sanırım."

Ona ve hislerine en başından beri tanıklık eden bendim. Bana ilk kaldığı yurdun bahçesinde sohbet ederken bahsetmişti ondan. Gözlerindeki o farklı parıltıyı gördüğümde her şeyin çok başka olduğunu anlamıştım. Şirin, Alper için gelip geçici bir heves olmamıştı. Alper de pes etmemiş, yormadan ve sıkılmadan Şirin'i beklemişti.

Kucağıma koyduğum çantanın içinden bir oyuncak çıkarıp Ayperi'ye uzattım. Onu sallamaya başladı. "Çok korkuyordum insanların içinde ağlayacak diye," diye itiraf ettim. "Panik oluyorum bazen."

Kamer güven veren bir sesle gülümseyerek Ayperi'nin yanağından bir makas aldı. "Ağlamaz o, değil mi babası?"

Ayperi gülerek Kamer'e baktı. Kamer daha geniş gülümsedi.

Aradan on dakika ya geçti ya geçmedi ama artık her şey hazırdı. Okul müdürü bir konuşma yaptıktan sonra görevli öğretmen kürsüye çıkarak öğrencilerin isimlerini sırayla anons etmeye başladı. Önce A şubesinin anonsu yapıldı yani Alper'in olduğu sınıfın. Kalp atışlarım çok hızlı atmaya başladı çünkü yaşadığım gururu tarif edemezdim. İsimler birer birer akarken öğrenciler de kürsünün arkasındaki büyük platforma dizilmeye başladılar.

Öğretmen elindeki kâğıda bakıp, "Alper Kılıç," dedikten sonra Zeynep ve Andaç kocaman alkışlarıyla kendilerini belli ettiler. Kamer de Ayperi'nin minik ellerini birbirine vurdurarak, "Hadi dayıyı alkışlayalım," dedi. Ayperi, Kamer'in yardımıyla ellerini birbirine vurduğunda gülümsedim fakat ruhumdaki hissin tarifini bu kadar kolay açıklayamazdım.

Bir müddet tüm şube öğrencilerin isimleri açıklandı ve kürsünün arkasındaki yerlerini aldılar. Alper'e baktım, gözlerimi âdeta gözlerinden alamıyordum. Önündeki kısa boylu kız sayesinde onu daha net görebiliyordum. Gülümsedi ama çok geniş bir ifade yoktu suratında. İyi olduğundan emindim, o kadar.

"Abi çok heyecanlıyım," dedi Andaç ağzı kulaklarında. "Bu çocuk bizim gururumuz bakın görün. Az sonra birinciliği alacak!"

"Ben de çok heyecanlıyım," dedi Zeynep. "Sanki benim adımı okuyacaklar az sonra."

İkisine de kısacık bir bakış attım. *Canımın içleri, sizi çok seviyorum.*

Müdür yardımcısı kürsüdeki yerini aldı ve seneyi özetler nitelikte bir konuşma yaptıktan sonra elindeki kâğıda bakıp okul üçüncüsünün adını söyledi. C şubesinden bir erkek öğrencinin adını verdi. Ailesi gururla onu alkışladıktan sonra çocuk kısa bir konuşma yapıp kenardaki yerini aldı. Sıra ikinciyi açıklamaya geldi. Elimi kalbimin üzerine koydum. Kamer usulca kulağıma doğru yaklaşıp, "Güzelim erken davrandın biraz," dedi. "Birinci açıklanmıyor."

"Olsun daha belli değil ki."

"Belli belli," diye gülümsedi. "Benim kayınço birinci."

Ona bakıp gülümserken Ayperi'nin de bana gülümsediğini gördüm. Yiyecektim bir gün bu kızı.

Müdür yardımcısı ikincinin adını telaffuz ettiğinde kalp atışlarım daha da hızlandı zira bu da Alper değildi. A şubesinden bir kızdı. Andaç bana doğru uzanarak, "Hazır mısınız?" diye sordu. "Alper resti alkışa boğacağız."

"Ben hazırım," dedi Zeynep.

Ne diyeceğimi bilemedim. Elim ayağım titriyordu daha adını duymamamıza rağmen.

Sarı saçlı kız konuşmasını tamamladıktan sonra müdür yardımcısı elindeki kâğıdı kürsüye bıraktı gülümseyerek mikrofona yaklaştı ve ağzını araladı. "Bu senenin okul birincisi; Alper Kılıç!"

Alper'in adını duyar duymaz Andaç ve Zeynep ayağa kalktı. Andaç dev ıslıklar çalarken Zeynep de bağırarak onu alkışladı. Ben de ayağa kalktım sonra Kamer de. Hepimiz onun için ayaktaydık. Ayperi bu coşku karşısında etrafa saf saf bakınırken gözlerim delicesine doldu. Sahanın tellerinin orada duran Şirin de tüm gururuyla Alper'i alkışlarken Alper çok soğukkanlı bir şekilde kürsüye yaklaştı ve öğretmenine belli belirsiz gülümseyip kürsünün önünde durdu. Yerimize oturduk ve onu dinlemeye hazırlandık.

Öyle mutlu, öyle başka hisler içindeydim ki; onu orada görmek beni mest etmişti.

Alper sakince soluklandıktan sonra gözlerini ona bakan herkese çevirmeye çalıştı. Belli bir yere odaklanmadı. "Hoş geldiniz öncelikle," diye başladı sözlerine. "Benim bir konuşma metnim yok ama az çok hazırlık yapmıştım."

Gülümsedik. Gözlerim kıpkırmızı oldu.

Devam etti konuşmasına: "Sizleri bu sıcakta çok da yormak istemiyorum ama izninizle biraz konuşacağım." Soluklandı ve kendinden çok emin bir ifadeyle doğrularak mikrofonla arasına bir mesafe koydu. "Ben hayatımı belli bir hedefe göre planlanmış bir insanım. Gitmek istediğim bir nokta var ve ona göre adımlar atıyorum. Bence bir insanın başarılı olmasındaki en büyük etken de bu. Varış noktasını kendiniz belirlediğiniz bir yere yine kendi emeklerinizle varmak çok başka bir iş. Yönü olmayan bir insanın kararları da esnek olur. Sizlere bilmişlik taslamıyorum yanlış anlamayın, sadece az çok yaşadıklarımın bana kattığını öğretiyorum. Bugün burada bu başarıyı yakalamışsam bir hedefim olduğundandır fakat birçok insan gibi benim de istisnalarım var." Alper'in gözleri der-

hal gözlerimi buldu. Beni gözleriyle gösterdi herkese ve çok utandım. Kıpkırmızı olmuş gözlerimle ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. "Bu başarımda en çok emeği olan insan, ablamdır. O benim her şeyim. O benim annem. Başarı yalnızca akıl ya da azimden geçmez. Başarı yanında sana daima destek olan insandır. Ablam bana her zaman inandı, hep başaracağıma inandı. Biliyorum bu daha başlangıç ama onu gururlandırmak benim asıl başarım." Gözlerimden bir damla yaş aktığında Kamer kolunu uzattı ve beni kendine çekip şakağımdan öptü. Alper sonra Andaç ve Zeynep'e baktı. "Sonra ailem. Kardeşlerim. Hepsi bana inandı. Enişte m, ablam, abim... Yanımda bu kadar insan varken bence asıl başarı bilekten değil yürekten doğuyor... Doğuyormuş, sayelerinde öğrendim."

"Lan çocuk, vallahi ağlayacağım artık sus," dedi Andaç bunu gerçekten içten bir şekilde söylerken.

Zeynep'in gözlerinin içi kıpkırmızıydı. Dudaklarını usulca ıslatıp çektikten sonra Alper son sözleri için kafasını salladı. "Ve tabii ki bana her imkânları sağlayıp, destek veren öğretmenlerime de teşekkür ederim. Hepinize iyi günler diliyorum."

Kürsüden çekilirken herkes hep bir elden onu alkışlamaya başladı. *Bana bunu yaşattığın için teşekkür ederim, Alper. Teşekkür ederim biricik oğlum.*

Kepler atıldıktan sonra da ufak bir törenin ardından ayaklandık ve hep birlikte Alper'in yanına gittik. Onu yakaladığımda hemen sarıldım. Boyu benden uzun olduğu içine hafifçe parmaklarımın ucunda yükselerek saçlarını sevdim ve gözlerimi kapattım. "Canım benim. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim, abla," diye sarıldı bana sımsıkı.

Yüzünden öpüp geri çekildiğimde Andaç, elini uzattı ve onu göğsüne çekerek sırtını sıvazladı. "Sen var ya... İyi ki varsın be Alper."

Alper tebessüm etti. "Sen de iyi ki kardeşim."

Sonra Zeynep tebriklerini iletti ve sarıldılar. Ayperi'yi kucağıma aldıktan sonra Kamer de ona sarıldı ve gurur dolu anlar yaşandı. Alper, Ayperi'yi kucağına alıp onu havaya kaldırırken gülümsedik ve o sırada çantamın cebinden bir kutu çıkarıp Alper'e uzattım.

Alper çekimser bir şekilde, "Bu ne?" diye sordu.

"Ufak bir hediye," dedim.

"Abla ne gerek vardı Allah aşkına?"

"Ya alsana!"

"Abla."

"Bak alırım ayağımın altına," diye kızdığımda Kamer beni onaylarcasına kafasını salladı. "Yemin ederim yapar. Bak hatta arkadaki sahaya şut diye seni çeker."

Güldüm. "Yok o kadar da değil."

"Bilemiyorum artık."

Alper sakince kutuyu eline aldı ve ambalajını çıkardıktan sonra kapağını kaldırdı. İçinde duran saate bakıp, "Abla," diye tepki verdi. "Çok güzel bu."

"Beğendiysen benden daha mutlusu yok," dedim hevesle.

"Beğenmez olur muyum? Çok güzel, çok teşekkür ederim," deyip yüzüme baktı. Devam ettim: "Bana yaşattığın gurur kadar değil emin ol. Hep başarılı ol bir tanem."

"Hep ol, abla."

Tebessümlerim fark edemediğim bir noktada canımı yaktı.

O esnada Zeynep de Alper'e bir hediye uzattı. "Bu da Andaç ile benden sana."

"Ya bak," dedi Alper mahcup olarak. "Vallahi gerek yoktu, çok utandım."

"Lütfen al," diye diretti Zeynep nazikçe. Alper kısa bir iç çekişle hediyeyi açtığında içinde çok şık bir tükenmez kalem çıktı. Üzerinde Alper'in adı yazıyordu. Andaç elini ensesine atarak konuştu: "Bu kalem belki ileride çok daha güzel işlere imza atmanı sağlar ya da sana moral verir... Öyle içimizden geldi işte."

Alper kalemi inceledikten sonra derin bakışları ve minnet duygularıyla Andaç'a ve Zeynep'e baktı. "Çok teşekkür ederim. Bugünü asla unutmayacağım."

"Biz de," dedi Zeynep. "Çok başarılı ol. Biz hep senin yanında olacağız."

"Ben de sizin," diye karşılık verdi Alper. "Unutmayın bu yolda beraberiz."

"Her zaman," dedi Andaç göz kırparak.

Ayperi huzursuzlanmaya başladığında elimi çabuk tuttum. "Bir işin yoksa hadi eve geçelim. Hava da çok sıcak zaten."

"Abla siz gidin, ben sonra gelirim," dedi Alper. Şirin sırasını bekliyordu ve bu onlar için de özel bir andı. Gülümsedim. "Tamam o zaman. Çok gecikme yine de. Hatta Şirin'i de getir beraber yemek yiyelim."

"Bakalım duruma göre."

"İyi bakalım," dedim nefes alıp vererek. "Evde görüşürüz."

"Görüşürüz," dediğinde arkamızı döndük ve sahanın çıkışına doğru ilerlemeye başladık. Bir ara arkamı döndüm, Alper ve Şirin'e baktım. İkisi sımsıkı sarılmıştı. Alper mutluydu, Şirin mutluydu ve biz mutluyduk. Bugünü ölsem unutmazdım.

Bir hafta sonra...

Andaç, Zeynep ve Alper. Arkalarında bıraktıkları koca bir senenin karşılığını üç saatte vermişlerdi. Bir saat önce sınavdan çıkmışlardı. Biz de hep birlikte bizim eve geçmiştik fakat Andaç daha gelmemişti. Andaç yalnız başına kalmak isteyerek Aytaç'ın yanına gitmişti. Kimse sesini dahi çıkarmamıştı. Çıkaramazdık da zaten.

Tüm aile bir aradaydık. Çetin, Şebnem ve Şirin de buradaydı. Şirin de artık bizim ailemizden sayılırdı. Alper'e karşı olan hislerinin kuvvetini görebiliyor her şeyden önce hissedebiliyordum. Bahçeye çıkmış, güzel havanın tadını çıkarmaya başlamıştık. Limonatalar, kekler, kurabiyeler ve salatalarla harika bir soframız vardı. Yere güzel bir örtü sermiştik. Evimizin bahçesinde piknik yapıyorduk da denilebilirdi aslında.

Ayperi ve Zeynep oynarken biz de sohbet ediyorduk. Zeynep biraz gergindi aslında. Süresini istediği gibi kullanamamıştı. "Alper," dedi gözlerini kısarak. "Matematikte bir problem sorusu vardı ya, mavi küplü olan. Onun cevabı yirmi üç müydü?"

"Evet," dedi Alper. "Eminim ondan."

"Ay şükür," diye sevindi Zeynep rahatlarken. "Çok uğraştım, yanlış çıkarsa çok üzülürdüm."

Çetin gülümseyerek Zeynep'e baktı. "Abiciğim amma kasıyorsun kendini, güzel geçmiş işte."

"Ya abi güzel geçti ama son dakikalarda kontrol edemedim hiç."

Alper sakince konuştu: "Bu avantaj bence. Kontrol etseydin kesin kararını değiştireceğin bir soru olurdu ve yüksek ihtimalle doğruyu silip yanlışı işaretleyecektin."

"Onu çok yapıyorum bak," dedi Zeynep kafasını sallarken. "Haklısın."

"Umarım kazanırsınız," diye konuştu Şebnem kurabiyeden bir parça alıp ağzına atarken. "Çok kötü geçmemiş ama baksanıza."

"Öyle," dedi Zeynep. "Bakacağız artık."

O sırada Andaç bahçenin kapısından içeri girdi. Hepimiz yüzümüzü yüzüne çevirdik. Sakindi ve buruk bir tebessümle gelip yanımıza oturdu. "Aç mısın Andaç?" diye sordum hemen.

"Yok Aymira," dedi sakince.

"Senin nasıl geçti koçum?" diye sordu Çetin merakla. Ayrı ayrı okullarda olduklarından Zeynep'i Çetin, Alper ve Andaç'ı da Kamer götürmüştü sınava.

"Fena değildi, abi," dedi Andaç, gözlerini kısıp Çetin'e bakarken.

Zeynep hızla onun moralini düzeltmek için gülümseyerek koluna dokundu. "İtiraf et, tarih bile çözdün!"

Andaç güldü. "Biraz."

"Yeme beni ya."

"Yani bildiğim soruları yaptım işte. Sınav zor değildi de fizik kazıktı biraz."

"Fizik mi?" diye güldü Kamer bir anda. "O kadar başarısız olduğum bir dersti ki. La ben size baktıkça bir garip oluyorum, bu kadar başarısız bir insanın karşısında parlıyorsunuz resmen. Helal lan size!"

"Estağfurullah abim ya," dedi Andaç kafasını eğerek. "Ne başarısızlığı?"

"Yok abi," diye uzattı Kamer ayaklarını çimlere doğru. "Benim kafam almıyor bu işleri. O yüzden sessiz kalıyorum hep siz konuşurken."

Gülümsedim ona. Andaç yanına dönüp Ayperi'ye baktı ve onu kucaklayarak havaya kaldırdı. "Anam anam, Andaçgül'üm de buradaymış! Cıvcıvım benim."

"Andaçgül mü?" diye çattım kaşlarımı.

"Yenge bu bebek size Ayperi, bana Andaçgül, burada anlaştığımızı sanıyordum?"

"Abisi çok istiyorsan kendi bebeğine koy o adı," dedi Kamer sol kaşını havaya dikerek.

Zeynep'in bakışları gölgelendi Andaç'ın tepesinde. "Aklından bile geçirme!"

"Hayda!" dedi Andaç saf saf. "Konu dönüyor dolaşıyor bana dönüyor hacı, bir şey anlamıyorum bu işten."

"Fazla düşünme bence sen," dedi Zeynep limonatasından içerken.

O sırada biraz geride duran Şirin'e ilişti gözlerim. "Şirin kurabiyelerden alsana, çekinme lütfen."

"Alıyorum, ellerinize sağlık çok güzel olmuş her şey."

"Ne demek," dedim. "Afiyet olsun."

O sırada Andaç, Ayperi'yi konuşturmaya çalıştı. Bacaklarının üzerine oturttuğu kızımın ellerinden tutmuş gözlerinin içine bakarak "Hadi Andaç de!" diye komutlar vermeye başladı. "Bak An-daç! Çok kolay Andaç!"

"Lan daha baba diyemiyor evladım," dedi Kamer. "Ne Andaç'ı? Bırak kızımı!"

"Andaçgül'üm baban senden daha çok ağlıyor," diye güldü Andaç. Kamer gözlerini devirdi lakin Andaç kendinden ödün vermeden devam etti. "Hadi bak çok kolay ya! An-daç! An-daç."

Ayperi belli belirsiz ağzında bazı harfleri yese de Andaç'a istediğini veremedi. Minik kafasını bana çevirip eli ağzındayken, "Anne," dedi. İçim titrerken gittim yanağından öptüm. "Annem."

Çetin gülerek Kamer'e baktığında, "Kardeşim pabucun dama atılmış sanki?" diye mırıldandı.

"Hiç sorma!"

"Yavaş yavaş konuşacak, sabır," dedim Kamer'e bakarak.

Andaç, ayağa kalkarak Ayperi'nin kollarından tutarak onu çimlerin üzerinde gezdirmeye başladı. Üzerine doğru eğilerek tüm hassasiyetiyle adımlar attırdı. "Amcan sana kurban olsun Andaçgül," diye gururlandı Andaç. "Tavşan gibi sekiyor bak bak."

"Andaçgül deyip durma ya," diye yüzünü ekşitti Zeynep. "Sinirlerim bozuluyor."

Gülmeye başladık. Andaç ise inatla aksini savunuyordu. Kamer ellerini arkasına yaslayarak gözlerini kısmış bir vaziyette Andaç'a baktı. "Acaba bundan üç dört sene sonra da böyle kalacak mı bu çocuk?"

"Değiştiğini söylüyordu," dedim sakince. Andaç bizden uzaklaşmaya başladı Ayperi'yle beraber.

"Andaç mı?"

"Evet," dedim kafamı sallarken. "Değişti zaten, sadece o değil biz de değiştik. İçimiz aynı ama yaşanmışlıklar bizi bir limana sürükledi sonuçta. Bunda en büyük pay sahibi olan da Andaç oldu. O aslında hep aynı ama Andaç işte, ne zaman gülse artık biliyoruz ki hüznü gülüşlerinin arkasında saklı."

Hepimiz yönümüzü Andaç'a çevirdik ve farkında olmadan susarak izledik. O sırada Zeynep bir sıçrama yaptı. "Hadi hep birlikte bir şey yapalım. Mesela bundan üç yıl sonrasını hayal edelim."

"Zeynep yine bizi boş yapmaya sürüklüyor," dedi Çetin homurdanarak.

"Hayır abi, boş yapmak değil bu! Hadi!"

Kamer sessiz kalırken Zeynep, bedenini Andaç'a çevirerek seslendi: "Andaç, buraya gelin!"

"Ne oldu?"

"Gel işte."

Andaç, Ayperi'yi kucakladığı gibi yanımıza geldiğinde oturdular. Ayperi'yi benim yanıma oturttuğunda onu önüme aldım ve kollarından öpüp sarıldım. "İlk ben başlıyorum o zaman," dedi Zeynep hevesle.

"Neye?" diye sordu Andaç.

"Kendini üç yıl sonra nerede görüyorsun oynamaca!"

"Ha, en sevmediğim oyun."

"Ya mızıkçılık etme."

"İyi tamam başla hadi."

Zeynep bağdaş kurduğu bacaklarına dokunarak bacaklarındaki pantolonun çizgilerine dokunan parmaklarını takip ederek derin bir enfes alıp verdi. "Yine hepimizin bir arada olacağını umuyorum. İstediğimiz bölümleri kazanmışız ve tek derdimiz vizeler, finaller... Bunun yanı sıra ben başka şeylere merak salmışım. Ne bileyim dans kurslarına gitmişim ya da resim yapıyorum, boyuyorum. Kendime bir şeyler katmışım... Üç yıl sonra yine bu şekilde bir şeyler anlatmak istiyorum size."

Hayallerini bir ninni dinler gibi dinledim. Ayperi kafasını koluma doğru yatırdığında uyumaya hazırlandığını anladım. Şapkasını üzerine doğru siper ettim ve ağzına emziğini verdim.

Sıra Andaç'a geçti. "Vallahi abilerim ablalarım ben dümdüz hayal kuruyorum. Siz yanımda olun, bir de okulumu kazanmış olayım da bir baltaya sap olmuş olayım yeterli."

"Böyle dümdüz hayale can kurban."

"Ya sen kayınçom?" dedi Andaç, çenesinin ucuyla Çetin'i işaret ederken.

Çetin, bir konuşma yapacakmışçasına omurgasını doğrulttu ve hemen yanında duran Şebnem'in belinden sarılarak ona biraz yaklaştı. "Karım yanımda olsun, siz yanımda olun ve sağlıklı olalım başka bir şey istemem."

Şebnem gülümseyerek iç çekti.

Andaç, "Bir de bebek olsun ama değil mi?" diye sorduğunda Şebnem'in yüzü düştü fakat bunu belli etmeden gülmeye devam etti. Anlık da olsa buna tanıklık etmek beni huzursuz etmişti. Çetin durumların ne kadar farkındaydı bilmiyorum ama gülümseyerek "Nasip," dedi. "Her şey nasip işi, Andaç."

"Hayırlısı be abim."

"Aynen öyle."

"Ya sen Şebnem?" diye sordu bu kez Zeynep dudaklarını ıslatırken.

"Ben de öyle," dedi Şebnem çok da farklı bir şey söylemezken. "Üç sene çok da uzak değil aslında. Zaman o kadar hızlı ve acımasız davranıyor ki insana, yıpranmaktan alamıyorsun kendini. Sadece daha iyi günlerimizin olmasını umuyorum. Beraber, yine bu kadroyla."

"İnşallah."

Sıra Şirin'e geldi. Ellerini bir araya getirdi ve ağzını hafifçe araladı. "Sizden çok da farklı bir şey söylemem aslında. Üç yıl çok da uzak değil. Tıpı kazanmak istiyorum ve hayatımda şu an var olan insanların o gün de olmasını istiyorum."

Alper noktadan devam etti. "Ben yine ablamı gururlandırmak istiyorum." Gözlerime baktı, belliydi gözlerimi doldurmaktı yine niyeti. Ekledi. "Daha kararlı, daha azimli bir insan olmak istiyorum. Yine bir gün burada bir araya gelerek bir şeylerin kutlamasını yapmak istiyorum. Belki üç yıl belki beş yıl sonra bir yerlere gelirsek bugünleri özlemle hatırlamak istemiyorum."

Son cümlesi hepimizde ufacık bir durağanlık katsa da bunun büyümesine müsaade etmeden pusulamızın yönünü Kamer'e çevirdik. "Ben ne diyeyim ki?" diye sordu düz bir sesle. "Sevdiklerimin sağlığı ve varlığı. Başka hiçbir şey değil. Ben bu hayatta sevdiklerimin yanımda olmasından başka bir şey istemiyorum çünkü çok kaybettim. O kadar çok kaybettim ki kazandıklarım da gitsin istemiyorum."

Gözlerine baktım. O her şeyi bildiği halde içine sindirdiği kara gözlerine. Belki bu yüzden bu kadar karaydı, bu kadar isliydi bakışları. Tüm acıyı ve kederi gözlerinin bebeğinde toplamış adamın rengi gökkuşağına ters, yıldırıma denk düşen cinstendi.

Geriye dönüp bakmaya korkar olmuştu. Kaç kişinin mezarı vardı kalbinde? Kaç kişinin toprağına dokunmuştu elleri? Dayısının, annesinin, babasının, oğlunun ve kardeşinin... Mahir ölmese bile yaşıyor diyebilir miydik? Daha kaç kişiyi kaybedecekti? Bunca kaybın içinde ileriye dönük kazanımlar hayal etmeye korkan adamın gözlerinde yine de bizi görebiliyordum. Bizi üzmemek, bize yetişmek için çırpınan kalbini görüyordum. Kamer'di o çünkü Kamer'imdi. Düştüğü yerden bile insanlara elini uzatmaya çalışır, parmaklarıyla tutardı.

Sıra bana geldi bir sonbahar yaprağı döküyormuşum gibi. Ayperi uyuyakalmıştı. Onun bebek yüzüne bakıp gülümsedim. "Kızımın sağlığı. Onun varlığına gün gün tanıklık ve şükretmekten başka güzel bir şey yok. Eşim, kardeşim, siz... Üç yıl sonra mezun olursam bir işim olur belki ve ayaklarım yere daha sağlam basarım. Ben.sadece sağlık ve huzur istiyorum."

Yıldız kaymamıştı çünkü biz de dilek tutmamıştık. Kalbimizin dili açılmıştı ve biz de konuşmuştuk. Bir gün gerçek olmasını istiyordum. Üç yıl sonra ya da on yıl sonra... Bir gün işte.

Geçmiş sahiden gelecekse, bir saatin içinde yaşıyor olmalıydık.

Sürekli aynı dakikanın üzerinde gezen, aynı saniyenin içinde dönüp duran bir yelkovansak ardımızda neyi bırakacaktık ki? Ardımızda kalan bir şeyler olmalıydı, bir şeylerden vazgeçmeli ya da aşmalıydık. Bunu yaparsak geçmiş değildir gelecek, gelecektir gelecek...

Son finalimi de vermiş eve gelmiştim. Ayperi, Alper ile kalmıştı. Alper de sonra birkaç iş için evden ayrılmıştı. Ben de Kamer gelene kadar mutfakta bir şeyler yaptım, Ayperi de içeri uyudu. Hayatımız o kadar normal, düzeyinde ve olması gerektiği gibi ilerliyordu ki şaşkındım. Ne zaman gülümsemeye çalışsak birileri ağzımıza kırmızı biber sürüp gidiyordu çünkü. Gülmek de haktır, her an ağlamak korkusu acı verir insana.

Fakat hayatımızın en mutlu günlerini yaşıyorduk.

Her günüm varlığına şükrettiğim insanlarla geçiyordu.

Ellerimi yıkadıktan sonra yatak odasına geçtim. Ayperi yatağımızda uyuyordu. Çok huzurluydu. Onu izlerken huzurlu olmamak da elde değildi zaten. Ses yapmadan ben de yanına uzandım ve onu izlemeye başladım. Kalbini dinledim, dudaklarını izledim, yanağını sevdim. Sonra farkında olmadan uykuya daldım. Ne kadar vaktin geçtiğini bilmediğim bir zaman diliminde beni uyandıran şey onun hareketleri oldu. İrkilerek gözlerimi açtığımda bana baktığını gördüm. "Seni izlerken uyuyakalmışım anneciğim."

Toparlandım ve onu öptüm. Altını değiştirmem ve karnını doyurmam gerekiyordu. Önce gidip ellerimi yıkadım sonra da altını değiştirdim. Ellerimi tekrar yıkadıktan sonra onu kucaklayıp mutfağa götürdüm. Karnını doyurdum. İkimiz birlikte çizgi film izledik. Koluma uzanmış sırtını bana yaslamıştı. O çizgi film izliyor ben de onu seviyordum. Sonra bir şey oldu ve huysuzlanmaya başladı. Huzuru bozuldu. Kaşlarımı çattım. "Ayperi, iyi misin anneciğim?"

Bana bakmadan ağzındaki emziği çıkardı ve ağlamaya başladı. Telaşa kapıldım aslında bu yeni bir şey sayılmazdı ama son zamanlarda böylesi

bir olay yaşamamıştık. Ağlaması kuvvetlendiğinde onu kucağıma alıp ayaklandım ve sallamaya başladım. "Ayperi, tamam anneciğim tamam." Bir yandan onu kucağımda sallıyor diğer yandan susturmaya çalışıyordum. Bir anda niye böyle olduğuna anlam verememiştim.

Birkaç dakika boyunca sadece ağladı. Neler olup bittiğine anlam veremiyordum. Bahçedeki gülleri gösterdim, balkona çıktık fakat susmadı. Eline oyuncak verdim yine olmadı. En sonunda odamıza gittim ve çantamın içinde duran çikolatayı ona uzattım. Tatlıyı çok seviyordu ve dolapta tatlı olmadığı için bunu denemek istemiştim. Kamer yanımızda yokken bazen ağzına küçük parçalar veriyordum. Ayperi çikolata ambalajını kavradıktan sonra ağlaması dindi ve çikolataya baktı. Güldüm. "Sen de az değilsin ama var ya..."

Bana bakıp güldü.

"Allah'ım ya, yerim seni yerim," deyip yanağından kocaman öptüm. Bir hainlik yapıp elinden çikolatayı almaya çalıştığımda gözleri yine doldu ve bırakmadı. "Tamam tamam almayacağım," dedim sakince çikolatayı ona bırakırken.

İçeri geçtik sonra. Koltuğa oturttum onu ve hava neredeyse kararmak üzereydi. Çikolatayı yemek istiyordu. Ambalajı açıp ağzına minik bir ekmek kırıntısı şeklinde uzattım. Parmağımla beraber yemeye başladı. "Andaç amcana çekmiş senin bu iştahın," diye güldüm. Ayperi dünyadan bihaber çikolatasını yemeye bilakis sürekli devamını istemeye devam etti. Biraz sonra kapı çaldığında oturduğum yerden kalktım ama Ayperi elime sarıldı. "Tamam bekle hemen geliyorum." Elimdeki çikolatayı istedi. Omuzlarımı düşürerek çikolatayı iki eline güzelce bıraktım ve hızlı adımlarla gidip kapıyı açtım.

Kamer gelmişti.

"Hoş geldin," diyerek gülümsedim. "Erkencisin bugün sanki."

"Öyle oldu," deyip içeri girdi ve yanağımdan öptü. "Sen neler yaptın?"

"Her zamanki işlerim işte, senin nasıl geçti?"

"Benim de aynı. Ayperi nerede?"

"İçeride," dediğimde memnuniyetle kafasını salladı ve onun yanına gitti lakin onu çikolata yerken görsün istememiştim. Biliyorum o bizim

bebeğimizdi ve onun için tüm kötü anılarımızı ardımızda bırakacaktık ama bu Kamer'in kötü bir anısı değil travmasıydı. Bambaşkaydı. Arkasından gittim. Kamer hiç şüphesiz Ayperi'nin yanına gitti ve oturdu. Ayperi her şeyden habersiz çikolatayı ağzına gözüne bulaştırarak yerken babasına baktı ve güldü.

Ben de yanların geçtim. Ayperi ortamızda kaldı.

Ayperi gülümsedikçe Kamer de gülümsüyordu.

Bir şey demedim, diyemedim. Sadece onları izledim.

"Her yerini batırdı," dedim sonra gülümsemeye çalışarak.

Kamer, "Boş ver," dedi. "Yıkanır."

Tekrar sustum. Elimi uzatıp elinden çikolatayı alacağım sıra yine huysuzlaştı. Kamer sakince bana bakıp 'sorun yok' der gibi bunu yapmamın gerek olmadığını söyledi. Bunu aşmıştı, aştığını gösteriyordu gözleri az sonra bir başka sınava tabi tutulana dek!

Ayperi ona çikolata uzattı. Minik elleriyle Kamer'in ağzına çikolatayı uzattığında Kamer öylece kalakaldı. İçim titredi. Buna şahit olmak, bu tablonun içinde onları görmek beni mahvetmişti. Kamer'in yüzüne bakamadım fakat o usta bir şekilde kafasını ikiye sallayıp, "Tokum ben," dedi. "Sen ye."

Ayperi'nin bunu anlayacağını sanmıyordum ve anlamamıştı da.

İnatla ağzına çikolatayı uzattığında alt dudağımı ısırdım. Kamer, Ayperi'nin gözlerinin içine baktı ve bebeğimizin gülen gözlerine kötü bir hatıra bırakmak istemedi. Yüzünü çikolataya doğru yaklaştırdı ve ağzını aralayıp çikolatanın ucundan bir parça ısırdığı gibi çiğnemeden yuttu. Nefes alamadım sandım zira on yaşından beri bununla her defasında yüzleşen adamın geçmişini, bebeğimiz yenmişti. Ayperi sayesinde on yaşının üzerine bir çizik atmış, o geceyi içinde sindirmişti.

Çehresine baktım. Kömür gözlerindeki isi gördüm, geçmişin küllerini gördüm, ateşin hükümsüzlüğünü gördüm. *Ben bu adamın gözlerinde yıllarca verdiği savaşın tek bir bakışa, masumiyete ve saflığa yenik düşerek o savaşı kazandığını gördüm.*

Ayperi gülümsedikçe Kamer'e gözlerim dolu dolu baktım. Bana bakmadı ama içini görmüştüm bir kere ve bu gözlerine bakmaktan daha beterdi.

Keşke şu an neler hissettiğini söyleyebilseydi çünkü konuşmadığında içindeki sessizlik dilindeki gürültüden daha çok hasar veriyordu. Ağzındaki çikolata ona anlık bir tat vermişti belki de ve bu yüzden uzatmamıştı fakat Ayperi ona bir kez daha uzattı ama Kamer bu sefer gülümseyerek reddetti. "Doydum doydum," dedi gülerek. Sesi kırılmıştı. Onca şeyi yaşamış bu adamın başkasına komik gelecek bu olayı aşamaması ne kadar zordu böyle, ah!

Ayperi ellerine çikolata bulaştırdığında nihayet onun elinden çikolatayı aldım ve bu kez bir huzursuzluk oluşturmadı. Ayaklanıp arta kalan kısmını mutfağa götürdüm ve ellerimi yıkayıp yanlarına gittim fakat kapıdan içeri giremeden gördüğüm manzara karşısında kalakaldım.

Ayperi çikolata bulaşmış minik ellerini Kamer'in yüzüne koymuş, gülücükler saçıyordu. Kamer hiçbir şey yapmamıştı, yapmıyordu da ta ki Ayperi, "Baba," dediğinde Kamer'in sol gözünden bir damla yaş düşene dek.

14. Bölüm

Mutlu Son Masalları

"Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, soğuk bir şehirde genç bir kız yaşarmış. Bu genç kızın annesi o çok küçükken ölmüş. Genç kız, erkek kardeşi ve babasıyla kalmış. Genç kız çok çalışkanmış ve her işi yaparmış. Erkek kardeşi de onun gibiymiş. Sonra bir gün bu genç kız, yine aynı şehirde yaşadığı bir genç adamla tanışmış. Genç adam, genç kızı sevmiş ve onu korumak istemiş. Genç kız da genç adamı sevmiş. Sonra bir gün sarılmışlar ve gülümsemişler. Birçok kez ağlamışlar ama hiç yıkılmamışlar. Genç kızın babası ölmüş ama genç adam, genç kızı hiç bırakmamış. Sevgi böyle bir şeymiş çünkü. Bir sürü şey yaşamışlar. Ağlamışlar, gülmüşler, elleri acımış, elleri kanamış ama hep iyileşmişler. Genç kızın bir sürü de kardeşi olmuş. Kocaman bir aileye girmiş. O aile onu çok sevmiş. Zaman akmış gitmiş ama genç adam ve genç kız hep birbirlerini sevmiş ve evlenmişler, çocukları da olmuş. Ailesi büyümüş genç kızın ve kendine bir söz vermiş, demiş ki; masallar mutlu sonla bitmeli çünkü bu kadar acının sonunda kim istemez ki pamuk şeker yemeyi?"

"Peki masalın sonunda ne olmuş?"

"Masalın sonunda genç adam, genç kız ve ailesi sonsuza kadar mutlu yaşamış."

"Çok güzelmiş," diye gülümsedi Ayperi, karnıma koyduğu kafasını okşarken ellerimle. Gülümseyerek iç çektim ve onu izledim. Saçları sanki her gün daha uzun görünüyordu gözüme ya da daima benimle olduğundan buna adım adım şahitlik ediyordum.

Ayperi üçüncü yaşını doldurmuş dördüncü yaşına yaklaşıyordu. Zamanın ona bu kadar güzel dokunurken bizi de onunla birlikte büyütmesi

tarifsiz bir duyguydu. Çok akıllı, çok saygılı, terbiyeli ve o kadar meraklı bir çocuktu ki, her şeyi öğrenmek istiyordu. Bazen benim kitaplarımı okumaya çalışıyordu ama bir şey anlamayıp anladığını iddia ediyordu. Bizi hiç üzmüyordu. Sanki annesinin ve babasının kalbinden almıştı. Benden ve Kamer'den. Sakin, sessiz biriydi. Eh, tabii arada babasıyla bir olup beni kızdırmayı çok iyi bilirdi. Hoşuna gidiyordu. Hem o hem de ben eğleniyordum.

Kafasını oynattı ve yüzünü bana çevirdi. Gözleri, dudakları, yanakları gerçek olamayacak kadar güzeldi. Sanki bir kalemle çizilmişti. Gözleri benim gözlerimdi. Rengi ve şekli oturmuştu. Koyu kahverengiydi. Dudakları da benim dudaklarıma benziyordu. Sahiden kopyamı doğurmuştum. Ona baktıkça hiç olmayan çocukluk fotoğrafıma bakıyormuşum gibi hissediyordum.

"Anneciğim," diye fısıldadı küçük elini elime uzattığında.

"Efendim bir tanem?" dedim pamuk tenine dokunduğumda.

"Dünyalar kadar ne demek?"

Sırıttım. "Niye sordun ki?"

Gülümsedi. "Amcam söyledi. Andaç var ya, o."

"Seni dünyalar kadar mı seviyormuş?"

Gözlerini kapatıp açtı. İç çekerek ona cevap verdim. "Dünyalar kadar demek, kocaman demek. Dünya kocaman bir yer, Ayperi. İçinde biri sürü canlı var."

"Biliyorum," dedi. "Balıklar da yaşıyor ama suda yaşıyorlar."

"Evet, onlar suda yaşar."

"Ama biz onları yiyoruz."

Güldüm. "Hepsini yemiyoruz."

Bana boş boş baktı ama yine düşünmemesi gereken şeyleri düşündüğüne emindim. "Sen Andaç amcanı dünyalar kadar çok seviyor musun?" diye sordum.

"Dünyalar kadar çok büyükmüş," dedi gözlerini irileştirdiğinde. "Ben biraz daha büyürsem dünyalar kadar severim."

Gülümsedim. "Anne," diye bir şey daha ekledi. Bekledim. Devam etti: "Peki, sen babamı dünyalar kadar mı seviyorsun?"

Kafamı sağa doğru yatırdım ve elimi Ayperi'nin kara, küt saçlarında gezdirmeye devam ettim. "Hayır," dedim ninni söylüyormuş gibi. "Ben onu dünyalardan daha çok seviyorum. Uzay kadar mesela. Uzay diye bir yer var, dünya da onun içinde. Her şey onun içinde. Orasının sonu yok ve hayal edemeyeceğin kadar büyük. O kadar büyük ki fotoğraflara sığmaz. İşte ben babanı o kadar çok seviyorum."

"Uzaylar kadar yani öyle mi?"

"Evet uzaylar kadar," diye güldüm.

Bu onun küçücük kalbini hızlandırdığında gülerek kafasını koyduğu yerden kaldırdı ve bana doğru yaklaştı. "O zaman ben de büyüyünce seni ve babamı uzaylar kadar seveceğim." Kollarını boynuma sardı ve yüzünü omzuna doğru düşürdü. "Böyle kocaman seveceğim, anne."

Minicik bedenine sarılmak dünyalara sarılmaya değerdi. Her şeyimdi o benim. En yakın arkadaşım, sırdaşım, can şenliğim, bir taneciğimdi. Gözlerimi kapattım ve kalp atışlarını dinledim. Ayperi'nin kalbi çok hızlı atardı ve ben de hep onu dinlemek isterdim.

Kollarını boynumdan çektiğinde yüzümden öptü. Diğer yanağımı çevirdim. Oradan da öptü. "Kek yapalım mı?" diye sordum.

Hevesle kafasını salladı. "Ama üzüm de koyacağız değil mi içine?"

"Koyarız tabii."

"Yaşasın," diye sevindi gözleri ışıl ışıl parladığında.

Yatağımızdan indim ve ona dönerek kollarımı açtım. "Hadi atla bakalım annenin kucağına da mutfağa gidelim."

Güldü. "Ama ben yürüyebiliyorum ki."

"Yürüyebildiğini ben de biliyorum," diye güldüm onunla.

"İyi o zaman," dedi ve ayağa kalkarak bir iki adım geri gidip üzerime atladı. Onu sıkıca tuttum ve boynundan öptüm. Bacaklarını belime sardığında sakin adımlarla mutfağa ilerledik. Ayperi'yi kucağımdan indirmeden mutfak tezgâhının üzerine oturttum ve geri çekildim. "Şimdi," dedim yüzüne bakarak. "Gerekli malzemelerimizi hatırlıyor musun?"

"Yumurta," dedi parmaklarıyla sayarken. "Şeker, süt, un, tuz..."

Kıkırdadım. "Hayır tuz girmiyordu, yanlış bilgi."

"Ay," diye kapattı ağzını eliyle. "Karıştırdım."

"Tamam bir daha sayalım o zaman."

İkimiz aynı anda malzemeleri saydık ve ben de o sırada tezgâhı ayarlamaya başladım. Cam bir kap çıkarıp önce yumurtaları kırdım. Ayperi elindeki kaşıkla yumurtaları karıştırmaya başladı. Ben de biraz şeker kattım. Ardından diğer malzemeleri ekledim. Ayaklarını sallayarak şarkılar söyledi. Kekin hamurunu kalıba döktükten sonra, "Dibini sıyırayım mı?" diye sordu. "Çok seviyorum."

"Biliyorum," dedim ve arta kalan kek hamurunu yanına koydum. Heyecanla parmaklarını hamura götürdü ve sıyırıp ağzına soktu.

Fırının başına gittim. "Güzel olmuş mu?"

"Uzaylar kadar güzel olmuş."

"O kadar yani?" diye şaşırdım.

"Hıhım," derken parmağını yaladı ve kafasını salladı. Fırının başından çekileceğim vakit kapı çaldı. Ayperi irkildi. "Babam geldi babam geldi!" Aşağı inmek istediğinde bana baktı. Güldüm ve onu indirdim. Ellerini yıkadıktan sonra kapıya koştu. Kamer gelmişti. Ayperi sırıtarak, "Babacığım," dedi. "Hoş geldin."

Kamer içeri girip hızla Ayperi'yi kucaklayıp yanağını öptü. "Babası, hoş buldum."

"Biz annemle kek yaptık. Hem de üzüm var içinde."

"Hım," dedi Kamer buraya geldiğinde. Gülümseyerek Kamer'e baktım. Tek gözünü kırparak beni selamladı. Ayperi kollarını Kamer'in boynundan çekmeyip ona daha sıkı sarıldı. "Baba biliyor musun ben, seni ve annemi biraz daha büyüyünce uzaylar kadar çok seveceğim," dedi Kamer'e ve bana bakarken.

Kamer, "Uzaylar kadar ne demek?" diye sordu şaşkınca.

"Kocamanmış," dedi Ayperi. "Annem söyledi. Dünya'dan daha büyükmüş."

Kamer'e bakıp güldüğümde ellerimi silip buzdolabının kapağını açtım. Kamer, "Demek o kadar çok seveceksin bizi büyüyünce öyle mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Ayperi kafasını sallarken.

"Peki ben seni bir kere yiyebilir miyim?"

Ayperi kıkırdadı. "Kek yiyelim, baba."

"Olmaz, ben seni yemek istiyorum," diyerek Ayperi'nin kollarını ısırmaya başladı ama bu çok hassas bir dokunuştu. Ayperi gülmeye başladığında Kamer daha çok üzerine gitti. Nihayetinde Kamer'in kucağından indi ve onun elinden tutarak içeri doğru sürükledi. "Hadi atçılık oynayalım."

"Ayperi ama baban daha yeni geldi, yemekten sonra oynasanız olur mu?"

Ayperi hemen sustu. "Tamam o zaman, anne."

Kamer üzerini değiştirmeye gittiğinde biz de Ayperi'yle sofrayı hazırladık ve kekimizi pişirdik. Yemekten sonra en sevdiğimiz çizgi filmi izledik. Onlar seyre devam ederken ben de keklerimizi ve çaylarımızı getirdim. "Güzel olmuş mu?" diye sordu Ayperi, Kamer'e bakarak.

Kamer, "Sence kötü olma ihtimali var mı?" dedi.

"Yok," dedi Ayperi gülerek. "Imm."

Sakin, tatlı ve huzurlu anlarımızın başrolüydü ve oradan asla inmeyecekti. Hep orada olacaktı Ayperi. Keklerimizi yedikten sonra Ayperi sabırsızca koltuktan indi ve Kamer'e bakıp, "Hadi baba şimdi atçılık oynayalım," dedi.

Simli bebekleriyle değil Kamer ile atçılık oynamayı seviyordu. Babasıyla ve benimle vakit geçirmek, oyuncaklarından daha iyi geliyordu. Kamer çayından bir yudum aldıktan sonra iç çekerek koltuktan indi. Ellerini ve dizlerini halının üzerine koydu. Ayperi sanki gerçek bir ata biniyormuş gibi babasının sırtına zıpladığında oturduğum yerden kalkıp ona destek oldum. Ellerini Kamer'in kürek kemiklerine bastırdı ve gülmeye başladı. Kamer, "Prensesimiz hazır mı?" diye sordu.

"Hazır," dedi Ayperi heyecanla. "Hadi gidelim."

Kamer halının üzerinde sakin sakin ilerledi. Onları izledim arkama yaslanarak. Sanki ne kadar izlersem izleyeyim yetmeyecekmiş gibi geliyordu. Sanki film bitecekmiş gibi geliyordu.

"Daha hızlı git baba," dedi Ayperi.

"Olmaz prensesim," diye konuştu Kamer. "Siz asilsiniz, sakin adımlar yakışır size."

"Ya ama..."

"Ya ama yok prensesim," dedi Kamer halının üzerine turlamaya devam ederken. "Ya ama yok."

"Tamam, baba."

"Baban seni yesin mi?"

"Yemesin."

"Hayır baban seni yiyecek."

"Anne," diye çevirdi Ayperi kafasını bana. "Baban beni niye sürekli yemek istiyor?"

Güldüm. "Çünkü seni çok seviyor."

"O zaman sen de babamı yemek istiyor musun?"

O sırada Kamer'le göz göze gelerek gülüştük. Ayperi ise buna anlam vermeye çalıştı ama bebeksi gözlerindeki güzelliğe kapıldık sonra. Cevabını alamadan Kamer onu sırtından indirdi ve ayağa kalktığı gibi onu da kucaklayarak uçurmaya başladı. Ayperi kahkahalar atarak evimizin duvarlarını neşesiyle boyarken ben de oturduğum yerden kalkıp boş tabakları ve bardakları mutfağa götürdüm. Elimdekileri musluğun içine bıraktığım sıra midemdeki bulantı yeniden nüksetti. Elimi hızla ağzımın üzerine götürerek musluğa doğru eğildim. Dün de aynısı olmuştu. Midem bulanıyordu.

Aklıma bir şey geliyordu ama buna ihtimal vermekte cesaret edemiyordum oysa tecrübeliydim.

Yine de sonuç ne olursa olsun yarın bir eczaneye gidip test alacaktım.

İkinci kez hamile olabilirdim.

Bunun hissi ve heyecanı çoktan içime sinmişti ama ben daha farkına varmamıştım. Kimseyle de paylaşmış sayılmazdım. Birkaç dakika kadar midemin bulantısının geçmesini bekledim ve ardından bulaşıkları yıkadım. Kamer çok gecikmeden mutfağa girdi. "Yorgun musun bugün?" diye sordu, yanıma gelip saçlarımı sırtımdan aşırıp yanağımdan bir kez öptüğünde.

"Yo," dedim hafif bir tedirginlikle. "Biraz uykusuzum sadece."

"Son bir tane finalin kaldı değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim cümlemin devamında iç çektim. "Ondan sonra mezun oluyorum."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi ağır ağır. "Bu hep oldu ve böyle olmaya devam edecek."

"Ben de seninle," dedim ona daha âşık bakarken.

Gözlerini kıstı ve iç çekti. Devam ettim fakat başka bir meseleyle. "Borcu kış gelmeden kapatırız değil mi?" diye sordum.

"Kapatacağım merak etme," dedi güven veren sesiyle. "Az bir şey kaldı zaten." Sonra derin bir nefes aldı. "Hem boş ver sen borcu, Andaç ve Zeynep'in nişanı var iki gün sonra. Bugün arayamadım ne yaptılar ki?"

"Ben konuştum," dedim gözlerimi kapatıp açarken. "Andaç papyon değil kravat takmak istiyormuş ama Zeynep de kendi nişan kıyafetine kravatı yakıştırmadığından daha karar verememişler."

"Derde bak anasını satayım," diye eğlendi Kamer. "Kocaman oldular hâlâ boş beleş işlerle uğraşıyorlar."

"Oho," dedim. "Sen seneye gör bir de mezun olunca evlendiklerinde asıl cümbüş o zaman başlayacak."

"Bundan korkuyorum ben de," dedi Kamer gülerek. Birkaç saniye sonra devam etti. "Alper gelmedi mi daha?"

"Onun da yarın son bir dersi varmış vereceği, dönecek."

"Yurtta kalmak yerine burada kalmadığına inanamıyorum. Manyak bu çocuk."

"Burada kendini çok rahat hissedemiyor, bir de okuluna uzak ya. Hem diğer yandan Şirin'le buluşması da daha kolay oluyor."

"Artık seneye de onların nişanını yaparız."

"Seneye olmaz gibi," dedim kararsızlıkla. "Kız tıp okuyor, bizimki de biliyorsun avukatlıkla kalmaz savcı olacak koydu kafaya. Onlara en az üç yıl var."

"Neyse," dedi Kamer ılımlı bir tavırla. "İyi olsunlar da biz hep yanlarındayız zaten."

"Hep."

"Hep."

"Hep," diye kollarını açarak içeri girdi Ayperi. İkimiz de sırıtarak bize doğru gelen güzelliğe baktık. Kamer sabırsızca onu kucağına aldı

ve yüzüne baktı. Ellerimle saçlarını düzeltirim. "Elbisen hazır mı?" diye sordu Kamer.

"Evet," dedi Ayperi gülerek. "Çok güzel değil mi anne elbisem?"

"Çok güzel canımın içi," diyerek baktım ona, sevdim gözlerimle yüzünü. "Sen daha güzelsin ama."

"Şimdi Andaç amcamla Zeynep teyzem ne olacaklar?"

"Nişanlı."

"O ne demek?"

"Yani yüzük takacaklar," dedi Kamer.

Ayperi'nin gözleri ikimizin de parmağında duran alyanslara gitti. "Sizinkiler gibi mi?"

"Evet," diye cevapladım.

"Siz nişanlı mısınız?" diye şaşırdı bu cevap onun aklını karıştırdığında.

"Hayır," dedim gülerek. Kamer kulağıma yaklaşıp fısıldadı: "Bir sonraki sorusu 'anne beni nasıl yaptınız' olacak. İzin ver ben cevaplayayım."

"Ay yok artık," diye fısıldadım gülerek. Ayperi bize şaşkın şaşkın bakmaya başladı. Kendimi toparlayarak elimi ay yüzüne götürüp sevdim. "Hayır bebeğim, biz evliyiz. İnsanlar önce nişanlanır sonra da evlenir. Bu böyledir."

"Anladım şimdi," dedi Ayperi rahatlığa kavuştuğunda. "Kafam karıştı."

"Senin o minik kafan nasıl karışabiliyor?" diye sordum.

"Oho," dedi elini sallarken. "Bir sürü şey var orada var ya."

"Ne var mesela?" diye sordu Kamer.

"Im," diye düşündü Ayperi gözlerini kısarak. Sabırla onu bekledik. Ağzını araladı. "Ben de büyüyünce annem gibi mi olacağım? Okumayı ne zaman öğrenirim ki anne? Bir de şey, üç tekerlekli değil de artık iki tekerlekli bisiklete binmek istiyorum."

"Bunun için daha çok küçüksün," dedi Kamer. "Aslında söylediğin her şey için küçüksün. Önce okula gidecek ve okumayı öğreneceksin. Sonra çok başarılı bir öğrenci olacaksın."

"Sen zaten çok güzel bir bebeksin, büyüdüğünde benden daha güzel olacaksın," dedim ben de.

"Sen çok güzelsin, anne." Babasına sordu. "Annem çok güzel, değil mi baba?"

"Annen kadar güzel bir şey varsa o da sensin ama evet," diye iç çektiğinde o kara kömür gözlerini verdi bana, beni vurduğundan habersiz. "Annen çok güzel bir kadın. O kadar güzel ki..."

"Uzaylar kadar," diye güldü Ayperi.

"Evet," dedi Kamer onay verdiğinde. "Uzaylar kadar çok."

Güzel yüzünde bana dünyanın tüm karmaşasını unutturan bir sakinlik vardı. "Ama şimdi uyku vakti," dedim kafamı sallarken. "Öyle değil mi babası?"

"Uykum yok ki," diye kafasını iki yana salladı Ayperi.

Kamer ısrar etti. "Çocuklar geç saatte uyumazlar. Hadi bakalım anneye ve babaya bir öpücük ver sonra da doğru dişlerini fırçalamaya."

"Sen de benimle fırçala baba."

"Tamam ben de fırçalayacağım."

"O zaman," diye yaklaştı benim yüzüme Ayperi ve iki yanağıma kocaman öpücükler bıraktı. Ardından Kamer ile ikisi banyoya gidip dişlerini fırçaladı. Ben de mutfağı topladım. Günümün her vakti şükrederek geçiyordu. Hayatımda oldukları için kendimi şanslı hissetmek bile az geliyordu.

Kamer ve Ayperi. Canımın içleri.

Ertesi sabah Kamer evden ayrıldıktan sonra Ayperi de hazır uyanmamışken eve en yakın eczaneye gidip test alıp geldim. Bugün bu testi yapacak ve içimdeki heyecanı ya öldürecek ya da diriltecektim. Fakat önce kahvaltı hazırlamam gerekiyordu. Ocağa çay koydum ve yumurta ile peyniri çırpıp pişirmeden önce kenara koydum. O sırada Ayperi çıplak ayakları ve mor taytıyla sakin sakin yürüyerek uykulu haliyle karşımda belirdi. "Anneciğim, günaydın."

"Günaydın hanımefendi," diye güldüm haline. "Ne bu halin kızım? Elektrik mi çarptı?"

"Kötü rüya gördüm."

"Aa!" diye eğildim yanına ve kollarını tutarak yüzüne baktım. "Şimdi iyi misin?"

"Evet iyiyim," dedi gülümseyerek. "Seni gördüm ya iyi oldum anne."

"Bak hele şuna ne güzel de konuşurmuş." Yüzünü sevdim. "Bebeğim benim." Gülümsedi. Ekledim. "Güzelce yüzünü yıka ve gel, sofra hazır sayılır."

"Tamam," diyerek arkasını döndü ve penguen gibi adımlar atarak banyoya ilerledi. Ben de o sırada peynirli yumurtayı kızarması için tavaya döküp ocağa koydum. Biraz da sebze yıkayıp doğradım. Kısa süre içinde sofrayı hazırladıktan sonra beraber kahvaltımızı yapmaya başladık. Iş-tahla tabağındakiler yiyordu. Hayretle gülümsedim. "Yoksa rüyanda biri senin mideni mi yiyordu? Maşallah fıstığım ne kadar acıkmışsın."

Sırıttı. "Çok güzel olmuş, anneciğim. Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun bir tanem," dedim çay bardağımı kavradığımdan. Bir yudum aldıktan sonra aklıma bir şey gelmiş gibi devam ettim. "Kahvaltıdan sonra Şebnem teyzenlere gideceğiz biliyorsun değil mi?"

"Gidelim gidelim," diye zıpladı yerinde. "Andaç amcam beni yine çok güldürür."

"Keyfi yerindeyse tabii," dedim ağzımın içinden konuşurken.

"Dayım da olacak mı?" diye sordu bu kez. "Onu çok özledim ben, o da gelsin ne olur, anne."

"Gelecek tabii," dedim gülümserken. "Bugün aramızda olacak."

"Ben onunla uyuyacağım," diye baktı bana muzip muzip. "Beni çok seviyor. Ben de onu çok seviyorum."

"Seviyorsunuz tabii ki," dedim yanağından bir makas aldıktan sonra. Ayperi ayaklarını sallayarak yumurtasını yemeye devam etti. Ardından ona hem izlemesi hem de oyalanması için çizgi film açtım. Bu sayede ben de testi yapabilecektim. Elimi çabuk tutarak sakince banyoya girdim ve gerekli işlemleri hallederek testin sonucunun gelmesini bekledim. Bu sefer hissim çok daha başkaydı. İlki apayrıydı ama bunu beklemek daha tuhaftı. Güzel bir tuhaflığı vardı. Sabırsızca ilk çizginin yanına ikinci çizginin gelmesini bekledim. Arkamı dönerek ellerimi ovuşturdum. Bu süreçte karnıma giren ağrıların haddi hesabı yoktu. Yutkundum ve derin bir nefes alıp vererek içimden geri sayım başlattım. Ondan geriye saydıktan sonra son rakamı derin bir nefesle dışarı verdim ve titreyen bedenimle arkamı dönerek lavabonun üzerinde duran teste yaklaştım.

Sonra gördüm.

İkinci çizgiyi.

Kalp atışlarım bir binanın en tepesinde tüm şehre meydan okuyan biriymişim gibi hızlandığında elimi kalbimin üzerine koyarak teste iyice baktım. Dudaklarım titremeye başladı. Gözlerim bir büyüdü bir küçüldü ve kendimi tutamadan gözyaşı döktüm. "Hamileyim," diye fısıldadım dengemi şaşırmış gibi. "Bir bebeğimiz daha olacak."

Sevinçten açılan ağzım ve duygudan ıslanan gözlerimle kafamı kaldırıp aynaya baktım. "Hamileyim," diye tekrar ettim sanki hâlâ idrak edemiyormuş gibi.

Titreyen ellerimi karnımın üzerine koydum. "Hissediyordum," dedim sonra oraya bakarak. "Varlığını hissediyordum."

Bir yanım bu testin pozitif çıkacağından çok emindi ama bir yanım da hayal kırıklığı yaşamamam adına çok da hayal kurmuyor ve olabilecek tüm ihtimallerden kendini uzak tutuyordu fakat bunu yaşamıştım, bir bebeğimiz daha olacaktı. İçimdeydi, şimdiden kalbime yayılmıştı sevgisi.

Yaşadığım mutluluğu üzerimden kolayca atamazdım ve bunu en kısa sürede paylaşacaktım sevdiklerimle ve eşimle. Ayperi'yi içeride çok da yalnız bırakmadan testi çöpe atıp ellerimi yıkadım ve banyodan çıktım. Yüzümde açmış çiçekleri acaba Ayperi fark eder miydi? Sakince oturma odasına gittim ve kapıda dikildim. "Gidelim mi artık?" diye sordum ona.

"Anneciğim birazdan çizgi film bitecek, bekleyebilir miyiz?"

"Hay hay efendim," dedim kabullenerek.

Bana öpücük attı. Ben de ona attım.

O sırada kapı çaldı. Ayperi televizyona bakmaya devam ederken arkamı dönüp koridora çıktım ve kapıyı açtım. Alper gelmişti. Onu görünce yüzümdeki çiçek daha da büyüdü. "Ay, gelmiş bizimki. Hoş gelmiş."

"Hoş buldum abla," dedi Alper içeri girdiğinde. Bana sarılarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Çok iyiyim," diyerek yüzünden öpüp gözlerine baktım. "Sen ne yaptın? Verdin mi derslerini?"

"Evet, sınavdan çıktığım gibi geldim." Sol gözünü kıstı. "Sonra valizlerimi almaya gideceğim."

"Kamer ile gidersiniz," dedim koluna dokunarak. "Dert etme orasını."

Saf bir tebessümle bana baktığında Ayperi içeriden koşarak gelip, "Dayım gelmiş dayım gelmiş," diye zıpladı.

Alper çabucak dizlerini yere eğdi ve Ayperi'nin kollarına saklandı. "Nasılmış benim güzelim?" dedi saçlarını severken.

"Çok iyiyim dayıcığım," dedi Ayperi, Alper'i bir hayli severken. Kendini onun kollarından ayırıp yüzüne baktı. "Sen de iyi misin?"

Alper, "Ben de çok iyiyim," diye öptü yanağından. "Sen bir güzelleşmişsin ama... Prensesleri kıskandırıyorsunuz Ayperi Hanım."

"Ya," diye utandı Ayperi eliyle ağzını kapatırken.

"Ya," dedi Alper onu öpmeye devam ederken.

"Neyse hadi çok oyalanmayalım," diye gülümsedim biraz acele bir tavırla. "Daha saçlarınızı tarayacağız hanımefendi, üzerini giyeceksin."

"Ben tarayabiliyorum saçlarımı."

"Evet tarayabiliyorsun," dedim sırıtarak. "En son ağlayarak açmaya çalışmıştık saçlarını unuttun mu?"

"Ben unuttum," diye güldü gözlerini benden kaçırdığında.

"Ah seni," diyerek kafamı iki yana salladım. Ayperi odasına girdiğinde ben de Alper'e baktım. "Aç mısın ablacığım? Biraz kek vardı bak, sen çok seversin."

"Yok abla kahvaltıyı yaptık biz."

Gülümsedim. "Şirin'le tabii."

"Yani," diye gülümserken beraber Ayperi'nin odasına ilerledik. Alper pencerenin kenarına geçerken sırtını yaslayacak bir yer buldu ve kollarını göğsünde kavuşturarak bize baktı. Ayperi dolabını açtığında, "Mor çiçekli elbisemi giyebilir miyim anne?" diye sordu. "Saçlarımı da örer misin?"

"Örerim tabii anneciğim," dedim ve askılıkta duran mor çiçekli elbisesini indirdim ve giydirdim. Onu sandalyesine oturtturan sonra da arkasına geçerek elimdeki tarakla saçlarını taramaya başladım. "Şirin nasıl Alper?" diye sordum. "Epeydir görüşemiyoruz, konuşamıyoruz."

"Dersleri çok ağır onun," dedi. "Sabahlara kadar çalışıyor ama iyi. Zaten nişana gelecek yarın, görürsün o zaman."

"Nişan dedin," diyerek elimdeki tarağı bıraktım ve saçlarını örmeye başladım. "Andaç ile konuştun mu?"

"Evet," dedi. "Buradan onlara geçeceğiz, oradan da beraber işleri halledeceğiz. Çok heyecanlı ama belli etmiyor."

Dudaklarıma bir tebessüm yayıldı ama kederinin tadını aldı damağım. Andaç sahiden büyümüştü. Eski Andaç değildi. Hep komikti, sevecendi ama eskisi gibi değildi. Hiçbirimiz eskisi gibi değildik. Yaşadıklarımız, hayatın bize kattıkları, bizden aldıkları eskimiş bir plak gibi tozunu bırakıp gitmişti. Biz istedikçe o şarkı çalıyor ve toz yok oluyordu, biz istemedikçe ne sesimi çıkıyor ne de temizleniyorduk. Andaç da öyleydi. En çok o büyümüştü.

"Çok mutlu olacaklar," dedim iç çekerek. "Onlar hep mutluydu ve en başından beri birbirlerinin hayatındaydı. Onlar adına öyle güzel şeyler hissediyorum ki."

"Ben de öyle," dedi Alper sakince. "İkisinin sonsuz bir mutluluğu yakalayacağından şüphem yok."

"Artık darısı senin başına," diye göz kırptım ona yandan bir bakış atarken.

"Nasip diyelim," diyerek usulca geçiştirdi.

Ayperi'nin saçlarını ördükten sonra onları baş başa bırakıp odama gittim ve üzerime güzel bir şeyler geçiştirdim. İçim içime sığmıyordu ve bunu daha ne kadar saklayabilirdim bilmiyordum. Çok güzel günlerin bizi beklediğine emindim.

Aynamın karşısındaki hazırlığımı tamamladıktan sonra gerekli eşyaları çantama koydum ve Kamer'i aradıktan sonra odamdan çıktım. Alper, ben ve Ayperi evden ayrıldıktan sonra fazla uzun bir yolculuk yapmadan bizimkilerin yanına geldik. Zeynep ve Andaç ortalıkta görünmezken bize kapıyı açan da Şebnem olmuştu. Ayperi ve Şebnem hasret giderirken biz de oturma odasına doğru ilerledik. "Herkes nerede?" diye sordum.

"Andaç duşa girmişti," dedi Şebnem. "Zeynep de odasındaydı. Gelir birazdan. Siz ne yaptınız?"

"İyiyiz öyle," dedim gülümseyerek. "Sen neler yaptın? İyi misin?"

"Bildiğin gibi," dedi Şebnem gözlerime bakarken. Onunla konuşmam gereken şeyler vardı ama mutlu değildim. Mutluluğumu paylaşmaya hazırdım ama çekiniyordum. Şebnem ve Çetin'in yıllardır bebeği olmuyordu. Bu Çetin'den kaynaklı bir sorundu ama Şebnem, bir gün olsun bunu diline getirmemiş, onu kötü hissettirecek bir şey söylememişti. Sabrediyordu ikisi de. Bir gün gülecekleri zamanı bekliyorlardı.

Koltuğa oturduğumuzda Zeynep tüm sevinciyle bizi karşıladı ve beni öptükten sonra Ayperi'nin yanına otururak gülümsedi. "Aman kim gelmiş kim gelmiş... Nasılsın bakalım minnoş?"

"İyiyim sen?" dedi Ayperi, Zeynep'in yüzüne baktığında.

"Ben de iyiyim," diye sırıtu Zeynep. "Saçların çok güzel olmuş."

"Teşekkür ederim," deyip güldü. "Annem ördü."

Zeynep, "Hım," derken benimle göz teması kurdu. "Annesi de ne güzel örmüş bizimkinin saçlarını."

Nazikçe güldükten sonra elimin içini yanağına doğru yasladım ve derin bir nefes alarak onlara baktım. "Bitti mi hazırlıklar? Hazır mı her şey?"

"Bitti," diye derin bir nefes aldı Zeynep, sanki dünyalarca yükün altından kurtulmuş gibi. "Dün bir kravat tartışması vardı ama hallettik. Bugün de Andaç ile Alper pastaya bakmaya gidecekler. Elbiseler, davetiyeler falan çoktan halloldu. Zaten çok kalabalık değil biliyorsunuz."

"Okuldan kaç arkadaşınız gelecek?"

"Benim dört," dedi Zeynep. "Andaç'ın da üçtü sanırım."

Andaç ve Zeynep seneye mezun olacaktı. Andaç Elektrik-Elektronik Bölümünü bitirecekti ve o istediği bölümündeydi ama Zeynep diş hekimliğini kazanamamıştı. Hiç hesapta yokken çevre mühendisliğini kazanmıştı ve Andaç ile aynı okuldalardı. Aslında bu onun için daha iyi olmuştu. Başta üzülse de sonradan farkına varmıştı onun için en iyisinin olduğunun.

"Mühendis hanım ve mühendis bey," diye gülümsedim Zeynep'in yüzüne. "Size baktıkça nereden nereye diyesim geliyor sürekli ama bu olacak bir şeydi. Siz geleceğin görünen yüzüydünüz bir nevi."

"Öyle de denilebilir," dedi Zeynep iç çekerek. "Bundan üç sene önce her şey daha farklıydı mesela. Hatırlıyor musunuz size üç sene önce kendinizi nerede görüyorsunuz diye sormuştum, yani herkes konuşmuştu. Ben belki istediğim yeri kazanamadım ama pişman da değilim."

"Hepimiz az çok üç sene sonra kendimizi söylediğimiz yerde bulduk," diyebildim. "Bakalım bir üç sene sonra nerede olacağız."

"Ben büyümüş olacağım değil mi?" diye sordu Ayperi sakince.

"Evet," dedim yüzüne eğilip gülerken. "Ama büyümeni hiç istemiyorum."

"Niye ki?"

"Bilmem," diye omzumu silktim.

"Ben büyüyünce okula gideceğim," dedi Ayperi hevesle. "Doktor olacağım."

Zeynep, "Ailemizde iki doktor hiç de fena olmaz aslında ya," diye güldü. "Senden çok güzel doktor olur."

Ayperi minik ağzını kapattı ve gülümsedi. Kısa bir sessizlik oluştuğunda bunu en güzel bozabilen insan yani Andaç, nemli saçları ve yakasını düzelttiği tişörtüyle görüş alanımıza girdiğinde, "Anam anam benim güneşim gelmiş," dedi.

Ayperi oturduğu yerden kalkarken Andaç'a baktı ve sırıtmaya başladı. Andaç'ı bir başka, çok ayrı seviyordu. Andaç onu hep mutlu ediyor ve ikisinin kafası ne gariptir ki bazen aynı çalışıyordu. Ayperi'nin sakin yanı Andaç'ı görünce uçup gidiyordu. "Hoş geldiniz yengem," deyip Alper'e de göz kırptıktan sonra Ayperi'yi kucağına alarak öpmeye başladı. "Sen de hoş geldin."

"Saçlarını kurut," dedi Ayperi saf bir sesle. "Hasta olursun bak."

"Kızım bu sıcakta ne hastalığı?" diye sordu Andaç. "Bana bir şey olmaz."

"Hasta olma bak."

"Olmam olmam," dedi Andaç gülerek. Ayakta dikilmeye devam ederken bana bakarak, "Siz ne yaptınız Aymira?" diye sordu. "Bir sıkıntı var mı?"

"Yok Allah'a şükür," dedim sakince. "Seni de iyi gördüm."

"Biz de öyle," diyerek Zeynep'in gözlerine baktı. "Başımıza aldık bir bela işte... Bakalım iyi mi yaptık yoksa kötü mü?"

"Aa!" dedi Zeynep gözlerini irileştirdiğinde. "Bak canım bu daha nişan, hani bunu bile beceremeyeceksen söyle yani."

"Şaka yapıyoruz kızım ya," diye güldü Andaç. "Ben seni bırakır mıyım? Bırakayım da okuldaki Batu, zincirinden kopmuş dana gibi saldırsın hemen değil mi? Ben seni ölsem bırakmam."

"Batu mu?" diye sordu Ayperi şaşkın şaşkın. "O kim ki?"

"Zeynep teyzene asılan bir lavuk."

"Lavuk ne demek anne?" diye döndü bu kez Ayperi bana.

Şebnem ve Alper gülmeye başlarken gözlerimi devirerek Andaç'a baktım ve durumu derhal toparladım. "Andaç amcan tavuk demek istedi kızım, hani yumurtasını yiyoruz ya. Ondan işte."

Ayperi kıkırdadı. "Batu diye tavuk mu olur?"

Andaç iç çekerek, "Oluyor işte amcası," diye öptü yanağından Ayperi'nin. "Sen de ileride bu tavuklarla karşılaşacaksın."

"Anne?" diye baktı bana Ayperi hafif bir endişeyle.

Andaç kahkaha attığında ona kızdım. "Andaç bak korkutma kızımı!"

"Şaka yapıyorum be fıstık," diye gülmeye devam etti Andaç, Ayperi'yi kucağından indirdiğinde. "Ben seni o Batu'lara yar eder miyim?"

Ayperi sessizce yanıma gelip oturduğunda, "İyi o zaman siz gidin işinizi halledin," dedi Zeynep. "Dönüşte de abimlerle gelirsiniz olur mu?"

"Tamam," dedi Andaç. Alper'e baktı. "Bir cüzdanımı alayım çıkalım kardeşim."

"Ben dışarıdayım o zaman."

Andaç kafasını eğdiğinde Alper de dışarı çıktı. Biz de kız kıza kaldık. Zeynep çalan telefonunu açmak için odasına gittiğinde ben de Ayperi'ye televizyon açtım. Sonra Şebnem ile mutfağa geçtik. Sakin bir halde sandalyemi çekip oturduğumda Şebnem, "Bir şey içer misin?" diye sordu.

"Yok," dedim. "Gel otur şöyle, yorulma."

"Yorgun değilim ki," diyerek karşıma geçti ve ellerini masanın üzerine koyarak birleştirdi. Yüzüne baktım. Evlilik bir insanı sahiden olgunlaştırıyordu, bunun en büyük ve güzel örneğiydi Şebnem. Fakat durgundu ve daha sakindi artık. Bunun sebebini biliyordum ama bunu bir tek için-

de yaşıyordu. İçini biliyordum çünkü kardeşimdi. "Geçen gün Hakan'ı gördüm," dedi gülerek. "Alışverişten dönüyorlardı. Pınar ve Ufuk ile."

"Ufuk büyümüş mü?"

"Kocaman olmuş," dedi.

Gülümsedim. "Biz ne zamandır konuşmuyoruz. Onlar mutlu olsun da gerisi önemli değil."

"Mutlular," diye onayladı Şebnem. "Hep öyle olsunlar."

Yutkundum ve parmaklarımla oynamaya devam ederek dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sen nasılsın peki Şebnem? Biliyorum çok sık konuşuyoruz ve az çok görüyorum da ama sanki... Yıllar yol aldıkça kalp ağırlaşıyormuş gibi geliyor."

"Mutluyum," dedi Şebnem gözlerime baktığında. "Ben cidden çok mutluyum, Aymira. İçinde olduğum için kendimi şanslı hissettiğim bir ailem var. Çetin hep yanımda ve beni hiç üzmüyor. Ben de onu üzmüyorum. Ben çok mutluyum gerçekten."

Bunu ondan duymak bana çok iyi gelmişti. Derin bir nefes alıp verirek, "Çok mutlu ol," dedim. "Bunun hep böyle olmasını isteyeceğim."

"Sadece," diye duraksadı ağır bir sesle, gözlerini gözlerimden çekip masanın üzerindeki duran küçük saksıya baktığında. "Bir şeyler eksik geliyor bazen... Biliyorum bir gün olacak ve daha iyi hissedeceğiz ama Çetin üzülüyor. Bunun kendinden kaynaklı olduğunu bilmek onu da öyle çok üzüyor ki. Ben aslında bir bebeğimiz olmadığı için değil, o üzülüp kendini suçladığı için üzülüyorum."

Sesim kırıldı. "Doktorlar umudunuzu kaybetmeyin dedi ama öyle değil mi? Ben inanıyorum, ben size çok inanıyorum bazı şeylerin vakti sabrın yolundan geçiyor."

"Biliyorum."

"Çetin kendini hiç üzmesin," dedim. "Bir gün çok güzel bir baba olacak, sen de harika bir anne olacaksın."

"İnşallah," dedi Şebnem sessiz kelimeleriyle tüm umudunu ellerinde tutup, kalbinde biriktirirken.

Gözlerini kaldırıp gözlerime baktığında bendeki değişimi fark etmesi uzun sürmedi. "Sende bir tuhaflık var gibi ya." Güldü. Bu iyiye alametti. Gülümsedim ve dudaklarımı ısırdım. Bunu şu an, böyle bir konuşma-

dan sonra ona söylemenin ne kadar doğru olup olmadığını bilmiyordum. "Şebnem, ben güzel bir haber vereceğim ama buna hakkım var mı bilmiyorum," diyebildim.

"Nasıl yani?" diye çattı kaşlarını. "Haber güzelse niye hakkın olmasın ki?"

"Ne bileyim, çok denk geldi bunun üzerine."

"Aymira saçmalama güzelim," dedi Şebnem gerilerek. "Beni tanıyorsun. Söylesene şu güzel haberi."

Parmaklarımla oynamaya devam ederek sağı solu kontrol ettim sanki birinin bizi izlediğini hisseder gibi lakin bunun ne kadar garip olduğunu da anlamam uzun sürmedi. Ciğerlerimi havayla doldurduktan sonra göğüs kafesimi öne doğru iterek Şebnem'in sabırsızca beni bekleyen yüzüne sessizce konuştum: "Hamileyim."

"Ne?" diye açıldı gözleri bir anda.

"Şş!" Onu susturdum.

Açılan gözlerini ağzı takip ettiğinde, "Sen ne diyorsun?" diye sordu. Sevinmişti, hem de o kadar çok sevinmişti ki ona bakarken gelen ağlama isteğimi bastıramadım ve gözlerimi doldurdum. Bu onun içindi, benim için değil. "O kadar mutlu oldum ki," diye devam etti ellerimi tutarak. "Sana yemin ederim, o kadar iyi geldi ki bu haber."

"Ya."

"Peki ne zaman öğrendin? Yani nasıl oldu?"

"Birkaç gündür midem bulanıyordu," dedim sessizce, titreyen sesimle. "Sabah gidip test aldım ve yaptım. Sonuç pozitif."

Şebnem ellerimi daha sıkı tuttu ve heyecanını delicesine hissettim. Benim kız kardeşim, benim canımdı o. "Aymira," dedi yüzüme şaşkın şaşkın. "Hatırlıyor musun Ayperi'nin testini de burada yapmıştın ve ilk haberi bizimle paylaşmıştın?"

"Dün gibi hem de," dedim gülümseyerek. "Ve bu haberi de ilk seninle paylaştım."

"Canımın içi."

Ne diyeceğimi bilemezken elimi usulca çekerek gözlerimin altını silerek olası bir damlayı engelledim. Şebnem beni gözleriyle süzmeye devam

ederken arkasına yasladı ve çatık kaşlarıyla, "Ve sen bu haberi bana vermek için hakkının olmadığını düşündün öyle mi?" diye sordu. "Yapma lütfen!"

"Biliyorum," dedim kuru bir öksürükle. "Senin çok sevineceğinden emindim ama olur ya işte Şebnem, bazı mutluluklar farkında olmadan karşındaki insanın kalbindeki ukdeyi yer, orayı acıtır. Bundan korktum."

"Asla," diye yaklaştı Şebnem. "Senin mutluluğun benim mutluluğum. Ben senin niyetinin ne kadar güzel olduğunun farkındayım zaten canım benim. Evet bazen en mutlu anlarımızda bile hüzün hep yanımızda oluyor ama sen de biliyorsun ki, insanlar sevinçlerini paylaştıkça buralar güzelleşiyor."

"Çok mutluyum Şebnem," dedim bunu saklamadan. "Onca şeyden sonra hâlâ çok mutluyum."

"Hâlâ diyerek kendine haksızlık ediyorsun sanki buna hakkın yokmuş gibi." Bana kızmıştı. "Bu ailedeki herkes mutlu olmayı hak ediyor. Yeterince ağladık, yeterince yıprandık. Bak Ayperi doğdu ve bize enerjisini geçirdi. Bir bebeğin varlığı yetti ya düşünebiliyor musun? Şimdi bir tane daha gelecek... Hayal etsene güzelliklerini!"

Gülmeye başladım. Gülmeye başladı.

"Seni çok seviyorum," dedim. "Seni o kadar çok seviyorum ki en başından beri yanımda olduğun için yerin hep başka kalacak."

"Bir zahmet," dedi gülerken ve beni de güldürürken. O esnada Zeynep'in sesini işittim. "Neye gülüyorsunuz bu kadar?" diye sordu keyifle.

Şebnem'le birbirimize baktığımızda Zeynep'in merakı arttı. "Ne oluyor?"

"Aymira'nın güzel bir haberi var."

"Neymiş?" Zeynep hızla ilgisini bana verdi. Dudaklarımı ısırıp serbest bıraktığımda kalp atışlarımın hiç dinmediğini fark ettim. Ağzımı aralayarak, "Hamileyim," dedim.

"Şaka!" diye büyüdü Zeynep'in gözleri, kocaman oldu.

Kafamı iki yana salladım.

Zeynep şoka girmiş gibi Şebnem'e baktığında Şebnem de kafasını iki yana sallayarak sırıttı. Zeynep şaşkınlığını üzerinden atamazken bana yeniden baktığında gözlerinin bebeği büyüdü. "Ya..." Küçük bir çocuk gibi ne diyeceğini bilemedi. "Çok sevindim, çok çok hatta... Aymira..."

"Zeynep..."

"Ya..."

Sonra hep birlikte sıırıtmaya başladık. "Peki Kamer abim biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Sadece ikiniz biliyorsunuz. Çok heyecanlıyım."

"Benim bile kalbim gümbür gümbür atıyor," dedi Zeynep. "Bak yarın da nişanımız var. Ne güzel denk geldi ya, çifte mutluluk işte."

"Peki Kamer'e ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu Şebnem.

"Akşam eve gidince söylerim diye düşündüm ama ilk sefer öyle olmuştu, acaba bu seferki hep beraber mi olsak yani bir arada? Yine özel bir an olacak sonuçta."

"Ben çok isterim," dedi Zeynep. "Herkesle aynı anda öğrenirse hepimiz tepkisini görmüş oluruz hem. Ay kesin bayılır."

"Yok artık," diye gözlerimi devirdim. "O kadar olmaz ama... Vallahi ben bu sefer kestiremiyorum ne tepki vereceğini."

Ayperi'nin varlığını öğrendiğinde gözlerinden akan bir damla yaş gelir aklıma...

"Tabii ki büyük bir coşkuyla hoplayıp zıplamaz," dedi Zeynep. "Kamer abim bu. Ne kadar sağlam, dik dursa bile çok duygusal bir yanı var. Bunu herkes, en çok da sen biliyorsun. Ben bencillik etmek istemem, tabii senin kararın ama o da bizimle öğrense ya bu sefer?"

"Bu bencillik değil ki güzelim," diyebildim ona. "Yine güzel bir an olacak zaten. Hep bir arada olacağız."

"Kesinlikle," dedi bana katılırken Şebnem. Kıkırdadı. "Düşünsene Andaç ve Çetin kavga ediyor yani laf atışması sonra Aymira pat diye haberi veriyor... Harika olur be!"

"O zaman ben Andaç ve abime şimdiden yol yapıyorum," dedi Zeynep.

"Çok fenasınız," dedim kafamı iki yana sallarken.

"O iş bizde sen rahat ol. Bir de böyle deneyelim ya."

"Bakalım akşam olsun da," dedim sonra. İkisi de o kadar çok sevinmişti ki her zaman benim için iyi ki olarak kalacaklardı.

Akşam olduğunda beraber sofrayı hazırladık. Ev kalabalıktı. Ayperi, Kamer ve Çetin oturma odasında muhabbet ederken biz de kızlarla mutfaktaydık. Dilimlediğim ekmekleri masanın kenarına koydum. Şebnem çorba tenceresinin altını kapatarak musluğun altındaki bezi yıkadı. Zeynep de bardaklara su doldurdu. Az sonra sofradaki düzeni hallettik ve herkesi buraya topladık. "Bir şey diyeyim mi?" dedi Andaç çorbasını içmeden evvel. "En çok da bunu seviyorum. Şu masanın etrafında buluşuyoruz ya... Abi ben sizin manyağınızım la."

"İki gün sonra siz de gideceksiniz," dedi Çetin biraz dertli biraz şakaya vurarak. "Ondan sonra ayda yılda bir görüşürüz."

"Yok kayınçom," dedi Andaç kaşlarını çatarak. "Ben her hafta damlarım buraya."

"Aman sakın!"

"Özlerim la sizi."

"Biz seni hiç özlemeyiz," dedi Çetin, Şebnem'e bakıp göz kırptığında. "Öyle değil mi, güzelim?"

Şebnem gülümseyerek kaşığını çorbasına daldırdı. "Estağfurullah, o nasıl laf? Ben özlerim valla."

Andaç ve Zeynep sırıtmaya başlarken Çetin de sahte bir öfkeyle ters bir bakış savurup, "İki dakika role giremedin sen de," dedi. "Ben de özlerim tabii ki hemen egosu kabarmasın diye ters yapıyorum."

"Boş ver abi," diye güldü Zeynep. "Biz seni biliyoruz."

Ayperi yemeğini yerken ona yardımcı oldum. Ona yardım edilmesini pek sevmiyordu çünkü kendi yemeyi daha çok seviyordu. Yemekten sonra çaylarımızı alarak oturma odasına geçtik. Kalabalıktık ama değildik de. Garipti lakin güzeldi. Alper çayından bir yudum alıp kaşığıyla oynarken, "Yalnız cidden siz nişanlanıyorsunuz yarın," dedi. "Bu çok beklenen bir durumdu ama şaşkınım. Dün gibiydi her şey."

Andaç, "Öyleydi," dedi. Sesi neşeli değil özlem doluydu. Sesinde kardeşi vardı, sesinde en sevdiği vardı. Gözleri mutfak masasını buldu, Aytaç'ın yerine kaydı. Orası hep boştu. O sandalyeye kimse oturmaz, kimse de kaldırmazdı. Aramızda değildi ama aramızdaydı. "Bugün burada olsaydı herkes beni tebrik ederken o sadece gelip sarılırdı. Biliyorsunuz hiç konuşmazdı."

Bu üzülmek değildi çünkü bunu defalarca kez yaşamış, bununla sayısız kez yüzleşmiştik. Aytaç üç yıldan fazladır yoktu. Yaramız değil eksik yanımızdı o.

"Aytaç amcam nasıl biriydi?" diye sordu Ayperi bir anda. Kamer'in kolunun altına girmiş, küçücük kalmıştı orada.

Andaç'ın gözlerinde bunu anlatma hakkını gördüm. Aytaç'ı anlatmak en çok onun hakkıydı. "Çok güzel bir insandı," diye başladı sözlerine, hepimizin sustuğu yerde. "Buradaki kimseye benzemezdi. Sakindi, ağırdı, kimseyle kolayca konuşmazdı."

"Niye ki?"

"Sevmezdi konuşmayı."

"Peki benimle konuşur muydu?"

Yutkunamadım. Kamer, gözlerini belli bir noktaya dikmişti ve dalgındı. Andaç, Ayperi'nin sorusuyla kafasını ağır ağır aşağı salladı. "En çok seninle konuşurdu, Ayperi."

"Ya," diye iç çekti Ayperi. "Beni sever miydi? Dünyalar kadar ama..."

"Seni çok severdi," dedi Andaç sesi kısıldığında. "Aytaç herkesi çok severdi ama söyleyemezdi. Çekinirdi, konuşamazdı. O sadece hissettirirdi. Ben hissederdim bizi sevdiğini."

Ayperi uykuya dalar gibi, "Onu görebilseydim keşke," diye mırıldandı. "Annem fotoğrafını göstermişti ama ben sen sandım."

Andaç gülümseyerek, "İkizimdi," dedi. "Ama hiç benzemezdik. O bu dünyadaki kimseye benzemezdi. Çok güzeldi bir kere. Öyle güzeldi ki ben utanırdım kendimden." Andaç kimseyle konuşamadıklarını Ayperi'yle konuşurken bizim onu dinlemediğimizi sanıyordu fakat lüzumu yoktu, biz burada olsak bile ruhumuz burada değildi.

"Onu özlüyor musun, Andaç amca?" diye sordu Ayperi kısık sesiyle. Kamer, Ayperi'yi kendine iyice çekti ve elini onun kafasına götürdü. Sussun istedi çünkü çocuktu ve cahildi. Sorduğu, söylediği şeylerin karşısındaki insana neler hissettirdiğini bilemezdi. O sadece çok meraklıydı ve aklına gelen her şeyi diline dökmeye bayılırdı.

"Çok," dedi Andaç ağır bir sesle. "Onu çok özlüyorum."

Kelimeler genç bir adamın değil yetim bir çocuğun kalbinde sıkışıp kalmış, onun hislerine yangın olmak için ateşi taşımışlardı. Kelimeler bir

çocuğun ruhundaki acıyı iyi edememişti. Sözler kanamayı durdurmuştu belki fakat tek bir kelime dokunmuştu kabuğa, yara açılmış tüm sözler yeniden akmaya başlamıştı. Aytaç... Diyorum işte; *o bizim yaramız değil yara izimizdi. Eksiğimiz ve hiç geçmeyenimiz.*

Bir müddet sessizlik hepimizin evi oldu. O evde biri konuşunca hep sessizleşirdik çünkü biz ne zaman sussak Aytaç konuşulur ve onu dinlerdik.

Çok sevdiğiniz birini kaybettiniz mi?

Onu unuttunuz mu?

Canınız hâlâ yanıyor mu?

Biz kaybettik, biz hiç unutmadık, biz hep acıdık.

"Uykun gelmedi mi senin daha?" diye sordu Kamer, Ayperi'nin yüzüne bakarken.

"Hayır babacığım. Senin uykun geldi mi?"

"Hayır," dedi Kamer gülümserken. "Bizim için erken ama senin için geç."

"Ama uykum yok ki," diye üsteledi Ayperi. Sonra da minik ellerini gözlerine götürerek ovuşturdu. "Bak hiç gelmemiş."

Gülmeye başladık. Andaç, "Kime çekti bu kız ya?" diye sordu lakin bu bir sorudan uzaktı. "Şu tatlılığa bak, şu güzelliğe bir bak ya... Aynı ben işte."

"O kadar dua ettim sana benzemesin diye," dedi Kamer gülerken.

Şebnem ve Zeynep'in gözleri üzerimdeydi. Resmen anı yakalamak için fırsat kolluyorlardı. Heyecanlıydım ama bunu nasıl aşacaktım emin değildim. Biraz daha sohbet açıldıktan sonra Zeynep bana göz kırpıp abisine ve Andaç'a döndü. Şebnem gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Andaç," dedi Zeynep sıkıntıyla. Ellerini ovuşturmaya başladı. Açıkçası ne söyleyeceği konusunda zerre kadar fikir sahibi değildim. Andaç, Zeynep'e bakarken, "Efendim?" diye karşılık verdi.

Zeynep role girip, "Sen sanırım haklısın," dedi. "Biz büyük bir yanlış yapıyoruz."

"Ne konuda?" diye sordu Andaç yutkunarak.

Herkes susmuştu zira Zeynep'in uydurduğu senaryoyu merak ediyordum. "Biz bence yol yakınken bu yanlıştan dönelim."

"Ne yanlışı Zeynep?" Andaç sabırsızdı.

"Nişanı yapmayalım çünkü biz evlenecek kadar büyümedik."

"Ne!"

Bu tepki yalnızca Andaç'tan değil, Zeynep dışında herkesin ağzından dökülen olmuştu. Bunu beklemiyordum, bunu o kadar beklemiyordum ki bir an gerçek hissine kapılmıştım. Andaç korkuyla, "Ne diyorsun Zeynep?" diye sordu. "Ne büyümesi, ne yanlışı?"

"Doğru olan bu," dedi Zeynep. O kadar iyi oynuyordu ki gerçekten kalbim kırılmıştı. "Biz farkında değiliz belki ama bir evliliği yürütecek kadar büyümedik."

Çetin sinirlenerek, "Ne saçmalıyorsun sen Zeynep?" diye sordu. "Kızım sizin yarın nişanınız var, manyak mısınız?"

"Abi üstüme gelme, doğru olanın bu olduğunu sen de biliyorsun."

"Zeynep..."

Andaç onun sözlerini durdurdu ve Zeynep'e bakmadan kafasını salladı. "Bunun bir şaka olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Şaka falan değil!" dedi Zeynep inkâr ederek. "Ben çok ciddiyim."

Andaç gülmeye başlarken Zeynep'in tavrından ödün vermemesi bilakis ona sinirlenmesi, oyunculuk potansiyelinin ciddi manada iyi olduğunu gösteriyordu. Dudaklarımı kemirerek onlara baktım. Ağzından çıkacak kelimenin vakti için biraz daha beklemem gerekiyordu zira Zeynep eliyle çaktırmadan işaret vermişti. Neden böylesi bir oyuna tabi tutulmuştum bilmiyorum ama bu seferki biraz başka olacaktı işte. Eğlenecektik, şayet ki her şeyi berbat etmezsek.

Andaç gülmeye devam ederken Çetin, çatık kaşlarıyla bu kez ona döndü. "Ne yapıyorsun sen? Manyak!"

"Şaka yapıyor çünkü."

"Şaka falan yapmıyorum!" diye bağırdı Zeynep bir anda. "İşte bak bu yüzden. Her şeyi çocukluğa vuruyorsun ve beni hiç ciddiye almıyorsun."

"Zeynep," dedi Andaç gülümsemesi yarıda kesilirken. İnanmıyordu ama Zeynep de hiç yalan durmuyordu. "Zeynep bence sen git bir uyu. Kafan hiç iyi değil."

"Bana manyak demeye mi çalışıyorsun şimdi de?"

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Kamer bu kez fakat sesi şiddetli değildi. "Yarın nişanınız var sizin, eşek kadar insanlar oldunuz hâlâ nasıl davranmanız gerektiğini bilmiyorsunuz." Zeynep'e baktı. "Zeynep sen neyin kafasındasın ayrıca? Bunun bir şaka olduğu bariz belli. Salak değiliz."

"Şaka falan değil," dedi Zeynep sesi dahi titremeden. "Niye kimse beni anlamıyor? Evlilik için erken olduğunun farkındayım."

"Seneye evleneceğiz zaten, aptal," diye sesini yükseltti Andaç kendini tutamazken.

Çetin, "Sakin olun," dediğinde derin bir nefes aldığının farkında değildi. Şebnem'le birbirimize baktık. Bunu sanırım burada bırakmak yeterli olacaktı fakat Zeynep'e yetmedi ve devam etti: "Ben istemiyorum."

Kamer, "Hay sabır," diye ağzını açtı. "Zeynep, iyi misin abiciğim sen? Amacın ne?"

Andaç, "İnanmıyorum ki," dedi omzunu silkerek. "Kesin bir şey var bunun arkasında. Daha düne kadar kravatımın rengi elbisesine uymuyor diye ağlayıp duruyordu şimdi de gelmiş yanlış yapıyoruz diyor... Zeynep'in ciddi olmadığını anlamak için aptal olmak lazım."

"Evet, en büyük aptal sensin!" diye ayağa kalktı Zeynep. Ah! Bu ileri bir adım olmuştu. "Biz bence erken davrandık."

"Yuh anasını satayım," dedi Kamer gülerek. "Siz beraberken Aymira, benim hayatımda bile yoktu. Biz evlendik, bir de bebeğimiz oldu ve erken davrandığınızı mı düşünüyorsun?" Kamer gülümsemesini yarıda böldü ve gerildi. "Çok uzattın. Tamam otur artık yerine. Komik değildi."

"Ya beni ciddiye alın!" diye kızdı Zeynep. "Yeter ya!"

Andaç, inatla gülmeye devam ederken bunun bir şaka olduğundan o kadar emindi ki Zeynep ne kadar üst düzey bir oyunculuk sergilese bile onu inandıramazdı. Çetin de sakince, "Zeynep otur yerine," dedi. "Bırak bu saçma sapan hareketleri. Bak kimse gülmedi görüyor musun? Ayrıca sen Andaç mısın da insanları güldürebileceğini sanıyorsun? Gerçi Andaç da güldüremiyor ama olsun."

"Yine laf döndü dolaştı bana geldi," diye gözlerini devirdi Andaç. "Bravo valla."

"Sus sen!"

"Bak abi," diye kaşlarını çattığında Zeynep bana bakıp belli belirsiz gözlerini kırptı. Geri sayımı başlatmıştık. Çetin'in ciddi bir atak yapmasını bekledik. "Ne abi ne?"

"İyi misiniz siz bu akşam?" diye sordu Andaç saf saf. "Nişanı olan benim lan ben."

"Yani?"

"Üf," dedi Andaç sabrını daha fazla koruyamayıp ayaklanırken. "Sizinle şu an uğraşamam."

"Nereye?"

"Elinin körüne!"

"Buraya gel!"

Andaç sinirle arkasını döndü ve Zeynep'e baktı. "Yaptığın şey komik değil, tamam mı? Evet, bunun bir şaka olduğunun bal gibi farkındayım ve beni asla inandıramazsın çünkü bu hayatta seni en iyi tanıyan insan benim. Ben senin damarından akan kanım, Zeynep. Bu şakalar asla komik değil! Güldüm ama sinirden güldüm! Bir daha böyle şakalar yapma çünkü ben artık sadece mutluluktan gülmek istiyorum! Bu hiç ama hiç..."

"Hamileyim."

Tek nefeste söyleyiverdiğim bu kelime bana çok nefese mal olmuştu. Kalbimi hissetmiyordum. Bir anda tüm gözleri üzerimde hissettim. Ağzım aralanmış, soluk soluğa kalmış gibiydim. Bunun söyleyene kadar böyle olacağını bilemezdim. Hissi çok ötedeydi. Hiç kimse ama hiç kimse konuşmuyordu. Herkes sadece bana bakıyordu. Ağzımı kapattım ve ne halde olduğunu görmek için Kamer'e baktım. Bana bakıyordu lakin bu bakmak değildi. Bu başka bir şeydi. Kaşlarını çattı önce. Gözlerinin rengi daha da koyulaştı. Gözleri bir büyüdü bir küçüldü. Titremeye başladım. Gülmek ve ağlamanın arasındaki ikilemin tam içindeydim. Zaman bizi kendine öyle bir bağlamıştı ki, Kamer'in şaşkın yüz ifadesinin arkasında gizlediği derin hissi bile tam anlamıyla göremiyordum fakat hissediyordum. "Ha-hamile misin?" diye sordu yutkunarak. Sesi kısıktı.

"Hıhım," dedim hızla kafamı aşağı yukarı salladığımda. Kamer sustu, herkes sustu ama gülen suratları düştü gözlerime ben onlara bakmasam bile. Kamer'in titreyen dudakları kıvrıldığında bir sefer daha yutkundu.

Güldüm ve ne diyeceğimi bilemeden dolu gözlerimle ona bakıp, "Bir bebeğimiz daha olacak," dedim.

"Abla," dedi Alper karşıdan bana baktığında. Çok mutluydu. "Tebrik ederim, bu harika bir haber."

"Teşekkür ederim," dedim kafamı sallarken.

Çetin, "Çok sevindim," dedi tüm samimiyetiyle. "Yani şöyle bir ortama bu haber o kadar iyi geldi ki."

Şebnem kendini tutamayıp güldüğünde Zeynep de ona eşlik etti ve kahkaha atmaya başladılar. Gülümsedim ama onlar kadar eğlenememiştim. Kamer bana bakıyordu. Çok mutluydu ama ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Ayperi sakince koluma dokunarak gözlerime baktı. "Anneciğim," dedi.

"Efendim bir tanem?"

"Benim kardeşim mi olacak?"

"Hıhım."

"Ya."

Kamer, "Bu..." dedi. Beklemiyordu. Bunu hiç ama hiç beklemiyordu. Birbirimize baktık ve daha çok gülümsemeye başladık. Dişlerimi dudaklarıma geçirdiğimde Kamer dayanamadı ve çabucak bana sarıldı. Kollarımı sırtına doladım. Ona sımsıkı sarıldım. İlk gün ne kadar korktuysam bugün o kadar korkusuzdum kollarının arasında. Bir kez daha anladım, bir kez daha anladım ki benim kollarım ve kalbim onun için yaratılmıştı. Sadece o sarılsın, saklasın ve kalbimde büyüsün diye. Kalbime doğsun ve kalbimi yaşatsın diye. Şimdi bir mutluluğa daha kucak açmıştık. Bu sefer yalnızca benim değil ikimizin kalbine bir kişilik yer daha açtık.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı kulağıma, kalbinin deli gibi çarpışını hissettiğimde. "Seni o kadar çok seviyorum ki..."

Dolan gözlerimi kapattım ve bize bakan gözlerin varlığını hissetmeden ona sarılmaya devam ettim. "Ben de seni. Ben de seni o kadar çok seviyorum ki..."

"Beni de seviyor musunuz?" diye sordu Ayperi aramızda kaldığında.

Gülmeye başladık ve birbirimizden ayrılarak Ayperi'ye baktık. Ellerimi güzel saçlarına götürdüm. "En çok seni seviyoruz."

Ayperi dizlerinden destek alarak bana dokundu ve kulağıma fısıldadı: "Uzaylar kadar çok mu?"

"Evet," dedim ben de onun kulağına fısıldadığımda. "Uzaylar kadar çok."

Ayperi gülümsemeye başlarken yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. O sırada Andaç derin bir nefes alıp vererek bana seslendi: "Yengem hayırlı olsun ama madem bir bebek daha olacak o zaman Ayperi'yi bize verin."

"Ne?" dedi Alper gülerek.

Andaç, "Size iki bebek fazla," dedi. "Merak etmeyin ben çok iyi baba olurum." Yan gözüyle Zeynep'e somurtkan bir bakış attı. "Çok da iyi ana olurum."

"Onun zaten anası babası var," diye güldü Zeynep keyifle.

Andaç ve Çetin, dik dik Zeynep'e baktıklarında Andaç alayla gülerek dilini dişlerinin arasında gezdirip, "Az önce ben de böyle gülüyordum bakın," dedi. "Ama ben size demedim mi dalga geçiyor diye."

Zeynep gülmeye devam ederken kendini susturdu ve ciddiyetle Andaç'ın koluna dokunarak donuk bakışlarıyla ağzını araladı. "Sen benim, olmanı umut ettiğim eş değilsin. Ben bu ilişkiye olan inancımı kaybettim, Andaç. Ben bu yolda birlikte yürüyebileceğimize olan inancımı kaybettim. Ben bizim hayatı paylaşabileceğimize olan inancımı kaybettim. Ben... Seninle evlenemem."

Andaç gülerek, "Doktor Levent'in sesiyle dinlediğim için ciddiye alamıyorum seni," dedi.

Zeynep, Andaç'ın suratına kahkahayı patlattıktan sonra biz de ona eşlik. Çabucak kollarını Andaç'ın boynuna sardı ve onu öptü. "Teşekkür ederim beni tanıdığın için. Ben senden asla sıkılmam, senden asla vazgeçmem."

"Biliyordum ben zaten," diye kıvırdı dudağını Andaç. "Ama bu kadar şova gerek var mıydı?"

Zeynep şakağını Andaç'ın şakağına yaslayarak bize baktığında, "Aymira'nın hamilelik haberini böyle vermek istedik," dedi. "Evet biraz ileri gitmiş olabilirim ama senin bana inanman için sınırları zorlamam gerekiyordu."

"İstersen Çin Seddi'ne sınır çek," dedi Andaç sonsuz bir güvenle. "Ben sana yine inanmam."

Zeynep çok ama çok mutlu olmuştu. Birini sevmenin ona güvenmekten geçtiğini bilen yalnızca o değildi.

"Aslında," dedim sakince. "Ben size yarın söyleyecektim bunu fakat madem hep bir aradayız, neyi bekleyeyim ki dedim?"

"İyi demişsin," diye güldü Andaç. "Şaka bir yana cidden çok sevindim. Tebrik ediyorum sizi."

"Teşekkür ederim," dedim minnetle.

"Biz bayağı kocaman geniş bir aile olduk ya," dedi Şebnem tebessümle ellerini bir araya getirdiğinde. Çetin'in gözlerinin Şebnem'in üzerinde olduğunu gördüm. Onun Şebnem'e olan hayran, derin ve içten bakışlarında hevesinin kursağında kaldığını bilakis öldüğünü gördüğüm çok da şey vardı. Fakat ben umudumu parlaklığı hiç sönmeyen aydan alıyordum ve biliyordum; bir gün istediklerine kavuşacaklardı. Hayat herkesi bir sınava tabi tutardı ve onlar da şu an bu sınavın içindeydi. Sınav sonunda yüzlerinin güleceğini biliyordum.

Mutlu olmaktan daha güzel bir şey varsa o da sevdiklerinizin mutlu olduğunu görmenizdir. Mutluluğu paylaşmak da yaşamak kadar güzeldir. Acıyı pay ederek böldüğümüz ruhlarımıza şimdi bir kez daha mutluluğu aşılayacaktık. Arkamızda bıraktığımız onca kedere ve hüzne rağmen, yanımızda olmasa bile hep yanımızdaymış hissi verenlerle gülümseyecektik. Gidenler giderken bizi ağlattılar ama onlar da istemedi bizim ağlamamamızı çünkü gidenler giderken mutluydu, gözlerindeki parıltı dünyada yaşadıklarından daha güçlüydü. Diğer tarafa kavuşmak için buradan gitmenin hayalini kurdular çünkü burada yaşadıklarını da sanmadılar. Bir anlık da olsa hepimizin aklından geçen gibi.

Şimdi Andaç ve Zeynep'i nişanı için bir aradaydık.

Her şey çok sade ama çok keyifliydi. Kalabalık değildik ve tatlı bir anın içindeydik. Tüm güzel anılarımızda birbirimiz vardık ve karşı karşıya gelip sohbet ettiğimizde muhakkak birimizin adı birimizin yanında geçerdi. Bu da aynı hikâyeni hem acıyan hem de güldüren yanları olduğumuzdandı.

Zeynep çoktan hazırlanmıştı ve biz de Şebnem'le onun yanından ayrılarak kendi masamıza gelmiştik. Kamer ve Çetin diğer taraftaydı. Şirin ve Ayperi de hemen yanımızda oturuyordu. Ayperi, Şirin'i çok seviyor ve onunla iyi vakit geçiriyordu. Diğer masalarda Andaç ve Zeynep'in okuldan arkadaşları vardı. Bir de restoranda çalışanlar ve son üç yılda hayatımıza konuk olan diğer insanlar...

"Anne," diye seslendi Ayperi oturduğu sandalyede elindeki balonla bana bakarken. "Niye gelmiyorlar daha?"

Gülümseyerek saçındaki pembe kurdeleyi düzeltip elimi çenesine götürerek, "Birazdan gelecekler," dedim. "Çok mu merak ediyorsun?"

"Evet," dedi kafasını sallarken.

"Birazdan gelecek ve dans edecekler burada, bir tanem."

"Sen de dans edecek misin?" diye sordu kaşlarını kaldırdığında.

"Bilmem, ederiz belki babanla."

İstekli davrandı. "Ben de dans edeceğim, ben de." Soluklandı ve ekledi. "Babamla da edeceğim dayımla da. Oh!"

Gülmeye başladığımızda gözlerim Şirin'i buldu ve bilerek ona göz kırptım. Ayperi dikkatini derhal Şirin'e verdi. "Sen dayımla dans edecek misin?" diye sordu.

"Sen dans edeceksin sanırım onunla," dedi Şirin nazikçe.

"Tamam siz dans edecekseniz ben karışmam," diye kaçırdı bakışlarını. "Ama bir kere ederim tamam mı?"

Şirin keyifle, "Tamam," diyerek güldü ve yanağından bir kere öperek saçlarını sevdi.

Şebnem o sırada parmağındaki yüzükle oynayarak, "Yalnız sahiden nerede kaldı bunlar?" dedi.

Dudaklarımı bükerek sağıma ve soluma bakındığımda salonun ışıkları kapandı ve yalnızca ortadaki alanın üzerindeki avize yandı. "Ah geliyorlar," dedim sessizce. Ayperi merakla kafasını yukarı kaldırdığında olanlara anlam vermeye çalıştı. Haline gülümsedim. Az sonra da ilerideki kapı açıldı ve Andaç ve Zeynep yan yana ikisi birlikte karşımızda belirdiler. İkisi de deli gibi heyecanlıydı ve sırıtıyordu. Ayperi onları görünce

oturduğu yerden kalkmak istedi. Ona yardımcı oldum ve sandalyenin üzerine çıkartıp belini güvene aldım. Alkış sesleri yükseldikçe ikisinin de heyecanı gözle görülür bir şekilde büyüdü.

Çetin ve Kamer'in yan yana onları izlemesi ve alkışlamasına bile gözlerimi dolduracak kadar çok sevmiştim bu anı.

Şebnem bir yandan onları telefonuyla kayda alıyor diğer yandan da gülüyordu. En sevdiklerimizin en mutlu günlerinde yanlarında olmak bizi varlığı sonsuz bir sevinci veriyordu.

Andaç ve Zeynep el ele sahneye doğru geldiklerinde Andaç, gülerek Ayperi'ye göz kırptı. Ayperi de heyecanla elini sallayarak ona öpücük attı. Nihayetinde dans müzikleri çalmaya başladı. Daha önce adını duymadığım yabancı bir parçaydı lakin zarifliğini sevmiştim. Şu an için öyleydi tabii az sonra hepimiz çok eğlenecektik.

Kamer ve Çetin yanımıza geldiklerinde Alper de Şirin'in yanındaki yerini aldı. "Yüzükler sende miydi?" diye sordu Kamer sakince.

"Nişan odasında," dedim sakince. "Tekrar takılacak ya zaten. Sen takacaksın değil mi?"

"Istemede ben taktım ama bu kez Çetin takacak," dedi Ayperi'yi kucağına oturup yanağından öperken. Tebessüm ederek önüme döndüm, Andaç ve Zeynep'in dansını kalbimden taşan mutlulukla izledim fakat kalbimin bir kısmında karanlık vardı. Hepimizin vardı. En çok da Andaç'ın. Çok mutluydu ama bu vakitten sonra gülüşlerimizin arkasında herkesten, en çok da kendimizden saklasak bile kaçamadığımız sızı olacaktı. Biz suratlarımızda bunu görebiliyorduk.

Andaç ve Zeynep'in dansı bittikten sonra ikinci parça çalmaya başladı. Çetin ve Şebnem onları yalnız bırakmazken okuldan birkaç arkadaşı da sahneyi doldurdu. Alper ceketinin düğmesini açarak ayağa kalktığında kibar bir şekilde Şirin'e elini uzattı ve onu dansa kaldırdı. Ayperi o sırada babasını dürterek kulağına bir şeyler fısıldadı. Kamer gülerek bana baktığında, "Bu hanımefendi sizi dansa kaldırmamı istiyor," dedi. "Acaba benimle dans eder misiniz?"

Gözlerimi kısarak Ayperi'ye bakıp ondan izin aldım. "Sizce bu beyefendinin dansını kabul etmeli miyim hanımefendi?"

Ayperi kıkırdayarak ellerini ağzına götürdü. "Evet evet."

"Hım," diyerek soluklandım. "Peki o zaman kabul ediyorum."

Kamer, Ayperi'yi kucağından indirerek bize yakın bir yere oturttu ve elini uzatıp beni dansa kaldırdı. Andaç ve Zeynep sırıtarak kafalarını sallarken onlara gülümsedik. Göz ve kafa yormayacak ışığın altındaydık. Kamer ellerini belime koyarken ben de ellerimi omzuna koyarak gözlerinin içine baktım. Onca sene geçmesine rağmen, ikinci bebeğimize hamileyken bile gözlerine baktıkça kalbimde delicesine bir heyecan, karnımda içime sığmayan bir sevinç varsa sebebi aşktı. Bir gün tükenir sanıyordum oysa bir gün azalır diyordum çünkü hep öyle duymuş ve bilmiştim ama Kamer bana bildiğim tüm ezberleri bozduran tek insandı. O yüzden ne zaman gözlerine baksam dünyam dönmeye insanlar ise durmaya başlardı. Bir tek biz olurduk, ben bir bizi hisseder ve yaşardım.

"Sen yakında otuz olacaksın farkında mısın?" diye sordum gözlerimi kısarak bir anda aklıma geldiğinde.

Gülümseyerek "Yaşlandım işte," dedi.

"Hiçte bile," diyerek saçlarının kenarını düzelttim. "Sadece... Sadece çok garip geliyor bazen, Kamer."

"Garip olan ne?" Ellerinin varlığı belimi iyice tanıdı.

Dudaklarımı ıslatıp çektim. "Aslında her şey olması gerektiği gibi ama geriye dönüp baktığımda yirmi dört yaşının ilk gününü bile hatırlıyorum. Altı yıldan bahsediyoruz. Altı koca yıl dolu dolu seninle geçti ve ama ben hiçbir şekilde doyamadım."

İç çekerken kömür gözlerini kısarak gülümsedi ve parmaklarını hareket ettirdi beni biraz daha kavrarken. "Ben altı yılımın nasıl geçtiğini bile anlamadım ama ömrümün en güzel altı yılıydı."

"Daha çok yılımız olacak," diye tebessüm etti. "Burada yine dans edeceğiz, Ayperi'nin düğününde."

"Dur bir," dedi sahte bir kızgınlıkla. "Daha ben kızıma doymadım, vermem onu ellere."

"Şaka yapıyorum sen de hemen hazırda bekliyorsun." Gözlerimi bizi oturduğu yerden gülerek izleyen Ayperi'ye çevirdim. Ona öpücük attım. O da bana ve babasına attı. "İstersen onunla dans et," dedim sonra Kamer'e. "İstiyordu."

Kamer sakince kafasını sallarken Şirin ve Alper'e baktım. Şirin, Alper'i kulağına bir şey söyledikten sonra yanından ayrıldı. Alper yanımıza gelerek, "Ablamı alabilir miyim?" diye sordu Kamer'e.

Kamer ses etmeden beni Alper'e emanet ettikten sonra ellerimi Alper'in omzuna koydum. O da mesafeli bir şekilde ellerini belime koydu. Kamer de gidip Ayperi'yi kucakladığı ve bir eliyle elini kavrarken diğer eliyle de kucağında tutmaya devam ederek dans etmeye başladılar.

Alper gözlerime bakarak, "Bu yaz," dedi sakince. "Şirin ile tatile çıkmayı düşünüyoruz, abla. Bunu neden burada söyledim bilmiyorum ama söylemek istedim."

"Çıkın tabii ablacığım," diye gülümsedim. "Ama Şirin'in annesinin ve babasının onayı var değil mi? Sonra kızın başı ağrımasın?"

"Var," dedi Alper güven veren bir sesle. "Çok çalışıyoruz ikimiz de ve ailesi de bizi biliyor. O yüzden o ailesinden izin aldı, ben de sana söyleyeyim dedim."

"Canım benim," diye gülümsedim yutkunduğumda. "İstediğini yap, ben hep yanında ve kararlarının arkasında olacağım. Sen beni asla hayal kırıklığına uğratmazsın."

"Bunun için uğraşıyorum zaten, abla." Gözlerini kapatıp açtı. "Sen sonuçta benim de annemsin."

Sahiden öyle miydim? Büyümüştüm ama büyüdüğüm için değil, büyüttüğüm için bu kalıbı bana hak görüyorlardı. Aytaç da öyle demişti. *Annemsin demişti.* Onu büyüttüğümden değil, dinlediğimdendi. Alper de öyle diyordu ama onunki çok farklıydı. Annemi bilmeden anne oldum ben, bir kez doğurdum ama birden fazla evladım var. Hepsinin annesiyim.

Duygularımı saklayarak gözlerimi kaçırdım ve gülümseyip tekrar Alper'in gözlerine baktım. "Demek ki ailesi sana güveniyor ki Şirin'e izin veriyor. Tabii ki evveli kızlarına olan güvenden geçiyor ama yanındaki kişi de onlar için önemli."

"Evet," dedi Alper düz bir sesle. "Şirin harika bir kız ve ailesi ona her zaman destek veriyor ve beni de seviyorlar. Ben de onların bana olan güvenlerini boşa çıkarmamaya çalışıyorum. Bir insanın hayal kırıklığı olmak o insanı tanımış olmaktan duyulan pişmanlık kadar kötü beter bence."

"Bence de," diye mırıldandım. Sonra omzunda olan elimi biraz daha yukarı taşıdım. "Ama sen kimsenin hayal kırıklığı olmazsın ve kimse seni tanıdığına pişman olmaz. Kardeşimsin diye söylemiyorum fakat sen bu hayatta örnek alınabilecek birisin, Alper. İleride çok güzel yerlere geleceksin." Gülümsedim. "Belki birkaç sene sonra senin çocuklarını seveceğiz."

Güldü. "Bunun için biraz erken. Biz ona birkaç yıl daha ekleyelim."

"Yani ben öyle lafın gelişi söyledim ama elbet bir gün ben de hala olacağım."

"Dünya'nın en güzel halası hem de."

Kıvrılan dudaklarımla kollarımı ona sararak kafamı göğsüne yasladım. Ona içimden geldiği gibi sarılmak, sarılabilmek en güzel özgürlüktü. Geride bıraktığımız yıllar bana Alper'i vermişti. Kollarını ve ellerini sırtımda hissettiğimde o da kafasını diğer yanıma koydu. Öyle dans ettik beraber. Sakin, endişesiz bir şekilde... "Seni çok seviyorum," dedim içimden geldiği gibi. "Sen hep benim kıyamadığım, üzerine titrediğim Alper'im olacaksın. Elli yaşına gelsen de bu hep böyle olacak."

"Sen hep benim geç kaldığım ama sonunda bulduğum, ablamsın. Seni bu dünya üzerindeki her şeyden çok seviyorum. Bana verdiğin emek, sevgi ve kalbe daima sahip çıkacağım. Seni hep çok seveceğim."

Gözlerimi kapattım. Zamanınız varken zamanda yitirdiğiniz hiçbir şey için geç değil. Ne bir çiçeği yetiştirmek, ne bir köpeği beslemek, ne birinden özür dilemek, ne de bir insana duyduğunuz sevgiyi göstermek için. Belli edin. Bunu yapın. Bazı şeyler kalptedir ve orada kalır ama kalbinizden geçenler dilinize vurmalısınız çünkü kulak da bir histir ve güzel şeyler duymak ister.

Alper ile dansımız sonrası bu kez Ayperi ve Alper dans etmeye başladı. Biz de yerlerimize geçtik. Müzik hiç durmuyor sahne hiç boş kalmıyordu. Enerjisi bitmeyen bir ambiyansın içindeydik.

Sonra Ankara Havası çalmaya başladı. Kamer oynamamıştı çünkü sevmiyordu. Çetin, Şebnem, Alper ve Şirin sahnedeydi. Biz de oturduğumuz yerden onları alkışlıyorduk. Şirin oynamayı biraz beceremiyor gibiydi ama bu hali çok keyifli görünüyordu. Onu da tıpkı kendi kız kardeşimmiş gibi seviyordum. Çok cana yakın bir kızdı.

Danslar bittikten sonra yüzük merasimi başladı. Andaç ve Zeynep sahnenin önündeydi. Çetin de hemen yanlarında. Daha önce takmışlardı ama gelenek gereği böyle olması gerekiyordu. Zeynep ve Andaç'ın heyecanı lakin asla tükenmeyen enerjilerine hayranlıkla bakıyordum. "Zeynep teyzem çok güzel değil mi anne?" diye sordu Ayperi. "Prenses gibi."

"Öyle," dedim gülümserken. Zeynep toz pembe bir elbise tercih etmişti. Hafif tül detayları olan bu elbise ona göre çok sadeydi. Kamer, "Zeynep'in eski halini hatırlıyorum," dedi ve güldü. "Üzerinde sim falan olması gerekiyordu ya onun."

Güldüm. "Büyüdü artık ve sadeliği seviyor. Tabii içinde hepimizden farklı bir ruhu taşımıyor değil ama daha sakin biri."

"Her türlü seviyorum onu," dedi Kamer. "Saçları su yeşiliyken bile."

"Su yeşili mi?" diye gözlerini büyüttü Ayperi. "Nasıl yani?"

Kamer heyecanlanarak Ayperi'yi karşısına aldı. "Senin Zeynep teyzen var ya, önceden rengarenk bir kızdı. Saçlarını her renge boyardı."

"Ya," dedi Ayperi şaşırarak. "Maviye bile mi?"

"Ya maviye bile."

"Ay!" Dudaklarını ısırıp kıkırdadı. "Ben de ileride boyayabilir miyim anne?"

Kamer, "Al işte," diye homurdanıp arkasına yaslandığında güldüm ve kafamı iki yana salladım. "Ama senin saçlarının rengi çok güzel, baksana simsiyah. Bunu bozma bence."

"Mavi de güzel renk."

"Anneciğim bunu düşünmen ve istemen için daha çok küçüksün," dedim sakince. "Biraz büyü o zaman tekrar konuşuruz olur mu?"

"Olur," dedi hemen kabullendiğinde.

Biz konuşurken o sırada Çetin yüzükleri ikisinin parmağına takmıştı. Onları alkışladık. Gözlerindeki ışık tepemizde duran ışıktan daha büyüktü ve en güzeli de sevgilerine, sadakatlerine ve en çok da kendilerine kefil olmamızdı. Gözümüzün gördüğü değil kalbimizin bildiğiydi onlar. Ayaklanarak hep birlikte yanlarına gittik. Zeynep'e sıkıca sarıldım. "Hep mutlu ol canımın içi," dedim tüm samimiyetimle.

"Teşekkür ederim, Aymira. İyi ki varsın. İyi ki."

"Sen de öyle."

"Ama bak," diye ayrıldı benden yüzüme baktığında. "Düğümüzde karşılıklı göbek atacağız."

"Tamam," dedim gülerek.

"Söz mü?"

"Söz."

Gülerek onunla kısa süreli bir vedanın ardından Andaç'a gidip sarıldım. "Tebrik ederim, darısı düğününüze artık."

"Teşekkür ederim," dedi içtenlikle sırtımı sıvazladığında. "Biliyorsun ama iyi ki varsın, Aymira."

"Sen de iyi ki varsın canım Andaç'ım," dedim sakince soluklanıp geri çekildiğimde. Gözlerine her baktığımda gördüğüm şey aynıydı. Bana bakarken iliklerime kadar hissettiğim o sevgi hep vardı. Andaç bana hep onun tarafından sevildiğimi hissettirerek bakıyordu ve şanslıydım ki bu ailedeki herkes böyleydi.

Sarılmalar, tebrikler sona erdiğinde Kamer ve ben onlara güzel bir hediye verdik. Mahcup oldular ama onlar bizim canımızdı.

Andaç gülerek Çetin'e takıldı ve yanağından bir makas aldı. "Ee kayınço, artık resmî olarak da bir akrabalığımız var. Amma şanslı adamsın he."

Çetin homurdanarak, "Çok şanslıyım cidden," dedi. "Artık resmî olarak başımın belasısın."

"Ah be kayınçom," diye güldü Andaç. "Ben de seni seviyorum."

Çetin dayanamayıp güldüğünde ona eşlik ettik. Az sonra bir fotoğrafçı karşımızda durarak, "Bir aile fotoğrafı alabilir miyim?" diye sordu.

Kamer, "Tabii," derken hemen yerlerimize geçtik. Hepimiz buradaydık. Andaç ve Zeynep ortamızda kalırken bizler de yanlarına dağıldık ama bir kareye sığmayı başarmıştık.

Bir kareye sığdırdığımız sadece bedenlerimizdi ama karelerden dolup taşan kalbimiz var ya, işte onu hiçbir koca bir albüme bile sığdıramazdık.

15. Bölüm

Sonun Başlangıcı

Şayet ki bilseydim böyle olacağını yine aynı şeyleri yaşamayı göze alırdım çünkü sonucunda çektiğim acıya değecek bir mutluluk vardı.

Bebeğim, güzel oğlum benim. Bu defterin son iki sayfası kaldı. Birini sana ve kız kardeşine, son sayfasını da babanıza, canımın en içine ayırdım. Kendime bir sayfa bırakmadım çünkü koca bir defterde benim ruhum var. İleride bir gün bunu açıp sen de okuyacaksın hatta kız kardeşinle birlikte okuyacaksınız. Ben de sizi izleyeceğim, belki izlemem ama sen hayata değilken yaşadığımız güzel şeyleri sen doğunca da oku istiyorum. Bunu Ayperi için de yaptım. Kalem tutmak, kitap okumak ya da bir şeyler yazmak bana göre olmadı hiçbir zaman ama babanız hayatıma girdiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi kalmadı. Şimdi sen yedi ayını doldurmak üzeresin. Çok az kaldı doğuma ve bu gerçekten mucize gibi. Yaşadığımız her şey çok gerçek ama sürekli hayal kurduğumu ve kurduğum bu dünyanın içinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Çok gerçekçi ama rüya gibi. Biz senin erkek olduğunu öğrendiğimizde çok başka şeyler hissettik. Ayperi, abla olacak ve sen de onun can kardeşi. Bir yerde dayın ve benim gibi işte. Sen doğup büyüdüğünde Ayperi'yle dünyanın en güçlü takımı olacaksınız. Biz de her zaman sizin yanınızda olacağız ama siz ikiniz el ele tüm dünyaya meydan okuyacak kadar sahip çıkacaksınız birbirinize.

Gelelim senin hamilelik serüvenine. Açıkçası Ayperi'ye göre biraz daha sıkıntılı geçiyor ama idare ediyorum ve bunu babana belli etmiyorum çünkü zaten üzerime titriyor. Onun bu hallerini görme şansın olsaydı keşke, o

kadar tatlı bir insan ki senin baban, bir an önce onun kollarına vermek istiyorum seni. Çok hayal kuruyor, sürekli hayal kuruyor. Eh ben de öyle tabii. Ayperi özellikle, her konuşmasında seni katıyor araya. Tüm oyuncaklarını seninle paylaşacakmış ve seni uzaylar kadar çok sevecekmiş. Uzaylar kadar sevmek... Bunu da doğup biraz büyüdükten sonra anlayacaksın. Kulağa tuhaf geliyor ama en güzel sevgi sözcüğü: Uzaylar kadar sevmek, canımın içi.

Aramızda kalsın bu yüzden adını Uzay koymayı düşünüyoruz.

Baban ve ben sana çok isim düşündük ama bir türlü içimize sineni bulamadık. Ayperi'nin adını koymak zor olmadı çünkü rahmetli annenanenin adıydı. Fakat senin adını koyacağımız biri yok. Var ama yok işte... İşin en tatlı tarafı da ismini kız kardeşin önerdi. Dedi ki: Uzaylar kadar sevmek, anne. Uzay olsun işte.

Uzay'ım.

Biriciğim, bir tanem. Hepimiz sabırsızlıkla senin gelmeni bekliyoruz. Doğduğunda, gözlerini açtığında seni kocaman sıcacık bir aile bekliyor olacak. Dayın, teyzen, amcan, abin... Sonra ben, baban ve kız kardeşin.

Yazmayı çok seviyorum çünkü ruhumu yazıya döktüğümü hissediyorum. İnsan ne kadar birini sevse de içini tam anlamıyla bırakamıyor ama ben bu satırlara bırakıyorum kalbimi. Bu defter benim mirasım, benim miladım. Çok şey var içinde, çok anı ve acı var. Fakat sen hep güzel kısımları okuyacaksın tıpkı ablan gibi. Sizi her şeyden çok seviyorum. Baban ve ben sizi her şeyden çok seviyoruz. Birkaç ay sonra görüşmek dileğiyle, göz bebeğim.

16.25

24 Kasım.

Yüreğimde hafif fakat söylemesi ağır bir ağrıyla kapattım defteri akşam olmak üzereyken. Son bir sayfam kalmıştı. Onu da kalbime, Kamer'ime, eşime ayırmıştım. Onu yazması zor olacaktı ama bu defterin son yaprağıydı ve iyi bir sonu hak ediyordu. Biz daha yeni başlamıştık hayata ve sonumuza daha çok vardı. Vedalar ve merhabalardan ibaretti, son diye bir şey yoktu. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Kalemi çekmeceye bırakıp ayaklandım ve defteri her zamanki yerine koydum. Karnım gün geçtikçe büyüyordu ve her geçen gün bana daha da ağrı veriyordu. Yine de bu ağrıyla baş etmesi çok da zor olmuyordu. Doktor ikinci hamileliğimin biraz daha sıkıntılı geçeceğini ama bir sorun olmadığını söylediği için içim bu yüzden çok rahattı ve durduk yere Kamer'i endişelendirmek istemiyordum.

Dudaklarımı ıslatırken saçlarımı kulağımın arkasına tıktım. Pencerenin önüne geçtiğimde ayakta dikilerek bahçeye baktım. Kasımın son haftasındaydık ama bu gece kar yağacaktı. Ayperi sürekli televizyon başında hava durumunu kontrol ediyordu. En sevdiği mevsim kışı ve kar oynamayı çok seviyordu. Gülümseyerek elimi perdeye uzattım ve sokağın başına baktım. Kamer'in gelmesine daha vardı. İç çekerek perdeyi kapattığımda Ayperi arkamda bellirerek sakince yanıma geldi ve bana sarıldı. Kafamı eğerek saçlarına dokundum. "Anneciğim," diye kaldırdı yüzünü bana. "Babam ne zaman gelecek? Aradı mı seni?"

"Birazdan gelir," diye gülümsedim. "Acıktın mı?"

"Evet."

"O zaman sana bir şeyler hazırlayayım."

"Yok ben babamı beklemek istiyorum," dedi. "Hep birlikte yiyelim, üçümüz. Hatta..." Güldü ve küçük ellerini karnıma koydu fakat çok hassas bir şekilde dokunuyordu. "Uzay da bizimle yesin."

"Onu zaten hiç aç bırakmıyorum ki bir tanem," dedim sessizce.

"Acaba içeride canı sıkılıyor mudur?" diye sordu saf saf.

Güldüm. "Bilmem. Senin canın sıkılmış mıydı?"

Dudaklarını büzdü. "Hatırlamıyorum ki." Durdu ve kafasına bir şeyi takarak bana merakla baktı. "Anne?"

"Efendim?"

"Sen bizi karnında taşıdın ya, canın acıdı mı?"

Sorduğu soruya gülümsediğimde sandalyeyi çektim ve oturdum. Ayperi'ye artık daha güzel bakabilecektim. Ellerini ellerime alarak yüzüne baktım. "Hayır. Hem anneler evlatlarını karnında taşırlar ve onların verdiği ağırlık, can acıtmaz."

"Keşke senin canını hiç acıtmasak," dedi Ayperi kısık bir sesle. Güzel gözleri, dupduru bakışları ve kiraz dudaklarıyla ona her baktığımda bir sanat eserine bakıyormuş hissi veriyordu. Sanatı benim kızım. Sağ elini elimden kurtarıp yüzüme koydu. İçim çekildi. "Ben seni hiç üzüyor muyum anneciğim?"

Kaşlarımı çattığımda bu sorunun verdiği ağırlık onun karnımdaki ağırlığından daha zor gelmişti. "Hayır bebeğim," dedim üşümüş gibi. "Hayır, sen beni hiç üzmüyorsun. Sen çok uslu, terbiyeli, dünyanın en akıllı çocuğusun."

"Ama çocuklar annelerini üzermiş," diye konuştu yavaş yavaş. "Televizyonda gördüm sonra çok üzüldüm biliyor musun?" Sesi yüzüme, içime, kalbime dağıldı. O bakışlarına ömrümü feda edebilirdim.

"Sen o çocuklardan değilsin ki," dedim onun kendine dert ettiği bu kuruntudan kurtarmak için. "Hatta hiçbir çocuk annesini üzmez. Evet bazen anneler çocuklarının iyiliği için onların istemedikleri şeyleri yaparlar ve çocuklar da bunu kötü bir şey sanır ve annelerini kızdırabilirler... Fakat sen öyle değilsin, güzelim benim. Sen çok düşünceli bir çocuksun."

Ayperi'nin yüzümde olan elini aldım ve avuç içlerinden öpüp kokladım. Günahsız, hatasız, saf, kaygısız teninden öptükçe ruhumu temizliyordum. Ruhumun temizlendiğini iliklerime kadar hissediyordum. "Böyle şeyleri düşünerek sakın kendini üzme," dedim ona.

"Yok üzmüyorum ama seni üzüyorsam üzülürüm," diye mırıldandı.

"Hiç üzmüyorsun."

"Sevindim o zaman," dedi gülümserken.

İç çekerek kazağının yakasını düzelttim. Sonra da ayaklarına baktım. "Patiklerini neden giymedin? Üşütürsün bak, hadi hemen giy onları."

"Çok sıcak onlar," diye güldü ayaklarına bakıp parmaklarını oynatırken. "Hem ben üşümüyorum ki."

"Olsun yine de biz işimizi sağlama alalım," dedim saçlarını severken.

"Tamam o zaman," diye kapatıp açtı gözlerini. "Giyeceğim."

Onu kendime çekip yanağından bir tane öptüm. O da benim yanağımdan öpüp arkasını döndü ve odasına patiklerini giymeye gitti. Ben de usulca elim belimde kalkarak mutfağa ilerledim. Biraz çorba, biraz da yeşil fasulye vardı. Dolaptan havuç, marul ve lahana çıkarıp salata yapmaya başladım. Ayperi yanıma geldiğinde çekmeceyi açarak içinden çatal ve kaşık çıkardı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum ona bakarken.

Gülümseyerek elindeki çatal ve kaşıkları masaya dizmeye başladı. "Sana yardım ediyorum."

"Ben hallederim," diye gülümsedim.

"Olmaz," diye kafasını salladı. "Sen yorulma, anneciğim."

İç çekerek önüme döndüm ve havuçları rendelemeye başladım. "Anne, ben ne zaman okula gideceğim?" diye sordu Ayperi.

Güldüm. "Birkaç sene var daha."

"Ohoo, çok var ya," diye sızlandı. "Nasıl bekleyeceğim?"

"Zaman çok hızlı geçiyor, Ayperi. Yarın bir bakmışsın okula başlamışsın."

Saf saf yüzüme baktı. "Gerçekten mi?"

Sırıttım. "Hayır, lafın gelişi öyle söyledim. Yani merak etme bir gün sen de okula gideceksin. Hem saymayı biliyorsun ve harfleri de çok iyi tanıyorsun."

"Evet," diye güldü. "Babam çok güzel öğretiyor."

"Hım," dedim düşünceli düşünceli. "Baban sana başka neler öğretiyor bakalım?"

"Şey..." Söylemekten çekindiği bir şey olduğunu anladığımda kısık bakışlarımla benden kaçırdığı gözlerini yakalamaya çalıştım. Elimi belime koyarak ona göz kırptım ve üzerine gittim. "Ne şey?"

"Kötü bir şey değil ama şey işte..."

"Ney işte?"

"Kızmayacaksın ama söz mü?" diye sordu ellerini ağzına götürerek.

Merakım artmaya başladı. "Ayperi söylesene anneciğim? Ne öğretti baban sana?"

Dudaklarını ısırdığında sırıtmaya başladı. Sabırsızlıkla kaşlarımı çattığımda bir adım yaklaşıp gözlerime bakarak, "Anasını satayım," dedi.

Afalladım. "Ne?"

Geri çekildi. "Kızma tamam mı?"

Ayperi'nin yüzüne baktıkça gülmeye başladım. Şaşkındım ve gülüyordum. Aslında niye şaşırıyordum ki? Bu vakte kadar öğretmediğine şaşırmalıydım. Kafamı sağa sola sallayarak gülmeye devam ettiğimde

Ayperi de güldü ve ellerini mutfak tezgâhına koyarak bana baktı. "Kızmadın değil mi anne?"

"Hayır ama..." Gülmekten cümlemin devamını getiremedim. Ah bu adam, sana hiçbir şekilde kızamıyorum ki ben. Ayperi ile bir müddet buna güldükten sonra iç çekerek yutkundum. Merak ettiği bir şey daha vardı. "Peki o ne demek?" diye sordu. "Kötü bir şey olsaydı babam bana bunu öğretmezdi değil mi?"

"Pek de iyi bir şey sayılmaz aslında." Gülmeye devam ettim.

"Ya," diye korktu. "Kötü bir şey mi öğretti babam bana?"

"Hayır hayır," dedim korkusunu önlerken. Kendimi toparladığımda saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak onun tam gözlerinin içine baktım. "Baban sana asla kötü bir şey öğretmez. Bu öğrettiği şey onun sık sık kullandığı iki kelime. Sen de duydun önceden bunu zaten." Açıkçası ne diyeceğimi bilemedim ve gülümsedim. Omzumu silktim. "Baban işte kızım, seninle eğlenmek istemiş."

Ayperi şaşkındı ama mutluydu da.

Kamer, sen harika bir babasın. Evet evet, kesinlikle öylesin.

Salatayı yaptıktan sonra sofrayı hazırladık beraber. Dışarıdan bir araba sesi duyduk sonra. Ayperi zıplayarak kollarını yukarı kaldırdı. "Babam geldi." Kapıya koştu. "Yavaş bak düşeceksin," diye seslendim arkasından lakin beni duymadı ve kapıyı açtı.

Kamer varlığını aramızdaki metrelere rağmen fark ettirdiğinde usulca ilerledim ve onu karşıladım. Elindeki poşetleri bana uzatırken ayakkabılarını çıkardı. "Hoş geldin babacığım," dedi Ayperi kapının kolunu tutmaya devam ederken. "Bugün çok yoruldun mu?"

"Hoş buldum fıstığım," dedi Kamer, Ayperi'ye göz kırparak. "Hayır yorulmadım."

Ayakkabılarını çıkardıktan sonra içeri girdi. Kamer yanağımdan öperken Ayperi kapıyı kapattı. "Bugün daha iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedim sakince. "Sen yorgun musun?"

"Hayır değilim."

"Biz sofrayı hazırladık," diye konuştu Ayperi. "Hatta ben de kaşıkları dizdim. Öyle değil mi anne?"

"Evet bir tanem," dedim gülümserken. "Bana yardım ettin."

"Oldu o zaman," diye kucakladı Kamer, Ayperi'yi. "Ben bu akşam yemeğinde seni yiyeyim."

Ayperi kıkırdayarak Kamer'in yüzüne dokundu. "Baba sen de beni bir yiyemedin."

"Oho," dedi Kamer elini sallayarak. "Ben seni yerim de işte hemen bitiririm diye korkuyorum."

"Baba ya..."

Ayperi'nin tatlı halleri Kamer'i ona daha da çekerken arkamı dönerek mutfağa ilerledim. "Hadi bakalım ellerinizi yıkayın, çorbaları servis ediyorum ben."

Az sonra üçümüz birlikte sofraya oturduk. Ayperi çorbasını içerken ben de tabağına biraz salata koydum. Öne doğru kendimi biraz ittiğimde belimde bir ağrı meydana geldi. Bu ağrılar gün içerisinde hafif bir şekilde seyrediyor ama uğrayıp geçiyordu. Ayperi'ye hamileyken de böyle şeyler yaşıyordum. Normal geliyordu. Pek konuşmadan çorbalarımızı içmeye devam ettik. Ayperi ayaklarını sallayarak dışarı baktı. "Anne bu akşam kar yağacaktı ama hâlâ yağmadı. Ne zaman yağacak?"

"Daha gece bitmedi ki," dedim sakince. "Hem bugün yağmazsa yarın yağar."

"Ama ben bugün yağacak diye gördüm."

Kamer dudaklarını ıslarken, "Annen haklı," dedi. "Hem daha gece bitmedi ki yağar."

"Ama baba ben uyuyorum hemen," diye mırıldandı Ayperi hayal kırıklığı ile.

Kamer, "Uyandığın zaman oynarsın," dedi.

Ayperi kırgın ruh halinden uzaklaşarak, "O zaman ben uyursam siz beni uyandırır mısınız?" diye sordu. "Kar yemek istiyorum. Bir de kardan adam yapmak."

"Kar yemek yasak," dedim düz bir sesle. "Bu seni hasta eder ama kardan adam yapabilirsiniz."

"Babamla mı?"

"Evet," dedim. "Geçen sene çok güzel bir kardan adam yapmıştınız ya, unuttun mu?"

Kamer güldü. "Havucunu yemiştin hatta."

Ayperi düşündü ve hatırlayınca utanarak kafasını eğdi. "Bir daha havucunu yemeyeceğim o zaman kardan adamımın burnu olmaz."

"İstediğin kadar ye," dedi Kamer. "Ben ona başka bir havuç bulurum."

"O zaman bir sürü havuç yiyeceğim," diye güldü. Kamer elini Ayperi'nin yanağına götürüp bir makas aldıktan sonra dudaklarına götürdü ve kendi parmağını öpüp, "Oh be, fıstık gibi tadın var," dedi. "Tatlı niyetine aldım bir yanağından."

"Afiyet olsun baba." Ayperi gülmeye devam ederken ayağını sallayarak yemeğini yemeye devam etti.

Yemek sonrası Ayperi içeri boyama yapmaya gittiğinde Kamer ile bulaşıkları toplayıp mutfakta birer bardak çay içmeye başladık. "Bugün Mahir'e gittim," dedi Kamer düşünceli bir şekilde.

"Nasıldı?" diye sordum bunu sorarken üzgün bir yüz ifadesine büründüğümde. Onun için hepimiz hâlâ çok üzülüyorduk. Özellikle de Kamer belli etmese bile içinde yasını tuttuğu yaşanmamışlıklar ve yarım kalmışlar vardı.

Elini çay bardağına götürerek derin bir iç çektiğinde, "Bunu hak etmedi," diyebildi. "Mahir bunu hiç hak etmedi." Bir şey diyemedim. Devam etti: "Hayata bir kez geliyoruz ve şükürler olsun ki benim dünyaları değişmeyeceğim güzel bir ailem var ama onun yok, o yalnız. Bir ben varım ama yokum da. Ona baktıkça keşke demekten başka bir şey yapmıyorum."

"Sekiz yılı kaldı neredeyse," diyebildim sonra dalgın dalgın. "Dışarda hayat su gibi akıyor ama içeride nasıl geçiyordur kim bilir?"

"Mahir bu," dedi Kamer düz bir sesle. "Onun için zaman hep geçer ama dışarı çıktığında hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Dışarı çıktığında bizimle olmayacak."

"Bunu seninle konuştu mu?"

"Evet," diye cevapladı Kamer. "Hep söylediği ama sözünde duramadığı gibi caddeden gidecek. Bu sefer kararlı ama..." İç çekti. "Sekiz yıla kadar neler olur biter Allah bilir."

"Mahir gerçekten kötü bir insan değil," dedim kafamı sallayarak. "O hep başkalarının altında ezilmiş, yaşatmak için yaşamından vazgeçmiş biri. Çok acı ama iyi tarafından bakacak olursak kaçmadı. Kaçabilir, saklanabilirdi ama o bunu yapmadı. Sonunu düşündü."

Kamer soğuk bir şekilde güldü. "Onun için üzüldüğümü bilse ağlardı."

Gülümsedim. "Onun için üzüldüğünü biliyor zaten."

Kamer gözlerini gözlerime çevirdiğinde kafamı hafifçe salladım. "Sen sanıyorsun ki; duygularını çok iyi saklıyorsun. Hayır, Kamer. Sen konuşmasan bile gözlerin ele veriyor her şeyi. Mahir bunu deli gibi hissediyor emin ol. Onca sene geçti, onlarca kez görüştünüz. Eğer ki onu önemseseydin yalnız bırakır mıydın?"

Mahir'in görüşüne giden yalnızca Kamer'di. Onun tek ailesi Kamer'di.

Kamer de aslında bunları biliyordu ama ipleri her zaman elinde tutmak isteyen taraf olduğundan Mahir'e bu yönünü pek gösteremiyordu. İçinden gelmediğinden değil becerememiştendi.

"Bir gün aramıza katılacak," dedim tebessümle. "Evet gidecek bu-ralardan ama gelecek ve biz o gün geldiğinde ne kadar zaman geçerse geçsin hâlâ bir şeyler için zamanımız kaldığını bileceğiz."

"Öyle bir konuşuyorsun ki," diye mırıldandı gözlerime akarken yüreği. "Ne olursa olsun, istersem yirmi kat yüksekten düşsem bile sanki hep en tepedeymişim gibi, en güçlü insan benmişim gibi hissediyorum."

"Öylesin zaten," dedim sakince. "Ben olayım ya da olmayayım bu hiçbir şeyi değiştirmez ki."

"Sen hep olacaksın," diye ekledi Kamer içli bir sesle. "Hep."

Gülümsemekle yetindiğimde çayımdan bir yudum alarak devam ettim. "Bu arada kredinin bitmesine ne kadar kaldı Kamer?"

"Seneyi çıkarmadan bitirmiş olurum," dedi derin bir nefes alıp verdiğinde. "Sonunda bitiyor."

"Şükürler olsun," diye fısıldadım. "Rahatlarız sen de daha az çalışırsın en azından. Aslında ben doğumdan sonra birkaç yere başvuru yapmayı düşünüyorum. Tabii hemen değil, Uzay biraz büyüsün öyle."

Kamer, Uzay'ın adını duyunca gülerek karnıma baktı ve ellerini uzattı. "Mahir'den, krediden kafa mı kaldı?" Karnıma biraz daha eğildi. "Acaba benim oğlum olduğu yerde rahat mı?" Kendi kendine cevapladı. "Yan gelip yatıyordur benimki de soru mu sanki?"

Güldüm. "Âlemsin."

Kendini biraz geri çektiğinde gözlerime bakıp, "Bir tek size," dedi.

"Bir tek size," diye tekrarladım ve dudaklarından öptüm.

Kamer bunu uzatmak istese de devamının mümkün olmadığını bildiğinden yutkundu ve kendini geri çekerek gözlerini kıstı. "Ayrıca," dedi tekrar bana baktığında. "Bir dur güzelim ya. Ne hemen iş başvurusundan bahsediyorsun? Oğlumuz doğsun bir sonrasına bakarız. Kendini yormanı istemiyorum."

"Yorulmuyorum merak etme," dedim. "Hem hemen değil ki ileride. Diplomam bir işe yarasın istiyorum."

"Çok güzel yerlere geleceksin," diye gülümsedi Kamer tüm samimiyetiyle. "Buna şüphem yok ama zamanımız var daha."

"Bakalım," diyerek çayımdan bir yudum daha aldım.

İkimiz de aynı anda yüzümüzü karşıdaki pencereye diktik. "Kar bu gece yağmayacak gibi," dedim. "Ayperi başımın etini yiyecek."

Kamer gülerek, "İkinizi de yerim," dedi.

Gülümseyerek ellerimi bir araya getirdiğimde Kamer tatlı bir çıkış yaparak, "Hafta sonu Dayı'nın taş evine gidelim mi?" diye sordu. "En son geçen sene gitmiştik ve çok güzel kafamızı dinlemiştik."

Bu fikir içimi sıcacık etmeyi başardığında, "Olur," dedim. "Ayperi de çok seviyor orayı ama uzun zamandır kimse uğramadığı için epey soğuktur."

"Merak etme ben hallederim her şeyi," dedi Kamer daima güveni hissettiğim sesi ve davranışlarıyla.

Kafamı tatmin olmuş bir halde salladığımda, "Ama yarın akşam bizimkilerle bir araya geleceğiz," dedim. Keyifle gülerek cümlemin devamına kelimeler ekledim. "Andaç vizelerinin neredeyse hepsini yüksek puanla geçtiğinden evde kutlama yemeği var. Hatta en iyi yanı tüm yemekleri kendi hazırlayacakmış."

"Haberim var," dedi Kamer gülerek. "Tabii yemekleri onun hazırlaması ne kadar iyi bir durum tartışılır."

"Bence çok iyi şeyler yapacak."

"Allah'ım ne olur şaşırayım," diye mırıldandı Kamer.

Tavrına gülümsediğimde Ayperi içeriden seslendi: "Buraya gelin, çok güzel boya yapıyorum."

"Pek mütevazı," diye güldüm Kamer'in yüzüne bakarken. Çayını bitirdikten sonra yıkayıp kenara bıraktı ve ardından bana yardım ederek ayağa kaldırdı. İkimiz beraber kızımızın yanına gittik.

"Andaçgül çekil bakayım amcası," dedi Andaç elindeki tavayı musluğun altına koyarken. "Bak üzerine yağ sıçrayacak sonra."

Ayperi, "Bir şey olmaz bir şey olmaz," diye geçiştirdi mutfakta Andaç'ın peşinde gezerken.

Oturduğum yerden ona seslendim: "Ayperi buraya gelsene sen anneciğim, rahatsız etme amcanı da hazırlasın sofrayı."

"Zaten bu gidişle aç kalacağız," diye homurdandı Kamer. Gülmeye başladığımda Andaç, arkasını dönerek bize baktı ve gözlerini Kamer'in gözlerine sabitleyerek elindeki bıçağı ona hedef gösterdi. "Keskin bakışların çok hoşuma gidiyor ama benim elimdeki bıçak daha keskin."

"Evet o yüzden bir salatayı yapamadın, haklısın."

"Yapacağım şimdi az sabırlı olun lütfen."

"Lan ne sabrı ne sabrı?" diye yükseldi Kamer. "Üç saattir mutfaktasın. Ortaya bir şey koyamadın."

"Amma ağladınız ya amma ağladınız," diyerek arkasını döndü ve ocaktaki çorbasını karıştırarak eline aldığı kaşığı tencereye daldırarak çorbanın tadına baktı. Bu tat onu tatmin etmediğinde devam etti. Üç kaşık, beş kaşık daha...

Çetin, "Ayaküstü karnını doyurdun gevşek," diye bağırdı. "Ölelim mi açlığımızdan."

Andaç bize sesini duyurmak için, "Tuzunun ayarını anlamaya çalışıyorum," deyip kaşığı musluğun altına bıraktı. "On numara olmuş, on numara."

"Yani berbat," diye mırıldandı Çetin.

Şebnem ile bu duruma güldüğümüzde Zeynep, Andaç'ın eline aldığı her şeyi musluğa bırakmasına sinir olmuştu. Yüzünü buruşturarak, "Of her şeyi oraya attın, bak lavabo tıkanacak," dedi. "Makineye diz şu bulaşıkları."

"Halledeceğim."

Salonda hepimiz bir aradaydık ve Andaç'ın bize hazırlayacağı sofrayı bekliyorduk. Hoş, bu gidişle daha çok beklerdik ama yapacak bir şey yoktu. Birbirimize dönüp baktığımızda Zeynep gözlerini devirdi. Bunu gören Çetin anında fırsat kollayarak ona göz kırptı. "Şşş. İleride kocan olacak o senin, alış bence."

Andaç, "Sizi daha iyi duymam lazım, azıcık yüksek sesle konuşun," dediğinde Kamer bağırdı: "Karnım acıktı başlatma şimdi yüksek sesine!"

Sırıttım çünkü çok komiğime gitmişti. Ayperi sandalyeden inerek Kamer'e baktım. "Babacığım sakin ol, ben şimdi yardım edeceğim ona."

Kamer anında yumuşayarak, "Sakinim ben fıstığım," dedi. "Ayrıca sen karışma bırak o halleder."

"Ama ben de çok acıktım baba."

Kamer tekrar bağırarak kaşlarını çatıp Andaç'a baktı. "Kızımı aç bıraktın lan! Beceriksiz herif!"

Ayperi, "Yok yok babacığım ben dayanırım," diyerek arkasını döndü ve gülerek Andaç'ın paçasını çekiştirmeye başladı. Kamer elini havaya kaldırıp indirdiğinde Şebnem ikisine bakıp, "Ayperi bile biliyor huyunu," dedi.

Alper oturduğu yerden sakince mırıldandı: "Andaç hepimizin zaafı, en çok da Ayperi'nin."

Kamer memnuniyetsizce homurdandı: "Ettiğim dualar ters tepti."

"Şeytan tüyü var," dedi Çetin. "Bak bunu da ben söylüyorum."

"Almaz olsaymış o yüksek puanları," diye ekledi Kamer. "Zaten anlamıyorum ki bu kafayla nasıl başarılı olabiliyor?"

Zeynep dudağının kenarını kıvırdı. "Abi siz onun ne kadar zeki biri olduğunu biliyorsunuz. Ayrıca ben aldığı puanlara şaşırmayı çoktan bıraktım."

"Helal olsun valla," dedi Şebnem keyifle. "Çok gurur duyuyorum."

"Bu sene staj var bir de," diye iç geçirdi Zeynep. "İkinci döneme bıraktık."

"Ben de öyle," dedi Alper. "Stajdan sonra yüksek lisans derken hedef savcılık..."

Zeynep üzülerek Alper'e baktı. "Gördüm kitapları. Nasıl kafa var sizde ya?" Eliyle kitapların çokluğunu gösterdi. "Abi bir görseniz buradan caddenin çıkışına yol olur. Kafa bırakmaz ya."

Bunları duymak Alper'in çok hoşuna gidiyordu ama pek belli etmezdi durumu. Kamer, Alper'e bakıp, "Çocuğun hayalini kurduğu şey hep buydu zaten," dedi. "Kafasını da ona göre ayarlamıştır artık."

Alper, "Tabii ki," dedi. "Zaten hukuk okuyanların çoğu avukatlıkta kalmıyor ki ya savcı ya da hakimlik düşünüyor."

Çetin hayretle, "Yalnız hiç de hafife alınacak bir şey değil," dedi. "Savcılık falan bayağı okkalı iş."

"Bakalım abi," diyerek iç geçirdi Alper. "Zaman ne gösterecek. Bir yol haritam var en azından."

"En önemlisi."

"Öyle."

O sırada Andaç ve Ayperi'nin gülerek sofrayı hazırladıklarını gördüm. Andaç, Ayperi'yi kucaklayarak mutfağın içinde dans etmeye başlarken Kamer yine duramadı ve seslendi: "Evladım, abim, babam, ulan zıkkımın kökü öldük açlıktan senin hazırlayacağın sofranın var ya..."

"Beş dakikaya hazır," diye güldü Andaç sakin bir şekilde.

"Aynen," dedi Kamer. "Aynısını yarım saat önce de söylemiştin."

"Tamam abi ya, valla bak az kaldı," dedi Andaç bu sefer gerçekten ikna edici bir sesle. Ayperi, Andaç'ın kulağıyla oynarken Andaç, onun yanağından öpüp birkaç saniye sonra Kamer'e tekrar baktı. "Ayrıca ben bir şey duydum, abi. Sen kızına anasını satayım demeyi mi öğrettin?"

Bir anda tüm gözler Kamer'in üzerinde gölgelendiğinde gülmemek için kendimi zor tuttum. Kamer ona olan bakışlara karşı kendini savunarak sırtını yasladığı yerden kollarını hafifçe iki yana açarak, "Ne?" diye sordu. "Kızım babasıyla iki atışmasın mı yani?"

"Anasını satayım diyerek mi?" diye sordu Zeynep şaşkınlıkla.

Kamer gözlerini kısıp kafasını sağa sola sallarken açtığı kolları kapandı. "Şimdilik ilk kurdan başlattım, ileriki seviyelerde daha iyilerini öğreteceğim ama bana karşı kullanmayacak tabii. Onu sinir eden herkese."

Bu esnada gözlerim kocaman oldu. "Yok artık."

"Kardeşim sen savaşçı mı yetiştiriyorsun yoksa evlat mı?"

"Ya dalga mı da geçmeyelim şu durumla abi abartmayın hemen," dedi Kamer neşeli bir sesle. "Ben çok kullandığım için dilimde sürekli o var ve Ayperi de haliyle ezberledi bunu ama doğrusunu ben öğrettim. Ayrıca küfür falan öğretecek değilim, benim kızım kendini zekâsı ve terbiyesiyle belli edecek girdiği ortamlarda."

Evet, şaşırmayı bıraktım.

"Valla abi," diyerek arkasına yaslandı Zeynep. "Ayperi zaten öyle bir kız olacak ama ileride tam bir savaşçı olur benden söylemesi. Çok kök söktürür millete, bayılırım dişli kadınlara!"

Kamer o esnada gözleriyle beni işaret etti. Gözlerindeki keyfi delicesine hissettim. "Tam da annesi gibi işte. Çok şanslıyız bu yüzden."

"Kesinlikle öyleyiz," diyerek omzuma dokundu Şebnem. Ona bakıp tebessüm ettim.

Andaç, "Tamam hadi bakalım," diyerek bize seslendi. "Buyurun bakalım Andaç şefin mutfağına."

Kamer, "Şükürler olsun," deyip derin bir nefes aldığında oturduğu yerden kalkıp benim karşımda belirdi. Elimi tutup belimi kavrayıp beni nazikçe kaldırdı. Gülümsedim. Mutfağa ağır adımlarla ilerlediğimizde Andaç, önlüğünü düzelterek elindeki kepçeyi çorba tenceresine daldırdı ve önce benim tabağımı doldurdu. Çorbayı önüme bırakırken, "Afiyet olsun yengem," dedi. "Yarasın Uzay'ımıza da."

"Teşekkür ederim," diyerek nazikçe karşılık verdim.

Andaç çorbaları servis etmeye devam ederken Çetin yüzünü buruşturup, "Kremalı mantar çorbası mı yaptın?" diye sordu. "Oğlum, ben bunu pek sevmem ki lan."

"Bu yüzden yaptım zaten," diye güldü Andaç. "Az ye az, çok kilo aldın son zamanlarda gözümden kaçmıyorsun. Tamam dört yıllık evlisin diye götü göbeği saldın kayınço ama aa!"

Çetin çatık kaşlarını ve ölümcül bakışlarını Andaç'a sabitlediğinde, "Bak seni bu çorbaya mantar diye doğrarım," dedi.

Andaç umursamayarak Çetin'e öpücük atıp doldurduğu tabağı Kamer'in önüne koydu. "Afiyet olsun canım ciğerim abim, inşallah karnın doyar."

"İnşallah Andaç," dedi Kamer büyük bir istekle.

Sabırsızca davranarak kaşığı çorba kâseme daldırıp bir yudum içtim. Hım, tadı güzeldi ve hiç fena sayılmazdı. Bunu sevmiştim. Kamer'e baktığımda görünen o ki o da sevmişti. Ya da çok acıktığı için herhangi bir itirazı taşıyacak durumda değildi.

Andaç nihayetinde servisini bitirip yerine oturduğunda hepimize tek tek bakıp gülümsedi. Olumsuz bir dönüş almadığı için kendini mutlu hissetmişti ve bunu da kendi üslubuyla dile getirmekten çekinmedi. Kaşığını eline alarak, "Bakıyorum da bayıldınız çorbama," dedi. "İşte böyle hizaya geçeceksiniz."

Çetin gözlerini kısarak kafasını kaldırmadan mırıldandı: "Hepimiz açlığımızdan susuyoruz emin ol."

"Hadi hadi yeme beni."

"Çok açız valla tartışılır bu," diye güldü Çetin.

Andaç şaşkın bir şekilde, "Siz de kaç gündür yemek yemiyorsunuz abi manyak mısınız la?" diye sordu.

"Hayır," dedi Alper gülerek. "Yemeği sen hazırlayacaksın diye midemize uzun bir süre kimseyi almadık."

"Küçük eniştem be," diye böbürlendi Andaç. "Helal lan."

Alper boş verir gibi kafasını sallarken Ayperi masanın altından ayaklarını sallayarak çorbasını içmeye devam ediyordu. Andaç dikkatle ve merakla ona yöneldi. "Prensesim, nasıl olmuş çorba? Bayıldın değil mi?"

Ayperi kafasını aşağı yukarı salladı. "Çok güzel olmuş."

"Kurban olsun amcan sana," dedi Andaç hevesle. "İç yavrum, iç." Doğruldu. "Ama bakın karnınızı çorbamla doyurmayın, daha kavurmamı ve pilavımı yiyeceksiniz."

"Kavurmamı mı?" diye şaşırdı Zeynep. "Cidden mi?"

"Ne bekliyordun matmazel," dedi göz kırparak. "Bunca saat mutfakta misket oynamadık herhalde."

Zeynep bu duruma pek sevinmişti. Şebnem ona takılmadan edemedi. "Az evvel lavaboya bulaşık bırakıyor diye az kızmamıştın ama bak hiç de fena sayılmaz."

"Pis çalışıyor," diye karşılık verdi Zeynep.

Andaç, "Temizleyeceğim güzelim merak etme," dedi ve ağzının kenarını silerek devam etti. "Ayrıca sadece bununla kalmadık, bende sürpriz bol."

Kamer çorbasını sessiz sedasız içerken bu onun tam karşısında oturan Andaç'ın dikkatini kolayca çekti. Ellerini masanın iki yanına koyarak Kamer'e sol kaşını kaldırarak baktı. "Kamerciğimin bir şikâyeti yok, sesi soluğu da çıkmadığına göre sıradaki yemeği bekliyor anlaşılan."

Kamer kafasını kaldırıp Andaç'a baktı. "Çok konuşma Andaç, yemek getir şuraya."

"Hemen abim hemen," diyerek ayaklandı Andaç ve adeta bir küçük işletme sahibi gibi konuşmaya başladı. "Bakın beyler bayanlar, sıcak sıcak yiyeceksiniz bu kavurmayı, yoksa damağınızda kurur ve orası kayış gibi olur."

Gözlerimizi devirdik fakat çok eğlendiğimiz gerçeğini saklamıyorduk. Andaç çorba tabaklarımızı toplayıp yerine pilav ve kavurma tabağını bırakırken, "Afiyet olsun abilerim ablalarım," diye konuşmaya devam etti. "Beklemeyin abim, beklemeyin yengem yumulun yav."

Ayperi kıkır kıkır gülerken ben de ona güldüm. Tabak gayet şık ve iştah açıcı görünüyordu. "Bakın orada hoşaf var hoşaf da için," diye gösterdi sofradaki küçük tabakları. "Korkmayın bu kadar zehir mehir yok ya."

"Ne korkusu be oğlum?" dedi Çetin. "Millet açlığından hoşafı mı düşünecek?" Sonra duraksadı ve vişne hoşafına bakarak, "La sen harbi hoşaf da yapmışsın," dedi.

Andaç kahkaha attı. "Yemek sonrası teşekkürleri kabul etmem için kalbimde yer açmam gerek. Zeynep'im buna sakın darılma çünkü sadece bugünlük zira biliyorsun kalbimin içi tıka basa seninle dolu. Bu arada fark ettiyseniz 'çünkü' yerine 'zira' kullandım öyle daha havalı oluyor."

"Aferin bir daha kullanma zira hiç de öyle değil," dedi Çetin. Ona bakıp gülümsedik ki en çok da kendisi güldü.

Pilavımı yerken Kamer bana bakarak, "İyisin değil mi?" diye sordu. Bazen yerli yersiz zamanlarda bunu soruyordu ve ben de hiçbir zaman ruhaf karşılamıyordum. Normaldi çünkü doğuma çok az kalmıştı. Gözlerimi kapatıp açtım. "İyiyim."

Evet, gerçekten iyiydim. Bugün beni zorlayacak hiçbir ağrıyla karşılaşmamıştım.

Kavurmalarımızı yerken Şebnem dudağının kenarını silerek, "Çok beğendim ben," dedi. "Ellerine sağlık, Andaç."

Andaç, "Afiyet olsun yengem," diye karşılık verdi. Epey iştahlı olduğumuzdan tabaklarımızı bitirmekte pek de zorlanmadık. Kalan pirinç tanelerini yedikten sonra Andaç, dolabın kapağını açtı ve içinden bir tepsi revani tatlısı çıkardı. Gözlerimizi ve ağzımızı açtığımızla kaldık. "Vay anasını avradını," dedi Çetin. "İyice aştı kendini bizim damat."

"Ben boş konuşurum belki ama boş iş yapmam," diyerek tepsideki tatlıyı dilimleyerek tatlı tabaklarına koymaya başladı.

Zeynep, "Hayran kaldım," dedi ve dudaklarını bükerek memnuniyetini belli etti. "Yani bunca senedir beraberiz ama ben bile bu kadar maharetli olduğunu bilmiyordum. Kendini saklamış resmen."

"Ya da derslerinden yüksek puan almayı beklemiş," diye ekledi Alper.

"Tamam bundan sonra tüm tatlıları ben yapacağım," dedi Andaç elindeki tatlı tabağını Ayperi'nin önüne bırakıp yanağından bir buse alırken. Geri çekildiğinde, "Aslında şekerpare yapacaktım ama bunu daha çok seversiniz diye düşündüm," dedi. "Neyse bir dahaki sefer de şekerpare yaparım."

"Oho sen bizi böyle alıştırırsan ben de alışırım bak tembelliğe." Şebnem ellerini keyifle bir araya getirdiğinde onun bu sözlerine karşılık Andaç, güzel bir cevap verdi: "Senin bize gözün gibi bakmana karşılık bu ne ki yengem? Vallahi bak şaka olsun diye demiyorum, bundan sonra tüm tatlıları ben yapacağım."

"Yaza düğününüz var zaten," diye omzunu silkti Çetin. "Sen de az değilsin, işini biliyorsun. Giderayak şov yapıyorsun."

"Dur abi daha yaza çok var," dedi Andaç. "Hem bu yüzden değil ki. Biz evlenince burada yaşamasak bile yine hep bir arada olacağız. Bunu en çok da sen biliyorsun."

"Evet," dedi Çetin. "Kardeşimin ruh sağlığını sık sık kontrol etmem gerekiyor."

"Ha ha ha!"

Zeynep, abisine ters bir bakış savurduğunda Andaç, hepimizin tatlı tabaklarını önümüze kısa sürede koydu. "Biraz ceviz var," diyerek masadaki tabağı işaret etti. "İsteyenler alabilir."

Ayperi elin biraz büyük gelen çatalı ağzından çıkarırken Andaç'a şaşkınlıkla baktı. "Hepsini sen mi yaptın bunların?"

"Evet, prensesim. Baban beni pek beğenmez ama neyse."

Ayperi, Kamer'e döndü. "Baba niye öyle yapıyorsun? Baksana bir sürü şey yedik, hepsi de çok güzeldi."

Kamer, "Göz boyuyor aldanma sen ona," dediğinde Ayperi korkuyla bana bakarak, "Gözümü mü boyamış anne?" diye sordu. "Nerede?"

Sofra bir anda şenlik yerine dönünce gülüşlerimin arasından elimi yüzüne koyarak, "Hayır o anlamda demek istemedi baban," dedim. "Diyor ki; Andaç amcanı çok seviyorum, yaptığı yemekler de çok güzel olmuş."

"Yo hiç de öyle bir şey demedim."

O sırada hep birlikte kafamızı sallayarak Kamer'e bakıp ritmik bir şekilde konuştuk: "Dedin dedin!"

"Eh fena sayılmaz işte," dedi Kamer dayanamayıp Andaç'a göz kırparken. "Şaka la şaka. Ellerine sağlık valla senden bu kadarını hiç beklemiyordum. Az uz beklemedik ama değdi, değmeseydi o tavanın dibini sana yalatırdım."

Andaç kollarını açarak, "Pek de naziktir," dedi. "Her zaman bir b planı vardır canımın içinin."

"Sen iyi bilirsin."

"Evet en çok ben."

Sofranın sonlarına doğru karnımızı bir hayli doyurmuştuk gerçekten çok memnun kalmıştım ve bu konuda yalnız olduğumu sanmıyordum. Andaç'ı mutfakta görmek kolay olmadığından ondan böyle bir maharet beklemiyorduk haliyle fakat her şeyin bizi şaşkınlığa sürükleyecek kadar güzel olması çok keyifli olmuştu.

Tabakları toplarken Andaç buna kızarak, "Şş," dedi. "Siz hemen salona geçiyorsunuz ben de birazdan çaylarınızı getireceğim. Bugün buralarsız bana emanetsiniz."

"Vallahi taş yağacak başımıza," dedi Çetin şaşkınlıkla. "Ben bu kadarını beklemiyordum."

"Anne," dedi o sırada Ayperi beni dürterek. "Kar ne zaman yağacak o zaman? Taş yağacakmış ya."

Çetin gülmeye başlarken, "Hayır anneciğim," dedim durumu toparlayarak. "O bir şaşkınlık belirtisi. Taş falan yağmayacak."

Andaç, Kamer'e laf attı. "Evladına anasını satmayı öğretene kadar mecazi anlatımı öğret Kamer Reis."

"Sana mı soracağım?" diye kaşlarını havalandırdı Kamer, Ayperi'yi kucağına alıp salona doğru ilerlediğinde. Andaç kimsenin ona yardım etmesini istemiyordu. Bu geceyi bize kendi elleriyle altın tabakta sunmuştu âdeta. Alper birkaç dakikalığına odasına gidip geldiğinde biz de bir şeyler izlemeye başladık. Ayperi'nin gözleri hep dışarıdaydı ve karın yağmasını bekliyordu. Zeynep gülümseyerek Ayperi'nin saçlarını severken, "Bu gece yağmazsa yarın yağar," dedi. "Elbet yağacak."

"Ama ben kaç gündür kar yağmasını bekliyorum," diye mırıldandı. "Ya hiç yağmazsa?"

"Olur mu öyle şey?" diye fısıldadı Zeynep. "Kar yağsın bak beraber ne güzel oynayacağız."

Ayperi tebessüm ettiğinde konuşmam gerektiğini hissederek, "Biz hafta sonu taş eve gideceğiz," dedim. "Uzun zamandır gitmiyorduk, bize de bir değişiklik olur."

Şebnem, "Şevkat Dayının yeriydi orası değil mi?" diye sordu.

"Hıhım," diye salladım kafamı. "Sen daha önce gitmemiştin değil mi hiç?"

Şebnem kaşlarını kaldırıp indirdiğinde Kamer, Çetin'e bakarak göz kırptı. "Biz dönünce siz de Şebnem'le bir tatile çıkarsınız, kardeşim. Çocukları dert etme yani."

Zeynep alıngan bir tavırla, "Aşk olsun ya," dedi. "Yirmi yaşını devireli çok oluyor abi, bizi de giderken komşuya emanet edecek halleri yok

herhalde. Abim ve Şebnem istedikleri yere gitsinler, biz asla onlar için bir engel olmayız."

"Estağfurullah," dedi Şebnem. "O yüzden değil zaten güzelim. Hani olur ya işte..."

Çetin, Şebnem'in geride kalan cümlesini tamamlayarak, "Merak işte," dedi. "Bunu bir türlü aşamıyoruz. Yaza düğününüz var ve seneye kendi evinize çıkacaksınız ama bir türlü sizi büyümüş göremiyoruz, en azından ben." Çetin sertçe yutkundu. "Zaman çok acımasız davranmış gibi."

"Zaman sadece geçiyor, abi," dedi Zeynep güzel gözleriyle Çetin'e bakarken. "Biz büyüdük, ben kocaman oldum ve bu sene üniversiteden mezun olacağım, olacağız hepimiz. Sonra evleneceğim. Bunlar normal insanların normal hayatları fakat sen de haklısın... Yaşadıklarımızdan sonra bunca normallik bile tuhaf geliyor."

Zeynep çok güzel bir özet geçmişti. Hayatlarımız öyle büyük yangınların içindeydi ki üzerimize dökülen, bizi kurtaran denizin bile kuruduğunu sanıyorduk. Yangında değildik artık fakat bize öğrettikleri gibi kulaç atmaya devam ediyorduk. Oysa karaya çıkalı çok olmuştu, denizi arkamızda bırakalı ve güneşe bakalı çok olmuştu ama biz ne zaman güneşe dönsek yüzümüzü bizi yakacak diye kapatırdık gözümüzü.

Alışkın değildik bir kere.

Alışmak da zordur zaten, her şeye alışır da insan yaşadıklarının ona yaşattıklarına alışamazdı.

"Hiçbir şey tuhaf değil," dedi Kamer durumu yine toparlayarak. "Hep bir arada olduğumuz için arkamızda birini bırakıp gitmek imkânsızmış gibi geliyor."

Çetin bu sözlere karşılık bir şey söylemezken Andaç, az sonra elindeki tepsiyle salona giriş yaptı ve çaylarımızı ikram etmeye başladı. Kamer çayını alırken yüzüne alaycı bir ifade takınarak, "Ee, bu hanım evladımızın işi gücü yerindedir umarım," dedi. "Biz kızımızı iyi bir yere verdiğimizden emin olmak isteriz."

Andaç güldü. "Benden iyisi Ankara'da deniz. Yani yok."

Kamer gülümserken Andaç çayları ikram etmeye devam etti. "Bekleyin," dedi sonra. "Daha bisküvi banacağız."

"Hayda!" diye kaldırdı kollarını Alper. "Sanırım derslerden yüksek puan almakla kalmamış direkt mezun olup atanmış."

"Nasip be kardeşim," dedi Andaç keyifle. "O da olur bir gün."

"İnşallah kardeşim." Fakat ardından şöyle bir soruyu dile getirdi: "Ya o değil de senin bir ara bir YouTube kanalın vardı, ne oldu ona?"

Andaç, "Şöhreti kaldıramadım," diye konuştu. "Baktım para beni bozacak aman dedim Andaç bırak gitsin."

"Sen paranın seni bozmasını istemiştin hep."

"Çok bozdu işte," diye ekledi bu kez. "O kadar bozulursam Zeynep'im nasıl sevsin beni sonra? Aa!"

Zeynep gülerek gözlerini devirdi. "Kaç kuruş kazandın sanki?"

"Valla üç beş bir şey aldım yalan yok ama devam edemedim," dedi sonra. "Bir kez ipin ucu kaçınca sonra yakalayamadım ya da doğruyu söylemek gerekirse yakalamak işime gelmedi. Abi beni biliyorsunuz ben bir size karşı böyleyim, neşeliyim ya da adına ne diyorsanız." Omzunu silkti. "Başkalarını eğlendirmek hiç benlik değil, artık başkalarını eğlendirmek bile gelmiyor içimden. Herkes ne yapıyorsa yapsın!"

"Onun senin için geçici bir heves olduğunu biliyorduk," dedi Kamer çayını yudumladıktan sonra. "O yüzden şaşırmadım."

"Hem öyle hem de..." Sustu ve iç çektiğinde konuşmak istemedi. Bize öğrettiği şey buydu. Sustuğunda içinde konuşan çok şey oluyordu. İçinde konuştuklarından kaçamadıkça inatla susmayı deniyordu çünkü susmak içinde konuşanlardan daha az acıtıyordu. "Neyse ben bisküvileri getiriyorum," deyip arkasını dönerek mutfağa gitti.

Biraz sonra tekrar geldiğinde bisküvi tabaklarını sehpaya koydu ve kendi yerine geçip oturdu. Ayperi'nin gözleri hâlâ penceredeydi. Gülümseyerek bir yandan onu izliyor diğer yandan çayımı yudumluyordum. Sakince iç çektiğimde Zeynep bir icat bulmuşçasına kafasının üzerinde yanan ışıkla bize baktı. "Ya! Hatırlıyor musunuz üç sene yine bir aradaydık ve kendimizi üç sene sonra nerede gördüğümüzü hayal ettiğimizi falan anlatmıştık. Hadi bir daha yapalım onu. Bakın hepimizin hayali neredeyse gerçek oldu."

"Zeynep yeterli abiciğim," dedi Çetin sıkılgan bir şekilde. "Üç sene uzak değil. Yaşa ve gör."

"Abi oyunbozanlık yapmasana," diye homurdandı. Gözleri Ayperi'ye kaydığında, "Hem bu kez Ayperi de var ve ben onun hayalini de merak ediyorum," dedi. "Alt tarafı iki cümle kuracağız. Çok hoş bence bunu düşlemek."

"Bence de," dedim durgun bir şekilde. Kamer o sırada gözlerime baktı. Gözlerine baktım ve narince gülümsedim. Gülümsemedi. Nedenini anlamadım. Anlayamadım.

"Hadi o zaman," diye dudaklarını ısırdı Zeynep hevesle. Her şeye, her zaman bu kadar enerjik olmasına hayran oluyordum. Bunu ona hiç söylememiştim ama hayrandım bu bitmeyen umutlarına, tükenmeyen ışığına. "İlk ben başlıyorum ama bu sefer üç değil on yıl sonrasını kuruyoruz kafamızda."

"Direkt mezara girsek?" diye küçülttü gözlerini Çetin.

"Of abi!"

"Tamam tamam devam et."

Zeynep kurumuş dudaklarını ıslatıp çektiğinde gözlerini anlık kapatıp açtı. Andaç'ın gülümseyerek onu izlediğini gördüğümde gülümsedim. İçimi ısıtmışlardı. Zeynep, "Ben kendimi on yıl sonra işimin başında görüyorum," dedi. "Çizim yapıyorum ve çok yoğun bir çalışma hayatım var. Tabii o vakte kadar bir çocuğumuz olmuş olur inşallah."

"Ne bir tanesi kızım?" diye itiraz etti Andaç hızla. "On yıla en az üç çocuk."

"Oha," dedi Zeynep. "Manyak mısın sen? O kadar çocuğa nasıl bakacağız?"

"Sen dert etme ben bakarım."

"Tabii kesin bakarsın," diyerek konuyu uzatmadı ve ekledi: "Yine böyle bir arada oluruz. Tabii o zamana kadar büyürüz epey ve çocuklarımız birbirinin en yakın arkadaşları olur. Bizi görürler, bizi örnek alırlar. Biz de kocaman bir ailenin temelini atanlar oluruz. Ben hep güzel şeyler görüyorum."

Zeynep anlattıkça ben yaşadım sanki. Hayalleri yaşamaktan daha güzel bir şey varsa bu hayallerin yaşanmasının mümkün olmasaydı. Hiçbirimiz bize büyük gelen, haddimizi aşan hayaller kurmuyorduk ve bu yüzden ileride hayal kırıklığına uğrayacak olsak bile hasarının daha az olacağını biliyorduk. Biz hep bize denk düşen hayallerin peşinden gidenler olmuştuk.

"Benimki de böyle," dedi Andaç. "Ben iyi bir aile babası olmuşum. Kamer abim ve canım kayınçom gibi... Zaten ikisi de örnek aldığım en kıymetli adamlar." Kamer ve Çetin susmayı tercih ettiler ama gözlerindeki gülümsemeler yetmişti. Andaç devam etti: "On yıla kadar nasip olursa en az üç çocuk diyorum ben. Ayperi küçük olsaydı bizimkilerden birini kerttirirdik."

Sesli bir şekilde güldüğümde buna Kamer'in de güldüğünü gördüm. Ayperi ise gülerek babasının göğsüne yaslanmış sadece dinliyordu.

"Ben tabii okulu iyi bir dereceyle bitirmişim falan on yıl sonra kariyerimin zirvesindeyim. Aileme, sevdiklerime sahip çıkan bir insanım. İçimdeki çocuk ölmüş olsa bile ben onu yaşıyormuş var sayıyorum. Ve tabii on yıl sonra bile," diyerek yutkunduğunda yüzündeki hüznün adını gördüm. Devam etti konuşmasına: "Her doğum gününde Aytaç'ımın yanında olacağım."

Seneler geçer gider de senelerin bizden aldığı gitmez içimizden.

Durgun bir akşam güneşi gibi ışığımızı söndürmeden devam ettik sonra. Andaç çayını tebessümle yudumlarken Alper boş bulunarak dudaklarını büktü. "Hepiniz gibi aşağı yukarı işte. Umuyorum ki on sene sonra bir savcı olurum ve eşim, çocuklarım, ablam ve siz hep yanımda olursunuz. İnsanın bu hayattan beklentileri emek verdiği neyse o yönde olmalı ve ben de bunu istiyorum. On yıl sonra da yine burada bunu konuşabilmek dileğiyle."

Gülümsedim. Canımın içi, sen hep çocuk kalacaksın benim kalbimde kocaman olup aile kursan bile.

Sonra Şebnem dudaklarını yalayıp ağzını araladı. "On yıl sonrayı bilmem ama ileride bir evladımızın olduğunu hayal ediyorum. Her şeyimi ona adayabileceğim ve bir insan yetiştirmenin, hatta o insanın seni büyütmesinin ne demek olduğunu bilmek ve görmek istiyorum. Bunu tüm kalbimle yaşamak istiyorum." Çetin o sırada sessizleşti. Şebnem onun kendini kötü hissetmesine müsaade etmeden elin uzatarak gülümsedi. "Çetin hep yanımda olsun, onunla büyüyeyim istiyorum. Siz sonra... Yine burada ve bu kadroyla." Daha neşeli güldü. "Ha! Tabii o vakte kadar çoluk çocuk olur her yer."

Gözlerimi kapattım ve o ânı hayal ettim. Bunu çok kısa sürse de başardım.

Çetin de Şebnem'den farklı bir şeyler söylemedi. "Abi, olun işte ya," diye güldü biraz utangaç bir hal ile. "Hep olun yani. On yıl değil biz kırk yıl sonra bile elimizde bastonlarla yine burada olalım. Ben saçımda kalan son siyah telle bile Andaç'ı kızdırmaya devam edeyim."

Andaç, "Âşık işte bana," diye kibirle güldü.

Çetin üstelemezken sıra Kamer'e geldi. Yorgun bir vaziyetle Ayperi'nin saçlarını okşarken, "Üç sene önce neyi istiyorsam ölene kadar aynısını isteyeceğim," dedi. "Sevdiklerim, ailem iyi olsun başka bir isteğim, duam yok Allah'tan."

Baktım ona. Baktım hayatıma. Duydum, gördüm, hissettim. Bu hep böyle olmuştu. Tüm zerremle yaşıyordum onu. Hep yaşadığım gibi.

Kamer sırasını savdıktan sonra Zeynep sağına dönerek Ayperi'ye bakıp güldü. "Hadi sıra sende."

"Ne söyleyeceğim?" diye sordu incecik sesiyle.

"On yıl sonra neyin hayalini kuruyorsun mesela Ayperi?"

Kafasını babasının göğsünden kaldırsa da ondan uzaklaşmadı. Kamer'in eli onun omzundaydı. Ayperi biraz utangaç bir tavırla bize bakarken, "Anne okula gitmiş olurum değil mi on yıl sonra?" diye sordu.

Güldüm. "Evet."

"O zaman okula giderim," dedi Ayperi. "Sonra babam bana kalemler, kitaplar alır. Kardeşimi çok severim. Onunla oyun oynarım ve biri ona kızarsa ben de ona kızarım. Kardeşimi herkesten korurum. Sonra annemle kek yaparız ama bu sefer malzemeleri unutmam, anne." Onu izlerken gözlerimin içindeki kızarıklığı görüyor gibiydim. Devam etti: "Sonra babam bana iki tekerlekli bisiklet alır hem de *kırmızı bisiklet*. On yıl sonra çok uzak ama ben ne söyleyeceğimi de bilmiyorum ki..."

Kamer dudaklarının Ayperi'nin saçlarına götürdü ve hafifçe öperken çenesini okşadı. Ele avuca o kadar güzel sığıyor ve yakışıyordu ki gördüğüm en güzel tabloydu Kamer ve Ayperi. İki canım benim.

"Çok güzel şeyler bunlar," dedi Zeynep. "On yıl sonra sana bu anı hatırlatacağım."

"Tamam," diye güldü Ayperi tekrar babasının göğsüne kafasını yaslarken.

En sona kalan ve hayallerini açmayan ben kalmıştım. Onlardan farklı bir hayalim yoktu aslında. Gözlerinin ağırlığını ruhumda hissettiğimde

derin bir nefes alarak elimi karnımın üzerine koyarak gülümsedim. "Aslında hepimiz aynı şeyi istiyoruz ve hepimizin cümlesi de yine bir arada olmaktan geçiyor. Ben de öyle. Öncelikle Uzay'ımı sağlıklı bir şekilde kucağıma almak ve ailemize katmak istiyorum. Sağlık her şey önce geldiği için şimdilik bunu istiyorum fakat on yıl sonrası..." Bu esnada bir iç çektim. Kamer'in gözleri hep üzerimdeydi. "On yıl sonra kendimi yine burada, tam olarak sizin içinizde görüyorum. Biz büyüdük ama içimiz hep aynı kaldı. İstersek üçer tane evladımız olsun, biz yine o küçük çocuklarız. O sürekli hata yapan, acıyan ama gün sonunda o sofrada oturan ve bir şekilde gülmenin mümkün olduğunu bilen insanlarız. Hâlâ aynıyız. Sadece yaşımız büyüdü ama içimiz çocuk, hep de öyle kalacak."

Hep çocuktuk, hep çocuk kalacağız.

Bana *"sen hep çocuk kal"* diyen ses... Haklı çıktın, ben hep çocuk kaldım.

"O zaman," dedi Zeynep bu hüzün basan ortamı kendi neşesiyle düzeltirken. "On yıl sonra yine burada, bu şekilde."

Çetin gülerek, "On yıl sabredemem," dedi. "Gel biz şunu beş yapalım."

"Ya abi."

Çetin o sırada Zeynep'in yanağından bir buse aldı.

Andaç sehpanın üzerinde duran telefonunu kurcalarken kamerayı açarak bize döndü. "Bugüne özel bir fotoğrafımız da olmasın mı?"

"Hepimizi al ama," dedi Zeynep heyecanla. Aynı kareye sığmaya çalıştık ve başardık. Andaç gülerek beni işaret etti. "Uzay, aslan parçası sen doğunca kendini anne karnından gör diye yapıyorum bu iyiliği."

Kamer, "Çok konuşma çok konuşma," diye homurdandı. "Çek hadi."

Andaç birkaç kez daha fotoğrafımızı çektikten sonra kamerayı kapatıp telefonu sehpanın üzerine bıraktı. "Tamam abi çektim, sonra size atarım fotoğrafları."

Vakit geçerken Ayperi'nin uykusunun ağır bastığını gördüm. Kamer, "Biz de geç olmadan kalkalım," dedi içimi okur gibi. "Ayperi Hanımın uykusu geldi."

Ayperi saf bir bakışla sesini çıkarmazken karın hâlâ yağmadığını fark ettim. Umarım birkaç gün içinde yağardı. Kamer, Ayperi'yi kucağına almadan ayaklandığında, "Ben bir arabayı çalıştırayım iki dakikaya gelirim," dedi bana bakarak.

Kafamı salladım. "Olur."

Kamer çıkıp gittiğinde Alper bana kalkmamda yardım etti. Elini bırakmadan kendimi ona sarılırken buldum. "Birkaç gün sonra görüşürüz," dedim.

"Görüşeceğiz abla," dedi Alper sırtımı sıvazlarken. "Kendine çok dikkat et."

"Sen de canımın içi," deyip tüm hissiyatımla onu sarmalayıp öptüm. Kendini geri çektiğinde gülümseyerek yüzüne baktım. Gülümsedi. Gözlerinin bebeğinde kendimi gördüm ilk kez, dedim ki evet; ben onun ablasıyım ve ömrümün en güzel sayfalarında adı var.

Zeynep ve Andaç ile sarıldım sonra. Bu aslında gelenekti. Sarılmadan veda etmiyordum, onları hissetmek ve sevgimi onlara hissettirmek hoşuma gidiyordu.

Çetin'e gülümsedikten sonra Şebnem'e döndüm ve sarıldım. "Ararsın yine beni. Konuşacak çok şeyimiz olacak."

"Muhakkak olacak," dedi Şebnem güldüğünde. İç çekerek tebessüm ettim. Kolları sırtımı kardeş sıcaklığı gibi ısıttı. Hep hissettiğim gibi. "Dikkat edin kendinize."

"Siz de," diyerek ayrıldım ondan. O sırada Kamer içeri girdi ve Ayperi'yi kucakladı. Zeynep, Ayperi'nin montunu üzerine örttüğünde Alper, bana kapıya kadar yardımcı oldu. Çetin arka kapıyı açtığında Kamer özenle Ayperi'yi yatırdı ve ben de yavaş adımlarla arka kapıya ilerleyip oturdum. Ayperi'nin kafasını dizlerime koydum. Kapılar kapandığında Kamer sürücü koltuğuna geçti. Araba hareket etmeden evvel bizimkilere baktım. Her zamanki gibi bir arada bizi uğurlamak için kapıda bekliyorlardı. Kamer arabayı hareket ettirdiğinde onları arkamızda bıraktık ve bize el salladıklarını gördüm. Ben de onlara elimi salladım.

Vedaların en güzel yanıydı yeniden kavuşacağını bilmek, öyle olmasaydı eğer nasıl dayanırdı bu yürek?

16. Bölüm

Vedalar Acıtır

Dört odacıklı kalbime onlarca kalp sığdırmıştım. Dertlerini taşımış, sevgileriyle büyümüş, varlıklarıyla nefes almıştım. Onca şeyi küçücük saydıkları kalbimle başarmıştım. Yirmi dört yaşımı geride bırakmıştım ve sanki yirmi dört değil de elli dört yıl yaşamış gibiydim. Aşkım, acım, hüznüm, sevdam, gözyaşlarım yirmi dörde sığamayacak kadar büyüktü ama bir yandan da hiç yaşamamış gibiydim. Sanki hâlâ o kırık yatağın sahibi, o ızbe sokakların bisiklet izlerini ben var etmiştim. Ben güzel bir haritaydım çünkü bir başlangıç çizgim vardı, ben iyi bir pusulaydım çünkü bir yönüm vardı. Benim yönümle bana gelen çok güzel şeyler vardı.

Ben pusulaydım. Hep vardım, hep de olacaktım.

Birileri beni kaybetse bile daima içlerindeydim.

Çünkü yüzünüzü ne zaman göğe kaldırırsanız orada bir pusula göreceksiniz zira kamerden başka bir ışığa ihtiyacınız yok, o sizi her zaman en güzel yola koyacaktır.

Benim yaptığım gibi.

Birkaç gün sonra evden ayrılmış, şehrin daha uzağında kalan taş eve gelmiştik. Hafta sonunu burada geçirecektik. Kamer çantaları alırken ben de Ayperi'nin elini tutarak taş evin kapısına doğru ilerledik. Kar hâlâ yağmamıştı ve Ayperi çok üzülüyordu fakat içimden bir ses bugün kar yağacağını söylüyordu. Hava durumunu kontrol etsem de bir türlü istediğimizi alamıyorduk. Kamer anahtarla kapıyı açtığında bizi sıcak bir

ortam karşıladı. Ev çok temiz görünüyordu. Ayperi elimi bırakır bırakmaz içeri koştu. "Çok özlemişim burayı."

Gülümsedim ona bakarken ve ayakkabılarımı çıkardım. Kamer kapıyı kapatır kapatmaz elindeki çantaları kenara bıraktı. "Ne ara hallettin?" diye döndüm yüzüne. "Sanki her gün biri yaşıyormuş gibi."

"Sen kocanı çok iyi tanıyorsun ama," diyerek yanağımdan öptü ve üzerimdeki montu çıkarmama yardım etti.

"Ayperi gel anneciğim üzerini çıkartayım," dediğimde çoktan ellerini montunun düğmelerine götürdü. "Ben yaparım anne, sen yorulma."

Tebessümle ve ağır adımlarla salona doğru ilerledim. Aslında kapı yoktu ve tüm odalar iç içeydi. Buraya gelmek her zaman bana huzur veriyordu. Sanki dünyada üçümüzden, pardon dördümüzden başka kimse yokmuş gibi geliyordu. Burada tüm dertlerimizi arkamızda bıraktığımızı anlıyordum fakat çok şeye de şahitlik yaptığını biliyordum.

Kamer montunu çıkarıp askıya astıktan sonra yanımıza geldi ve şömineyi kontrol etti. Dünden kalma bir ateşi vardı ve buna rağmen içerisi gayet sıcaktı. Kenarda duran odunları alıp şömine koyarken dibindeki külüyle biraz oynadı. Ayperi ise merakla babasını izlemeye başladı. "Baba," diye sordu elini Kamer'in omzuna koyduğunda. "Kestaneyi nasıl pişireceğiz burada?"

"Ben halledeceğim," dedi Kamer gülümseyerek. "Bugün her şey benden. Benden her şeyi isteyebilirsiniz."

Ayperi gülmeye başlarken ona bakıp göz kırptım. "Sınırsız bir dilek hakkımız var kızım duydun mu?"

"Evet anne," diye kafasını sallarken gülmeye devam etti. "Ama benim aklıma hiçbir şey gelmiyor ki." Durdu ve gözlerini kısarak düşündü. Aklına bir şey gelmiyordu ve bu gelmediğinden değildi çünkü o küçük aklıyla bile her şeye sahip olduğunun farkındaydı. Anne ve babasına sahipti, bu bir çocuk için hazine demekti. "Yok baba," diye düşürdü omuzlarını ve güzel gözleriyle gülümsedi ona. "Ben hiçbir şey istemiyorum." İç çekti. "Aa! Kar yağsın istiyorum sadece onu unuttum."

Kamer sırıtarak yükseldi ve Ayperi'nin yanaklarını öptü. "Bugün yağacak."

"Gerçekten mi?"

"Hıhım, ben öyle duydum."

"Ne olur yağsın ne olur," diye zıpladı ellerini kaldırarak. Sakince iç çekip ona baktım. Ayperi koşarak yanıma geldi ve karnıma dokunarak yaklaştı. "Sen doğ seninle de kar oynayacağız ama ben sana hiç kartopu atmayacağım çünkü sen küçüksün."

"Sen çok güzel bir abla olacaksın biliyor musun?" diye sevdim saçlarını sıcacık sevgimle.

"Senin gibi," dedi Kamer şöminenin başından kalkarken.

Ona baktığımda gülümsediğini gördüm. Gülümsedim. Ayperi karnımı sevmeye devam ederken Kamer ellerini hafifçe çırparak, "Ben bir şu poşetleri boşaltayım," dedi. "Sonra da yemek hazırlarım."

"Ben hallederim," dedim. "Cidden bak iyi hissediyorum kendimi."

"Olmaz," diye itiraz etti. "Seni yormam ben."

"Kamer ben yorulmuyorum ki."

"Aymira, canımın içi olmaz dedim."

"Peki," diye fısıldadığımda Ayperi kendini çekerek babasına koştu. "Beraber hazırlayacağız yemekleri değil mi baba? Ben var ya çok güzel hazırlıyorum."

"Evet, fıstığım," dedi Kamer. "Sen çok güzel hazırlıyorsun."

İkisi birlikte mutfağa gittiklerinde ben de yavaşça ayaklandım ve çantanın içinden örgülerimi çıkardım. Uzay'ıma da hırka ve patik örüyordum. Onun minicik elleri ve ayakları hiç üşümeyecekti. Kamer ve Ayperi sohbet ederek ürünleri yerleştirirken ben de şöminenin karşısındaki koltuğa oturmuş örgüme devam ediyordum. Sakince iç çektiğimde gözlerimi kısarak devam ettim işime. Ayperi yanıma gelip oturduğunda ellerini koltuğun başlığına koyarak bana tüm merakıyla bakmaya başladı. "Çok küçük bu anne," dedi.

"Kardeşin de küçücük çünkü," diye mırıldandım. "Sana da örmüştüm, sen de giymiştin."

"Evet," dedi gülümserken. "Ama artık büyüdüm ve onlar küçük geliyor."

"Senin için bir daha örerim," dedim. "Merak etme."

"Sen nasıl istersen anneciğim," diye karşılık verdi. Kamer yanımıza geldiğinde şöminenin yanında duran büyük minderi çekip köşeye oturdu. Ona baktım. "Üşütürsün, oraya oturmasaydın."

"Üşütmem," dedi Kamer sakince. "Sen üşümüyorsun ama değil mi?"

"Yok yok iyiyim ben."

Ayperi derin bir nefes alıp perdeyi sıyırdı ve dışarı baktı. "Baba?"

"Efendim?"

"Burada kimse yaşamıyorsa niye biz gelmiyoruz ki hiç?" diye sordu. "Daha çok gelsek olur mu?"

"Çok mu seviyorsun burayı?"

"Evet," diye salladı kafasını. "Siz sevmiyor musunuz?"

"Çok seviyoruz," dedi Kamer hipnoz olmuş gibi. Gözlerim gözlerini bulduğunda gözlerinin gözlerimi benden evvel bulmasına şaşırmamıştım çünkü o hep beni, benden önce bulurdu. İkimizin de aklına gelen şeylerin aynı olduğunu biliyordum ve bunu sormama bile gerek yoktu. Yüzüne baktıkça kendimi buluyor, kim olduğumu biliyordum.

Diana'ydım ben. Onun yönü, pusulası, kalbi, her şeyiydim.

Ayperi önüne döndüğünde şöminenin üzerinde, duvarda asılı duran kadın fotoğrafına baktı. Maria, Şevkat Dayının ölümsüzü, imkânsızı Maria...

"O kimdi anne?" diye sordu eliyle işaret ederek. "Unuttum."

Kamer kara gözlerini duvardaki resme çevirdiğinde, "Büyükbabanın sevdiği kadın," dedi.

"Büyükannem mi yani?"

"Evet," dedi Kamer. "Büyükannen."

Kamer hiçbir zaman ona ne kendi öz babasından ne de öz annesinden bahsetmemişti. Büyükbaba diye dayıyı öğretmişti kızımıza, büyükanne diye de dayımızın kavuşamadığı kadını. Bir baba için bundan daha ıstırap veren ne olabilirdi? Kendi babasını bile anlatmaya korkan, onu yalan yanlış anlatmaktansa kendi kalbindekileri anlatmak kadar zor bir şey varsa o da bunu yaşamaktı.

Kamer'in sesi bile titremeden bunu cesurca söylemesi onun çoktan maziyi içine gömdüğünün kanıtıydı. Kızıma temiz bir gelecek, kaygısız ve acısız bir hayat sunmak istiyorum derken kast ettiği buydu. Onu bizim geçmişimizdeki yaralarımızdan çok uzakta tutuyorduk. Olması gerektiği gibi.

"Keşke onlar da burada olsaydı," diye iç çekti Ayperi sakince. Sonra bana döndü. "Sen onları gördün mü anne?"

"Büyükbabanı gördüm," dedim.

"Ya," dedi. "Çok sever miydin?"

"Çok severdim," dedim. "Eğer ki burada olsaydı seni de çok severdi. Sen de onu çok severdin."

"Keşke olsaydı," diye mırıldandı bir kez daha.

Kamer ve ben bir şey diyemedik. Ayperi çok soru soracak gibi dursa da bizi de usandırmak istemiyordu. Günden güne her şeye olan meraklı artıyor ve her şeyi bilmek istiyordu. Örgüme devam ederken Kamer ayaklarını uzatarak sırtını koltuğa yasladı ve kafasını bacaklarımın yanına koydu. Hepimizin yönü şömineye bakıyordu.

Bir müddet sadece şöminenin yanışını izledik ve dinledik. Odada tarifini koyamadığım bir huzur vardı. Sonra Ayperi geldi ve Kamer'in dizlerine uzandı. Kamer onun saçlarını okşadı ben de ailemizin en küçük ferdine sıcak bir karşılama için işime devam ettim. "Uzay doğunca benim odamda mı kalacak anne?" diye sordu Ayperi dalgın dalgın.

"Bir süre bizimle kalacak," dedim. "Beşikte, yanı başımızda ama sonra senin odana bir yatak daha koyacağız. Böyle olsun istersin, değil mi?"

"Çok isterim," dedi. "Onunla odamız aynı olacak."

Kamer uykulu bir sesle Ayperi'nin saçlarını sevmeye devam ederken, "İçinde hiç kıskançlık barındırmaman öyle güzel ki," dedi.

"Niye kıskanayım ki?" diye sordu Ayperi. "Bence çok güzel bir şey kardeşimin olması. Bence her çocuk senin gibi bir baba ve senin gibi de anne ister. Uzay çok şanslı, baba. Kocaman bir ailemiz var bizim."

"Okula gitmeden böyle güzel konuşuyorsun ya," dedim hayretle. "Okula gittikten sonra kim bilir ne kadar başarılı olacaksın?"

"Doktor olacağım ben," dedi. "Tüm hastaları iyileştireceğim."

"Biz de seninle gurur duyacağız," diye gülümsedi Kamer.

"Ama siz hasta olmayın tamam mı? Ben sizi iyi edemezsem üzülürüm."

"O nasıl laf öyle?" diye gülümsedim kaşlarımı çatarken.

Ayperi hafifçe omzunu silktiğinde gözlerini şömineye odakladı tekrar. Biz de kaldığımız yerden susmaya devam ettik. Vakit ilerledikçe gözlerimin ağırmaya başladığını hissettim ve elimdeki örgüyü bırakıp kenara koydum. Kamer ve Ayperi'ye baktığımda uyuyakaldıklarını gördüm. Tebessüm ederek ikisini izlediğimde onları rahatsız etmeden ayaklandım ve mutfağa girdim. Dolabın kapağını açıp kızartılacak tavuğu çıkardım ve tezgâha koydum. Diğer yandan da biraz çorba hazırladım. Tabii Kamer'in uyanması uzun sürmedi. Ayperi'yi güzelce koltuğa yatırdıktan sonra yanıma gelerek, "Gözünü seveyim otur," dedi. "Ben yaparım."

"Kamer, ben iyiyim diyorum sana," dedim sakince. "Niye bu kadar evham yapıyorsun ki?"

"Elimde değil," diye ekledi. "Seni iş yaparken görmek istemiyorum. Zaten doğuma az kaldı."

"İki ay var daha."

"Biliyorum ama olsun," dedi ve sandalyeyi çekip beni de kolumdan tuttuğu gibi yavaşça sandalyeye oturttu ve gelip alnımdan öptü. Ellerini yüzüme koyarak gözlerime derin derin baktı. "Bir süre daha bana emanet tüm işler, sonra ortak paydadan devam."

"Sersemsin biliyorsun değil mi?" diye baktım gözlerinin içine gülümserken.

"Sadece senin serserin," diyerek bu kez dudaklarımdan öptü ve gözlerini kapattı. Kendini geri çektiğinde o tanıdık tebessümüyle karşılaştım. Geri çekilerek tezgâhın başına gitti ve eline bir bıçak aldı. "Hem ben de bu sayede yemek kültürümü ve becerilerimi genişletmiş oluyorum fena mı?" diye sordu.

"Ya," diye güldüm. "Bir zamanlar domates çorbasına domates giriyor mu diye soran adamdan bu adama..."

"Sahiden," diye şaşırdı bir anda sanki kendi bu hikâyenin baş karakteri değilmiş ve bunları yaşamamış gibi. "Amma tuhaf anlarımız olmuş."

"En tuhafı neydi mesela?"

Düşündü ve gözlerini kısarak omuzlarını düşürdü. "O kadar çok var ki ama sen tüm o tuhaf şeyleri bile hayatımın en güzel anlarından yaptın. Mesela," deyip keyiflendi. "Sana evlenme teklifi ettiğim gün çok pislik bir insana dönüşmüştüm ve iyi bir oyunculuk sergilemiştim. O gün kendini dışarıdan izleme fırsatı bulsaydın çok üzülürdün haline ve ben de üzülmüştüm ama içten içe sonunda kocaman bir mutluluğa kapı aralayacağımız için buna katlanmıştım."

"O gün gerçekten seni dövmek istemiştim," dedim saklamadan. "Ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Düzgün bir evlilik teklifi yapmak zor değildi ama sen Kamer Alptekin'sin, normal olan her şey sana ters."

"Sen hayatıma girdiğinden beri ya da seni ilk gördüğüm günden beri sana veda etmeyi hiç düşünmedim," dedi sonra bambaşka bir rüzgâra kapıldığında ve beni de çağırdığında. Elindeki bıçağı bırakmadan bana döndü ve yüzüme baktı. "Sana veda etmeyi kendime öğretmedim, hiçbir zaman da öğrenmeyeceğim. Sen hep benim hayatımda olmasını istediğim insandın ve öyle de oldun."

"Sen de benim," dedim. "Biliyorsun aslında bunları ama o zamanlar bile senden ayrılma düşüncesi beni üzüyordu. Evime dönecektim ve sevinmem gerekirdi ama değildi işte Kamer, öyle değildi. Ben bir evime giderken bir evimden gidecek olmanın acısını kolay atlatamadım."

"O günler bizi bu günlere getirdi," dedi. "Baksana bize, ne çok düştük kalktık ama buradayız. Bir evladımız var ve bir evladımız daha olacak. Buraya ilk geldiğimiz günü hatırlıyor musun?"

"Hiç unutmadım ki," diye gülümsedim omzumu silkerek. "Sen yaralanmıştın ve biz de kafa dinlemek için buraya gelmiştik. Belki de her şeyden kaçmak ve birbirimize kavuşmak için. Yine kıştı ve kar yağmıştı. Duygularımızı açık açık ifade edemiyor ve geleceğe dair hayaller kuramasak da aslında ikimizin de bildiği tek bir şey vardı: Biz asla birbirimize veda etmeyecektik."

"Gideceğini bildiğim için sana açıkça dile getiremedim sevgimi, aşkımı ama içten içe gitmeyeceğini, hayır benim sana geleceğimi biliyordum. İnsan kaderinde olan insanları hissedermiş, sen benim ilk hissettiğimsin, Diana."

Gülümsedim. "Diana... Uzun zamandır bunu söylememiştin ama her gün söylüyormuşsun gibi kulağıma çok sıcak geldi."

"Çünkü bu sensin," dedi. "Diana'sın, benim baş tacım."

"Benim kalbim," dedim sessizce.

Birbirimize baktık. Biz yaşımız ilerledikçe durgunlaşmış ve her şeyin kıymetini daha iyi bilir olmuştuk o yüzden tek bir anlık bakışmamız bile bizi maziye götürüp getiriyordu.

Kamer arkasını döndü ve tavuğun parçalarını tencereye dizdi ve ufak birkaç baharat sonrası kapağını kapatıp onu ocağın üzerine koydu. Ben de bir şey yapmadan yüzümü pencereye çevirdim ve bahçeye baktım. Birkaç kuru ağaçtan başka bir şey yoksa da burası bize çiçek tarlası gibi geliyordu.

Bir müddet sonra beraber yemeğimizi yedik. Kamer gerçekten elinin lezzetini geliştirmişti ve beni bile kıskandıracak seviyeye gelmişti. Yemek sonrası etrafı toplarken Kamer bana bakarak, "Bir işim vardı," dedi. "Unuttum."

"Ne işi?"

"Çetin'in yanına uğramam gerekiyor, önemliydi."

"Bir sorun mu var?"

"Yok hayır öyle bir durum değil, güzelim," diye yatıştırdı beni büyük bir endişeye sürüklemeden. "Gelince anlatacağım. Sizi burada bırakmak istemiyorum ama kısa sürecek emin ol."

"Yok bizi merak etme de," dedim yüzündeki ifadeye karşılık yaptığım bir şey olmazken. Kabullendim sonra. "Neyse o zaman, sen işini çabucak hallet."

Kafasını salladığında, "Bir ihtiyacın yok değil mi?" diye sordu. Kafamı iki yana salladım. Gülümsedi. "Tamam olursa ararsın."

"Ararım," dediğimde kapıya kadar ilerledik. Ayperi içeride boyama yapıyordu. Kamer onun rahatını bozmadan benimle vedalaşıp evden ayrıldı. Kapıyı kapattıktan sonra fırsatını kolladığım o anı yakaladığımı hissettim ve müthiş bir sevinçle iç çekerek Ayperi'ye yaklaşarak, "Acaba kim benimle doğum günü pastası yapmak ister?" diye sordum.

Ayperi bir anda dikkatini bozarak kahve gözleriyle bana baktı. "Ne? Pasta mı?"

"Hıhım," diye gülümsedim ellerimi birleştirerek. "Gelecek hafta senin ve babanın doğum günü. Saat farkı var ama madem burada baş başayız şimdi de ufak bir kutlama yapabiliriz, öyle değil mi?"

"Ya yapalım yapalım," dedi ve elindeki boyaları bırakıp bana doğru koştu ve sarıldı. Kafamı eğip onu öptüm. Yavaşça kendini geri çektiğinde, "Önce boyalarımı toplayayım anne," dedi. "Bekle beni tamam mı?"

"Tamam," dedim ve mutfağa ilerledim. Malzemeleri çıkarırken Ayperi heyecanla yanıma geldi ve bana yardım etmeye başladı.

"Pastamızı neyli yapacağız anne?"

"Çilekli olsun mu?"

"Imm," diye yaladı dudaklarını. "Çok severim. Çikolata da olacak mı?"

Hafifçe gülümseyerek elimi çenesine koydum ve okşadım. "Sade yapsak olur mu bir tanem?"

"Olur," dedi sıcacık bakışlarıyla.

Elimi çenesinden çektim ve pastanın kekini yapmaya başladım. Kamer gelmeden bunu yapmam gerekiyordu. "Ama bu sürpriz olacak tamam mı?" diye tembihledim keki fırına koymaya hazırlanırken. "Akşam yemeğinden sonra hep birlikte pastanızı keseceğiz."

"Babama sürpriz yapacağız," dedi alkışlayarak. "Ben hiç konuşmam."

Gülerek ona yaklaştım ve yüzünün en güzel yerlerden yani tümünden öpüp kokladım. Bu çok hoşuna gidiyordu. Bebeğim benim.

Kekimizi fırına verdikten sonra pastamızın kremasını yaptık. Ayperi de çilekleri ayıklamaya başladı. Arada benden izin alarak birkaç tane çileği midesine indirmeyi de ihmal etmemişti. Dakikalar sonra fırından çıkan kekimize kremasını sürüp üzerini süslemeye başladık ve o an bir şey oldu. Ayperi elindeki çileği bırakmadan pencereye doğru çığlık atarak koştu. "Anne! Kar yağıyor anne!"

Şaşkın ama keyifli bir şekilde yüzümü pencereye çevirdiğimde kremalı ellerimle yanına gittim ve dışarı baktım. İri iri yağan kar taneleri tüm güzelliğiyle gökten süzülüyordu. Ayperi'nin heyecanı ele avuca sığmazken kalp atışlarıyla bana bakarak, "Çıkıp oynayabilir miyim?" diye sordu.

"Ama daha yeni yağmaya başladı," dedim. "Biraz dolsun öyle oyna olur mu?"

"Birazcık koşsam olmaz mı? Lütfen." Bana kedi yavrusu gibi bakıyordu. Onu kıramadım ve iç çekerek dudağımın kenarını kıvırdığımda kremalı parmağımı burnunun ucuna dokundurdum. "Peki ama çok koşmayacaksın."

"Ya," diye kıvırdı burnunun ucunu gülerek ve sonra orayı sildi ve büyük bir sevinçle konuşmasına devam etti. "Söz çok koşmayacağım."

Ellerini yıkadıktan sonra nefes nefese montunu giymeye başladı. "Dur kızım niye acele ediyorsun?" diye seslendim.

"Olmaz," dedi aceleyle. "Ya hemen biterse?"

Güldüm. "Bitmez merak etme."

Bir şey söylemedi çünkü aklı dışarıdaydı. Hızla montunu ve botlarını giydikten sonra dışarı çıktı. Gözümün önündeydi. Onu görüyordum. Kollarını iki yana açarak koşmaya başladığında kafasını yukarı kaldırıp dilini dışarı çıkardı. "Bak ya bak ya," diye kızdım sessizce fakat sonra sustum ve iç geçirdim. "Dilediğin kadar eğlen bir tanem, hasta olursan seni iyi ederim."

Ayperi karın tadını çıkarırken ben de pastayı son haline hazırladım ve dolaba koydum. Etrafı topladıktan sonra ocağa sıcak su koydum ve şömineye odun attım. Salonun tüm perdeleri açıktı ve dışarısı nefis görünüyordu hele ki içinde Ayperi'm varken.

Isınan suyla kendime bir bitki çayı hazırlayıp koltuğuma kuruldum ve Ayperi'yi izledim. Yorulmak bilmiyordu, yorulacağı yoktu. Gözleri beni bulduğunda elimle içeri gelmesi için işaret yaptım. Kafasını salladı ve birkaç dakika sonra içeri geldi. Üzerindeki montu alarak koltuğun üzerine bıraktım. "Hemen şöminenin başına geçiyorsun ve ısınıyorsun prenses," diye uyardım onu.

"Kar çok güzel anne, çok güzel," dedi bir türlü doyamadığı heyecanıyla. "Babam ne zaman gelecek? Onunla kar topu oynayacağız."

"Birazdan gelir," dedim sakince ve dışarı baktım. "Kar da zaten akşama kadar iyice dolar. Çok güzel yağıyor maşallah."

"Evet evet," diye dizlerinin üzerinde bana döndü. Bebek suratına bakıp gülümsedim. Burnunun ucu kızarmıştı ve çok sevimli görünüyordu. "Biliyor musun?" dedim yavaşça koltuğa otururken. "Sen doğduğun gece kar yağmıştı."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Hıhım," dedim. "Hatta Alper, Andaç ve Zeynep tıpkı senin gibi karın keyfini çıkarmışlardı."

"Ya," dedi sessizce. "Eve gidince onlarla oynayacağım yine."

"Oyna tabii biriciğim," dedim. "Dayının senin için yaptığı kızağa belki bu sefer yalnız binersin."

"Evet," diye onayladı beni. "Kardeşim büyüyünce onunla da bineriz. Ben ona sarılırım hiç bırakmam."

"Biliyorum güzelim," diye gözlerimi kapatıp açtım. Ayperi dünyanın en güzel gülümsemesini bana armağan edip yanan ateşi izlemeye devam ettiğinde bir araba sesi işittik karın ezildiğini hissettiğimde. Arkamı dönerek dışarı baktım. "Baban geldi," dedim gülümseyerek.

"Kapıyı açayım," dedi ve hızla oturduğu yerden kalkarak kapıya gitti. Kapıyı açtığında Kamer hızla adımlarla ve elindeki iki pamuk şekerle içeri girdi. Ayperi, "Pamuk şeker mi aldın bize?" diye sordu.

"Evet," diye güldü Kamer. "İki güzelim de yesin de mutlu olsun istedim."

"Epeydir bir şey aşermiyorum ama şu an bunu görünce anladım ki pamuk şeker ihtiyacım olan şeymiş," diye gülümsedim.

Kamer kapıyı kapatıp yanağımdan öptüğünde, "Senin içini biliyorum çünkü," dedi.

Ben de onun yanağından öptüm ve pamuk şekerleri aldım. "Bunları yemekten sonra yiyelim olur mu?"

"Olur anneciğim." Hızla babasına dönerek eliyle pencereyi işaret etti. "Baba gördün mü kar yağıyor! Kardan adam yapalım mı?"

"Biraz daha yağsın ve akşam yemeğimizi yiyelim öyle tamam mı fıstığım?" diye sordu Kamer sakince.

"Tamam," dedi Ayperi.

Beraber salona geçtiğimizde Kamer gelip yanıma oturdu. "Daha iyisin değil mi?"

"Evet evet, çok iyiyim," diye gülümsedim. "Sen hallettin mi işini? Bir sorun olmadı umarım."

"Yok zaten öyle endişe edilecek bir şey değildi," diyerek geçiştirdi. Ayperi ise boyamalarına geri dönmüştü. Kafamı Kamer'in omzuna yasladığımda ikimiz beraber kızımızı izlemeye devam ettik. Sıcak bir yuva, atan dört kalp, bir tencere yemek ve bir çatı altı... Bu dünyada yaşayabileceğim en güzel sonsuzluktu sonum.

Akşam yemeğinden sonra Kamer ve Ayperi birlikte dışarı çıktılar. Ben de ayakta dikilerek pencere önüne gittim ve onları izledim. Koşup oynamam pek mümkün görünmüyordu ve Kamer de yorulmamı, üşü-

memi istemiyordu. İkisi birlikte kardan adam yapmaya başladılar. Kar hâlâ yağıyordu ve her yer neredeyse bembeyaz olmuştu. Ayperi küçük ellerine büyük gelen eldiveniyle kartoplarını kardan adamı inşa etmekte kullanırken Kamer de ona yardım ediyordu.

Ayperi bana dönerek el salladığında Kamer de kafasını kaldırıp gülümsedi. Elimi sallayarak öpücük attım ikisine de. Ayperi öpücüğüme karşılık öpücük attığında Kamer'in durgun bakışlarını yakalamıştım. Gülümserken gözlerinin içindeki karayı daha iyi seçebiliyordum. Dudaklarımda bir titreme meydana geldiğinde Kamer sakince önüne döndü ve kardan adama devam etti.

O an gözümden bir damla yaş düştü ve bunun neden olduğunu anlamadım. Niye ağladığımı ya da bir anda kalbimi ateşe veren bu ağrıya neyin sebep olduğunu bilemedim. Sadece gözyaşı döktüm. Mutluluktan mı yoksa hormonlardan mı anlamadım sadece ağladım.

Elimi karnıma götürdüğümde yüzümde sersem bir ifadeyle, "Senin annen çok sulu göz bir tanem," dedim. "Sen doğunca bunu kendin de fark edeceksin." İç çektim. "Şimdi ablan ve baban dışarıda oyun oynuyor ve gün gelecek beraber oynayacağız. Sadece biraz sabırlı olmamız gerekiyor." Karnımı okşadım. "Güzel oğlum benim."

Gözümün yaşını sildiğimde pencerenin önünden çekildim ve koltuğa geçip oturdum. Oturduğum yerden izledim onları. İzlediğim en güzel filmdi, hiç bitsin istememiştim.

Kardan adamı yaptıktan sonra dışarıda çok kalmadan içeri girdiler. Üşümüşlerdi. Ayaklandım. "Hemen şöminenin başına hemen!"

"Peki anne," dedi Kamer gülümseyerek.

Gülümsedim. Montlarını çıkarıp kuruması için şömine yakın bir yere koydum. İkisi beraber ateşin başında ellerini ısıtırken Ayperi'ye patiklerini uzattım. "Bunları giy anneciğim."

"Tamam," dedi ve elimden aldığı patikleri giymeye başladı. "Çok güzel bir kardan adamımız oldu anne gördün mü?" diye sordu sonra izlediği bir sahneyi heyecanla anlatır gibi. "Hem de havucu var."

"Bu sefer yemedin," dedi Kamer. Elini uzattı. "Çak beşlik babaya."

Ayperi babasına karşılık verdiğinde iç çektim ve ona bakıp göz kırptım. Mesajımı alması uzun sürmediğinde minik ağzını kapattı ve o da

bana göz kırptı. Kamer durumu derhal anlayınca ikimize de tuhaf tuhaf bakıp, "Ne karıştırıyorsunuz siz?" diye sordu.

"Hiç," dedi Ayperi omuzlarını kaldırıp indirirken.

"Ne demek hiç?"

"Hiç işte baba."

Ayperi'ye bir kez daha işaret yaptıktan sonra babasını oyalamasını istedim ve bunu başardı. Usulca mutfağa giderek dolaptan pastayı çıkardım üzerine dört tane mum dikip uçlarını yaktım. Elime aldığım pastayla yanlarına doğru ilerlediğimde Ayperi ayaklandı ve Kamer bize dönerek şaşkın bir ifadeyle kendini gizleyemedi. Gülmeye başlarken pastayı ortaya koydum ve dikkatli bir şekilde eğilerek oturdum. Kamer epey şaşkındı ve Ayperi mutluluktan ağzı kulaklarında bize bakıyordu. "Hadi," dedim saf saf. "Söndürün mumlarınızı."

Kamer, "Aymira sen..." dediğinde onu zorladım. "Hadi ama Kamer bu pasta ikiniz için."

"Evet baba bizim doğum günümüz için," dedi Ayperi, babasının yüzüne dokunduğunda.

Kamer içindeki saf sevgiyi bana tümüyle geçirdiğinde pastaya doğru eğildi, Ayperi onu takip etti ve gözlerini kapatıp dilek tuttular. İkisi birlikte dilek tuttuktan sonra pastanın üzerindeki mumları söndürdüler. Keyifle ve dev bir sevinçle onları alkışladım. "İyi ki doğdunuz, iyi ki doğdunuz benim iki güzel yaşama sevincim, can şenliğim, her şeylerim."

Kamer gözlerini gözlerimle buluşturduğunda ezberlettiği o bakışla tanıştım. İyi ki varsın, demekti bu. Biliyordum zira ben onun ezberiydim.

Ayperi kollarını babasının boynuna sardığında, "İyi ki doğdun babacığım," dedi. "Annem ve ben seni uzaylar kadar çok seviyoruz."

Yutkunarak gülümsedim.

Kamer ona sarılmış minik kollara karşılık verdiğinde saçlarını severek, "Sen de iyi ki doğdun canımın en içi," diye sarıldı. "Annen ve ben seni uzaylar kadar çok seviyoruz."

İkisi sarılırken oturduğum yerden kalktım ve onlar için aldığım hediyeyi çantadan çıkardım. Geri yerime oturduğumda derin bir nefes alarak iki ayrı hediyeyi ikisine de uzattım. "Umarım beğenirsiniz."

"Aymira bu kadarına gerek yoktu güzelim," dedi Kamer saf bir sesle. "Bu bile sürprizdi."

"Biliyorum," dedim. "Ama madem buradayız ve bir aradayız gelecek hafta olan doğum günlerinizi öne çekmiş olayım dedim. Biliyorsun yine Zeyneplerle beraber kutlayacağız."

"Biliyorum ama..."

"Kamer hediyeni açsana," diye fısıldadım. Ayperi sırasını bekliyordu. Kamer hediyesini açtığında siyah bir kutunun içinden gümüş bir bileklik çıkardı. İçinde Aymira, Kamer, Ayperi ve Uzay yazıyordu... Evet bunu bizzat yaptırmıştım, onun içindi ve bizim.

Kamer hayranlıkla bilekliği eline aldığında gözlerine baktım tek bir tepkisini bile kaçırmamak için. Çok dolmuştu ruhu ve gözleri. "Çok güzel," diye büyülendi Ayperi. "Takalım mı baba?"

"Takalım," dediğinde ona yardımcı olarak bilekliği koluna taktım. Kamer kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktığında, "Teşekkür ederim," dedi. "Ömrüm boyunca benimle kalacak bu."

"Rica ederim," diye kıvırdım dudağımın kenarını. "Ömrün boyunca seninle kalacağım."

Ayperi sabırsızca, "Ben de açabilir miyim?" diye sorduğunda dikkatimizi ona verdik. "Aç tabii," dediğimde hazırda bekleyen parmaklarını kullanarak paketi açtı ve içinden çıkan kutunun kapağını kaldırdığında çok şirin bir kolyeyle karşılaştı.

Ay ve ayın etrafını süsleyen kızıl bir çember vardı.

"Ya," diye açtı ağzını. "Çok güzel bu anne." Bana baktı. "Senin de böyle bir kolyen vardı, değil mi?"

"Evet," dedim kafamı sallarken. "Ama benimki tamamen kızıl bir ay. Baban sen doğunca hediye etmişti."

Anlık Kamer ile kısa bir bakışmamız oldu.

"Takabilir misin baba?" diye döndü Kamer'e elindeki kolyeyle.

Kamer kolyeyi aldı ve Ayperi'nin boynuna taktı ve saçlarından öpmeyi de ihmal etmedi. Ayperi oturduğu yerden kalkıp bana sarıldığında, "Teşekkür ederim anneciğim," dedi. "Ben de bunu hiç çıkarmayacağım."

"Canım kızım," diye iç çektim. Kokusu kır bahçesiydi.

"Pastalarımızı yiyelim," dedim ve koltuğun kenarına tutunarak ayaklandım. Kamer çabucak ayağa kalkıp pastayı kavradığında, "Ben dilimlerim," dedi. Fakat onunla birlikte mutfağa gittim ve ikimiz çabucak pastayı dilimleyip tabaklara koyduk. Geri döndüğümüzde yine yere oturduk. Kamer sırtıma minder koyarak karşıma geçtiğinde pastasından birkaç çatal alıp yedi. Ayperi bayıla bayıla ve yerinde duramayarak anın keyfini çıkarıyordu. Ben de onlara eşlik ediyordum. Kamer ağzının kenarını silip Ayperi'ye göz kırptığında Ayperi de ona karşılık verdi. Bu kez dışlanan bendim. "Ne oluyor?"

"Bekle," dedi Kamer ayaklanarak.

Kapıya ilerlediğinde arkasından saf saf bakış attım. Ayperi kıkır kıkır gülmeye başlarken dikkatim onun üzerinde toplandı. Gözlerimi kısarak, "Seni küçük cimcime," dedim. "Demek babanla yine bir şeyler planladınız."

"Sürpriz anneciğim," dedi Ayperi yanağımdan öperken.

Tatlı bir karın ağrısı beni ele geçirmeye başladığında Kamer az sonra içeri elinde gitarla girdi. Ağzım şaşkınlıkla aralandığında, "Şaka?" diye sordum kaşlarımı yukarı kaldırarak.

"Yo."

Ayperi kıkırdadı. "Yo."

Kamer keyifle karşıma geçip oturduğunda gitarı kucağına aldı. "Çetin'den bana bir şeyler öğretmesini istemiştim zamanında ve bugüne kısmetmiş. Bakın hanımlar," diye baktı ikimizin de yüzüne. "Sesim iyi değil ama karizmam bunun için yeterli diye sorun etmiyorsunuz, tamam mı?"

Gülmeye başladığımda, "Sen delisin deli," dedim. Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başlarken Kamer liseli çocuklar gibi bana göz kırparken kendimi liseli bir kız gibi hissettim. Arkada yanan bir ateş, önümüzde pasta dilimleri, sıcak bir ev ve biraz da müzik. Sanırım mutluluğun tarifini bir kez daha vermiştik.

Kamer derin bir nefes alarak gitarın tellerine parmaklarını götürdüğünde Ayperi ve ben, heyecanla onu bekledik. Gözlerini kapatıp açtığında gözlerinin gördüğü ilk şey ben oldum. Sonra o şarkıyı söyledi.

"Fikrimin ince gülü
Kalbimin şen bülbülü
Fikrimin ince gülü
Kalbimin şen bülbülü"

"O gün ki gördüm seni
Yaktın ah yaktın beni
O gün ki gördüm seni
Yaktın ah yaktın beni"

Sevmeyi anlatamazdım ama onu gösterebilirdim. Sevmek bir adamın bir kadına olan bakışlarıydı, onun için söylediği şarkıydı, onunla geçen hatıralarıydı. Sevmek Kamer'di.

Gözlerim dolu dolu dinledim onu. Tek bir an olsun bile kaçırmadı bakışlarını. Bizi tekrar yaşattı. Bize maziyi verirken geleceğimizin de bi- letini kalbime koydu. Sesi güzeldi, sesi çok güzeldi. Dünyanın sonuna kadar onu dinleyebilirdim, dünyanın sonunda bile onu dinlerdim.

Şarkıyı ağır ağır söylerken ağlamamak için kendimi zor tuttuğum şu anlardan kendimi zor kurtardım çünkü Kamer benim gözyaşlarımı değil gülüşlerimi hak ediyordu. O mutlu olmayı hak ediyordu. Aşkım, göz bebeğim mutluluğu en çok hak edendi.

Şarkı bittikten sonra yutkunarak ellerimi bir araya getirdim ve alkış tuttum. Konuşmadım ama o beni duydu.

Hep duyardı.

Ayperi, "Sesin çok güzel baba," dedi. "Bence anneme sürekli şarkı söylemelisin."

"Bence de," dedi Kamer gülümseyerek. "Bundan sonra annene daha sık şarkı söyleyeceğim."

"Ay siz beni ağlatmak mı istiyorsunuz ya?" diye kızdım onlara sahte bir sitemle. "Küserim bak!"

Ayperi aceleyle, "Hayır hayır," dedi ve çabucak ayaklandı. "Biz seni hiç ağlatmak istemiyoruz." Sonra Kamer'in kulağına bir şeyler fısıldayıp geri çekildi. Kamer sıradaki oyuna geçtiğinde ona göz kırptı ve boğazını temizleyerek kucağındaki gitarı daha iyi kavrayarak parmaklarının uçla- rını yeniden tellere götürdü. Ayperi ayakta ritim tutmaya başladığında buna anlam veremedim ama çok sevmiştim. Sonra ikisini duydum. İkisi- nin de gözleri üzerimdeydi. Bana baktılar ve aynı anda şarkıyı söylemeye başladılar:

"Kimseyi görmedim ben
Senden daha güzel
Kimseyi tanımadım ben
Senden daha özel

Kimselere de bakmadım
Aklımdan geçen
Kimseyi tanımadım ben
Senden daha güzel

Senden daha güzel
Senden daha güzel
Senden daha güzel"

Ayperi ve Kamer gözlerimin içine bakarak bu şarkıyı söylerken gö- zümden akan o damla onlar içindi. Biliyorum hak ettikleri bu değildi ama o kadar güzellerdi ki, gülümsemem bile onlara yetmeyecek gibiydi.

Kalbim titreye titreye elimi ağzıma götürdüm ve dudaklarımı ısır- dım. O kadar güzellerdi ki, o kadar güzellerdi ki ben konuşmak ya da düşünmek istemiyordum. Ben sadece yaşıyordum, hissediyordum. Bir kadının dünyaya bırakabileceği iki güzel şeye bakıyordum: *Evladıma ve kocama. İki canıma.*

Şarkı bittiğinde Ayperi geldi ve küçük parmaklarıyla gözlerimin al- undaki yaşı sildi. "Ağlama anneciğim sen sakın ağlama."

"Mutluluktan ağlıyorum bir tanem," dedim sessizce.

"Senin içindi anne," diye ekledi Ayperi. "Sen hep gül diye."

"Beraber hep güleceğiz," dedim dudaklarımı ıslattığımda. Ayperi bana sıkıca sarıldığında yaşlı gözlerimle bizi izleyen Kamer'e baktım. Çok şey söylemedi çünkü sevmek artık kelimelere sığamayacak kadar yetersizdi, biz sevgiyi taşırmıştık satırlardan ve artık içimize akıyordu. İçimize de sığmadı ve biz böyle sandık ama hep oradaydık.

Birbirimizi gördüğümüz yerde, birbirimizi bulduğumuz aynı gökte.

Geceye sarılmıştık o bizi kolları altına çoktan aldığında.

Ayperi ikimizin ortasında yatıyordu. Beraber aynı yatağa sığmayı başarmıştık. Kamer dirseğini yastığa bastırırmış ikimizi birden daha ra- hat görebilmek maksadıyla kafasını kaldırmıştı. Ayperi bana biraz daha sokulmuştu ve ben sırtüstü uzanmıştım. Kamer'in durgun ama güzel bakışları şömineden daha sıcaktı. İkisinin de atan kalbini hissedebili- yordum. Avucumun içindeydi sanki. "Babacığım," dedi Ayperi sessizce. "Annemle nasıl tanışmıştınız?"

"Ama bunu daha önce sana anlattım ya," diye mırıldandı Kamer. Gülümseyerek ellerimi karnıma götürdüm ve gözlerimi tavana diktim. Kamer devam etti: "En sevdiğin hikâye mi bu senin?"

"Hıhım," dedi Ayperi. "Masal gibi. Annemin anlattığı masallara benziyor."

Usulca bir iç çekip gözlerimi Kamer'in gözlerine çevirdim. Bana baktı ve elini yüzüme uzatarak yanağımı sevdim. "Senin annen zaten bir masal gibi. Onun sana bizi anlatmasına gerek yok ki, gözlerine bakınca anlarsın bir gün kızım."

Ayperi saf bir ifadeyle gözlerime bakınca gülümsedim. Bana sarılmak istedi. Ellerini karnıma koyarak "Ne zaman doğacaksın?" diye sordu. "Keşke burada olsaydın da bizimle uyusaydın."

"Bir gün uyuyacak," dedim. "Bu kadar sabırsız olma, bebeğim."

"Biliyorum ama bazen çok şey oluyorum anne," dedi ve kısa bir iç çekişin ardından yüzünü tavana dikti. Kamer ellerini karnıma götürdüğünde, "Bizi hiç zorlamadı," dedi. "Sen de öyle aşermedin farkında mısın?"

"Evet," dedim sessizce. "Epeydir de tekme atmıyor. Bir geçen hafta atmıştı."

"Niye tekme atıyor?" diye sordu Ayperi şaşkınca. "Çıkmak mı istiyor?"

Sırıttım. "Sanırım. Bizimle tanışmak için sabırsızlanıyor."

"Eve döndüğümüzde randevuya gidelim," dedi Kamer karnımı sevmeye devam ederken. Sessiz kalışım ona çok iyi bir cevap olmuştu.

Ayperi bu kez de, "Baba?" diye döndü Kamer'in yüzüne. "Uzay da Beşiktaşlı mı olacak?"

Kaşlarımı çatarak, "Hayır tabii ki," dedim. "Bir eve iki Beşiktaşlı fazla."

Kamer güldü. "Birileri kıskanıyor."

"Ama bak olmaz öyle," dedim.

Ayperi sıcacık teniyle yüzüme dokunduğunda, "Üzülme anneciğim ben Galatasaraylıyım," dedi.

"Anne kız zaten bir oldunuz," diye homurdandı Kamer. "Benim oğlum babası gibi Beşiktaşlı olacak ama ben kızımı da oğlumu da omzumda taşıyarak maçlara götüreceğim."

Ayperi kıkırdadı. "İkimizi birden omzuna alamazsın ki."

"Ben alırım," dedi Kamer. "Babalar aslında süper kahramandır."

"Evet," dedi Ayperi bunu biliyorken. "Sen de benim süper kahramanımsın baba." Kamer'in yanağından öptü. Sonra bana döndü ve benim de yanağımdan öptü. "Sen de öyle, anneciğim. Beni her şeyden korursunuz siz."

"Her şeyden koruruz canımın içi," dedim onlara biraz daha sokulduğumda. Kamer dirseğini yastıktan kaldırıp kafasını yastığa koyduğunda güçlü kollarıyla bizi sarmaladı ve küçücük alana koca bir dünya bıraktı. Gözlerimizi kapattık. Ayperi ağzını aralayarak sessizce, "İyi geceler anneciğim, babacığım," dedi. "Sizi uzaylar kadar çok seviyorum."

"Biz de seni bir tanem," deyip onun güzel saçlarından öpüp kafamı yeniden yastığa koydum. Kamer ellerini ellerime uzattığında parmaklarımızı kenetledik ve öyle uyuduk. *Gecenin koynunda, onun kolları altında.*

Güneşin selamını alan ilk kişi ben olduğumda gözlerimi yavaşça araladım. İçerisi biraz soğumuştu ve bunu anında hissetmiştim. Kafamı yana çevirdiğimde Kamer ve Ayperi'nin uyuduğunu gördüm. İkisi de bebek gibiydi. Bir müddet onları izledikten sonra sessizce yanlarından kalktım ve yünlü terliklerimi giyerek mutfağa ilerledim. Şömineyi yakmadan evvel ocağa bir çay suyu koydum. Saat neredeyse ona yaklaşıyordu. Telefonumu masaya bıraktıktan sonra dolabın kapağını açtım. Yumurta ve peynir çıkardım lakin tam bu esnada belime bir ağrı girdi. Kendimi tuttum. Bekledim ve hareket etmedim. Canımı acıtan bu ağrının geçmesi en az bir dakikamı almıştı. Aldırış etmedim çünkü her geçen gün bununla yüzleşmek benim için yeni bir şey değildi.

Dolabın kapağını kapatıp bir bardak su içtiğimde kaynayan suyla çayı demledim.

"Ne zaman uyandın?" diye içeri girdi Kamer sakince. Hafif bir ürperti yaşasam da bunu sorun etmedim ve gülümseyerek yüzüne baktım. "Çok olmadı. Şömineyi yakacaktım ama..."

"Ben yakarım," dedi. "Keşke sen uyusaydın, ben hazırlardım."

Yanına gittim ve elimi yüzüne koyarak gözlerinin içine baktım. "Çok güzel uyuyordunuz, kıyamadım ki."

Gözleri seğirdi ve bir şey söyleyeceği sıra bundan vazgeçerek yüzündeki elimi alıp avucumun içinden öptü. Gülümsedim. Bana uzun uzun baktıktan sonra sakin bir tebessümle, "Ayperi de uyandı," dedi. "Zıplar şimdi."

"Zıpladım bile!" diyerek içeri girdi.

Ona bakıp güldüm. "Günaydın prensesim."

"Günaydın anneciğim," diye gülümsedi. "Ben ellerimi, yüzümü yıkayayım hemen geleceğim."

"Tamam canımın içi," diyerek ona göz kırptım. Kamer de geri çekilerek, "Ben de bir şu şömineyi yakayım," dedi. "Dışarıda odun vardı ama biraz daha kırmam gerek."

Gözlerimi kapatıp açmakla yetindiğimde Kamer'in gözlerindeki o bakış kalbime oturdu. Sebebini anlamadım.

Evden çıktığında sofrayı hazırlamaya başladım. Çay demlenmişti ve altı kısıktı. Tezgâhın üzerine çıkardığım yumurtayı küçük bir kabın içine kırdım. Diğerini kırdığımda elimdeki kabuk ben farkında olmadan yere düştü ve talihsiz bir ifadeyle onu eğilip alacağım vakit karnımın tam ortasında, belimin kenarında müthiş bir ağrı başladı. "Ah!" dedim ellerim hızla belime gittiğinde. Doğrulmak eziyet olmuştu. Karnımı biri sanki yumruklamaya başlamıştı ve ben bu yumruklara karşı savunmasızdım. Canımı paramparça eden bu acı karşısında dudaklarımdan bir çığlık kaçtığında Ayperi koşarak yanıma geldi. "Anneciğim anneciğim iyi misin?"

Gözlerimi sımsıkı kapatarak, "Babanı çağırır mısın?" diye konuştum fakat konuşmak da çok zordu.

Ayperi telaşla yanımdan ayrıldığında minik ayaklarının çıkardığı o dev gürültü kalbimin attığı ritimle eş değerdi. "Baba!" diye bağırdı kapıyı açarak. "Baba koş annem!"

Ellerimle karnımı sardım. Bu acı hiçbir şeye benzemiyordu. Doğum acısına bile benzemiyordu. Saniyeler sonra Kamer büyük bir fırtınayla içeri girdiğinde rüzgârı beni buldu. Korkarak yüzüme koca bir korkuyla baktığında, "Aymira," diye konuştu. "Aymira bir tanem ne oluyor?"

"Doğum," diyebildim sadece. Dilimden başkasını söylemek geçmedi. "Doğum sanırım..." Dişlerimi sıktım. "Kamer..."

"Tamam tamam," dedi aceleyle. Eli ayağı birbirine dolanmıştı. Ayperi ile bir şeyler konuştular ama onları duyamadım. Kamer hızla üzerime bir mont koyduğunda beni kucakladı ve bunun onu ne kadar zorladığını biliyordum. Ayperi o telaşın içinde ocağın altını kapattı. Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki, hissettiğim acı da bununla yarışıyordu.

Kamer beni arabanın arka koltuğuna bıraktığında Ayperi de hızla yanımdaki yerini aldı ve saniyeler sonra yola çıktık. Nefes alamıyordum, nefesim boğazıma oturan bir kancaydı ve ipin ucu karnıma inmişti. Ellerimi karnıma bastırdım ve bunu istemeyerek yaptım belki acımı hafifletirim diye.

Kamer telaşla arabayı kullanırken, "Dayan güzelim," dedi. "Dayan biraz tamam mı?"

"İyiyim," dedim yalan söyleyerek. "Sen... Sen dikkatli git."

Kamer çok çaresiz görünüyordu. Keşke onu böyle görmeseydim, keşke onu bununla yüzleştirmeseydim.

Ayperi korkuyla ellerime uzandığında, "Ellerimi hiç bırakma anne," dedi. Ağlayacak gibiydi. Buna izin veremezdim. Üzerine titreyerek, "Asla," diye kafamı salladım. "Asla bırakmayacağım ellerini."

Yutkundum. Ömrüm boyunca bu kadar acı çektiğimi hatırlamıyordum. Gözlerimin önünde biri canlı canlı karnımı bıçaklıyordu ve benim elimden gelen hiçbir şey yoktu. Elimden gelen tek şey sevdiklerimin endişesini büyütmemek için onlara yalan söylemek oldu.

Kamer o kadar hızlı kullanıyordu ki arabayı şakaklardan süzülen terlerin hızı bile bundan nasiplenmişti. "Benimle konuş," dedi aceleyle. "Konuş benimle Aymira."

"İyiyim," dedim yine. "Ben... İyiyim."

"Lütfen," diye yalvardı âdeta. "Lütfen sık dişini. Çok az kaldı yemin ederim. Çok az kaldı."

Gülümsedim acı içinde kıvranırken. "İyiyim ben Kamer."

Buna ne kadar ikna oldu bilmiyorum. Direksiyonu tutan elleri titriyordu, sesi titriyordu.

Soğuk soğuk terlemeye başladığımda bacaklarımın arasında bir şey hissettim. Beynim durdu. Ürperdim ve bu var olduğum bedenin bana yaşattırdıklarına diyecek, bunu tarif edecek tek bir kelime dahi bula-

madım. Yutkunmak boğazımı delip geçen bir bıçaktı. Karnımda bir zehir vardı sanki ve bu tüm vücuduma yayılarak beni mahvetmeye yemin etmiş gibiydi. "Bebeğim," diye fısıldadım karnıma dokunmaya bilakis ellerimi oradan hiç çekmezken. "Benimle kal. Bizimle kal."

Ayperi'nin gözleri üzerimdeydi ve ağladığını gördüm. Ses çıkarmadan sessizce ağlıyordu. Gözlerinin içindeki kızarıklığı görmek şu an hissettiğim acıdan daha beterdi. Bir şey söylemeden elimi daha sıkı tuttuğunda kafasını bana yasladı. Direndim, direnebildiğim kadar direndim bu acıya.

Ne kadar zaman geçti, ne oldu bilmiyorum ama bitmeyeceğini sandığım bu kâbus arabanın kapıları açılana kadar sürdü. Kapılar açıldığında Kamer onu hiç bu şekilde görmediğim bir telaşla, "Karım," dedi buraya yaklaşan sağlık görevlilerine seslenerek. "Karım hamile... Ama doğuma iki ay var... Onu... Onu iyi edin ne olur."

Acım hafiflemeye başladı ama bunun sebebini bir tek ben biliyordum. Kamer beni kucağına alıp arabadan çıkardığında hemen yanımızdaki sedyeye koydu. Sağlık görevlileri aceleyle gerekli işlemleri halletikten sonra hızlı bir şekilde hastaneden içeri girdik. Kamer hemen yanımdaydı. Ellerimi sıkıca tuttu. "Ben buradayım göz bebeğim, geçecek tamam mı?" Ellerini sıktım. *Bırakma beni...* "Geçecek inan bana. Ben hep buradayım, kalbim."

Gözlerimin kenarından bir damla yaş süzüldü. "Sizi çok seviyorum."

"Biz de seni çok seviyoruz," dedi Kamer ağlamaklı ama telaşının bunu bastırdığı sesiyle. Nefes sesleri ve ayak sesleri başımı döndürmeye başladı. Ameliyathanenin kapısına yaklaşmadan Kamer ellerime daha sıkı sarıldı. "Görüşeceğiz çok yakında görüşeceğiz, canımın içi. Ben buradayım sakın unutma. Bekliyor olacağız seni."

Sonra bir şey oldu ve kapılar açıldı ellerimiz ayrıldığında.

Yazıp yazıp silmelerden ibarettir acılar, geçecek sanırsınız ama geçmez. İşte tıpkı yazmaya cesaret edilmeyen ama kitaba ait o cümle gibi.

Aymira saatlerdir içerideydi. Neler olup bittiğinden kimsenin haberi yoktu. Çetin, Şebnem ve Alper, Kamer'in yanında onunla beraber Aymira'yı bekliyorlardı. Ayperi burada değildi, Andaç ve Zeynep'le evde hastaneden gelecek güzel haberi bekliyordu.

Ameliyathanenin kapısında beklemek birine seni öldürmesi için eline silah vermek ama ne zaman tetiğe basacağını bilmemek gibiydi.

"Ne zaman çıkacaklar?" diye sordu Kamer ellerini saçlarına götürdüğünde. "Kaç saattir orada."

"Sabredelim biraz daha kardeşim," dedi Çetin onu sakin tutmaya çalışarak. "Çıkacaktır elbet."

Kamer sabırlı bir adamdı ama bu sabredeceği bir durum değildi. Kimse bir şey söylemiyordu. Kimse konuşmuyordu. Alper sırtını duvara vermiş kollarını göğsünde toplamış bir halde saati takip ediyordu. Düşünüyordu ama suskundu.

Kamer, Şebnem'e bakarak, "Ayperi nasıldı?" diye sordu.

Şebnem kuru bir sesle, "Andaçlar yanında merak etme," dedi.

Kamer kısa bir güvenin ardından derin bir nefes alıp verdiğinde yaşadıklarını düşündü ama daha fazla düşünmek ona acı vermekten başka bir şey yapmadı. Hastane koridorları, hastalar, kokular, ölümler ve ameliyathanede o sedyede yatan karısı, evladı... Düşünmek yorar insanı, Kamer'i çok yordu.

Dakikalar geçti ve Kamer'in saçları beyazladı. Biri çıkıp da bir şey söylemiyordu. Kamer bir oraya gidiyor bir buraya gidiyordu ve ona dur diyen yoktu çünkü herkes Kamer'di ama bir tek o Kamer gibiydi. Kendi gibiydi.

Ve az sonra açıldı ameliyathanenin kapısı. İçeriden bir doktor çıktı. Kamer binlerce metre koşmuş gibi arkasını dönerek doktora baktığında ellerini ayaklarını koyacağı yeri bilemedi. Doktorun gözlerinde hoşuna gitmeyen bir şeyler gördü ama o duymak istedi, duymak çok acı verse de duyacaktı bir kere. "Nasıl?" diye sordu nefes nefese. "Karım, bebeğim nasıl doktor bey?"

Alper arkadaydı. Duvar dibinden ayrılsa da gözleri doktorda değil duyacağı cümlelerdeydi. Hissediyor muydu yoksa?

Şebnem ve Çetin, Kamer'in yanındaki yerini almışken doktor bey ağzındaki maskeyi indirdiğinde gözlerindeki o ifadeyi Kamer'e sunmaktan kaçamadı. Onun için de kolay değildi ama doktordu işte. "Bebek anne karnında zehirlenmiş ve bu zehir anneyi de..."

"Yok," dedi Kamer bir anda bu cümlenin devamını duymak istemezken. "Yok doktor deme öyle."

"Çok üzgünüm, biz elimizden gelen her şeyi yaptık... Anne çok kan kaybetti. Kan durmadı, durduramadık... *Bebeği de anneyi de kurtaramadık.*"

Zaman durdu. Zaman bir anneyi bebeğiyle vurdu. Zaman acıydı. Bu gerçek değildi. Şebnem'in çığlıkları koridoru inlettiğinde ellerini hızla ağzına götürerek geri geri gitti. Kamer öylece kalakalmıştı. Bir başına, çaresiz, o dağ gibi adam iki üç kelimeye idam olmuştu. Anlamadı önce, duyamadı ya da rüya sandı. Doktora bakıyordu. Doktora saf saf bakıyordu. "Anla..." Konuşamadı. "Anlama..." Konuşamıyordu. Sanki biri onu uykuya yatırmış o da uykusunda sayıklıyordu. Doktor bey, "Başınız sağ olsun," deyip yanından geçip gittiğinde Kamer kocaman dünyada ufacık kaldı. Avuçları bomboş kalırken, kalbi buz gibi oldu. Çetin'e baktı. Çetin ağlıyordu. Sonra Alper'e baktı. Alper duvar dibine çökmüş, kafasını yere eğmiş gözyaşları döküyordu. Kamer bakıyordu. Kamer sadece ağlayanları görüyordu.

"Karım..." diye döküldü ağzından onu paramparça eden kelime. Çetin ağlayarak gözünün yaşını sildiğinde Kamer inatla direndi. "Az önce... Doktor... Dedi... Dedi ki..." Devam edemiyordu. Rüyanın içindeydi, biliyordu. Bu gerçek değildi. Dili damağı kurudu. Otuz yaşını devirmiş adam ilk kez bu kadar büyük bir acıyla karşılaşmıştı. İnkâr etti. Kelimeler diline takıldı düşmemek için. "O dedi ki... Karım ve... Evladım... Öl..." Yok olmuyordu. Kamer, kömür gözlerindeki o yarayla Çetin'e direnerek baktı.

Çetin dudaklarını ısırarak Kamer'e sımsıkı sarıldı.

Kamer'in kolları kopmuştu sarılamadı.

Dünya durmuştu, evren onu yutmuştu. Acı oldu, yok oldu bu adam mahvoldu.

İnanmadı, inanamadı.

Çetin ağlayarak ondan ayrıldığında kardeşinin yüzünü ellerinin arasına aldı. Ne diyebilirdi ki? Ne söyleyecekti? Kamer boş boş baktı Çetin'e. İçi ölmüş gibi. Eti bedeninden sıyrılmış gibi.

Öldü bu adam öldü.

Şebnem deli gibi ağlıyordu. Şebnem yıkılmıştı. Alper kendine saklamıştı gözyaşlarını, kimse görsün istemiyordu ama Alper'in anası, babası ölmüştü az önce. Kimsesizdi.

Kamer kendini usulca geri çektiğinde Çetin şaşkın bir ifadeyle devam etti. Kamer geri geri gitti. Çetin, "Nereye kardeşim?" diye sordu.

Kamer cevap vermedi. Arkasını döndü onlara ve koridorda yürümeye başladı. "Yalan söylüyorlar," diye mırıldandı kendi kendine. İnsanlar ona bakıyordu ama o insanların ona baktığının farkında bile değildi. "Yalan söylüyorlar... Yalan söylüyorlar... Yalan söylüyorlar bana..."

Hastaneden dışarı çıktı. Hipnoz olmuş gibiydi. Ne ağlayabiliyor ne de bir tepki verebiliyordu. Sanki biri ilacına hap atmış da yıkılmamak için yürümeye devam ediyordu. Yalan söylediklerini düşündü, bunun bir rüya olduğundan emindi. Arabasına bindi. Hiçbir şey yapmadan arabasına bindi. Ruh oldu, ruhsuz oldu. Arabasını çalıştırdı ve evinin yolunu tuttu. Bu yolculuk hiç kolay olmadı ama Kamer umudunu yitirmemişti çünkü haklı çıkacaktı. Bu gerçek bir ölüm değildi ki. Doktorlar onu kandırmıştı. Gözyaşları yalandı. Evine gidecek ve öpmeye, bakmaya kıyamadığı karısını, canını sarıp sarmalayacak onu herkesten koruyacaktı.

Eve geldi.

Arabadan hızla indi ve kapıyı açtı.

İçeri girdi.

"Aymira?" diye seslendi. Önce oturma odasına baktı. Burası boştu. Sonra koşarak banyoya gitti. Burası da boştu. Ardından yatak odasına gitti. "Aymira?" diye baktı boş duvarlara. "Buradasın değil mi?" *Burada değildi.* Fakat pes etmedi. Ayperi'nin odasına baktı. Gözleri Aymira'sını aradı ama yoktu işte yoktu. Tekrar başa döndü. Aynı odalara yine baktı. Tekrar, tekrar ve tekrar... Oturma odasına gitti bir kez daha ama rüyadan uyanmak üzereydi. Kapının oradan geçerken gözleri mutfağa kaydı. Mutfağa baktı.

Ocağın üzerinde bir tencere pilav bir tencere de nohut yemeği vardı.

Aymira bunları taş eve gitmeden önce pişirmiş ama dolaba koymayı unutmuştu.

Kamer korkarak hayatının en büyük korkusuyla yüzleşmeye ramak kala elini kapının tahtasına koydu. Tencerelere baktı. Ocakta yemek vardı ve işte o an anladı.

Önce dudakları sızladı sonra bacakları titredi. Kalbi zaten çoktan vurulmuştu ama ölmeyi bekliyordu. "Yok," diye çıktı acizce bir kelime. "Yok..." Bir adım atamadı. Biri sanki onu boğuyordu. Gözleri doldu çünkü gerçeğe yakındı. Kendi yalanlarına bile inanan bu adamı hayatının en büyük gerçeği yıkmıştı. Ellerinin gücü tükendiğinde derin derin nefesler almaya başladı. İçinde bir yangın, kalbinde ağır bir yara. Sönmedi. O yangını kimse söndüremedi.

Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Dişleri birbirine temas ettiğinde göğüs kafesinin kemikleri iç içe geçerek onu sıktı, kalbini sıkıştırdı. Yere düştü. Kapının tam ağzına yıkıldı. Artık ağlıyordu. Artık rüyada olmadığını biliyordu. Her şey yalan geldi ama onun için. Günler, geceler, aylar ve saatler hepsi koca bir yalandı. Tek bir gerçeği vardı o da gözyaşlarına sahip olan kadındı.

"Allah'ım," diye boğdu kendini sesi. "Ben şimdi..." Yutkunamadı. Gözyaşları sicim gibi akmaya devam ederken omuzları sarsılmaya başladı.

Artık ağlamak da zayıf kalıyordu bu adamın gözyaşlarına. Bu haykırıştı, bu imtihandı, bu onun idamıydı.

Ağladı Kamer. Geçmişine, geleceğine, kendine, kızına, karısına ve oğluna... Bir adam ömrünü adadığı ne varsa ona ağladı ve öyle çok ağladı ki ömrü ondan ömrünü aldı.

Öyle çok ağladı ki bu adamın gözyaşları deniz oldu, o denizde onu boğdu.

Aymira'sı, Diana'sı, karısı, canı, cananı, evlatlarının annesi ölmüştü. Evladı ölmüştü. Bir değil iki canı birden gitmişti. Nereye gidecek, ne yapacak, nasıl yaşayacaktı bu adam? Nefes alabilir miydi artık? Adım atabilir, yürüyebilir miydi? Bir daha kafasını kaldırıp gökyüzüne bakabilir miydi?

Karısı ve evladı öldü onun.

Az önce de kendi.

17. Bölüm

Final

Mutlu sonlara inanır mısınız?

Onlar inanmıştı.

Girdikleri tüm savaşları kazanmasalar bile yenilmediklerinden galibiyeti ezeli bir şekilde sürdüreceklerini düşünmüşlerdi. Yaptıkları hatalardan ders aldılar, çektikleri ıstıraplardan güneş olup doğdular ve düştükleri kuyulardan en yükseğe tırmandılar. Umut eğer ki ete kemiğe bürünmüş bir isim olsaydı Kamer ve Aymira olurdu. Gözyaşları ve kahkahalar iç içe geçmiş bir çember olsaydı Kamer ve Aymira olurdu. Fakat Kamer ve Aymira bir isim olsaydı bu *aşk* olurdu.

Aşkın da az geldiği, yetmediği bir sevdanın iki yüzüydü. Tepeden tırnağa bürünmüş en yoğun hisler, birbirine ait kalpler ve sadakatin merkezine oturmuş bedenlerdi. Onlar tüm bu yazılmış aşk kitaplarını, şiirleri ve şairleri utandıracak kadar güzeldiler.

Öyle güzeldiler ki sevenler utandı halinden.

Sonra böylesi sevmenin de karşılığı oldu. Hangi cümle anlatır ki bunun acısını, hangi yazar yazabilir bunca acı dolu satırları?

Yüzleşmek onun için hiçbir zaman kolay olmadı. O, *Kamer Alptekin*... Kaçtığı, korktuğu ne varsa ona koşan bir adamdı. Düşündüğü, düşünmek istemediklerinden vuruldu.

Aymira'sını kaybetmişti. En çok korktuğu şey de buydu.

Aymira Alptekin, annesinin kaderini yaşamıştı.

Kızlar annelerinin kaderini yaşardı çoğu zaman, Aymira da annesinin kaderini yaşamıştı fakat o oğlunu doğururken ölmemişti, o oğluyla beraber ölmüştü.

Şimdi Kamer, şimdi bu derdi dünyalara bedel adamı hangi mevsim yaşatacaktı? Hangi güneş ısıtacak, hangi şifa iyi edecekti? *Kamer Alptekin, nasıl yaşayacaktı?*

Saatler sonra eti ruhundan çekilmiş bir vaziyette morgun kapısına geldi.

Yaşayan bir ölüydü. Kalbi atmıyordu. Nefes almıyordu. Bakmıyordu o görmüyordu. *Kömür gözlerin,* diye seven kadınına gözlerine vermeye gelmişti. Üşüyordu. Öyle çok üşüyordu ki, içeride yangın olsa da elini uzatıp da açamayacak kadar üşüyordu. Kimse yoktu. Ne sağında ne solunda. Hiç kimse yoktu. Yutkundu. Hayır yutkunamadı. Gücü çekildi, ayrıldı canı canından kendini bilemedi.

Ama açtı kapıyı ve girdi içeri, kapattı mezarı.

Aymira'sı yatıyordu gözlerinin önünde. Bir sedyeye yatırmışlar, üzerine beyaza yakın bir örtü örtmüşlerdi. Kamer deli gibi titriyordu, Kamer nefes alamıyordu, Kamer ölüyordu. Kendini sıkarak yanına adım adım ilerledi. İçerisi buz gibiydi ve Kamer burada yanmaya başladı. Örtüye baktı sonra öylece kaldı. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı, gözlerinin akında bile beyaz kalmamıştı. Kara gözlerinde bir ceset vardı.

Derin bir nefes aldı. Hayır, alamadı. Çalıştı, zorladı kendini. İnanmak istemiyordu, gördüğüne ve duyduğuna inanmak istemiyordu. İnkâr ediyordu. Az sonra gördüklerini bile inkâr edecek kadar inanmıyordu. Ellerini kaldırdı korkarak ve örtüyü usulca tepeden indirmeye başladı. Önce Aymira'nın saçları göründü, sonra kaşları sonra burnu sonra dudakları ve sonra da tüm yüzü…

O, ölmüştü.

Kamer, Aymira üşümesin diye örtüyü çok açmadı. Ellerini, küçük bir çocuğun dokunmaması gereken bir şeyden uzaklaştırması gibi ürkekçe çektiğinde gülümseyerek Aymira'nın ölü yüzüne baktı. Gülümsedi. İnanmıyordu ki. O sadece uyuyordu. Aymira uyuyordu, böyle olduğunu düşünüyordu. Uzun uzun yüzüne baktı ve baktıkça doyamadı, baktıkça aklı bakılmaz hale geldi.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu Kamer kısık, kuru bir sesle. "Sana Galatarasay, oğluma da Beşiktaş forması almıştım. Sen de 'niye Beşiktaş forması aldın' diye kızmıştın. Sonra ben de 'oğlum babası gibi Beşiktaşlı olacak' demiştim." Gülümsedi. "Ama sana kendime de oğluma da Galatasaray forması aldığımı söylemedim çünkü bir gün hep birlikte sizi maça götürecektim. Tek seferliğe mahsus da olsa aynı takımları tutacaktık. Ben Ayperi'yi omuzlarıma alacaktım sonra sen kızacaktın 'düşecek çocuk' diye…"

Sessizlik, ne acısı ne kendisi bitmeyen sessizlik.

Kamer gülümsemeye devam ederken Aymira'nın yüzünden ayırmadı yüzünü. "Uzay doğunca ben bahçeye futbol sahası yapacaktım. Sonra topu ayarsız kullanacak evin penceresini kıracaktım sen de çok kızardın eminim ama kıyamazdın ki…" Devam etti sessizce. "Ayperi'nin de saçlarını ben tarayacaktım sabahları, hatta her gün beslenme çantasına çikolata bırakacaktım çünkü çok seviyor biliyorsun. O, okula giderken sen de Uzay'la güzel bir gün geçirecek ben eve döndüğümde tüm sevgimi size adayacaktım. Klasik işte, evli, mutlu ve çocuklu bir hikâye."

Kamer duraksadı. Burada onu durduran kurduğu hayallerin asla gerçek olmayacağını bildiği halde bunu inkâr etmesi değil, inkârının bile artık inkâr edilemez olduğuydu. "Sonra…" Yavaş yavaş yüzündeki tebessüm ondan uzaklaşmaya başladı. "Sen geceleri uyuyamadığında ben sana sarılıp uyutacaktım. Yine uyuturum ki. Hep uyuturum ben seni. Sen hep uyumak iste, ben seni hiç uyumadan sabaha kadar uyuturum."

Kafasını anlık kaldırdığında dört duvar arasındaki bu soğukluk ve karanlık onu korkutmuştu. Kaşlarını çattı. "Çok soğuk burası." Aymira'nın yüzüne baktı. "Üşüyor musun, göz bebeğim?"

Kamer ellerini onun yüzüne koymaya öyle çok korkuyor, öyle çok çekiniyordu ki tenindeki soğukluğu bilince inkâr ettiği ne varsa onun gerçek olacağıydı. Fakat zamanının gelmediğini düşündü çünkü sohbet etmeyi severdi. Kimse bilmezdi ama Kamer en çok Aymira'sıyla konuşmayı severdi. Onunla şakalaşmayı, onunla ağlamayı, onunla sabahlara kadar konuşup geceye kadar susmayı her şeyden çok severdi.

"Nohut ve pilav yapmışsın," diye kıvrıldı dudakları ölü adamın ölü yüzünde. Darmadağın yüzünün derli toplu olan tek yeri gözlerinin bebeğiydi. Gözlerinin bebeğinde, bebeği yatıyordu. "Ama dolaba koymayı

unutmuşsun, bir tanem. Gördüm, ocağın üzerinde duruyordu." Kafasını sağa doğru yatırdı gülümserken. "Niye söylemedin ki bana yemek yapuğını? Niye yemek yaptın ki zaten, sen yokken aç kalmayayım diye mi?"

Tam bu sırada gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

"Aç değildim ki ben kurban olduğum, sen beni hiç aç bırakmazsın ki."

Kamer gözlerinin yaşını silmeden bir kez daha güldüğünde, "Sana söylemedim ama ben iki kilo almıştım," dedi. "Ne yapayım, çok güzel yemekler yapıyordun."

Kar yağıyor ve donmak üzeresin. Tam olarak buydu şu an yaşadığı.

Nefesini tutarak kendini iyice bir sıkıktan sonra elini ateşe dokunmuş gibi karısının, canının yüzüne doğru uzattı. Parmakları buz gibi bir elmasla tanıştığında içi içinden çekildi. Biri onu kurşuna dizmişti. Gözlerinin içine bakmayı isterdi ama o bir daha asla gözlerinin içine bakamayacağı bir kadından alamıyordu gözlerini. "Doktor dedi ki..." Elini, Aymira'nın alnına koydu. "Sen biraz hasta olmuşsun ve biraz kan kaybetmişsin ama doktor böyle söyledi bana, ben bu kadarını duydum. Sonra ben ona diyecektim ki; benim kanımı alın hatta canımı alın ona verin..." Dudakları titredi gözlerinin buğusuyla konuşurken. "Diyemedim ki... Diyemedim ki çünkü beni duymadı kimse."

Hareketleri yavaşlarken alnında duran parmakları narin bir şekilde Aymira'nın saçlarının dibini sevmeye başladı. "Sen hasta mı oldun?" diye fısıldadı. Ne masum, ne kadar saf bir soruydu bu sesine de denk düşen. "Ben seni iyi ederim, gözümün bebeği. Ben seni hep iyi etmedim mi zaten? Yine ederim. Uzay'ımı da iyi ederim. Hem biz onunla çok şey yapacağız. Baba oğul öyle güzel şeyler ayarladım ki görecek... Ona bir sürü hediye aldım, senin bile haberin yok. Kızarsın diye söyleyemedim işte."

İç çekti. "Ama keşke kızsan, sen hep kızsan bana da ben hep sussam. Sen bağırsan, kırsan beni de ben gıkımı bile çıkaramasam."

Kamer kirpiklerini kırptığında gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. Gözlerini sımsıkı kapattığında ıslaklık onu boğmaya başladı. Tenindeki bu su, ruhundaki buzu da eritmezdi. Aksine, oraya damladıkça onunla donardı. "Güzelim," diye kısıldı sesi. "Bir kere açsana gözlerini. Bir kere baksan ya bana, söz gözlerimi ömrün boyunca çevirmeyeceğim başka bir yere." Aymira'nın yüzüne doğru eğildi. Kuru dudaklarından, soğuk nefesinden döküldü cümleler. "Bir kere bakar mısın bana?"

Bakmadı.

Aymira bir daha kimseye bakamayacaktı.

Kamer her geçen saniye daha çok istedi bakmasını ama bakmayacağını biliyordu. "Sen bana baktığında kalbim hep duracak gibi oluyor biliyor musun? Çok hızlı atması gerekiyordu ama öyle olmuyor işte, hep duracakmış gibi..." Yutkundu. "Şimdi de öyle ama. Kalbim durdu ama sen bana bakmıyorsun. Niye öyle oluyor ki?"

Kamer'in elleri Aymira'nın yanaklarına doğru indi. Bundan daha kötüsünü yaşayamazdı. Ölüsüne sarılıp uyusa yine yaşayamazdı. Bir daha ona hiç bakmayacak, gülmeyecek, sarılmayacak, öpmeyecek bir bedene dokunmak nasıl bir kederdi? Nasıl bir zorluktu?

Teninin bu kadar soğuk olması onu çok üzmüştü ve Kamer usulca Aymira'nın yüzüne doğru eğilerek ona sarılmak istedi. Sarılamadı ama istedi. "Buz gibi olmuşsun al yanakların bembeyaz... Ben seni daha önce hiç böyle görmedim ki." Gözlerini kapattı ve soluklandı. "Keşke göğsümün içine alabilsem seni çünkü kimse oradan alamaz seni. Kimse dokunamaz kimse koparamaz benden seni."

Dudakları titremeye başladığında ölümün gerçekliği saniye saniye kendini fark ettirdi ama Kamer yıllar geçse de Aymira'nın öldüğüne asla inanmayacaktı.

"Sen," diye fısıldadı yüzüne yakın bir yerde durduğunda. Elleri karısının dokunmaya kıyamadığı saçlarındaydı. "Beni, bizi bırakıp gitmedin değil mi? Ayperi bekli... Ayperi bekliyor bizi." Göğsü sıkıştı. "Ben ne söyleyeceğim ona? Ben ne diyeceğim?" Duraksadı. O kadar fazlaydı ki artık her şey nasıl devam edilir nasıl azalır yükü bilemedi. Baştan aşağı yıkılmıştı. Dudakları deli gibi titrediğinde hıçkırmamak için dudaklarını ısırdı ama mâni olamadı. Bir ağıt feryat etti ölü dudaklarından ve karısına sarıldı ağlayarak. "Ben ne diyeceğim kendime? Ben nasıl yaşayacağım sensiz?"

Kafasını Aymira'nın göğsüne gömdü. Onu rahatsız etmek istemiyor ama kendini de çekemiyordu. Ağlamaya başladı ama bu ağlamak değildi, bu ölümü çağırmaktı. Omuzları sarsılırken düştü gözyaşları karısının ölüsüne örttükleri kumaşa. "Ben bilmiyorum sensiz nasıl yaşanır? Bunu bana öğretmedin, ben öğrenemem... Yalvarırım bırakma beni. Aymira'm, canımı al ama bırakma beni. Ne olur, ne olur uyan!"

Ağladı. Çok ağladı. Kaldırdı kafasını ve karısına baktı. Karısına gitti. Yüzünden öptü. Her zerresinden öptü en çok da göz kapaklarından. Dudakları dondu ama Aymira daha çok üşüyordu. Gözyaşlarından kendi karısının yüzünü bile doğru düzgün görememeye başladığında, "Beni de götür yanında," diye devam etti. "Ben yapamam, ben kalamam buralarda. Ben ölürüm, ölürüm de kimse kaldıramaz beni. Kimse bir daha bana gülmez, konuşmasam da anlamaz derdimi. Nasıl yaşayacağım? Nasıl bırakacağım seni?"

Dudaklarını ıslatıp öyle devam etti: "Ölüne sarılıyorum. Sen öldün ve ölüne sarılıyorum. Ben öldüm aslında ama farkında değilim. Ölüne sarılıyorum Aymira..." Daha çok ağladı. Önüne geçemiyordu. "Karım. Canım. Bir tanem benim." İçi gitti nefes aldığında, karısının gözlerinden tekrar öptüğünde. Gözlerinin yaşı düştü öptüğü yerlere. Titreyen elleriyle nazlıkçe ıslattığı yerleri sildi ama tekrar döküldü gözyaşları ve orası hiç kurumadı. "Biz hiç ayrılmayacaktık. Ben senden önce ölecektim." Gözlerini kapattı. "Ama şimdi..." Sıktı kendini ve bıraktı. "Sen öldün ve ben yaşamıyorum."

Kamer kendi azıcık geri çektiğinde üzerine örttüğü örtünün bozulduğunu gördü ve ağlayarak onu düzeltti. Derin bir nefes aldı boğulurken. Konuşmak da yakıyordu canını. Uzun uzun bakmaya başladı boynu kırılmış bir halde. Elleri soğuk teninde gezinliyordu onu izlerken. Sanlyeler peşinde dakikaları kovalarken sesi kısıldı. "Şimdi ben evin yolunu nasıl bulacağım? Uyuyabilir miyim? Nasıl nefes alacağım? Ayperi'nin gözlerine nasıl ağlamadan bakacağım? Ne anlatacağım ona? Nasıl senin annen öl... öl..." Tamamlayamadı. *Her şey gibi o cümle de yarım kaldı.*

Veda vakti geliyordu.

Bu bedene veda ama ruha merhaba olacaktı.

Gözyaşlarını susturdu ama dindiremedi. Kamer hep ağlayacaktı. "Vedalar üzüyormuş, bunu en çok seninle öğrendim." Yutkundu ve hızla diğer elliyle gözlerinin altını silerek karısına tebessüm etti. Ağlayarak veda etmek istemedi. "Seni her şeyden çok sevdim, çok seviyorum. İnanmıyorum da gittiğine ama şunu bil ki; yanına geleceğim bir gün ve o zaman bir daha hiç ayrılmayacağız. Çok mutlu olacağımız bir yere gideceğiz beraber ve hiç ağlamayacağız."

Aymira'nın yüzüne tekrar yaklaştı ve alnından öptü. *Son kez.*

Alnından öptü ve gözyaşı düştü.

Dudaklarını ne kadar uzun tutabilirse o kadar tuttu ve gözlerindeki tüm yaşı ona bırakmadan kendini sıkarak devam etti. Geri çekildiğinde, "Bu veda değil," dedi. "Böyle bir vedayı kabul etmiyorum, etmeyeceğim de çünkü yarım kaldık ama söz bir gün tamamlanacağız. Er ya da geç kavuşacağım sana."

Saçlarını düzeltti. Dudaklarının kenarını sildi güzelce sonra ona tebessüm etti. "Şimdi güzelce uyu tamam mı? Uzay'ımıza da çok iyi bak. Siz uyuyun, ben de bir gün sizi uyandırmadan usulca yanınıza gelip kıvrılacağım. O gün beraber uyuyacağız ve bir daha hiç uyanmayacağız."

Buna inandı, buna kendini inandırdı.

Vakti dolmak üzereyken son kez bakmaya doyamadığı karısının ölüm kokan yüzüne bakıp, yıkılmadan durabildiğinde, "Hiçbir zaman veda etmeyeceğim çünkü sen de biliyorsun vedalar merhabaları getirir sevgilim," diyerek yüzüne son kez şöyle söyledi: *"Merhaba."*

Alper, Aymira'nın kardeşiydi ama bunu çok geç anladı.

Ablası onun için çok şey yaptı ve bir gün olsun bunu onun başına vurmadı, bununla övünmedi ve Alper'e hep daha iyisi için uğraştı. Alper küçük olduğundan ablasını anlamadı, ablasının onun için yaptıklarını gördü ama görmek istemedi çünkü ablasının kendisine yaptıklarının altında kalmaya başladı.

Morga girdi. Kamer'den dakikalar sonra veda sırası ondaydı ve onunla bitecekti. Başkalarının görmesine müsaade etmemişlerdi.

Ablasının örtüsünü yüzünden indirerek boynunun girişine kadar götürdü. Ağlamıyordu çünkü yaş kalmamıştı, ağlamıyordu çünkü ablası onu böyle görse çok kızardı. Ellerini önünde birleştirerek tırnaklarını kazıyarak baktı ablasının çehresine. Çok konuşmayacaktı çünkü o çok konuşmazdı. Çok konuşmayacaktı çünkü konuştukça ağlayacaktı. "Nereden başlanır bilmiyorum abla," dedi sessizce. Terk edilmiş bir evin, hiç güneş görmeyen o pencerenin önündeki saksıydı Alper. Kurumuştu. "Sen şimdi gittin ya, bir kez daha annem öldü benim."

Anne olmayı doğurmadan öğrenen anneydi, ablası.

"Annesiz yaşamayı öğrendim ama sensiz yaşamayı nasıl öğreneceğim, abla?" diye sordu saf saf. Cevabını hiçbir zaman alamayacağı soruları sormak daha zor geliyordu insana ama sorduğu soruların cevabını almak da daha çok acıtırdı.

"Çok az yaşadım ben seni, çok az sevdim, çok az güldüm sana." Alper'in çok pişmanlığı vardı ama Aymira her seferinde ona kızardı çünkü o kırılmazdı kardeşine, hiç kırılmazdı. "En başından olamadım yanında, üzülmene izin verdim, üzdüler seni. Babam üzdü, başkaları üzdü ve ben bir şey yapamadım abla. Hiç koruyamadım seni hiç doyarak sarılamadım. Çekindim, korktum, hak göremedim. Sen ablamdın ama sana doyamadım sonra sen annem oldun ama ben büyüdüm."

Büyüdüklerini sananlar aslında hiç büyümeyenler değil midir? Dünya'nın en büyük insanının içinde de küçük bir çocuk yok mudur?

Onlar hiç büyümediler sadece öyle sandılar.

Alper omzunu silkerek derin bir nefes aldı ama nefes aldıkça bu ciğerlerini acıtıyordu. Elleriyle oynamaya devam ederken dudaklarını ısırdı. Ağlamamaya yemin etmişti ama bunu bozacak gibiydi. "Kimsem kalmadı sanki," dedi bir anda. "Şirin var ama kimsem yok işte. Sen yoksun abla, sen gittin... Sahi? Gittin mi? Nasıl inanacağım buna? Nasıl kabulleneceğim?"

Çok sevdiğin bir insanın ölümünü kabullenmek de bir zaferdir ama bunun ödülü değil cezası vardır çünkü farkına vardığınız şey görmek istemediğiniz değil görüp de emin olduğunuz acıdır.

"Sen dünyanın en güzel ablasısın," diye gülümsedi ablasına bakarken. Gözlerinin içi dolu doluydu ve bir saniye sonra yanağına düşen o damlayı hissetmemiş gibi yaptı. "Ben de dünyanın en şanslı kardeşiyim. Bu hiç değişmeyecek. Sen hep benim bir tanecik ablam olarak kalacaksın, ben seni hiç bırakmayacağım."

Aymira'ya yaklaştı ve damağı kurumuş bir halde zangır zangır titreyen ellerini onun saçlarına götürdü. "Bunu hiç hak etmedin." Sessizce ağlıyordu. "Keşke demek istemiyorum ama keşke zamanı geri alabilsem daha çok sevsem daha çok sarılsam sana. Hiç gitmesem yanından, hep yardım etsem sana..."

Alper de hissetmişti bu soğukluğu ama onun içi hep soğuktu. Alper konuşacak çok şey varken bunu da yapmadı, yapamadı. O hep her şeye geç kaldığını düşündü ama öyle değildi. Alper sadece içine dönüktü ve öyle kaldı, açılamadı. "Anneme avukat olacağım diye söz vermiştim ve okulu kazandım senin sayende şimdi de sana söz veriyorum emeklerini boşa çıkarmayacağım abla. Zor olacak ama senin için yaşayacağım ve üzerimdeki hakkını hiçbir zaman unutmayacağım." Güçlü olmayı ablasından çocuk, gücünü kaybetmemeye çalışıyordu. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, canım benim."

Zaman onun için de daraldı. Veda çanları bu kez onun için çalmaya başladı. Derin bir nefes aldı gözlerinin yaşını hızla silip ağzını araladığında. "Kocana ve kızına da çok iyi bakacağım. Onların yanında olacağım. Belki başaramayacağım ama yemin ederim bunu yapacağım, abla. Sen üzülme diye." İçi titreye titreye ablasının alnından öptü ve son kez sevdi yüzünü, hayattayken yapamadığında. "Seni çok seviyorum, seni hep seveceğim."

Alper geri çekildi ve kanaya kanaya ablasının örtüsünü yüzüne doğru çekti.

Bugün bu morga bir ölü iki de canlı girdi ama bu morgdan kimse sağ çıkamadı.

Ölenler kalanları da yanında götürdü.

Gün akşam oldu.

Kamer için zaman durdu.

Onun artık ne gecesi ne de gündüzü olacaktı.

Her şey paramparça olmuştu. Herkes çok üzgündü. Ayperi'nin daha haberi yoktu ve nasıl idare edeceklerdi bu durumu bilmiyorlardı. Evdekiler yıkılmıştı. Zeynep, Andaç, Çetin ve Şebnem zaten ilk öğrenenlerdi. Şirin'i çağırmışlardı eve Ayperi az da olsa güler yüzlü insan görsün diye ama Şirin de gülemedi. Güldüremedi. Herkes çok ağladı, herkes o kadar ağladı ki Ayperi anlamasın diye gözyaşları en çok da içlerine aktı. Zeynep ve Andaç kurtarmaya çalıştı durumu. Şebnem odasına çekildi, Çetin ayakta kalmaya çalıştı, Alper doğduğu eve gitti ve merdivenlere oturdu.

Kamer mi?

Kamer karanlıkta kaldı.

Herkes gidince o da karısının ve bebeğinin mezarına geldi. Hiç gitmemişti zaten.

Kamer oturduğu yerden önündeki mezarlara baktı. Burada yatan sadece karısı ve bebeği değildi. Az ötede Aytaç'ın onun yanında da dayının mezarı vardı. Anne ve babasının mezarı burada değildi. Önünde tam dört tane mezar vardı. Biri daha avuç kadardı. Kamer yedi aylık, doğmamış bebeğini ellerine alamazken toprağa koydu.

Kamer elleriyle hem bebeğine hem de karısına mezar kazıp, üzerlerine toprak attı.

Delirmenin eşiğine gelmişti. Akıl terk edilmeyi bekliyordu.

Gözleri ağrıyordu baktığı yerlerde. Gözleri sevdiklerini arıyordu. Gözleri, gözleri olmasaydı keşke de görmeseydi bunca şeyi. Toprak güzel kokuyordu ama soğuktu. Kar yağmıştı, Kamer de karın üzerinde oturuyordu. Hava buz gibiydi. Rüzgâr teninin açıkta kalan kısımlarına vuruyordu ama Kamer'i fırtına alıp götürse ne olduğunu sorgulamazdı.

Saatlerdir aynı noktaya bakıyordu. Hiç kımıldamadan oturmuş öylece önündeki mezarlara bakıyordu. Beş sene evvel kaybettiği dayısına, dört sene evvel kaybettiği kardeşine ve bu sabah kaybettiği karısı ve oğluna...

Sahiden geride kim kalmıştı?

Umut hâlâ var mıydı?

Hayır, yoktu.

Soğuktan kıpkırmızı olmuş elleri hareket etmezken küçülen damarlarından akan kan akışı da onu bir hayli üşütmüştü. Üzerinde ince bir mont vardı ve bağcıklarını bağlamadığı bir çift bot. Mezarlarının üzeri karla kaplanmıştı çünkü kar çok yağmıştı.

Kamer saatlerdir aynı şeyi yaşıyordu. Aynı şeyi izliyor, aynı anın içinde dolanıp duruyordu.

Ne üşüdüğünü biliyordu ne de yaşadığını. Sadece çok acı çekiyordu. Bu öyle bir acıydı ki, ölmeyi isteyecek kadar derindeydi. Ölmeyi bu kadar arzulayacak kadar büyüktü.

Çetin geldi sonra. Arabayı mezarlığın dışına park edip yavaş adımlarla Kamer'in yanına doğru ilerledi. Mezarlığın ışıkları yanmıyordu çünkü ölülerin dışarıda değil içeride ışığa ihtiyacı olurdu. Çetin temkinli bir şekilde Kamer'in yanına çömeldiğinde, "Kardeşim," diye seslendi. Kamer donmuş gibiydi. Bu dünyada yoktu. "Hadi artık gidelim."

Kamer cevap vermedi.

Çetin, "Hava çok soğuk," dedi titreyen sesiyle. "Üşüteceksin bak."

Kamer, "Üşüyorlar," diye araladı ağzını. Saatler sonra ilk kez ağzını açmıştı. "Onlar çok üşüyor." Gözlerini bir an olsun kırpmadan bakarak konuştu. "Çok üşüyorlar."

Çetin, Kamer'in baktığı yere baktı. Bunun bir tesellisi olamazdı. Ne söylerse söylesin hiçbir şey iyi gelmeyecek, bir anlam ifade etmeyecekti. Çetin ağlamaklı bir sesle gözlerini doldurduğunda Kamer'in omzuna dokunarak "Kardeşim yapma böyle," dedi. "Eve gidelim."

Kamer, "Evimdeyim ben," diye mırıldandı, üşüdüğünün farkında değilken.

Çetin inat etti. "Hadi, ne olur gidelim. Ayperi bekliyor seni."

Kamer, kızının adını duyunca irkildi ve kalbi bir kez hızla attı. Ona ne diyecekti? Ona nasıl bakacaktı? Annen yok, kardeşin yok demek kolay olacak mıydı?

"Hadi," diye kolundan kaldırmaya başladı Çetin, Kamer'i. "Sabahtan beri mahvoldun." Çetin için de çok zordu. Sevdiklerini kaybetmiş ve sevdiklerine iyi gelmeye çalışıyordu. Kelimeler bazen istediğimiz gibi şekillenmedikleri için kalbimizin ekseniyle denk düşmüyordu.

Dakikalarca Çetin, Kamer'i ikna etmeyi çalıştı ve başardı ama kolay olmadı.

Kamer ve Çetin eve geldi. Diğerleri caddedeydi. Çetin anahtarla kapıyı açıp ışıkları yaktıktan sonra Kamer'i kolundan tutarak içeri soktu. Kamer içeri girdi. Sonra olduğu yerde durdu. Sağına baktı, soluna baktı ve gözleri Aymira'yı aradı. Bulamadı. Hiçbir zaman da bulamayacaktı. Nefes alamadığında gözlerinin buğusuyla sürüne sürüne yatak odalarına gitti. Kapıyı kapattı ama Çetin onunla kalacaktı. Kamer kapıyı kapattıktan sonra ayakta dikilerek boş yatağa baktı. Yutkunamadı. Yeri hiç dolmayacak bir boşluğa kendini bırakmak üzereydi. Ayaklarının dermanı kesildi ve üşüdüğünü fark etmeye başladı.

Yavaş yavaş ileri yürüdü. Yatağının ucundaki boş beşiğe baktı. Uzay'ın beşiğiydi ve içi boştu.

Ruhu bedeninden kopmuştu artık, bakmak bile acı vermenin ötesindeydi.

Kamer yavaşça yatağın dibine oturdu ve bir ayağını uzatıp diğerini kendine çekti. Sırtını yatağa verdi. Perdeler kapalıydı ama içerisi yeterince aydınlıktı. Bu adamın şu an yaşadığı duyguyu yazacak bir yazar daha doğmamıştı. Acı çekmenin, ağlamanın da ötesindeydi. Göğsünü yarmışlar, içerisinden kalbini almışlar ve dikip geri kapatmışlardı.

Kamer hiçbir şey yapmadan öylece baktı. Sadece baktı. Sonra duşa girdi. Soğuk suyun altında yıkandı. Duştan çıktı, odasına kapandı. Çetin onu anladığından bir şey diyemiyordu ve bu yüzden ne yapsa bir şey diyemezdi.

Kamer üzerine apar topar bir şeyler geçirip yine yatağın dibine çöktü. Gözüne uyku girmiyordu. Gözlerini kapatsa bile gözlerinin içinde yaşıyordu her şeyi. Kafasını öne eğdiğinde gözleri bileğindeki bilekliğe kaydı. Çok değil daha dün akşam Aymira hediye etmişti. Üzerinde hepsinin adı yazıyordu. Dün şen kahkahalarla şarkılar söylerken bugün kederden ağıtlar yakılmıştı. Ölüm ve yaşam insana soğuk sabahlarda yüzümüze çarpan soğuk su gibiydi. Bize gerçeği gösterirken bizi bizden alıyordu.

Uzun uzun bilekliğe baktı. Ömrünün sonuna kadar bakacağı gibi.

Dakikalar koca bir okyanusun içinde sandalıyla kürek çeken adamın kuvveti kadar yetersiz kaldığında Kamer yüzünü sağa doğru çevirdi ve bir şey fark etti. Kaşlarını çattı. Komodinin üzerinde duran bir defter vardı. Bu defteri daha önce hiç görmemişti. Epey kalın bir şeydi. Ayaklandı ve defteri aldığı gibi kapağına baktı. Kapağında sadece kızıl bir ay vardı. Kamer'in nefesi şimdiden kesilirken defterin kapağını kaldırdığında karşılaştığı ilk sayfada kendi adını gördü. Ağzı aralandı. Gözleri bir kez daha doldu.

Aymira bu defteri yıllar evvel Eskişehir'e gittiğinde tutmaya başlamıştı. İlk zamanlar sürekli yazmıştı ama sonra defter bitmesin diye yalnızca güzel anılardan bahsetmişti. Defterin son sayfasını da iki gün önce tamamlamıştı ve Kamer bunu okuyacaktı.

Kamer elinde defterle pencerenin önüne, yatağın hemen dibine oturdu ve defteri açıp sayfalarını karıştırmaya başladı. Hepsini okuyamazdı çünkü yüreği yetmezdi. Defterin yarısı neredeyse Aymira'nın acılarından ve Kamer'e duyduğu özlemin, ona beslediği aşkın büyüklüğünden ibaretti. Kamer gözleri dolu dolu her sayfada gezdirse de okumak için hiç de iyi bir zaman olmadığını biliyordu ama kendini tutamadı ve birkaç sayfasını okudu. Eskiyi hatırladı. Gülümsedi. Eskiyi yaşadı. Ağladı.

Son sayfayı merak etti.

Adını gördü.

Sonra döküldü mürekkepler gözlerinden yaş diye satırlara.

Kamer, canımın eşiği.

Bu deftere seninle başladım ve seninle bitiriyorum. Yazacak çok şeyim var ama sana anlatmak varken yazmak da üzüyor bazen. Ben yıllar önce Eskişehir diye bir yere geldim senden uzak ve kendimi bir çatı altında buldum, sonra elime bir defter aldım her gece seni yazdım. Okuyacaksın bir gün biliyorum o yüzden sana bunları tekrar anlatmanın bir lüzumu yok çünkü o günler bize sadece acı verdi ama bugünler bize mutluluk getiriyor. Şimdi sen bu defterin içinde var olmuş bir mürekkepsin ve yaşadığın müddetçe hiç kurumayacaksın. Ben belki seni yazmayı bırakacağım ama sen okunmaya devam edeceksin.

Son zamanlarda sık sık kendimi geçmişe giderken buluyorum ve buna mâni olamıyorum. Üzüldüğümden mi? Yoksa onca şeyi atlatıp bugüne geldiğimize şükrettiğimden mi inan hiç bilmiyorum. Ben seninle bir anlam kazandım. Sen on dokuz yaşındaki, o saçını bile açmayı sevmeyen kız çocuğuna bir ayna tuttun ve bana kendimi gösterdin. Bana kendimi fark ettirdin ve bana beni verdin. Bunu sen başardın, canımın içi. Sen benim göğsümdeki cesareti çıkarıp ellerime verdin ve ben bunun farkına seninle varabildim. Bana hep destek oldun, beni hep korudun ve anladın. Sen kendini anlatamadığın zamanlar da bile beni anlamaya çalıştın. Dönüp bakıyorum geçmişe her yerde sen varsın. Sanki senden öncem yokmuş gibi sanki on dokuzumdan önceki ben ölmüş gibi.

Kamer yazılanları okurken gözlerinden düşen damlalar satırlara yağmur diye akmaya devam etti.

Sayfam bitecek diye yazmaya kıyamıyorum ama sen en çok yazılmaya hak edensin, sevgilim. Sen yazılmayı da, okunmayı da, yaşanmayı da en çok hak edendin. Seni çok yaşadım ve daha çok yaşayacağım. Şanslıyım çünkü seninle bir ömür bu dünyaya bir kez geldiğimin şükrüne denk. Karşıma

öyle bir çıktın ki, bana senden başka gidecek yer bırakmadın. Önce babam oldun sonra kocam. Önce sevdin beni sonra zaten bu sevda oldu, yüreğimize fazla geldi, şarkılara yazıldı. Bizimki basit bir aşk değil, bizimki hiç basit bir şey olmadı.

Yarın taş eve gideceğiz. Sen, ben, Ayperi ve Uzay. İki evlamızla birlikte. Uzay'ı kucağımıza alacağımız zamanı dört gözle bekliyorum ve o kadar sabırsızım ki çok başkayım bu sefer. Hem çok başkayım hem de kalbimde tuhaf bir his var. Buna isim koymak çok zor çünkü sonunda korkuyu görüyorum, Kamer. Bir şey, bir his beni sürükleyerek korkuya götürüyor ama hormonlardan deyip geçiştiriyorum. Sen telaş yapma diye de sana söylemiyorum. Ama ben iyiyim, gerçekten.

Aymira hissetmişti çünkü o bir anneydi ve anneler hissederdi.

Bugün pilav ve nohut yaptım. Sen çok seversin hatta en çok bunu seversin. Halbuki taş eve gideceğiz niye yaptığımı da bilmiyorum ama oradan dönünce aç kalma diye işte. Seviyorsun ya, o yüzden. Yanına da ayran yaparım. Ayperi de ayranı çok seviyor. Kızımız büyüyor Kamer, kızımız kocaman oluyor. Bir gün okula başlayacak ve biz yine bir gün onun mezuniyetine gideceğiz. Şimdi hayal gibi gelse de zaman bu kadar hızlı akarken hiçbir şey hayal de kalmıyor. Bu defterin başında biz ayrıydık ve şimdi yine defterin sonundayız beraber hem de çocuklarımızla. Biz ayrılmayacağız.

Sayfam bitmek üzere ama kopamıyorum. Sana yazmak, sana konuşmaktan daha kolay geliyor ama bazen yazarken nefes alamıyorum. Bu defteri yıllar boyu hep sakladım, sen hiç görmedim. Bir gün bunu sana okuman için vereceğim ve muhtemelen sen elinde bastonunla ben de elimde örgülerimle yan yana torunlarımızı seviyor olacağız. Komik geldi gözüme ama hayal etsene, çok şirin değil mi? Ve ben o gün bile çok âşık kalacağım sana, ilk günkü gibi.

Şunu hiç unutma ki; bana vedalarla getirdiğin koca bir ömrü vedalarla kapatmayacağım. Sen bana kalbimin yerini gösteren adamsın, sen bu hayatta benim başıma gelmiş en güzel şeysin. Seni bir değil bin ömrüm de olsa seveceğim. Hep. Sonsuza kadar seveceğim. Ölüm bizi ayırana dek gözlerimden gözlerini çekmeyeceğim. Bu satırlar sadece senin için, kalbim. Kızıllığım ayına bulaştı ve son cümlemde adın saklı.

17.21

26 Kasım.

Son cümle Kamer'i derinden sarstığında elini hızla ağzına götürerek gözlerini sımsıkı kapattı ve öyle ağlamaya devam etti. Bu mürekkep daha tazeydi, daha kurumamıştı. İki gün önce yazılmış bu sıcak hislerin sahibi bugün karın altında üşüyor olamazdı. Kamer buna inanmıyordu. Gözleriyle de görse, üzerine toprak da atsa inanamıyordu. Onun bunu kabullenmesi hiç kolay olmayacaktı. Ne kolay olmuştu ki zaten?

Kamer elinde tuttuğu bu deftere baktıkça her şeye ne kadar geç kaldığını görmüştü. Doğru tanım bu değildi tıpkı doğru hisleri gibi. Onun tek duygusu şu an buram buram acıydı ve hafifletmek mümkün değildi. Elleri titreyerek satırlara dokundu. Cümlelerin bir canı olsaydı ona sarılır ve hiç bırakmazdı. Aymira artık yoktu ve ondan geriye canlı kalan en güzel şeyler bu cümlelerdi çünkü bu cümleler de bile hâlâ onun kokusu, onun atan kalbi vardı. Kamer defteri usulca kapatıp göğsüne çektikten sonra gözlerini kapattı ve bekledi. Hayal kurdu. Aymira'ya sarılıyordu ve o ondan gitmemişti. Kısacık da olsa bir hayali kurmak onu kısacık da olsa hayatta tutmaya yetecek sandı ama yetmedi.

Hayaller acıdı. İnsanın hayalleri acır mıydı? Onunki acımıştı.

Gece tıpkı bir çalar saat gibi kendini kurduğunda Kamer daha fazla nefes alamadı ve baktığı, olduğu her yer ona dar gelmeye başladı. Her yeri yakıp yıkmak istedi. Kafasını duvarlara vurmak, elleriyle inşa ettikleri bu evi yıkmak, ortadan kaldırmak istedi ama yapamadı. İçindeki acı ne kadar büyükse öfke de o kadar büyüktü. Belki de içindeki acıdan sıyrılmanın ne kolay ve en mümkün yolu öfkesine sarılmaktı.

Sarılamadı.

Oturduğu yerden sarhoş bir adam gibi kalktı ve üzerine hiçbir şey almadan, nemli saçlarıyla odasından çıkıp evin kapısını açtı. Çetin oturma odasında uyuyakalmıştı. Evden çıkmadan evvel Çetin'e ait olan sigara paketini eline aldı ve sessizce dışarı çıktı. Hava buz gibiydi. Kamer'in üzerinde yalnızca ince bir kazak vardı. Botlarını yarım yamalak giydikten sonra merdiven basamaklarını arkasında bırakarak bahçe kapısına ilerledi. Kar yağıyordu ve bu bir süre daha böyle devam edeceğe benziyordu.

Bahçe kapısından dışarı çıktı. İleride sadece bir sokak lambası vardı ve oraya baktı. Sokak lambasının altındaki ışığın üzerine düştüğü kar tanelerini izledi ruhsuz bir şekilde. Gözlerinin ışığı bile bu kadar parlak değildi, sahi gözlerinde ışık mı kalmıştı?

Bahçe kapısını kapatmadan yavaş adımlarla sokağa çıktı ve yolun tam ortasında yürümeye başladı. Omuzları düşmüş, kalbi ölmüş, adımları karda dahi iz bırakmayacak şekilde yürümeye başladı. Üzerine kar yağdı ama o ısındığını sandı.

Yürüdü Kamer, çok yürüdü o kadar çok yürüdü ki ayakları bedeninden ayrıldı, dizleriyle yürüdü.

Saatlerce ne olduğunu, ne kadar yürüdüğünü bilmeden devam etti bu süreç. Sokağın başı ve sonu hiç olmadı çünkü girdiği sokaklarda hep onu aradı. Bir yerden çıkacağını ve her şeyin küçük bir şaka olduğunu umdu. Bunu inatla bekledi. Gerçeği bildiği halde bekledi.

Umduğunu bulamadı ve geldiği yerden geri döndü. Bitkin bir şekilde bahçe kapısından içeri girdiğinde yavaşça merdivenin üçüncü basamağına oturdu. Üzerinde küçük bir çatı olduğundan kar buraya çok dokunamamıştı. Kamer oturduğu yerde göğün tam üzerindeki aya baktı. Oradaydı ama ay bile bu gece parlamıyordu. Sönüktü. Sönmüştü. Kamer yutkunamadığında gözlerine düşmüş kışı sahiplendi ve cebinden çıkardığı sigara paketinden bir tane alarak titreyen dudaklarına koydu. Ateş, yaktı ve dumanı üfledi.

Kamer yıllardır sigara içmiyordu. Aymira için bırakmıştı.

Kamer bu sigaranın ona iyi geleceğine inandı çünkü o sigara içmeyi severdi ve bazı şeylere iyi geldiğine inanırdı.

Ama iyi gelmedi.

Gözleri dolu dolu bir yandan gökteki ayı izledi bir yandan sigarayı içmeye devam etti. Gözünün kenarından bir damla yaş düştüğünde buz olmuş elinin tersiyle o damlayı sildi.

Dile gelseydi eğer tüm sigaralar ona yanardı ama biri de içindeki buzu eritmezdi.

Kamer usul usul gözyaşı dökmeye devam ederken sigarası bitti ve diğerini yaktı sonra bir tane daha içti. Art arda sigara içmek ona iyi gelmedi sadece oyaladı. Gecenin soğuğunda üşüyen bu adam ölmeyi bekliyordu. Kıpkırmızı, ölü bir hayvan derisini andıran eline baktığında yüzüğünü gördü. Yüzüğüne baktı. İçinde karısının adı yazıyordu. Yüzüğüne baktı çünkü ölene kadar orada kalacaktı.

Sonra bir şey oldu ve gözleri dayının ona verdiği yüzüğe kaydı.

Sigara tutan parmaklarını o yüzüğe götürdü ve biraz zorlayarak kapağını açtı. İçinde bir zehir ve panzehir vardı. Bu yüzük uğruna dayı ölmüştü ve Mahir de katil olmuştu şimdi bu yüzük Kamer'in ölümü arzuladığı yüzüktü. İçindeki zehri içmek ve ölmek istedi. Tam olarak bunu istedi. Elini kendine doğru çektiğinde yüzüğe uzun uzun baktı. Yaşadıklarına ve yaşanacaklara daldı. Tüm hayatı gözlerinin önünden bir film şeridi gibi akıp gittiğinde o yine yapayalnız kalandı.

Yüzüğe bakmaya ve her bakışında ağzına doğru yaklaştırmaya devam ederken Çetin'in sesiyle bu yarıda kaldı.

Kamer'in ilk intihar girişimi başarısız oldu.

Hızla yüzüğün kapağını kapattı. Çetin gözlerini ovuşturarak ona bakarken, "Ne yapıyorsun kardeşim burada, bu soğukta?" diye sordu. Kamer cevap vermediğinde Çetin, derin bir nefes alarak içeri girdi ve mont getirerek Kamer'in omuzlarına örttü. Sonra da yanına oturdu. Kardeşiyle susmaya devam etti.

Kamer dördüncü sigarasını içerken yutkunarak aya bir sefer daha baktı.

Ay bile yas tutuyordu sanki ve bu yüzden bu gece parlamıyordu.

"Dün gece ona şarkılar söylemiştim," diye mırıldandı Kamer. Sesi titriyordu. Gözleri bahçedeki kar tutmuş salıncağa kaydı. "Dün gece elimde gitar vardı ve ben gözlerine bakarak şarkı söylemiştim. Çok değil daha saatler önce yanındaydım, gülen gözlerine bakıyordum."

Çetin, "Hasta olacaksın," diyebildi.

"Dün ellerim karnındaydı, gözlerindeydi, ellerindeydi."

Çetin bir şey diyemedi.

Kamer sigarayı kuru dudaklarına tekrar hapsettiğinde ıslak gözleriyle onu içti ve içi giderek devam etti. "Ben bugün ne yaşadım? Karım öldü lan benim, evladım öldü." Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Ciğerleri nefes almak yerine zehir soluyordu. Bedeni baştan aşağı titrerken gözlerinden dökülen damlalar hızını arttırdı. Gözlerini açtı ve Çetin'e baktı. "Karım öldü! Duyuyor musun? Karım öldü benim. Canım öldü. Ben bugün... Ben bugün kendi ellerimle karıma, oğluma toprak attım. Oğlumun minicik tabutunu taşıdım. Karımı taşıdım. Ben onların ölüsünü kucakladım, Çetin." Çetin gözleri dolu dolu bakarken Kamer ken-

dini tutamadığında omuzları sarsılarak ağlarken dudaklarından şunlar döküldü. "Ölmek istiyorum. Yalvarırım öleyim."

Çetin, kardeşinin bu yakarışlarına ve gözyaşlarına hızla sarıldığında onu sımsıkı kendine çekti. Kamer'in kafasını omzuna yasladı ve güçlü kollarıyla ufacık kalmış, ıslanmış sırtına asıldı. Kamer ağlamaya devam ettiğinde, "Çok acı çekiyorum," diye konuştu. "Allah'ım al canımı, yalvarırım."

Çetin, "Öyle deme kardeşim öyle deme," diye ağladı. O da dayanamıyordu. Hem kardeşinin canı ölmüştü hem kardeşi hem de yeğeni. Kimse için kolay değildi bu ama gözlerinin önünde ölmek için yalvaran bir adama dünyanın tüm kollarını sarsa da iyi edemez ve susturamazdı.

Kamer, soğuk elleriyle Çetin'e sıkıca sarıldığı anda, "Nasıl devam edeceğim?" diye ağladı. "Nasıl yaşanır, Çetin?"

"Yaşayacaksın kardeşim," dedi Çetin burnunu çekerken. "Ben senin her zaman yanında kalacağım."

"Yapamam... Yapamam onsuz." Kamer kendi cümlesinin peşinden gidiyor, Çetin'i duymuyordu. "Ben yaşayamam."

"Çok zor biliyorum, çok zor ama yapacaksın," diye saçlarına götürdü ellerini. "Sen çok güçlü bir adamsın."

"Yapamam..."

"Buradasın, yanındayım senin."

"Ölümü istiyorum," diye ağladı durmadan. "Öldür beni ne olur."

Çetin dudaklarını ısırdığında gözlerini yumdu ve kafasını Kamer'in omzuna yasladı. Ona daha sıkı sarıldı. "Ölüm yok, ölümü arzulamak yok. Kızın var, kızın için yaşayacaksın."

"Kızım için," diye kapattı gözlerini Kamer. Ayperi'yi gözlerinin önüne getirdi bir anlığına ve onun yüzüne bakarken buldu kendini. Kafasında bile ona bakarken öldürdü kendini. Kamer, kendini Çetin'den ayırdığında kafasını öne eğerek bekledi ve yüzünü diğer tarafa çevirdi. Gözlerini açtı ve dudaklarını ısırarak ağladı.

Ankara'da deniz yoktu ama bu adamın gözyaşları Ankara'ya deniz de getirirdi.

Sonra da o denizde kendini boğardı.

Elleriyle gözlerinin altını sildikten sonra burnunu çekti ve önüne döndü. Çetin hızla sırtından aşağı düşmüş montu Kamer'in omuzlarına tekrar attı. Kamer umursamadı. "Hayatım bitti," dedi Kamer kısık sesiyle. "Bundan sonra yaşamışım yaşamamışım ne fark eder?"

"Ayperi'n var," dedi Çetin yutkunarak. "Seni bekliyor. Onu bırakamazsın."

"Ona ne söyleyeceğim?" diye sordu gözlerini belli bir noktaya sabitlediğinde. "Nasıl anlatacağım hiç bilmiyorum."

"Bunu hemen söylemek zorunda değilsin," diye karşılık verdi Çetin. "Bunun için acele etme."

Kamer'in dudakları bir kez daha titrediğinde gözlerinin yaşı gözlerinin çukuruna aktı. "Ölüm haberine acele edilir mi hiç? Nasıl edeyim?"

Çetin sustu.

"Öyle çok kaybettim ki bir daha hiç kazanamayacağım," dedi Kamer. "Otuz yaşındayım ama doğduğumdan beri kaybediyorum. Otuz yaşımdan sonrasını kazansam, yaşasam ne olur?"

"Bilemezdin kardeşim."

"Ben bu hayata kaybetmeye gelmişim."

Bu sözün ağırlığı Çetin'in bile altından kalkamayacağı bir balyoz darbesi gibi indiğinde Kamer yutkunarak gözlerini kıstı ve olmayacak hayallerin içine girdi. "Bunu hak etmedi, o değil ben ölmeliydim."

"Böyle söyleme," dedi Çetin. "Yapma kardeşim."

"En acısı da ne biliyor musun?" diye sordu sessizce. Çetin bekledi Kamer kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Bir daha kimse ben sustuğumda beni anlamayacak."

Aymira onu sustuğu zaman anlardı.

"Bundan daha acısını yaşar mıyım sence?" diye sordu bu kez. Gözleri belli bir noktanın üzerindeydi ve oradan ayrılmaya niyeti yoktu. "Önce babamı kaybettim sonra da Aytaç'ımı." Duraksadı. Annesi ve babası aklına bile gelmemişti. Onların verdiği acı bu kadar tesirli değildi. "Şimdi hem karımı hem de oğlumu kaybettim. Sence kaybedecek neyim kaldı, Çetin?"

Çetin ne cevap verecekti ki?

"Her gün bu kapıdan içeri girdiğimde bomboş bir evle karşılaşacağım, yatağım boş, mutfak boş, ellerim boş..." Gözlerinden bir damla daha düştü. "Geriye kalan tek şey hatıraları. Daha bugün kaybettim onu ama bugün değilmiş gibi. Çok özlüyorum. Şimdiden geberecek kadar özlüyorum, nasıl günü yarın ederim, Çetin?"

"Zaman kardeşim, zaman."

"Zaman iyi etmeyecek," dedi Kamer durgun bir sesle. "Zaman sadece beni yaşlandıracak ama iyi etmeyecek."

"Ne kadar zor olduğunu görmemek imkânsız ama sen Kamer'sin, sen çok güçlüsün. Şimdi sana ne söylesem boş gelecek biliyorum, biliyorum bir anlamı olmayacak ama Aymira eğer ölümü arzuladığını bilseydi sana çok kızardı. Kızını düşün, kızınızı düşün. Küçücük daha ufacık. Onu bir başına bırakıp gidemezsin."

"İki sene sonra okula gidecek," dedi Kamer yutkunduğunda. "Ve ben o gün bile saçlarını annesinin örmesini bekleyeceğim." Küçük bir çocuk gibi omzunu silkerek kafasını sağa yatırdı. "Ben güzel öremem ki."

"Biz sizin yanınızda olacağız," diye dokundu omzuna Kamer'in. "Sizi hiç bırakmayacağız ama Ayperi'nin en çok sana ihtiyacı olacak. Çok zor, yemin ederim çok zor fakat kızın için kardeşim. Kızın için ayakta kalmak zorundasın."

Yıkılmış bir adamın ayakta kalmasını istemek de karın altında saatlerce bekleyip ısınmak için karın erimesini istemek değil midir?

Kamer ve Çetin bir süre sustular. Neredeyse sabah olmak üzereydi ama hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Alper nerede?" diye sordu Kamer.

"Eve gitti," dedi Çetin sakince. Hangi ev olduğunu ikisi de biliyordu.

"Onu yalnız bırakmayın." Kamer, Alper'le konuşamamış ve onunla yüz yüze bile gelememişti. Kamer aslında kimseyle yüz yüze gelmemişti. Gözleri kör olmuştu, kendini bile göremezken. "Alper'i sessizliği öldürür, onu sessiz bırakmayın."

"Onun daima yanında olacağım, söz." Çetin hiçbir zaman hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmamıştı. Tüm macera boyunca her zaman her

şeye yetmeye çalışmıştı üstelik baştan aşağı bu kadar yaralıyken. "Alper benim de bir kardeşim. Onun Zeynep'ten bir farkı yok benim için. O zaten güçlü bir çocuk, kimseye belli etmese de çok güçlü."

"Çok sevdiğin birini kaybedince dünyanın en güçlü insanı da olsan, bir kürdanı kıracak dahi gücün kalmıyor," dedi Kamer.

Gücünü hep Aymira'dan aldığını söyleyen Kamer gücünü kaybetmişti. Gözlerini kapatıp açarken bile acı çekecekti. Zayıf düşecek ve belki çok kez pes edecekti.

"Hadi artık içeri girelim," dedi Çetin toparlanmaya çalışarak. "Bir de banyo yaptın, kesin hasta olacaksın. Hadi ayağa kalk."

Kamer hiç istekli görünmüyordu. Çetin, sabırsızca davranarak ayaklandı ve Kamer'in kolundan tutarak ona destek oldu. Onu ayağa kaldırdı ve içeri soktu. Çetin oturma odasına geçtiğinde Kamer, tekrar odalarına gitti ve kapıyı kapattı. Üzerini değiştirmeden öylece ıslak bir şekilde yataklarına uzanarak sola doğru döndü. Yanı boştu, yanı hep boş kalacaktı. Boğazındaki yumruyla elini korkakça Aymira'nın yastığına götürdüğünde gözlerinden düşen yaşlar aslında hep orada bekliyormuşçasına yeniden aktılar. Karısının yastığına dokundu ama daha fazlasını yapamadı. Ağladı. Ağlayarak sevdi.

Bu gece Kamer Alptekin en büyük sınavını verdi, karısının yokluğuyla tanışarak.

Birkaç gün sonra.

Mevsim değişmedi, kar durmadı ve beyaz tüm şehri sokaklarına kadar ezberletti. Kamer kimseyle konuşmuyordu. Her gün istisnasız olarak mezarlığa gidiyor ve gelip tekrar yatağına uzanıyordu. Ne yemek yiyor ne de su içiyordu. O günden beri bir elin beş parmağı kadar bile uyumamıştı. Canlı bir cenazeydi ve ölümü hâlâ bekliyordu.

Ayperi'nin henüz bir şeyden haberi yoktu. Evdekiler için rol yapmak o kadar zordu ki kimse kimseyle göz göze gelmek istemiyordu. Gözyaşları hep damar kadar yakındı onlara. Ayperi, elbette ters giden bir durumun olduğunun farkındaydı ama çocuktu daha çok kolay kandırabilirdi. Onlar da Ayperi'yi kandırmak zorunda kalmışlardı.

Öğleye yakın bir vaziyette Kamer sırtüstü uzanmış tavana bakıyordu. Yaptığı tek şey buydu. Biri kafasının içinden aklını almış, biri de göğsünden yüreğini. Geride kalanlarla da yaşanmazdı o da zaten yaşıyor sayılmazdı.

Dakikalar sonra içeride bir gürültü işitti. Kızının sesini duydu ve kaşlarını çatarak kapıya baktı. Buna hazır değildi. Ayperi'yi görmeye hiç ama hiç hazır değildi. Kapı tıklatıldığında Kamer hızla doğruldu. Çetin usulca kapıyı aralarken, "Ayperi burada," dedi. "Daha fazla tutamadık, kardeşim."

Kamer konuşamadı ve kapının arkasından Çetin'in bacaklarının kenarından Ayperi girdi içeri. Babasına baktı. Kamer'in gözleri dolduğunda bunu yapmaması gerektiğini bilse de engel olamadı. Kendi durdurmayı başarmalıydı. Ayperi, babasına yaklaşırken yüzündeki o durgun ifade gerçeği bildiğinden değil hem annesini hem de babasını çok özlediğindendi.

"Babacığım," diye konuştu Kamer'in gözlerine bakarken. "Ben sizi çok özledim, niye beni aramadınız?"

Çetin derin bir nefes alıp kapıyı kapattığında ikisini içeride yalnız bıraktı. Kamer çok çaresizdi ve birinin bir şey yapmasını bekledi. Kızına bir gün bunu anlatacak ve onu ilk acısıyla tanıştıracaktı ama ne Kamer buna hazırdı ne de Ayperi. "Ne oldu baba?" diye sordu Ayperi, Kamer sessiz kaldığında. Çocuklar dünyanın en masum insanlarıdır ve birçok şeyi büyüklerden daha çabuk anlayabilirler tıpkı Ayperi'nin babasının gözlerinde gördüğü karanlık ve kuraklık gibi. Küçük elleri Kamer'in yüzüne dokunduğunda Kamer kendini öyle zor tuttu ki hıçkırmamak için bir nefesini dakikalara yayabilirdi. "Hasta mı oldun sen?"

"Yo-yok," dedi Kamer kuru bir sesle. Sonra bacaklarını yataktan indirdi ve kızına daha yakından baktı. Ellerini Ayperi'nin beline koyduğunda Ayperi, "Annem nerede?" diye sordu. "Hastanede mi daha?"

Kamer kafasını sallamakla yetindi.

"Ne zaman çıkacak?" diye sordu bu sefer Ayperi. "Ben onu çok özledim."

Kamer cevap vermedi.

Ayperi çok soru biriktirmişti içinde ve hepsine cevap bekliyordu. "Uzay doğdu mu peki baba?"

Kamer yine cevap vermedi.

"Sen gördün mü onları?"

Kamer yine cevap vermedi.

Ayperi omuzlarını düşürdüğünde babasının bu suskunluğuna anlam veremedi ve üzüldü. "Sen beni hiç özlemedin mi yoksa?"

"Özlemez olur muyum?" diye sordu Kamer sessizce. "Çok özledim."

"Ya annem? O da özledi mi beni? Artık görebilir miyim onu? Zeynep ablam doktorlar hemen bırakmadı onu ama gelecek, dedi. Ne zaman gelecek baba? Doktorlar niye bırakmıyor annemi?"

"Götüreceğim seni annene," dedi Kamer zorla. "Ama şimdi değil."

"Ne zaman?"

"Bugün değil."

Ayperi hiçbir sorusuna tatmin edici bir cevap alamamıştı ama dediğimiz gibi o bir çocuktu ve onu oyalamak kolaydı, onu oyalayanlara rağmen. İkisi de birbirine uzun uzun baktığında Kamer gözlerini doldurur doldurmaz hızla kızına sarıldı. Ayperi anlam veremedi ama babasının sırtını boş bırakmadı. Kamer yüzünü kızının küçük omzuna sakladığında bir dağa saklandığını düşündü çünkü Ayperi en güçlü olandı. Ağlamamak için dudaklarını kanatırcasına ısırdığında Ayperi küçük ellerini babasının kafasına taşıyarak saçlarını okşamaya başladı. "Babacığım, tamam bugün gitmeyelim sen üzülme yeter ki."

Kamer küçücük kızının küçücük bedenine sarılarak mahvolarak ağlamaya ne kadar yakınsa ayağa kalkmaya da o kadar uzaktı.

"Ben beklerim," dedi Ayperi sonra. "Sen bunun için üzme kendini tamam mı?"

Kamer gözlerini sımsıkı kapattığında gözlerinden çenesine bir damla yaş düştü. Yine duramadı, yine dayanamadı. Ayperi'nin bunu görmemesi için çabucak elini yüzüne götürüp sildi ve kendini geri çekerek yere baktı. Kızının gözlerine bakamadı. "Sen içeri Çetin amcanın yanına git hadi."

"Sen gelmeyecek misin?"

"Sen git, gelirim."

Ayperi kendini usulca geri çekti ve kafasını hafifçe sağa doğru yatırıp babasının yanağına bir buse bıraktı.

Sonra da kapıyı açıp gitti.

Kamer arkasından bakakaldı, gözyaşları tekrar boşaldığında.

Ellerini kafasının iki yanına koyarak ağlamaya devam ettiğinde bunun bu kadar zor olacağını hesaba katmamıştı elbette ve en zor olanı da Ayperi'nin bu kadar umut dolu olmasıydı. Onu, annesine götüreceğini söylerken bile Ayperi bir umutla bunu bekledi. O günün hayalini kurdu. Ama Kamer onu hiçbir zaman annesine ve kardeşine götüremeyecekti.

Düşündü, düşündü, düşündü.

Düşünmek acı verdi düşünmemeye çalıştı.

Dakikalar sonra kapı tekrar çalındığında bu sefer içeri girmek isteyenler Zeynep ve Andaç'tı. O günden sonra yüz yüze geldiler. Kamer kafasını kaldırıp ona bakan kırgın gözlere yanıt verdi. "Girebilir miyiz abi?" diye sordu Zeynep sessizce.

Kamer herhangi bir cevap vermezken bunun olumsuz bir yanıt olmadığına karar veren Andaç ve Zeynep, içeri girdiler ve biri Kamer'in diğeri de soluna oturdu. Andaç ellerini önüne aldı, Zeynep ise bacaklarının arasına koydu. Andaç, "Başın sağ olsun abi," dedi. "Tekrar."

Kamer yavaşça kafasını salladı.

Zeynep gülümsemeye çalışsa da gözlerindeki kızarıklık bunu yapmasına izin vermedi. "Ayperi'ye bir şey söylemedik, merak etme."

Kamer konuşmadı.

"Ama yalan söyledim kusura bakma," diye devam etti Zeynep. "Başka bir şey yapamadık."

"Sağ olun," dedi Kamer sessiz, nasırlı bir sesle. "Çok sağ olun."

"O nasıl laf, abim?" diye baktı Andaç, Kamer'in yüzüne. "Tabii ki yapacağız, tabii ki bakacağız her şeye. Sen iyi ol, abim. Sen iyi ol yeter ki. Biz senin yerine ayakta kalırız ama yeter ki sen yıkılma."

Bu sözler Kamer'i derinden inlettiğinde kara gözlerini Andaç'a çevirdi. Andaç çok kırgın, çok üzgün bakıyordu. Kamer dayanamayıp ona sarıldığında Andaç çabucak soluklandı ve abisini omzuna yasladı. Zeynep, Kamer'i böyle görmeye dayanamadı ve ağladı. Çok mezar açıp kapatmışlardı ama bu sefer ki bambaşkaydı. Evlerinin çatısı uçup gitmişti ve gökyüzünün tüm yağmuru, tüm karı artık içeri yağacak hep üşüyeceklerdi.

"Sen sakın yıkılma canım abim," dedi Andaç ardı ardına Kamer'in sırtını sıvazlarken. "Sen söyle, sen nerede olmamızı istiyorsan biz hep orada olacağız. Yemin ederim."

"Andaç," diye ağladı Kamer sessizce, onun kollarından tutarken. "Yıkıldım ben oğlum, yıkıldım ben babacığım... Kalkamam ayağa."

"Deme öyle baba," diye gözyaşı döktü Andaç göğsü sıkıştığında. "Sen babasın, sen bizim babamızsın yıkılamazsın. Yıkılmazsın."

Zeynep gözlerinin yaşını silmeden Kamer'in sırtına dokundu ve ona yaslanarak sarıldı. "Biz buradayız. Sen hiçbir şey yapmasan da olur ama iyi ol. Yalvarırım baba, yıkılma."

Kamer ağladığı her omuzda Aymira'yı aradı içten içe ve bulamadı. Onun teselliye ihtiyacı yoktu onun sadece karısına, oğluna ihtiyacı vardı ama onlar da hiçbir zaman onun ihtiyacını gideremeyecekti. Bu odada dökülmüş gözyaşları, tutulmuş yaslar haddinden fazlaydı. Kamer kendini geri çektiğinde derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve pencerenin önüne gitti. Günlerdir yataktan kalkamayan adama şimdi her yer dar geliyordu. Boğuluyordu ve hiçbir şeyin geçeceği yoktu. Ne zamanla acısı hafifleyecek ne de eskisi gibi gülecekti.

İnancı kırılmış bir adam dünyanın en sağlam ayaklarına sahip olsa da işe yarar mıydı?

Yaramazdı.

Andaç ve Zeynep kızarık gözleriyle birbirine bakıp ardından bakışlarını çok sevdiği abilerine, babalarına götürdüler. Kamer sırtını onlara dönmüş dışarı bakıyordu. İkisi de bir şey demedi. Diyemedi. "Alper burada mı?" diye sordu Kamer onlara yüzünü çevirmezken.

Zeynep, "Yok," dedi. "Odasından çıkmadı pek ama iyi olacak."

"Onu yalnız bırakmayın."

"Bırakmayız abi."

"Onun ailesi yok," dedi Kamer. "Onun ailesi sizsiniz. Kardeşinizi sakın yalnız bırakmayın. Yanında olun, düştüğünde kaldırın, ağladığında omzunuzu koyun, tamam mı?"

"Tamam ama ya sen?" diye sordu Andaç tedirgin bir şekilde. "Sen de onun ailesisin abi. Niye böyle konuşuyorsun?"

Kamer cevap vermedi. Son zamanlarda sorulardan kaçtığı gibi sorulara yol açacak cümleler kuruyordu. Az konuşuyor ama konuştuğunda çok konuşulacak şeyler söylüyordu. Andaç ürkek bir şekilde titreyen bacaklarıyla ayaklandığında Kamer'in yanına gitti ve ona baktı. "Sen de bizim ailemizsin. Sen olmadan biz hiçiz. Bunu biliyorsun."

Kamer ağlamaktan başka işe yaramayan gözleriyle Andaç'a baktığında çok şey konuşmak istese de tek kelime dahi edemedi. Bu durumlar da konuşmak da bir devrim sayılırdı zaten. O bunu yapamadı.

Bu sefer Zeynep, ayaklanarak Andaç'ın yanına Kamer'in karşısına geçti. Parmaklarıyla oynayarak karşısındaki ölü adamın ölü yüzüne baktı. "Ben Ayperi'ye göz kulak olurum. Hem alıştırma yapmış olurum ilerideki çocuklarım için." Gülümsedi ama kimse gülmedi. Devam etti konuşmasına: "Yemek de yaparım, hiç sıkılmam gerçekten. Hatta sen istersen biz senin yanında kalırız. Hiç gitmeyiz. Aklın Ayperi'de kalmamış olur, abi. Söz bak ona çok iyi bakarım."

"Evet," dedi Andaç hızla. "Ben de çok iyi bakarım. Bahçedeki işleri de hallerim hem. Sonra Ayperi'yi parka götürürüm, benimle oynamayı çok seviyor ya. Hiç sıkılmayız yemin ederim."

Temiz çocukların masum hayalleri, hayatlarından çok insan eksildi ama onlar hiç eksilmedi. Hep aynı kaldılar. Çok acıdılar ama kalpleri tertemiz kaldı.

Kamer karşısındaki bu iki çocuğa bakarak, "İyi olun," diyebildi.

"Sen de olacak mısın?"

Kamer kaçtı. Bakışlarını pencereye çevirdiğinde zorla soluklanarak, "Çetin burada mı hâlâ?" diye sordu.

"Evet," dedi Zeynep sakince. "Az önce o getirdi bizi zaten."

"Tamam onu bir çağırın, siz de çıkın."

Andaç hiç iyi şeyler olacağını beklemiyordu ve bunu dile getirdi. "Abi ne yapmayı düşünüyorsan yapma. Abi yalvarıyorum sana yapma." Kamer susmaya devam ederken Andaç ağlamaya başlayarak yaklaştı abisine. "Gözünü seveyim, sana yalvarıyorum vazgeç. Bizi düşünmüyorsan kızını düşün. Ne olur abim."

"Sakin ol," dedi Kamer sessizce. "Bir şey düşünmüyorum."

Zeynep, "Düşünme abi," dedi. "Bir şey düşünme."

Sessizlik Andaç'ın gözyaşlarını yutarken az sonra ikisi de odadan çıktı ve sonra Çetin içeri girip kapıyı kapattı. Kaşlarını çatarak Kamer'e baktığında Kamer gözlerini kapatıp dudaklarını ıslattı. Çetin'in bakışlarına karşılık verdi. "Yarın Ayperi'nin doğum günü ama biz kutlamıştık o gece beraberken."

"Yine kutlarız onunkini kardeşim," dedi Çetin. "Güldürürüz yine onu."

"Bu gece beni yalnız bırakın," diye konuştu Kamer hissizce. "Giderken Ayperi'yi de götürün. İçeride boyama kitapları olacaktı onları da unutmayın."

Çetin telaşla kaşlarını çattı. "Ne demek bu gece beni yalnız bırakın? Ne demek oluyor bu?"

"Bir şey demek olmuyor, Çetin. Yalnız bırakın demek oluyor."

"Kardeşim..."

"Ölümü hâlâ çok istiyorum, şu an ölecek olsam Azrail'in kucağına atlarım ama merak etme, henüz ölmeyeceğim. Öldürmeyeceğim kendimi kolayca. Yapmam gerekenler var."

"Kamer... Kamer kardeşim bak."

Kamer yutkunarak gözlerini kıstığında, "Kızımı annesine götüreceğime söz verdim ve sözümü tutacağım," dedi. "Götüreceğim onu buralardan. Gideceğiz. Yarın akşam götüreceğim onu."

"Nereye?"

"Annesine diye bilecek ama nereye gittiğimizi ikimiz de bilmeyeceğiz."

"Geri dönmeyecek misiniz?"

"Döneceğiz tabii," dedi Kamer düz bir sesle. "Ama kızıma burada bir şey anlatamam. Uzaklarda olmak iyi gelir belki ona. Hem nasıl dönmem?" diye sordu baygın bakışlarıyla Çetin'e bakarken. "Nasıl giderim bu şehirden? Bu şehir benden beni aldı ama tüm sevdiklerim burada. Karım burada yatıyor, oğlum annesinin yanında beni bekliyor." Kafasını odasına çevirdi ve duvarlara baktı. "Bak. Her yerde onun hatıraları var. Her yerde o var. Şu kapıdan içeri girecek diye bekliyorum hâlâ. Bir gün gireceğini biliyorum, gerçekten içeri girecek ve bana büyük bir şaka yaptığını söyleyecek. Biliyorum kardeşim. Ölmeyeceğim demişti çünkü. Bırakmayacağım seni demişti ve sözünü tutacak. Aymira'm bana geri gelecek. O gelmezse ben ona gideceğim zaten."

Kamer aslında delirmişti ama kimse farkında değildi, kendi bile.

Çetin, "Ben de sizinle gelsem ya?" diye sordu. "Bu daha iyi olur belki."

Onları yalnız bırakmak istemiyor, göz kulak olmak istiyordu. Kamer itiraz etti. "Olmaz. Sen burada kal. Karına, kardeşlerimize sahip çık. Sana ihtiyaçları olacak."

"Geri geleceksin değil mi?" Bunu inat eder gibi, emin olana kadar sorabilirdi çünkü Kamer'in gözlerinde bir kararlılık yoktu. Rengi koyuydu ama düşünceleri kimsenin ulaşamayacağı karanlıktaydı.

Kamer, "Evet," diye cevapladı. "Bir gün geleceğiz."

"Hemen yarın mı gideceksiniz? Peki ya nereye? Kafanda bir yer yok mu?"

"Bulurum," dedi Kamer sessizce. "Kızımı ağlatmadan sevebileceğim bir yer vardır herhalde şu koca dünyada." Saf saf baktı Çetin'e. "Yok mudur yoksa?"

Çetin durgun bakışlarıyla kafasını salladı. "Vardır muhakkak kardeşim."

"Tamam, neresiyse orası kızımı oraya götüreceğim."

"Çok üzülecek."

"Biliyorum."

"Hep yanında olacaksın ama."

"Olacağım."

"Hep yanında olacağız ama," diye elini uzattı omzuna. "Bunu da biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Kamer kafasını sallarken. "İçeride mi o?"

"Evet," diye cevapladı Çetin sakince. "Şebnem var yanında."

"Tamam," dedi Kamer. "Birazdan hazırlarım onu, gidersiniz."

"Bak buralarda olacaksın!"

"Tamam uzatma."

Çetin çıktıktan sonra Kamer, banyoya gitti ve elini yüzünü yıkadıktan sonra Ayperi'nin odasına girdi. Kızına güzel bir elbise çıkardı. Alt çekmeceyi açtığında örgü hırka ve patikleri gördü. Bunları Aymira örmüştü. Kızı için. Kamer onlara dokunamadı. Elini bile süremedi. Okuyup atlayamadığı bir satır gibi çekmeceyi kapattığında Ayperi dakikalar sonra içeri girdi. Kamer kızının önüne dizlerini çökrüğünde boylarını eşitledi. "Ne oldu baba?" diye sordu Ayperi merakla.

"Bu gece yine Çetin amcanlarda kalacaksın tamam mı?"

"Niye?"

"Çünkü benim bir işim var ama yarın seni gelip alacağım."

"Ne işin var?"

"İş işte."

"Sen iyileştin mi?"

"Hıhım. İyileştim."

Küçücük gözlere bakarken yalanlar söylemek de Kamer için ölümün bir başka yüzüydü.

"Şimdi sana bu elbiseyi giydirelim olur mu?" diye sordu Kamer sakin bir sesle.

Ayperi, "Saçlarımı da tarayacak mısın peki?" diye istekli bir şekilde fısıldadı. "Sen tara annem örer."

"Olur," dedi Kamer sesini kendi bile duyamadığında. Bu iş hiç kolay olacağa benzemiyordu. Kamer güzelce kızının kıyafetini giydirdi ve onu

sandalyeye oturtup saçlarını taramaya başladı. Ayperi her şeyden bihaber, "Andaç amcam ve Zeynep teyzemle kardan adam yapacağız," diye gülümsedi. "Çok mutluyum baba."

Saçlarında gezinen eller titriyordu ama Ayperi bunu bilmiyordu.

"Taş evdeki kardan adamımız erimiş midir sence baba?"

"Bilmem."

"Keşke bir daha gitsek. Gider miyiz?"

"Bir gün."

Ayperi derin bir nefes alıp verdiğinde dudaklarını sarkıtarak, "Biliyor musun Alper dayım da hastaymış senin gibi," dedi. "Zeynep teyzem odasına yemek götürmüştü."

"Alper dayın çok iyi olacak," diye konuştu Kamer.

"Sen de iyi olacaksın değil mi, baba? Sonra anneme gideceğiz. Yarın gider miyiz?"

"Gideriz."

"Gerçekten mi?" diye gözleri parladı Ayperi'nin. "Ben hemen çantamı hazırlayayım olur mu? Zaten bir sürü oyuncağım vardı onları Uzay'a vereceğim ama o daha küçücüktür değil mi baba, tutamaz ki?"

"Tutamaz," dedi Kamer nefes alamamaya başladığında. Göğsü çarpıntı yaptı ve Ayperi bu kadar mutlu konuşurken o ağlamamakla yarıştı.

Ayperi'nin saçları tarandığında sandalyesinden zıpladı ve babasının yanağına bir buse bıraktı. "Teşekkür ederim babacığım."

Kamer gülümsemeye zorladı kendini ama pek başaramadı. Ayperi hızla ve müthiş bir heyecanla çantasını hazırlarken Kamer ona biraz yardım etti ve ikisi birden el ele odadan çıktılar. Diğerleri de ayaklanmıştı. Kapıya geldiler. Hepsinin yüzü Kamer'in yüzündeydi. "Biz yarın anneme gideceğiz," dedi Ayperi yerinde zıplarken. "Çok heyecanlıyım, çok heyecanlıyım."

Kamer kafasını öne eğmişti. Zeynep durumu belli etmemek için Ayperi'nin saçlarına dokundu. "Çok güzel olmuşsun bir tanem."

"Babam taradı saçlarımı," diye çevirdi yüzünü babasına gülen gözleriyle. "Ama örmedi çünkü annem örecek."

Kamer bu anın bir an evvel bitmesini istedi. Andaç bunun farkına vardığında Ayperi'nin elini tuttu. "O zaman biz şimdi gidelim, yarın baban da gelecek, tamam mı?"

"Siz de annemi görmeye gelecek misiniz? Uzay'ı görürsünüz."

"Geliriz tabii güzelim," diye kucağına aldı Andaç, Ayperi'yi. "Sen hep gül yeter ki."

Kapı açıldığında Andaç ve Ayperi önden çıktılar, onları Zeynep takip etti. Çetin ve Şebnem, Kamer'e bakarken konuşamamanın zorluğu bir kez daha nabız attırdı. Kamer gözleriyle konuştuğunda sözcüklere gerek kalmadı.

Herkes çıktı, kapı kapandı ve Kamer Alptekin kocaman evde yalnız başına kaldı.

Sağına bakındı, soluna bakındı. Bir ses aradı, bir yüz aradı ama bulamadı. Bunu usanmadan, bıkmadan tekrarlayabilirdi. Bir gün bir cevap alacağını biliyordu ve bu yüzden her defasında aynı şeyle yüzleşiyordu.

Odasına gitti ve üzerine bir kazak geçirip yalnızca telefonunu alarak evden ayrıldı. Arabasına binerek taş eve gitti. Kapıyı açtığı anda tüm canlı hatıralar yüzüne vurmaya başladı. Günler öncesinde evin içini dolduran kahkaha seslerinden eser kalmamıştı. Hüzün bu adamı baştan aşağı boyarken ona başka bir rengi yasak kılmıştı. Kamer yavaş adımlarla içeri girerek kapıyı kapattı. Önce şömineye baktı. Külü sönmüş şöminenin önünde duran gitara, gitarın yanındaki ufak hediye paketlerine doğru kaydı. İlerledi. Korkarak ama bu korkaklık bile onun için en büyük cesaretti. Hemen sağında kalan koltuğun üzerindeki hırkayı gördü. Aymira'nın oğulları Uzay için ördüğü hırkaydı bu ve Aymira o gece uyanmış hırkayı örene kadar uyumamıştı. İçine doğmuştu belki de kim bilir...

Gözleri doldu.

Sonra ağladı.

Usulca koltuğa otururak eline hırkayı aldı. Kocaman avuçlarında küçücük kalan bu minik kıyafeti oğlu hiç giyemeyecekti.

Uzun uzun elindeki hırkaya baktı. Kasvetli bir hava sonrası yağan yağmurun getirdiği huzursuzluk onun içindeydi. Saatlerce aynı yerde oturdu. Hiçbir şey yapmadan yalnızca elindeki hırkaya bakarken. Düşünmek bir ıstıraptı ve ne kadar bundan kaçmaya çalışsa da kaçamadı.

Aslında Kamer acılarından kaçmak değil onların üzerine yürümek istiyordu ve yürüyordu.

O yas tutmuyordu, o hâlâ ölümü istiyordu.

Elindeki hırkayı kenara bıraktıktan sonra ayaklandı ve mutfağa gitti. Her şey o gün bıraktıkları gibi duruyordu. Ocağın üzerinde yeni demlenmiş çay, tezgâhta birkaç yumurta ve biraz da peynir vardı. Kamer bunun onu öldüreceğini bildiği halde gitti ve onları dolaba koydu. Etrafı toparladı ve yataklarının başına gitti. Aymira'nın kıyafetlerine ve hâlâ düzelmemiş yatağa baktı. Köşedeki çantayı açtı ve elleri titreyerek Aymira'nın kokusunun durduğu kıyafetlerini aldığı gibi katlamaya başladı. Mavi renkli bir kazağı vardı ve onu burnuna doğru yaklaştırıp kokladı. Yuvası boş kalmış bir yavru kuş gibi çaresizce gözyaşları dökmeye başladığında buna bir son vererek kazağı kendinden uzaklaştırdı. Kazağına kendi kokusunu ve yaşlarını bulaştırmak istemedi. O kazak hep Aymira kokmalıydı.

Güç bela tüm kıyafetleri bir çantanın içine koyduktan sonra yatağı da toplayarak buradan çıktı. Geride bir şey bırakmak istemiyordu ama bir gün buraya tekrar dönecekti. Hatıraları arkasında bırakmak değildi niyeti yalnızca yanında tutmaktı. Karısının telefonunu, el örgülerini de aldı. Kızının boyama kitaplarını, onlar için çaldığı gitarı ve oğlunun hırkasını. Hiçbir şey bırakmamaya çalıştı.

Akşam olmak üzereyken elindekileri arabaya koydu ve kapıyı kilitleyerek taş evden ayrıldı. Kendi evlerine geri döndüğünde eşyaları arabadan indirdi ve onları eve taşıdı. Çantayı açarak Aymira'nın kıyafetlerini dolabına dizdi. Her birini tek tek özenle raflara yerleştirdi. Hiç konuşmadan ve ağlamadan bunu yaptı.

Çantadan çıkardığı hırkayı da bebeklerinin beşiğinin içine bıraktı.

Gece oldu sonra. Kamer için koca bir yılın başlangıcıydı bu.

Oturma odasına gitti ve perdeyi açarak koltuğa oturduğu gibi bahçe kapısına baktı. Sadece oraya baktı. Farkında olmadı sabah oldu. Sabaha kadar yaptığı tek şey bahçe kapısına bakarak beklemekti.

Ama ne gelen oldu ne de beklenen.

Ayaklandı. Bugün buralardan uzaklaşacaktı. Kızının elinden tutacak ve ikisi beraber sonunun nerede bittiğini bilmedikleri bir yolculuğa çıkacaklardı. Hazırlanması gerekiyordu. Önce karısına gidecek ve onunla kısa bir veda yaşayacaktı. Kalbinden değil, var oldukları şehirden. Banyoya girdi. Ilık suyla duş aldıktan sonra güzelce tıraş oldu ve abdest aldı. Ardından zincir kolyesinin ucundaki alyansla birlikte onu boynuna geçirdi.

Ömrünün sonuna kadar boynunda taşıyacağı bu alyans ona karısından kalan en güzel hatıraydı.

Odasına gitti. Sadece bir kez giydiği gömleğini giydi. Ütüsünü Aymira yapmıştı. Gömleğinin üzerine de siyah bir ceket geçirdi. Saçlarını düzelttikten sonra dolaptan küçük bir valiz çıkardı. İçine birkaç kazak ve pantolon koydu. Pek bir şeye ihtiyacı olmayacak gibiydi. Kendine dair çok şey almadığında Aymira'nın senelerce yazdığı defteri en üstüne koydu ve valizin ağzını kapattı.

Ardından kızına da küçük bir çanta hazırladı. Onun için birkaç okuma ve boyama kitabı aldı. Aymira'nın ördüğü patikler ve kazakları da o çantanın içine koyduktan sonra elinde bir valiz bir çantayla kapının ağzına geldi. Yakında geri dönecekti ama ölümler her dakika yüzleşmek en çok kendini değil karısını üzüyordu. Eğer ki o yaşasaydı asla onun kendini bu kadar yıpratmasını istemezdi ama onun bu kadar mahvolacağını bilirdi.

Kamer evin tüm kapılarını kilitleyip kontrol ettikten sonra derin bir nefes alarak evden ayrıldı. Gideceği ilk yer karısının ve oğlunun mezarıydı. Eli boş gitmedi. Birkaç adet karanfil ile vardı yanlarına. Önce Aytaç için sonra dayısı için dua etti. Hava buz gibiydi ve kar o yumuşak havayı kabuğuna çekerek geride sert bir rüzgâr bırakmıştı.

Kamer nihayetinde karısının ve oğlunun mezarına geldiğinde henüz toprağı taze ve ıslak mezarlarına karanfilleri bırakıp biraz geriye giderek çömeldi. Ellerini bir araya getirerek uzun uzun iki mezarı da izledi. Boğazındaki görünmez parmaklar onu boğmaya çalıştığında yutkunarak, "Günleri saymak bile üzüyor," dedi. "Ama çok özledim."

Günlerden korkan adamı yıllar ne hale getirecekti?

"Çok özledim, öyle çok özledim ki..." Sesi titredi ve kızarık gözleriyle soğuk toprağına dokundu. "İnanmıyorum ki. Sen hiç ölmedin, sen yaşıyorsun biliyorum. Beni kandırmaya çalıştılar ama ben inanmadım. Bir gün kavuşacağız çünkü... Öyle olmasaydı öldüğüne nasıl inanırdım?"

Yaşadığı gelgitler onda kafa bırakmamıştı.

"Bugün Ayperi'nin yarın da benim doğum günüm fakat bu doğum günü değil, gözümün bebeği. Böylesi bir doğum günü bana ölümden başkasını vermiyor." Gözlerini kapatıp açtı. "Seninle beraber hayatımı kazandım ama seninle kaybettim."

Elindeki toprağa dokunurken devam etti konuşmaya: "Ama kızımıza bir söz verdim, onu size getireceğime dair... Sözümü tutacağım ve onu götüreceğim ama..." Nefesi kesildi kelimeler kan kaybı yaşarken. Kafasını yavaşça iki yana sallayarak dudaklarını ısırdı. "Ama nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Ne diyeceğimi, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ona nasıl iyi baba olacağımı, tek başıma nasıl büyüteceğimi bilmiyorum."

Kamer, kızını öyle güzel büyütecekti ki hiçbir baba kızını bu kadar güzel büyütemeyecek, yetiştiremeyecekti.

"İki tane bilet aldım," dedi sakince. "Nereye gittiğimizi bilmiyorum ama gideceğiz. Kaçmak değil bu bir tanem, kaçmak değil... Buralardan gitmiyoruz sadece yolculuğa çıkıyoruz. Ben seni, sizi bırakıp gidemem ki. Ben senden nasıl giderim? Ben sana hiç veda edemem ki."

Vedalarla başlayan bu hikâye hiçbir zaman vedalarla sona ermeyecekti.

"Ölmeyi çok istiyorum, Aymira. Sana kavuşmayı çok istiyorum ama Ayperi... Ayperi bu kocaman, kötülük dolu dünyada bir başına nasıl kalır? Onu kim korur, kollar ben de gidersem? Arkamda bırakmaktan korkmadığım kimse olmasaydı gelirdim yanına ama Ayperi..." İç çekti ve gözlerinin ucunda duran damla düştü. Elini ağzının üzerine koyarak ağladı. "Onu kimsesiz bırakırsam üzülmez mi? Sen bana kızmaz mısın? Sen de üzülmez misin kurban olduğum? Ben sizi üzebilir miyim?"

Bir yanı ölümü istiyor diğer yandan kızı ellerine sarılıyor. Kalmak ve gitmek arasında kalmış bir adamın dünyası bu.

Rüzgâr ve soğuk kendini iyide iyiye hissettirmeye başladığında Kamer kafasını çevirip oğlunun avuç kadar olan mezarına bakıp gülümsedi. "Güzel uyu oğlum," diye fısıldadı. "Kardeşin bana emanet. Güzel uyu bebeğim benim, bir gün tanışacağız. Biliyorum bir gün 'baba' diye sarılacaksın kollarıma ve o gün ben sizi hiç bırakmayacağım."

Keskin bir ağrı boğazına oturduğunda elindeki toprağı nazikçe karısına verdi ve dudaklarını ıslatıp ağzını araladı. "Şimdi gidiyorum ama

söz en kısa zamanda geri geleceğim... Zaten nereye gitsem seninle olacağım, seni hep kalbimde taşıyacağım. Ben elli yaşına geldiğimde de buraya gelip her gün sana içimi dökeceğim. Yaşıyorsun çünkü sen ölmedin."

Öldüremediklerimiz, ölmesini kabullenemediklerimizdir.

Kamer dengesini kaybetmemeye çalışarak ayaklandığında bir kez daha yutkunarak yaşlı gözleriyle mezarlara baktı. Aytaç'a, dayıya, Aymira'ya ve Uzay'a. Gözleri karısının mezarında sonladığında, "Bu bir veda değil," dedi. "Bu sana geldiğim ilk gün. Unutma ikinci sefer geldiğimde bir daha tanışacağız ve o zaman hiç gitmeyeceğim. Hep yaptığımız gibi."

Aymira ve Kamer. Vedalarla tanışan, merhabalarla var olan bir aşkın hikâyesiydi. Hayır, buna aşk demek de yetmezdi. Bu aşkın da ötesindeydi.

Kamer mezarlıktan çıktıktan sonra ağır ağır arabayı caddeye sürdü ve eve vardı. Arabadan inerek kapının önüne geldiğinde zorla soluk alarak kapıyı çaldı. Ona kapıyı açan kişi Zeynep olmuştu. "Abi?" diye açıldı gözleri sevinçten. "Hoş geldin. Hadi geç içeri."

Kamer sakince içeri geçtiğinde Ayperi, oturduğu koltuktan zıplayarak koştuğu gibi babasına sarıldı. Kamer kızına büyük bir şefkatle sarılırken, "Hoş geldin babacığım," diye konuştu Ayperi. "Aç mısın? Zeynep teyzem benim için kurabiye yaptı."

"Tokum," dedi günlerdir ağzına tek lokma sürmeyen adam.

Ayperi kendini geri çektiğinde gözleriyle babasının gözlerini izledi. "Sen daha hasta mısın?"

"İyiyim," diye yalan söyledi iyi olmanın yanından bile geçemeyen adam.

Ayperi, babasının yanağını öpüp onun yüzünü severken heyecanla Zeynep teyzesine baktı. "Biz kardan adam yaptık. Havucunu da ben taktım ama yemedim." Gülmeye başladığında Kamer buruk bir tebessümle gülümsedi. Ayperi daha sonra, "Anneme gideceğiz değil mi?" diye sordu. "Hemen gidelim mi, baba?"

"Gideceğiz kızım," dedi Kamer.

Ayperi sevinçten babasının boynuna sarıldığında herkesin gözleri onların üzerindeydi. Dolu dolu olmuş bakışlar ve kursakta kalan hevesler bu küçük kız çocuğunun sevincine gölge düşürmemek için kapalı kapılar ardından zapt edilmeye çalışılıyordu.

Zeynep, "Abi gerçekten açsan bir şeyler hazırlayalım," dedi. "Ayperi için pasta yapmıştık ama sen olmadan yemek istemedi."

"Canım bir şey istemiyor Zeynep, siz pastasını kesin."

"Baba sen de ye," dedi Ayperi ısrarla. "Anneme de götürelim mi biraz?"

"Olur," diye geçiştirdi Kamer. "Götürelim."

Ayperi evin içinde koşmaya başladığında Andaç gülümseyerek, "Beraber keselim mi pastanı?" diye sordu. "Hadi gel prensesim."

"Ama babam?" diye sordu Ayperi. "O da gelsin."

Andaç'ın gözleri Kamer'e kaydığında Kamer kaşlarını yukarı kaldırdı ve olumsuz bir yanıt verdi. Kızının en mutlu anından bu kadar rol yapmayı ve oynamayı artık kendine ve ona ceza olarak görüyordu. Andaç, "Tamam biz keselim, sonra o da gelir," diyerek Ayperi'yi kucakladığı gibi mutfağa götürdü.

Kamer, Şebnem'e bakarak, "Alper odasında mı?" diye sordu.

Şebnem gözlerini kapatıp açtığında Kamer, kafasını indirerek Alper'in odasına gitti. Kapısını çaldı ve içeri girdi. Alper yatağında oturmuş dalgın dalgın elindeki kalemle bir şeyler yazarken Kamer'in içeri girmesiyle dikkatini tümüyle ona vermişti. Elindekileri kapattı ve kenara koydu. Hafifçe toparlandı. Kamer, "Rahatsız mı ediyorum?" diye sordu.

Alper, "Yok," dedi. "Gel, abi."

Kamer kapıyı kapatıp Alper'in yatağının kenarına oturduğunda ellerini bir araya getirerek sustu. Alper, "Nasılsın bile diyemiyorum," dedi. "Ama nasılsın?"

"Nasıl olduğumu biliyor ama anlatmaya korkacak kadar kaçıyorum kendimden," diye yanıtladı. "Tam olarak böyleyim."

Alper sakince kafasını salladığında, "Kimse kimsenin içindeki yarayı bilmez," dedi. "Fakat nasıl olduğunu biliyorum. Çok üzgünüm."

"Ya sen?" diye sordu Kamer, Alper'e bakarak. "Sen nasılsın Alper?"

Alper içinde doldurduğu ama dışarı vurmadığı gözleriyle Kamer'e bakarken tebessüm ederek, "İyi değilim, abi," dedi. "Hiç iyi değilim ben."

Kamer, sıkıntıyla soluklanarak elini Alper'in omzuna götürdü ve gözlerinin içine baktı. "İyi olacaksın. Sen ablana verdiğin sözü tutacaksın."

"Tutacağım," dedi Alper. "Tutacağım."

Kamer tatmin olmuş bir şekilde gözlerini kapatıp açtığında, "Sen ne yapacaksın?" diye sordu Alper. "Çok saçma ve zor bir soru ama sen ne yapacaksın, abi?"

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi Kamer ellerini tekrar bağladığında. "Hiç bilmiyorum, Alper."

"Gidecekmişsiniz."

"Kısa bir süreliğine," dedi. "Birkaç gün, birkaç ay ya da ne kadar sürerse... Merak etme, ben ablanın olmadığı bir şehirde yaşayamam. Her gün onun yokluğuyla yüzleşirim ama onun olmadığı bir yer bana cehennemden beter."

"Ablama sizin yanınızda olacağıma dair söz verdim," dedi Alper. "Sizin yanınızda olacağım. Bunu bil."

Kamer gülümsemeye çalıştığında, "Sen sadece iyi ol," diye konuştu bir kez daha. "Ablan seninle her zaman gurur duyacak."

"En büyük isteğim o," dedi Alper. "Ablamı hayal kırıklığına uğratmamak ve onu gururlandırmak."

Kamer, Alper'in bunu yapacağını biliyordu. Dakikalar sonra ikisi birlikte odadan çıktığında Ayperi, iştahla pastasını yerken oturduğu yerden babasına ve dayısına el sallayarak seslendi. "Aa! Dayım iyileşmiş. Dayıcığım gel pasta yiyelim."

"Sen ye canımın içi," diye gülümsedi Alper. "Ben yemek istemiyorum."

"Ama bugün benim doğum günüm."

Alper onu üzmek istemezken yanına gitti ve saçlarına öpücük bıraktı. Çetin ve Kamer'in birtakım konuşmalarının ardından veda vakti geldi çattı. Artık yola çıkma ve gerçeğe gitme zamanıydı. Şebnem küçük bir yemek çantası hazırlamıştı onlar için. Zeynep, Ayperi'nin kırmızı kabanını giydirirken Andaç da ona aldığı küçük siyah bereyi annesinin saçları gibi koyu renk saçlarına geçirdi ve güzelce kulaklarını kapattı. "Teşekkür ederim, Zeynep teyze," diyerek ona sıkıca sarıldı. Zeynep tüm şefkatiyle

onu ısıttığında bu kez Andaç'a döndü ve kollarını ona açtı. Andaç eğilerek bu küçük kızı sarmaladı ve yanağından öptü. "Çok özletme kendini, tamam mı?" diye sordu.

Ayperi gülümseyerek, "Merak etme," dedi. "Hemen geleceğiz. Annemle, Uzay'ı da getireceğiz."

"Bekliyor olacağız prensesim," diye gülümsedi Andaç hüzünle.

Çetin ve Şebnem de hemen onun dizlerinin dibine çökerek sarıldılar. Ayperi herkesi o kadar çok seviyordu ki, birini birinden ayırmıyordu. "Şebnem teyze," diye mırıldandı Ayperi.

Şebnem, "Söyle güzelim?" diye düzeltti saçlarının açıkta kalan kısmını.

"Biz geldiğimizde bana yine jelibonlu pastadan yapar mısın?"

Şebnem anında doldurduğu gözleriyle kafasını hızlı bir şekilde sallayarak, "Yaparım tabii çiçeğim, yapmaz olur muyum?" diye karşılık verdi. "Sen ne istersen ben yaparım."

Şebnem'in yanağından öptü. "Teşekkür ederim. Seni çok seviyorum."

"Biz de seni çok seviyoruz."

Çetin, babalığı kendi evladını yaşayarak tadamamıştı ama Ayperi onun da kızıydı. Kendi kızı olsa böyle severdi. Ona sımsıkı sarıldığında gülerek burnuna dokundu. Ayperi huylanarak ellerini yüzüne götürdüğünde güldü. "Seni çok seviyorum, Çetin amca," dedi Ayperi gözlerine bakarken. "Uzay büyüdüğünde onun da bisikletini tamir edersin değil mi?" Kıkırdadı. "O kesin bozar."

"Ederim," dedi Çetin sessizce. "Ben hep size yardım ederim."

Ayperi minnet dolu bakışlarını Çetin'den çektiğinde kollarını iki yana açarak ona tepeden bakan dayısına seslendi. "Dayıcığım."

Alper hızla dizlerinin üzerine çökerek boylarını eşitlediğinde, "Bir daha hasta olursan bana söyle tamam mı?" diye tembihledi Ayperi. "Ben hasta olunca annem başıma ıslak bez koymuştu ve hemen iyileşmiştim. Sana da koyarız."

"Tamam güzelim," dedi Alper kısık sesiyle. "Söylerim."

Ayperi'nin minik elleri dayısının yüzüne gitti ve onu sevdi. "Sen de özledin değil mi annemi? Ama merak etme göreceksin onu."

Ayperi konuştukça insanlar ağlıyor, o güldükçe onlar gözyaşlarını saklamaya devam ediyordu.

Alper, "Çok özledim," diyerek Ayperi'nin pamuk yanaklarından öptü. "Seni çok seviyorum dayıcığım."

"Ben de seni çok seviyorum, hem de kocaman."

Alper gülümsedi.

Son anlar yaşanırken Kamer nemli gözlerini hızla silerek kardeşlerine sarılmaya başladı. Zeynep'e, Andaç'a, Çetin'e, Şebnem'e ve Alper'e. Sarıldılar ama konuşmadılar. Evin kapısı açıldığında Çetin, Ayperi'yi arka koltuğa oturttu ve kemerlerini bağlayarak onu bir kez daha öpüp sevdi sonra da kapısını kapattı. Tüm aile yine kapıda sıraya dizildi. Bu sefer gözlerinde bir ağırt vardı ama Ayperi için gülmek zorunda kaldılar.

Kamer ve Çetin bir kez daha vedalaşmadan karşı karşıya geldiklerinde, "İyi ol kardeşim," dedi Çetin. "Kızın için iyi ol."

Kamer zorla kafasını salladığında Çetin'in omuzlarını sıkarak ona olan minnetini bir sefer daha belli etti. Botlarını arabanın ön kapısına doğru sürükleyip içeri girdiğinde arabayı çalıştırdı. Ayperi ona el sallayanlara öpücük attığında gülüştüler. Kısacık bir anda olsa bu hepsine iyi gelmişti. Ayperi için yaptılar bunu. *Aymira'nın kızı için.*

Sonra araba hareket etmeye başladı ve bu cadde birileri daha kolları arasından özgür bıraktı.

Veda Caddesi boş kaldı ama bir gün bu cadde yine dolacaktı.

Birkaç saat sonra Kamer sırtına kızının çantasını, eline valizini ve diğer eline de Ayperi'nin elini aldı. Onun elini sıkı sıkıya tutarak yürüdü.

Bir tren garına geldiler.

Nereye gittikleri belli değildi ama bir yere gideceklerdi.

Ayperi sağına ve soluna merakla bakınsa da Kamer hiç konuşmadı ve Ayperi de bu yüzden soru soramadı. İşlemleri hallettikten sonra yedinci vagonun yirmi dokuz ve otuzuncu koltuklarına geçtiler. Kamer çantaları üst rafa koyduktan sonra cam kenarına geçti ve Ayperi'ye de yanına

çekti. Ayperi şaşkın şaşkın etrafına baktığında, "Nereye gidiyoruz baba?" diye sordu.

"Annene."

"Annem çok mu uzakta?"

"Biraz."

Ayperi cevabını aldıktan sonra Kamer hüzün dolu bakışlarla trenden dışarı baktı. Hiç konuşmadılar ta ki tren hareket edene dek. Rayların üzerindeki tekerler kaymaya başladığında Ayperi ilk kez böylesine bir yolculukta kendini bulduğunda heyecanlı tepkiler verdi. Kamer hiçbir şeyden haberi olmayan kızına sadece bakmakla yetindi. Kolunu kaldırdı ve onu göğsünün altına çekti. Ayperi kafasını babasının göğsüne koyduğunda, "Gideceğimiz yer ne kadar uzakta?" diye sordu bir kez daha.

Kamer cevabını bilmediği bir soruya kendini de kandırarak cevap verdi. "Biraz."

"O zaman bana masal anlatır mısın baba? Annem anlatıyordu ama o yok, gittiğimiz zaman o anlatır." Kafasını kaldırıp iri, dünyanın en güzel gözleriyle babasına baktı. "Anlatır mısın?"

Kamer masal anlatmayı bilmezdi ki...

Yutkunarak gözlerini kapattığında binlerce kez öldü içi. Binlerce kez ağladı ve acıdı. Ayperi duyduğu cevap karşısında mutlu olduğunda büyük bir sevinçle kafasını tekrar babasının göğsüne yasladı. Kamer ölerek yaşadı. Tren hareket etmeye devam ederken kar tüm beyazlığıyla Ayperi'yi o masalın içine sürükledi. "Evvel zaman içinde kalbur saman içinde..." Böyle başladı sözlerine çünkü tüm masallar mutlu sonlarla biterdi. "Bir adam ve bir kadın yaşarmış bir caddede. Her gün güneş doğar her gece ay çıkarmış ortaya. Adamla kadın hep aya bakarmış, hep gülümsermiş. Adam, kadını çok sevmiş. O kadar çok sevmiş ki onun için her şeyi yapmayı göze almış. Kadın da adamı sevmiş tabii. Çok şey yaşamışlar ve çok..."

Kamer devam edemedi ve dudaklarını ısırdı gözünden damlalar akarken. Ayperi bunu görmemişti. Ayperi bunu hissetmişti.

Kamer anlattığı masala devam etmeye çalıştığında arkalarında çok yol bıraktılar. Sessiz bir ninni gibi döküldü dudaklarından kelimeler ve onların hikâyesi. Son satıra geldiğinde usulca soluklanarak *"Ve kadın ve adam çocuklarıyla beraber sonsuza kadar mutlu yaşamışlar,"* diye bitirdi.

Ayperi hevesle, "Mutlu sonla mı bitti?" diye sordu.

"Evet, bir tanem çünkü masallar mutlu sonla biter," dedi Kamer.

"Bizim hikâyemiz de mutlu sonla bitecek, değil mi baba?"

Kamer cevap vermekten kaçınırken gözlerini yumdu ve Ayperi'nin saçlarına öpücük bıraktı. Ona sarıldı ve yanında olduğunu hissettirdi. Ayperi'ye cevap vermedi çünkü bu bir masal değildi, bu onların gerçeğiydi. Mutlu sonlar da iyiler kazanır, kötüler kaybederdi. Bu hikâyede ne kazanan vardı ne de kaybeden. Bu hikâyede herkes kazandı ve herkes kaybetti.

Tıpkı bu trenin nereye gittiğini kimsenin bilmediği gibi onlar da hiçbir zaman sevdiklerine veda etmedi. Vedalar sonu getirir ama onlar her seferinde baştan başladılar.

Çünkü burası Veda Caddesi çünkü burada her veda bir merhabayla başlar.

Merhaba.

Ayperi'den

Biricik anneme...

Anneciğim, bugün sen aramızdan ayrılalı tam on dört sene oldu. On dört senedir aramızda yoksun. On dört senedir üşüyoruz biz. Sana hep yazdım, yazmayı hep sevdim ama seni yazmak daha başkaydı. Senin gibi bir defterim var ve bu da son sayfam. Sana her şeyi özet geçecek güzel şeyler bırakacağım ve defteri senin adınla sonlandıracağım.

Aslında çok yazdım ama bu sefer nasıl devam edeceğim bilmiyorum. Ben büyüdüm anne. Dört gün sonra on sekiz yaşıma gireceğim ve sen yine yanımda olmayacaksın ama olsun ben hep senin ellerini ellerimde hissettim, yine hissedeceğim. Uzay'ın elleri hep kalbimdeydi. Bazen kalbim çok kırılıyor ve çok üzülüyorum ama sonra seni hatırlıyor ve yaşadıklarınızı anlamaya çalıştıkça ayağa kalkıyorum. Benim annem dünyanın en güçlü kadınıydı ve ben de onun kızıyım diyorum kendime sonra yaralarım kapanıyor. Senin kızın olduğum için o kadar şanslıyım ki dünyaya bin kez de gelsem ve sen dört yaşımda beni bırakıp gitsen de yine senin kızın olmayı isteyeceğim. Bu hiçbir zaman değişmeyecek anneciğim. Sen benim varlığına şükrettiğim kadınsın, sen benim canımsın annem.

Biliyor musun ben Tıp Fakültesini kazandım. Biliyorsun tabii çünkü daha önce de yazdım ama o zaman çok başkaydım şimdi kendimi biraz daha büyümüş hissediyorum. Sana küçükken hep doktor olacağımı söylemiştim ya, sözümü tutacağım anne ve ben doktor olacağım. Sözünü tutan

başka biri daha var. Alper dayım... O çok başarılı bir savcı oldu ve Şirin ablamla evlendi. Hatta kızları Mira'ya bir kardeş yapmayı düşünüyorlar. Yapsınlar tabii çünkü Mira çok güzel bir abla olur. O kadar güzel bir kız çocuğu ki bazen seni görüyorum onda ama herkes bana bakınca seni görüyormuş anne. Sana çok benziyormuşum. Fotoğraflarına bakıyorum ama benzetemiyorum çünkü sen kimseye benzemeyecek kadar güzelsin. Sen çok güzelsin anneciğim.

Çetin amcam ve Şebnem teyzemler aklıma geldi. Onlar çok başka bir sınava tabi tutuldular ama Allah yüzlerini güldürdü ve onlara ikiz bebek nasip etti. Bu sene okula başlayacaklar ve o kadar heyecanlılar ki küçüklüğümü görüyorum onlarda. Şimdiden tokalarını ve okula giderken giyecekleri ayakkabıları silip duruyorlar. Çetin amcam çok güzel bir baba, Şebnem teyzem de çok güzel bir anne ve bana hep baktılar. Beni hep arayıp sordular. Mezuniyetimde hepsi yanımdaydı ve o kadar güzeldi ki anne, beni alkışlarken döktükleri gözyaşlarını unutamıyorum.

Andaç amcam ve Zeynep teyzem çok iyiler. Dünyanın en tatlı çifti olabilirler. Bir erkek bir de kız çocukları var biliyorsun: Ali ve Çiçek. Ali, babasına benziyor saçları kıvırcık ve gözleri yeşil. Çiçek de annesine. Sanki çocukları onların kopyası. Ali yerinde duramayan bir çocuk ama çok eğlenceli, aynı Andaç amcam gibi. Çiçek biraz daha sakin ama renkli biri. Bana göre çok renkli bir çocuk fakat enerjilerini seviyorum. Kocaman ailemizde hepsinin yeri çok ama çok başka. Hepsiyle çok iyi anlaşıyorum.

Mahir amcamı unutmayayım. Bu defterde onun adını çok az geçirdim ama onu çok seviyorum. Mahir amcam geçen sene bir kadınla evlendi. Mutlu olduklarını biliyorum. Deniz abla çok olgun bir kadın ve amcamı seviyor. Onun hayatı çok başkaymış, babam anlatmıştı. Mahir amcam son bir senedir mutlu sadece ama gerçekten mutlu olduğunu biliyorum. Beraber vakit geçiriyoruz ve beni de kendi kızı gibi seviyor. Henüz bir çocukları yok ama ileride ne olur bilmiyorum.

Babam mı?

Babam... Babam iyi, anneciğim. Üniversiteyi kazandığımda o kadar mutlu oldu ki gözlerindeki gururu görmek bile her şeye bedeldi. Beni o kadar güzel büyüttü ki bir kez bile bir şikâyetim olmadı. Saçlarımı ördü, her gün beslenme çantamı hazırladı, her gün beni okula getirip götürdü, veli toplantılarıma katıldı ve ödevlerimi yapmama yardım etti. Babam çok iyi bir insan, çok iyi baba. Ama bazen... Bazen uzun uzun bir yeri izlerken

görüyorum onu. Bazen gözleri hep o bahçe kapısına bakıyor. Bana söylemese de babam hâlâ seni bekliyor, anne. Her gece aya bakıyor, her gece izliyorum onu. Daha az konuşuyor ve daha az gülüyor ama beni üzmemek için hep kaçıyor kendinden. Babam sen gittikten sonra ayağa kalkamadı sadece yürüdüğünü sandı ama ben biliyorum, ben görüyorum... Babam senden sonra bizden gitti, anne.

O da beş gün sonra kırk beş yaşına girecek. Bir asrın yarısını devirdi sayılır. Saçlarındaki beyazlarla dalga geçiyorum ve buna aldırış etmiyor. Bilmiyor ki sırf gülsün diye eğleniyorum onunla. Alyansını ve ona verdiğin bilekliği bir kez bile çıkarmadı. Bilekliği geçen sene iş kazasında kopmuştu ve korkuyla gidip yaptırdı hemen sonra geri taktı. Boynundaki alyansın da onunla birlikte güvende. Diyor ki: Mezara kadar benimle gidecek... Gitmesin, anne. Keşke babamı sürekli güldürebilseydim ama beni her şeyden çok seviyor. Sabahları kahvaltıyı o hazırlıyor, ben de okuldan gelince akşam yemeğini. Biraz sohbet ediyoruz sonra uyuyoruz. Onca sene ve her gece de babam odasına kapanıp gökyüzüne bakıyorsa aşkın bir adı yokmuş, aşkın adı siz olmuşsunuz.

Birazdan seni ziyarete geleceğiz. Seni ve canım kardeşimi. Aytaç amcama ve büyükbabama da çiçek getireceğim. Kar yağdı yine ve ben kardan adam yaptım. Bu kez havuçları ben aldım, ben taktım. Babam içeride hazırlanıyor. Her gün mezarına geliyor ama sanki hiç gitmemiş gibi temiz kıyafetler giyip öyle gidiyor. Uzun uzun toprağa bakıyor ve hiç konuşmadan geri dönüyor. Bunu biliyorum. Kırk beş yaşında benim babam ve seni on beş senedir bekliyor. Merak etme anneciğim, ben onun ellerini hiç bırakmayacağım hep sıkı sıkı tutacağım. Defterinde öyle yazmışsın bana ama eğer ki yüzüme söyleseydin senin ellerinden de tutar, hiç bırakmazdım.

Son satırıma geldim. Büyüdüm, kocaman bir genç kız oldum. Bir gün birini sevecek olursam onu seninle tanıştıracağım ve bir gün birini sevdiğimde onu senin babamı sevdiğin gibi seveceğim. Sevmek yaşamakmış ben de o gün yaşayacağım.

Hoşça kal, anneciğim. Bir gün kavuşacağımızı biliyorum. Seni çok ama çok seviyorum.

Uzaylar kadar çok.

SON

Sümeyye Demirkan'dan

Bir eserin ilk cümlesini yazmak ne kadar zorsa o eserin son cümlesini yazmak da o kadar zordur. Zormuş. Veda'da benim için hiçbir şey kolay olmadı. Her satırına bir hatıra bıraktım ve o hatıraları yıllar sonra da yaşayacağım. Bunu biliyorum. Beni büyüten, beni daha güçlü bir insan yapan, bana daima başımı dik tutmayı öğreten bu kurgudaki güzel insanlar kalbimin en güzel köşesinde kalacaklar. Onlar hiçbir zaman benim için bir kitap karakteri olmadılar. Ben ne zaman onları yazsam o masada, onlarla beraber kahvaltı yaptım; Andaç ve Çetin'in şakalarına güldüm, Aytaç'la sustum, Zeynep'le konuştum, Alper'le bakıştım, Şirin'le tanıştım, Şebnem'le dertleştim, Kamer'le çay içtim ama çayı şekersiz... Ben hep onların yanındaydım; en çok da Aymira'mın, güzel kızımın. En mutlu anlarında da, en çaresiz anlarında da yanlarındaydım. Bunlar yaşadıklarım, yaşamak istediklerim değil.

Şimdi buraya ne yazarsam yazayım hiçbir cümle benim kalbimdekini anlatamaz, anlatamayacak fakat çok ağrıdığını ama çok da mutlu olduğumu bilmeni isterim. Bana hiç tatmadığım güzellikleri tattırdılar. Ben değil, onlar benim elimden tuttu ve biz bir yola çıktık. Kamer gözlerini kısarak gözlerime baktı ve konuşmadı çünkü onun gözlerinin içinde var olan güveni biliyorum, onu tanıyorum. Kamer, ağrıyan yanım ama her şey için minnettar çünkü yaşamadan ölüp gideceğini sandığı bu dünyada ona yaşadığını hissettirdiğim birini yazdım. Bunun için bana minnettar, ne olursa olsun.

Tıpkı Aymira gibi.

Aymira'm. Benim güzel kızım, annem. Onu kurgularken bu kadar güçlü bir karakterin bana heyecan vermesinden belliydi her şey. O benim için çok değerli biri. Yaşadıkları ve ardından bıraktığı her şey için mutlu. Hiçbir pişmanlığı yok ve eğer ki senin gözlerine bakıyor olsaydı üzülmemeni söylerdi. Tıpkı bana söylediği gibi.

Bu son... Evet başından beri son buydu. Ben yıllardır bu sonla kafamın içinde yaşıyordum, yaşadım. Yazarken kahkaha krizlerine girdiğim de oldu, gözyaşlarından sayfaları göremediğimde. Özellikle bu kitap, final kitabı benden kalbimi çıkardı. Öyle çok ağladım ki, öyle çok gözyaşı dökerek kendimi acıttım ki belki bunu hissetmişsindir. O zaman niye? Niye böyle bir son? Bunu soracaksın, belki kızacak, belki çok ağlayacaksın ama şunu unutma; gerçek hisler hiçbir zaman mutsuz sonla bitmez. Bu mutsuz sonla biten bir kitap değil çünkü sonlar yalnızca devamı olmayan kitaplara mahsustur fakat bizim bir sonumuz yok, sen de biliyorsun ki bu kitapta vedalar yasaktır.

Çok vaktini aldım biliyorum ama koca bir serüvene az da olsa bir şeyler yazmak istedim. Veda Caddesi benim tecrübesizliğim, acemiliğim ve ayağa kalkmaya çalışan yanımdı. Kalemim onların yaşadıkları ve hissettikleri sayesinde güçlendi, bir anlam kazandı. Umarım ki seni hayal kırıklığına uğratmamışızdır, kalbinde yer edinebilmişizdir ve umarım ki bizi güzel hatırlarsın.

Onlar sayesinde seni tanıdım güzel okur, seninle tanıştı satırlarım. Onların bana getirdiği en güzel şeylerden biri de sensin. İyi ki varsın. Ve şunu da hiç unutma ki; vedalar merhabalar içindir.

Çünkü burası VEDA CADDESİ,

Çünkü burada her veda...

Gerisini sen biliyorsun.

Teşekkür

Zihnimdeki kurguları kâğıda dökmek için bana gerekli cesareti veren, *Veda*'nın ilk okuru olan ve daima bana destek olarak elimi hiç bırakmayan canım kardeşim İrem Çetin'e, ilk yıllarda yazmayı saklayıp sonra söylediğimde bunu müthiş bir sıcaklıkla ve gururla karşılayan canım annem ve babama, ne olursa olsun yanımda durup bana en güzel hisleri sunan biricik kardeşlerim Nagehan ve Hasan Hüseyin'e ve başarılarımla bana cesaret veren canım kuzenlerime teşekkür ediyorum. Kitabımızın en ince ayrıntısıyla uğraşan editörlerim Burcu Hanım'a ve Emre Bey'e ve kitabımızı en iyi şekilde hazırlayan yayınevime de teşekkürü borç bilirim.

Ve sen güzel okur. Bizimle olduğun, bizimle büyüdüğün için en güzel teşekkürü sen hak ediyorsun. Gidenlerle, kalanlarla ve sonradan aramıza katılacak olanlarla iyi ki vardın ve iyi ki varsın. Satırlarım daima hissetmeyi bilenler için olacak, yani senin.

Kalbinin yönü daima gökteki kameri göstersin. Kendine çok iyi bak.

Veda Caddesi V Vade - Playlist

Eylem Aktaş - Bir Asi Aşk

Badem - Sen Ağlama

Kahraman Deniz - Suç Mahalli

Taha Yıldırır - Bu Bir Veda

Kaan Boşnak - Seni Buldum Ya

Kaan Boşnak - Yorgunum ve Ağrılar

Çağan Şengül - Veda

Çağan Şengül - Benimle Kal

Yasir Miy - Gidiyor musun?

Tuğkan - Seni Çok Özlüyorum

Hemsaye - Bi'kaç Fotoğrafın Hikâyesi ve Sabah Rüzgârı

Cem Adrian & Mark Eliyahu - Kül

Perdenin Ardındakiler - Kendime

Perdenin Ardındakiler - Hatıralarım

Toygar Işıklı - Sen Yanımdayken

Duman - Senden Daha Güzel

Yonca Lodi - Emanet

Pomme - Soleil Soleil

SVRCINA - Meet Me On The Battlefield

NF - Paralyzed

Kina - Get You The Moon

Pim Stones - The Life We Could Have Had

Arctic Monkeys - 505

James Arthur - Train Wreck

Palaye Royale - Tonight Is The Night I Die

6 Temmuz 1997'de Ankara'da doğdu. Hayatını Ankara'da sürdüren yazar, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesinde Türk Dili ve Edebiyatı okumaktadır. Yazma tutkusunu küçük yaşlardan beri içinde bulunduran yazar, yazmanın ona iyi geldiğine inanmaktadır. Yazar, serinin ilk dört kitabı *Cevf*, *Fecr*, *Hecr* ve *Dehr* ile büyük beğeni toplamıştır. *Vade* yazarın basılmış beşinci, serinin ise son kitabıdır.

EPHESUS

Her şey sona erdi ve başladı hikâyemiz.

Eskimiş bir albümde yer alan onlarca fotoğrafın bir hikâyesi vardır, tıpkı bu ailenin her ferdinin sahip olduğu hisler gibi. Yaşadılar, yaşamaya çalıştılar ve en çok da onlar savaştılar.

Aymira ve Kamer'in hikâyesinde sesini duyduğumuz çok kişi vardı. O caddenin güzel çocukları, yaralı ruhları; bir masanın etrafında toplanabilmeyi başaran, gözleri kırgın bakan ama kalpleri dikişli yaşamlar... Dünya onların üzerine yıkılmış olduğunda bile birbirleri için dünyaları yakmayı bilen savaşçılar.

Merhabalarla başlayan hayatlar vedalarla son bulmaz, bulmayacak da. Bir yolculuğa çıkılacak, şarkılar söylenecek, eller kenetlenecek ve pusula hep kameri gösterecek. Bu caddenin güzel insanları daima pes etmemeyi, umuda sarılmayı bilecek.

"Sarıldım ruhuna, sevdim saçlarını ve öptüm gözlerinden. Bunu yaşadım ve bunu öğrendim senden. Ne veda ne bir merhaba, en çok biz vardık kırılmasın diye dokunamadığım duvardaki çerçevede."

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786257 382250